Skyggen i mitt hjerte
Serie – Bok 1
Ekte kjarlighet er den som våger à bli sett.
Claudiu Thorsen

SKYGGEN I MITT HJERTE

Bok 2 i serien om Tobias og William

— ❦ —

© 2026 Claudiu Thorsen

Første utgave, August 2026

Alle rettigheter forbeholdt. Ingen del av denne publikasjonen kan gjengis, lagres eller distribueres i noen form eller på noen måte uten skriftlig tillatelse fra forfatteren, med unntak av korte sitater i anmeldelser og omtaler.

Omslagsdesign: Claudiu Thorsen

Utgitt av: Egenutgitt av Claudiu Thorsen

— ❦ —

SKYGGEN I MITT HJERTE

Bok 1 i serien om Tobias og William

CLAUDIU THORSEN

❦

«Noen hemmeligheter forsvinner aldri.
De venter bare på det rette øyeblikket til å bli avslørt.»

Da Tobias begynner på barnehagelærerutdanningen, tror han at studietiden skal handle om læring, vennskap og veien mot drømmejobben. Han har ingen anelse om at ett tilfeldig møte skal forandre hele livet hans.

William er målbevisst, karismatisk og bærer på en trygghet som umiddelbart vekker Tobias' nysgjerrighet. Det som begynner som et vennskap, utvikler seg sakte til en kjærlighet ingen av dem hadde sett komme. Gjennom studieårene støtter de hverandre i medgang og motgang, og følelsene mellom dem blir stadig sterkere.

Etter endt utdanning følger de hver sin vei. Tobias finner mening som barnehagelærer og opplever gleden ved å gjøre en forskjell i barns liv. William går inn i familiebedriften, hvor en lovende karriere venter. Men når William tilbyr Tobias en plass ved sin side i firmaet, blir han tvunget til å ta sitt livs vanskeligste valg – bli værende i livet han elsker, eller satse på en helt ny fremtid sammen med mannen som har fanget hjertet hans.

Du var hemmeligheten som holdt hjertet mitt i live er en romantisk og følelsessterk roman om kjærlighet, mot og valgene som former livet. Det er en historie om å finne trygghet i et annet menneske, om å våge å følge hjertet når alt står på spill, og om å bygge et hjem sammen – ikke bare av vegger, men av tillit, håp og kjærlighet.

Dette er første bok i serien om Tobias og William, der hver beslutning åpner døren til nye drømmer – og nye hemmeligheter.

❦

Skyggen i mitt hjerte

Kapittel 1

Høsten hadde kommet tidligere enn Tobias var forberedt på. Allerede i begynnelsen av september lå det gule blader langs fortauskantene, og vinden hadde fått den skarpe kulden som alltid minnet ham om at sommeren var over. Menneskene rundt ham gikk raskere nå. De trakk jakkene tettere rundt kroppen, holdt kaffekoppene mellom hendene og hastet videre mot steder de tydeligvis hadde bestemt seg for å nå. Tobias hadde aldri forstått hvordan alle andre kunne virke så sikre på hvor de skulle. Selv sto han utenfor den store bygningen og betraktet menneskene som forsvant inn gjennom glassdørene. Noen kom alene. Andre gikk i små grupper og lo av noe han ikke kunne høre. En mørkhåret gutt klappet en annen på skulderen før de forsvant inn sammen. Tobias flyttet vesken høyere opp på skulderen. Han hadde kommet for tidlig. Det gjorde han nesten alltid når han var nervøs. Klokken på telefonen viste 08.12. Det var fortsatt atten minutter til han måtte være inne, men kroppen oppførte seg som om han allerede var forsinket. Hjertet slo for raskt. Hendene var kalde til tross for at han hadde holdt dem i jakkelommene hele veien fra bussholdeplassen. Han tok et dypt pust. Dette var bare en ny skole. Bare nye mennesker. Bare enda et sted hvor han måtte finne ut hvem han skulle være. Tanken gjorde ham ikke roligere. Tobias hadde blitt flink til å tilpasse seg. Han visste hvordan han skulle smile uten å avsløre for mye. Hvordan han skulle svare at alt var bra, selv når han hadde ligget våken halve natten og tenkt på alt han burde ha gjort annerledes. Han visste hvordan han kunne gli inn i bakgrunnen uten at noen stilte spørsmål. Det var tryggere slik. Ingen kunne bli skuffet over den de aldri ble ordentlig kjent med. Han rettet blikket mot vinduene i andre etasje. Sollyset speilet seg i glasset, så han kunne ikke se hvem som befant seg bak dem. Likevel fikk han en merkelig følelse av å bli betraktet. Han ristet den bort. «Du kommer til å fryse fast hvis du blir stående der.» Stemmen kom bakfra. Tobias snudde seg brått. En jente på omtrent hans egen alder sto noen meter unna. Hun hadde rødt skjerf, mørk kåpe og en kaffekopp i hånden. Det lange håret var satt opp i en løs hestehale, og smilet hennes var åpent på en måte som fikk det til å virke som om de allerede kjente hverandre. «Unnskyld?» sa Tobias. Hun pekte mot inngangen. «Jeg sa at du kommer til å fryse fast.» «Å.» Han så ned på skoene sine. «Jeg skulle bare …» «Samle mot?» Tobias løftet blikket igjen. Jenta smilte. «Jeg gjorde det samme i fjor.» Hun gikk nærmere og strakte frem hånden. «Julie.» «Tobias.» Håndtrykket hennes var varmt. «Første dag?» spurte hun. Han nikket. «Er det så tydelig?» «Bare litt.» Hun løftet kaffekoppen mot ham. «Du har det samme blikket som mennesker har før de går inn til tannlegen.» Tobias lo, mer overrasket enn underholdt. «Så ille?» «Nei. Men nesten.» Julie nikket mot døren. «Kom. Jeg skal vise deg hvor du skal.» «Vet du hvilken klasse jeg skal i?» «Nei.» Hun begynte å gå. «Men det er mye hyggeligere å være fortapt sammen med noen.» Tobias ble stående et øyeblikk før han fulgte etter. Da glassdørene gled opp, ble de møtt av en blanding av stemmer, våte jakker og lukten av kaffe. Gulvet var blankt etter regnet som hadde falt tidligere på morgenen. Et skilt ved inngangen viste vei mot resepsjonen, kantinen og klasserommene. Julie gikk som om bygningen tilhørte henne. Tobias fulgte et halvt skritt bak. «Hva skal du studere?» spurte hun. Jeg skal gå barnehagelærerutdanningen sa han laft. «Da skal du opp trappen og til venstre.» Hun pekte. «Rom 214.» «Hvordan vet du det?» «Fordi jeg gikk feil dit minst fem ganger i fjor.» Hun tok

en slurk kaffe. «Man lærer av sine feil. I hvert fall noen av dem.» De stanset ved trappen. «Skal ikke du samme vei?» spurte Tobias. Julie ristet på hodet. «Jeg skal ned i kjelleren.» «Hva finnes der?» «Dårlig luft og altfor mange stoler.» Hun smilte. «Men jeg overlever nok.» Tobias kjente at han ikke hadde lyst til at hun skulle gå ennå. Hun var den første personen han hadde snakket med, og allerede hadde hun gjort bygningen mindre fremmed. «Takk,» sa han. «For hva?» «For at du ikke lot meg fryse fast.» Julie lo. «Bare hyggelig.» Hun tok et skritt bakover. «Vi sees sikkert i kantinen.» «Ja.» «Og Tobias?» «Ja?» «Ingen vet hva de driver med den første dagen.» Hun løftet øyenbrynene. «De flinkeste bare later som.» Så snudde hun seg og forsvant gjennom en dør ved siden av resepsjonen. Tobias ble stående alene igjen. Men det føltes ikke like ille som før. Han gikk opp trappen. I andre etasje var lydene dempet. Dørene langs korridoren sto åpne, og mennesker beveget seg inn og ut av rommene. Han fant nummer 214 innerst ved et stort vindu. Nesten alle plassene var allerede tatt. Tobias stanset i døråpningen. Samtalene fortsatte rundt ham, men han fikk likevel følelsen av at alle hadde lagt merke til at han kom inn. Han lot blikket gli over rommet på jakt etter en ledig plass. Det sto en tom stol bakerst ved vinduet. Han begynte å gå mot den. «Er det ledig her?» En mann sto ved siden av stolen. Tobias hadde ikke sett ham med en gang. Han var høy. Eldre enn de fleste andre i rommet, kanskje i begynnelsen av trettiårene. Han hadde en mørk frakk over armen og en lyseblå skjorte med ermene brettet opp til albuene. Håret var mørkt og pent, men ikke strengt, og blikket hvilte rolig på Tobias. Det var noe ved måten han sto på. En trygghet. Som om han aldri trengte å lure på om han hørte hjemme et sted. «Ja,» svarte Tobias. Så oppdaget han at mannen egentlig hadde spurt om stolen ved siden av ham. «Altså … jeg tror det.» Mannen smilte. «Da satser vi på det.» Han la frakken over stolryggen og satte seg. Tobias tok plassen nærmest vinduet. Han begynte straks å finne frem notatboken, selv om undervisningen ikke hadde startet. Det ga hendene noe å gjøre. Mannen ved siden av ham la en svart penn på bordet. «Første dag?» spurte han. Tobias så bort. Det var andre gang noen stilte ham spørsmålet den morgenen. «Er det så tydelig?» Mannen lo lavt. «Nei.» Han lente seg litt nærmere. «Men du har skrevet datoen tre ganger på samme side.» Tobias så ned. Øverst på arket sto datoen gjentatt i tre nesten identiske linjer. Han kjente varmen stige i ansiktet. «Jeg gjør visst det når jeg er nervøs.» «Da vet jeg det.» Mannen strakte frem hånden. «William.» Tobias tok den. «Tobias.» Williams hånd var varm. Han holdt den bare et øyeblikk, men berøringen var likevel nok til at Tobias merket den etter at han hadde trukket hånden tilbake. «Hyggelig å møte deg, Tobias.» Det var måten William sa navnet hans på. Rolig. Som om han allerede hadde bestemt seg for å huske det. Tobias så ned på notatboken igjen. «Hyggelig å møte deg også.» En lærer kom inn og lukket døren bak seg. Samtalene stilnet gradvis. Tobias forsøkte å rette oppmerksomheten mot tavlen, men han var hele tiden klar over William ved siden av seg. Den svake lukten av aftershave. Lyden av pennen som beveget seg over papiret. Måten han lente seg tilbake når læreren fortalte noe han tydeligvis allerede visste. Etter noen minutter la Tobias merke til at William ikke skrev notater. Han tegnet. Små firkanter og linjer i margen. Tobias prøvde å ikke stirre. «Du kan bare spørre,» hvisket William. Tobias stivnet. «Om hva?» William snudde notatboken litt mot ham. Tegningen forestilte læreren som sto foran tavlen, men med altfor stort hode og en pekestokk som nesten nådde taket. Tobias

måtte bite seg i leppen for ikke å le høyt. «Det var ikke det jeg trodde du tegnet.» «Hva trodde du?» «Jeg vet ikke.» William lente seg nærmere. «Da får du bruke fantasien.» Tobias møtte blikket hans. For et kort øyeblikk forsvant resten av rommet. Han la merke til at William hadde mørke øyne. Ikke kalde, slik mørke øyne noen ganger kunne virke. De var varme. Oppmerksomme. Som om han ikke bare så på Tobias, men forsøkte å forstå ham. Tobias var den første som så bort. Læreren begynte å dele ut ark. William tok imot bunken og ga halvparten videre. Da Tobias skulle gripe sitt, traff fingrene deres hverandre. Berøringen var kort. Nesten ingenting. Likevel kjente Tobias den som et lite støt gjennom hånden. Han trakk den raskt til seg. William sa ingenting. Men da Tobias våget å se bort igjen, lå det et svakt smil i munnviken hans. Resten av timen gikk langsomt og altfor fort på samme tid. Da læreren til slutt avsluttet, fyltes rommet igjen av stemmer og skrapende stoler. Tobias begynte å pakke sammen. Han forventet at William skulle reise seg og forsvinne sammen med de andre. I stedet ble han sittende. «Skal du i kantinen?» spurte han. Tobias stanset med notatboken halvveis ned i vesken. «Jeg hadde ikke tenkt …» Det var ikke helt sant. Han hadde tenkt å kjøpe noe å drikke og finne et bord langt unna alle andre. William tok på seg frakken. «Det har de visst kaffe der.» «Visstnok ganske dårlig.» «Da bør vi undersøke om ryktet stemmer.» Tobias kunne ha sagt nei. Han burde kanskje ha gjort det. Han kjente ikke denne mannen. Visste ingenting om ham, bortsett fra navnet og at han tegnet karikaturer av lærere. Likevel hørte han seg selv svare: «Greit.» William smilte. «Fint.» De gikk ut i korridoren sammen. William beveget seg rolig mellom menneskene. Tobias måtte ikke kjempe for å holde følge, slik han ofte måtte med andre. Da korridoren ble trangere, la William en hånd lett mot ryggen hans for å lede ham forbi en gruppe som sperret veien. Berøringen varte bare et sekund. Men Tobias kjente den lenge 362. I kantinen var nesten alle bordene opptatt. William fant et lite bord ved vinduet mens Tobias kjøpte kaffe. Da han kom tilbake, hadde William allerede lagt frakken over stolen ved siden av seg. Ikke overfor. Ved siden av. Tobias satte koppen på bordet. «Du hadde rett,» sa han etter å ha smakt. «Om hva?» «Kaffen er dårlig.» William tok en slurk av sin egen. «Forferdelig.» «Hvorfor drikker du den da?» William så på ham. «Fordi selskapet er bedre enn kaffen.» Tobias visste ikke hvordan han skulle svare. Han lot blikket falle mot koppen. William lo lavt. «Du blir lett sjenert.» «Gjør jeg ikke.» «Jo.» «Du kjenner meg ikke.» Ordene kom skarpere enn Tobias hadde ment. William ble ikke fornærmet. Han lente seg tilbake og betraktet ham rolig. «Nei,» sa han. «Ikke ennå.» De to ordene fikk hjertet til Tobias til å slå raskere. Ikke ennå. Som om William regnet med at det skulle forandre seg. Som om dette ikke bare var en tilfeldig samtale over dårlig kaffe. «Hvor gammel er du?» spurte Tobias, mest fordi han trengte å snakke om noe annet. «Tretti.» William løftet øyenbrynene. «Ble du skuffet?» «Hvorfor skulle jeg bli det?» «Du ser ut som om du prøver å finne ut hvorfor jeg er her.» Tobias nølte. «Kanskje litt.» William snudde kaffekoppen langsomt mellom hendene. «Jeg begynte på noe annet da jeg var yngre.» Han trakk på skuldrene. «Så jobbet jeg noen år. Nå vil jeg gjøre dette.» «Er det ikke rart å begynne igjen?» «Jo.» Han smilte. «Men det er bedre enn å bli værende i et liv man ikke ønsker.» Tobias så på ham. Det var noe i setningen som ble hengende igjen. Et liv man ikke ønsker. Han tenkte på alle gangene han selv hadde tatt valg fordi de var enkle å forklare for andre. Alle gangene han hadde sagt ja for å

unngå å skuffe noen. «Hva med deg?» spurte William. «Hvorfor er du her?» Tobias åpnet munnen. Så lukket han den igjen. Han hadde flere svar. Ingen av dem føltes helt sanne. «Jeg vet ikke ennå.» William nikket. Ikke skuffet. Ikke overrasket. «Det er også et svar.» Tobias så ut gjennom vinduet. Regnet hadde begynt å falle igjen. Dråpene gled nedover glasset og gjorde menneskene utenfor uklare. «De fleste liker ikke det svaret.» sa han. «De fleste spør for å få bekreftet det de allerede tror.» William tok en ny slurk kaffe. «Jeg spør fordi jeg vil vite.» Tobias vendte blikket tilbake mot ham. William holdt det. Ingen av dem sa noe. Rundt dem fortsatte kantinen å summe. Stoler skrapte mot gulvet. Noen lo høyt ved et bord lenger borte. En kaffemaskin pep. Likevel virket alt fjernere. Tobias visste ikke hva det var ved William som gjorde ham så urolig. Kanskje tryggheten. Kanskje oppmerksomheten. Kanskje følelsen av at denne mannen kunne se gjennom alle svarene Tobias hadde øvd inn. Telefonen til William vibrerte på bordet. Han så raskt på skjermen før han snudde den med forsiden ned. Tobias rakk ikke å lese navnet. Han la bare merke til at smilet til William forsvant et øyeblikk. «Alt i orden?» spurte han. William så opp. Det varme uttrykket var tilbake. «Ja.» Svaret kom litt for raskt. Tobias lot det ligge. De satt sammen resten av pausen. De snakket om små ting. Om undervisningen. Om byen. Om hvor vanskelig det var å finne frem i bygningen. William fortalte om en restaurant han mente hadde den beste pastaen i hele Oslo, og Tobias sa at han ikke trodde på ham. «Da må jeg bevise det,» svarte William. «Hvordan?» «Ved å ta deg med dit.» Tobias kjente hjertet hoppe over et slag. «Du kjenner meg jo nesten ikke.» William smilte. «Det kan vi gjøre noe med.» Før Tobias rakk å svare, ringte klokken som varslet neste undervisningsøkt. William reiste seg. «Kommer du?» Tobias så opp på ham. Det var noe enkelt ved spørsmålet. Likevel føltes det større enn det burde. Som om William ikke bare spurte om han skulle bli med tilbake til klasserommet. Som om han spurte om Tobias var villig til å følge etter ham inn i noe ukjent. Tobias tok vesken over skulderen. «Ja.» William ventet til han sto ved siden av ham før de begynte å gå. Utenfor slo regnet mot vinduene. Inne beveget de seg gjennom korridoren sammen. Tobias visste ennå ikke at han kom til å huske hvert eneste øyeblikk fra denne dagen. Den dårlige kaffen. Tegningen i margen. Berøringen mellom skulderbladene. Måten William hadde sagt navnet hans på. Han visste ikke at dette var dagen alt begynte. At mannen som gikk ved siden av ham, en dag skulle bli den største kjærligheten i livet hans. At kjærligheten deres skulle bli vakker. Vanskelig. Altoppslukende. Og umulig å glemme. Akkurat nå visste Tobias bare én ting. Da William snudde seg og smilte til ham utenfor klasserommet, ønsket han allerede å se det smilet igjen. Og igjen. Og igjen. Klokken ringte ut. Lyden fylte korridoren nesten samtidig som dørene åpnet seg. Studenter strømmet ut fra klasserommene med bøker under armene og kaffekopper i hendene. Samtalene steg raskt i volum, og korridoren ble fylt av latter og raske skritt. Tobias gikk ved siden av William. De sa ingenting de første meterne. Likevel føltes stillheten annerledes enn den vanligvis gjorde. Den var ikke ubehagelig. Den var rolig. «Hvordan synes du den første undervisningen var?» spurte William. Tobias trakk litt på skuldrene. «Bedre enn jeg hadde forventet.» «Du så ganske konsentrert ut.» «Jeg prøvde mest å ikke gjøre noe dumt.» William lo. «Da lykkes du.» Tobias smilte. «Du da?» «Jeg?» William løftet øyenbrynene. «Jeg prøvde bare å holde meg våken.» Tobias lo høyt. «Det må du ikke si.» «Hvorfor ikke?» «Læreren kan høre deg.» William lente

seg litt nærmere. «Da får vi håpe han ikke leser tanker.» De kom ned til kantinen. Denne gangen var det enda flere mennesker der. Lukten av nybakte rundstykker og kaffe blandet seg med lyden av stemmer. Tobias stilte seg i kø. William ble stående ved siden av ham. «Hva pleier du å spise til lunsj?» spurte William. «Det kommer an på hvor mye penger jeg har.» William så raskt bort på ham. «Studentlivet?» Tobias nikket. «Studentlivet.» William smilte. «Da er vi to.» Da de kom frem til disken, tok Tobias et enkelt rundstykke. William tok det samme. De fant det samme bordet ved vinduet som tidligere. Det føltes nesten naturlig. Som om plassen allerede var blitt deres. «Så…» sa William mens han pakket opp rundstykket. «Fortell meg én ting om deg selv.» Tobias så opp. «Bare én?» «Én som ingen andre her vet.» Tobias tenkte seg om. «Jeg liker å fotografere.» William smilte. «Virkelig?» «Ja.» «Hva liker du å ta bilder av?» Tobias så ut av vinduet. «Alt.» Han smilte forsiktig. «Men mest mennesker.» William virket overrasket. «Mennesker?» «Ja.» «Ikke når de vet at jeg tar bilde.» «Men når de glemmer at kameraet er der.» William nikket langsomt. «Da ser du hvem de egentlig er.» Tobias møtte blikket hans. «Akkurat.» «De vakreste bildene er aldri planlagt.» William lente seg litt tilbake. «Det sier ganske mye om deg.» «Hva da?» «Du liker ekte øyeblikk.» Tobias svarte ikke med en gang. Han visste ikke helt hvorfor ordene traff ham. Kanskje fordi William hadde forstått noe om ham på bare noen minutter. Noe andre sjelden la merke til. «Din tur.» sa Tobias. «Fortell meg noe.» William smilte. «Jeg lager mat.» «Alle lager mat.» «Ikke sånn.» Han lo. «Jeg elsker å lage mat.» «Hvis jeg har hatt en dårlig dag, går jeg rett på kjøkkenet.» Tobias smilte. «Hva lager du?» «Pasta.» «Supper.» «Brød.» «Alt som tar tid.» «Hvorfor akkurat mat?» William tenkte seg om. «Fordi det får mennesker til å sette seg ned.» Han så rundt i kantinen. «De fleste har det travelt.» «Men rundt et middagsbord…» Han smilte. «…snakker folk sammen.» Tobias lot ordene synke inn. «Det høres fint ut.» «Det er det.» William så rolig på ham. «Du burde komme på middag en gang.» Tobias ble helt stille. William lo. «Nå skremte jeg deg.» «Nei…» Tobias kjente kinnene bli varme. «Bare litt overrasket.» «Du kan tenke på det.» sa William. «Det haster ikke.» De fortsatte å spise. Et øyeblikk senere kom Julie bort til bordet. «Der var du!» sa hun til Tobias. Hun så mellom ham og William. «Jeg ser du allerede har fått deg selskap.» Tobias nikket. «Julie, dette er William.» William reiste seg høflig og håndhilste. «Hyggelig.» «I like måte.» sa Julie. Hun satte seg på stolen ved siden av Tobias. «Så…» Hun smilte lurt. «Hvordan går første dagen?» «Bedre enn jeg trodde.» sa Tobias. Julie så fornøyd ut. «Jeg sa jo at du ikke kom til å fryse fast.» William så spørrende på Tobias. «Fryse fast?» Tobias lo. «Det er en lang historie.» «Som egentlig ikke er så lang.» sa Julie. «Han sto utenfor bygningen i nesten tjue minutter.» William smilte varmt. «Da er jeg glad du gikk inn.» Ordene var enkle. Likevel ble Tobias sittende og tenke på dem. ***Da er jeg glad du gikk inn.*** Han visste ikke hvorfor akkurat den setningen festet seg. Men den gjorde det. Resten av lunsjen gikk fort. Julie måtte tilbake til sin undervisning. Hun vinket idet hun gikk. «Vi sees!» «Det gjør vi.» ropte Tobias. Da hun var borte, ble William sittende og se etter henne. «Hun virker hyggelig.» «Det er hun.» sa Tobias. «Vi møttes faktisk i dag.» William så overrasket på ham. «Virkelig?» «Hun reddet første dagen min.» William smilte. «Da skylder jeg henne en takk.» «Hvorfor det?» spurte Tobias. William tok den siste slurken kaffe. «Fordi hun fikk deg til å gå inn døren.» Han så rett på Tobias. «Ellers hadde vi aldri møttes.» Tobias kjente hjertet slå litt

fortere. Han senket blikket. Et lite smil fant veien til leppene hans. For første gang på lenge gledet han seg til resten av dagen. Ikke på grunn av undervisningen. Men fordi han allerede visste at når neste pause kom, håpet han at William ville sette seg ved siden av ham igjen. Og et sted, uten at noen av dem kunne vite det, hadde skjebnen allerede begynt å skrive den første linjen i historien deres. Den neste undervisningsøkten gikk saktere enn Tobias hadde trodd. Læreren snakket om semesteret, pensum og forventninger. Rundt ham skrev de fleste flittig notater. Tobias forsøkte å følge med. Likevel merket han at tankene stadig vandret. Ikke fordi undervisningen var kjedelig. Men fordi han flere ganger tok seg i å legge merke til William. Måten han lyttet på. Måten han satt med den ene hånden under haken når han tenkte. Og hvordan han av og til skrev korte notater med en stødig håndskrift før han lente seg tilbake igjen. «Du følger ikke helt med.» hvisket William. Tobias skvatt. «Jo.» William smilte. «Du har sett ut av vinduet seks ganger på fem minutter.» Tobias så ned. «Har du telt?» «Kanskje.» «Hvorfor?» William trakk på skuldrene. «Fordi jeg ble nysgjerrig på hva du så etter.» Tobias vendte blikket mot vinduet. Regnet hadde blitt kraftigere. Små dråper rant nedover glasset i lange striper. «Jeg vet ikke.» sa han ærlig. «Jeg liker bare å se på regnet.» William nikket. «Det gjør jeg også.» Læreren ba dem om å dele seg inn i grupper på to for en kort oppgave. Stoler ble flyttet. Stemmer fylte rommet. Tobias rakk knapt å snu seg før William smilte. «Vi er allerede to.» sa han. De fikk utdelt et ark med noen spørsmål de skulle diskutere. Oppgaven var enkel. Likevel ble samtalen fort noe helt annet. «Hvor kommer du fra?» spurte William. «Oslo.» «Hele livet?» «Ja.» «Du?» «Jeg vokste opp litt utenfor byen.» William smilte. «Men jeg flyttet hit for mange år siden.» «Savner du det?» William tenkte seg om. «Noen ganger.» Han så ut av vinduet. «Mest stillheten.» Tobias lo. «Du bor i feil by hvis du savner stillhet.» «Det gjør jeg.» William møtte blikket hans. «Men noen mennesker gjør byen stille.» Tobias kjente igjen den urolige følelsen i brystet. William sa slike ting på en helt naturlig måte. Ikke for å imponere. Bare fordi ordene falt slik. «Hva liker du å gjøre når du ikke studerer?» spurte William. «Jeg går tur.» «Tar bilder.» «Ser filmer.» Han nølte litt. «Og leser.» William smilte. «Romaner?» «Ja.» «Du?» «Jeg lager mat.» Tobias lo. «Du har allerede sagt det.» «Ja.» William smilte ertende. «Men det er fortsatt sant.» Begge lo. Læreren så opp fra kateteret. «Dere virker å ha det hyggelig.» sa han med et smil. William nikket høflig. «Vi diskuterer veldig grundig.» Læreren lo. «Det er bra.» Da timen var over, begynte folk å pakke sammen. Tobias la notatboken i vesken. Han merket at han gruet seg litt til å gå. Det overrasket ham. Vanligvis gledet han seg til å komme hjem etter første skoledag. Nå føltes det annerledes. «Hvordan kommer du deg hjem?» spurte William idet de gikk ut av bygningen. «Buss.» «Du?» «Bil.» William pekte mot parkeringsplassen. «Den står der borte.» Regnet hadde nesten gitt seg. Den våte asfalten speilet lysene fra bygningen. De gikk langsomt. Ingen av dem virket opptatt av å skynde seg. «Så…» sa William. «Overlevde du første dagen?» Tobias smilte. «Ja.» «Faktisk.» William stoppet opp. «Bra.» «Jeg hadde håpet det.» Et lite øyeblikk ble de stående uten å si noe. Mennesker gikk forbi dem på vei hjem. En buss stoppet ved holdeplassen på andre siden av veien. Tobias visste at det var hans buss. Likevel ble han stående. «Du kommer til å miste bussen.» sa William. «Jeg vet.» «Burde du ikke løpe?» Tobias så på ham. «Kanskje.» William smilte. «Da får du løpe.» Tobias begynte å gå bakover mot holdeplassen. «Vi sees i morgen?»

spurte William. Spørsmålet kom så naturlig. Som om svaret allerede var gitt. Tobias nikket. «Ja.» Et lite smil bredte seg over ansiktet hans. «Vi sees i morgen.» Han snudde seg og løp de siste meterne. Bussdørene var i ferd med å lukke seg. Sjåføren ventet akkurat lenge nok til at Tobias rakk om bord. Pusten gikk litt fortere da han fant en ledig plass ved vinduet. Bussen satte seg i bevegelse. Gjennom regndråpene på glasset kunne han se William. Han sto fortsatt på fortauet. Med hendene i jakkelommene. Da bussen kjørte forbi, løftet William hånden i et lite vink. Tobias vinket tilbake. Så forsvant han bak hjørnet. Hele veien hjem satt Tobias og så ut av vinduet. Byen gled forbi. Mennesker hastet mellom bygningene. Regnet trommet lett mot bussruten. Han visste ikke hvorfor denne dagen føltes annerledes. Han kjente jo knapt William. Likevel var det som om noe hadde flyttet seg inni ham. Noe lite. Nesten umulig å forklare. Da telefonen vibrerte i lommen, trodde han et øyeblikk at det kanskje var William. Han lo stille for seg selv. William hadde jo ikke engang nummeret hans. Det var bare en melding fra telefonselskapet. Likevel fikk tanken ham til å smile. For første gang på lenge gledet Tobias seg til neste dag. Han gledet seg til den dårlige kaffen. Til undervisningen. Til samtalene. Og kanskje aller mest… til å høre William si navnet hans igjen. Bussen svingte ut fra holdeplassen. Tobias lente hodet mot vinduet og fulgte regndråpene som gled nedover glasset. Byen forsvant sakte bak ham. Han burde ha tenkt på undervisningen. På alt det nye. På pensum. I stedet tenkte han på William. På smilet hans. På den rolige stemmen. På måten han hadde sagt: "Vi sees i morgen***."*** Det var rart hvor mye de tre ordene betydde. Da Tobias kom hjem, var leiligheten stille. Han bodde alene i en liten toromsleilighet på Torshov. Ikke stor. Ikke moderne. Men den var hans. Han hengte fra seg jakken, satte fra seg vesken og gikk rett ut på den lille balkongen. Regnet hadde nesten stoppet. Luften luktet våt asfalt. Han tok frem kameraet fra vesken. Det hadde vært med ham hele dagen uten at han hadde brukt det én eneste gang. Vanligvis tok han alltid bilder. I dag hadde han glemt det. Han smilte for seg selv. Det hadde skjedd noe viktigere. Han satte seg ved kjøkkenbordet. Notatboken lå fortsatt åpen. Øverst på siden sto datoen. Tre ganger. Han lo lavt. William hadde lagt merke til det. Hvorfor hadde akkurat det gjort ham glad? Telefonen vibrerte. Det var moren. **Mamma: *Hvordan gikk første skoledag?*** Tobias så lenge på meldingen før han begynte å skrive. ***Den gikk bra.*** Han stoppet. Slettet. Skrev igjen. ***Jeg tror faktisk den gikk veldig bra.*** Han sendte meldingen. Svaret kom nesten med én gang. **Mamma: *Så godt å høre. Har du blitt kjent med noen?*** Tobias ble sittende. Han så på skjermen. Fingrene hvilte over tastaturet. Han kunne skrevet: ***"Ja, en mann som heter William."*** Men det gjorde han ikke. I stedet skrev han: ***Ja. Jeg tror jeg har fått en ny venn.*** Han sendte meldingen. Han visste ikke hvorfor han valgte ordet *venn*. Kanskje fordi alt annet ville vært merkelig. Han hadde kjent William i én dag. Likevel… Det føltes som om de hadde snakket mye lenger. Om kvelden gikk Tobias en tur. Regnet hadde gitt seg helt. Byen var blank etter uværet. Lysene fra butikkvinduene speilet seg i gatene. Han tok opp kameraet. Klikk. Et eldre ektepar som gikk hånd i hånd. Klikk. En liten jente med gule gummistøvler som hoppet i en vanndam. Klikk. En mann som satt alene på en benk og matet duer. Små øyeblikk. Små historier. Det var slike bilder Tobias elsket. Da han kom hjem igjen, overførte han bildene til datamaskinen. Han ble sittende lenge og se på dem. Likevel var det ett bilde han savnet. Et bilde han aldri hadde tatt. William. Han ristet på hodet.

«Du er håpløs.» mumlet han til seg selv. «Du kjenner ham jo ikke engang.» Likevel smilte han. Neste morgen våknet Tobias før alarmen. Han så på klokken. 06.11. Undervisningen begynte ikke før halv ni. Likevel klarte han ikke å sovne igjen. Han sto opp. Dusjet. Lagde kaffe. Fant frem klær. Byttet skjorte tre ganger. «Hva holder du på med?» sa han til speilbildet sitt. Han visste svaret. Han håpet at William kom til å legge merke til ham. Den tanken gjorde ham både glad og nervøs. Da han kom til studiestedet, var han tidlig ute. Igjen. Han lo stille. «Noen ting forandrer seg visst aldri.» Han gikk mot inngangen. Plutselig hørte han en kjent stemme bak seg. «Jeg begynte å lure på om du alltid kommer tjue minutter før alle andre.» Tobias snudde seg. William sto noen meter unna. Med en kaffekopp i hånden. Det varme smilet var akkurat det samme som dagen før. «God morgen.» sa William. Tobias kjente smilet komme helt av seg selv. «God morgen.» William gikk bort til ham. Han rakte frem den ekstra kaffekoppen han holdt. «Jeg tenkte du kanskje fortsatt ikke liker kantinekaffen.» Tobias så overrasket på koppen. «Du kjøpte kaffe til meg?» William trakk beskjedent på skuldrene. «Jeg passerte et lite bakeri på vei hit.» Han smilte. «Den er mye bedre.» Tobias tok imot koppen. Den var fortsatt varm. «Takk.» sa han lavt. William så på ham et øyeblikk. «Bare hyggelig.» Så begynte de å gå mot inngangen sammen. Ingen av dem visste det ennå. Men denne lille koppen med kaffe skulle bli det første av mange små minner. Minnene som, lenge før kjærligheten fikk et navn, begynte å bygge noe mellom dem. Noe ingen av dem lenger kunne stoppe. Den varme kaffekoppen varmet hendene til Tobias mens de gikk inn gjennom glassdørene. Han tok en forsiktig slurk. William hadde hatt rett. Kaffen var langt bedre enn den de serverte i kantinen. «Den var god.» sa Tobias. William smilte fornøyd. «Jeg visste det.» «Drikker du kaffe derfra hver morgen?» «Når jeg rekker det.» Han lo. «I dag hadde jeg en grunn til å stå opp litt tidligere.» Tobias kjente varmen stige i kinnene. Han visste ikke om William mente det slik det hørtes ut. Likevel gjorde ordene noe med ham. De gikk opp trappen sammen. Denne gangen føltes korridorene mindre fremmede. Menneskene var de samme som dagen før. Likevel var noe annerledes. Han var ikke alene. «God morgen!» Julie kom gående mot dem med sekken slengt over den ene skulderen. Hun smilte bredt da hun fikk øye på Tobias. «Du ser mye roligere ut i dag.» «Gjør jeg?» «Ja.» Hun så bort på William. «Jeg tror jeg skjønner hvorfor.» Tobias åpnet munnen for å protestere. Julie lo bare. «Slapp av.» «Jeg sier ingenting.» William så forvirret mellom dem. «Har jeg gått glipp av noe?» «Nei.» sa Julie uskyldig. «Absolutt ingenting.» Hun blunket til Tobias før hun fortsatte nedover gangen. Tobias sukket. «Hun kommer til å erte meg resten av semesteret.» William lo. «Hun virker som en god venn.» «Det tror jeg også.» Da de kom inn i klasserommet, var det fortsatt god tid før undervisningen begynte. William gikk bort til den samme plassen som dagen før. Han la sekken fra seg. Så så han på Tobias. «Jeg tok vare på plassen.» sa han. Tobias stanset. «Til meg?» William nikket. «Hvis du vil sitte her igjen.» Et lite smil bredte seg over ansiktet til Tobias. «Det vil jeg.» Han satte seg. Det føltes merkelig naturlig. Som om det var der han hørte hjemme. Læreren kom inn noen minutter senere. Dagens undervisning startet med en presentasjonsrunde. Én etter én reiste studentene seg. De fortalte hvem de var. Hvor de kom fra. Hva de håpet å få ut av studiet. Tobias kjente nervene komme tilbake. Han likte ikke å snakke foran mange mennesker. «Tobias.» sa læreren. «Vil du begynne?» Alle blikkene vendte seg mot ham. Han

reiste seg langsomt. «Jeg heter Tobias.» Stemmen var lav. «Jeg er fra Oslo.» Han nølte. «Jeg…» Han så ned. «Jeg liker å fotografere.» Han smilte forsiktig. «Og jeg håper å lære mye her.» Mer klarte han ikke å si. Han satte seg raskt igjen. «Det var en fin presentasjon.» hvisket William. «Synes du?» «Ja.» «Du sa akkurat det du trengte.» Tobias pustet roligere. «Takk.» Litt senere var det Williams tur. Han reiste seg rolig. «Jeg heter William.» Stemmen var trygg. «Jeg er tretti år.» Flere i klassen så overrasket opp. William smilte. «Ja.» «Jeg vet at jeg er litt eldre enn de fleste her.» Latteren spredte seg. «Jeg jobbet noen år før jeg bestemte meg for å begynne å studere igjen.» Han så rundt i rommet. «Jeg tror aldri det er for sent å starte på nytt.» Han satte seg. Ingen store ord. Ingen lange forklaringer. Likevel satt Tobias igjen med følelsen av at William hadde sagt mye. I pausen gikk de ut i korridoren. Tobias lente seg mot vinduet. «Du var ikke nervøs i det hele tatt.» sa han. William ristet på hodet. «Jo.» «Var du?» «Selvfølgelig.» Han smilte. «Forskjellen er bare at jeg har lært å puste før jeg begynner å snakke.» Tobias lo. «Er det hemmeligheten?» «En av dem.» William så på ham et øyeblikk. «Du undervurderer deg selv.» sa han. Tobias ble stille. «Hva mener du?» «Da du fortalte om fotograferingen.» William lente seg mot vinduskarmen. «Ansiktet ditt forandret seg.» «Hvordan da?» «Du lyste opp.» Han smilte. «Det er sånn mennesker ser ut når de snakker om noe de virkelig elsker.» Tobias visste ikke hva han skulle svare. Ingen hadde sagt noe slikt til ham før. Ikke på den måten. William la ikke bare merke til hva han sa. Han la merke til hvordan han sa det. Klokken ringte inn igjen. William dyttet seg forsiktig fra vinduskarmen. «Kom.» sa han. «Vi rekker akkurat å finne plassene våre.» De gikk inn i klasserommet. Igjen satte Tobias seg ved siden av William. Ingen av dem tenkte over det lenger. Det hadde allerede blitt en vane. En liten vane. På bare to dager. Og uten at Tobias visste det, begynte hjertet hans allerede å knytte denne plassen til én bestemt person. En stol ved vinduet. En kopp kaffe. Og mannen som alltid lot den ledige plassen ved siden av seg være hans. Ettermiddagen kom raskere enn Tobias hadde ventet. Undervisningen var over for dagen, og studentene begynte å pakke sammen. Stoler ble skjøvet inn under bordene, glidelåser ble lukket, og korridoren utenfor fyltes igjen av stemmer og latter. Tobias la notatboken forsiktig ned i sekken. Han så bort på William. «Skal du rett hjem?» spurte han. William trakk på seg jakken. «Det var planen.» Han smilte. «Men planer kan jo forandre seg.» Tobias kjente et lite håp våkne. «Hvordan da?» «Har du det travelt?» Tobias ristet på hodet. «Nei.» «Da kunne vi kanskje gått et lite stykke sammen.» De gikk ut av bygningen side om side. Regnet hadde stoppet. Skyene var i ferd med å sprekke opp, og et svakt kveldssollys farget de våte gatene i gull. Det luktet våt jord og høst. «Det er fint etter regnet.» sa Tobias. William nikket. «Byen virker roligere.» «Ja.» Tobias så opp mot himmelen. «Som om den puster.» William smilte. «Du ser verden på en annen måte enn de fleste.» De gikk gjennom en liten park. Bladene raslet under skoene deres. Balansen mellom stillhet og samtale kom helt av seg selv. Ingen av dem følte behov for å fylle hvert sekund med ord. «Har du søsken?» spurte William. «En storesøster.» svarte Tobias. «Vi snakker ikke så ofte.» William nikket. «Jeg har en lillebror.» Han smilte svakt. «Han mener fortsatt at han er morsom.» Tobias lo. «Er han det?» William tenkte seg om. «Av og til.» «Men det skal du ikke si til ham.» De fortsatte videre. En liten gutt syklet forbi med altfor stor sykkelhjelm. Bak ham kom faren løpende. «Vent på meg!» ropte han. Gutten lo høyt.

Tobias fulgte dem med blikket. Så tok han frem kameraet. Klikk. William så nysgjerrig bort. «Tok du akkurat et bilde?» «Ja.» «Hvorfor akkurat dem?» Tobias senket kameraet. «Fordi de så lykkelige ut.» Han smilte. «Om ti år kommer kanskje den gutten til å se på det bildet og huske denne dagen.» William ble stående stille. «Du fotograferer ikke mennesker.» sa han lavt. «Du fotograferer minner.» Tobias så overrasket på ham. Ingen hadde noen gang beskrevet bildene hans slik. Han kjente en varme spre seg i brystet. «Det…» Han smilte. «Det var veldig fint sagt.» William trakk beskjedent på skuldrene. «Det var bare det jeg så.» De kom til et lyskryss. Bussen til Tobias stoppet på den ene siden. Williams bil sto parkert noen kvartaler lenger opp. Begge visste at de snart måtte gå hver sin vei. Likevel ble ingen av dem stående og se på klokken. «Vet du…» sa William. «Jeg er glad vi møttes.» Tobias så opp. «Jeg også.» Svaret kom raskere enn han hadde tenkt. William smilte. «Da er vi to.» Bussen kom til syne i enden av gaten. Tobias tok et skritt bakover. «Da må jeg vel…» William nikket. «Ja.» Et lite øyeblikk sto de bare og så på hverandre. Så rakte William hånden frem. «Vi sees i morgen, Tobias.» Tobias tok hånden hans. Denne gangen var håndtrykket litt lenger. Litt varmere. «Vi sees i morgen.» Han gikk om bord i bussen. Før dørene lukket seg, snudde han seg. William sto fortsatt på fortauet. Han løftet hånden i et lite vink. Tobias vinket tilbake. Bussen begynte å rulle. Han fulgte William med blikket helt til han forsvant bak et hjørne. Resten av veien hjem klarte Tobias ikke å slutte å smile. Han tok opp kameraet. Bladde gjennom bildene fra dagen. Det siste bildet var av den lille gutten på sykkelen. Han studerte det lenge. Så hvisket han for seg selv: «Du hadde rett, William.» «Det handler om minner.» Han lukket kameraet og lente hodet mot bussvinduet. Utenfor begynte kveldssolen å bryte gjennom skyene. Og et sted inni Tobias vokste en følelse han ennå ikke våget å gi et navn. Det var altfor tidlig. Altfor nytt. Likevel visste han én ting. Han gledet seg allerede til morgendagen. For han visste at en bestemt plass ved vinduet ventet på ham. Og at mannen som satt ved siden av den, allerede hadde begynt å forandre livet hans – uten å ane det. Den kvelden sov Tobias dårlig. Ikke fordi han var urolig. Tvert imot. Han var merkelig rolig. Likevel våknet han flere ganger i løpet av natten. Hver gang han åpnet øynene, tenkte han på den samme personen. William. Han snudde seg over på ryggen og lo stille for seg selv. «Dette er jo helt latterlig.» mumlet han. «Du kjenner ham knapt.» Likevel kom smilet tilbake. Alarmen ringte halv syv. Denne gangen var Tobias allerede våken. Han slo den av før den rakk å ringe en gang til. Ute var himmelen klar. Regnet fra dagen før var borte. Solen var i ferd med å stige over hustakene. Han åpnet garderoben. Ble stående. Tok ut en mørk genser. La den tilbake. Fant en lyseblå skjorte. Så en grå. Han stoppet opp. «Hva driver du med?» sa han til seg selv. Han hadde aldri brukt så lang tid på å velge klær til skolen. Til slutt tok han på seg den lyseblå skjorten. Den fikk øynene hans til å virke litt klarere. Før han gikk ut, tok han kameraet over skulderen. Han gjorde det alltid. Likevel føltes det som om han denne morgenen tok med seg noe mer. En forventning. På bussholdeplassen sto flere mennesker og ventet. Tobias stilte seg litt for seg selv. Han tok opp telefonen. Åpnet meldingen fra moren igjen. Hun hadde svart sent kvelden før. **Mamma:** ***Jeg er glad du har møtt noen hyggelige mennesker. Husk å være deg selv. Det er alltid nok.***

Tobias leste meldingen én gang til. Så la han telefonen tilbake i lommen. Han håpet hun hadde rett. Da bussen stoppet utenfor studiestedet, kjente han hjertet slå litt raskere. Han så automatisk mot inngangen. William var ikke der. Tobias kjente en liten skuffelse. «Selvfølgelig ikke.» sa han lavt. «Han kan jo ikke stå og vente hver morgen.» Han gikk opp trappen alene. Korridoren var nesten tom. Noen få studenter satt allerede inne i klasserommet. Den ledige plassen ved vinduet sto fortsatt tom. Tobias satte seg. Han la sekken fra seg. Så på døren. Ett minutt gikk. Så to. Han visste ikke hvorfor han fulgte så nøye med. Plutselig åpnet døren seg. William kom inn med litt rufsete hår og et unnskyldende smil. «Beklager.» sa han lavt idet han satte seg. «Kø på bakeriet.» Han la en papirpose på bordet. «Men jeg tok med kanelboller.» Tobias begynte å le. «Du er fem minutter forsinket fordi du kjøpte kanelboller?» «Ja.» William åpnet posen. «Jeg vurderte å la være.» Han rakte Tobias en av bollene. «Men så tenkte jeg at det hadde vært synd.» Den varme duften av kanel fylte rommet. Tobias tok imot bollen. «Takk.» William smilte. «Ingen årsak.» Undervisningen begynte kort tid etter. Læreren skrev på tavlen. De fleste fulgte med. William lente seg forsiktig mot Tobias. «Du.» hvisket han. «Ja?» «Hvis jeg sovner…» Tobias så overrasket på ham. «…kan du vekke meg.» Tobias måtte holde seg for munnen for ikke å le. «Du kommer ikke til å sovne.» «Nei.» William smilte. «Men det er hyggelig å vite at noen passer på.» Tobias kjente en varm følelse spre seg. Han visste ikke hvorfor akkurat den setningen betydde så mye. Kanskje fordi ingen hadde sagt noe lignende til ham før. Etter timen gikk de ut i korridoren. Julie kom mot dem med en stor bunke bøker. «Der er favorittstudentene mine.» sa hun. William så forvirret ut. «Begge to?» «Foreløpig.» svarte Julie. «Men hvis dere fortsetter å okkupere den samme plassen hver dag, begynner folk snart å tro at dere kjenner hverandre fra før.» Tobias kjente kinnene bli varme. «Vi møttes jo nettopp.» Julie smilte lurt. «Ja.» Hun så fra den ene til den andre. «Det gjorde dere.» Hun gikk videre før noen rakk å svare. William lo stille. «Hun er observant.» «Altfor observant.» svarte Tobias. De gikk ned mot kantinen. På vei gjennom korridoren kom en student bort til William. «Hei!» sa han. «Har d0u et øyeblikk?» William stoppet. «Selvfølgelig.» Han vendte seg mot Tobias. «Jeg kommer med én gang.» «Ja.» sa Tobias. «Ingen hast.» Tobias gikk videre alene. Likevel snudde han seg etter noen meter. Han så William stå og forklare noe med rolige bevegelser. Flere mennesker hilste på ham på veien. Han virket kjent. Trygg. Som en person andre naturlig søkte mot. Tobias smilte for seg selv. Det passet ham. Et øyeblikk senere satte William seg ved siden av ham i kantinen igjen. «Beklager.» sa han. «Det tok litt tid.» Tobias ristet på hodet. «Det går bra.» William så på ham med et lite smil. «Jeg er glad du ventet.». Tobias svarte før han rakk å tenke. «Det gjør jeg også.» Begge ble stille et øyeblikk. Ingen av dem så bort. Og uten at noen av dem kunne vite det, var dette første gang Tobias lot hjertet sitt håpe på at dette kanskje ikke bare var begynnelsen på et vennskap. Kanskje var det begynnelsen på noe langt større. Lunsjpausen gikk fort. Altfor fort. Tobias oppdaget at han stadig så på klokken, ikke fordi han ønsket at dagen skulle være over, men fordi timene sammen med William forsvant så fort. «Har du neste time i auditoriet?» spurte William mens de ryddet brettene sine. Tobias nikket. «Ja.» «Jeg også.» William tok kaffekoppen og kastet den. «Da går vi sammen.» De fulgte strømmen av studenter gjennom korridoren. Noen hastet videre. Andre ble stående og prate. En lærer passerte dem med armene fulle av bøker.

«Unnskyld.» sa William og åpnet døren for henne. Hun smilte takknemlig. «Tusen takk.» Tobias la merke til det. William gjorde slike små ting helt uten å tenke over dem. Det virket naturlig. Etter forelesningen pakket studentene sammen. Læreren ga dem en oppgave som skulle leveres uken etter. «Dere kan gjerne samarbeide to og to.» sa han. «Eller i små grupper.» William så bort på Tobias. «Hva tenker du?» Tobias nølte. «Om… å samarbeide?» «Ja.» «Hvis du vil.» Et varmt smil bredte seg over ansiktet til William. «Det vil jeg gjerne.» «Vi kan møtes på biblioteket en dag.» foreslo Tobias. «Det er rolig der.» William nikket. «Da gjør vi det.» Han tok opp telefonen. «Skal vi bytte nummer?» Tobias kjente hjertet hoppe over et slag. Han hadde håpet at det skulle skje. Likevel ble han overrasket da William spurte. «Ja.» sa han. De tok frem telefonene samtidig. William rakte sin over. «Skriv inn nummeret ditt.» Tobias gjorde det. Han skrev: **Tobias** Han rakte telefonen tilbake. William smilte. «Bare Tobias?» «Ja.» «Burde det stå noe mer?» William tenkte seg om. «Nei.» Han låste telefonen. «Jeg kommer til å huske hvem du er.» Noen sekunder senere vibrerte Tobias sin telefon. **Ukjent nummer**. ***Sånn. Nå har du mitt også. – William.*** Tobias så opp. William sto rett foran ham. «Du kunne jo bare sagt det.» William smilte. «Ja.» «Men nå vet jeg at nummeret mitt fungerer.» Begge begynte å le. Julie kom forbi akkurat da. Hun stoppet. Så på Tobias. Så på William. Så på telefonene deres. «Å…» sa hun langsomt. «Dere har kommet dit allerede.» Tobias kjente ansiktet bli varmt. «Vi skal bare samarbeide om en oppgave.» Julie smilte bredt. «Selvfølgelig.» Hun holdt hendene uskyldig opp. «Jeg sa ingenting.» William lo. «Jeg begynner å forstå hva du mente.» Tobias sukket oppgitt. «Hun kommer aldri til å gi seg.» «Nei.» sa Julie. «Det gjør jeg ikke.» Hun forsvant leende nedover korridoren. William ristet smilende på hodet. «Hun virker morsom.» «Det er hun.» Tobias lo. «Men hun ser alt.» «Kanskje det ikke er så dumt.» sa William. «Hva mener du?» «At noen legger merke til når mennesker har det fint sammen.» Tobias ble stille. William hadde sagt det helt naturlig. Likevel ble ordene værende hos ham. De gikk ned til biblioteket for å finne boken de trengte til oppgaven. Det var stille der inne. Bare lyden av sider som ble bladd om og dempede stemmer mellom bokhyllene. William stoppet foran en lang hylle. «Her må den være.» sa han. Han lente hodet litt på skakke mens han leste bokryggene. Tobias ble stående ved siden av ham. De var nær hverandre. Så nær at skuldrene nesten berørte hverandre. «Fant den.» sa William. Han strakte seg opp mot den øverste hyllen. I det samme mistet han balansen litt. Boken gled ut av hånden hans. Tobias rakte automatisk hånden frem. De grep boken samtidig. Fingrene deres møttes. Begge stanset. Ingen av dem trakk hånden til seg med én gang. William møtte blikket hans. «God redning.» sa han lavt. Tobias smilte. «Vi reddet den sammen.» Et lite øyeblikk sto de bare der. Mellom bokhyllene. Med hendene rundt den samme boken. Ingen av dem la merke til tiden. Ingen av dem la merke til menneskene rundt seg. Først da en bibliotekar trillet en bokvogn forbi, trakk de hendene forsiktig til seg. William lo stille. «Vi burde kanskje begynne på den oppgaven.» Tobias nikket. «Ja.» Men innerst inne visste han at han allerede kom til å huske noe helt annet fra denne ettermiddagen. Ikke hvilken bok de hadde lånt. Ikke oppgaven de skulle skrive. Men den korte berøringen mellom bokhyllene. Og smilet William hadde sendt ham etterpå. Et smil som ble værende hos Tobias lenge etter at dagen var over. Biblioteket var nesten tomt. Den lave summingen fra ventilasjonen og lyden av sider som ble bladd om, var det eneste som brøt

stillheten. Tobias og William fant et bord innerst ved vinduet. Ettermiddagssolen hadde begynt å bryte gjennom skyene, og varme stråler falt inn mellom bokhyllene. William la boken mellom dem. «Da får vi vel prøve å være litt effektive.» sa han med et smil. Tobias lo. «Vi får gjøre et forsøk.» De åpnet boken. De første minuttene handlet samtalen om oppgaven. De diskuterte teorier, skrev noen notater og fordelte arbeidet mellom seg. William var strukturert. Rolig. Han lyttet alltid ferdig før han svarte. Det la Tobias merke til. Han avbrøt aldri. «Du er flink til å forklare.» sa Tobias. William så opp. «Synes du?» «Ja.» «Du får ting til å virke enklere.» William smilte beskjedent. «Det er fordi jeg selv trenger å forstå det først.» Tobias skrev videre. Han merket at han slappet mer og mer av. Ordene kom lettere når William satt ved siden av ham. Etter nesten en time lente William seg tilbake. «Pause?» spurte han. «Gjerne.» Tobias strakk armene over hodet. «Jeg tror hjernen min trenger fem minutter.» William lo. «Min også.» De gikk bort til vinduet. Utenfor var regnet helt borte. Solen speilet seg i de våte brosteinene. Mennesker gikk forbi med jakker over armen. Noen satte seg på benkene utenfor med en kaffekopp. Byen virket roligere enn tidligere på dagen. «Jeg liker høsten.» sa Tobias. William snudde seg mot ham. «Hvorfor det?» «Fargene.» Tobias så ut. «Luften.» «Og at folk virker litt roligere.» Han smilte. «Alt går litt saktere.» William nikket. «Jeg tror du har rett.» Et lite øyeblikk sto de bare og så ut gjennom vinduet. Skulder mot skulder. Uten at noen av dem tenkte over hvor naturlig det føltes. «Hva drømte du om da du var liten?» spurte William plutselig. Tobias smilte. «Å bli fotograf.» «Bare det?» «Nei.» Han lo. «Jeg ville bli dyrepasser også.» William lo varmt. «Det var en god kombinasjon.» «Hva med deg?» William tenkte seg om. «Kokk.» «Virkelig?» «Ja.» Han smilte. «Jeg lagde pannekaker da jeg var ni.» «De ble helt svarte.» Tobias begynte å le. «Og etter det ville du bli kokk?» «Ja.» William lo med. «Fordi mamma sa at man måtte øve.» Latteren deres fylte den stille delen av biblioteket. En eldre bibliotekar så opp. Hun smilte vennlig mot dem før hun gikk videre. «Vet du hva jeg liker med deg?» sa William plutselig. Tobias ble helt stille. «Med meg?» William nikket. «Du ler med hele ansiktet.» Tobias kjente hjertet slå hardt. «Det har ingen sagt før.» William smilte. «Da var det på tide.» Tobias visste ikke hva han skulle svare. Han så ned et øyeblikk. Da han løftet blikket igjen, møtte han Williams øyne. Det var ingen hast i blikket hans. Ingen forventning. Bare varme. «Og vet du hva jeg liker med deg?» spurte Tobias lavt. William smilte. «Nei.» «Du får mennesker til å føle seg rolige.» William ble stille. «Det…» Han smilte forsiktig. «…var det fineste komplimentet jeg har fått på lenge.» Klokken på veggen viste at biblioteket snart skulle stenge for dagen. William lukket boken. «Vi har faktisk fått gjort en del.» «Ja.» sa Tobias. «Mer enn jeg trodde.» «Det er fordelen med godt samarbeid.» William samlet papirene. «Eller godt selskap.» De gikk ut sammen. Den kjølige høstluften møtte dem. Solen var på vei ned bak bygningene og farget himmelen gyllen. Skyggene ble lange over fortauet. «Skal vi gjøre dette igjen i morgen?» spurte William. Tobias smilte. «Biblioteket?» «Ja.» «Og kanskje en kopp kaffe etterpå.» Tobias svarte uten å nøle. «Det vil jeg gjerne.» William smilte bredt. «Da har vi en avtale.» De gikk mot hver sin vei. Etter noen meter snudde Tobias seg. William gjorde det samme. Blikkene deres møttes på avstand. Ingen av dem sa noe. De bare smilte. Så fortsatte de videre. Tobias visste ikke hvorfor akkurat dette øyeblikket festet seg så sterkt. Kanskje fordi det var første gang han virkelig begynte å lengte etter å se noen igjen. Ikke neste uke. Ikke en

gang senere. Men allerede i morgen. Og for første gang på lenge tenkte han at morgendagen ikke kunne komme fort nok. Tobias kom hjem mens himmelen utenfor sakte gikk fra gyllen til mørkeblå. Han låste seg inn i leiligheten, hengte jakken på knaggen og ble stående et øyeblikk i den stille gangen. Det hadde vært en lang dag. Likevel følte han seg lettere enn da han hadde gått hjemmefra. Han tok av seg skoene og gikk bort til stuevinduet. Byen glitret utenfor. Billysene gled sakte gjennom gatene. Han tenkte på William. Igjen. Han begynte å le lavt for seg selv. «Du må gi deg.» mumlet han. «Du har kjent ham i to dager.» Likevel visste han at han kom til å tenke på ham resten av kvelden. Han satte på litt rolig musikk. Lagde seg en enkel middag. Mens pastavannet kokte, tok han opp kameraet. Han bladde gjennom bildene fra de siste dagene. Den lille gutten på sykkelen. Regndråpene på vinduet. Parken. Det eldre ekteparet som holdt hender. Han stoppet ved det siste bildet. Et høstløv som hadde landet på en benk. Han smilte. «Du hadde likt dette.» sa han lavt. Han visste ikke engang hvorfor han sa det høyt. Telefonen vibrerte på kjøkkenbenken. Tobias stivnet. Han tørket hendene på et kjøkkenhåndkle og gikk bort. På skjermen sto det: **William** Hjertet slo raskere. Han åpnet meldingen. **William:** ***Hei! Håper du kom deg trygt hjem. Jeg oppdaget at du glemte notatarket ditt på biblioteket. Jeg tok det med meg.*** Tobias smilte så bredt at han nesten måtte le. Han svarte med én gang. **Tobias:** ***Hei! Ja, jeg kom meg hjem. Tusen takk. Typisk meg å glemme det.*** Svaret kom nesten umiddelbart. **William:** ***Da har jeg en unnskyldning for å gi det tilbake i morgen.*** Tobias stirret på skjermen. Han leste meldingen én gang. Så en gang til. En unnskyldning. Han visste ikke om William bare spøkte. Men han håpet litt at han mente det. Han skrev: **Tobias:** ***Det var veldig smart av meg da.*** Tre små prikker dukket opp. William skrev. Stoppet. Skrev igjen. Til slutt kom meldingen. **William:** ***Jeg synes egentlig det var ganske praktisk.*** Tobias kjente hjertet banke. Han måtte legge telefonen fra seg et øyeblikk. Bare for å hente seg inn. Pastavannet kokte over. «Nei!» Han skyndte seg bort til komfyren. Vannet hadde rent ned over platen. Han slo av varmen og begynte å tørke. Samtidig begynte han å le. «Dette er din skyld.» sa han til telefonen. Etter middagen satte han seg i sofaen med et teppe over beina. Telefonen lå på sofabordet. Han prøvde å lese. Det gikk dårlig. Hvert tredje minutt så han bort på skjermen. Klokken nærmet seg ti da telefonen vibrerte igjen. **William:** ***Forresten…*** Tobias åpnet meldingen. ***Takk for i dag. Det var hyggelig å bli kjent med deg.*** Ordene var enkle. Likevel traff de ham. Han svarte ærlig. **Tobias:** ***Takk selv. Jeg er glad vi møttes.*** Det tok litt lenger tid før svaret kom denne gangen. Så lyste skjermen opp. **William:** ***Det er jeg også. Sov godt, Tobias.*** Tobias smilte. Han skrev: **Tobias:** ***Sov godt, William.*** Han la telefonen fra seg. Leiligheten var stille. Musikken hadde stoppet. Utenfor begynte et lett høstregn å falle igjen. Tobias gikk bort til vinduet. Han så ut på de tomme gatene. Så kom han til å tenke på noe. William hadde skrevet navnet hans i begge meldingene. Ikke bare «hei». Ikke bare «god natt». Ser **Tobias.** Det var noe med måten William brukte navnet hans på. Som om det betydde noe. Som om han virkelig så ham. Tobias slukket lyset på stuen. Før han gikk inn på soverommet, tok han en siste titt på telefonen. Den siste meldingen sto fortsatt på skjermen. Han smilte. For første gang på mange år gledet han seg ikke bare til morgendagen. Han gledet seg til én bestemt person. Og mens regnet trommet rolig mot vinduet, sovnet Tobias med et lite smil. Uten å vite at dette bare var begynnelsen. Begynnelsen på den

kjærlighetshistorien som en dag skulle forandre hele livet hans. Lørdagen kom med et klart, kjølig høstvær. For første gang på lenge hadde Tobias ingen planer. Ingen forelesninger. Ingen oppgaver som måtte leveres. Ingen steder han måtte være. Likevel våknet han tidlig. Han ble liggende og se opp i taket mens morgensolen fant veien inn mellom gardinene. Det første han tenkte på, var ikke hva han skulle gjøre den dagen. Det første han tenkte på, var William. Han ristet litt på hodet og lo lavt. «Du begynner virkelig å bli håpløs.» mumlet han. Han sto opp og laget kaffe. Leiligheten var stille. Radioen sto lavt på kjøkkenbenken mens han smurte seg et rundstykke. Telefonen lå ved siden av kaffekoppen. Han tok den opp. Ingen nye meldinger. Han visste ikke helt hvorfor han hadde håpet det. Det var jo lørdag. William hadde sikkert sitt eget liv. Familie. Venner. Kanskje kjæreste… Den siste tanken fikk ham til å stoppe. Han stirret ned i kaffekoppen. Hvorfor hadde han ikke tenkt på det før? William var tretti år. Kjekk. Omsorgsfull. Morsom. Selvfølgelig kunne han være i et forhold. Tobias kjente en merkelig uro bre seg i brystet. «Du kjenner ham jo nesten ikke.» sa han stille til seg selv. «Ikke begynn å finne på historier.» For å få tankene over på noe annet tok han kameraet og gikk ut. Høsten hadde farget trærne i parken gule, røde og oransje. Barn løp mellom bladene. En eldre mann satt på en benk med en bok. En kvinne kastet en pinne til hunden sin. Klikk. Klikk. Klikk. Tobias tok bilde etter bilde. Det var først da han senket kameraet at han oppdaget noen få meter foran seg. En mann sto ved et lite blomsterbed og så opp mot himmelen. Mørk jakke. Mørkt hår. Tobias kjente hjertet hoppe. William? Han tok et skritt frem. Mannen snudde seg. Det var ikke William. Tobias smilte litt for seg selv. «Du ser ham visst overalt nå.» Et par timer senere satte han seg på en liten kafé. Han bestilte en kopp kaffe og fant et bord ved vinduet. Han tok frem notatboken. Forsøkte å lese gjennom pensum. Etter fem minutter oppdaget han at han hadde lest den samme siden tre ganger. Tankene vandret. Igjen. Telefonen vibrerte. Tobias så raskt ned. Et smil bredte seg automatisk. **William** Han åpnet meldingen. **William:** ***Hei! Hvordan går det med fotografen i dag? Finner du noe fint å ta bilder av?*** Tobias måtte le. Han skrev tilbake. **Tobias:** ***Hei! Jeg prøver. Høsten gjør det ganske enkelt.*** **Det tok bare noen sekunder før svaret kom. William:** ***Det høres ut som en perfekt dag.*** Tobias skrev: **Tobias:** ***Hva gjør du?*** Denne gangen tok det litt lenger tid. Så kom svaret. **William:** ***Jeg lager lasagne. Det ble litt for mye, som vanlig.*** Tobias smilte. Han kunne nesten se William stå på kjøkkenet. Forkle. Musikk i bakgrunnen. Konsentrert. Så kom det enda en melding. **William:** ***Hvis du ikke har planer senere… kunne du tenke deg å spise middag sammen?*** Tobias stirret på skjermen. Hjertet slo så hardt at han nesten kunne høre det. Han leste meldingen én gang. To ganger. Tre ganger. Det var ikke bare en kopp kaffe. Ikke en pause mellom forelesninger. William hadde invitert ham hjem. Tobias kjente sommerfuglene i magen. Han skrev. Slettet. Skrev på nytt. Til slutt sendte han: **Tobias:** ***Det vil jeg gjerne.*** Tre små prikker dukket opp nesten med én gang. **William:** ***Klokken seks? Jeg sender adressen.*** Tobias svarte: **Tobias:** ***Perfekt***. Han la telefonen fra seg. Hendene skalv litt. Servitøren kom bort med kaffen. «Alt bra?» spurte hun med et smil. Tobias klarte ikke å skjule sitt eget. «Ja.» sa han. «Veldig bra, faktisk.» Han så ut av vinduet. Solen lyste over den gylne høstparken. For bare noen dager siden hadde William vært en fremmed mann i et klasserom. Nå skulle Tobias hjem til ham. Han ante ikke at denne middagen kom til å bli et av de viktigste minnene i livet hans. Et minne han mange år senere

fortsatt ville kunne hente frem i detalj. Smaken av lasagne. Latteren. Den første kvelden alene sammen. Og den stille følelsen av at noe mellom dem var i ferd med å vokse til noe ingen av dem ennå våget å sette ord på. Tobias kom hjem litt over fire. Han lukket døren bak seg og lente seg et øyeblikk mot den. Om to timer skulle han hjem til William. Han kjente sommerfuglene i magen. «Det er bare en middag.» sa han lavt til seg selv. Likevel føltes det som noe mye større. Han gikk inn på soverommet og åpnet garderoben. Blikket gled over skjorter og gensere. Den mørke? Nei. Den hvite? Kanskje. Han holdt den opp foran speilet. «For pyntet.» mumlet han. Til slutt falt valget på en mørkeblå genser og et par lyse jeans. Enkelt. Han ville være seg selv. Klokken nærmet seg seks da Tobias sto utenfor en moderne bygård på Frogner. Han så opp mot vinduene. William hadde sendt adressen sammen med en kort melding. ***Dørtelefonen virker av og til. Hvis den ikke svarer, ringer du meg.*** Tobias smilte. Han trykket på ringeklokken. Denne gangen virket den. «Hei.» lød Williams stemme. «Kom opp.» Heisen beveget seg sakte oppover. Tobias kunne kjenne hjertet slå hardere for hver etasje. Da dørene åpnet seg, sto William allerede og ventet. Han hadde på seg mørke jeans og en enkel hvit skjorte med ermene brettet opp. Håret var litt rufsete. Det så ut som om han nettopp hadde vært på kjøkkenet. Han smilte varmt. «Hei.» sa han. «Hei.» svarte Tobias. Et lite øyeblikk ble de bare stående og se på hverandre. Så trådte William til side. «Kom inn.» Leiligheten var lys og rolig. Store vinduer vendte ut mot byen. Bokhyller dekket den ene veggen. På den andre hang flere svarte og hvite fotografier. Tobias gikk automatisk bort til dem. «De er fine.» sa han. William stilte seg ved siden av ham. «Takk.» «Har du tatt dem selv?» William ristet på hodet. «Nei.» «Men jeg håper en dag å ha bilder tatt av en fotograf jeg kjenner.» Han så bort på Tobias. «Hvis han sier ja.» Tobias smilte. «Kanskje han gjør det.» En deilig duft kom fra kjøkkenet. «Lasagnen er nesten ferdig.» sa William. «Vil du ha noe å drikke?» «Gjerne vann.» William hentet to glass. De ble stående ved kjøkkenøya mens maten gjorde seg ferdig. «Du har det fint her.» sa Tobias. William så seg rundt. «Takk.» «Det tok tid før det føltes som et hjem.» «Hvorfor det?» William tenkte seg om. «Et hjem handler ikke om møbler.» Han smilte svakt. «Det handler om menneskene som er der.» Ordene fikk Tobias til å bli stille. «Jeg har aldri vært så flink til å bo alene.» innrømmet Tobias. William så på ham. «Blir du ensom?» Tobias nølte. Så nikket han. «Noen ganger.» William svarte ikke med én gang. Han bare så på Tobias med det rolige blikket sitt. «Det tror jeg mange gjør.» sa han lavt. «Vi er bare ikke så flinke til å innrømme det.» En svak lyd fra stekeovnen avbrøt stillheten. William lo. «Hvis vi fortsetter å snakke nå, blir lasagnen kull.» Han tok på seg en gryteklut. «Det hadde vært en dårlig start.» Noen minutter senere satt de ved spisebordet. Stearinlysene var tent. Lasagnen duftet fantastisk. Tobias tok den første biten. Han lukket øynene et øyeblikk. «Hva?» spurte William spent. Tobias lo. «Du overdrev ikke.» «Den er utrolig god.» William pustet teatralsk lettet ut. «Bra.» «Da slipper jeg å bestille pizza.» Samtalen fløt lett. De snakket om filmer. Musikk. Reiser de drømte om å ta. William fortalte om en tur til Paris noen år tidligere. «Du må dit en gang.» sa han. «Byen er vakrest tidlig om morgenen.» Tobias smilte. «Jeg har aldri vært der.» «Da har du noe å glede deg til.» Etter middagen ryddet de sammen. Tobias insisterte på å hjelpe. «Du lagde maten.» sa han. «Da kan jeg ta oppvasken.» William lente seg mot kjøkkenbenken. «Greit.» «Men bare hvis jeg får lage dessert.» Tobias

lo. «Finnes det dessert også?» William åpnet kjøleskapet. «Selvfølgelig.» Han tok frem en liten skål med hjemmelaget sjokolademousse. «Du planla dette.» sa Tobias. William smilte lurt. «Kanskje litt.» De satte seg i sofaen med hver sin dessert. Musikken spilte lavt i bakgrunnen. Utenfor hadde mørket senket seg over byen. Ingen av dem hadde hastverk. Ingen så på klokken. «Jeg er glad du sa ja.» sa William plutselig. Tobias så opp. «Til middagen?» William nikket. «Ja.» Han smilte varmt. «Jeg hadde faktisk vært litt skuffet hvis du hadde sagt nei.» Tobias kjente hjertet slå raskere. «Jeg er glad jeg sa ja også.» William møtte blikket hans. «Det er fint.» Stillheten som fulgte var ikke vanskelig. Den var varm. Behagelig. Tobias lente seg litt tilbake i sofaen. Han visste det ikke ennå. Men denne kvelden kom til å bli den første av utallige kvelder i denne leiligheten. Den første middagen. Den første lange samtalen. Og begynnelsen på en kjærlighet som sakte, nesten umerkelig, vokste frem mellom to mennesker som ennå kalte hverandre venner. Sjokolademoussen var nesten spist opp. Bare noen små sjokoladeflak lå igjen i bunnen av skålene. Tobias satte skjeen fra seg. Han kunne ikke huske sist han hadde sittet så avslappet hjemme hos et menneske han egentlig nettopp hadde møtt. Det føltes merkelig. Men på en god måte. William samlet inn skålene. «Du trenger ikke hjelpe.» sa han. «Jeg klarer dette.» Tobias reiste seg likevel. «Jeg vet.» Han tok den ene skålen. «Men vi er to.» William smilte. «Da skal jeg ikke protestere.» De sto side om side ved kjøkkenbenken. William skylte tallerkener. Tobias tørket dem og satte dem på plass. Ingen av dem hadde planlagt det. Det bare skjedde. Som om de allerede hadde gjort dette mange ganger. «Vet du hva?» sa William mens han skrudde av vannet. «Nei.» «Du er den første gjesten som faktisk har hjulpet meg med oppvasken.» Tobias lo. «Virkelig?» «Ja.» William tørket hendene. «De fleste prøver å snike seg unna.» «Da kjenner du feil mennesker.» William så på ham med et varmt smil. «Kanskje.» Han tok en liten pause. «Eller kanskje jeg endelig har begynt å bli kjent med de riktige.» Ordene ble hengende mellom dem. Tobias kjente en varme bre seg i brystet. Han visste ikke helt hva han skulle svare. Så han smilte bare. Noen ganger var det nok. William gikk bort til bokhyllen. «Har jeg vist deg favorittboken min?» «Nei.» Han tok ut en litt slitt roman. Omslaget var bøyd i hjørnene. «Jeg har lest denne sikkert ti ganger.» Tobias tok forsiktig imot den. «Da må den bety mye.» William nikket. «Den minner meg om at mennesker alltid kan begynne på nytt.» Tobias bladde forsiktig gjennom sidene. Små notater var skrevet med blyant i margen. Noen setninger var understreket. «Du skriver i bøkene dine.» sa Tobias. William smilte litt sjenert. «Bare når de betyr noe.» Tobias lukket boken igjen. «Det liker jeg.» «Virkelig?» «Ja.» Han så på William. «Da blir boken en del av livet ditt.» William ble stille. «Det har jeg aldri tenkt på.» De gikk bort til vinduet. Byen lå badet i kveldsmørke. Lysene fra leilighetene rundt dem blinket som små stjerner. «Oslo er fin om kvelden.» sa Tobias. «Det synes jeg også.» William stilte seg ved siden av ham. Skuldrene deres var bare noen centimeter fra hverandre. «Hva er du mest redd for?» spurte William plutselig. Tobias så overrasket på ham. «Det var et stort spørsmål.» William lo. «Ja.» «Du trenger ikke svare.» Tobias tenkte lenge. Så svarte han ærlig. «Å angre.» William så på ham. «På hva?» «På at jeg ikke turte.» Stillheten ble liggende mellom dem. «Og du?» spurte Tobias. William pustet rolig inn. «Å miste mennesker jeg er glad i.» Stemmen var lav. Nesten sårbar. Tobias så på ham. For første gang denne kvelden så han en liten skygge bak smilet. Som om William bar på noe han ennå ikke

var klar til å fortelle. Tobias stilte ingen flere spørsmål. Han følte at tiden for dem ville komme. Klokken nærmet seg halv elleve. «Jeg burde kanskje gå.» sa Tobias. Ordene kom motvillig. William nikket. «Ja.» Men smilet hans fortalte at han heller ikke hadde lyst til at kvelden skulle ta slutt. De gikk ut i gangen. William fant frem jakken til Tobias. Han holdt den opp mens Tobias tok den på. Fingrene deres møttes et kort øyeblikk. Ingen av dem trakk seg unna med én gang. «Takk for i kveld.» sa Tobias. «Takk for at du kom.» svarte William. «Det betydde mer enn du kanskje tror.» Tobias møtte blikket hans. «Det gjorde det for meg også.» William fulgte ham helt ut til heisen. Dørene gled opp. Tobias gikk inn. Han snudde seg. William sto fortsatt der. Med hendene i lommene. Det samme varme smilet. «God natt, Tobias.» sa han. «God natt, William.» Heisdørene gled sakte igjen. Like før de lukket seg helt, rakk Tobias å se William løfte hånden i et lite vink. På vei ned kjente Tobias at hjertet slo roligere enn det hadde gjort på lenge. Ikke fordi han hadde fått svar på alle spørsmålene sine. Men fordi han hadde funnet et menneske han hadde lyst til å bli bedre kjent med. Et menneske som lyttet. Som så. Som fikk ham til å føle seg trygg. Da han kom ut i den kjølige høstluften, løftet han blikket mot vinduet i fjerde etasje. William sto fortsatt der. Han vinket én gang til. Tobias vinket tilbake. Så begynte han å gå hjemover. Med et smil han ikke klarte å skjule. Og uten å vite det hadde denne kvelden blitt det første minnet de begge en dag kom til å vende tilbake til, når de skulle snakke om hvordan alt begynte. Søndagsmorgenen var stille. Byen hadde ennå ikke våknet helt. Tobias sto ved kjøkkenvinduet med en kopp kaffe mellom hendene og så ut over de tomme gatene. Solen var i ferd med å bryte gjennom skyene, og de første strålene traff hustakene. Han hadde sovet godt. Likevel var det én tanke som hadde møtt ham idet han åpnet øynene. William. Han smilte litt for seg selv. Det begynte å bli en vane. Telefonen lå på kjøkkenbordet. Han tok den opp. Ingen nye meldinger. Han la den fra seg igjen. To minutter senere tok han den opp på nytt. «Nå får du gi deg.» lo han lavt. Han ristet på hodet. Han oppførte seg som en tenåring. For å få tankene over på noe annet bestemte han seg for å rydde litt i leiligheten. Han satte på musikk. Støvsugde. Vasket kjøkkenbenken. Sortererte noen gamle papirer. Likevel oppdaget han stadig at tankene gled tilbake til kvelden før. William som lo. William som fortalte om favorittboken sin. William som hadde stått ved vinduet da Tobias gikk. Litt før lunsj vibrerte telefonen. Tobias så raskt ned. Et smil bredte seg med én gang. **William.** Han åpnet meldingen. **William :*God morgen. Jeg håper du sov godt. Takk igjen for en veldig hyggelig kveld.*** Tobias kjente en varme spre seg i brystet. Han svarte nesten med én gang. **Tobias:** ***God morgen. Jeg sov veldig godt. Takk for middagen. Den var fantastisk.*** Noen sekunder senere kom svaret. **William:** ***Jeg er glad du likte den. Neste gang kan du få velge meny.*** Tobias ble sittende og se på skjermen. **Neste gang.** William skrev det som om det var helt naturlig. Som om det allerede var bestemt. Han svarte: **Tobias:** ***Da må jeg tenke meg godt om.*** William svarte: **William:** ***Du har god tid.*** Tobias la telefonen fra seg. Et lite smil ble værende. Han visste ikke hvorfor de enkle meldingene gjorde ham så glad. Kanskje fordi de føltes ekte. Ingen store ord. Ingen spill. Bare to mennesker som hadde lyst til å snakke med hverandre. Resten av dagen gikk Tobias en lang tur langs Akerselva. Høsten hadde farget trærne i varme nyanser av gull og rødt. Han tok bilder. Et ekorn som satt med en kongle. En hund som hoppet etter løv. Et ungt par som satt på en benk og delte en pose med boller. Klikk.

Klikk. Klikk. Han stoppet ved elven. Vannet strømmet rolig forbi. Han løftet kameraet. Så senket han det igjen. Denne gangen ville han bare se. Ikke gjennom en linse. Bare med egne øyne. Han tenkte på noe William hadde sagt. ***"De vakreste bildene er aldri planlagt."*** Tobias smilte. Kanskje gjaldt det ikke bare fotografier. Kanskje gjaldt det livet også. Da han kom hjem utpå ettermiddagen, satte han seg ved skrivebordet. Han åpnet notatboken. På en tom side skrev han datoen. Bare én gang denne gangen. Han lo for seg selv. «Der hadde du blitt imponert.» mumlet han. Telefonen vibrerte igjen. **William:** ***Forresten…*** Tobias åpnet meldingen. ***Lykke til med første hele studieuke i morgen. Jeg sparer en plass ved vinduet.*** Tobias kjente hjertet hoppe over et slag. Han svarte: **Tobias:** ***Da lover jeg å komme tidsnok til å fylle den.*** William svarte nesten umiddelbart. **William:** ***Det tviler jeg ikke et sekund på.*** Den kvelden la Tobias telefonen fra seg med et smil. Han visste fortsatt ikke hva dette var. Et vennskap. En forelskelse. Eller bare to mennesker som hadde funnet hverandre på riktig tidspunkt. Men én ting visste han sikkert. Han gledet seg til mandag. Ikke på grunn av forelesningene. Ikke på grunn av oppgavene. Men fordi én bestemt stol ved vinduet ventet på ham. Og fordi én bestemt mann allerede hadde begynt å føles som en viktig del av dagene hans. Mandag morgen kom med klar himmel og skarp høstluft. Tobias våknet før alarmen. Denne gangen var det ikke nervøsiteten som fikk ham opp av sengen. Det var forventningen. Han smilte idet han åpnet øynene. Det hadde gått bare noen få dager siden han møtte William. Likevel føltes det som om han hadde kjent ham mye lenger. Han gjorde seg klar uten hastverk. Den lyseblå skjorten hang allerede klar over stolryggen fra kvelden før. Han tok kameraet over skulderen. Telefonen. Nøklene. Alt lå på sin faste plass. Likevel føltes morgenen ny. Da han kom til studiestedet, sto William utenfor hovedinngangen. Med to kaffekopper. Akkurat som sist. Da han fikk øye på Tobias, smilte han. Et ekte smil. Et smil som nå fikk Tobias til å smile tilbake før han rakk å tenke. «God morgen.» sa William. «God morgen.» Tobias tok imot kaffekoppen. «Du trenger virkelig ikke kjøpe kaffe til meg hver gang.» William trakk på skuldrene. «Jeg vet.» «Men jeg liker å gjøre det.» De gikk inn sammen. Korridoren var fylt av studenter som diskuterte helgen. Noen lo. Andre så fortsatt halvsovende ut. Julie kom gående mot dem med en stor mappe under armen. Hun stoppet dramatisk da hun så dem. «Jaha.» sa hun med et lurt smil. «Nå kommer dere sammen også.» Tobias himlet med øynene. «Vi møttes utenfor.» «Selvfølgelig.» Julie smilte bredere. «Helt tilfeldig.» William lo. «Hun gir seg aldri, gjør hun?» «Nei.» svarte Tobias. «Det er litt av sjarmen hennes.» De satte seg på den vanlige plassen ved vinduet. Ingen spurte lenger om stolen var ledig. Den bare var det. For Tobias. William hadde allerede lagt notatarket på bordet. «Du glemte dette.» sa han. Tobias tok imot arket. «Takk.» Han smilte. «Det hadde jeg helt glemt.» «Det vet jeg.» William lo. «Derfor tok jeg vare på det.» Undervisningen startet. Læreren gikk gjennom ukens program. Tobias forsøkte å følge med. Likevel merket han at han var roligere enn første dag. Han turte å rekke opp hånden. Han svarte på et spørsmål. Da han satte seg igjen, lente William seg mot ham. «Bra svart.» hvisket han. «Synes du?» «Ja.» William nikket. «Du er flinkere enn du tror.» Ordene ble værende hos Tobias resten av timen. Ingen hadde sagt noe så enkelt til ham før. Ingen hadde sagt det på en måte som fikk ham til å tro på det. I lunsjen gikk de ut i skolegården. Solen varmet fortsatt, selv om luften var kjølig. De fant en ledig benk. William pakket opp en

matboks. «Jeg lagde litt for mye igjen.» sa han. «Overraskende.» Tobias lo. «Du gjør visst alltid det.» William åpnet boksen. «Vil du smake?» Tobias nølte. «Er du sikker?» «Selvfølgelig.» William rakte ham en liten gaffel. «Ellers hadde jeg ikke spurt.» Tobias tok en bit. «Du er altfor flink til å lage mat.» William smilte fornøyd. «Det er den fineste kritikken jeg har fått.» Et vindkast fikk noen gule løv til å virvle rundt benken. Tobias så opp. Han tok frem kameraet. «Ikke meg.» lo William. «Slapp av.» Tobias smilte. «Jeg skulle bare ta bilde av lyset.» Han løftet kameraet. Men idet han skulle trykke på utløseren, snudde William seg mot ham. Solen traff ansiktet hans. Han lo av et eller annet Tobias hadde sagt. Uten å tenke trykket Tobias. Klikk**.** Begge ble stille. Tobias senket kameraet. «Unnskyld.» sa han. «Jeg mente ikke…» William så nysgjerrig på ham. «Kan jeg få se?» Tobias viste ham skjermen. William ble stående lenge. Så smilte han. «Jeg tror…» sa han lavt. «…at dette er det første bildet noen har tatt av meg som faktisk føles ekte.» Tobias så på ham. «Virkelig?» William nikket. «Du tok ikke bilde av hvordan jeg ser ut.» Han møtte blikket hans. «Du tok bilde av et øyeblikk.» Tobias kjente hjertet slå litt raskere. Han visste det ikke ennå. Men mange år senere, når livet hadde gitt dem både kjærlighet og sorg, skulle dette bildet fortsatt ligge trygt bevart. Ikke fordi det var perfekt. Men fordi det var begynnelsen. Begynnelsen på en historie ingen av dem kunne forestille seg hvor langt skulle vare.

Skyggen i mitt hjerte

Kapittel 2

Mandag gled sakte over i tirsdag. Da vekkerklokken ringte, var Tobias allerede våken. Han hadde blitt sittende lenge kvelden før og se på bildet han hadde tatt av William ute i skolegården. Sollyset hadde truffet ansiktet hans på akkurat riktig måte. Smilet var ekte. Ikke et smil til kameraet, men et smil som hadde kommet midt i en latter. Det var blitt Tobias sitt favorittbilde. Han hadde ikke slettet det. Han hadde heller ikke vist det til noen. Det føltes for personlig. Utenfor lå byen badet i et gyllent morgenlys. Høsten var på sitt vakreste. Lønnetrærne langs gaten glødet i rødt og oransje. Tobias tok kameraet over skulderen og gikk mot bussholdeplassen. Denne morgenen gikk han litt raskere enn vanlig. Ikke fordi han var redd for å komme for sent. Men fordi han visste at noen ventet. Da han rundet hjørnet ved hovedinngangen, så han William med én gang. Han sto med ryggen mot bygningen og holdt to kaffekopper, akkurat som de siste dagene. Da han fikk øye på Tobias, lyste ansiktet opp. «God morgen.» sa William. «God morgen.» Tobias tok imot koppen. «Du kommer til å skjemme meg bort.» William lo. «Det er bare kaffe.» «Det begynte med kaffe.» svarte Tobias. William så spørrende på ham. «Hva mener du?» Tobias smilte. «Nå føles det rart å starte dagen uten.» De gikk inn sammen. Studentene rundt dem hilste. Noen nikket til William. Flere stoppet ham for korte spørsmål. Han tok seg alltid tid. Aldri stresset. Aldri irritert. Tobias la merke til hvor lett mennesker søkte mot ham. «Du kjenner mange.» sa Tobias da de gikk opp trappen. William trakk på skuldrene. «Ikke egentlig.» «Det virker sånn.» «Jeg prøver bare å huske navn.» Han smilte. «Det betyr mye for folk.» Tobias tenkte på hvordan William alltid sa navnet hans. Alltid. Som om det var viktig. I klasserommet var plassen ved vinduet ledig. William la sekken fra seg. «Der er stolen din.» sa han. Tobias lo. «Min?» «Ja.» William satte seg. «Hvis noen andre tar den nå, blir jeg forvirret.» Undervisningen gikk fort. Denne dagen skulle studentene deles inn i faste arbeidsgrupper for semesteret. Læreren begynte å lese opp navn. «Julie…» Julie vinket. «Her!» «Magnus…» En høy gutt med mørkt hår rakte opp hånden. «William…» «Her.» «Tobias…» «Ja.» Læreren så ned på listen. «Dere fire blir en gruppe.» Julie snudde seg med én gang. «Perfekt!» sa hun fornøyd. «Dette blir gøy.» Magnus smilte vennlig mot Tobias. «Hyggelig å hilse på.» «I like måte.» svarte Tobias. William lente seg litt mot ham. «Da ser det ut til at vi får jobbe sammen en god stund.» Tobias klarte ikke å skjule smilet. «Det ser sånn ut.» I lunsjpausen satte de fire seg rundt det samme bordet. Julie tok ordet nesten med én gang. «Vi må bli enige om én ting.» Magnus så opp. «Hva da?» «Ingen gruppearbeid kvelden før innlevering.» William lo. «Enig.» «Helt enig.» sa Tobias. Magnus nikket. «Da er vi faktisk enige om noe allerede.» Samtalen gled snart over på helt andre ting. Favorittfilmer. Musikk. Reisemål. Magnus fortalte at han elsket fjellturer. Julie drømte om å reise til Italia. William beskrev Paris med en varme som fikk Tobias til å få lyst til å oppleve byen selv. «Du burde dra dit.» sa William. «En dag.» Tobias smilte. «Kanskje.» Han visste ikke hvorfor. Men da William sa det, begynte han å tro at det faktisk kunne skje. Da lunsjen var over, gikk Tobias og William litt bak de andre. «Hva tenker du om gruppen?» spurte William. «Jeg liker den.» sa Tobias. «Jeg også.» William smilte. «Jeg tror dette blir et fint semester.» Tobias så bort på ham. Så svarte han ærlig. «Det tror jeg også.»Og for første gang siden studiestarten tenkte Tobias at dette stedet ikke lenger bare var en skole. Det var blitt et sted hvor vennskap begynte

å vokse. Og kanskje… Noe enda større. Etter lunsj fant de fire et ledig grupperom i biblioteket. Rommet var lite, med et rundt bord midt på gulvet og en stor tavle på veggen. Et vindu slapp inn det varme høstlyset, og utenfor kunne de se bladene danse i vinden. Julie kastet sekken fra seg. «Endelig.» sa hun. «Her kan vi faktisk tenke.» Magnus lo. «Jeg trodde du tenkte overalt.» «Det gjør jeg også.» svarte hun. «Men her blir ingen forstyrret av kaffemaskinen.» William la bøkene sine på bordet. «Skal vi begynne?» Alle nikket. De fordelte oppgavene mellom seg. Magnus skrev stikkord på tavlen. Julie noterte ideer. William organiserte stoffet. Tobias satt stille noen sekunder og betraktet dem. Han hadde aldri opplevd et gruppearbeid som føltes så… enkelt. Ingen konkurrerte. Ingen prøvde å bestemme over de andre. Alle lyttet. «Tobias?» sa William. «Hva tenker du?» Han skvatt litt. «Beklager.» William smilte. «Du forsvant litt.» Tobias lo. «Jeg satt bare og tenkte på hvor annerledes dette er.» Julie lente seg frem. «Hvordan da?» «Ingen av oss prøver å være den flinkeste.» Magnus nikket. «Det blir sjelden gode grupper av sånt.» William så bort på Tobias. «De beste gruppene er de hvor alle får plass.» Ordene traff Tobias. Han hadde ofte følt at han måtte kjempe for å bli hørt. Her var det annerledes. Her ventet de faktisk på svaret hans. Arbeidet fløt lett. Etter en stund reiste Julie seg. «Jeg trenger kaffe.» Hun pekte på Magnus. «Du blir med.» Magnus lo. «Har jeg noe valg?» «Nei.» svarte Julie bestemt. «Absolutt ikke.» De forsvant ut av rommet. Det ble stille. Bare Tobias og William var igjen. Ingen av dem sa noe med én gang. Stillheten føltes ikke tom. Den føltes trygg. William snudde seg mot Tobias. «Hvordan går det egentlig?» spurte han. «Med studiet?» Tobias tenkte seg om. «Bedre enn jeg hadde trodd.» Han smilte svakt. «Den første dagen var jeg sikker på at jeg ikke kom til å passe inn.» William så alvorlig på ham. «Og nå?» Tobias lot blikket gli rundt i rommet. Så møtte han Williams øyne. «Nå begynner det å føles som om jeg hører hjemme her.» William smilte varmt. «Det gjør du.» Han sa det uten å nøle. Som om det aldri hadde vært noen tvil. «Takk.» sa Tobias lavt. «For hva?» «For at du fikk meg til å føle det.» William ristet rolig på hodet. «Nei.» sa han. «Det gjorde du selv.» Han lente seg litt frem. «Jeg bare minnet deg på det.» Tobias ble sittende helt stille. Han visste ikke hva det var med William. Men hver gang de snakket sammen, gikk han derfra med litt mer tro på seg selv enn før. Døren gikk opp. Julie kom inn med fire kaffekopper .«Der var kjærlighetsparet!» utbrøt hun ertende. Tobias holdt på å sette kaffen i halsen. «Julie!» Hun begynte å le. «Slapp av.» Hun satte koppene på bordet. «Jeg bare tuller.» Magnus ristet smilende på hodet. «Du kommer til å skremme dem.» «Nei.» sa Julie. «De trenger bare litt tid.» William lo høyt. Tobias kunne ikke la være å le han også. Resten av ettermiddagen jobbet de videre. Da de var ferdige, hadde de allerede kommet lenger enn de fleste andre gruppene. «Dette gikk jo overraskende bra.» sa Magnus. William lukket notatboken. «Da møtes vi samme tid neste uke?» Alle nikket. På vei ut av biblioteket gikk Tobias og William igjen litt bak de andre. «Julie kommer aldri til å slutte med de kommentarene sine.» sa Tobias. William lo. «Nei.» Han så bort på Tobias. «Men jeg tror hun bare liker å se deg smile.» Tobias stoppet opp et øyeblikk. «Hvorfor tror du det?» William smilte. «Fordi du gjør det mye oftere nå enn den første dagen.» Tobias svarte ikke. Han trengte ikke. For innerst inne visste han at William hadde rett. Og han visste også hvorfor. Ukene begynte å finne sin egen rytme. Mandag betydde forelesninger. Tirsdag var gruppearbeid. Onsdag møttes Tobias og William ofte litt

tidligere enn nødvendig, bare for å rekke en kopp kaffe før undervisningen startet. Ingen av dem hadde avtalt det. Det bare ble sånn. «Du er tidligere enn meg i dag.» sa William en onsdag morgen. Tobias så overrasket på klokken. «Det skjer vel ikke så ofte.» William lo. «Nei.» Han rakte ham en kaffekopp. «Da måtte jeg nesten belønne deg.» Tobias tok imot koppen. «Jeg begynner å tro at du liker å kjøpe kaffe til meg.» William møtte blikket hans. «Kanskje.» sa han rolig. «Det gjør starten på dagen litt bedre.» Tobias kjente hjertet slå litt raskere. I ukene som fulgte, ble de stadig bedre kjent. William fortalte om oppveksten sin. Om foreldrene. Om lillebroren som alltid klarte å få ham til å le. Tobias fortalte om kameraet han hadde fått av bestefaren som tenåring. Om hvordan fotografering hadde blitt en måte å forstå verden på. William lyttet. Alltid. Ikke bare med ørene. Med hele oppmerksomheten. En torsdag ettermiddag avsluttet de undervisningen tidligere enn planlagt. Julie og Magnus måtte videre til et møte. «Dere får klare dere uten oss.» sa Julie. «Prøv å ikke savne oss altfor mye.» William lo. «Vi skal forsøke.» Da de andre hadde gått, ble Tobias og William stående igjen utenfor bygningen. Solen var lav. Luften var kjøligere enn tidligere på dagen. «Har du det travelt?» spurte William. «Nei.» «Skal vi gå en tur?» Tobias smilte. «Gjerne.» De fulgte gangveien langs Akerselva. Vannet strømmet rolig mellom de gamle fabrikkbygningene. Løv blåste forbi dem i små virvler. «Det er fint her.» sa William. «Ja.» Tobias tok opp kameraet. Klikk. Han tok et bilde av vannet. Klikk. Et gammelt tre. Klikk. Solen som speilet seg i elven. William så nysgjerrig på ham. «Kan jeg få se?» Tobias viste ham skjermen. William smilte. «Du får vanlige steder til å se spesielle ut.» «Jeg tror stedene allerede er spesielle.» sa Tobias. «De trenger bare noen som legger merke til dem.» William så lenge på ham. «Det gjelder mennesker også.» Tobias ble stille. Han visste ikke helt hva han skulle si. I stedet senket han kameraet. De fortsatte å gå. Et lite stykke lenger fremme satt en eldre kvinne på en benk. Hun forsøkte å samle papirene sine som vinden hadde tatt. Ark fløy i alle retninger. Uten å nøle løp William bort. «La meg hjelpe.» sa han. Tobias fulgte etter. Sammen samlet de arkene. Kvinnen smilte takknemlig. «Tusen takk.» «Bare hyggelig.» sa William. «Ha en fin dag.» Da de gikk videre, så Tobias bort på ham. «Du gjør alltid sånne ting.» William så uforstående på ham. «Hvilke ting?» «Du stopper.» «Du hjelper.» William trakk litt på skuldrene. «Hvis jeg kan gjøre dagen litt enklere for noen, hvorfor ikke?» Tobias smilte. «Det er en fin egenskap.» De kom til en liten bro. Midt ute på broen stoppet Tobias. Han lente seg mot rekkverket og så ned på vannet. «Alt bra?» spurte William. Tobias nikket. «Ja.» Han pustet rolig inn. «Jeg bare…» Han lette etter ordene. «Jeg har ikke hatt det så fint på veldig lenge.» William stilte seg ved siden av ham. «Det er jeg glad for.» I det samme kom en kraftig vind. Et gult løv blåste rett mot Tobias. Han rakk ikke å reagere før det traff ansiktet hans. «Oi!» utbrøt han. William begynte å le. En ekte, varm latter. Tobias begynte å le han også. Så mye at han mistet balansen et lite øyeblikk. Instinktivt tok William tak rundt armen hans. «Pass på.» sa han. Tobias så opp. De sto nær hverandre. Mye nærmere enn før. William slapp ikke taket med én gang. «Går det bra?» spurte han lavt. Tobias nikket. «Ja.» Stemmen var nesten en hvisken. Et øyeblikk senere trakk William ham forsiktig inntil seg i en kort, varm klem. Ikke dramatisk. Ikke romantisk. Bare en spontan klem mellom to mennesker som hadde begynt å bety mye for hverandre. Tobias stivnet et lite sekund. Så løftet han armene og klemte tilbake. Da de slapp hverandre, smilte begge litt sjenert.

«Beklager.» sa William. «Det bare… skjedde.» Tobias ristet rolig på hodet. «Ikke beklag.» Han smilte. «Det var fint.» De begynte å gå videre. Ingen av dem nevnte klemmen igjen. Likevel visste Tobias at han kom til å huske den. Ikke fordi den var lang. Ikke fordi den betydde at de var kjærester. Men fordi den føltes ekte. Som enda et lite skritt nærmere hverandre. Og da de skilte lag ved bussholdeplassen senere den ettermiddagen, visste Tobias én ting. William var ikke lenger bare en medstudent. Han var blitt den personen Tobias først hadde lyst til å fortelle om dagen sin til. Dagene gikk. Det som først hadde vært tilfeldige møter i korridorene, hadde blitt en fast del av hverdagen. Hver morgen ventet William utenfor hovedinngangen med to kaffekopper. Hver lunsj fant de plass ved det samme bordet. Og nesten hver ettermiddag gikk de et stykke sammen før de skilte lag. Ingen av dem hadde snakket om det. Det hadde bare blitt sånn. Regnet kom tilbake en torsdag. Det pisket mot vinduene i auditoriet mens læreren avsluttet forelesningen. Da studentene begynte å pakke sammen, så Tobias ut. «Det øser.» sa han. William fulgte blikket hans. «Det gjør det.» Han smilte. «Har du paraply?» Tobias ristet på hodet. «Nei.» «Ikke jeg heller.» Julie lente seg over bordet. «Da får dere løpe.» sa hun. Magnus lo. «Eller vente til i morgen.» «Jeg tror ikke foreleseren blir glad hvis vi overnatter her.» svarte William. Alle lo. Da de kom ut i vestibylen, trommet regnet fortsatt mot glasstaket. Folk sto samlet ved dørene og ventet på at været skulle gi seg. «Dette kan ta en stund.» sa Tobias. William så ut. Så fikk han en idé. «Kom.» sa han. «Vi rekker det hvis vi løper.» «Løper?» Tobias lo. «Er det planen din?» «Jepp.» William smilte bredt. «Tre…» «William.» «To…» «Dette kommer til å gå dårlig.» «Én!» William tok Tobias i hånden. «Kom!» De løp ut. Regnet traff dem med én gang. Kalde dråper. Våte jakker. Begge begynte å le. De løp gjennom skolegården mens vannspruten sto rundt skoene deres. Da de nådde det lille takoverbygget ved bussholdeplassen, var de gjennomvåte. William bøyde seg frem med hendene på knærne. Han pustet tungt. «Det…» sa han mellom latterutbruddene. «…var kanskje ikke den beste planen.» Tobias lo så tårene trillet. «Nei.» «Men den var morsom.» De ble stående tett under taket. Regnet trommet mot metallet over hodene deres. Noen få dråper fant fortsatt veien inn. William strøk hånden gjennom det våte håret. «Du ser annerledes ut.» sa Tobias. William løftet øyenbrynene. «På en dårlig måte?» «Nei.» Tobias smilte. «Bare litt mindre… perfekt.» William begynte å le. «Det var kanskje det fineste fornærmelsen jeg har fått.» Tobias ristet på hodet. «Det var ikke en fornærmelse.» Han så på William. «Du ser mer… ekte ut.» Ordene kom av seg selv. William ble stille. Så smilte han. «Takk.» sa han lavt. En liten jente sto sammen med moren sin noen meter unna. Hun så på Tobias og William før hun dro moren forsiktig i jakken. «Mamma.» hvisket hun. «De ler veldig mye.» Moren smilte. «Ja.» «Det gjør de.» Den lille jenta smilte tilbake mot Tobias. Han vinket forsiktig. Hun vinket ivrig tilbake. William fulgte det med et varmt smil. «Du er flink med barn.» sa han. Tobias trakk litt på skuldrene. «Jeg liker når mennesker tør å være seg selv.» William svarte rolig: «Det tror jeg de gjør sammen med deg.» Regnet begynte endelig å avta. Bussen til Tobias kom kjørende. Han sukket nesten litt. «Der er den.» William nikket. «Ja.» Denne gangen ble ingen av dem stående uten å vite hva de skulle si. Det hadde blitt enklere. Mer naturlig. «Vi sees i morgen?» spurte Tobias. William smilte. «Selvfølgelig.» Han løftet hånden. Så nølte han et lite øyeblikk. Til slutt la han den forsiktig mot skulderen til Tobias. «Pass på at du ikke blir forkjølet.» sa han. Tobias smilte.

«Det skal jeg.» Han gikk om bord. Da bussen begynte å kjøre, så han ut gjennom vinduet. William sto fortsatt under taket. Han smilte og vinket. Tobias vinket tilbake. Mens bussen kjørte gjennom de regnvåte gatene, lente Tobias hodet mot vinduet. Han kjente fortsatt varmen etter hånden som hadde hvilt på skulderen hans. Det var en liten gest. Nesten ubetydelig. Likevel betydde den mer enn William kunne ane. For Tobias begynte det å bli umulig å forestille seg studiehverdagen uten ham. Og et sted, dypt inne i hjertet, begynte et spørsmål å vokse. *Hva om dette en dag ble noe mer enn vennskap?* Fredagen kom raskere enn Tobias hadde ventet. Den første studieuken var over. Forelesningene var ferdige, og de fleste studentene snakket allerede om helgeplanene sine mens de pakket sammen. Julie lukket notatboken med et smell. «Endelig helg!» Magnus lo. «Du sier det som om vi har jobbet i en gruve.» «Jeg er student.» svarte Julie. «Det er nesten det samme.» Alle fire lo. William lente seg tilbake i stolen. «Har noen planer?» Magnus nikket. «Jeg skal hjem til foreldrene mine.» «Mamma har allerede sendt tre meldinger om middag.» Julie smilte. «Jeg skal møte noen venner i kveld.» Hun så bort på Tobias. «Hva med deg?» Tobias trakk litt på skuldrene. «Ingen spesielle planer.» Det var sant. Han hadde egentlig tenkt å være hjemme. Redigere bilder. Se en film. Kanskje gå en liten tur. William ble sittende stille noen sekunder. Så så han på Tobias. «Har du lyst til å bli med meg?» Tobias så opp. «Hvor?» «Jeg tenkte å gå en tur langs Aker Brygge.» William smilte. «Vi kan spise middag hvis vi blir sultne.» Julie sendte Magnus et raskt blikk. Begge smilte, men ingen sa noe. «Det høres hyggelig ut.» sa Tobias. William smilte. «Da møtes vi klokken seks?» «Ja.» Da undervisningen var over, skiltes de som vanlig. Tobias dro hjem for å skifte. Han brukte altfor lang tid foran garderoben. Til slutt tok han på seg en mørk grønn genser, mørke jeans og den svarte jakken han likte best. Han så seg i speilet. «Dette får holde.» sa han til seg selv. Klokken seks sto William allerede ved fontenen på Aker Brygge. Hendene var stukket ned i jakkelommene. Da han fikk øye på Tobias, smilte han. «Du fant frem.» «Så vidt.» lo Tobias. «Jeg gikk nesten feil.» «Det hadde vært synd.» William begynte å gå ved siden av ham. Brygga var full av mennesker. Noen satt ute med tepper rundt skuldrene. Andre ruslet hånd i hånd langs vannet. Lukten av sjø og nybakt pizza lå i luften. Solen var på vei ned. Himmelen glødet i rosa og oransje. «Det er fint her.» sa Tobias. «Ja.» William nikket. «Jeg pleier å gå hit når jeg trenger å tenke.» «Hjelper det?» William smilte. «Noen ganger.» Han så utover fjorden. «Andre ganger trenger man bare noen å gå sammen med.» Tobias kjente ordene treffe ham. De gikk videre i stillhet. Ikke fordi de ikke hadde noe å si. Men fordi stillheten mellom dem hadde blitt trygg. William pekte utover vannet. «Se.» En liten ferge gled rolig gjennom fjorden. Måkeskrik fylte luften. Bølgene slo forsiktig mot brygga. Tobias tok frem kameraet. Klikk. Han tok et bilde av kveldssolen som speilet seg i vannet. Så snudde han kameraet mot William. «Får jeg?» spurte han. William lo. «Du spør denne gangen.» «Jeg lærer.» William stilte seg ved rekkverket. «Da får du ta et ordentlig bilde.» Tobias løftet kameraet. Gjennom søkeren så han William stå med vinden i håret og det varme lyset fra solnedgangen bak seg. Han trykket rolig på utløseren. Klikk**.** Så senket han kameraet. William gikk bort til ham. «Hvordan ble det?» Tobias viste ham skjermen. William ble stående lenge. «Du får meg til å se bedre ut enn jeg føler meg.» sa han stille. Tobias ristet på hodet. «Nei.» Han møtte blikket hans. «Jeg tror bare kameraet viser den du er.» William svarte ikke med én

gang. Han ble bare stående og se på Tobias. Et varmt smil bredte seg langsomt over ansiktet hans. «Da håper jeg du aldri slutter å ta bilder.» De fortsatte langs brygga mens kveldsmørket sakte senket seg over Oslo. Lysene fra restaurantene speilet seg i vannet. Folk lo rundt dem. Musikk strømmet ut fra en uteservering. Og uten at noen av dem sa det høyt, føltes det som om dette ikke lenger bare var to medstudenter som tok en spasertur. Det føltes som begynnelsen på noe som vokste litt sterkere for hver dag de tilbrakte sammen. De fortsatte å gå langs bryggekanten. Kveldsluften var frisk, men ikke kald. Lysene fra restaurantene speilet seg i det rolige vannet, og små båter duppet forsiktig ved bryggene. William stanset foran en liten italiensk restaurant. Han så bort på Tobias. «Sulten?» Tobias lo. «Etter all den gåingen?» Han nikket. «Litt.» William åpnet døren. «Da tror jeg vi har funnet riktig sted.» En servitør viste dem til et bord helt innerst ved vinduet. Utsikten gikk rett ut mot Oslofjorden. Stearinlyset på bordet kastet et varmt skjær mellom dem. «Dette var fint.» sa Tobias. William smilte. «Jeg har vært her noen ganger.» «Men aldri med så hyggelig selskap.» Tobias kjente kinnene bli varme. Han tok opp menyen for å skjule smilet. «Har du bestemt deg?» spurte William. «Ikke ennå.» «Du velger alltid pasta.» Tobias så overrasket opp. «Hvordan vet du det?» William lo. «Fordi du gjorde det sist.» «Og gangen før.» Tobias begynte å le. «Du følger visst med.» «Mer enn du tror.» svarte William rolig. De bestilte maten. William valgte en kremet pasta med sopp. Tobias valgte en med kylling og parmesan. Mens de ventet, fylte stillheten seg naturlig med små samtaler. «Hva gjorde du før du begynte å studere igjen?» spurte Tobias. William lente seg litt tilbake. «Jeg jobbet i flere år.» «Mye kontor.» «Lange dager.» Han smilte svakt. «Til slutt kjente jeg at jeg trengte noe nytt.» «Var du redd for å begynne på nytt?» William nikket. «Veldig.» Han så ned i bordet et øyeblikk. «Men jeg var enda reddere for å bli værende der jeg ikke hadde det bra.» Tobias lot ordene synke inn. «Jeg tror mange kjenner seg igjen i det.» William møtte blikket hans. «Du også?» Tobias nølte. Så svarte han ærlig. «Ja.» «Jeg har ofte vært redd for å ta plass.» «For å være… meg.» William lente seg litt frem. «Vet du hva jeg ser?» Tobias ristet forsiktig på hodet. «Jeg ser en mann som er snill.» «Som bryr seg om mennesker.» «Som får andre til å føle seg sett.» Han smilte varmt. «Det er ikke alle som klarer det.» Tobias ble helt stille. Ingen hadde noen gang beskrevet ham slik. Maten kom. Duften av hvitløk og ferske urter fylte luften. «Dette ser fantastisk ut.» sa Tobias. William smilte. «Smak først.» Tobias tok en bit. Han lukket øynene et lite øyeblikk. «Du hadde rett.» William lo. «Igjen.» «Du begynner å få en farlig vane.» De lo sammen. Et eldre ektepar ved nabobordet sendte dem et varmt smil. Kvinnen lente seg mot mannen sin. «De minner meg om oss.» sa hun lavt. Tobias hørte det. Han så raskt ned i tallerkenen. William hadde også hørt det. Et lite smil gled over ansiktet hans. Ingen av dem kommenterte det. Etter middagen ble de sittende lenge. Ingen av dem virket opptatt av å gå. William snurret vannglasset rolig mellom hendene. «Kan jeg spørre deg om noe?» «Selvfølgelig.» «Hva tenkte du første gangen du så meg?» Tobias lo nervøst. «Den er vanskelig.» «Prøv.» William smilte. Tobias pustet dypt. «Jeg tenkte at du virket veldig trygg.» «Og at du sikkert ikke kom til å legge merke til meg.» William så overrasket på ham. «Virkelig?» Tobias nikket. «Ja.» William lente hodet litt på skakke. «Det morsomme er…» Han smilte varmt. «…at jeg tenkte akkurat det samme om deg.» Tobias begynte å le. «Det kan ikke stemme.» «Jo.» William nikket. «Jeg så en rolig mann som satt ved vinduet.» «Og jeg håpet at

han hadde lyst til å bli kjent med meg.» Ordene ble hengende mellom dem. For første gang den kvelden visste ingen av dem hva de skulle si. De bare så på hverandre. Ikke lenge. Men lenge nok. Lenge nok til at Tobias kjente at noe i hjertet hans hadde begynt å forandre seg. Det var ikke lenger bare beundring. Ikke bare vennskap. Det var begynnelsen på en forelskelse. En stille, forsiktig forelskelse. Og uten at William visste det, hadde han allerede begynt å fylle en plass i Tobias' hjerte som ingen andre tidligere hadde hatt. De ble sittende lenge etter at tallerkenene var ryddet bort. Stearinlyset mellom dem var blitt kortere. Utenfor hadde mørket lagt seg over fjorden, og lysene fra båtene tegnet lange striper i vannet. Ingen av dem virket opptatt av tiden. Servitøren kom bort med regningen. William rakte automatisk frem bankkortet. Tobias ristet på hodet. «Nei.» «Vi deler.» William smilte. «Neste gang.» «Neste gang?» William nikket. «Da kan du få spandere.» Tobias møtte blikket hans. Ordet *neste gang* fikk hjertet til å slå litt raskere. Det var ikke lenger et spørsmål om de kom til å møtes igjen. Bare når. De gikk ut i den kjølige kveldsluften. Høsten hadde gjort luften klar og frisk. Små bølger slo mot bryggekanten. Noen mennesker ruslet fortsatt langs vannet med hendene flettet sammen. Andre satt på benkene og så utover fjorden. William stakk hendene ned i jakkelommene. «Har du lyst til å gå litt til?» Tobias smilte. «Ja.» De fulgte bryggekanten i rolig tempo. Ingen av dem hadde hastverk med å avslutte kvelden. «Vet du…» sa William etter en stund. «Det er noe jeg nesten aldri forteller til folk.» Tobias så bort på ham. «Hva da?» William trakk pusten rolig. «Da jeg var yngre, trodde jeg at jeg måtte være perfekt hele tiden.» Han smilte litt for seg selv. «Perfekt på jobb.» «Perfekt sønn.» «Perfekt venn.» Han så ned på vannet. «Til slutt ble jeg bare sliten.» Tobias lyttet uten å avbryte. «Hva skjedde?» spurte han forsiktig. William lente albuene mot rekkverket. «En dag sa pappa noe jeg aldri har glemt.» Han smilte varmt. «Han sa: "William, mennesker elsker deg ikke fordi du er perfekt. De elsker deg fordi du er deg."» Stillheten som fulgte var myk. «Det var fint sagt.» hvisket Tobias. William nikket. «Det tok mange år før jeg faktisk trodde på det.» Han vendte seg mot Tobias. «Jeg prøver fortsatt å lære det.» Tobias kjente igjen følelsen. Han tok et dypt pust. «Da kan jeg fortelle deg en hemmelighet.» William så nysgjerrig på ham. «Jeg lover å passe godt på den.» Tobias lo lavt. «Jeg har alltid vært redd for at mennesker skal bli skuffet når de blir kjent med meg.» William svarte ikke med én gang. Han lot ordene få plass. «Hvorfor det?» spurte han til slutt. «Fordi…» Tobias lette etter de riktige ordene. «Jeg har alltid følt at jeg ikke var interessant nok.» «At andre hadde mer å gi.» Han trakk litt på skuldrene. «Så jeg holdt ofte litt avstand.» William ble stående helt stille. Så tok han ett skritt nærmere. Ikke for nær. Bare nær nok til at Tobias kunne se hvor alvorlig blikket hans var. «Da tar du feil.» sa William rolig. «Vet du hva som gjorde at jeg la merke til deg den første dagen?» Tobias ristet forsiktig på hodet. «Du så.» William smilte. «Alle andre var opptatt av å bli sett.» «Du var opptatt av å se.» Tobias kjente ordene treffe et sted langt inne. Ingen hadde noen gang sagt noe lignende til ham. Han måtte se bort et øyeblikk. Ikke fordi han var flau. Men fordi øynene plutselig ble blanke. William oppdaget det. «Hei…» sa han lavt. «Var det dumt sagt?» Tobias ristet raskt på hodet. «Nei.» Han lo litt mellom tårene. «Det var bare…» Han trakk pusten. «Ingen har sagt noe sånt til meg før.» William smilte varmt. «Da var det på tide.» De ble stående ved rekkverket uten å si noe. Stillheten føltes ikke tom. Den var full av alt de ikke trengte å forklare. Et lite vindkast

fikk Tobias til å trekke jakken tettere rundt seg. William la merke til det. «Du fryser.» «Litt.» William tok skjerfet rundt halsen sin. «Her.» Han begynte å rekke det frem. Tobias lo. «Da fryser jo du.» «Jeg overlever.» «Nei.» Tobias smilte. «Behold det.» William så på ham et øyeblikk. Så tok han i stedet et lite skritt nærmere. «Da får vi bare gå litt fortere.» De begynte å rusle videre. Skuldrene deres streifet hverandre av og til. Ingen flyttet seg. Ingen trakk seg unna. Da de kom til bussholdeplassen, stoppet Tobias. «Dette begynner å bli en vane.» sa han. William smilte. «Hvilken vane?» «At jeg ikke har lyst til å si god natt.» William lo lavt. «Det har jeg faktisk tenkt på jeg også.» Begge ble stille. Så kom bussen kjørende. Før Tobias gikk om bord, snudde han seg. William sto fortsatt der og smilte. «Sov godt, Tobias.» «Sov godt, William.» Denne gangen føltes ordene annerledes. Ikke som en høflig avslutning. Men som et løfte om at morgendagen allerede ventet på dem. Søndagen kom med klar himmel. Etter flere dager med regn virket hele Oslo nyvasket. Solen lå som et gyllent slør over byen, og luften var frisk nok til at folk gikk med skjerf, men varm nok til å bli ute. Tobias satt ved kjøkkenbordet med en kopp kaffe. Telefonen vibrerte. Et smil kom med én gang. **William. William: «*God morgen.» Har du planer i dag?*** Tobias svarte nesten før han rakk å tenke. **Tobias: *Ingen spesielle. Du?*** Noen sekunder senere kom svaret. **William: *Jeg tenkte å gå en tur på Ekeberg. Kanskje ta med kaffe. Har du lyst til å bli med?*** Tobias så på meldingen. Han trengte ikke tenke lenge. **Tobias: *Ja. Veldig gjerne.*** En time senere møttes de ved Ekebergparken. Trærne sto i høstfarger. Røde. Oransje. Gylne. Små blader virvlet rundt føttene deres mens de begynte å gå oppover stiene. William rakte Tobias en pappkopp. «Kaffe.» sa han. Tobias tok imot den. «Du kommer til å ruinere deg på meg.» William lo. «Jeg tror jeg overlever.» De gikk sakte. Ingen hadde dårlig tid. Små familier passerte dem. Barn løp mellom trærne. En hund kom logrende bort til Tobias. Han satte seg på huk. «Hei, du.» sa han og klødde den bak øret. Hunden la hodet mot hånden hans. William betraktet dem med et smil. «Du har en egen evne.» Tobias så opp. «Til hva?» «Til å få både mennesker og dyr til å føle seg trygge.» Tobias reiste seg. Han visste ikke helt hva han skulle svare. William hadde en måte å si komplimenter på som aldri føltes overdrevne. Bare ærlige. De fortsatte mot utsiktspunktet. Hele Oslo lå under dem. Fjorden glitret i solen. Små båter beveget seg sakte mellom øyene. Tobias tok frem kameraet. Klikk. Klikk. Klikk. Han tok bilder av byen. Av lyset. Av høsttrærne. «Ikke ett av meg?» spurte William ertende. Tobias smilte. «Du begynner å bli litt selvsikker.» «Kanskje.» William stilte seg med armene mot rekkverket. «Men bare litt.» Tobias løftet kameraet. Gjennom søkeren så han William stå med byen bak seg. Vinden løftet håret hans. Han så ikke inn i kameraet. Han så utover Oslo. **Klikk.** «Får jeg se?» spurte William. Tobias viste bildet. William ble stille. «Det er rart.» sa han. «Hva da?» «Når du tar bilde av meg…» Han smilte. «…føler jeg ikke at jeg må late som.» Ordene ble værende hos Tobias. Han la kameraet tilbake i vesken. «Det er kanskje det fineste noen har sagt om bildene mine.» William møtte blikket hans. «Da sier jeg det gjerne igjen.» De fant en ledig benk. William tok frem en liten papirpose. «Jeg var innom bakeriet.» Tobias begynte å le. «Selvfølgelig var du det.» William åpnet posen. Kanelboller. To stykker. «Jeg begynner å skjønne at dette er favoritten din.» sa Tobias. «Min?» William smilte. «Nei.» «Vår.» Et øyeblikk ble de begge stille. William hadde sagt ordet helt naturlig. **Vår.** Tobias kjente at hjertet slo litt fortere. Han sa ingenting. Han bare smilte. Mens

de satt der, begynte kirkeklokkene fra sentrum å ringe. Lyden bar gjennom den klare høstluften. William lente albuene mot knærne. «Vet du hva jeg liker best med disse turene?» spurte han. «Nei.» «At vi aldri trenger å skynde oss.» Han så på Tobias. «Med noen mennesker blir stillhet vanskelig.» Han smilte varmt. «Med deg blir den bare… fin.» Tobias kjente en varme spre seg gjennom hele kroppen. Han så utover byen før han svarte. «Jeg føler det på samme måte.» Ingen av dem visste det ennå. Men akkurat denne søndagen, på en benk høyt over Oslo, hadde vennskapet deres begynt å forandre seg til noe dypere. Ingen av dem sa ordene. Ingen av dem våget det ennå. Men begge begynte å forstå at dette ikke lenger bare handlet om å glede seg til neste forelesning. Det handlet om å glede seg til hverandre. Etter at de hadde spist ferdig kanelbollene, ble de sittende på benken en stund. Ingen av dem hadde det travelt. Nedenfor dem lå Oslo badet i et gyllent ettermiddagslys. Fjorden glitret mellom øyene, og en svak høstvind fikk de siste bladene til å danse over stiene. Tobias lente seg tilbake. «Det er rart.» sa han. William snudde seg mot ham. «Hva da?» «At jeg kan sitte her i flere timer uten å kjede meg.» William smilte. «Det handler kanskje ikke om stedet.» Tobias møtte blikket hans. «Nei.» sa han lavt. «Kanskje ikke.» De reiste seg og begynte å gå videre gjennom parken. Stiene var dekket av løv. Noen steder måtte de gå tett ved siden av hverandre fordi stien ble smal. Skuldrene deres streifet hverandre flere ganger. Ingen flyttet seg. De kom til en liten skulptur omgitt av høye trær. Tobias stoppet. Han tok opp kameraet. «Vent litt.» sa han. William lo. «Er det min tur igjen?» «Ja.» «Men denne gangen trenger du ikke se på kameraet.» William stilte seg ved skulpturen. Han så opp mot trekronene. Solen brøt gjennom bladene og la et varmt lys over ansiktet hans. Tobias løftet kameraet. **Klikk.** Så enda ett. **Klikk.** «Ferdig?» spurte William. Tobias nikket. «Ja.» Han viste ham bildene. William smilte bredt. «Jeg begynner faktisk å like å bli fotografert.» «Det hadde jeg aldri trodd.» Tobias lo. «Det hadde ikke jeg heller.» De fortsatte nedover mot utsikten igjen. Et lite barn kom løpende mot dem med en rød ball. Ballen trillet mellom beina til Tobias før den fortsatte mot William. William bøyde seg ned, plukket den opp og rakte den tilbake. «Takk!» ropte den lille gutten. Moren kom bort med et smil. «Beklager.» «Ingen grunn til det.» sa William. «Han traff oss nesten perfekt.» Gutten lo høyt før han løp videre. «Du blir alltid glad når barn smiler.» sa William. Tobias nikket. «De er så ærlige.» Han så etter gutten. «Hvis de liker noen, viser de det.» William smilte. «Det gjør voksne dårligere.» Stien ble brattere. Løv hadde gjort steinene glatte. Tobias satte foten litt feil. Han mistet balansen et lite øyeblikk. Før han rakk å reagere, kjente han en hånd gripe hans. William holdt ham stødig. «Går det bra?» spurte han rolig. Tobias nikket. «Ja.» Han så ned. William holdt fortsatt hånden hans. Ingen av dem sa noe. Ingen av dem slapp. De begynte bare å gå videre. Hånd i hånd. Som om det var den mest naturlige ting i verden. Tobias kjente varmen fra hånden hans. Den var trygg. Rolig. Ikke et hardt grep. Bare fast nok til at han visste at William ikke hadde tenkt å slippe hvis han trengte støtte. Etter noen meter så Tobias forsiktig bort. «Du holder fortsatt hånden min.» sa han med et lite smil. William stoppet opp. Han så ned. Et øyeblikk virket han nesten forlegen. «Beklager.» sa han lavt og begynte å slippe. Men før hendene gled fra hverandre, lukket Tobias fingrene litt rundt hans. «Det går bra.» hvisket han. «Du kan holde den litt til.» William møtte blikket hans. Et varmt smil vokste frem. «Er du sikker?» «Ja.» sa Tobias. «Jeg liker det.» Ingen

av dem sa mer. De fortsatte å gå. Denne gangen med fingrene flettet sammen. Ikke fordi de hadde bestemt seg for noe. Ikke fordi de hadde snakket om følelser. Men fordi det føltes riktig. Da de kom frem til parkeringsplassen, måtte de slippe hverandre. Ingen kommenterte det. Likevel kjente Tobias savnet med én gang. William åpnet bildøren. «Takk for i dag.» sa han. «Nei.» Tobias smilte. «Takk selv.» William ble stående et øyeblikk. «Samme tid i morgen?» «Selvfølgelig.» Da Tobias senere satt på bussen hjem, så han ned på hånden sin. Den samme hånden William hadde holdt. Han strøk tommelen forsiktig over håndflaten. Han kunne nesten fortsatt kjenne varmen. Han lente hodet mot bussvinduet og smilte. For første gang våget han å innrømme det for seg selv. Han var i ferd med å forelske seg. Ikke fordi William var perfekt. Men fordi William fikk ham til å føle at han kunne være akkurat den han var. Og det var kanskje den vakreste følelsen av alle .Mandag morgen kom med en kjølig vind som fikk de siste høstbladene til å danse over skoleplassen. Tobias steg av bussen med et lite smil. Hele bussturen hadde han tenkt på søndagen. På utsikten. På latteren. Og mest av alt… på hånden til William. Den varme hånden som hadde funnet hans uten at noen av dem egentlig hadde tenkt over det. Han kjente fortsatt følelsen. William sto ved inngangen, slik han alltid gjorde. To kaffekopper. Det varme smilet. Da han fikk øye på Tobias, lyste ansiktet opp. «God morgen.» sa han. «God morgen.» Tobias tok imot kaffekoppen. Denne gangen møttes fingrene deres litt lenger enn vanlig. Ingen trakk hånden til seg med én gang. William smilte forsiktig. «Sov du godt?» «Ja.» Tobias lo lavt. «Faktisk veldig godt.» «Det gjorde jeg også.» Undervisningen den dagen gikk sakte. Læreren gjennomgikk pensum, men Tobias merket at han stadig mistet konsentrasjonen. Hver gang han så bort, satt William allerede og så på ham. Da blikkene deres møttes, smilte begge. Det begynte å bli en vane. I lunsjen fant de igjen den faste benken ute. Julie og Magnus hadde et møte med en annen studiegruppe. For første gang på flere dager var Tobias og William alene igjen. «Det er stille uten dem.» sa Tobias. William lo. «Julie hadde nok vært fornøyd hvis hun visste at vi savnet henne.» «Hun hadde sikkert sagt at vi egentlig savnet hverandre.» Begge begynte å le. Etter undervisningen foreslo William en liten omvei før de dro hjem. «Har du tid?» spurte han. «Alltid.» svarte Tobias. Ordene kom før han rakk å tenke. William smilte. «Det var et fint svar.» De gikk ned mot Akerselva igjen. Det var blitt en vane. Vannet rant rolig mellom de gamle murbygningene. Luften luktet våte blader og høst. Ingen av dem sa så mye. Det trengte de ikke. Ved den samme lille broen hvor William hadde holdt rundt Tobias første gang, stoppet de. Solen var i ferd med å gå ned. Lyset gjorde vannet gyllent. Tobias lente seg mot rekkverket. «Jeg tror dette har blitt favorittstedet mitt.» sa han. William stilte seg ved siden av ham. «Mitt også.» Stillheten ble lang. Ikke ubehagelig. Bare full av alt de begge tenkte. William tok et rolig pust. «Tobias…» Stemmen var lav. «Ja?» William så ned et øyeblikk før han møtte blikket hans igjen. «Jeg har tenkt på noe.» «Hva da?» Han smilte litt usikkert. «Jeg gleder meg alltid til å se deg.» Tobias kjente hjertet slå hardt. «Det gjør jeg også.» hvisket han. William tok et lite skritt nærmere. «Jeg vet ikke helt når det skjedde.» sa han. «Men du har blitt den personen jeg tenker på når dagen begynner.» Tobias kjente øynene bli blanke. «Jeg trodde jeg var alene om det.» William ristet forsiktig på hodet. «Det er du ikke.» De sto så nær hverandre at Tobias kunne høre pusten hans. Ingen av dem hadde hastverk. Ingen av dem ville ødelegge øyeblikket. William løftet hånden langsomt. Han

strøk forsiktig en løs hårtust bort fra pannen til Tobias. Berøringen var så lett at Tobias nesten ikke merket den. Likevel sendte den en varm bølge gjennom hele kroppen. «Går dette bra?» spurte William stille. Tobias svarte ved å nikke. «Ja.» William lente seg sakte frem. Han ga Tobias god tid til å trekke seg unna. Men Tobias ble stående. Han løftet hånden og la den forsiktig mot Williams kinn. Øynene deres møttes én siste gang. Så lukket begge dem. William kysset Tobias. Mykt. Forsiktig. Bare et kort øyeblikk. Et kyss fylt av usikkerhet, håp og varme. Da de trakk seg fra hverandre, sa ingen av dem noe. Begge smilte. Litt nervøst. Litt lykkelig. «Jeg har hatt lyst til å gjøre det en stund.» innrømmet William. Tobias lo stille. «Det har jeg også.» William så overrasket på ham. «Virkelig?» «Ja.» Tobias smilte. «Jeg bare visste ikke om du følte det samme.» William tok hånden hans. «Nå vet du.» De ble stående ved elven mens kveldssolen forsvant bak hustakene. Ingen store kjærlighetserklæringer. Ingen dramatiske ord. Bare to mennesker som hadde funnet hverandre. Og som endelig hadde tatt det første, forsiktige steget fra vennskap til kjærlighet. Dette kysset var ikke slutten på noe. Det var begynnelsen. Begynnelsen på historien om Tobias og William. Historien som mange år senere skulle bli den kjærligheten Tobias aldri kom til å glemme. Ingen av dem beveget seg. Lyden av Akerselva fylte stillheten mellom dem. Vannet strømmet rolig under broen, mens den siste kveldssolen la et gyllent slør over trærne. Tobias kjente fortsatt den varme følelsen etter kysset. Han løftet forsiktig blikket. William sto bare noen centimeter unna. Med det samme rolige smilet. Det smilet Tobias allerede hadde begynt å lengte etter hver eneste morgen. «Ble du redd?» spurte William lavt. Tobias ristet sakte på hodet. «Nei.» Han smilte litt sjenert. «Jeg ble bare… lykkelig.» William trakk pusten dypt, som om et stort press forsvant fra skuldrene hans. «Det var godt å høre.» Tobias tok et lite skritt nærmere. «Var du nervøs?» William begynte å le. «Veldig.» «Virkelig?» «Ja.» Han smilte beskjedent. «Jeg tror aldri jeg har vært så redd for å gjøre noe feil.» Tobias ristet på hodet. «Det gjorde du ikke.» Et varmt vindkast fikk noen løv til å falle mellom dem. William så opp mot trekronene. «Jeg har tenkt på dette lenge.» sa han. «Hver gang vi sa hadet.» «Hver gang vi gikk hver vår vei.» Han så tilbake på Tobias. «Jeg fikk alltid lyst til å snu.» Tobias kjente hjertet slå raskere. «Jeg gjorde det.» William så undrende på ham. «Hva da?» «Jeg snudde meg alltid.» William smilte bredt. «Jeg vet.» «Jeg også.» Begge begynte å le. «Så…» sa Tobias. «Vi har begge gått og snudd oss etter hverandre.» «Ja.» William lo. «Det virker litt dumt nå.» «Litt.» Tobias smilte. «Men ganske søtt også.» De begynte å gå videre langs elven. Denne gangen tok William hånden hans helt naturlig. Ingen av dem tenkte over det. Fingrene fant hverandre av seg selv. Som om de allerede visste hvor de hørte hjemme. «Hva betyr dette nå?» spurte Tobias forsiktig. William tenkte seg om. «Jeg vet ikke om vi trenger å sette et navn på det med en gang.» Han klemte hånden hans lett. «Men jeg vet én ting.» «Hva da?» «Jeg har lyst til å fortsette å bli kjent med deg.» «Hver eneste dag.» Tobias kjente en varme spre seg gjennom hele kroppen. «Det vil jeg også.» hvisket han. De kom til en liten benk ved vannet. William satte seg først. Tobias satte seg tett ved siden av ham. Skuldrene deres møttes. Denne gangen var det ingen usikkerhet. Ingen av dem flyttet seg. «Kan jeg spørre deg om én ting til?» sa William. «Ja.» «Hva tenkte du da vi kysset?» Tobias lo lavt. «At du kysser mye roligere enn jeg hadde forestilt meg.» William begynte å le høyt. «Var det virkelig det første du tenkte?» «Nei.» Tobias smilte. «Det første jeg tenkte var at jeg

ikke ville at det skulle ta slutt.» William ble helt stille. Så løftet han hånden og strøk tommelen forsiktig over håndryggen til Tobias. «Da er vi to.» sa han lavt. Mørket begynte å senke seg over byen. Lysene fra leilighetene langs elven ble tent ett etter ett. «Vi burde kanskje gå.» sa Tobias. «Ja.» William nikket. «Men denne gangen vil jeg ikke bare si hadet.» Da de kom til bussholdeplassen, sto de tett ved siden av hverandre. Bussen nærmet seg. Ingen av dem hadde lyst til å bryte øyeblikket. William tok forsiktig begge hendene til Tobias. «Takk.» sa han. «For hva?» «For at du stolte på meg.» Tobias møtte blikket hans. «Takk for at du ventet til jeg var klar.» Bussen stoppet. Dørene åpnet seg. Tobias tok et skritt bakover. Så lente han seg frem og ga William et raskt, mykt kyss på kinnet. William så overrasket ut. Så begynte han å smile. Et smil Tobias visste at han kom til å bære med seg hele veien hjem. «Vi sees i morgen.» sa Tobias. William nikket. «Ja.» Stemmen var varm. «God natt… Tobias.» «God natt, William.» Tobias gikk om bord i bussen. Gjennom vinduet så han William stå igjen på fortauet. Denne gangen vinket ingen av dem. De bare smilte. For de visste begge at dette ikke lenger bare var begynnelsen på et vennskap. Det var begynnelsen på deres første kjærlighet. Tobias klarte ikke å slutte å smile hele bussturen hjem. Han satt ved vinduet og fulgte lysene som gled forbi uten egentlig å se dem. Tankene var et helt annet sted. Ved Akerselva. Hos William. Ved det første kysset. Han løftet hånden mot leppene sine. Som om han fortsatt kunne kjenne den myke berøringen. Da han låste seg inn i leiligheten, var det første han gjorde å sette fra seg sekken. Det andre var å le. Høyt. For seg selv. «Jeg kysset William.» sa han lavt. Ordene hørtes nesten uvirkelige ut. Han gikk bort til vinduet. Byen lyste under kveldshimmelen. Alt så akkurat likt ut. Likevel føltes hele verden annerledes. Telefonen vibrerte. Han trengte ikke engang å se skjermen. Han visste hvem det var. **William:** *Kom du deg hjem?* Tobias smilte. **Tobias:** *Ja. Nettopp.* Tre prikker dukket opp nesten med én gang. **William:** *Bra. Jeg begynte å lure allerede.* Tobias lo. **Tobias:** *Det tok bare ti minutter.* **William:** *Jeg vet. Men de var lange.* Tobias leste meldingen flere ganger. Han skrev. Slettet. Skrev igjen. Til slutt sendte han det han egentlig tenkte. **Tobias:** *Jeg savner deg allerede.* Han stirret på skjermen. «Hva gjorde jeg nå?» hvisket han. Han vurderte å slette meldingen. Men det var for sent. William hadde lest den. Noen sekunder gikk. Så kom svaret. **William:** *Det gjør jeg også.* Bare fire ord. Likevel fikk de Tobias til å lukke øynene og smile. Telefonen ringte. Ikke en melding. William ringte. Tobias nølte et øyeblikk før han svarte. «Hei.» Stemmen hans var lav. «Hei.» sa William. Ingen av dem sa noe de første sekundene. Så begynte begge å le. «Dette er litt rart.» sa Tobias. «Litt.» innrømmet William. «På en fin måte.» «Jeg ville bare høre stemmen din.» sa William. Tobias lente seg tilbake i sofaen. «Den har du hørt hele dagen.» «Jeg vet.» William lo. «Men nå er den min favorittstemme.» Tobias kjente kinnene bli varme. «Du sier farlige ting.» «Gjør jeg?» «Ja.» «Hvorfor det?» «Fordi hjertet mitt ikke vet hvordan det skal oppføre seg.» William lo varmt. «Mitt heller ikke.» Samtalen fortsatte. De snakket om helt vanlige ting. Hva de skulle gjøre dagen etter. En film William hadde sett. Et bilde Tobias hadde redigert. Likevel føltes samtalen annerledes. Ingen av dem trengte å imponere den andre. De kunne bare være seg selv. Etter nesten en time ble William stille. «Tobias?» «Ja?» «Kan jeg spørre om én ting?» «Selvfølgelig.» William trakk pusten. «Er vi…» Han lo nervøst. «Kjærester nå?» Tobias kjente hjertet hoppe over et slag. Han smilte. «Jeg håpet du kom til å spørre.» William lo. «Det var ikke noe svar.»

«Jo.» Tobias lente hodet mot sofaryggen. «Ja.» Han lukket øynene. «Jeg vil veldig gjerne være kjæresten din.» Det ble helt stille. Så hørte Tobias et lite lettelsens sukk gjennom telefonen. «Da…» sa William. «…er du kjæresten min.» Tobias kjente tårene presse på. Ikke av sorg. Av glede. «Og du er kjæresten min.» Begge ble sittende stille. Ingen av dem hadde behov for flere ord. Noen ganger var stillheten nok. Før de la på, sa William lavt: «Sov godt, kjæresten min.» Tobias måtte smile. Han hadde aldri hørt noen si de ordene til ham før. «Sov godt.» hvisket han. «Kjæresten min.» Da samtalen var over, ble Tobias sittende lenge med telefonen i hånden. Han så ut gjennom vinduet. Byen sov aldri. Men akkurat den kvelden føltes det som om hele verden hadde stoppet opp et lite øyeblikk. Bare for dem. Bare for Tobias og William. Og den natten sovnet Tobias med et smil. For første gang i livet visste han hvordan det føltes å være elsket. Tirsdag morgen føltes annerledes. Ikke fordi solen skinte sterkere. Ikke fordi byen hadde forandret seg. Men fordi Tobias våknet med vissheten om at et sted i Oslo sov mannen han nå kunne kalle kjæresten sin. Han ble liggende og se opp i taket. Et smil fant veien til leppene før han i det hele tatt hadde åpnet øynene helt. Han hadde aldri trodd at ett ord kunne bety så mye. *Kjæreste.* Telefonen lå på nattbordet. Skjermen lyste opp. En ny melding. Klokken var bare 06.18. Tobias åpnet den med en gang. **William:** *«God morgen», kjæresten min. Jeg håper du har sovet godt. Jeg gleder meg til å se deg.* Tobias leste meldingen flere ganger. Det kilte i magen. Han svarte med et smil. **Tobias: «***God morgen». Jeg tror faktisk jeg sov med et smil hele natten.* Svaret kom nesten umiddelbart. **William:** *Da var vi to.* Tobias ble sittende med telefonen i hendene. Han trengte ikke flere meldinger. Den ene var nok. Han hadde aldri følt seg så viktig for noen før. Da han kom til studiestedet, sto William allerede ved inngangen. Men denne morgenen skjedde noe annerledes. Ingen av dem gikk rett bort. De stoppet et par meter fra hverandre. Begge smilte. Litt sjenert. Som om de måtte bli kjent med den nye rollen de hadde fått. William tok det første steget. «God morgen.» sa han lavt. «God morgen.» Tobias svarte med den samme varme stemmen. William rakte frem kaffekoppen. «Den vanlige.» «Takk.» Tobias tok imot den. Fingrene deres møttes. Denne gangen lot ingen av dem hånden forsvinne med én gang. «Er dette rart?» spurte Tobias. William tenkte seg om. «Litt.» Han lo. «Men mest fint.» De gikk inn sammen. Korridorene var fulle av studenter. For dem var dette en helt vanlig tirsdag. For Tobias og William føltes det som begynnelsen på et nytt kapittel. Julie satt allerede i klasserommet. Hun løftet blikket idet de kom inn. Hun studerte dem noen sekunder. Så lente hun seg mot Magnus. «Jeg sa jo det.» hvisket hun. Magnus lo stille. «Hva sa du?» «Bare vent.» Da Tobias og William satte seg ved vinduet, smilte Julie bredt. «Dere ser veldig fornøyde ut i dag.» William prøvde å se uskyldig ut. «Gjør vi?» «Ja.» Hun pekte mellom dem. «Og dere sitter enda nærmere enn vanlig.» Tobias kjente kinnene bli varme. «Julie…» Hun lo. «Slapp av.» «Jeg er bare glad på deres vegne.» William og Tobias så raskt på hverandre. Ingen av dem hadde fortalt noen om kysset. Likevel virket det som om Julie hadde forstått mer enn de trodde. Undervisningen begynte. Læreren snakket om et nytt prosjekt. Tobias prøvde å konsentrere seg. Midt under forelesningen kjente han noe lett mot hånden. Han så ned. William hadde forsiktig lagt lillefingeren sin inntil hans under bordet. Ikke mer. Bare en liten berøring. Tobias smilte uten å se bort på ham. Han lot lillefingeren hvile mot Williams. Ingen andre kunne se det. Det var deres lille hemmelighet.

Etter timen gikk de ut sammen. Julie og Magnus gikk noen meter foran. William lente seg litt nærmere. «Kan jeg si noe?» spurte han. «Ja.» «Jeg tror dette blir den fineste høsten jeg har hatt.» Tobias så på ham. Han tok hånden hans et kort øyeblikk før de nærmet seg de andre. «Det tror jeg også.» William smilte. «Så lenge vi får oppleve den sammen.» Tobias nikket. «Sammen.» Og mens de gikk videre gjennom skolegården, var det ingen tvil lenger. Det som hadde begynt med en kopp kaffe og en ledig stol ved vinduet, hadde blitt til noe langt større. Til en kjærlighet som vokste litt sterkere for hver dag. Dagene fortsatte å fly forbi. Ingen av dem tenkte lenger over hvor naturlig det var å møtes om morgenen eller følge hverandre til bussen om ettermiddagen. Det hadde blitt en del av livet. En del de begge gledet seg til. Etter siste forelesning på fredag ble de sittende igjen i klasserommet. De andre studentene hadde allerede gått. William lukket notatboken. «Har du lyst til å finne på noe i kveld?» spurte han. Tobias smilte. «Jeg trodde vi allerede gjorde det nesten hver dag.» William lo. «Det gjør vi.» «Men jeg mener…» Han nølte litt. «Bare du og jeg.» «Ingen gruppearbeid.» «Ingen skole.» «Ingen planer.» Tobias så på ham. «Det høres perfekt ut.» William smilte. «Bra.» «Da har jeg en idé.» To timer senere sto Tobias utenfor leiligheten til William. Han rakk så vidt å trykke på ringeklokken før døren ble åpnet. William smilte varmt. «Hei.» «Hei.» Tobias kjente hjertet slå litt raskere. Det var første gang de møttes hjemme hos William etter at de hadde blitt kjærester. «Kom inn.» Leiligheten var den samme. Likevel føltes den annerledes. Mer kjent. Mer hjemmekoselig. Det luktet nybakt brød og tomatsuppe. «Du har laget middag igjen.» sa Tobias. William så nesten litt skyldig ut. «Jeg klarer visst ikke å la være.» Tobias lo. Han tok av seg jakken. William hengte den opp uten at Tobias trengte å spørre. Små bevegelser. Små handlinger. Som om de allerede kjente hverandres rutiner. «Sett deg.» sa William. «Middagen er klar om fem minutter.» Tobias gikk bort til stuevinduet. Byen lå badet i kveldslys. På sofabordet sto et lite innrammet fotografi. Han stoppet. Det var bildet han hadde tatt av William på Ekeberg. William kom bort ved siden av ham. «Jeg håper det er greit.» sa han lavt. Tobias så overrasket på ham. «Du har rammet det inn.» William nikket. «Jeg liker hvordan du ser meg.» Tobias kjente at brystet ble varmt. «Ingen har noen gang gjort det før.» sa William. «Ikke med et bilde.» «Ikke på den måten.» Tobias så lenge på fotografiet. «Jeg tror…» sa han. «…at det er det fineste bildet jeg har tatt.» William snudde seg mot ham. «Det er det fineste bildet jeg eier.» Ingen av dem sa noe på flere sekunder. Så løftet William hånden. Han strøk forsiktig over kinnet til Tobias. «Hei.» hvisket han. «Ja?» «Kan jeg kysse deg igjen?» Tobias smilte. «Du trenger ikke spørre hver gang.» William lo. «Nei.» «Men jeg kommer nok til å gjøre det en stund.» Han lente seg rolig frem. Denne gangen var kysset litt lenger. Ikke hastig. Ikke usikkert. Bare mykt. Varmt. Da de skilte seg, lente Tobias pannen mot Williams. «Jeg kunne blitt stående sånn hele kvelden.» hvisket han. William smilte. «Da er det bra vi ikke har dårlig tid.» De spiste middag ved kjøkkenbordet. De lo. Snakket om studiet. Om barndomsminner. Om steder de hadde lyst til å besøke. William fortalte om en liten hytte ved sjøen familien hans eide. «Jeg pleide å være der hver sommer.» sa han. «Kanskje vi kan dra dit en gang.» Tobias smilte. «Det hadde vært fint.» Senere flyttet de seg over i sofaen. En film sto på i bakgrunnen. Ingen av dem fulgte særlig godt med. William la armen forsiktig rundt skuldrene til Tobias. Denne gangen føltes det helt naturlig. Tobias lente hodet mot skulderen hans. Han

kunne høre hjertet til William slå. Rolig. Trygt. «Hva tenker du på?» spurte William. Tobias lukket øynene et øyeblikk. «At jeg har det veldig godt akkurat nå.» William kysset ham lett i håret. «Det har jeg også.» Utenfor falt mørket over Oslo. Inne i leiligheten satt de tett sammen i sofaen. Ingen av dem visste hva fremtiden ville bringe. De visste ikke hvilke prøvelser som ventet. Men akkurat denne kvelden fantes det bare én sannhet. De hadde funnet hverandre. Og kjærligheten mellom dem vokste stille, trygt og litt sterkere for hver eneste dag. Den kvelden ble Tobias værende lenger enn han hadde tenkt. Filmen var for lengst slutt. TV-skjermen hadde gått over til en mørk meny med rolig musikk i bakgrunnen, men ingen av dem hadde lagt merke til det. William satt fortsatt med armen rundt skuldrene hans. Tobias hadde trukket beina opp i sofaen og lente seg inntil ham. Stillheten mellom dem var blitt like viktig som samtalene. «Klokken er snart halv tolv.» sa Tobias lavt. William så mot klokken på veggen. «Det er den.» Han smilte. «Jeg håpet nesten du ikke hadde sett det.» Tobias lo. «Jeg også.» «Du kan bli litt til.» sa William forsiktig. «Hvis du vil.» Tobias så opp. «Frister du meg til å skulke søvn?» «Kanskje litt.» William smilte. «Men bare hvis det er frivillig.» Tobias lente hodet tilbake mot skulderen hans. «Det er rart.» sa han. «Hva da?» «At jeg føler meg hjemme her.» William ble stille. Han lot ordene synke inn. «Vet du hva som er enda rarere?» spurte han. Tobias ristet på hodet. «Jeg føler at leiligheten først ble et hjem etter at du begynte å komme hit.» Tobias kjente hjertet bli varmt. Han tok hånden til William. «Du sier veldig fine ting.» William lo lavt. «Det er bare sannheten.» Etter en stund reiste Tobias seg. «Jeg burde gå.» William nikket, selv om smilet hans ble litt mindre. «Ja.» Han hentet jakken fra knaggen. Som sist holdt han den opp mens Tobias tok den på. Denne gangen lot Tobias hendene bli liggende mot Williams et øyeblikk. «Takk.» sa han. «For middagen.» «For kvelden.» «For…» Han lette etter ord. «…oss.» William smilte. Det var et smil Tobias aldri kom til å glemme. «Jeg liker ordet *oss*.» sa han. «Jeg også.» De gikk ut i oppgangen. Heisen var allerede på vei opp. Ingen av dem trykket på knappen. Ingen hadde lyst til å avslutte kvelden. William tok et lite skritt nærmere. «Kan jeg få én ting til før du går?» spurte han. Tobias smilte. «Du trenger fortsatt ikke spørre.» William lo. «Jeg vet.» Han løftet hånden og strøk forsiktig over kinnet til Tobias. Så lente han seg frem. Kysset denne gangen var rolig. Litt lengre enn de forrige. Ingen hast. Ingen usikkerhet. Bare nærhet. Da de skilte seg, ble pannene deres liggende mot hverandre. «Jeg kommer til å savne deg i natt.» hvisket William. Tobias smilte. «Det er bare til i morgen.» «Jeg vet.» William lo stille. «Men det føles lenge.» Heisdørene åpnet seg med et lavt pling. Begge sukket nesten samtidig. «Den kunne godt vært litt tregere.» sa Tobias. William begynte å le. «Jeg vurderte faktisk å håpe at den satt fast.» Tobias gikk inn i heisen. Like før dørene lukket seg, så han på William. «God natt…» sa han. «God natt, kjæresten min.» svarte William. Ordene fikk Tobias til å smile bredt. «God natt, kjæresten min.» Heisdørene gled sakte igjen. På vei ned tok Tobias opp telefonen. Han åpnet kameraalbumet. Der lå bildet av William fra Ekeberg. Han så på det lenge. Så opprettet han et nytt album. Han ga det bare ett navn. **Vi.** Det inneholdt foreløpig bare ett bilde. Men Tobias visste at det skulle bli mange flere. Bilder av små øyeblikk. Kaffekopper. Latter. Høstkvelder. Ferier. Hverdager. Et helt liv, håpet han. Utenfor bygningen så Tobias opp mot vinduet til William. Lyset var fortsatt på. Et øyeblikk senere så han en velkjent skikkelse i vinduet. William. Han vinket. Tobias vinket tilbake. Ingen

ord var nødvendige. De visste begge at dette bare var begynnelsen. En kjærlighet som vokste sakte. Trygt. Stein for stein. Dag for dag. Og akkurat denne kvelden føltes det som om hele verden kunne oppsummeres i ett eneste ord. **Vi.**

Skyggen i mitt hjerte

Kapittel 3

Det hadde gått noen uker siden Tobias og William hadde blitt kjærester. Høsten var blitt kaldere. Trærne utenfor studiestedet sto nesten nakne, og vinden bar med seg de siste bladene gjennom skolegården. Likevel føltes dagene lysere enn noen gang. For hver morgen begynte på den samme måten. To kaffekopper. Et varmt smil. Og et «god morgen» som betydde litt mer for hver dag. Fredagens forelesning var nettopp avsluttet. Studentene pakket sammen mens læreren minnet dem om innleveringen uken etter. Julie strakk armene over hodet. «Endelig helg.» Magnus smilte. «Du sier det med like stor entusiasme hver eneste fredag.» «Fordi helg er fantastisk.» Julie så bort på Tobias og William. «Og dere? Hva skal kjærlighetsparet finne på?» Tobias lo. «Vi har faktisk ikke planlagt noe.» William ristet på hodet. «Ikke denne gangen.» Julie så mistenksom ut. «Det tror jeg ikke noe på.» Alle lo. Da de kom ut av bygningen, tok William hånden til Tobias. Det hadde blitt helt naturlig når de var alene. «Har du lyst til å gjøre noe spontant?» spurte William. Tobias så nysgjerrig på ham. «Hva tenker du på?» William smilte. «En liten reise.» «Reise?» «Bare én natt.» Han så mot Tobias. «Bort fra byen.» Tobias kjente forventningen vokse. «Hvor?» William trakk på skuldrene. «Det er det fine.» «Vi bestemmer oss underveis.» De begynte å gå mot parkeringsplassen. William stoppet foran bilen sin. Han åpnet bagasjerommet. Der lå en liten weekendbag. Tobias så overrasket på ham. «Har du planlagt dette?» William begynte å le. «Litt.» «Jeg håpet du kom til å si ja.» «Så du tok med bag?» «Ja.» William smilte nesten litt sjenert. «Men bare én.» «Jeg tenkte vi kunne kjøpe det du mangler.» Tobias ristet på hodet mens han lo. «Du er umulig.» «Er det et nei?» William så på ham. Et lite glimt av usikkerhet lå bak smilet. Tobias tok hånden hans. «Det er et veldig stort ja.» William pustet lettet ut. «Bra.» «Da drar vi.» Bilen trillet rolig ut av Oslo. Byen ble mindre bak dem. Veiene åpnet seg. Skog tok over for bygninger. Radioen spilte lav musikk. Ingen av dem hadde dårlig tid. «Du har fortsatt ikke sagt hvor vi skal.» sa Tobias. William smilte uten å ta blikket fra veien. «Har du tillit til meg?» Tobias så på ham. «Ja.» Svaret kom uten den minste tvil. William snudde seg et kort øyeblikk og smilte. «Da får det være en overraskelse.» Etter nesten en time stoppet de ved en liten kafé langs veien. De kjøpte kaffe og kanelboller. «Igjen?» lo Tobias. William trakk på skuldrene. «Noen tradisjoner er for gode til å brytes.» De satte seg ved et bord utenfor. Luften var kjølig. Fjellene kunne skimtes i det fjerne. Tobias tok frem kameraet. Klikk. Han tok bilde av kaffekoppene. Så av William. «Du kommer til å fylle hele telefonen min.» sa William. «Nei.» Tobias smilte. «Bare hjertet ditt.» William ble helt stille. Så lente han seg forsiktig over bordet. «Du blir bare flinkere og flinkere til å si de riktige tingene.» Tobias lo sjenert. «Det er lett når jeg er sammen med deg.» De fortsatte reisen. Veien slynget seg gjennom skog og små bygder. Solen begynte sakte å synke mot horisonten. William la hånden rolig på Tobias sitt lår et kort øyeblikk. «Jeg er glad du ble med.» sa han. Tobias la hånden over hans. «Jeg tror dette blir en helg jeg aldri kommer til å glemme.» William smilte. «Det håper jeg.» Han visste ikke hvor rett han skulle få. For denne lille spontane reisen skulle bli deres første virkelige eventyr sammen. Et eventyr de mange år senere fortsatt kom til å snakke om med et smil. Veien ble smalere jo lenger de kjørte. Motorveien var for lengst borte. Nå slynget bilen seg gjennom tett granskog, forbi små vann og gamle gårder der røyken steg rolig opp fra pipene. Tobias satt

med albuen mot vinduet. Han fulgte landskapet med blikket. «Det er vakkert her.» sa han lavt. William nikket. «Det er derfor jeg liker dette stedet.» «Har du vært her før?» William smilte. «Mange ganger.» «Pappa tok meg hit da jeg var liten.» Et øyeblikk ble det stille. William virket tankefull. «Når ting ble vanskelig hjemme eller på skolen, dro vi hit.» Han så ut på skogen. «Han sa alltid at naturen hadde en egen måte å få mennesker til å puste roligere på.» Tobias smilte. «Det høres ut som en klok mann.» William lo. «Det var han.» Etter enda tjue minutter svingte bilen inn på en liten grusvei. Trærne åpnet seg. Foran dem lå en stille innsjø. Vannet var speilblankt. På motsatt side sto en liten, rød hytte med hvite vinduskarmer. En brygge strakte seg ut i vannet. Bak hytta vaiet bjørketrær med gule blader. Tobias ble helt stille. «William…» hvisket han. «Ja?» «Er dette stedet?» William parkerte bilen og så bort på ham. «Ja.» Tobias steg ut. Den kjølige luften fylte lungene. Det luktet gran, våt jord og vedfyring. Ingen biler. Ingen mennesker. Bare lyden av vinden som ruslet gjennom trekronene. «Det er helt stille.» sa Tobias. William stilte seg ved siden av ham. «Det er derfor jeg elsker å være her.» De gikk den korte stien bort til hytta. William fant en nøkkel i jakkelommen. «Familien min bruker den ikke så ofte lenger.» sa han mens han låste opp. «Men pappa sier at jeg kan komme hit når jeg vil.» Døren gled opp. Hytta var enkel. Et lite kjøkken. En steinpeis. En gammel brun skinnsofa. Bokhyller fylt med romaner og spill. Store vinduer vendte ut mot innsjøen. Tobias gikk sakte rundt. Han lot hånden gli over det gamle spisebordet. «Her føles det som tiden går saktere.» William smilte. «Det gjør den.» «Kom.» sa William. «Jeg vil vise deg noe.» De gikk ned til brygga. Solen var på vei ned bak tretoppene. Hele innsjøen glødet i varme farger. Tobias tok automatisk frem kameraet. Klikk. Brygga. Klikk. Speilbildet i vannet. Klikk. William som sto med hendene i jakkelommene og så utover innsjøen. «Jeg visste det.» sa William og lo. «Hva da?» «At du kom til å ta flere bilder før du pakket ut.» Tobias smilte. «Hvordan kunne jeg la være?» Han viste bildet på skjermen. William så lenge på det. «Du får meg til å se roligere ut enn jeg føler meg.» «Kanskje.» sa Tobias. «Eller kanskje det er sånn du faktisk er.» William møtte blikket hans. «Når jeg er sammen med deg…» sa han stille. «…er jeg rolig.» Tobias kjente en varm følelse bre seg i brystet. Han la kameraet fra seg på brygga. Så gikk han bort til William. Uten et ord la han armene rundt ham. William svarte med én gang. Han holdt Tobias tett inntil seg. Ingen av dem hadde hastverk med å slippe. «Takk.» hvisket Tobias. William så undrende på ham. «For hva?» «For at du tok meg med hit.» Han smilte. «Og for at du ville dele dette stedet med meg.» William strøk hånden forsiktig over ryggen hans. «Det finnes ikke mange mennesker jeg ville gjort det med.» «Ikke?» William ristet på hodet. «Dette har alltid vært stedet mitt.» Han så utover vannet. «Men nå…» Han møtte blikket til Tobias. «…føles det som om det kan bli vårt.» Ordene traff Tobias dypt. Han lente hodet mot skulderen til William. Sammen sto de og så solen forsvinne bak skogen. Ingen av dem visste at denne lille hytta ved innsjøen en dag skulle bli et av de viktigste stedene i livet deres. Et sted fylt med kjærlighet. Latter. Drømmer. Og minner de aldri kom til å glemme. Etter at solen hadde forsvunnet bak tretoppene, kom kulden raskt. En tynn tåke begynte å legge seg over innsjøen, og vannflaten ble liggende helt stille, som et speil under den mørkeblå himmelen. «Vi burde kanskje gå inn.» sa William. Tobias nikket. «Ellers kommer du til å måtte varme meg opp resten av kvelden.» William lo. «Det høres egentlig ikke ut som et problem.»

Tobias ristet smilende på hodet. «Du blir modigere.» «Bare litt.» Inne i hytta var luften kjølig. William gikk bort til peisen. Han åpnet vedkurven og hentet noen kubber. «Pappa lærte meg dette da jeg var liten.» sa han mens han stablet veden. «Han mente at alle burde kunne fyre opp en peis.» Tobias satte seg på huk ved siden av ham. «Jeg har aldri vært særlig flink.» William smilte. «Da får du lære.» Noen minutter senere knaste de første flammene. Lyset fra peisen fylte stuen med et varmt, gyllent skjær. Skyggene danset over tømmerveggene. Tobias satte seg i sofaen med et ullteppe over beina. «Dette er kanskje det koseligste stedet jeg har vært.» William satte seg ved siden av ham. «Jeg håpet du kom til å like det.» Det ble stille. Ikke den stillheten som oppstår når man ikke vet hva man skal si. Men den som kommer når to mennesker føler seg hjemme hos hverandre. Lyden av veden som spraket, fylte rommet. «Vent litt.» sa William. Han reiste seg og gikk ut på kjøkkenet. Et øyeblikk senere kom han tilbake med to store krus. «Varm kakao.» sa han. «Med krem.» Tobias begynte å le. «Du hadde planlagt alt.» William rakte ham kruset. «Jeg kjenner dette stedet.» «Når det blir kaldt ute, smaker kakao alltid litt bedre.» Tobias tok en forsiktig slurk. Den varme sjokoladen spredte seg gjennom kroppen. «Du har rett.» William lente seg tilbake. «Jeg pleier å ha det.» «Ikke bli for selvsikker.» William lo. «Jeg skal prøve.» Utenfor begynte regnet å tromme svakt mot vinduene. Vinden fikk greinene til å svaie. Hytta knirket forsiktig. Tobias så ut. «Det føles nesten som om vi er de eneste menneskene i verden.» William fulgte blikket hans. «Det er litt av det jeg liker med dette stedet.» Han reiste seg og gikk bort til bokhyllen. «Her.» sa han og tok frem et gammelt fotoalbum. Omslaget var slitt. «Vil du se?» Tobias nikket. «Gjerne.» De satte seg tett sammen i sofaen. William åpnet albumet. Det første bildet viste en liten gutt med altfor stor redningsvest. «Det er deg.» sa Tobias med et smil. William lo. «Sju år gammel.» «Jeg var sikker på at jeg skulle bli fisker.» «Ble du det?» «Nei.» «Jeg oppdaget ganske fort at jeg likte å spise fisken bedre enn å fange den.» Begge lo. De bladde videre. Familiebilder. Sommerkvelder på brygga. Snømenn utenfor hytta. En ung William som satt på skuldrene til faren sin. Tobias la merke til hvordan William smilte på alle bildene. «Du ser lykkelig ut.» sa han. William ble stille. «Jeg var det.» Han strøk forsiktig over et av fotografiene. «Dette stedet ga meg mange fine minner.» Så så han på Tobias. «Jeg håper det kan gi oss det også.» Tobias lukket albumet forsiktig. «Det tror jeg.» sa han. «Fordi det viktigste ikke er stedet.» Han tok hånden til William. «Det er hvem man deler det med.» William smilte. Et mykt, varmt smil. Han lente seg nærmere. «Du vet…» sa han lavt. «Jeg trodde aldri jeg kom til å slippe noen inn i denne delen av livet mitt.» «Hvorfor ikke?» William tenkte seg om. «Fordi noen steder føles så personlige at man blir redd for å dele dem.» Han klemte hånden til Tobias. «Men med deg føltes det riktig.» Tobias lente hodet mot skulderen hans. Flammene fra peisen kastet et gyllent lys over dem. Ingen av dem hadde behov for å si mer. Utenfor fortsatte regnet å falle. Inne i hytta satt de tett sammen under det samme ullteppet. To kaffekopper var blitt til utallige samtaler. Et vennskap hadde blitt til kjærlighet. Og denne første kvelden ved peisen ble begynnelsen på et sted som alltid skulle være deres. Et sted de mange år senere fortsatt kom til å vende tilbake til. Ikke bare for utsikten. Men for minnene de hadde skapt sammen. Tobias våknet før solen. Det tok noen sekunder før han husket hvor han var. Han lå i den lille hytta ved innsjøen. Det knitret svakt i peisen, hvor noen glør fortsatt levde fra kvelden før. Gjennom

gardinene snek de første blågrå morgenstrålene seg inn. Han snudde hodet. William sov fortsatt. Ansiktet hans var avslappet. Det mørke håret lå litt uordentlig over pannen, og pusten var jevn og rolig. Tobias ble liggende og betrakte ham. Han hadde aldri sett noen sove med et så fredelig uttrykk. Et lite smil gled over leppene hans. Forsiktig listet Tobias seg ut av sengen. Han tok på seg en varm genser og gikk stille ut på verandaen. Den kalde luften traff ansiktet med én gang. Hele innsjøen lå innhyllet i et tynt slør av morgentåke. Ingen vind. Ingen lyder. Bare naturen som sakte våknet. Han løftet kameraet. **Klikk.** Brygga. **Klikk.** Tåken over vannet. **Klikk.** De første solstrålene som brøt gjennom skogen. «Jeg visste at jeg kom til å finne deg her.» Tobias snudde seg. William sto i døråpningen. Han hadde trukket en tykk ullgenser over T-skjorten og holdt to dampende krus i hendene. «God morgen.» sa han med et søvnig smil. «God morgen.» Tobias smilte tilbake. «Du skulle sovet litt lenger.» William gikk bort til ham og rakte frem det ene kruset. «Ikke når kjæresten min stikker av ved soloppgang.» Tobias lo. «Jeg stakk ikke av.» «Nei.» William stilte seg ved siden av ham. «Du fulgte bare lyset.» De sto lenge uten å si noe. Den varme kakaoen varmet hendene. Solen steg sakte over tretoppene og farget tåken gyllen. «Dette…» sa Tobias lavt. «…er det vakreste jeg har sett.» William så ikke utover innsjøen. Han så på Tobias. «Jeg er enig.» Tobias oppdaget blikket hans og begynte å le. «Du ser jo ikke engang på utsikten.» William smilte. «Jeg gjør det.» Han møtte øynene hans. «Bare en annen utsikt.» Tobias ristet smilende på hodet. «Du er håpløs.» «Det har du sagt før.» «Ja.» «Og jeg mener det fortsatt.» William lo. «Bra.» Et lite ekorn løp over verandaen og stoppet ved trappen. Det satte seg opp på bakbeina og betraktet dem nysgjerrig. Tobias løftet kameraet. **Klikk.** Ekornet ble sittende et øyeblikk til før det forsvant inn mellom trærne. «Du gikk glipp av et fint bilde.» sa Tobias. William smilte. «Jeg tror ikke det.» «Hvorfor ikke?» «Fordi jeg fikk se deg ta det.» De gikk ned mot brygga. Gresset var vått av morgendugg. Tobias måtte passe på hvor han satte føttene. William rakte automatisk hånden frem. Tobias tok den. Ingen ord. Ingen nøling. Det var blitt den naturligste bevegelsen i verden. De satte seg ytterst på brygga. Føttene hang over vannet. Små ringer spredte seg utover innsjøen etter en fisk som brøt overflaten. «Pappa og jeg satt alltid her.» sa William stille. «Han lærte meg å være tålmodig.». «Hvordan da?» William smilte. «Vi fisket.» «Jeg ble utålmodig etter fem minutter.» «Han sa alltid at naturen ikke følger klokken vår.» Tobias nikket. «Det tror jeg gjelder kjærlighet også.» William så undrende på ham. «Hva mener du?» «At den kommer når den er klar.» Han smilte. «Ikke når vi bestemmer oss for det.» William ble sittende stille. Så klemte han hånden til Tobias litt. «Da er jeg glad den fant oss.» Tobias lente hodet mot skulderen hans. Solen hadde nå steget høyt nok til å varme brygga. Stillheten mellom dem var fylt av fuglesang og lyden av vann som slo svakt mot treverket. Ingen av dem tenkte på studier. Ingen tenkte på mandag. Akkurat der og da fantes bare hytta. Innsjøen. Og de to. Tobias løftet blikket mot himmelen. «Lov meg én ting.» sa han. William snudde seg mot ham. «Hva da?» «At vi kommer tilbake hit.» William smilte varmt. «Ikke bare én gang.» Han flettet fingrene sine sammen med Tobias'. «Men så mange ganger at dette stedet blir en del av historien vår.» Tobias kjente hjertet fylle seg av håp. «Det er en avtale.» Og mens morgensolen speilet seg i den stille innsjøen, visste ingen av dem at denne lille hytta en dag skulle bli vitne til både de lykkeligste og de vanskeligste øyeblikkene i livet deres. Men denne morgenen var alt de hadde,

kjærligheten. Og det var mer enn nok. Etter frokosten ryddet de kjøkkenet sammen. William vasket opp. Tobias tørket og satte koppene tilbake i skapet. Det hadde blitt en vane. Ingen av dem trengte å spørre hvem som skulle gjøre hva. Det bare falt naturlig. Da de var ferdige, tørket William hendene i et kjøkkenhåndkle. «Har du lyst til å se resten av innsjøen?» spurte han. Tobias så nysgjerrig opp. «Hvordan da?» William smilte. «Jeg har en liten robåt.» Fem minutter senere sto de nede ved brygga. En gammel trebåt lå fortøyd ved kanten. Malingen var litt slitt, men båten så godt tatt vare på ut. William løsnet tauet. «Pappa og jeg pusset den opp for noen år siden.» sa han. «Den lekker heldigvis ikke lenger.» Tobias lo. «Det var betryggende å høre.» William holdt båten stødig mens Tobias steg forsiktig om bord. «Pass på.» sa William. «Den gynger litt.» Tobias satte seg på toften foran. «Dette føles nesten som en film.» William lo. «Da håper jeg slutten blir god.» Årene skar rolig gjennom vannet. Den speilblanke innsjøen laget bare små ringer bak båten. Solen var blitt varmere. Luften luktet gran og ferskvann. Ingen motor. Ingen støy. Bare lyden av årene som brøt vannflaten. «Jeg savner slike steder.» sa Tobias lavt. William fortsatte å ro. «Kom du mye ut i naturen da du var liten?» Tobias ristet på hodet. «Ikke så mye.» «Vi hadde ikke hytte.» Han smilte litt. «Derfor føles dette ekstra spesielt.» William så på ham .«Da får vi lage nye minner.» Tobias tok frem kameraet. «Kan jeg?» William nikket. «Alltid.» Tobias løftet kameraet. William satt med årene i hendene. Solen traff ansiktet hans. Det rolige smilet. Den mørkeblå genseren. Den stille innsjøen bak ham. **Klikk.** Så ett bilde til. **Klikk.** «Får jeg se?» spurte William. Tobias viste skjermen. William smilte. «Jeg begynner å kjenne igjen måten du ser verden på.» «Hvordan da?» «Du tar aldri bilder av det største.» Han så på skjermen igjen. «Du tar bilder av det som betyr mest.» Ordene ble værende hos Tobias. Han la kameraet forsiktig ned. «Det tror jeg er sant.» sa han. «Jeg har bare aldri tenkt over det før.» Da de kom ut på midten av innsjøen, lot William årene hvile. Båten gled stille videre av seg selv. Vannet var så klart at de kunne se bunnen flere meter ned. Små fisk svømte rolig mellom steinene. «Her pleide pappa og jeg å bli liggende.» sa William. «Bare for å høre stillheten.» Tobias så seg rundt. «Jeg trodde stillhet var fravær av lyd.» William smilte. «Nei.» «Stillhet er når alt annet inni deg også blir rolig.» Tobias lente seg bakover og lukket øynene. Han kunne høre fuglene. Den svake vinden. Vannet som slo forsiktig mot båten. Og et sted ved siden av seg hørte han William puste rolig. Han åpnet øynene igjen. «Jeg tror jeg skjønner hva du mener.» William smilte. «Bra.» Han strakte hånden forsiktig over den lille avstanden mellom dem. Tobias tok den. Ingen ord. Bare varme fingre som fant hverandre igjen. Et lite vindkast fikk båten til å gynge svakt. Tobias mistet balansen et øyeblikk og begynte å le. «Ikke le.» sa William. «Da begynner jeg også.» To sekunder senere lo begge. Latteren bar over vannet. Måker lettet fra den andre siden av innsjøen. Da latteren stilnet, så William lenge på Tobias. «Vet du hva jeg håper?» spurte han. «Nei.» «At vi aldri slutter å le sammen.» Tobias smilte varmt. «Det tror jeg ikke vi gjør.» Han klemte hånden til William. «Så lenge vi fortsetter å finne tilbake til slike øyeblikk.» William tok årene igjen. Sakte begynte de å ro tilbake mot brygga. Ingen av dem hadde lyst til at turen skulle ta slutt. Men begge visste at de ikke kom til å forlate dette stedet med bare bilder i kameraet. De kom til å reise hjem med noe enda viktigere. En følelse av at de hadde begynt å bygge et liv sammen. Et lite øyeblikk av gangen. Et smil av gangen. En hånd å holde i. Og en

kjærlighet som ble sterkere for hver dag de valgte hverandre. Båten gled sakte inn mot brygga. William hoppet først i land og holdt båten stødig mens Tobias reiste seg. «Forsiktig.» sa han med et smil. «Jeg husker fortsatt hvordan du nesten falt på stien.» Tobias lo. «Du kommer aldri til å la meg glemme det, gjør du vel?» «Aldri.» William rakte hånden frem. «Dessuten ga det meg en unnskyldning til å holde hånden din.» Tobias tok hånden hans. «Da var det kanskje verdt det.» De fortøyde båten sammen. William knøt tauet med raske, sikre bevegelser. «Pappa lærte meg denne knuten også.» sa han. «Han mente at hvis man gjorde det ordentlig første gang, slapp man problemer senere.» Tobias smilte. «Han høres ut som en mann som hadde mange kloke råd.» William nikket. «Han hadde det.» Han så ned på tauet et øyeblikk. «Jeg savner de dagene.» Tobias la en hånd forsiktig på armen hans. «Fortell mer om ham.» William smilte svakt. «Han var tålmodig.» «Roligere enn alle andre jeg kjente.» «Hvis jeg gjorde en feil, ble han aldri sint.» Han lo stille. «Han bare sa: 'Da prøver vi én gang til.'» De begynte å gå langs den smale stien som fulgte vannkanten. Små bølger slo forsiktig inn mot steinene. Et sted inne i skogen kunne de høre en hakkespett arbeide. Luften luktet furu og vått løv. «Vet du hva jeg beundrer mest med deg?» spurte William plutselig. Tobias så overrasket på ham. «Nei.» «Du lytter.» William smilte. «Ikke bare for å svare.» «Du lytter for å forstå.» Tobias kjente seg litt sjenert. «Det prøver jeg i hvert fall.» «Det merkes.» De kom til en liten odde der vannet lå helt stille. En gammel trebenk sto vendt mot innsjøen. William satte seg. Tobias gjorde det samme. Ingen av dem sa noe med det samme. Etter en stund tok Tobias frem kameraet. «Jeg vil ta ett bilde til.» sa han. William lo. «Av meg?» «Nei.» Tobias ristet på hodet. «Av oss.» Han tok frem et lite kamerastativ fra sekken. William så overrasket ut. «Du hadde med det?» «Jeg bruker det av og til.» Han stilte kameraet på en stor stein noen meter unna. Selvutløseren blinket. Tobias skyndte seg tilbake til benken. William la automatisk armen rundt skuldrene hans. Begge så ut mot innsjøen. Ikke mot kameraet. **Klikk.** Bildet ble tatt. Tobias hentet kameraet. Han satte seg igjen ved siden av William. Sammen så de på skjermen. Bildet viste dem sittende tett sammen. Armen til William rundt Tobias. Begge med blikket vendt mot vannet. Ingen av dem smilte direkte til kameraet. Likevel var bildet fylt av varme. «Det…» sa William lavt. «…tror jeg er favorittbildet mitt.» Tobias smilte. «Mitt også.» William ble sittende og se på bildet lenge. «En dag.» sa han stille. «Når vi blir gamle…» Han lo litt. «Hvis vi fortsatt sitter på en benk som dette…» Han så bort på Tobias. «Da håper jeg vi kan se tilbake på dette bildet og huske akkurat hvordan det føltes.» Tobias tok hånden hans. «Jeg tror ikke jeg kommer til å glemme denne dagen.» «Ikke jeg heller.» Et lite vindkast fikk noen bjørkeblader til å lande rundt føttene deres. William plukket opp ett av dem. Han snudde det mellom fingrene. «Vet du hva pappa pleide å si om høsten?» «Nei.» «At trærne ikke er triste fordi bladene faller.» Han smilte. «De vet at våren kommer tilbake.» Tobias lot ordene synke inn. «Det var vakkert.» «Ja.» William så utover innsjøen. «Jeg tror det gjelder mennesker også.» «Selv etter vanskelige tider kan det komme en ny vår.» Tobias lente hodet mot skulderen hans. «Da håper jeg vår har begynt nå.» William kysset ham lett i håret. «Det håper jeg også.» De ble sittende til solen begynte å synke lavere over tretoppene. Ingen av dem visste at livet en dag kom til å sette kjærligheten deres på harde prøver. At de skulle møte både avstand, sorg og valg som ville forandre alt. Men akkurat der og da fantes ingen skygger.

Bare en stille innsjø. Et fotografi av to unge menn på en benk. Og et løfte de ga hverandre uten å si ordene høyt. At de skulle velge hverandre. Igjen og igjen.Senere på ettermiddagen begynte skyene å samle seg over innsjøen. Lyset ble mykere. Vinden tok litt mer tak i trekronene, og de første regndråpene traff brygga.«Vi rekker akkurat inn.» sa William. Tobias tok kameraet under jakken. «Det hadde vært synd om dette ble vått.» William lo. «Jeg tror kameraet er viktigere enn meg.» «Ikke engang nesten.» svarte Tobias med et smil. De løp de siste meterne opp til hytta. Regnet trommet mot taket idet William lukket døren. «Perfekt timing.» sa han. Tobias pustet lett ut. «Det ble litt mer spennende enn planlagt.» William hang jakken til tørk. «Regnet varer sikkert ikke lenge.» Mens William satte over en kjele med vann til te, begynte Tobias å utforske hytta litt nærmere. Han la merke til den smale trappen som førte opp til loftet. «Hva er der oppe?» spurte han. William så opp. «Et gammelt loft.» «Mest gamle esker.» Han smilte. «Jeg har ikke vært der på flere år.» «Kan vi se?» William tenkte seg om. «Hvorfor ikke?»Loftet luktet av gammelt treverk. Små støvkorn danset i lyset fra det lille takvinduet. Langs veggene sto gamle kofferter, fiskestenger og pappesker. «Det er som et lite museum.» sa Tobias. William lo. «Ja.» «Et museum over alt vi aldri klarte å kaste.» Tobias åpnet forsiktig en trekasse. Den var fylt med gamle fotografier. Svarte og hvite bilder. Sommerdager ved innsjøen. Barn som badet fra brygga. En ung mann med mørkt hår og et varmt smil. «Er det pappaen din?» spurte Tobias. William nikket. «Ja.» Han tok opp bildet med stor forsiktighet. «Han var omtrent på min alder der.» Under bildene lå en liten konvolutt. Papiret hadde gulnet. På forsiden sto det med håndskrift: **Til William – den dagen du trenger disse ordene.** William ble helt stille. «Jeg…» Han så overrasket ut. «Jeg har aldri sett dette før.» Han satte seg på gulvet. Forsiktig åpnet han konvolutten. Et sammenbrettet ark gled ut. Han begynte å lese. Etter noen linjer stoppet han opp. Øynene ble blanke. Tobias sa ingenting. Han satte seg bare ved siden av ham. Etter en stund rakte William brevet mot ham. «Vil du lese?» spurte han lavt. «Bare hvis du vil.» William nikket. Tobias leste de vakre, håndskrevne ordene.

Kjære William. Hvis du leser dette, håper jeg du har funnet et menneske som får deg til å smile slik du gjorde da du var barn. Ikke bruk livet på å være perfekt. Bruk det på å være snill. Den riktige personen kommer aldri til å elske deg fordi du er feilfri. Han eller hun kommer til å elske deg fordi du tør å være deg selv. Når den dagen kommer, håper jeg du holder godt fast i den kjærligheten. Den er sjeldnere enn vi tror.

Tobias la brevet forsiktig fra seg. Ingen av dem sa noe. Regnet trommet mot taket over dem. William tørket diskret bort en tåre. «Han skrev dette før han døde.» hvisket han. «Jeg visste ikke at det fantes.» Tobias tok hånden hans. «Jeg tror han håpet du skulle finne det akkurat nå.» William smilte gjennom tårene. «Kanskje.» Han så ned på brevet igjen. «Det føles nesten som om han fortsatt passer på meg.» Tobias lente hodet forsiktig mot skulderen hans. «Jeg tror foreldre som elsker barna sine, gjør det.» William snudde seg mot ham. «Tror du det?» «Ja.» «Kjærlighet forsvinner ikke.» «Den bare forandrer form.» William lot ordene synke inn. Så brettet han brevet forsiktig sammen igjen. «Dette skal jeg ta vare på.» sa han. «For alltid.» Tobias smilte. «Det synes jeg du skal.» De ble sittende på loftsgulvet lenge. Ikke fordi de lette etter flere gamle ting. Men fordi øyeblikket betydde noe. Regnet utenfor gjorde hytta enda

stillere. Enda varmere. Da William til slutt reiste seg, tok han brevet under armen. Han så på Tobias med et mykt smil. «Takk.» sa han. «For at du var her da jeg fant dette.» Tobias tok hånden hans. «Det finnes ingen andre steder jeg heller ville vært.» Sammen gikk de ned den gamle loftstrappen. Brevet fra faren lå trygt i hånden til William. Og uten at noen av dem visste det, skulle ordene i det brevet følge dem gjennom mange år. Både i de lykkeligste stundene. Og når livet en dag ble langt vanskeligere. Da de kom ned fra loftet, var det blitt mørkt ute. Regnet hadde gitt seg, men små vanndråper hang fortsatt på vindusrutene. I peisen brant det igjen, og flammene kastet et varmt lys over stuen. William la brevet forsiktig i den øverste skuffen på kommoden ved siden av peisen. Han lukket skuffen langsomt. Som om han visste at ordene der inne kom til å følge ham resten av livet. Tobias stilte seg ved siden av ham. «Går det bra?» spurte han forsiktig. William nikket. «Ja.» Han smilte svakt. «Det ble bare mange følelser på én gang.» Tobias tok hånden hans. «Det skjønner jeg.» William flettet fingrene sine inn mellom Tobias sine. «Jeg tror pappa hadde likt deg.» sa han plutselig. Tobias så overrasket på ham. «Tror du det?» William smilte. «Jeg er helt sikker.» «Han likte mennesker som fikk andre til å føle seg trygge.» Han så varmt på Tobias. «Akkurat sånn som deg.» Tobias kjente en klump i halsen. Han visste ikke helt hva han skulle svare. Til slutt sa han bare: «Det betyr mye at du sier det.» William gikk bort til kjøkkenet. «Vi trenger noe enklere enn en stor middag i kveld.» Han åpnet kjøleskapet. «Hva sier du til toast og tomatsuppe?» Tobias lo. «Etter alle restaurantene dine?» William trakk på skuldrene. «Noen ganger er det enkle det beste.» De lagde maten sammen. William smurte toastene. Tobias dekket bordet. De ertet hverandre da den ene toasten ble litt for mørk. «Den der får du.» sa Tobias. William lo. «Selvfølgelig.» «Du gir meg alltid de vanskeligste oppgavene.» Etter middagen gikk de ut på verandaen. Regnet hadde gjort luften klar. Skyene hadde sprukket opp. Over innsjøen glitret tusenvis av stjerner. «Se.» sa Tobias lavt. Han pekte opp. Melkeveien strakte seg som et svakt bånd over himmelen. William fulgte blikket hans. «Jeg hadde glemt hvor mange stjerner man kan se her.» De stilte seg tett inntil rekkverket. Ingen sa noe. Stillheten føltes nesten hellig. Et stjerneskudd skjøt plutselig over himmelen. Det varte bare et sekund. «Så du det?» spurte Tobias ivrig. William nikket. «Ja.» «Rakk du å ønske deg noe?» Tobias smilte. «Nei.» «Du?» William så på ham. «Jeg tror ønsket mitt allerede står ved siden av meg.» Tobias ble helt stille. Han lente hodet mot skulderen til William. «Du kommer til å gjøre det vanskelig for meg å slutte å rødme.» William lo. «Da får du bare fortsette.» Senere den kvelden satt de foran peisen igjen. Denne gangen hadde William funnet frem et gammelt kortspill. «Kan du spille?» spurte han. «Litt.» «Bra.» William blandet kortene. «Da har jeg en sjanse.» De spilte flere runder. Hver gang Tobias vant, smilte William bredt. «Du jukser.» sa han. Tobias lo. «Jeg gjør faktisk ikke det.» «Nei.» William lente seg tilbake. «Du er bare irriterende flink.» Latteren fylte hytta. Den gamle tømmerveggen kastet ekkoet mykt tilbake. For en liten stund føltes det som om verden utenfor ikke eksisterte. Da klokken nærmet seg midnatt, la William kortene tilbake i esken. «Vi må vel hjem i morgen.» sa han. Stemmen var litt roligere nå. «Ja.» Tobias nikket. «Men jeg er glad vi dro.» William tok hånden hans. «Jeg også.» Han så inn i øynene til Tobias. «Denne helgen…» sa han lavt. «…kommer jeg til å huske resten av livet.» Tobias smilte. «Jeg også.» Han lente seg frem og kysset William mykt. «Ikke på grunn av hytta.» «Ikke på grunn av utsikten.» Han strøk

tommelen forsiktig over hånden hans. «Men fordi dette var første gangen vi fikk være helt oss.» William svarte ikke. Han trengte ikke. Han lente bare pannen mot Tobias sin. Flammene fra peisen varmet rommet. Utenfor speilet stjernene seg i den stille innsjøen. Og mens natten senket seg over den lille hytta, sovnet de tett inntil hverandre. Ikke bare som to mennesker som hadde forelsket seg. Men som to mennesker som hadde begynt å bygge et liv sammen. Et liv som ennå bare var i begynnelsen. Søndag morgen kom stille. Regnet fra natten var borte. Små vanndråper glitret fortsatt i gresset utenfor hytta, og morgensolen fikk hele innsjøen til å skinne som flytende glass. Tobias våknet langsomt. Han kjente en varm arm rundt livet. William sov fortsatt. Ansiktet hans var vendt mot Tobias, og et lite smil hvilte fortsatt på leppene hans, som om han hadde drømt noe godt. Tobias ble liggende og betrakte ham. Han tenkte på hvor fort et menneske kunne bli en del av livet. For bare noen uker siden hadde William vært en fremmed mann ved et vindu i et klasserom. Nå føltes det umulig å forestille seg en hverdag uten ham. William åpnet øynene langsomt. «God morgen.» sa han med søvnig stemme. «God morgen.» Tobias smilte. «Du stirrer.» William lo lavt. «Det gjør du også.» «Ja.» innrømmet Tobias. «Jeg tror jeg kunne gjort det hele dagen.» William lente seg nærmere og kysset ham forsiktig på pannen. «Da får vi nesten bli her.» De lo begge to. Men de visste at helgen var over. Etter frokosten pakket de sammen. William brettet teppene. Tobias vasket de siste koppene. De gikk en siste runde gjennom hytta for å forsikre seg om at alt var ryddig. William stoppet foran peisen. Han så seg langsomt rundt. «Hver gang jeg drar herfra…» sa han. «…blir jeg litt vemodig.». Tobias tok hånden hans. «Men denne gangen kommer du tilbake med enda flere minner.» William smilte. «Det har du rett i.» Før de låste døren, gikk Tobias ned til brygga én siste gang. Han tok frem kameraet. Han tok et bilde av hytta. Et av innsjøen. Et av den tomme robåten. Så snudde han seg mot William. «Kom.» sa han. William gikk bort. «Hva skjer nå?» Tobias smilte. «Siste bildet.» Han stilte kameraet på rekkverket. Selvutløseren begynte å blinke. William la armen rundt livet til Tobias. Tobias lente hodet mot skulderen hans. **Klikk.** Bildet ble tatt. «Det der…» sa William da de så på skjermen. «…skal vi ramme inn.» Tobias smilte. «Begge to?» «Ja.» William nikket. «Du får ett.» «Jeg får ett.» «Så har vi alltid denne helgen hjemme hos oss.» Tobias stanset opp ved de siste ordene. «Hjemme hos oss.» gjentok han. William smilte litt sjenert. «Jeg mente bare…» «Jeg vet hva du mente.» Tobias tok hånden hans. «Jeg likte det.» Bilturen tilbake mot Oslo var rolig. Radioen spilte lav musikk. Skogen gled sakte forbi utenfor vinduet. Ingen av dem følte behov for å snakke hele tiden. Noen ganger var det nok å være sammen. Etter en stund strakte William hånden over midtkonsollen. Tobias tok den. «Hva tenker du på?» spurte William. Tobias så ut av vinduet. «At denne helgen gikk altfor fort.» William nikket .«Det gjorde den.» «Men kanskje det er derfor den ble så fin.» De stoppet ved den samme lille kaféen som på vei opp. Den eldre kvinnen bak disken smilte da hun kjente dem igjen. «Dere fant veien tilbake.» sa hun. «Det gjorde vi.» svarte William. «Hvordan var helgen?» William så bort på Tobias før han svarte. «Bedre enn vi hadde håpet.» Kvinnen smilte varmt. «Det ser jeg.» De kjøpte to kaffekopper og to kanelboller. «Vi begynner å få en tradisjon.» sa Tobias. William lo. «Jeg har ingen planer om å bryte den.» Tilbake i bilen ble Oslo gradvis synlig i horisonten. Bygningene vokste frem. Trafikken ble tettere. Lydene ble flere. Tobias lente hodet mot setet. Han savnet allerede

stillheten ved innsjøen. William la merke til det. «Vi drar tilbake.» sa han rolig. Tobias så på ham. «Mener du det?» «Ja.» William smilte. «Dette var bare første gangen.» Han så et øyeblikk ut på veien før han fortsatte. «Jeg vil at hytta skal bli et sted vi vender tilbake til.» «Hver høst.» «Hver vinter.» «Hver vår.» «Og hver sommer.» Tobias kjente hjertet fylle seg av varme. Han lente seg forsiktig mot William da bilen stanset for rødt lys. «Det høres ut som en veldig fin fremtid.» William tok hånden hans og kysset den lett. «Da bygger vi den.» Da de kjørte inn i Oslo igjen, var byen den samme som da de dro. Men Tobias var ikke den samme. Denne helgen hadde gitt ham mer enn vakre bilder. Den hadde gitt ham vissheten om at kjærlighet ikke alltid kom med store ord og dramatiske øyeblikk. Noen ganger kom den i form av en varm hånd. En kopp kakao ved peisen. Et gammelt brev på et loft. En robåt på en stille innsjø. Og et løfte om å finne tilbake til hverandre. Igjen og igjen. Mandag morgen kom tidligere enn Tobias hadde ønsket. Alarmen ringte klokken seks. Han åpnet øynene langsomt og ble liggende et øyeblikk. Den første tanken var ikke at helgen var over. Den første tanken var hytta. Den stille innsjøen. Peisen. Brevet på loftet. Og William. Han smilte for seg selv. Det føltes allerede som et av de minnene han kom til å bære med seg resten av livet. Telefonen vibrerte. Han strakte hånden mot nattbordet. En melding. **William. William:** ***God morgen. Jeg savner allerede utsikten fra hytta. Men jeg gleder meg til å se deg om litt.***

Tobias kjente hjertet bli varmt. Han svarte mens smilet fortsatt lå over ansiktet.

Tobias: ***God morgen. Jeg savner begge deler.*** Tre små prikker dukket opp. **William:** ***Da er vi to.*** Da Tobias kom til studiestedet, sto William ved den vanlige plassen. To kaffekopper. Den mørke jakken. Det rolige smilet. Likevel var noe annerledes. Da Tobias nærmet seg, ventet ikke William. Han gikk ham i møte. «Hei.» sa han lavt. «Hei.» Tobias rakk knapt å svare før William ga ham en kort, varm klem. Ikke lang. Ikke påtrengende. Bare nok til at Tobias kjente hvor godt det var å være tilbake hos ham. «Jeg savnet deg.» sa William stille. Tobias lo. «Vi var fra hverandre i tolv timer.» «Jeg vet.» William smilte. «Det var fortsatt lenge.» De gikk inn sammen. Julie satt allerede ved vinduet. Hun løftet blikket. Så smilte hun bredt. «Der er dere.» Magnus snudde seg. «Hvordan var helgen?» William og Tobias så på hverandre. Begge smilte. «Veldig fin.» sa Tobias. «Vi dro til en hytte.» «Å?» Julie lente seg nysgjerrig frem. «Bare dere to?» William nikket. «Ja.» Julie la hånden dramatisk mot brystet. «Jeg trenger virkelig mer spennende venner.» Alle begynte å le. Undervisningen startet. Læreren delte ut en større prosjektoppgave. Studentene skulle arbeide sammen gjennom hele semesteret. Julie åpnet kalenderen. «Vi må finne en dag denne uken.» Magnus nikket. «Onsdag passer for meg.» William så på Tobias. «Deg?» «Onsdag er fint.» sa Tobias. Etter forelesningen ble Tobias stående alene et øyeblikk ved vinduet. Han så ut over skolegården. Studentene hastet mellom bygningene. Noen lo. Andre var opptatt med telefonene sine. William kom bort og stilte seg ved siden av ham. «Hva tenker du på?» spurte han. Tobias smilte. «At alt ser likt ut.» «Men det føles annerledes.» William nikket. «Fordi vi er annerledes.» Tobias så på ham. «Hva mener du?» William lente seg lett mot vinduskarmen. «Da vi kom hit første gangen, var dette bare en skole.» Han smilte. «Nå er det stedet hvor jeg møtte deg.» Tobias kjente ordene synke inn. Han tok forsiktig hånden til William. Ingen så dem der de sto. «Og for meg…» sa Tobias. «…er

dette stedet der livet mitt begynte å forandre seg.» William smilte varmt. «Da er vi enige.» Da skoledagen var over, gikk de den vanlige veien mot bussholdeplassen. Høsten var blitt kaldere. De første små snøfnuggene virvlet plutselig gjennom luften. Tobias stoppet opp. «William.» sa han. «Se.» William løftet blikket. Snøen falt forsiktig over skolegården. Den første snøen den høsten. Begge ble stående stille. «Vinteren kommer.» sa William. Tobias nikket. «Ja.» Han smilte. «Og denne gangen gleder jeg meg.» William så på ham. «Hvorfor det?» Tobias tok hånden hans. «Fordi jeg vet at jeg ikke skal gå gjennom den alene.» William svarte ikke med ord. Han løftet hånden til Tobias og kysset den forsiktig. Så begynte de å gå videre. Den første snøen la seg stille over fortauet bak dem. Ingen av dem kunne vite det ennå. Men akkurat denne vinteren skulle gi dem noen av de vakreste minnene de noen gang kom til å skape sammen. Den første snøen fortsatte å falle hele ettermiddagen. Ikke tett. Bare små, lette flak som la seg forsiktig på gresset, benkene og de mørke grenene rundt studiestedet. Tobias løftet ansiktet mot himmelen. Et snøfnugg landet på kinnet hans før det smeltet bort. William smilte. «Du ser ut som et barn på julaften.» Tobias lo. «Kanskje litt.» Han strakte hånden ut. «Jeg elsker den første snøen.» William stoppet opp. «Vet du hva vi gjorde hjemme da den første snøen kom?» Tobias ristet på hodet. «Pappa laget alltid varm sjokolade.» Han smilte ved minnet. «Uansett hvilken dag det var.» «Om det var tirsdag eller søndag spilte ingen rolle.» «Han sa at den første snøen fortjente å feires.» Tobias smilte varmt. «Det høres ut som en fin tradisjon.» William så på ham. «Har du lyst til å videreføre den?» «Nå?» William nikket. «Nå.» De gikk inn på en liten kafé bare noen minutter fra skolen. Vinduene var dekket av dugg. Inne luktet det nybakte boller, kaffe og kanel. De fant et lite bord innerst ved vinduet. «To varme sjokolader.» sa William til den ansatte. «Og…» Han så på Tobias. «Kanelboller?» Tobias begynte å le. «Jeg tror vi er håpløse.» «Tradisjoner.» sa William med et lurt smil. De satte seg. Snøen fortsatte å falle utenfor. Små barn forsøkte å fange snøfnugg med hendene. En eldre mann stoppet for å se opp mot himmelen. Byen virket roligere. Mykere. «Jeg liker Oslo når det snør.» sa Tobias. «Alt blir litt stillere.» William nikket. «Det føles nesten som om byen puster saktere.» Den varme sjokoladen kom. Kremen raget høyt over kanten på koppene. Tobias tok en slurk. «Perfekt.» sa han. William smilte fornøyd. «Pappa hadde vært enig.» Etter en stund ble de sittende og se ut av vinduet. Ingen av dem sa noe. Så tok William plutselig hånden til Tobias over bordet. «Hva tenker du på?» spurte Tobias. William så ut på snøen. «At dette føles veldig riktig.» «Hva da?» «Du og jeg.» Han smilte. «Jeg føler ikke at vi trenger å late som.» Tobias flettet fingrene sine sammen med hans. «Det er det fineste med oss.» sa han. «Vi kan være stille.» «Vi kan le.» «Vi kan snakke om alt.» «Og ingenting.» William så lenge på ham. «Jeg tror det er derfor jeg ble forelsket i deg.» Tobias kjente hjertet hoppe over et slag. «Når skjedde det?» William lo lavt. «Jeg vet faktisk ikke.» Han tenkte seg om. «Kanskje den dagen du tok bilde av den lille gutten på sykkelen.» Tobias så overrasket ut. «Så tidlig?» William nikket. «Da skjønte jeg at du så verden på en måte jeg aldri hadde møtt før.» Tobias ble sittende helt stille. «Jeg tror…» sa han forsiktig. «…jeg begynte å forelske meg den dagen du beskrev bildene mine.» Han smilte. «Da du sa at jeg ikke fotograferte mennesker.» «Men minner.» William lo varmt. «Det husker jeg.» «Jeg mente hvert ord.» Snøen la seg nå som et tynt hvitt teppe over gatene. Lysene fra butikkene speilet seg i den våte asfalten. «Vet du hva

jeg håper?» spurte Tobias. «Nei.» «At vi en dag kan se tilbake på denne høsten.» Han smilte. «Og fortsatt huske alle de små øyeblikkene.» William klemte hånden hans litt. «Det kommer vi til.» «Fordi de små øyeblikkene er de største.» Da de gikk ut fra kafeen, hadde snøen lagt seg på skuldrene deres. William børstet forsiktig noen snøfnugg ut av håret til Tobias. «Der.» sa han. «Nå ser du ut som deg igjen.» Tobias lo. «Hvordan ser jeg ut da?» William møtte blikket hans. «Som den mannen jeg blir mer glad i for hver eneste dag.» Tobias svarte ikke med ord. Han tok et skritt nærmere. Midt på det snødekte fortauet ga han William et mykt kyss. Rundt dem hastet mennesker videre. Ingen la egentlig merke til dem. Og det spilte ingen rolle. For akkurat da føltes det som om hele verden besto av to mennesker. En stille vinterdag. Og en kjærlighet som bare fortsatte å vokse. Snøen fortsatte å falle resten av dagen. Store, rolige snøfnugg dalte ned over byen og la et hvitt teppe over gatene. Da forelesningene var ferdige, gikk Tobias og William side om side mot leiligheten til William. Ingen av dem hadde dårlig tid. William flettet fingrene sine inn i Tobias sine. «Har du lyst til å komme hjem til meg?» spurte han lavt. Tobias smilte. «Jeg hadde håpet du skulle spørre.» Da de kom inn i leiligheten, var kinnene røde av kulden. William tok imot skjerfet til Tobias og hengte det på knaggen. «Du fryser.» sa han. «Litt.» William gikk bort til peisen og tente opp. Snart fylte den velkjente varmen stuen. Det knaste i veden, og et gyllent lys bredte seg over rommet. «Nå er det bedre.» sa William. Tobias stilte seg ved vinduet. Snøen fortsatte å falle utenfor. Hele byen virket stille. William kom bort bak ham. «Vakkert.» sa han. «Ja.» Tobias nikket. «Men ikke det vakreste jeg ser.» William smilte. «Nei?» Tobias snudde seg sakte mot ham. «Nei.» Blikkene deres møttes. Ingen av dem sa noe. William løftet hånden og lot fingertuppene gli varsomt over kinnet til Tobias. Berøringen var så lett at Tobias lukket øynene et øyeblikk. Han lente seg naturlig litt nærmere. «Jeg har savnet deg hele dagen.» hvisket William. «Vi var jo sammen for bare noen timer siden.» William lo lavt. «Jeg vet.» «Likevel gjorde jeg det.» Tobias smilte. «Da er vi to.» William la hånden forsiktig rundt livet hans. Ikke for å trekke ham nærmere. Bare for å kjenne at Tobias var der. Tobias hvilte hendene mot brystet hans. Han kunne kjenne den rolige rytmen av hjertet som slo. «Du er alltid så rolig.» sa Tobias. William ristet svakt på hodet. «Bare utenpå.» «Når du ser på meg sånn…» Han lo litt sjenert. «…blir jeg fortsatt nervøs.» Tobias så opp. «Virkelig?» «Hver eneste gang.» William smilte varmt. «Du får meg fortsatt til å glemme hva jeg hadde tenkt å si.» Tobias lo. «Det er kanskje den fineste komplimenten jeg har fått.» Stillheten senket seg igjen. Flammene fra peisen danset i vinduene. Utenfor fortsatte snøen å falle. William lente pannen forsiktig mot Tobias sin. «Kan jeg kysse deg?» spurte han lavt. Tobias smilte. «Du kommer visst aldri til å slutte å spørre.» «Nei.» «Det vil jeg ikke.» Tobias svarte ved å lukke den siste lille avstanden mellom dem. Kysset var rolig og ømt. Det varte lenger enn de første kyssene de hadde delt. Da de trakk seg fra hverandre, ble de stående tett, med pannene mot hverandre. Begge smilte. «Jeg tror aldri jeg blir lei av dette.» hvisket Tobias. William strøk tommelen rolig over hånden hans. «Det gjør ikke jeg heller.» Han tok et lite skritt nærmere, slik at armene deres naturlig fant veien rundt hverandre igjen. Ingen hast. Ingen store ord. Bare den varme følelsen av å være nær den personen som betydde mest. Senere den kvelden laget de middag sammen. William hakket grønnsaker. Tobias rørte i gryten. De ertet hverandre da Tobias stjal en bit paprika fra skjærefjølen. «Hei.» lo William.

«Den trengte jeg.» «Du hadde flere.» svarte Tobias uskyldig. William ristet på hodet. «Du er umulig.» «Men du liker meg likevel.» William så på ham med et smil som ble mykere for hvert sekund. «Mer enn du aner.» Etter middagen krøp de opp i sofaen med et stort ullteppe over seg. Filmen de hadde satt på, ble raskt glemt. William lot Tobias lene hodet mot skulderen hans, mens fingrene hans strøk langsomt og varsomt over ryggen til Tobias, en rolig bevegelse som fikk hele kroppen til å slappe av. «Dette…» sa Tobias søvnig. «…er favorittstedet mitt.» William så ned på ham. «Sofaen?» Tobias smilte uten å åpne øynene. «Nei.» Han la hånden over hjertet til William. «Her.» William lente seg ned og kysset ham mykt i pannen. «Da håper jeg du blir lenge.» Tobias svarte med et lite smil. «Jeg har ingen planer om å gå noe sted.» Mens snøen fortsatte å falle utenfor vinduene, satt de tett omslynget foran peisen. Ingen av dem visste hva fremtiden kom til å bringe. Men akkurat denne vinterkvelden trengte de heller ikke å vite det. Det var nok å være nær hverandre. Og kjærligheten mellom dem vokste seg litt dypere, litt varmere og litt sterkere for hver dag som gikk. Noen dager senere var det fredag igjen. Forelesningene var over, og studentene strømmet ut av bygningen med helgen foran seg. Julie samlet bøkene sine. «Hva er planen denne gangen?» spurte hun med et lurt smil. William så bort på Tobias. «Ingen stor plan.» «Bare en rolig kveld.» Julie hevet et øyenbryn. «Det betyr sikkert at dere kommer til å lage middag, se en film og glemme filmen etter ti minutter.» Magnus begynte å le. «Hun kjenner dere allerede.» Tobias ristet smilende på hodet. «Kanskje litt.» En time senere låste William opp døren til leiligheten. Den velkjente duften av kaffe og treverk møtte dem. Tobias tok av seg jakken mens William satte på lav musikk fra høyttaleren i stuen. Rolige toner fylte rommet. Ikke høyt. Bare nok til å gjøre stillheten mykere. «Hva har du lyst til å spise?» spurte William. Tobias gikk bort til kjøkkenet. «Hva har vi?» William åpnet kjøleskapet. «Pasta.» «Tomater.» «Parmesan.» «Og altfor mye hvitløk.» Tobias lo. «Da høres det ut som om valget allerede er tatt.» De laget maten sammen. William rørte i sausen. Tobias rev parmesan over pastatallerkenene. Av og til støtte de borti hverandre på det lille kjøkkenet. Et smil. Et raskt blikk. En hånd som ble liggende et sekund ekstra mot den andres arm før de fortsatte. Det var små øyeblikk, men de gjorde hverdagen varm. Etter middagen ryddet de bort tallerkenene. William skrudde opp musikken et lite hakk. En rolig kjærlighetssang fylte rommet. Tobias lente seg mot kjøkkenbenken. «Du liker virkelig denne spillelisten.» William smilte. «Den minner meg om deg.» «Hvordan da?» «Den er rolig.» Han gikk nærmere. «Men den blir værende lenge etter at den er ferdig.» Tobias kjente smilet vokse. «Det var fint sagt.» William rakte hånden mot ham. «Kom.» «Hvor?» «Ingen steder.» Han lo lavt. «Bare hit.» Tobias la hånden i hans. William førte ham forsiktig ut på stuegulvet. «Vi kan da ikke danse.» sa Tobias og lo. «Vi har nesten ingen plass.» «Vi trenger ikke mye plass.» svarte William. «Bare hverandre.» William la den ene hånden varsomt mot ryggen til Tobias. Den andre holdt hånden hans. Tobias hvilte den frie hånden mot skulderen til William. Sakte begynte de å bevege seg. Ikke perfekte dansetrinn. Bare rolige skritt frem og tilbake. Latteren kom raskt. «Du tråkker meg på foten.» sa Tobias. William så forskrekket opp. «Gjorde jeg?» «Litt.» Så begynte Tobias å le. «Men jeg tror jeg overlever.» William ristet smilende på hodet. «Godt. Da får jeg en ny sjanse.» Musikken fortsatte. Etter hvert sluttet de å tenke på trinnene. De bare lot seg følge av rytmen. William så ned på Tobias. «Vet du hva jeg liker aller

best?» spurte han. «Nei.» «At du alltid ser på meg som om jeg er den eneste personen i rommet.» Tobias smilte mykt. «Fordi du er det.» Ordene fikk William til å trekke ham litt nærmere. Ikke hastig. Bare nok til at de kunne kjenne varmen fra hverandre. Tobias lente hodet mot skulderen hans. Han hørte hjertet til William slå rolig. «Det er rart.» hvisket Tobias. «Hva da?» «Hvor fort et menneske kan føles som et hjem.» William lot hånden gli rolig opp mellom skulderbladene hans i en trygg, kjærlig bevegelse. «Da håper jeg du alltid finner veien tilbake.» Musikken stilnet. Ingen av dem flyttet seg. William løftet hånden og strøk forsiktig en hårtust bort fra pannen til Tobias. «Du er vakker.» sa han stille. Tobias rødmet. «Du sier det som om det er den største selvfølgelighet.» William smilte. «For meg er det det.» Tobias lente seg frem og kysset ham. Kysset var langsomt og ømt. Ingen hast. Ingen behov for å bevise noe. De ble stående tett etterpå, med pannen mot hverandres, mens de begge smilte. «Jeg tror…» sa Tobias lavt. «…jeg kunne blitt stående her hele kvelden.» William lo stille. «Da får vi bare håpe at ingen forventer at vi gjør noe annet.» Begge lo. Utenfor fortsatte vinterkvelden å legge seg over byen. Inne i leiligheten var det bare lyden av musikken, peisen og to hjerter som langsomt fant en felles rytme. Det var ingen store løfter den kvelden. Ingen dramatiske ord. Bare to mennesker som oppdaget at kjærligheten ofte vokste sterkest i de helt vanlige øyeblikkene. Snøen hadde lagt seg som et mykt teppe over Oslo. Leiligheten var stille. Bare peisen knitret lavt, og lysene fra byen tegnet svake mønstre på veggene. William og Tobias ble stående ved vinduet en stund. Ingen av dem sa noe. De betraktet bare snøfnuggene som dalte ned mellom gatelyktene. «Det føles nesten som om tiden har stoppet.» sa Tobias. William nikket. «Kanskje den har det.» Han smilte. «I hvert fall her inne.» Tobias snudde seg mot ham. Blikkene deres fant hverandre med en ro som var blitt mer naturlig for hver uke som gikk. William tok et skritt nærmere. Så ett til. Til det bare var noen få centimeter mellom dem. «Du ser på meg igjen.» sa Tobias med et lite smil. «Jeg vet.» svarte William. «Jeg blir visst aldri lei.» Han løftet hånden langsomt. Fingrene strøk varsomt over kinnet til Tobias før de gled ned langs halsen og stanset ved skulderen. Berøringen var rolig. Øm. Tobias lukket øynene et øyeblikk. Han lente seg instinktivt nærmere. «Jeg liker når du er nær.» hvisket han. William svarte med et varmt smil. «Det gjør jeg også.» Kysset som fulgte kom langsomt. Ingen hast. Ingen usikkerhet. Bare to mennesker som tok seg tid til å være nær hverandre. Da de skilte seg, ble William stående med pannen mot Tobias sin. «Du lukter fortsatt av vinter.» sa han lavt. Tobias lo. «Er det en kompliment?» «Ja.» William smilte. «Og litt av kakao.» Begge lo. Stemningen ble lettere igjen. William tok hånden hans. «Kom.» sa han. «Jeg vil vise deg noe.» De gikk inn på soverommet. Ved vinduet sto en gammel lenestol med et tykt ullpledd over. William åpnet gardinene. Snøen lyste opp hele rommet. «Når jeg ikke får sove…» sa han. «…setter jeg meg ofte her.» Tobias stilte seg ved siden av ham. «Alene?» William så på ham. «Det gjorde jeg før.» Han flettet fingrene sine inn mellom Tobias sine. «Nå håper jeg ikke jeg trenger det like ofte.» Tobias lente hodet mot skulderen hans. De ble stående lenge uten å si noe. William strøk langsomt hånden over ryggen hans gjennom den myke genseren. Berøringen var trygg og varm. Ikke krevende. Bare kjærlig. Tobias trakk pusten dypt. «Du får meg til å slappe helt av.» sa han. William smilte. «Da gjør jeg noe riktig.» Senere satte de seg på sengekanten med hver sin kopp te. De snakket om små ting. Om forelesningene neste uke.

Om hytta ved innsjøen. Om bildene Tobias hadde tatt. William tok opp telefonen. På skjermen lyste fotografiet av dem fra brygga. «Jeg har byttet bakgrunnsbilde.» sa han. Tobias smilte overrasket. «Når gjorde du det?» «I går.» William så på bildet. «Det minner meg om den helgen.» «Og om oss.» Tobias kjente en varm følelse spre seg i brystet. Han la hånden forsiktig over William sin. «Jeg har gjort det samme.» William lo. «Har du?» Tobias tok frem telefonen. Det samme bildet fylte skjermen. Begge begynte å le. «Vi tenker visst ganske likt.» sa William. «Det virker sånn.» Kvelden gikk sakte over i natt. Da de slukket lyset, var det bare det svake skinnet fra snøen utenfor som lyste opp rommet. William la armen rolig rundt Tobias. Tobias krøp litt nærmere og hvilte hodet mot brystet hans. Han kunne høre hjertet slå. Rolig. Jevnt. Trygt. «God natt.» hvisket Tobias. William kysset ham mykt i håret. «God natt.» sa han. «Sov godt, kjæresten min.» Tobias smilte i mørket. «Det gjør jeg alltid når jeg er sammen med deg.» Utenfor fortsatte snøen å falle over byen. Inne i leiligheten sovnet de tett inntil hverandre, omsluttet av stillheten og vissheten om at kjærligheten deres ble sterkere for hver dag .Den neste morgenen våknet Tobias før alarmen. Vinterlyset snek seg forsiktig inn mellom gardinene og la et blekt skjær over soverommet. Han åpnet øynene langsomt. William sov fortsatt. Den ene armen lå fortsatt rundt livet hans, som om kroppen instinktivt hadde søkt nærhet gjennom natten. Tobias ble liggende helt stille. Han likte disse øyeblikkene. Når verden ennå ikke hadde rukket å kreve noe av dem. Han løftet hånden forsiktig. Fingrene gled varsomt gjennom det mørke håret til William. Ikke for å vekke ham. Bare for å kjenne at han var der. William smilte søvnig før han åpnet øynene. «God morgen.» hvisket han. «God morgen.» Tobias smilte tilbake. «Du vekket meg på den fineste måten.» William strakte seg rolig. Så så han lenge på Tobias. «Hva?» spurte Tobias og lo litt. William ristet svakt på hodet. «Ingenting.» «Jeg bare…» Han smilte varmt. «…tror aldri jeg blir lei av å våkne ved siden av deg.» Tobias kjente varmen bre seg i brystet. «Da håper jeg du får mange flere morgener å øve på.» William lo lavt. «Det håper jeg også.» Ingen av dem hadde hastverk med å stå opp. William la hånden varsomt mot kinnet til Tobias. Tommelen strøk rolig over huden hans. Blikkene deres møttes. Det var noe nytt over stillheten mellom dem. Den var tryggere enn før. Mer selvsikker. Som om de begge hadde sluttet å være redde for følelsene sine. William lente seg frem. Han kysset Tobias langsomt. Ømt. Et kyss som varte litt lenger enn vanlig, før han lot pannen hvile mot hans. «Jeg savnet deg mens du sov.» sa han med et lite smil. Tobias lo. «Det må være ny rekord.» «Kanskje.» William trakk på skuldrene. «Men det er sant.» Tobias la en hånd mot brystet hans. Han kunne kjenne hjertet slå under genseren. «Det slår fort.» sa han. William smilte sjenert. «Det gjør det alltid når du ser på meg sånn.» «Hvordan da?» «Som om du virkelig ser meg.» Tobias svarte ikke med en gang. Han lot bare hånden bli liggende. «Fordi jeg gjør det.» sa han lavt. «Og jeg håper du vet at jeg aldri prøver å forandre deg.» William lukket øynene et øyeblikk. «Det er derfor jeg føler meg så trygg sammen med deg.» De ble liggende tett inntil hverandre en stund til. Utenfor kunne de høre byen våkne. En buss som bremset. Dempede stemmer fra gaten. Snø som ble måket fra fortauet. Likevel føltes det som om de hadde sitt eget lille rom, avskjermet fra resten av verden. Etter en stund reiste William seg. «Hvis vi ikke står opp nå, kommer vi til å komme altfor sent.» Tobias lo. «Og hvem sin skyld er det?» William tenkte seg om. «Vår.» «Det høres rettferdig ut.» På kjøkkenet laget de frokost

sammen. William stekte rundstykker i ovnen. Tobias laget kaffe. Mens de ventet, stilte Tobias seg bak William og la armene forsiktig rundt livet hans. William lente seg rolig bakover mot ham. «Dette kunne jeg vent meg til.» sa han. «Det var planen.» svarte Tobias med et smil. William snudde hodet litt. «Du overrasker meg.» «På en god måte?» «På den aller beste.» Da frokosten var ferdig, satte de seg ved vinduet. Snøen lå fortsatt hvit over hustakene. Tobias tok en slurk kaffe. «Vet du hva jeg tror?» spurte han. William så opp. «Nei.» «Jeg tror ikke det er de store reisene eller gavene vi kommer til å huske best.» William lente seg litt frem. «Hva tror du vi kommer til å huske?» Tobias smilte. «Disse morgenene.» «Når vi bare er oss.» William tok hånden hans over bordet. Han klemte den forsiktig. «Da skal vi passe godt på dem.» Tobias nikket. «Én morgen av gangen.» De smilte til hverandre. Ingen av dem visste hvilke prøvelser fremtiden ville bringe. Men akkurat da var kjærligheten enkel. To kaffekopper. Et snødekt Oslo. Og to hjerter som, litt etter litt, lærte rytmen til hverandre. Januar hadde lagt et tynt lag med frost over Oslo. Etter juleferien var campus igjen fylt av studenter med varme skjerf, kaffekopper og nye planer for semesteret. Tobias og William gikk side om side gjennom skolegården. William holdt den ene hånden i jakkelommen. Den andre fant automatisk Tobias sin. Det hadde blitt en vane. Ingen av dem tenkte lenger over det. «Godt å være tilbake?» spurte Tobias. William smilte. «Ja.» Han så bort på Tobias. «Men jeg savner fortsatt å våkne uten alarm.» «Og uten forelesninger.» Tobias lo. «Det gjør vi begge.» Da de kom inn i auditoriet, vinket Julie ivrig. «Der er favorittparet mitt!» Magnus ristet oppgitt på hodet. «Du kommer aldri til å slutte å kalle dem det, gjør du vel?» «Nei.» Julie smilte bredt. «De ser jo fortsatt nyforelsket ut.» William og Tobias så raskt på hverandre. Begge begynte å le. Forelesningen gikk med til å presentere semesterets største prosjekt. Studentene skulle arbeide i grupper gjennom flere måneder. Læreren så utover rommet. «Gruppene blir de samme som sist.» Julie klappet i hendene. «Perfekt.» «Da slipper vi å bli kjent med nye mennesker.» Etter timen gikk de fire mot kantinen. Julie pratet ivrig om oppgaven. Magnus forsøkte å holde følge. William lente seg litt mot Tobias. «Har du lyst til å komme hjem til meg etter skolen?» spurte han lavt. «Selvfølgelig.» svarte Tobias. Resten av dagen gikk fort. Da de kom hjem til William, var leiligheten stille. Vinterlyset strømmet inn gjennom de store vinduene. William tok av seg jakken og hengte den opp. «Jeg lager te.» sa han. Tobias nikket. Han gikk bort til bokhyllen og tok opp det innrammede bildet fra Ekeberg. Han smilte. «Du har fortsatt ikke flyttet det.» William kom bort med to krus. «Hvorfor skulle jeg det?» Han så på bildet. «Det minner meg om dagen jeg skjønte at jeg var forelsket.» Tobias snudde seg mot ham. «Du har aldri fortalt når det skjedde.» William satte fra seg krusene. «Ikke?» «Nei.» William tok et rolig skritt nærmere. «Det var ikke da vi kysset.» «Ikke da vi holdt hender.» Han smilte varmt. «Det var lenge før.» Tobias så undrende på ham. «Da du tok det bildet.» William pekte mot fotografiet. «Du sto med kameraet foran ansiktet.» «Du var så opptatt av lyset at du glemte alt rundt deg.» Han lo lavt. «Jeg husker at jeg tenkte…» Han ble stille et øyeblikk. «…der er mannen jeg har lyst til å dele livet mitt med.» Tobias kjente pusten stoppe et øyeblikk. «William…» hvisket han. William tok hånden hans. «Jeg vet at det kanskje høres tidlig ut.» «Men følelsen var der.» Tobias gikk det siste lille steget bort til ham. Han la armene rolig rundt livet til William. William svarte ved å holde ham tett inntil seg. Ingen av dem hadde

behov for å skynde seg. De bare sto der. Tobias hvilte kinnet mot halsen til William og kjente den rolige varmen fra kroppen hans. William lot hånden gli langsomt opp over ryggen hans i en øm bevegelse. «Jeg liker når du holder rundt meg.» sa Tobias lavt. William smilte. «Jeg tror aldri jeg kommer til å bli lei av det.» Tobias løftet blikket. Ansiktene deres var nær hverandre. William strøk tommelen forsiktig over kinnet hans. «Du rødmer fortsatt.» sa han med et lite smil. «Det er din skyld.» svarte Tobias. «Da får jeg leve med det.» William lente seg frem og kysset ham rolig. Kysset var varmt og litt mer selvsikkert enn de første de hadde delt. Tobias svarte ved å la hendene gli opp til skuldrene hans og trekke ham litt nærmere. Da de skilte seg, ble de stående med pannen mot hverandre. Begge pustet rolig. Ingen av dem sa noe. Ordene var ikke nødvendige. «Jeg elsker disse øyeblikkene.» hvisket Tobias. William smilte. «Hvilke da?» «Når verden forsvinner litt.» Han strøk forsiktig over hånden til William. «Og det bare er oss.» William kysset ham lett på pannen. «Da skal vi passe på å skape mange flere av dem.» Tobias nikket. Han visste ikke at hverdagen snart kom til å utfordre dem på måter de aldri hadde forestilt seg. Men akkurat denne ettermiddagen fantes det bare én sannhet. Kjærligheten mellom dem vokste fortsatt. Stille. Trygt. Og sterkere for hver dag de valgte hverandre. Vinteren hadde for alvor lagt seg over Oslo. Snøen dempet lydene fra byen, og campus virket roligere enn vanlig. Studentene hastet mellom bygningene med skjerf trukket godt opp rundt halsen. Tobias ventet utenfor hovedinngangen. Han så på klokken. William var aldri sen. Likevel hadde det gått fem minutter. Så ti. Han kjente telefonen vibrere. **William: «*Beklager.» Møte med studieveilederen tok lengre tid enn jeg trodde***. *To minutter.* Tobias smilte for seg selv. **Tobias: *Jeg står der vi pleier. Ingen hast.*** Et lite øyeblikk senere kom William småjoggende over skoleplassen. Snøen hadde lagt seg i det mørke håret hans. Han pustet lett. «Der er du.» sa Tobias. William stoppet foran ham og lo. «Jeg hater å komme for sent.» «Du kom bare ti minutter for sent.» «Ti minutter er lenge når noen venter.» Tobias løftet hånden og børstet noen snøfnugg ut av håret hans. William ble stående helt stille. Han lukket øynene et øyeblikk. «Hva?» spurte Tobias. William åpnet øynene igjen. «Jeg liker når du gjør sånne små ting.» sa han lavt. «Det får meg til å føle meg… sett.» Tobias smilte. «Det er fordi jeg ser deg.» Han lot fingertuppene hvile et øyeblikk mot kinnet til William før han trakk hånden rolig tilbake. William fanget hånden hans. Ikke hardt. Bare nok til å la tommelen gli varsomt over fingrene hans. «Kom.» sa han. «La oss gå hjem.» Leiligheten var varm da de kom inn. William hengte fra seg jakkene. Tobias gikk bort til vinduet. Snøen fortsatte å falle i store, rolige flak. «Den gir seg visst aldri.» sa han. «Det gjør ikke noe.» William kom bort bak ham. «Da har vi en god unnskyldning til å bli inne.» Han stilte seg tett inntil Tobias. Den ene hånden fant forsiktig livet hans. Tobias lente seg rolig bakover mot brystet hans. De ble stående slik og se ut av vinduet. Ingen ord. Bare den rolige følelsen av å dele stillheten. William senket hodet litt. Leppekanten hans streifet tinningen til Tobias i et mykt kyss. «Du lukter fortsatt av kaffe.» hvisket han. Tobias lo. «Og du lukter fortsatt av den parfymen jeg liker.» «Er det derfor du alltid kommer så nær?» spurte William ertende. «Kanskje.» svarte Tobias med et smil. William snudde ham langsomt mot seg. Blikkene deres møttes. Det var blitt lettere å lese hverandre. Et lite smil. Et løftet øyenbryn. En rolig pust. Alt fortalte noe. «Hva tenker du på?» spurte William. Tobias lot hånden gli opp til nakken hans. «At jeg fortsatt blir litt nervøs

når du ser på meg.» William lo lavt. «Bra.» «Hvorfor det?» «Fordi jeg blir det samme.» De ble stående tett. William strøk tommelen varsomt over kinnet til Tobias. Kysset som fulgte var langsomt og varmt, og de tok seg god tid før de trakk seg fra hverandre igjen. Tobias hvilte pannen mot Williams. «Jeg tror aldri jeg kommer til å venne meg til dette.» sa han. «Håper ikke det.» svarte William. «Jeg håper det alltid føles litt spesielt.» Etter en stund laget de middag sammen. William sto ved komfyren. Tobias dekket bordet. Da Tobias gikk forbi med tallerkenene, la William hånden lett mot korsryggen hans et øyeblikk. «Hva var det for?» spurte Tobias med et smil. William trakk på skuldrene. «Ingen grunn.» Han møtte blikket hans. «Jeg hadde bare lyst til å være nær deg.» Tobias gikk bort og ga ham en rask klem. «Da kunne du bare sagt det.» William lo. «Jeg øver fortsatt.» Senere på kvelden satt de i sofaen med et ullteppe over beina. Tobias hadde hodet hvilende mot skulderen til William, mens William lot fingrene rolig stryke gjennom håret hans. Ingen av dem fulgte egentlig med på filmen. «Du.» sa Tobias lavt. «Ja?» «Tror du kjærlighet alltid er sånn?» William tenkte seg om. «Nei.» «Jeg tror den forandrer seg.» Han smilte. «Men jeg håper vi aldri mister dette.» «Hva da?» William så ned på Tobias. «At vi fortsatt tar oss tid til å holde rundt hverandre. At vi fortsatt kysser hverandre som om vi mener det. At vi aldri slutter å være nysgjerrige på hverandre.» Tobias tok hånden hans og flettet fingrene sammen. «Det lover jeg å prøve på.» William kysset ham mykt i pannen. «Jeg også.» Ingen av dem visste at hverdagen snart skulle bringe utfordringer som ville teste løftene de ga hverandre. Men denne kvelden var kjærligheten fortsatt enkel. Og kanskje var det nettopp derfor den føltes så sterk. Dagene gikk. Januar ble til februar, og kulden holdt fortsatt et fast grep om byen. For Tobias og William hadde hverdagen funnet en rytme. Forelesninger. Kaffepauser. Lange samtaler. Kvelder hjemme hos hverandre. Små kyss når de møttes om morgenen, og varme klemmer før de skiltes om ettermiddagen. Det var de små øyeblikkene som betydde mest. En mandag morgen kom læreren inn i auditoriet med en bunke papirer. «God morgen.» sa hun. «I dag skal vi starte et samarbeid med studentene fra en annen klasse. Dere kommer til å jobbe i større grupper de neste ukene.» Et lavt mumlende gikk gjennom rommet. Julie lente seg mot Tobias. «Dette kan bli interessant.» Magnus lo. «Eller kaotisk.» Læreren begynte å lese opp navn. Tobias og William havnet fortsatt i samme gruppe. Men denne gangen kom det to nye navn. «Emil.» En høy, mørkhåret mann reiste seg og vinket. «Og Henrik.» En lys, høy student med et åpent smil tok plass ved siden av gruppen. «Da er dere seks.» sa læreren. Etter forelesningen samlet gruppen seg rundt et bord i biblioteket. Emil var utadvendt og full av energi. Henrik var roligere, men hadde en lun humor som fikk de andre til å le. «Så…» sa Emil. «Hvordan kjenner dere hverandre?» Julie gliste. «Det kommer an på hvem du spør.» William ristet smilende på hodet. «Vi studerer sammen.» «Og?» spurte Emil nysgjerrig. Julie klarte ikke å holde seg. «De er kjærester.» Emil smilte bredt. «Da gir mye mening.» Henrik nikket. «Dere ser veldig lykkelige ut.» Tobias kjente kinnene bli varme. William la diskret hånden mot kneet hans under bordet. En liten berøring. Nesten usynlig. Men nok til at Tobias slappet av. Møtet gikk fint. Alle bidro. De fordelte oppgaver og avtalte en ny samling senere i uken. Da de andre begynte å pakke sammen, ble Henrik stående igjen ved siden av Tobias. «Du tar bilder, gjør du ikke?» spurte han. Tobias så overrasket opp. «Jo.» «Hvordan visste du det?» Henrik smilte. «William snakker om bildene

dine.» Tobias snudde seg mot William. «Gjør du?» William så litt sjenert ut. «Kanskje litt.» «Litt?» Julie begynte å le. «Du burde høre ham.» «Han skryter av deg hele tiden.» William gjemte ansiktet et øyeblikk bak kaffekoppen. «Takk for den, Julie.» Hun lo. «Bare sannheten.» På vei hjem gikk Tobias og William gjennom den snødekte parken. Det var blitt mørkt. Gatelyktene kastet et gyllent lys over stien. «Du snakker om meg.» sa Tobias lavt. William smilte. «Selvfølgelig.» «Hvorfor virker du så overrasket?» Tobias trakk litt på skuldrene. «Jeg er bare ikke vant til at noen gjør det.» William stoppet opp. Han tok begge hendene til Tobias. Den kalde vinterluften gjorde kinnene deres røde. «Når mennesker spør meg hva som gjør meg glad…» sa han stille. «…er det vanskelig å ikke nevne deg.» Tobias kjente hjertet slå litt raskere. Han så ned et øyeblikk før han møtte blikket til William igjen. «Da håper jeg du aldri slutter.» William smilte. «Det kommer jeg ikke til.» Han strøk tommelen rolig over hånden til Tobias. «Du er den fineste delen av hverdagen min.» Tobias tok et lite skritt nærmere. Han la armene rundt William, som svarte med å holde ham tett inntil seg. De ble stående slik et øyeblikk mens snøen dalte stille rundt dem. William lente hodet lett mot Tobias sitt. «Jeg liker at du finner meg.» hvisket han. «Selv når det er mange mennesker rundt.» Tobias smilte. «Jeg tror jeg alltid kommer til å finne deg.» De fortsatte gjennom parken hånd i hånd. Ingen av dem la merke til mannen som sto et stykke unna ved bussholdeplassen. Han så opp idet Tobias og William gikk forbi. Blikket fulgte dem et kort øyeblikk. Så snudde han seg og gikk videre ut i vinterkvelden. Verken Tobias eller William tenkte mer over det. De visste ikke at denne tilfeldige observasjonen snart skulle bli starten på noe som langsomt kom til å utfordre den rolige hverdagen de hadde bygget sammen. Den ukjente mannen ble stående igjen ved bussholdeplassen. Snøen la seg stille på skuldrene hans mens blikket fulgte Tobias og William til de forsvant rundt hjørnet. Et svakt smil gled over ansiktet hans. Så snudde han seg og gikk videre ut i vinterkvelden. Ingen av dem visste at dette bare var begynnelsen. Dagene gikk. Prosjektarbeidet tok mer og mer tid, og gruppen møttes nesten hver ettermiddag. Likevel fant Tobias og William alltid små øyeblikk for hverandre. En kopp kaffe. Et raskt kyss før de gikk hver sin vei. En hånd som fant den andres under bordet når ingen så. Det var de små tingene som gjorde hverdagen spesiell. En onsdag ettermiddag la Frida hånden på skulderen til Tobias. «Har du lyst til å bli med på treningssenteret etter skolen?» Tobias smilte. «Jeg trenger nok det.» Frida lo. «Det sa jeg også første gangen.» En halvtime senere sto de utenfor treningssenteret. Kulden bet i kinnene, men inne var luften varm og fylt av musikk og lyden av vekter som traff gulvet. «Dette blir bra.» sa Frida. «Vi får se.» lo Tobias. Etter oppvarmingen gikk de mot apparatene. Tobias tørket svetten fra pannen da han plutselig hørte en velkjent stemme. «Tobias?» Han snudde seg. William. Et bredt smil spredte seg automatisk over ansiktet hans. «Hva gjør du her?» spurte Tobias. «Andreas klarte endelig å få meg med.» William lo og klappet kameraten på skulderen. Den høye, lyshårede mannen smilte vennlig. «Hyggelig å møte deg.» «Andreas.» Tobias håndhilste. «Tobias.» Frida kom bort med vannflasken i hånden. William vendte seg mot henne. «Dette er Frida.» «Vi går i klasse sammen.» Andreas smilte. «Hyggelig.» «Hyggelig å møte deg også.» Frida smilte tilbake. Samtalen fløt lett, og snart lo de alle fire sammen. Det føltes nesten som om de hadde kjent hverandre lenger enn de faktisk hadde. Etter nesten halvannen time var treningsøkten over.

«Vi sees utenfor.» sa Frida til Andreas. «Jeg skal bare innom garderoben.» «Samme her.» svarte Andreas. Tobias gikk inn i garderoben. Den varme dampen fra dusjene fylte rommet. Lyden av rennende vann blandet seg med dempede samtaler. William var allerede der. Han holdt på å gjøre seg klar etter treningen og merket at Tobias kom inn. Blikkene deres møttes. Et lite smil var nok. Ingen ord var nødvendige. Tobias kjente den samme varme følelsen som alltid kom når William var nær. Det slo ham hvor naturlig William beveget seg, hvor trygg han virket i seg selv, og Tobias tok seg i å bli stående et øyeblikk lenger enn han hadde tenkt. Ikke fordi han ville stirre. Men fordi han fortsatt ble fascinert av mannen han var blitt så dypt forelsket i. William fanget blikket hans og smilte ertende. «Hva tenker du på?» spurte han lavt. Tobias lo litt forlegent. «At du gjør det vanskelig å konsentrere seg.» William lo varmt. «Det tar jeg som et kompliment.» Han gikk nærmere og lot hånden raskt berøre Tobias sin underarm, en diskret gest ingen andre la merke til. «Vi sees utenfor.» hvisket han. «Ja.» svarte Tobias. Han så etter William et øyeblikk før han begynte å skifte. Han måtte smile for seg selv. Det overrasket ham fortsatt hvor sterkt hjertet kunne slå, bare fordi William var i nærheten. Da Tobias kom ut av garderoben, sto Frida allerede og ventet i resepsjonen. Hun hadde fått på seg den mørke vinterjakken og holdt mobilen i hånden. «Der er du endelig.» sa hun med et smil. «Jeg begynte nesten å lure på om du hadde gått deg bort.» Tobias lo. «Jeg måtte bare skifte.» I samme øyeblikk kom William og Andreas ut fra herregarderoben. William fikk øye på Tobias med én gang. Et varmt smil bredte seg over ansiktet hans. Et smil som fortsatt fikk Tobias til å kjenne sommerfuglene i magen. «Har dere planer nå?» spurte Andreas. Frida ristet på hodet. «Ikke annet enn å spise.» «Perfekt.» sa William. Han så rundt på dem. «Hva sier dere til middag?» Andreas nikket. «Jeg er med.» Frida så bort på Tobias. «Hva tenker du?» Tobias smilte. «Det høres hyggelig ut.» De gikk den korte veien til en italiensk restaurant i nærheten. Det var varmt inne. Duften av hvitløk, fersk pasta og nybakt focaccia fylte lokalet. De fikk et bord ved vinduet. Utenfor dalte snøen fortsatt rolig. Andreas lente seg tilbake i stolen. «Så…» Han så mellom Tobias og William. «Hvor lenge har dere egentlig vært sammen?» William møtte blikket til Tobias. «Ikke så veldig lenge.» sa han. «Men lenge nok til at jeg ikke husker hvordan hverdagen var før.» Tobias smilte sjenert. Frida lente seg frem. «De har vært sånn siden første studieuke.» «Vi andre så det lenge før de gjorde det selv.» Alle begynte å le. «Stemmer det?» spurte Andreas. Frida nikket bestemt. «Absolutt.» Hun pekte på Tobias. «Han satt alltid og fulgte med på William når han snakket.» Så pekte hun på William. «Og han klarte aldri å slutte å smile når Tobias kom inn i rommet.» William ristet på hodet. «Vi var kanskje ikke så diskré.» «Nei.» lo Frida. «Overhodet ikke.» Middagen kom. Samtalen fløt lett mellom dem. Andreas fortalte morsomme historier fra studietiden sammen med William. William svarte med historier som fikk Andreas til å rødme. «Ikke fortell den.» lo Andreas. «Jo.» William smilte lurt. «Den er altfor god.» Tobias fulgte med på William mens han fortalte. Han lo med hele kroppen. Øynene glitret. Han gestikulerte ivrig når han ble engasjert. Tobias ble sittende og betrakte ham. Det slo ham hvor lett det var å bli glad i William. Ikke bare når de var alene. Men også når han var sammen med andre. Han fikk mennesker til å føle seg vel. William merket blikket. Han snudde seg rolig mot Tobias. «Hva?» spurte han med et lite smil. Tobias ristet forsiktig på hodet. «Ingenting.» «Jo.» William lo. «Det er noe.»

Tobias senket blikket et øyeblikk. «Jeg liker bare å se deg smile.» William ble stille. Smilet hans ble mykere. Under bordet lot han hånden gli bort til Tobias sin. Fingrene deres møttes. Ingen andre la merke til det. William klemte hånden hans forsiktig. Bare én gang. Likevel var det nok til at Tobias kjente varmen bre seg gjennom kroppen. Frida så diskret bort på Andreas. Hun smilte. «Jeg tror vi skal hente dessert.» sa hun. Andreas forsto med én gang. «Ja.» Han reiste seg. «Kom.» Begge gikk bort mot disken. Da de var alene, lente William seg litt nærmere. «Jeg savnet deg.» sa han lavt. Tobias smilte. «Vi var fra hverandre i garderoben i ti minutter.» «Jeg vet.» William lo. «Det var fortsatt lenge.» Tobias ristet smilende på hodet. «Du er håpløs.» «Ja.» William møtte blikket hans. «Men jeg er håpløs forelsket i deg.» Tobias kjente kinnene bli varme. Han lot tommelen gli rolig over hånden til William under bordet. «Det er godt.» hvisket han. «For jeg er minst like forelsket i deg.» Like før Frida og Andreas kom tilbake, slapp de hendene. Ingen av dem hadde behov for å skjule hvem de var. Men de likte at de små øyeblikkene bare tilhørte dem. Frida satte dessertmenyene på bordet og smilte lurt. «Vi lot dere være alene litt.» William lo. «Det la vi merke til.» «Vi er bare snille venner.» sa Andreas. «Veldig snille.» svarte Tobias med et smil. Latteren fylte bordet. Ingen av dem la merke til mannen som satt ved et bord lengst inne i restauranten. Han løftet kaffekoppen langsomt. Blikket hvilte et kort øyeblikk på Tobias og William. Så senket han det igjen. Det varte bare noen sekunder. Uken gikk fort. Prosjektmøter, forelesninger og lange kvelder med pensum fylte dagene. Likevel fant Tobias og William alltid tid til hverandre. Et blikk over klasserommet. En kopp kaffe mellom timene. En hånd som fant den andres på vei hjem. Små øyeblikk som gjorde selv de travleste dagene lettere. Fredag ettermiddag samlet de sammen bøkene sine. William lente seg mot Tobias. «Har du lyst til å bli med hjem i helgen?» spurte han. Tobias smilte. «Jeg trodde nesten du aldri kom til å spørre.» William lo. «Jeg har tenkt på det hele dagen.» «Foreldrene mine har invitert oss på middag på lørdag.» «Og jeg tenkte at vi kunne reise allerede i kveld.» «Foreldrene dine?» spurte Tobias. William nikket. «De har gledet seg til å møte deg.» Tobias kjente en blanding av forventning og nervøsitet. «Hva om de ikke liker meg?» William stoppet opp i skolegården. Han tok begge hendene til Tobias. «Det kommer de til.» «Hvordan kan du være så sikker?» William smilte varmt. «Fordi jeg kjenner både dem og deg.» Tobias lo stille. «Da får jeg stole på deg.» «Det kan du.» To timer senere kjørte de ut av Oslo. Byen forsvant sakte bak dem. Veien fulgte fjorden, og vinterlyset farget himmelen i rosa og blå toner. Radioen spilte lav musikk. William lot den ene hånden hvile på rattet. Den andre fant Tobias sin. Tobias flettet fingrene sammen med hans. Det hadde blitt så naturlig at ingen av dem tenkte over det lenger. «Er du nervøs?» spurte William. «Litt.» innrømmet Tobias. «Jeg vil gjerne gjøre et godt inntrykk.» William smilte. «Det gjorde du på meg.» Tobias lo. «Det hjelper kanskje ikke så mye.» «Jo.» William så kort bort på ham. «Du var bare deg selv.» «Det er alt de ønsker å møte.» Sent på kvelden kom de frem til det hvite huset ved sjøen. Lysene skinte varmt gjennom vinduene. En eldre kvinne åpnet døren før de rakk å ringe på. «William!» Hun smilte bredt og ga sønnen en lang klem. Så vendte hun seg mot Tobias. «Og du må være Tobias.» Stemmen var varm. «Så hyggelig å endelig møte deg.» Tobias smilte litt sjenert. «Hyggelig å møte deg også.» Hun tok vennlig hånden hans. «Kom inn. Det er altfor kaldt til å stå ute.» Inne luktet det nybakt brød og gryterett. Ved peisen reiste en høy mann seg. Det var

Williams far. Han gikk rolig bort. «Velkommen.» sa han. «William har snakket mye om deg.» Tobias kjente kinnene bli varme. Han kastet et raskt blikk mot William. William så ned og smilte litt forlegent. «Ikke se sånn på meg.» lo han. Faren lo. «Han har faktisk ikke gjort stort annet enn å skryte.» Middagen ble fylt av latter. Williams mor stilte spørsmål om studiet. Faren fortalte historier fra da William var liten. «Han var livredd for gjess.» sa faren. William sukket oppgitt. «Må vi virkelig snakke om det?» «Absolutt.» lo moren. Hele bordet brast i latter. Senere på kvelden gikk Tobias ut på terrassen. Mørket hadde lagt seg over fjorden. Månen speilet seg i det stille vannet. Han trakk den kalde luften dypt inn. Døren gled opp bak ham. William kom ut med to kopper varm kakao. «Jeg tenkte du kanskje frøs.» sa han. Tobias tok imot koppen. «Takk.» De stilte seg ved rekkverket. Ingen sa noe de første minuttene. William la den ene hånden forsiktig mot Tobias sin. Tobias snudde seg mot ham. «Foreldrene dine er fantastiske.» sa han. William smilte. «De liker deg.» «Hvordan vet du det?» «Mamma kalte deg allerede "han hyggelige".» Tobias lo. «Gjorde hun?» «Ja.» William tok et lite skritt nærmere. «Og pappa sa at han aldri har sett meg smile så mye.» Tobias kjente en varm følelse spre seg gjennom brystet. Han lot hånden gli inn i William sin. «Jeg tror jeg begynner å forstå hvorfor du er den du er.» sa han. William så undrende på ham. «Du har vokst opp med mye kjærlighet.» William møtte blikket hans. «Det har jeg.» Han smilte. «Og nå håper jeg å få dele den med deg.» Tobias svarte ved å lene hodet mot skulderen hans. De ble stående tett sammen og se utover den mørke fjorden. Ingen av dem la merke til bilen som et stykke unna sakte kjørte forbi huset før den forsvant ut i natten. Historien var i ferd med å ta en ny retning. Men akkurat denne kvelden lot de bekymringene bli igjen et annet sted. De hadde bare hverandre. Lørdag morgen våknet Tobias av lukten av nytraktet kaffe og nystekte rundstykker. Han åpnet øynene langsomt. Rommet var badet i et mykt vinterlys, og utenfor lå fjorden nesten speilblank. Han snudde seg. William lå fortsatt ved siden av ham, med hånden hvilende lett mot hans. Et lite smil fant veien til Tobias' lepper. Han flyttet seg forsiktig nærmere. William åpnet øynene nesten med én gang. «God morgen.» sa han med søvnig stemme. «God morgen.» Tobias smilte. «Jeg tror jeg kunne våknet sånn hver dag.» William lo stille. «Det hadde ikke gjort meg noe.» De ble liggende en liten stund. Ingen hadde hastverk. William lot fingertuppene gli rolig over hånden til Tobias. «Sov du godt?» spurte han. «Veldig.» Tobias nikket. «Det er lenge siden jeg har sovet så rolig.» William møtte blikket hans. «Da har huset gjort jobben sin.» «Nei.» Tobias smilte. «Det var ikke huset.» William forsto hva han mente. Han lente seg frem og ga Tobias et mykt kyss. Det var kort. Rolig. Et morgenkyss fylt av nærhet mer enn ord. Da de trakk seg fra hverandre, ble de begge stående og smile. «Vi burde kanskje stå opp.» sa William. «Mamma kommer til å tro at jeg har sovet bort hele dagen.» Tobias lo. «Hun vet sikkert allerede hvorfor.» William rødmet. «Tobias…» «Hva?» «Ikke ert meg allerede før frokost.» Nede på kjøkkenet sto Williams foreldre og dekket bordet. Moren snudde seg idet de kom inn. Et varmt smil bredte seg over ansiktet hennes. «God morgen.» «God morgen.» svarte de nesten samtidig. Faren lo. «Dere begynner å høres ut som ett menneske.» Alle lo. Frokosten var lang. Samtalen gikk fra studier til reiser, barndomsminner og fremtidsplaner. Williams mor så bort på Tobias. «William fortalte at du liker å fotografere.» «Det stemmer.» «Du må ta med kameraet etterpå.» sa hun. «Lyset nede ved brygga er nydelig

om vinteren.» Etter frokosten tok Tobias med seg kameraet. William gikk ved siden av ham. Den smale stien ned mot vannet var dekket av et tynt lag snø. De gikk tett. Skuldrene deres støtte borti hverandre flere ganger. Ingen av dem flyttet seg. «Jeg har tenkt på noe.» sa William. Tobias så bort på ham. «Hva da?» «Mamma liker deg.» «Det skjønte jeg.» «Pappa også.» William smilte. «Han sa det i morges.» «Hva sa han?» William lo litt. «Han sa at han aldri har sett meg så trygg sammen med noen.» Tobias ble stille. Han så utover fjorden. «Det betyr mye.» sa han lavt. William stoppet opp. Han tok forsiktig hendene til Tobias mellom sine. «Vet du hvorfor?» «Nei.» «Fordi det er sant.» De sto helt stille. Den kalde vinden fikk håret til Tobias til å bevege seg lett. William løftet hånden og strøk forsiktig en hårtust bort fra pannen hans. Blikkene deres ble hengende i hverandre. Ingen hast. Ingen store ord. Bare en nærhet som føltes stadig tryggere. Tobias la hånden mot brystet til William. Han kunne kjenne hjertet slå rolig under den tykke vintergenseren. «Jeg tror…» sa Tobias lavt. «…jeg blir mer forelsket i deg for hver dag.» William trakk pusten langsomt. Et mykt smil bredte seg over ansiktet hans. «Da skjer det med oss begge.» Han lente seg forsiktig frem. Kysset var ømt og varte noen rolige sekunder før de skilte lag igjen. Da de åpnet øynene, begynte de begge å le litt. «Hva?» spurte Tobias. William ristet på hodet. «Vi klarer visst aldri å gå særlig langt uten å stoppe.» «Nei.» lo Tobias. «Og jeg har egentlig ingen planer om å slutte.» Lenger oppe ved huset sto Williams mor ved kjøkkenvinduet. Hun så de to unge mennene nede ved brygga. Hun la en hånd på ektemannens arm. «Se på dem.» sa hun lavt. Han fulgte blikket hennes. Et varmt smil bredte seg over ansiktet hans. «Han ser lykkelig ut.» hvisket han. Hun nikket. «Lykkeligere enn jeg har sett ham på mange år.» Ingen av dem gikk ut. De lot Tobias og William få øyeblikket for seg selv. Ute ved fjorden fortsatte vintervinden å blåse rolig over vannet. Og uten at Tobias visste det, hadde han allerede blitt en del av familien. Etter at de hadde vært nede ved brygga en stund, begynte kulden å bite i kinnene. William tok hånden til Tobias. «Kom.» sa han med et smil. «Mamma har sikkert laget altfor mye mat allerede.» Tobias lo. «Det tror jeg du har rett i.» Idet de kom inn i huset, slo varmen mot dem. Fra kjøkkenet luktet det nybakte rundstykker, kanel og nytraktet kaffe. Williams mor sto ved kjøkkenbenken og smurte smørbrød. Hun så opp da de kom inn. «Der er dere.» sa hun med et varmt smil. «Jeg var akkurat i ferd med å sende faren hans ut for å lete.» William begynte å le. «Vi var bare nede ved vannet.» «Det så vi.» sa faren, som satt ved spisebordet med avisen foran seg. Han foldet den sammen og smilte lunt. «Det er godt å se at brygga fortsatt blir brukt.» Tobias tok av seg jakken. «Dere bor utrolig fint.» sa han. Williams mor smilte. «Takk.» Hun så bort på sønnen. «William har alltid funnet ro her.» William nikket. «Når jeg trengte å tenke, gikk jeg alltid ned til vannet.» Han møtte blikket til Tobias. «Nå har jeg en å dele den roen med.» Et øyeblikk ble det helt stille. Williams mor la merke til måten de så på hverandre. Hun smilte for seg selv. Etter lunsjen hentet faren en gammel trekasse fra stuen. «Kom.» sa han. «Jeg vil vise dere noe.» William så nysgjerrig opp. «Den kassen har jeg ikke sett på mange år.» Faren åpnet lokket. Den var full av fotografier. Gamle feriealbum. Postkort. Små minner fra mange år tilbake. «Her.» Han fant frem et bilde. «Dette er William da han var åtte.» Tobias tok imot bildet. En liten gutt sto på brygga med en altfor stor redningsvest og et fiskesnøre som nesten var større enn ham selv. Han lo. «Du var utrolig søt.» William skjulte ansiktet bak hånden. «Kan vi legge det tilbake

igjen?» «Absolutt ikke.» lo moren. Flere bilder kom frem. William som bygde snøhule. William med sykkelen sin. William og foreldrene på fjelltur. Tobias så på hvert eneste bilde med oppriktig interesse. Han la merke til hvordan William smilte. Det samme varme smilet han fortsatt hadde. «Du har ikke forandret deg så mye.» sa Tobias. William hevet et øyenbryn. «Ikke?» «Nei.» «Du smiler på akkurat samme måte.» Williams mor nikket. «Det har du faktisk rett i.» Faren lente seg tilbake i stolen. Han så fra Tobias til William. «Jeg har et spørsmål.» sa han. Begge så opp. «Hvordan møttes dere egentlig?» William smilte. «På studiet.» «Vi fikk plass ved siden av hverandre første dagen.» «Og siden…» Han så bort på Tobias. «…har vi egentlig bare fortsatt å velge den plassen.» Tobias smilte. «Jeg tror faktisk ikke det var tilfeldig.» «Nei?» spurte moren. «Nei.» Tobias lo stille. «Jeg tror noen mennesker bare finner hverandre.» William møtte blikket hans. «Det tror jeg også.» Resten av ettermiddagen gikk med til kortspill og lange samtaler. Williams far fortalte historier fra ungdommen. Moren serverte hjemmebakt eplekake. Latteren satt løst rundt bordet. Tobias merket at nervøsiteten han hadde kjent på dagen før, var helt borte. Det føltes ikke som om han var på besøk. Det føltes som om han var ønsket. Virkelig ønsket. Da kvelden nærmet seg, gikk Tobias ut på terrassen for å trekke litt frisk luft. Kort tid etter kom Williams far ut. Han stilte seg ved siden av Tobias. Begge ble stående og se utover den mørke fjorden. «Du gjør ham godt.» sa faren rolig. Tobias snudde seg overrasket. «Tror du det?» Den eldre mannen nikket. «Jeg har kjent William hele livet.» Han smilte. «Han har alltid vært omsorgsfull.» «Men det er lenge siden jeg har sett ham så trygg.» Han la en hånd på rekkverket. «Det er din fortjeneste også.» Tobias kjente en klump i halsen. «Jeg er veldig glad i ham.» sa han ærlig. Williams far smilte varmt. «Det trenger du ikke overbevise meg om.» Han så inn mot stuen, hvor William lo sammen med moren sin. «Det ser jeg hver gang du ser på ham.» Døren gled opp. William stakk hodet ut. «Der er dere.» Han smilte. «Mamma lurer på om dere har tenkt å komme inn før kaffen blir kald.» Faren lo. «Vi kommer.» Han klappet Tobias vennlig på skulderen før han gikk inn. Tobias ble stående et øyeblikk. William gikk bort til ham. «Hva snakket dere om?» spurte han. Tobias smilte. «Om deg.» «Å?» William så litt nervøs ut. «Var det ille?» Tobias ristet på hodet. «Nei.» Han tok hånden til William. «Han fortalte meg hvor glad han er for at du er lykkelig.» William ble stille. Han klemte hånden til Tobias. «Det er jeg.» sa han lavt. «Mer enn noen gang før.» Tobias lente hodet mot skulderen hans. Den kalde vinterluften omsluttet dem, men mellom dem var det bare varme. Ingen av dem kunne vite at livet snart kom til å sette kjærligheten deres på sin første virkelige prøve. Men akkurat denne kvelden var de omgitt av det som betydde mest. Kjærlighet. Familie. Og følelsen av å høre til. Søndag formiddag kom altfor fort. Snøen som hadde falt gjennom natten, lå som et tynt, hvitt teppe over hagen. Fjorden var stille, og den kalde vinterluften fikk frostrøyken til å danse over vannet. Tobias sto ved kjøkkenvinduet med en kopp kaffe mellom hendene. Han hadde blitt glad i dette huset. Ikke bare fordi det var vakkert. Men fordi det var fylt av varme. Av latter. Av mennesker som hadde tatt imot ham som om de hadde kjent ham hele livet. William kom bort bak ham. Han la den ene hånden lett mot korsryggen til Tobias. «Du er stille.» sa han. Tobias lente seg rolig bakover mot ham. «Jeg tenkte bare.» «På?» «At jeg kommer til å savne dette stedet.» William smilte. «Da får vi komme tilbake.» «Ofte.» Tobias snudde seg mot ham. «Du mener det?»

«Selvfølgelig.» William tok hånden hans. «Mamma kommer til å invitere oss hit igjen før vi rekker å pakke ut hjemme.» Begge lo. Da de kom inn på kjøkkenet, sto Williams mor allerede klar med en pose. «Litt mat til hjemturen.» sa hun. «Dere kan umulig være sultne nå.» lo Tobias. «Kanskje ikke.» svarte hun. «Men det kommer dere til å bli.» William ristet smilende på hodet. «Du slutter aldri å sende med mat.» «Aldri.» sa hun bestemt. Faren kom inn fra gangen med bilnøklene. «Jeg hjelper dere med bagasjen.» sa han. Tobias tok sekken sin. «Det trenger du ikke.» «Jo.» svarte faren. «La en gammel mann få føle seg nyttig.» Ute på gårdsplassen var luften skarp. William åpnet bagasjerommet. Mens faren la inn bagene, ble Tobias stående sammen med moren. Hun smilte varmt. «Kan jeg si deg én ting?» spurte hun. «Selvfølgelig.» Hun tok et lite skritt nærmere. «Takk.» Tobias så overrasket på henne. «For hva?» Hun kastet et blikk mot William. «For at du får ham til å smile igjen.» Ordene traff Tobias rett i hjertet. «Det gjør meg glad å høre.» sa han stille. Hun la en hånd vennlig mot armen hans. «Du trenger ikke være nervøs for å komme hit igjen.» Hun smilte. «Dette huset er like mye åpent for deg.» Tobias kjente en klump i halsen. «Tusen takk.» var alt han klarte å si. Noen minutter senere var bilen klar. William ga moren en lang klem. Så omfavnet han faren. «Vi sees snart.» «Det håper jeg.» sa faren. Han vendte seg mot Tobias. Uten å nøle ga han ham også en varm klem. «Kjør forsiktig.» «Det skal vi.» Bilen rullet rolig ut fra gårdsplassen. I sidespeilet kunne Tobias se foreldrene til William stå og vinke. Han vinket tilbake helt til huset forsvant bak en sving. Det var stille de første minuttene. Ingen av dem hadde lyst til å bryte følelsen de tok med seg fra helgen. William lot hånden hvile på rattet. Den andre fant, som så mange ganger før, hånden til Tobias. «Hva tenker du på?» spurte han. Tobias smilte. «At jeg tror foreldrene dine er noen av de varmeste menneskene jeg har møtt.» William lo. «Det er de.» Han så kort bort på Tobias. «Og de liker deg veldig godt.» «Hvordan vet du det?» «Mamma sendte meg en melding før vi kjørte.» «Allerede?» William nikket. Han rakte telefonen bort. På skjermen sto det: **Mamma:** ***Ta godt vare på Tobias. Han passer godt inn i familien vår.*** Tobias leste meldingen en gang til. Han måtte svelge. «Det…» hvisket han. «…betyr mer enn hun sikkert aner.» William smilte. «Hun mener hvert eneste ord.» De fortsatte mot Oslo. Snøen lå tung over skogen. Radioen spilte lav musikk. Tobias lente hodet mot vinduet. Etter en stund kjente han William klemme hånden hans forsiktig. «Du.» sa William. «Ja?» «Jeg har lyst til å spørre deg om noe.» Tobias snudde seg mot ham. «Hva da?» William smilte forsiktig. «Ikke nå.» «Men snart.» Tobias lo. «Du er håpløs.» William gliste. «Jeg vet.» «Men jeg liker å bygge litt spenning.» Tobias ristet smilende på hodet. «Da får jeg vel være tålmodig.» Langt bak dem, ved huset ved fjorden, sto en mørk bil parkert på en liten avkjørsel. Føreren fulgte bilen til William med blikket idet den forsvant mellom trærne. Så startet motoren. Bilen kjørte rolig ut på veien. På god avstand. Langt nok til ikke å vekke mistanke. Nær nok til å holde dem innenfor synsvidde. Ingen av dem la merke til den. Historien var i ferd med å ta en ny vending. Mandag morgen var Oslo dekket av nysnø. Byen virket rolig, nesten dempet, mens studentene strømmet inn på campus med varme jakker og kaffekopper i hendene. Tobias gikk den vanlige veien mot hovedinngangen. Han hadde et lite smil om munnen. Helgen hos Williams foreldre satt fortsatt i kroppen. Han kunne fortsatt høre latteren rundt middagsbordet. Kjenne lukten av vedfyring. Se fjorden utenfor kjøkkenvinduet. «Du ser

lykkelig ut.» Frida kom opp på siden av ham med sekken slengt over skulderen. Tobias lo. «Er det så tydelig?» «Veldig.» Hun smilte. «Så… hvordan gikk helgen?» Tobias fortalte om huset ved sjøen. Om brygga. Om fotografiene. Om eplekaken. Og om hvor varmt han hadde blitt tatt imot. Frida lyttet med et stort smil. «Det høres nesten ut som om du har kjent dem hele livet.» «Det føltes litt sånn.» innrømmet Tobias. «Jeg var nervøs før vi dro.» «Men det forsvant med én gang.» «Det er et godt tegn.» sa Frida. «Familien betyr mye.» Tobias nikket. «Jeg tror jeg begynner å forstå hvorfor William er blitt den han er.» Idet de gikk inn i bygningen, fikk Tobias øye på William. Han sto ved vinduet med en kaffekopp i hånden og snakket med Andreas. Da William oppdaget Tobias, lyste ansiktet opp. Det var det samme smilet. Det som alltid fikk Tobias til å glemme alt rundt seg. «God morgen.» sa William. Han gikk bort og ga Tobias en rask, varm klem. «God morgen.» svarte Tobias. «Har du sovet godt?» «Ja.» William smilte. «Men huset føltes tomt etter at vi dro.» Tobias så varmt på ham. «Jeg tenkte akkurat det samme.» Andreas lente seg mot Frida. «De er fortsatt like håpløst forelsket.» Frida lo. «Du skulle sett dem før.» «Var de verre?» «Mye verre.» Alle fire begynte å le. Forelesningen gikk med til planlegging av prosjektet. Læreren delte ut nye arbeidsoppgaver, og gruppene spredte seg rundt på campus. Tobias og Frida satte seg ved et bord i biblioteket. William og Andreas gikk for å hente noen bøker. Tobias reiste seg for å hente vann. På vei tilbake kjente han plutselig en merkelig følelse. Som om noen fulgte med. Han stoppet. Så seg rundt. Studenter satt bøyd over bøkene sine. Noen pratet lavmælt. Alt virket helt normalt. Likevel var følelsen der. Et blikk. Et sted. «Går det bra?» Frida så opp fra datamaskinen. «Ja…» Tobias nølte. «Jeg vet ikke.» «Det føltes bare som om noen så på meg.» Frida kastet et raskt blikk rundt. «Kanskje du bare er sliten.» Tobias smilte usikkert. «Kanskje.» Han satte seg igjen. Men idet han løftet blikket mot vinduet, syntes han et kort øyeblikk at en mann sto utenfor. Mørk jakke. Hendene dypt i lommene. Ansiktet skjult bak et skjerf. Så kom en buss kjørende forbi. Da den hadde passert, var mannen borte. «Hva ser du på?» spurte William idet han kom tilbake med en bokstabel. Tobias ristet langsomt på hodet. «Ingenting.» Han ville ikke ødelegge den gode stemningen. «Jeg trodde bare jeg så noen.» William satte bøkene fra seg. «Kjenner du personen?» «Nei.» «Da er det sikkert ingenting.» sa Andreas. «Det er mange folk her.» Tobias nikket. Likevel klarte han ikke helt å slippe følelsen. Den satt igjen som en svak uro. Ikke sterk nok til å skremme ham. Bare nok til at han innimellom kastet et blikk over skulderen. Senere samme ettermiddag fulgte William ham til bussholdeplassen. Snøen falt igjen. Store, rolige flak dalte mellom dem. William tok hendene til Tobias. «Du virker litt fjern.» sa han. Tobias trakk pusten. «Jeg vet.» «Det er sikkert ingenting.» Han smilte svakt. «Jeg har bare hatt en rar følelse i dag.» William så alvorlig på ham. «Hvis noe bekymrer deg, vil jeg at du sier fra.» «Alltid.» Tobias nikket. «Det lover jeg.» William trakk ham forsiktig inn i en varm omfavnelse. Tobias lukket øynene. Den velkjente roen kom tilbake med én gang. «Sånn.» hvisket William. «Du er ikke alene.» Tobias smilte mot skulderen hans. «Nei.» «Det er jeg ikke.» På den andre siden av gaten sto en mørkkledd mann under et busstak. Han så kort bort mot Tobias og William. Så steg han om bord i en buss idet dørene lukket seg. Ingen av dem la merke til ham. Men skyggen som hadde fulgt dem siden den snødekte kvelden i parken, var fortsatt der. Den ventet. Tålmodig. Den merkelige følelsen slapp ikke helt taket. Selv etter at Tobias hadde

kommet hjem den kvelden, tok han seg flere ganger i å se ut av stuevinduet. Gatelyktene kastet lange skygger over den snødekte veien, og mennesker hastet forbi med skjerf trukket opp mot kulden. Alt virket normalt. Likevel satt den svake uroen igjen. Telefonen vibrerte. **William. William: «** ***Er du hjemme?»*** Tobias smilte. **Tobias: «*****Ja. Nettopp.»*** Tre prikker dukket opp med én gang. **William: «*****Jeg tenkte på deg.»*** Et lite smil bredte seg over ansiktet til Tobias. **Tobias: «*****Jeg tenkte på deg også.»*** Telefonen ringte nesten umiddelbart. «Hei.» sa Tobias. «Hei.» William hørtes rolig ut. «Hvordan har du det?» Tobias nølte. «Det går bra.» «Men…» William ble stille. «Du kjenner meg litt for godt.» «Ja.» svarte William. «Du sier "det går bra" når det egentlig er noe du tenker på.» Tobias satte seg i sofaen. «Jeg vet ikke hvorfor.» sa han. «Men den følelsen på skolen i dag…» «Den sitter fortsatt i.» William svarte ikke med én gang. «Har du lyst til at jeg kommer?» spurte han. Tobias kjente hjertet bli varmt. «Du trenger ikke.» «Jeg vet.» sa William. «Men jeg har lyst.» Førti minutter senere banket det forsiktig på døren. Tobias åpnet. William sto utenfor med en papirpose i hånden. «Jeg tok med middag.» sa han med et lite smil. «Og kanelboller.» Tobias begynte å le. «Du tror virkelig at mat løser alt.» William trakk på skuldrene. «Ikke alt.» «Men ganske mye.» De spiste ved kjøkkenbordet. Samtalen handlet om helt vanlige ting. Prosjektet. Andreas. Frida. Forelesningen neste uke. William merket at Tobias etter hvert slappet mer av. Smilet kom tilbake. Latteren også. Etter middagen satte de seg i sofaen. Snøen fortsatte å falle utenfor. Tobias lente seg inntil William. William la armen rolig rundt skuldrene hans. «Bedre?» spurte han. «Ja.» Tobias nikket. «Mye.» William lot fingrene gli varsomt over hånden til Tobias. «Vet du hva jeg tror?» «Nei.» «Jeg tror ikke du er redd.» Han smilte. «Jeg tror du bare merker ting som andre ikke legger merke til.» Tobias tenkte seg om. «Kanskje.» «Men det føltes så ekte.» William møtte blikket hans. «Da lover vi hverandre én ting.» «Hva da?» «Hvis en av oss kjenner at noe ikke stemmer…» Han klemte hånden til Tobias. «…så sier vi det.» «Vi bærer det ikke alene.» Tobias nikket. «Det lover jeg.» William smilte. «Bra.» De ble sittende tett sammen. Ingen film. Ingen musikk. Bare lyden av peisen og vinden utenfor. Etter en stund la Tobias hodet mot brystet til William. Han kunne høre hjertet hans slå. Den jevne rytmen fikk uroen til å slippe litt mer. «Jeg føler meg alltid trygg hos deg.» hvisket Tobias. William kysset ham mykt i håret. «Og jeg kommer til å gjøre alt jeg kan for at du skal fortsette å føle det.» Sent på kvelden fulgte William Tobias bort til vinduet. De ble stående side om side og se ut over den snødekte gaten. Plutselig stanset en mørk bil et lite stykke unna. Motoren gikk noen sekunder. Så kjørte bilen videre. «Kjenner du den bilen?» spurte Tobias. William så ut. «Nei.» «Kanskje noen bare lette etter en adresse.» Tobias nikket. Det var sikkert en naturlig forklaring. Likevel fulgte han bilen med blikket til den forsvant rundt hjørnet. Langt borte, inne i bilen, så føreren én gang til opp mot vinduet der Tobias og William sto side om side. Så kjørte bilen videre inn i vintermørket. Ingen av dem visste at den samme bilen snart kom til å dukke opp igjen. Den neste uken gikk langsomt. Prosjektarbeidet krevde lange dager på campus, og vinterkulden hadde for alvor lagt seg over Oslo. Likevel var det én ting Tobias alltid så frem til. Øyeblikket da han fikk se William. Et smil på den andre siden av skolegården. En kopp kaffe. En varm hånd som fant hans. Det gjorde dagene lettere. Torsdag ettermiddag var prosjektmøtet endelig over. Frida lukket datamaskinen. «Skal vi trene igjen?» spurte hun. Tobias smilte. «Jeg begynner faktisk å like

det.» «Der ser du.» lo Frida. «Jeg sa jo at du kom til å bli hekta.» En halvtime senere var de tilbake på treningssenteret. Denne gangen føltes alt mer kjent. Musikken. Lyden av vekter. Menneskene som beveget seg mellom apparatene. De startet med oppvarming før de gikk videre til styrketrening. Frida viste Tobias noen nye øvelser. «Du blir flinkere.» sa hun. «Ikke overdriv.» lo Tobias. På den andre siden av salen fikk Tobias plutselig øye på William. Han sto sammen med Andreas ved kabelapparatene. Begge lo av noe Andreas hadde sagt. William så opp. Da han fikk øye på Tobias, forandret ansiktet seg med én gang. Smilet kom. Det samme smilet Tobias aldri ble lei av. William vinket. Tobias vinket tilbake. William kom inn i garderoben med en ro som alltid fikk Tobias til å stoppe opp et øyeblikk. Det var noe med måten han bar kroppen sin etter trening — den avslappede styrken, den naturlige selvtilliten som ikke trengte å vises frem. Tobias merket hvordan blikket hans gled over William uten at han klarte å kontrollere det. Skuldrene var brede og varme, fortsatt litt fuktige av svetten som treningen hadde etterlatt. T-skjorten hans satt tett nok til at Tobias kunne se konturene av brystet under stoffet, den jevne pustingen som løftet og senket det i rolige rytmer. Det var ikke overdrevent. Det var bare… William. Når han smilte, ble hele ansiktet mykere. Kinnene hadde en svak rødme etter treningen, og håret lå litt utemmet, som om han ikke hadde brydd seg om å rette på det. Tobias likte det — den lille uperfekte detaljen som gjorde ham enda mer menneskelig, enda mer tiltrekkende. Da William lente seg litt nærmere, kjente Tobias en svak varme fra huden hans. Ikke en berøring, bare en nærhet som gjorde det vanskelig å holde tankene samlet. Det var som om kroppen til William hadde sin egen tilstedeværelse, en slags trygg energi som alltid fikk Tobias til å slappe av og samtidig miste pusten litt. Når William gikk mot dusjene, fulgte Tobias ham med blikket. Det var noe med måten han beveget seg på — den rolige, uanstrengte gangen, som om han ikke hadde hastverk med noe i verden. Skuldrene beveget seg i en jevn rytme, og ryggen hans var rett, sterk, men avslappet. Da William kom tilbake, var håret fuktig og huden fortsatt varm etter dusjen. Han tørket seg mens han gikk, og Tobias merket hvordan det var umulig å ikke se. Dråper av vann lå som små glimt på halsen hans, og den friske varmen fra dusjen gjorde huden hans lysere, nesten glødende. Det var ikke noe seksuelt i det. Det var bare den dype, varme tiltrekningen som kom når man så noen man var glad i — og la merke til alt. William så opp, og blikket hans var mykt, som om han visste nøyaktig hva Tobias følte uten at det trengtes ord. «Klar?» spurte han. Tobias nikket, men det var egentlig blikket hans som svarte. Han kunne ikke skjule det — den måten William alltid fikk ham til å se litt lenger, litt dypere, litt mer. Andreas og Frida kom ut omtrent samtidig. «Hva sier dere til middag?» spurte Andreas. Frida så bort på Tobias. «Eller skal vi la kjærlighetsparet få litt tid alene?» William begynte å le. «Vi kan godt ta en middag alle fire en annen dag.» Andreas nikket. «Da gjør vi det.» De gikk ut av treningssenteret. Snøen falt lett over parkeringsplassen. William tok naturlig plass ved siden av Tobias. Den ene hånden hans fant Tobias sin et kort øyeblikk før de begynte å gå. «Jeg gleder meg til kvelden.» sa William. Tobias smilte. «Jeg også.» Han så opp på William. «Det beste med dagen er fortsatt når den ender sammen med deg.» William svarte med et varmt blikk. «Da er vi to.» Sammen gikk de gjennom vinterkvelden. Bak dem lukket dørene til treningssenteret seg. Ingen av dem la merke til den mørkkledde mannen som sto på den andre siden av gaten og fulgte dem med

blikket før han forsvant inn mellom de snødekte bygningene. Snøen knaste under skoene deres mens de gikk gjennom gatene. William og Tobias lot tempoet være rolig. Det var ingen grunn til å skynde seg. Hver gang hendene deres møttes, ble de liggende sammen noen sekunder lenger enn nødvendig. «Er du sliten?» spurte William. Tobias trakk på skuldrene. «I beina.» Han smilte. «Men ikke i hodet.» William lo. «Da gjorde treningen jobben sin.» De svingte inn i gaten der William bodde. Da de kom inn i leiligheten, slo varmen mot dem. William hengte fra seg jakken før han tok imot Tobias sin. «Du kan sette deg.» sa han. «Jeg lager middag.» Tobias ristet på hodet. «Ikke denne gangen.» William hevet et øyenbryn. «Å?» «I dag lager vi den sammen.» De beveget seg rundt hverandre på det lille kjøkkenet. William hakket grønnsaker. Tobias stekte kyllingen. Flere ganger støtte de lett borti hverandre. Et smil. Et lite «unnskyld». En hånd som ble liggende et øyeblikk mot den andres arm før de fortsatte. Ingen av dem virket å ha det travelt. «Jeg liker dette.» sa Tobias. William så opp. «Å lage mat?» «Nei.» Tobias lo. «Å dele en helt vanlig kveld med deg.» William ble stående og se på ham. «Vet du hva jeg liker?» «Hva da?» «At du alltid finner noe fint i de minste tingene.» Etter middagen ryddet de sammen. William tørket av kjøkkenbenken mens Tobias satte de siste tallerkenene i oppvaskmaskinen. «Ferdig.» sa Tobias. William smilte. «Ikke helt.» «Nei?» William gikk bort til stuen og skrudde på den lille høyttaleren. Den samme rolige spillelisten fylte rommet. «Nå er vi ferdige.» Tobias begynte å le. «Du og den musikken.» William rakte hånden mot ham. «Kom.» «Igjen?» «Ja.» «Bare én dans.» Tobias la hånden i hans. William trakk ham forsiktig nærmere. Denne gangen var ingen av dem sjenert. William la hånden varsomt mot korsryggen til Tobias. Tobias hvilte hånden mot skulderen hans. De beveget seg sakte gjennom stuen. Ikke fordi de kunne danse. Men fordi de likte å være nær hverandre. «Jeg har tenkt på noe.» sa William lavt. «Hva da?» «Jeg tror jeg har begynt å forstå hva et hjem er.» Tobias så opp. «Hva mener du?» William smilte. «Jeg trodde et hjem var en leilighet.» Han ristet svakt på hodet. «Nå tror jeg det er et menneske.» Tobias kjente en varm bølge spre seg gjennom brystet. Han trakk William litt nærmere. «Du sier ting som gjør det vanskelig å svare.» William lo stille. «Det trenger du ikke.» «Bare bli her.» Musikken fortsatte. De sluttet å danse. Ble bare stående. William lot hånden gli rolig opp mellom skulderbladene til Tobias i en trygg og kjærlig bevegelse. Tobias lente hodet mot skulderen hans. Han kunne kjenne pusten til William mot håret. «Jeg føler meg alltid trygg hos deg.» hvisket Tobias. William svarte ikke med ord. Han strøk bare hånden rolig over ryggen hans. Etter en stund løftet Tobias blikket. Ansiktene deres var bare noen centimeter fra hverandre. William smilte. «Hva?» spurte han. «Jeg tror aldri jeg blir lei av å se på deg.» innrømmet Tobias. William rødmet svakt. «Det går begge veier.» Han løftet hånden og strøk forsiktig over kinnet til Tobias. Kysset som fulgte var langsomt og ømt. De tok seg god tid. Da de trakk seg fra hverandre, ble de stående med pannene mot hverandre. Ingen av dem sa noe. Stillheten sa nok. Senere krøp de opp i sofaen under det store ullteppet. Ute fortsatte snøen å falle. Inne var det varmt. William la armen rundt Tobias, som lente hodet mot brystet hans. «Hører du det?» spurte Tobias. «Hva da?» «Hjertet ditt.» William smilte. «Det slår litt fort.» «Det gjør mitt også.» De satt slik lenge. Ingen telefoner. Ingen TV. Bare peisen, vinterkvelden og den rolige vissheten om at de hadde funnet noe sjeldent i hverandre. Ingen av dem merket at en mørk skikkelse et

kort øyeblikk stanset på fortauet utenfor bygningen og så opp mot de opplyste vinduene. Et øyeblikk senere var personen borte igjen. Og inne i leiligheten ante verken Tobias eller William at de snart skulle bli tvunget til å kjempe for den kjærligheten som nå føltes så trygg. Snøstormen hadde tiltatt utover kvelden. Vindkastene fikk de bare greinene utenfor stuevinduet til å svaie, og snøfnuggene danset i lyset fra gatelyktene. Inne i leiligheten var det stille. Peisen knitret lavt. William og Tobias satt fortsatt tett sammen under ullteppet. Ingen av dem hadde lyst til å bryte øyeblikket. William lot fingrene gli langsomt over hånden til Tobias. «Kan jeg spørre deg om noe?» sa han lavt. Tobias løftet blikket. «Du kan spørre meg om alt.» William smilte svakt. Likevel virket han mer alvorlig enn vanlig. «Har du noen gang vært redd for å slippe noen helt inn?» Tobias tenkte seg om. Han nikket langsomt. «Ja.» «Mange ganger.» «Jeg har alltid vært redd for at hvis noen virkelig ble kjent med meg…» Han så ned på hendene sine. «…så ville de oppdage at jeg ikke var nok.» William svarte ikke med én gang. Han løftet forsiktig hånden til Tobias og holdt den mellom sine. «Vet du hva jeg ser når jeg ser på deg?» spurte han. Tobias ristet forsiktig på hodet. «Jeg ser et menneske som alltid prøver å gjøre andre glade.» «Et menneske som lytter.» «Som bryr seg.» Han smilte varmt. «Og et menneske som ikke trenger å late som når han er sammen med meg.» Tobias kjente øynene bli blanke. «Du får meg til å tro på ting om meg selv som jeg aldri har trodd før.» hvisket han. William flyttet seg litt nærmere. «Da skal jeg fortsette med det.» Stillheten la seg mellom dem igjen. Ikke tung. Bare varm. William løftet hånden og strøk forsiktig over kinnet til Tobias. «Du blir alltid så stille når du blir rørt.» sa han med et lite smil. Tobias lo lavt. «Det er fordi jeg ikke finner de riktige ordene.» «Du trenger ikke det.» svarte William. «Noen ganger sier blikket ditt mer enn ordene.» Tobias lente seg nærmere. Ansiktene deres var bare noen centimeter fra hverandre. «Du har forandret livet mitt.» sa han lavt. William så lenge på ham. «Nei.» hvisket han. «Vi har forandret hverandres .» Kysset som fulgte var rolig. Langsomt. De tok seg god tid, som om resten av verden kunne vente litt til. Da de skilte seg, ble William stående med pannen mot Tobias sin. Begge pustet rolig. William smilte. «Jeg tror fortsatt hjertet mitt slår litt fort hver gang du kysser meg.» Tobias lo. «Det gjør mitt også.» Senere på kvelden gikk de ut på balkongen med hvert sitt ullteppe rundt skuldrene. Snøen dalte fortsatt ned. Byen under dem glitret av lys. William stilte seg bak Tobias og la armene rolig rundt ham. Tobias lente seg bakover mot brystet hans. De ble stående slik lenge. «Vet du hva jeg drømmer om?» spurte William. «Fortell.» «En liten hytte.» Han smilte. «Ikke stor.» «Bare stor nok til oss.» «Med utsikt mot vannet.» «Et sted vi kan reise når verden blir litt for bråkete.» Tobias lukket øynene. «Jeg ser det for meg.» «Et lite kamera liggende på kjøkkenbordet.» William lo. «Selvfølgelig.» «Og du kommer til å fylle veggene med bildene dine.» «Mens du lager altfor mye kaffe.» la Tobias til. Begge begynte å le. Da de gikk inn igjen, satte Tobias seg ved pianoet som sto i hjørnet av stuen. «Du har aldri fortalt at du spiller.» sa han. William trakk litt på skuldrene. «Ikke så mye lenger.» Han satte seg ned og lot fingrene forsiktig finne tangentene. En enkel melodi fylte rommet. Rolig. Vakker. Tobias ble sittende helt stille og lytte. Da William var ferdig, klappet han lavt. «Det var nydelig.» William smilte sjenert. «Jeg spilte den alltid når jeg trengte ro.» Tobias reiste seg og gikk bort til ham. Han la armene rundt skuldrene hans bakfra. William la hånden over Tobias sin. Ingen av dem sa noe.

De trengte ikke. For første gang på lenge var uroen Tobias hadde kjent tidligere i uken nesten helt borte. Han følte seg hjemme. Ikke fordi de var i William sin leilighet. Men fordi han var sammen med ham. Ingen av dem visste at den freden snart skulle bli utfordret. Men denne kvelden valgte de å tro på det de hadde. På kjærligheten. På fremtiden. Og på hverandre. Natten hadde lagt seg over Oslo. Snøen falt fortsatt stille utenfor vinduene, og peisen var i ferd med å brenne ned til glødende kull. Tobias og William satt fortsatt tett sammen i sofaen. Ingen av dem hadde lyst til å avslutte kvelden. William strøk rolig hånden over ryggen til Tobias. «Du virker lettere nå.» sa han. Tobias nikket. «Det er jeg også.» Han smilte. «Du har en merkelig evne til å få verden til å virke litt mindre skummel.» William lo lavt. «Da får jeg fortsette med det.» Klokken nærmet seg halv elleve. Tobias reiste seg motvillig. «Jeg burde vel komme meg hjem.» William tok hånden hans. «Jeg vet.» Han smilte varmt. «Men jeg skulle ønske du kunne bli.» Tobias møtte blikket hans. «Det skulle jeg også.» William fulgte ham ut i gangen. Han hjalp Tobias med jakken, slik han alltid gjorde. Små vaner hadde blitt en naturlig del av forholdet deres. William rettet forsiktig på skjerfet rundt halsen hans. «Nå ser det riktig ut.» Tobias lo. «Du passer litt for godt på meg.» «Det har jeg tenkt å fortsette med.» svarte William. De gikk ned trappene sammen. Kulden slo mot dem idet ytterdøren åpnet seg. Snøen knaste under skoene. Gatelyktene kastet et varmt, gyllent lys over fortauet. Ingen mennesker var å se. Bare stillheten. William tok Tobias inn i armene sine. Omfavnelsen var varm og trygg. Tobias lukket øynene et øyeblikk. Han kjente hjertet til William slå mot sitt eget. «Jeg kommer til å savne deg allerede i morgen.» hvisket William. Tobias smilte. «Vi sees om bare noen timer.» «Likevel.» William lo. «Jeg er håpløs.» «Ja.» Tobias så opp på ham. «Men det er en av grunnene til at jeg er så glad i deg.» William lente seg frem. De delte et rolig, ømt kyss før de ble stående med pannene mot hverandre. Ingen av dem hadde dårlig tid. Verden rundt dem kunne vente litt til. «Send en melding når du er hjemme.» sa William. «Det lover jeg.» «Og ikke gå gjennom parken.» «Hvorfor det?» William trakk lett på skuldrene. «Jeg vet ikke.» Han så seg automatisk rundt. «Jeg bare fikk en rar følelse.» Tobias kjente igjen den samme uroen han selv hadde hatt de siste dagene. Han nikket. «Da går jeg hovedveien.» William smilte lettet. «Bra.» De skiltes. Tobias begynte å gå mot bussholdeplassen. Etter noen meter snudde han seg. William sto fortsatt utenfor bygningen. Han vinket. Tobias vinket tilbake. Først da Tobias var ute av syne, gikk William inn. Bussen kom raskt. Tobias satte seg ved vinduet. Han tok opp telefonen. Et bilde av ham og William fra hytta ved innsjøen fylte skjermen. Han smilte. Det hadde blitt favorittbildet hans. Da bussen kjørte fra holdeplassen, la Tobias merke til en mørk bil som sakte fulgte etter. Han tenkte ikke videre over det. Det var mange biler ute denne kvelden. Noen holdeplasser senere svingte bussen av. Den mørke bilen fortsatte rett frem. Tobias pustet lett ut uten egentlig å vite hvorfor. Han lo litt for seg selv. «Du begynner å bli paranoid.» mumlet han. Da han kom hjem, låste han døren bak seg og sendte den vanlige meldingen. **Tobias:** *Hjemme.* Telefonen vibrerte nesten umiddelbart. **William:** *Bra. Nå kan jeg endelig slappe av. Sov godt, kjæresten min.* Tobias smilte. **Tobias:** *Sov godt. Jeg elsker deg.* Denne gangen tok det litt lenger tid før svaret kom. Så lyste skjermen opp. **William:** *Jeg elsker deg også. Mer enn du aner.* Tobias la telefonen fra seg. Han gikk bort til vinduet. Snøen fortsatte å falle over byen. Han ante ikke at den mørke bilen igjen hadde stanset noen kvartaler

unna. En mann satt bak rattet. Han så opp mot bygningen der Tobias bodde. Mobiltelefonen lyste opp i hånden hans. På skjermen var ett eneste bilde. Et fotografi av Tobias og William som gikk hånd i hånd utenfor studiestedet. Mannen låste telefonen. Startet bilen. Og forsvant lydløst ut i vintermørket. Ingen av dem visste det ennå. Men kjærligheten deres hadde allerede fått en taus tilskuer. En skygge som ventet på det rette øyeblikket.

Skyggen i mitt hjerte

Kapittel 4

Lørdag morgen våknet Tobias før vekkerklokken. Han ble liggende stille under dynen og stirre opp i taket. Et smil bredte seg sakte over ansiktet hans. For første gang på lenge våknet han uten den vanlige følelsen av stress før en studiedag. I dag ventet noe langt hyggeligere. Han skulle tilbringe hele dagen sammen med William. Telefonen vibrerte på nattbordet. Han trengte ikke se navnet før han visste hvem det var. **William: «*God morgen.» Er du våken?*** Tobias smilte og svarte med en gang. **Tobias: *Jeg har vært våken i fem minutter.*** Telefonen vibrerte nesten umiddelbart igjen. **William: «*Bra.» Da rekker du ikke å savne meg altfor lenge.*** Tobias begynte å le. **Tobias: «*Du er umulig.»* William: «*Og du liker det.»*** Tobias ristet smilende på hodet. Det hadde William helt rett i. En time senere gikk Tobias ut av T-banestasjonen. Den kjølige morgenluften traff kinnene hans. Han fikk øye på William med det samme. Han sto lent mot gjerdet utenfor stasjonen med hendene i jakkelommene. Da blikkene deres møttes, rettet William seg opp. Smilet hans var umulig å ta feil av. «Hei.» sa han. «Hei.» Tobias gikk de siste meterne bort til ham. William ga ham en varm klem. Ikke hastig. Ikke usikker. Bare varm. Da de slapp hverandre, ble de stående litt nærmere enn de egentlig trengte. «Jeg har gledet meg.» innrømmet William. «Jeg også.» sa Tobias. «Vi har god tid.» sa William. «Har du lyst til å gå litt før de andre kommer?» Tobias nikket. «Gjerne.» De begynte å gå langs stien som fulgte vannet. Skogen var nesten stille. Bare lyden av fugler og den svake vinden i tretoppene fulgte dem. Tobias tok et dypt pust. «Det lukter helt annerledes her enn inne i byen.» William smilte. «Det er derfor jeg liker å være her.» De gikk uten å skynde seg. Noen ganger snakket de. Andre ganger lot de stillheten få plass. Det føltes aldri ubehagelig. Tvert imot. Stillheten mellom dem var blitt en del av språket de delte. William så bort på Tobias. «Kan jeg spørre deg om noe?» «Selvfølgelig.» «Hva tenkte du egentlig første gang du så meg?» Tobias begynte å le. «Du vil virkelig vite det?» «Ja.» «Jeg syntes du så veldig selvsikker ut.» William sperret øynene opp. «Jeg?» «Ja.» «Du satt allerede på plassen din da jeg kom inn i auditoriet.» «Du så så rolig ut.» William ristet smilende på hodet. «Jeg var livredd.» «Virkelig?» «Jeg kjente ingen.» «Jeg håpet bare at noen hyggelige skulle sette seg ved siden av meg.» Tobias så på ham. «Og så ble det meg.» William nikket. «Det ble deg.» Tobias kjente et lite stikk av varme i brystet. «Da hadde vi begge litt flaks.» William svarte ikke. Han smilte bare. Et smil som fikk Tobias til å kjenne seg rolig. Trygg. Som om han var akkurat der han skulle være. I det fjerne fikk de øye på Julie, Frida, Andreas og Magnus som kom gående mot dem med sekker over skuldrene. Julie vinket ivrig. «Der er kjærlighetsparet!» ropte hun. William lo lavt. «Da begynner dagen.» Han kastet et blikk bort på Tobias. «Og jeg tror den blir veldig fin.» «Der er kjærlighetsparet!» ropte Julie med et stort smil idet hun og de andre kom nærmere. Magnus ristet oppgitt på hodet. «Må du rope det over hele Sognsvann?» «Ja.» svarte Julie uten å nøle. «Jeg er veldig stolt av dem.» Frida lo. «Du er håpløs.» «Det vet jeg.» Julie ga Tobias en rask klem før hun så på William. «Har du tatt godt vare på ham siden sist?» William smilte. «Jeg gjør så godt jeg kan.» «Bra.» «Hvis ikke, må du svare for deg.» Alle begynte å le. De fortsatte langs stien som fulgte vannet. Andreas gikk først med Magnus ved siden av seg. Frida og Julie småpratet om studiet. William og Tobias ble gående noen skritt bak de andre. «Det er hyggelig å være sammen med dem.» sa Tobias.

William nikket. «Vi har fått en fin gjeng.» «Ja.» Tobias smilte. «Det føles nesten som en liten familie.» William kastet et blikk bort på ham. «Det gjør det.» Etter en stund fant de en ledig grillplass. Andreas begynte å samle ved. Magnus fikk ansvaret for grillkullet. Julie åpnet sekken. «Jeg har med boller.» sa hun fornøyd. «Og kanelboller.» Frida himlet med øynene. «Du tenker alltid med magen.» Julie så alvorlig på henne. «Det er en viktig egenskap.» Latteren spredte seg mellom dem. «Kan vi hjelpe til med noe?» spurte Tobias. «Du kan dekke på.» sa Andreas. «Og William kan prøve å tenne grillen.» William lo. «Prøve?» «Har du så liten tro på meg?» Magnus klappet ham på skulderen. «Vi husker fortsatt sist.» «Det tok deg tjue minutter å få fyr.» William ristet oppgitt på hodet. «Det var mye vind.» «Det var helt vindstille.» sa Julie. Alle lo enda høyere. Mens de andre holdt på med grillen, tok Tobias frem kameraet. Han løftet det mot ansiktet. «Ikke nå.» sa Julie og holdt hendene foran ansiktet. «Jeg er ikke klar.» Klikk. «For sent.» Tobias smilte. Julie gikk bort og så på bildet. Hun ble stående noen sekunder. Så smilte hun. «Greit.» «Det var faktisk fint.» William kom bort. «Får jeg se?» Tobias viste ham skjermen. William studerte bildet. «Du har en egen evne.» sa han. «Hva mener du?» «Du tar aldri bilder av hvordan folk ser ut.» Han møtte blikket til Tobias. «Du tar bilder av hvordan de har det.» Tobias ble stille. Han hadde aldri tenkt på det på den måten. «Kanskje.» sa han lavt. «Eller kanskje jeg bare liker ekte smil.» William smilte. «Det er derfor jeg liker bildene dine.» Lukten av grillmat begynte å spre seg. Andreas snudde seg mot resten av gjengen. «Da er maten klar!» «Endelig!» ropte Julie. «Jeg holdt på å sulte.» Magnus lo. «Du sa det for ti minutter siden også.» Julie trakk på skuldrene. «Jeg var sulten da også.» De satte seg rundt det grove trebordet. Samtalen gikk lett mellom dem. Ingen hadde dårlig tid. Ingen tenkte på forelesninger eller innleveringer. Bare latteren, maten og den friske luften betydde noe. Tobias så bort på William. William møtte blikket hans. De smilte til hverandre. Ingen av dem sa noe. Det var ikke nødvendig. Etter lunsjen ble de sittende en stund rundt grillplassen. Solen sto høyt på himmelen, og flere familier hadde funnet veien til vannet. Barn løp mellom trærne med røde kinn og latter som bar langt. «Jeg trenger å bevege meg litt.» sa Andreas og reiste seg. «Hvem blir med rundt vannet?» «Jeg!» ropte Julie før noen andre rakk å svare. Frida reiste seg også. «Kom igjen, Magnus.» «Hvis jeg må.» mumlet han, men smilet røpet at han ikke mente det. William så bort på Tobias. «Har du lyst til å bli igjen litt?» spurte han. Tobias nikket. «Gjerne.» «Jeg vil ta noen bilder før lyset forandrer seg.» De andre vinket før de forsvant innover stien. Plutselig var det stille. Bare vinden som strøk gjennom tretoppene og bølgene som slo forsiktig mot brygga. Tobias løftet kameraet. Han tok noen bilder av vannet. Av en måke som landet på en påle. Av sollyset som glitret i de små bølgene. William satte seg ytterst på brygga. Han lot beina henge ned mot vannet. «Du trenger ikke spørre.» sa han med et smil. «Jeg vet at du har lyst til å ta bilde av meg.» Tobias lo. «Er jeg så lett å lese?» «Litt.» Han løftet kameraet. «Ikke se hit.» sa Tobias. «Bare vær deg selv.» William vendte blikket utover vannet. Han smilte svakt, som om han hadde glemt at kameraet var der. Klikk**.** Tobias tok enda et bilde. Så senket han kameraet. «Ferdig?» spurte William. «Ja.» «Kan jeg se?» William gikk bort til ham. De ble stående skulder mot skulder mens Tobias viste bildene. William studerte dem lenge. «Jeg kjenner nesten ikke igjen meg selv.» sa han. «Hvorfor ikke?» «Fordi jeg ser…» Han lette etter ordene. «…rolig ut.» Tobias smilte. «Det er fordi du er det.» William så på ham.

«Bare når jeg er sammen med deg.» De ble stående tett ved siden av hverandre. Ingen av dem sa noe på en stund. William brøt stillheten først. «Hvordan var du som barn?» spurte han. Tobias lo. «Veldig sjenert.» «Virkelig?» «Ja.» «Jeg gjemte meg alltid bak mamma når vi møtte nye mennesker.» William smilte. «Det tror jeg nesten ikke på.» «Det er sant.» «Hva med deg?» William lente seg mot rekkverket. «Jeg var ganske lik.» sa han. «Jeg hadde få venner.» «Men de jeg hadde, betydde alt.» Tobias så på ham. «Det høres kjent ut.» William nikket. «Kanskje det er derfor vi passer så godt sammen.» Tobias lot hånden gli forsiktig bort til William sin. Fingrene deres fant hverandre helt naturlig. Ingen hast. Ingen store ord. Bare en rolig nærhet. «Vet du hva jeg liker aller best med oss?» spurte Tobias. William smilte. «Fortell.» «At jeg aldri føler at jeg må være noen andre.» William klemte hånden hans. «Det skal du heller aldri være.» I det samme hørte de latter borte fra stien. Julie kom først til syne. «Der fant vi dere!» ropte hun. «Vi trodde nesten dere hadde flyttet inn på brygga.» Magnus lo. «Gi dem fem minutter til, så hadde de sikkert gjort det.» William ristet smilende på hodet. «Dere er håpløse.» Julie gikk bort til Tobias. «Kom.» sa hun. «Jeg vil at du skal ta et bilde av oss alle sammen.» Tobias løftet kameraet. «Da stiller alle seg opp.» Ingen protesterte. Tvert imot. De samlet seg tett ved vannkanten mens Tobias stilte inn kameraet på selvutløser. «Skynd deg!» ropte Andreas. Tobias løp bort til de andre. I det kameraet tok bildet, la William automatisk armen rundt skuldrene hans. Ingen tenkte over det. Det føltes bare helt naturlig. «Nå er det min tur til å bestemme!» Julie slo ut med armene idet Tobias så på det ferdige gruppebildet. «Hva har du funnet på nå?» spurte Magnus oppgitt. Julie pekte mot den lille sandvolleyballbanen noen meter unna. «Vi spiller.» Magnus sukket. «Jeg visste det.» Frida lo. «Kom igjen. Litt konkurranse har ingen vondt av.» Andreas tok opp ballen som lå ved banen. «Da deler vi lag.» Han så rundt på de andre. «William, Tobias og Julie mot meg, Frida og Magnus.» «Det høres urettferdig ut.» sa Julie. «Hvorfor det?» spurte Andreas. «Fordi vi kommer til å vinne.» Alle begynte å le. William tok av seg jakken og la den på benken. Tobias klarte ikke å la være å se på ham et øyeblikk. Den mørkeblå genseren satt tett over skuldrene, og William rullet opp ermene til under albuene. «Hva er det?» spurte William da han oppdaget blikket. Tobias smilte litt sjenert. «Ingenting.» William hevet et øyenbryn. «Det var definitivt ikke ingenting.» «Jeg tenkte bare at du ser klar ut til å vinne.» William lo. «Da håper jeg du har rett.» Andreas servet først. Ballen fløy høyt over nettet. Julie kastet seg etter den. «Min!» ropte hun. Hun traff ballen akkurat nok til at Tobias kunne sende den videre. William hoppet opp og slo ballen over nettet. Magnus forsøkte å redde den. Men ballen traff sanden. «Poeng!» jublet Julie. Hun løftet begge armene i været. «Jeg sa jo at vi kom til å vinne!» Kampen fortsatte. Ingen holdt telling særlig lenge. Det viktigste var latteren. Frida lo hver gang Andreas kastet seg dramatisk etter ballen. Magnus klarte på en eller annen måte å snuble i sine egne føtter uten at noen var i nærheten. «Hvordan fikk du det til?» lo Tobias. Magnus børstet sand av buksen. «Det lurer jeg også på.» William gikk bort til Tobias mellom to poeng. Han pustet litt tyngre og smilte. «Du er flink.» sa han. «Jeg trodde du sa du ikke hadde spilt så mye.» Tobias trakk på skuldrene. «Jeg spilte litt på ungdomsskolen.» «Du glemte å si at du var god.» William dyttet ham forsiktig i skulderen. «Du overrasker meg stadig.» Solen varmet mer enn tidligere på dagen. Julie satte seg ned i sanden med et stønn. «Pause.» sa hun bestemt.

«Hvis ikke kollapser jeg.» Andreas kastet en vannflaske til henne. «Du har spilt i tjue minutter.» «Det holder.» svarte Julie og tok en stor slurk. Tobias satte seg ved siden av William på benken. Begge pustet litt tungt etter kampen. «Dette var hyggelig.» sa Tobias. William lente hodet litt bakover og lukket øynene et øyeblikk. «Veldig.» Han åpnet øynene igjen og så bort på Tobias. «Jeg liker dagene som dette.» «Hvorfor?» William smilte. «Fordi vi bare får være oss selv.» Tobias lot blikket gli utover vannet. Det var noe med disse enkle stundene som gjorde ham rolig. Ingen forventninger. Ingen planer. Bare mennesker han trivdes sammen med. Han snudde seg mot William. «Takk.» sa han stille. William så spørrende på ham. «For hva?» «For at du kom inn i livet mitt.» William svarte med et varmt smil. «Jeg kunne sagt akkurat det samme om deg.» På den andre siden av banen ropte Julie: «Nå er pausen over! Kom igjen, treiginger!» William lo og reiste seg. «Vi får vel høre på kapteinen.» Tobias tok hånden hans et kort øyeblikk før de løp tilbake til de andre. Latteren fylte den lille volleyballbanen igjen. Etter volleyballkampen var alle slitne. Julie kastet seg ned på gresset med armene rett ut. «Jeg erklærer meg ferdigtrent for resten av dagen.» Magnus satte seg ved siden av henne. «Du var ferdigtrent før vi startet.» Julie sendte ham et lekent blikk. «Jeg velger å overse den kommentaren.» Latteren kom umiddelbart. Frida reiste seg og børstet sand av buksen. «Hva sier dere til en is?» «Ja!» Julie var på beina før noen andre rakk å svare. «Nå snakker du språket mitt.» Andreas ristet på hodet. «Du tenker virkelig på mat hele tiden.» «Det er en livsstil.» svarte Julie. Den lille kiosken ved vannet hadde begynt å få kø. Mens de ventet, studerte Tobias menyen. «Jeg klarer aldri å bestemme meg.» sa han. William smilte. «Du velger alltid sjokolade.» «Gjør jeg?» «Hver eneste gang.» Tobias lo. «Da kjenner du meg visst bedre enn jeg trodde.» William bestilte to iskrem. Den ene rakte han til Tobias. «Du trenger ikke betale.» sa William. Tobias så opp. «Du kjøper altfor ofte til meg.» William trakk på skuldrene. «Jeg liker å gjøre små ting for deg.» «Men neste gang er det min tur.» William nikket. «Avtale.» De andre fant plass ytterst på brygga. Føttene dinglet over vannet mens de spiste is. En svanefamilie gled rolig forbi. «Se!» utbrøt Frida. «Så fine de er.» Julie lente seg frem. «Den minste er jo kjempesøt.» «Akkurat som deg.» erte Magnus. Julie dyttet ham lett i skulderen. «Du får ett poeng for forsøket.» Tobias tok opp kameraet igjen. Denne gangen fotograferte han ikke bare landskapet. Han tok bilder av de små øyeblikkene. Julie som lo med iskrem på nesen. Andreas som forsøkte å mate en and. Magnus som ertet Frida. William som satt med ansiktet vendt mot solen og lukkede øyne. Rolig. Avslappet. Lykkelig. «Tok du bilde av meg nå?» spurte William uten å åpne øynene. Tobias begynte å le. «Hvordan visste du det?» William åpnet det ene øyet. «Jeg kjenner igjen lyden av kameraet ditt.» «Får jeg se?» Tobias satte seg nærmere og viste ham bildet. William studerte skjermen. «Jeg ser ut som om jeg holder på å sovne.» «Nei.» sa Tobias mykt. «Du ser bare veldig rolig ut.» William så opp på ham. «Det er fordi jeg er det.» Han smilte. «Du får meg til å slappe av.» Tobias kjente hjertet slå litt fortere. Han visste aldri helt hva han skulle svare når William sa slike ting. Så han gjorde det som føltes mest naturlig. Han smilte tilbake. Et lite vindkast fikk håret til William til å falle ned i pannen. Uten å tenke løftet Tobias hånden og strøk forsiktig en hårtust til side. Bevegelsen var enkel. Nesten forsiktig. William ble sittende helt stille. Øynene deres møttes. «Takk.» sa han lavt. Tobias trakk hånden rolig til seg igjen. «Bare hyggelig.» «Vi ser dere!»

ropte Julie plutselig fra den andre enden av brygga. Tobias snudde seg raskt. Julie satt med et stort glis. «Dere blir bare søtere og søtere.» William lo. «Du følger litt for godt med.» «Det er umulig å ikke gjøre det.» svarte Julie. Frida lente seg bort til henne. «La dem være litt i fred.» Julie smilte. «Greit.» Hun blunket til Tobias. «Men dere er fortsatt veldig søte.» Alle lo, også Tobias og William. Stemningen var lett, og latteren fulgte dem mens ettermiddagssolen glitret over vannet. Solen begynte å synke lavere over Sognsvann. Skyggene mellom trærne ble lengre, og luften fikk den kjølige ettermiddagsfølelsen som fortalte at dagen nærmet seg slutten. «Skal vi begynne å gå mot T-banen?» spurte Andreas. Magnus nikket. «Jeg tror beina mine er ferdige for i dag.» Julie reiste seg med et smil. «Det har vært en skikkelig fin dag.» «Ja.» sa Frida. «Vi må gjøre dette igjen.» De pakket sammen teppene, ryddet grillplassen og kastet søppel i containeren. «Ingen får lov til å etterlate rot.» sa Julie bestemt. Magnus lo. «Du overrasker meg.» «Selv jeg kan være ansvarlig.» svarte hun med et smil. På vei tilbake gikk de i rolig tempo gjennom skogen. Frida og Andreas diskuterte hvilken film de skulle se neste helg. Magnus ertet Julie fordi hun hadde spist flest marshmallows. «Det var bare seks.» protesterte Julie. «Åtte.» rettet Magnus. «Sju og en halv.» sa Andreas. Alle lo. Tobias gikk ved siden av William. Hendene deres svingte nesten borti hverandre mens de gikk. Til slutt lot William lillefingeren forsiktig hekte seg rundt Tobias sin. Tobias så bort på ham. William smilte uskyldig. «Hva?» «Ingenting.» Tobias lo. «Jeg synes bare det var litt søtt.» William flettet hånden sin ordentlig inn i hans. «Da gjør jeg det sånn i stedet.» Tobias svarte med et varmt smil. «Hva var det beste med dagen?» spurte William. Tobias tenkte seg om. «Det er vanskelig å velge.» «Prøv.» William så nysgjerrig på ham. «Kanskje…» Tobias smilte. «At alt føltes så enkelt.» «Ingen stress.» «Ingen klokke.» «Bare oss.» William nikket langsomt. «Det var det jeg håpet du skulle si.» De andre hadde gått noen meter foran. Julie snudde seg. «Kommer dere, eller har dere tenkt å bli stående der?» William lo. «Vi kommer.» «Bra.» ropte Julie. «Jeg vil rekke T-banen før Magnus begynner å klage.» «Jeg har ikke klaget én eneste gang.» «Nei.» sa Frida. «Det kommer sikkert snart.» Magnus ristet oppgitt på hodet mens resten av gjengen lo. Da de kom frem til stasjonen, viste skjermen at toget kom om fire minutter. Alle stilte seg på perrongen. Julie tok opp mobilen. «Ingen får gå før vi tar en selfie.» «Selvfølgelig.» mumlet Andreas. «Den kommer til å havne på Instagram.» Julie smilte bredt. «Helt riktig.» Hun stilte seg foran de andre. «Kom nærmere!» William la automatisk armen rundt Tobias. Frida lente seg inn fra den ene siden. Magnus og Andreas fra den andre. **Klikk.** Julie så på bildet og smilte fornøyd. «Perfekt.» Toget rullet inn på stasjonen. De fant seks ledige seter ved siden av hverandre. Samtalen fortsatte hele veien tilbake mot byen. Det ble snakket om studiet, sommerferien og planer for neste helg. Ingen hadde lyst til at dagen skulle ta slutt. Da toget stoppet på Majorstuen, skulle Julie, Frida, Andreas og Magnus av. «Vi sees på mandag!» sa Frida og ga Tobias en klem. «Ta vare på dere.» la Andreas til med et smil. William nikket. «Det skal vi.» Dørene lukket seg, og toget kjørte videre. Nå var det bare Tobias og William igjen. De så på hverandre. Så begynte begge å le. «Hva?» spurte Tobias. William ristet på hodet. «Jeg tenkte akkurat det samme som deg.» «Gjorde du?» «Ja.» «At dagen gikk altfor fort.» Tobias lente hodet mot skulderen hans. «Det betyr vel bare at vi må finne på noe igjen snart.» William smilte. «Det synes jeg høres ut som en veldig god idé.» Da toget stoppet på Nationaltheatret,

reiste Tobias seg. William fulgte etter. De gikk opp rulletrappen og ut i den kjølige kveldsluften. Byen var roligere enn tidligere på dagen. Lysene fra butikkene speilet seg i de våte brosteinene. «Har du lyst til å dra hjem allerede?» spurte William. Tobias så bort på ham. «Ikke egentlig.» William smilte. «Da har jeg et forslag.» «Hva da?» «Filmkveld hos meg.» Tobias smilte med en gang. «Det høres perfekt ut.» En liten stund senere låste William opp døren til leiligheten. Han slapp Tobias inn først. «Velkommen.» sa han med et smil. «Det begynner nesten å føles som mitt andre hjem.» sa Tobias mens han tok av seg skoene. William møtte blikket hans. «Det er hyggelig å høre.» William gikk ut på kjøkkenet. «Popcorn eller potetgull?» ropte han. «Popcorn!» svarte Tobias. «Og kanskje litt sjokolade.» William lo. «Det hadde jeg faktisk kjøpt.» «Da kjenner du meg visst ganske godt.» Kort tid etter kom William tilbake med en stor bolle popcorn, en plate melkesjokolade og to glass brus. Han satte alt på sofabordet. «Da mangler vi bare filmen.» Tobias bladde gjennom utvalget. «Har du sett denne?» Han holdt opp en romantisk komedie. William ristet på hodet. «Nei.» «Da ser vi den.» De krøp godt opp i sofaen. Et stort pledd lå over beina deres. Rommet var opplyst av en liten gulvlampe. Det føltes varmt og rolig. Etter en stund lente Tobias hodet mot skulderen til William. «Går det bra?» spurte William lavt. «Veldig.» svarte Tobias. «Det er bare godt å sitte sånn.» William smilte. «Da blir vi sittende sånn.» Midt i filmen begynte Julie å ringe. Tobias tok opp telefonen og svarte. «Hei.» «Hva gjør dere?» spurte Julie muntert. «Ser film.» «Bare dere to?» «Ja.» Julie lo. «Kos dere.» «Jeg ville bare si at jeg hadde en kjempefin dag.» «Det hadde jeg også.» sa Tobias. «Vi må gjøre det igjen snart.» «Absolutt.» Da samtalen var over, la Tobias telefonen fra seg. «Julie?» spurte William. «Ja.» «Hun sa akkurat det samme som vi gjorde.» William smilte. «At dagen gikk altfor fort?» «Nettopp.» Begge lo. Filmen nærmet seg slutten. Tobias hadde nesten sluttet å følge med. Han trivdes bedre med å sitte tett inntil William enn å se på skjermen. William merket det. «Du har ikke sett på filmen de siste ti minuttene.» sa han ertende. Tobias smilte. «Kanskje ikke.» «Hva har du sett på da?» Tobias møtte blikket hans. «Deg.» William lo stille. «Da håper jeg jeg var mer interessant enn filmen.» «Det var du.» svarte Tobias uten å nøle. William ble sittende og se på ham et øyeblikk. Så ristet han smilende på hodet. «Du vet akkurat hva du skal si.» «Nei.» sa Tobias. «Jeg sier bare det jeg tenker.» William tok hånden hans. «Da håper jeg du aldri slutter med det.» De ble sittende i sofaen lenge etter at rulleteksten var ferdig. Ingen av dem hadde hastverk med å avslutte kvelden. Søndag morgen våknet Tobias til lyden av regn mot soveromsvinduet. Han ble liggende en stund og lytte. Det var noe rolig med regnvær. Ingen dårlig samvittighet for å bli liggende litt ekstra. Telefonen lyste opp på nattbordet. Et bilde av William dukket opp på skjermen. Tobias smilte før han svarte. «God morgen.» sa han søvnig. «God morgen.» Stemmen til William var varm. «Vekket jeg deg?» «Litt.» Tobias lo. «Men det går bra.» «Jeg savnet deg.» Ordene kom så naturlig at Tobias kjente hjertet slå litt raskere. «Jeg savnet deg også.» De ble sittende og prate lenge. Om den fine dagen ved Sognsvann. Om bildene Tobias hadde tatt. Om studiet som ventet dagen etter. Ingen av dem hadde egentlig noe viktig å fortelle. Likevel fortsatte samtalen. Det var godt å høre stemmen til den andre. «Har du lyst til å møtes senere?» spurte William. «Bare en liten tur.» Tobias så ut på regnet. «Selv om det regner?» «Ja.» William lo. «Vi er da ikke laget av sukker.» Tobias kunne ikke annet enn å smile. «Greit.» «Hvor møtes

vi?» «Frognerparken?» «Klokken to?» «Avtale.» Da Tobias kom frem, sto William allerede ved inngangen. Han hadde hetten trukket over hodet og en paraply i hånden. «Du er tidlig.» sa Tobias. «Jeg vet.» William smilte. «Jeg liker å vente på deg.» De begynte å gå langs de våte stiene. Regnet hadde jaget de fleste menneskene hjem. Parken var nesten tom. Bare noen få joggere passerte dem. «Det er fint her når det er stille.» sa Tobias. William nikket. «Jeg liker dager som dette.» «Ingen stress.» «Bare oss.» Etter en stund stoppet de ved en liten dam. Regndråpene laget små ringer i vannflaten. William lente seg mot rekkverket. «Hva skal du gjøre etter studiet?» spurte han. Tobias tenkte seg om. «Jeg vet ikke helt.» «Men jeg vet at jeg vil jobbe med mennesker.» William smilte. «Det passer deg.» «Hvorfor det?» «Fordi du ser folk.» «På ordentlig.» Tobias ble stille. «Det var et fint kompliment.» William trakk litt på skuldrene. «Det var bare sannheten.» De fortsatte å gå. Et lite bakeri lyste varmt opp på hjørnet av gaten. «Skal vi?» spurte William. Tobias nikket. «Veldig gjerne.» Lukten av nybakte kanelboller møtte dem idet de kom inn. De fant et lite bord ved vinduet. Utenfor fortsatte regnet å falle. Inne var det varmt. «Dette var en god idé.» sa Tobias. William smilte. «Jeg hadde håpet du skulle si det.» De ble sittende lenge. Snakket. Lo. Delte den siste kanelbollen uten å tenke over hvem som fikk den største biten. Da de gikk ut igjen, hadde regnet nesten gitt seg. William så opp mot den lyse himmelen. «Ser ut som vi fikk med oss det verste.» Tobias nikket. «Kanskje.» Han smilte mot William. «Men jeg tror uansett dagen hadde blitt fin.» «Hvorfor det?» William møtte blikket hans. Tobias tok hånden hans. «Fordi jeg fikk tilbringe den sammen med deg.» William svarte med et smil som var så varmt at Tobias kjente det helt inn i hjertet. Sammen fortsatte de rolig gjennom parken, mens den friske luften etter regnet fylte gatene rundt dem. Mandag morgen var campus full av liv igjen. Studenter hastet mellom bygningene med kaffekopper i hendene, sekker over skuldrene og hodene fulle av dagens forelesninger. Tobias gikk gjennom skolegården med et lite smil. Han visste nøyaktig hvor han skulle se. Ved den lille kaffebaren sto William. Med to kopper, akkurat som alltid. Da han fikk øye på Tobias, løftet han den ene koppen. «God morgen.» sa han. «God morgen.» Tobias tok imot kaffen. «Jeg begynner å tro at du liker rutiner.» William lo. «Bare én.» «Hvilken da?» «Å starte dagen sammen med deg.» Tobias kjente kinnene bli varme. «Du vet hvordan du skal få meg til å smile.» «Det er litt av planen.» De gikk inn mot hovedbygningen. Frida vinket til dem fra trappen. «Der er dere!» Julie kom rett bak henne. «Endelig.» «Vi trodde dere hadde forsovet dere begge to.» «Vi er faktisk fem minutter for tidlig.» sa William. Julie så overrasket ut. «Det skjer ikke ofte.» Forelesningen handlet om barns lek og utvikling. Læreren delte studentene inn i små grupper og ba dem diskutere ulike situasjoner fra praksis. Tobias og William satt ved siden av hverandre. De jobbet godt sammen. Når den ene stoppet opp, tok den andre over. «Dere utfyller hverandre.» sa læreren idet hun gikk forbi. William så bort på Tobias. «Det gjør vi visst.» Tobias smilte. «Ikke bare på skolen.» Etter forelesningen gikk hele gjengen til kantinen. Magnus kom først til bordet. «Jeg reddet plassene.» sa han fornøyd. Julie satte seg ned ved siden av ham. «Da fortjener du en medalje.» «Eller en bolle.» la Andreas til. «Jeg stemmer for bolle.» sa Magnus. Samtalen dreide raskt inn på helgen. Frida så bort på Tobias. «Har du rukket å se gjennom alle bildene?» «Nesten.» svarte Tobias. «Det ble ganske mange.» «Du må vise oss noen.» sa Julie. «Jeg har lyst til å se gruppebildet.» Tobias fant fram

kameraet. Han bladde gjennom bildene. Latter fylte bordet da de så Julie med marshmallows rundt munnen. «Den der får du ikke lov til å beholde!» utbrøt Julie. «Altfor sent.» lo Tobias. «Den er allerede favoritten min.» William lente seg nærmere for å se. Skulderen hans kom borti Tobias sin. «Dette bildet er fint.» sa han og pekte på gruppebildet ved vannet. Alle seks sto tett sammen og smilte mot kameraet. «Det må vi få fremkalt.» sa Frida. Andreas nikket. «Og henge opp i grupperommet vårt.» «God idé.» sa Tobias. «Da gjør vi det.» Klokken ringte inn til neste forelesning. De reiste seg nesten samtidig. William ventet til de andre hadde gått litt foran. Så lente han seg forsiktig mot Tobias. «Har du lyst til å spise middag sammen etter skolen?» spurte han. Tobias smilte. «Veldig gjerne.» «Jeg kan lage pasta.» «Eller…» William lo. «Vi kan bestille pizza hvis du ikke stoler på kokkekunstene mine.» Tobias lo hjertelig. «Jeg vil gjerne smake maten du lager.» William smilte fornøyd. «Da blir det hjemmelaget pasta.» Side om side gikk de mot neste forelesning, mens praten fortsatte om alt og ingenting. Det var de enkle øyeblikkene som betydde mest. Da forelesningene var over, ventet William utenfor hovedinngangen. Han hadde sekken slengt over den ene skulderen og et avslappet smil om munnen da Tobias kom ut. «Klar?» spurte han. «Absolutt.» svarte Tobias. «Jeg er ganske spent på denne pastaen du har snakket så mye om.» William lo. «Nå kjenner jeg at presset ble litt større.» «Det var meningen.» sa Tobias med et ertende smil. På vei hjem til William stakk de innom en liten matbutikk. William fant en handlekurv. «Vi mangler fløte.» sa han. «Og parmesan.» Tobias fulgte etter ham mellom hyllene. «Lager du ofte mat?» William trakk på skuldrene. «Ikke så ofte som jeg skulle ønske.» «Men mamma lærte meg noen retter.» «Hun sier at alle burde kunne lage en skikkelig pastamiddag.» Tobias smilte. «Da gleder jeg meg enda mer.» Ved grønnsaksdisken stoppet William. «Paprika eller cherrytomater?» «Cherrytomater.» svarte Tobias. «Da blir det cherrytomater.» William la pakken i kurven. «Greit å vite.» «Hva da?» «Hva du liker.» Tobias så på ham. «Du prøver virkelig å lære alt om meg.» William smilte. «Ja.» «Det gjør jeg.» En halvtime senere sto de på kjøkkenet i leiligheten. William bandt et kjøkkenhåndkle rundt livet. «Nå er du kjøkkensjef.» sa Tobias. William lo. «Og du er assistenten min.» «Hva skal jeg gjøre?» «Du kan kutte tomatene.» «Det klarer jeg.» De jobbet side om side. Mens Tobias delte tomatene i to, rørte William i sausen. Kjøkkenet ble fylt av lukten av hvitløk, urter og nykokt pasta. «Dette lukter utrolig godt.» sa Tobias. William så bort på ham. «Vent til du smaker.» Da maten var ferdig, dekket de bordet sammen. William tente et lite stearinlys. «Det var da veldig fint.» sa Tobias. William smilte litt sjenert. «Jeg syntes det passet.» De satte seg ned. Tobias tok den første biten. Han tygget langsomt. Så så han opp på William. «Vel?» spurte William spent. Tobias smilte bredt. «Dette er skikkelig godt.» William pustet lettet ut. «Så bra.» «Jeg var litt nervøs.» «Det var det ingen grunn til.» Middagen varte lenge. De snakket om barndomsminner. Om favorittfilmer. Om musikken de hørte på. William fortalte om familien sin, om søndagene hjemme hos foreldrene og om hvor mye han gledet seg til jul hvert eneste år. Tobias lyttet. Han likte måten William fortalte historier på. Rolig. Levende. Med et smil som fikk øynene til å glitre. «Hva drømte du om da du var liten?» spurte William. Tobias tenkte seg om. «Jeg ville bli fotograf.» «Ikke fordi jeg var opptatt av kameraer.» Han smilte. «Jeg likte bare tanken på å ta vare på øyeblikk.» William ble sittende og se på ham. «Det tror jeg du gjør.» «Hva mener du?» «Du tar ikke bare

bilder.» sa William. «Du tar vare på mennesker.» Tobias kjente at ordene traff ham. Han smilte stille. «Det var kanskje det fineste noen har sagt til meg.» William rødmet litt. «Det var bare det jeg tenkte.» Etter middagen ryddet de av bordet sammen. Tobias tok oppvasken. William tørket. Ingen av dem hadde dårlig tid. Da den siste tallerkenen var satt på plass, lente Tobias seg mot kjøkkenbenken. «Dette må vi gjøre oftere.» sa han. William nikket. «Det håper jeg.» Han så på Tobias med et varmt smil. «Jeg liker hverdager når du er en del av dem.» Da kjøkkenet var ryddet, gikk William bort til verandadøren. Han åpnet den forsiktig. Den kjølige kveldsluften strømmet inn. «Kom.» sa han. «Jeg vil vise deg noe.» Tobias fulgte etter. Balkongen var ikke stor, men den var koselig. Langs rekkverket sto små blomsterkasser, og i hjørnet hang en lysslynge som kastet et varmt skjær over den lille sittegruppen. «Så fint du har det.» sa Tobias mens han så seg rundt. William smilte. «Dette er favorittplassen min.» Han lente armene mot rekkverket. «Spesielt om kvelden.» Byen lå badet i lys under dem. Biler beveget seg som små lysende prikker mellom gatene. Et tog gled stille gjennom mørket i det fjerne. Tobias stilte seg ved siden av William. «Jeg skjønner hvorfor du liker å være her.» sa han. «Det er rolig.» William nikket. «Når jeg trenger å tenke, setter jeg meg ofte her.» De ble stående uten å si noe. Stillheten var behagelig. Den trengte ingen forklaring. Etter en stund brøt Tobias den. «Hva tenker du på akkurat nå?» William smilte svakt. «At denne dagen ble akkurat slik jeg håpet.» «Hvordan da?» «En vanlig mandag.» Han så på Tobias. «Som ble litt finere fordi du var en del av den.» Tobias lente seg lett mot rekkverket. «Jeg tror det er det jeg liker best med oss.» «Hva da?» «At vi ikke trenger store planer hele tiden.» «En middag.» «En tur.» «En kveld på balkongen.» Han smilte. «Det er nok.» William nikket rolig. «Jeg er enig.» Et lite vindkast fikk Tobias til å trekke jakken tettere rundt seg. William la merke til det. «Vent litt.» Han gikk inn og kom tilbake med et mykt ullpledd. «Her.» sa han. «Vi kan dele.» De satte seg ved siden av hverandre på den lille benken. Pleddet lå over begge. Skuldrene deres møttes. Tobias kjente varmen fra William. «Kan jeg spørre deg om noe?» sa William. «Selvfølgelig.» «Hva var det første du la merke til ved meg?» Tobias tenkte seg om. Så smilte han. «Øynene dine.» William så overrasket ut. «Øynene?» «Ja.» «De så så rolige ut.» William lo lavt. «Det er morsomt.» «Hvorfor det?» «Fordi jeg var alt annet enn rolig.» «Hva la du merke til hos meg?» spurte Tobias. William svarte nesten med én gang. «Smilet ditt.» «Det kom litt forsiktig.» «Som om du ikke helt visste om du skulle smile eller ikke.» Han møtte blikket til Tobias. «Men da du gjorde det…» Han smilte selv. «…klarte jeg ikke å se bort.» Tobias kjente at han rødmet. «Du sier så mange fine ting.» William trakk litt på skuldrene. «Jeg sier bare det jeg tenker.» Klokken hadde blitt mye. Tobias reiste seg. «Jeg burde vel komme meg hjem.» sa han. William fulgte ham ut i gangen. Ingen av dem skyndte seg. William hjalp Tobias med jakken. «Takk for i kveld.» sa Tobias. «Takk for at du kom.» svarte William. De ble stående et øyeblikk uten å si noe. Så tok Tobias et lite skritt nærmere. Han la armene rundt William. William holdt ham tett inntil seg. Ingen av dem hadde lyst til å slippe. Til slutt trakk Tobias seg litt tilbake. Han smilte. «Vi sees i morgen.» William nikket. «Ja.» «Og jeg gleder meg allerede.» Tirsdag ettermiddag sluttet undervisningen tidligere enn planlagt. Studentene strømmet ut av auditoriet mens praten fylte korridorene. «Jeg trodde vi skulle ha seminar helt til fire.» sa Frida. «Læreren måtte visst i et møte.» svarte Andreas. Julie smilte bredt. «Da har vi plutselig

en halv fridag.» «Og det betyr?» spurte Magnus. Julie så fornøyd rundt på dem. «At vi må finne på noe.» William så bort på Tobias. «Har du lyst til å bli med en liten tur?» «Bare vi to?» William nikket. «Jeg har en liten overraskelse.» Tobias smilte nysgjerrig. «Du vet at jeg blir veldig nysgjerrig når du sier sånn.» William lo. «Det er litt av meningen.» De tok trikken ned mot sentrum. Underveis forsøkte Tobias flere ganger å gjette hvor de skulle. «Skal vi på kino?» William ristet på hodet. «Nei.» «Restaurant?» «Nei.» «Da gir jeg opp.» William lo. «Bra.» Etter noen minutters gange stoppet William utenfor en liten bokhandel. Tobias så overrasket på ham. «Hit?» William nikket. «Du fortalte meg forrige uke at du savnet å lese romaner fordi pensum tok all tiden din.» Tobias smilte. «Det stemmer.» «Så tenkte jeg at vi kunne finne en bok hver.» De gikk inn. Lukten av nye bøker fylte den lille butikken. Tobias gikk langs hyllene med et rolig smil. Han lot fingertuppene gli over bokryggene. «Jeg har alltid likt bokhandler.» sa han. «Det er noe rolig med dem.» William fulgte etter. «Jeg tenkte faktisk akkurat på deg da jeg gikk forbi her i går.» Etter en stund fant Tobias en roman han hadde hatt lyst til å lese lenge. «Denne.» sa han. «Den har jeg hørt mye bra om.» William tok boken og så på baksiden. «Da synes jeg du skal ha den.» Tobias ristet på hodet. «Nei, jeg kan kjøpe den selv.» William smilte. «Jeg vet.» «Men jeg har lyst til å gi deg den.» Tobias så på ham noen sekunder. «Du kjøper mye til meg.» William trakk litt på skuldrene. «Ikke fordi jeg må.» «Jeg liker å gjøre deg glad.» Tobias smilte varmt. «Da får jeg finne en bok til deg også.» De gikk videre mellom hyllene. Etter litt leting fant Tobias en krimroman. «Denne tror jeg passer deg.» William så overrasket ut. «Hvorfor akkurat den?» «Fordi du alltid prøver å løse mysteriet før alle andre.» William begynte å le. «Det er faktisk sant.» Ved kassen insisterte Tobias på å betale den ene boken. William protesterte litt, men ga seg til slutt. «Da er vi enige.» sa Tobias. «Du ga en bok til meg.» «Og jeg ga en til deg.» William smilte. «Det høres rettferdig ut.» Da de kom ut igjen, hadde solen begynt å titte frem mellom skyene. William holdt opp posen med bøkene. «Vi burde lage en avtale.» «Hvilken?» spurte Tobias. «Når vi er ferdige med å lese, bytter vi.» Tobias nikket. «Det gjør vi.» Han smilte. «Da får vi lese litt av hverandre også.» William lo. «Akkurat det håpet jeg du skulle si.» De fortsatte rolig nedover gaten med bokposen mellom seg, mens samtalen gled over i favorittforfattere, barndomsbøker og historier de hadde lyst til å dele med hverandre. Noen dager senere var forelesningene over tidligere enn planlagt. Studentene strømmet ut av auditoriet mens praten fylte gangene. «Skal noen bli med og spise?» spurte Andreas. «Jeg må hjem.» sa Frida. «Jeg også.» Julie så bort på Magnus. «Vi kan ta den kafeen vi snakket om?» «Gjerne.» svarte Magnus. William snudde seg mot Tobias. «Har du planer?» Tobias smilte. «Nei.» «Har du?» William ristet på hodet. «Da har jeg lyst til å se hvordan du bor.» Tobias lo. «Du har faktisk aldri vært hos meg.» «Nettopp.» William tok sekken over skulderen. «Det er vel på tide.» En halvtime senere låste Tobias opp døren til leiligheten. «Velkommen.» sa han med et litt sjenert smil. William gikk rolig inn og så seg rundt. Leiligheten var liten, men lys. Bøker lå stablet på stuebordet. Et kamera sto på hyllen ved vinduet. Langs veggen hang flere innrammede fotografier. William gikk bort til dem. «Er det du som har tatt alle disse?» spurte han. «Ja.» svarte Tobias. «De fleste er fra turer jeg har vært på.» William studerte bildene lenge. Et landskap ved havet. En skog badet i morgensol. Et gammelt fyrtårn. «Du er utrolig flink.» sa han oppriktig. Tobias smilte beskjedent. «Takk.»

«Vil du ha kaffe?» spurte Tobias. «Gjerne.» William satte seg ved kjøkkenbordet mens Tobias fant frem kaffekannen. «Du virker veldig hjemme her.» sa Tobias. William så opp. «Det er fordi dette er en del av deg.» «Jeg liker å se hvordan du har det.» Mens kaffen trakk, fant Tobias frem et gammelt fotoalbum. «Dette har jeg hatt siden ungdomsskolen.» William tok det forsiktig imot. «Kan jeg?» «Selvfølgelig.» De bladde side for side. Det var bilder fra skoleturer. Sommerferier. Bursdager. Familiemiddager. William stoppet ved et bilde av en yngre Tobias med et kamera rundt halsen. «Du var ikke stor her.» Tobias lo. «Jeg var tretten.» «Pappa ga meg mitt første kamera den sommeren.» William smilte. «Du ser akkurat like lykkelig ut som du gjør når du tar bilder nå.» Tobias så ned på bildet. «Det kameraet betydde mye for meg.» «Det var kanskje da interessen begynte.» William lukket albumet forsiktig. «Jeg håper du aldri slutter å fotografere.» «Hvorfor det?» «Fordi du ser verden på en fin måte.» Kaffen var ferdig. Tobias satte to kopper på bordet. De ble sittende ved kjøkkenvinduet mens ettermiddagssolen fylte rommet. «Jeg liker meg her.» sa William. «Selv om leiligheten er liten.» Tobias smilte. «Den er ikke stor.» «Men den er min.» William nikket. «Og den føles veldig deg.» Tobias lente seg tilbake i stolen. «Hvordan da?» William så rolig på ham. «Den er varm.» «Rolig.» «Og full av minner.» Han smilte. «Akkurat som deg.» Tobias kjente smilet komme av seg selv. «Du har en egen evne til å si de riktige tingene.» William lo lavt. «Kanskje.» Han tok en slurk kaffe. «Eller kanskje jeg bare sier det jeg ser.» De ble sittende ved vinduet og prate mens ettermiddagssolen sakte gled over hustakene. Ingen av dem merket hvor fort timene gikk. Telefonen til Tobias vibrerte idet William gjorde seg klar til å gå. «Det er mamma.» sa Tobias og svarte. «Hei, mamma.» «Hei, Tobias.» Stemmen hennes var varm. «Er du hjemme?» «Ja, nesten.» «Så bra. Jeg lager middag i kveld. Har du lyst til å komme?» Tobias smilte. «Det høres koselig ut.» Han kastet et blikk mot William. «Er det greit om jeg tar med William?» Det ble stille et lite øyeblikk. Så lo moren. «Selvfølgelig! Det hadde vært veldig hyggelig.» Da Tobias la på, så William spørrende på ham. «Vel?» «Mamma inviterte oss på middag.» William smilte. «Er du sikker på at det er greit at jeg blir med?» «Hun spurte faktisk etter deg.» «Gjorde hun?» «Ja.» «Da tror jeg ikke du slipper unna.» William lo. «Da får jeg vel oppføre meg.» En liten stund senere sto de utenfor barndomshjemmet til Tobias. Han låste seg inn. «Mamma?» ropte han. «Vi er her!» «På kjøkkenet!» Lukten av hjemmelaget lasagne fylte hele huset. Moren til Tobias kom dem i møte med et varmt smil. «Så hyggelig å se deg igjen, William.» «Takk.» sa William. «Hyggelig å se deg også.» Hun ga Tobias en klem før hun så på begge. «Dere ser glade ut.» Tobias smilte. «Det er vi.» Kort tid etter kom faren til Tobias inn fra hagen. Han tørket hendene på et kjøkkenhåndkle. «Der er dere.» Han håndhilste på William. «Godt å se deg igjen.» «Takk.» svarte William. «Det er hyggelig å være her.» Rundt middagsbordet gikk praten lett. Moren til Tobias spurte om studiet. Faren lurte på hvordan gruppearbeidet gikk. William fortalte om prosjektet de holdt på med. «Tobias er den som alltid holder oversikten.» sa han. Tobias lo. «Det stemmer ikke.» «Jo.» sa William. «Du tror bare ingen legger merke til det.» Moren til Tobias smilte. «Han har alltid vært sånn.» «Da han var liten, måtte alle lekene ligge på riktig plass før han kunne sovne.» Tobias gjemte ansiktet i hendene. «Mamma…» Alle rundt bordet begynte å le. «Og du?» spurte faren og så på William. «Hvordan var du som barn?» William smilte. «Jeg var nok ganske stille.» «Jeg likte best å være ute.» «Enten med et

kamera…» Han så bort på Tobias og lo. «Eller en fiskestang.» «Da hadde dere nok kommet godt overens.» sa faren. Etter middagen hjalp Tobias og William til med oppvasken. Moren til Tobias tørket av kjøkkenbenken. Hun betraktet dem et øyeblikk. William og Tobias sto side om side ved vasken. De småpratet og lo mens de ryddet. Hun smilte stille for seg selv. Da William gikk ut i stuen for å hente vannglassene, ble hun stående igjen med Tobias. «Han virker som et godt menneske.» sa hun lavt. Tobias nikket. «Det er han.» «Han får deg til å smile.» Tobias så ned et øyeblikk før han svarte. «Jeg tror aldri jeg har vært så lykkelig.» Moren la en hånd forsiktig på armen hans. «Da er jeg glad på dine vegne.» Hun smilte varmt. «Det er fint å se at noen passer så godt på hjertet ditt.» Tobias møtte blikket hennes og smilte. «Jeg passer på hans også.» I det samme kom William tilbake med glassene. «Hva hvisker dere om?» spurte han med et smil. Moren lo. «Det er en hemmelighet.» William så bort på Tobias. «Da får jeg vel være tålmodig.» Tobias kunne ikke la være å le. «Det tror jeg blir vanskelig for deg.» Kvelden hadde blitt sen. Oppvasken var tatt. Middagsbordet var ryddet. Fra stuen kunne de høre Tobias' foreldre snakke lavt sammen mens de drakk kaffe. William og Tobias ble stående igjen på kjøkkenet. «Takk for at du ble med.» sa Tobias. William smilte. «Jeg er glad du spurte.» Han lente seg lett mot kjøkkenbenken. «Familien din fikk meg til å føle meg veldig velkommen.» Tobias nikket. «Det er akkurat sånn de er.» «De liker deg.» William lo stille. «Det håper jeg.» «Det gjør de.» svarte Tobias uten å nøle. Moren til Tobias stakk hodet inn på kjøkkenet. «Vi går en liten tur med hunden.» sa hun. «Dere trenger ikke skynde dere.» Faren tok på seg jakken. «Bare lås når dere går.» «Det skal vi.» sa Tobias. Et øyeblikk senere ble ytterdøren lukket. Huset ble stille. William så seg rundt. «Det er første gang vi er alene her.» sa han. Tobias smilte. «Ja.» «Litt rart.» «Litt.» Fra stuen sto en gammel radio på en kommode. Den spilte lav musikk. En rolig melodi fylte rommet. William lyttet noen sekunder. Så så han bort på Tobias. «Får jeg lov til å stjele deg et øyeblikk?» Tobias smilte. «Du trenger ikke spørre.» William rakte hånden frem. «Kom.» Tobias la hånden i hans. William førte ham rolig ut på stuegulvet. «Vi danser jo nesten aldri.» sa Tobias. William lo. «Det gjør vi nå.» Ingen av dem tenkte på trinn. Ingen telte takter. De beveget seg bare langsomt rundt på gulvet. William la den ene hånden forsiktig mot ryggen til Tobias. Den andre holdt hånden hans. Tobias kjente den rolige rytmen fra musikken. Han lente hodet mot skulderen til William. «Dette er fint.» hvisket han. «Ja.» sa William. «Veldig.» De danset uten å si noe en stund. Bare lyden av musikken og den svake knirkingen i tregulvet fylte rommet. William strøk tommelen rolig over hånden til Tobias. «Vet du hva jeg liker aller best?» spurte han. Tobias løftet blikket. «Nei.» «At du får meg til å føle at jeg kan senke skuldrene.» Han smilte. «Jeg trenger aldri å late som når jeg er sammen med deg.» Tobias kjente en varm klump i brystet. «Jeg føler det på akkurat samme måte.» William møtte blikket hans. «Da har vi kanskje funnet noe ganske sjeldent. Musikken stilnet. Ingen av dem flyttet seg. De ble stående tett inntil hverandre. «Hva tenker du på?» spurte William. Tobias smilte litt. «At dette har vært en veldig fin dag.» «Det synes jeg også.» William så seg rundt i den lune stuen. «Og at jeg begynner å forstå hvor du har fått tryggheten din fra.» «Mamma og pappa?» William nikket. «De ser på hverandre på samme måte som du ser på meg.» Tobias ble stille et øyeblikk. Så smilte han. «Det har jeg faktisk aldri tenkt over.» Ytterdøren gikk opp. Latter fylte gangen. «Er dere fortsatt våkne?» ropte moren

til Tobias. William og Tobias trakk seg litt fra hverandre og begynte å le. «Ja.» ropte Tobias tilbake. «Vi kommer.» William tok jakken sin. Før de gikk ut i gangen, lente han seg diskret mot Tobias. «Takk for en kveld jeg kommer til å huske.» Tobias smilte varmt. «Den kommer jeg også til å huske.» De gikk ut til de andre side om side, mens praten og latteren fylte huset igjen. Mandag morgen var campus fylt av den vanlige summingen av studenter. Noen kom løpende med kaffekoppen i hånden. Andre sto i små grupper og snakket om helgen. Tobias gikk over skoleplassen med sekken over den ene skulderen. Han trengte ikke lete lenge. William sto allerede utenfor kaffebaren. «God morgen.» sa William og rakte frem en varm kaffekopp. Tobias smilte. «Du kommer alltid før meg.» «Det er fordi jeg liker å vente på deg.» William svarte med et lite smil. «Dessuten vet jeg hvordan du liker kaffen din.» Tobias tok en slurk. «Det gjør du faktisk.» De gikk sammen inn mot hovedbygningen. «Har du sovet godt?» spurte William. «Veldig.» Tobias nikket. «Jeg tror jeg fortsatt tenkte på i går.» William smilte. «Jeg også.» «Mammaen din er utrolig hyggelig.» «Hun kommer til å bli glad når hun hører at du sa det.» William lo. «Hun kommer sikkert til å invitere meg på middag igjen.» «Det hadde ikke overrasket meg.» Utenfor auditoriet ventet allerede Julie, Frida, Andreas og Magnus. «Der er dere!» Julie vinket ivrig. «Vi begynte å lure på om dere hadde tatt fri.» Magnus ristet på hodet. «De kommer alltid sammen.» «Og alltid med kaffe.» la Andreas til. William så på Tobias. «Vi har visst fått et rykte.» Tobias lo. «Det kunne vært verre.» Forelesningen denne dagen handlet om kommunikasjon og samarbeid. Studentene ble delt inn i grupper for å løse ulike oppgaver. Læreren gikk rundt mellom bordene. Da hun kom til gruppen deres, ble hun stående et øyeblikk. «Jeg liker hvordan dere samarbeider.» sa hun. «Dere lytter til hverandre.» Julie smilte. «Det er derfor vi trives så godt sammen.» Læreren nikket. «Det merkes.» Etter forelesningen gikk de seks ut i skolegården. Solen tittet frem mellom skyene. «Vi burde spise lunsj ute.» foreslo Frida. «Så lenge det ikke regner.» Magnus så opp mot himmelen. «Da har vi kanskje en halvtime.» Julie begynte å le. «Optimisten Magnus.» De fant en ledig benk på området. Andreas hadde kjøpt ferske rundstykker i kantinen. Julie delte ut små yoghurtbegre til alle. «Du har pakket mat til hele klassen.» sa Tobias med et smil. Julie trakk på skuldrene. «Mamma lager alltid litt for mye.» «Da deler jeg heller.» William så bort på Tobias. «Hun minner litt om moren din.» Tobias nikket. «Ja.» «Begge passer på alle rundt seg.» Mens de spiste, begynte praten å dreie seg om sommerferien. «Hva skal dere gjøre når semesteret er ferdig?» spurte Frida. Andreas lente seg tilbake. «Jeg skal jobbe.» Magnus nikket. «Samme her.» Julie så bort på Tobias. «Og dere?» Tobias kastet et blikk mot William. «Vi har faktisk ikke planlagt så mye ennå.» William smilte. «Ikke ennå.» «Men vi finner sikkert på noe.» Tobias lente seg litt nærmere ham. «Det viktigste for meg er egentlig bare at vi får litt tid sammen.» William møtte blikket hans og smilte. «Det er det viktigste for meg også.» Etter lunsjen gikk de tilbake til undervisningen. Timene gikk fort. Læreren avsluttet forelesningen med å gi studentene en oppgave som skulle leveres uken etter. «Dere kan gjerne jobbe i grupper,» sa hun. «Men husk at alle skal levere sin egen refleksjon.» Studentene begynte å pakke sammen. Julie lukket notatboken. «Da vet vi hva vi skal gjøre resten av uka.» «Utsette det til siste liten?» spurte Magnus med et smil. Julie lo. «Nei da.» Hun gjorde en liten pause. «…Kanskje.» Latteren spredte seg rundt bordet. William så bort på Tobias. «Har du lyst til å

jobbe litt på biblioteket?» «Ja.» svarte Tobias. «Da slipper vi å tenke på oppgaven i helgen.» «Akkurat.» De vinket til de andre og gikk sammen over campus. Biblioteket var stille. Bare lyden av tastaturer og sider som ble bladd om kunne høres. De fant et bord ved de store vinduene. Solen skinte inn og fylte rommet med et mykt lys. Tobias åpnet datamaskinen. «Jeg liker å sitte her.» sa han. William så seg rundt. «Det er rolig.» «Og utsikten er fin.» Tobias nikket. «Det hjelper meg å konsentrere meg.» Den neste timen jobbet de nesten uten å si et ord. William skrev. Tobias leste gjennom pensum og noterte underveis. Av og til så de opp på hverandre. Smilte. Så fortsatte de. Etter en stund strakte Tobias seg. «Nå trenger hjernen min en pause.» William lukket datamaskinen. «Jeg også.» «Skal vi hente kaffe?» «Gjerne.» De gikk ned til den lille kaffebaren i første etasje. William stilte seg i kø. «Hva har du lyst på?» spurte han. «En cappuccino.» «Og en kanelbolle.» William smilte. «Jeg visste du kom til å si det.» Tobias lo. «Jeg begynner å bli forutsigbar.» «Nei.» sa William. «Jeg begynner bare å kjenne deg.» De fant et lite bord ved vinduet. Utenfor hastet studentene mellom forelesningene. Inne var det varmt. «Kan jeg spørre deg om noe?» sa William. «Selvfølgelig.» «Hva er den største drømmen din?» Tobias tok seg god tid før han svarte. «Jeg tror egentlig ikke drømmen min handler om jobb.» William lyttet. «Den handler om å ha mennesker rundt meg.» «Et hjem.» «Venner.» «En familie.» Han smilte litt. «Et sted jeg gleder meg til å komme tilbake til hver dag.» William ble sittende stille. Så smilte han. «Det høres ut som en veldig fin drøm.» «Hva med deg?» spurte Tobias. William så ned i kaffekoppen. «Jeg tror min ligner.» Han løftet blikket. «Jeg har aldri vært opptatt av store ting.» «Jeg vil bare dele hverdagen med noen.» Tobias smilte. «Det er kanskje de små tingene som betyr mest.» William nikket. «Det tror jeg også.» De ble sittende en stund uten å si noe. Ingen av dem følte behov for å fylle stillheten. Det var nok å sitte ved samme bord. Drikke kaffe. Og vite at den andre var der. Etter noen minutter lente Tobias seg litt frem. «Jeg er glad vi fant hverandre.» sa han lavt. William møtte blikket hans. Et varmt smil bredte seg over ansiktet. «Det er jeg også.» De forlot biblioteket idet ettermiddagssolen brøt gjennom skyene. Luften var frisk, og gatene var fulle av mennesker på vei hjem fra jobb og studier. William stakk hendene ned i jakkelommene. «Har du dårlig tid hjem?» spurte han. Tobias ristet på hodet. «Ingen planer.» «Du da?» «Ikke jeg heller.» William smilte. «Da har vi kanskje tid til en liten omvei.» De gikk uten noe bestemt mål. Forbi små kafeer, bokhandler og butikker med store vinduer. Tobias stoppet innimellom for å ta noen bilder. Et gammelt murbygg badet i ettermiddagssolen. En syklist som passerte over brosteinene. En eldre mann som satt på en benk og leste avisen. William betraktet ham mens han fotograferte. «Du blir helt oppslukt.» sa han. Tobias senket kameraet. «Legger du merke til det?» William smilte. «Ja.» «Når du tar bilder, ser det ut som resten av verden forsvinner litt.» «Det er kanskje fordi jeg prøver å se det andre ikke ser.» sa Tobias. William nikket. «Det tror jeg du gjør.» De fortsatte videre. Et lite bakeri sendte duften av nybakte boller ut på fortauet. Tobias stoppet og trakk pusten dypt. «Den lukten…» William lo. «Ikke si at du ble sulten igjen.» «Litt.» innrømmet Tobias. «Vi spiste jo for en time siden.» «Jeg vet.» «Men kanelboller teller ikke som et vanlig måltid.» William ristet leende på hodet. «Den logikken tror jeg bare du forstår.» De kjøpte en bolle hver og satte seg på en benk i en liten park. Rundt dem lekte barn på lekeplassen. Noen kastet frisbee på gresset. Andre satt på tepper og nøt

solen. «Jeg liker å sitte her.» sa Tobias. «Det er liv overalt.» William fulgte blikket hans. «Jeg har alltid likt å se på mennesker.» «Ikke fordi jeg er nysgjerrig.» «Men fordi alle har sin egen historie.» Tobias smilte. «Det høres ut som noe jeg kunne sagt.» William lo. «Da er det kanskje derfor vi passer så godt sammen.» Tobias tok en bit av bollen. «Hva tror du de andre gjør nå?» William tenkte seg om. «Julie har sikkert fått Frida med på en kafé.» «Andreas trener kanskje.» «Og Magnus…» Han lo. «…ligger sannsynligvis hjemme på sofaen.» Tobias begynte å le. «Stakkars Magnus.» «Han hadde sikkert vært enig selv.» Da de hadde spist ferdig, reiste de seg. William børstet noen smuler av jakken. «Skal jeg følge deg til T-banen?» spurte han. «Gjerne.» Tobias svarte med et smil. De gikk side om side den siste biten. Tempoet var rolig. Ingen av dem hadde behov for å skynde seg. Ved nedgangen til T-banen stoppet de. «Vi sees i morgen.» sa Tobias. «Ja.» William smilte. «Og hvis du får lyst til å lese den boken vi kjøpte, må du sende meg en melding og fortelle hva du synes.» Tobias lo. «Bare hvis du lover å gjøre det samme.» «Avtale.» De ga hverandre en varm klem. Tobias gikk ned trappen mot perrongen. Da han snudde seg, sto William fortsatt der oppe. Han løftet hånden og vinket. Tobias vinket tilbake før han fortsatte ned. Han kunne ikke la være å smile. Nakne hverdager som denne var blitt noe av det fineste han visste. Hele uken gikk fort. Forelesninger, gruppearbeid og lange dager på biblioteket fylte timeplanen. Da fredagen endelig kom, var stemningen på campus lettere. «Endelig helg.» sa Andreas idet han lukket sekken. Magnus nikket. «Den har jeg ventet på siden mandag.» Julie smilte lurt. «Og derfor inviterer jeg alle hjem til meg i kveld.» Frida så opp. «Har du planlagt dette lenge?» «Selvfølgelig.» Julie lo. «Jeg planlegger alt.» «Hva er planen?» spurte Tobias. «Pizza.» sa Julie. «Kortspill.» «Film.» «Og masse godteri.» Andreas løftet hånden. «Jeg er med.» «Samme her.» sa Magnus. William så bort på Tobias. «Hva sier du?» Tobias smilte. «Det høres ut som en fin start på helgen.» Litt senere samme kveld sto de utenfor leiligheten til Julie. Hun åpnet døren før noen rakk å ringe på. «Velkommen!» utbrøt hun. «Kom inn.» Frida lo. «Du har pyntet.» «Litt.» innrømmet Julie. Stuen var fylt med levende lys. Et stort sofabord var dekket med skåler med popcorn, potetgull, sjokolade og brus. «Du sa filmkveld.» sa Magnus. «Dette ser ut som en kinokveld.» Julie smilte stolt. «Det var akkurat planen.» Mens pizzaen sto i ovnen, satte Andreas på musikk. William gikk bort til vinduet. Tobias stilte seg ved siden av ham. «Hun er flink til å skape stemning.» sa Tobias. William nikket. «Hun får alle til å føle seg velkommen.» «Pizza!» ropte Julie fra kjøkkenet. Alle samlet seg rundt spisebordet. Praten gikk livlig mellom munnfullene. Det ble fortalt historier fra praksis. Magnus klarte å søle dressing på genseren sin. «Allerede?» lo Frida. Magnus så ned. «Det må være rekord.» Julie rakte ham en serviett. «Det hadde vært mer overraskende hvis du *ikke* hadde sølt.» Latteren fylte rommet. Etter maten fant Andreas frem en kortstokk. «President?» foreslo han. «Ja!» sa Julie. «Men ingen får jukse.» Magnus så uskyldig ut. «Ser jeg ut som en som jukser?» Alle fem svarte i kor. «Ja!» Magnus begynte å le. «Da har jeg visst fått et rykte.» Kortspillet varte lenge. Julie jublet hver gang hun vant. Frida ristet bare på hodet. «Du tar dette altfor seriøst.» «Nei.» sa Julie. «Jeg liker bare å vinne.» William lente seg litt mot Tobias. «Har du det fint?» spurte han lavt. Tobias nikket. «Veldig.» Han så rundt på vennene sine. «Jeg tror ikke jeg har ledd så mye på lenge.» William smilte. «Det er godt å se.» Senere på kvelden skrudde Julie av den sterke taklampen. Bare de små

lampene i stuen sto igjen. Filmen begynte. Alle fant hver sin plass i sofaen. Frida satt ved siden av Julie. Magnus og Andreas tok lenestolene. William og Tobias delte den ene enden av sofaen. Et pledd lå over knærne deres. Etter en stund lente Tobias hodet mot skulderen til William. William så ned på ham. «Komfortabel?» hvisket han. Tobias smilte uten å ta blikket fra filmen. «Veldig.» William svarte med et lite smil og lot skulderen bli liggende akkurat der. Filmen fortsatte, men innimellom var det latteren fra vennene rundt dem som gjorde kvelden aller finest. Solen skinte inn gjennom gardinene da Tobias våknet neste morgen. Han strakte seg rolig før han tok opp telefonen fra nattbordet. Det blinket én ulest melding. **William:** *God morgen. Har du sovet godt?* Et smil fant veien til ansiktet hans. **Tobias:** *Veldig godt. Du da?* Det tok bare noen sekunder før svaret kom. **William:** *Ja. Men jeg tror jeg fortsatt er mett etter all pizzaen hos Julie.* Tobias lo for seg selv. **Tobias:** *Det er din egen skyld. Du tok fire stykker.* **William:** *Tre og et halvt.* **Tobias:** *Jeg teller fire.* Telefonen begynte å ringe. Tobias svarte med en gang. «Hei.» «Hei.» William lo. «Jeg tenkte det var enklere å ringe enn å skrive.» «Det var jeg enig i.» Tobias satte seg opp i sengen. «Hva gjør du?» «Lager frokost.» «Har du spist?» «Ikke ennå.» William ble stille et øyeblikk. «Da har jeg et forslag.» En time senere sto Tobias utenfor leiligheten til William. Døren åpnet seg nesten med én gang. «Perfekt timing.» sa William. «Jeg håper du er sulten.» «Veldig.» Fra kjøkkenet kom lukten av nybakte rundstykker. På bordet sto det egg, ost, syltetøy, appelsinjuice og nytraktet kaffe. Tobias så seg rundt. «Du har virkelig gjort deg flid.» William smilte litt sjenert. «Jeg hadde lyst.» De satte seg ved bordet. William helte kaffe i koppene. «Hvordan var det hjemme etter at du kom fra Julie?» spurte han. «Mamma sov allerede.» Tobias smilte. «Men pappa satt oppe og så på sport.» «Så vi ble sittende og prate en stund.» William nikket. «Det høres hyggelig ut.» Mens de spiste, gled samtalen fra studiet til barndomsminner. William fortalte om sommerferier ved sjøen. Om fisketurer med faren. Om hvordan moren alltid bakte kanelsnurrer når det regnet. Tobias lyttet med et smil. «Jeg liker å høre deg fortelle.» sa han. William så opp. «Hvorfor det?» «Fordi du smiler hver gang du snakker om familien din.» William ble sittende stille noen sekunder. Så smilte han enda litt bredere. «Det har jeg aldri tenkt over.» «Det gjør du.» sa Tobias. «Og da blir jeg glad.» Etter frokosten ryddet de sammen. William satte tallerkenene i oppvaskmaskinen mens Tobias tørket av bordet. «Hva har du lyst til å gjøre i dag?» spurte William. Tobias tenkte seg om. «Egentlig ingenting spesielt.» Han smilte. «Kanskje bare gå en tur.» «Eller finne en kafé.» «Det høres ut som en perfekt lørdag.» sa William. Før de gikk ut, stoppet Tobias ved bokhyllen. Han tok opp krimromanen de hadde kjøpt tidligere i uken. «Har du begynt på den?» spurte han. William nikket. «Litt.» «Og du?» «Ikke ennå.» Tobias lo. «Da må jeg vel begynne i kveld.» William smilte. «Da kan vi snakke om den på mandag.» «Avtale.» William tok jakken sin fra knaggen. «Kom.» sa han. «Hele dagen ligger foran oss.» Tobias tok på seg skoene og åpnet døren. «Da synes jeg vi skal bruke den godt.» Sammen gikk de ned trappen, mens den friske vårluften ventet utenfor. Trikken stanset ved Tøyen. William gikk ut først og holdt døren åpen for Tobias. «Du har fortsatt ikke fortalt hvor vi skal.» sa Tobias med et smil. William så ertende bort på ham. «Det er fordi jeg liker at du er nysgjerrig.» «Du er umulig.» «Jeg vet.» William lo. De gikk noen minutter før de kom frem til inngangen til Botanisk hage. Tobias stoppet opp. «Hit?» William nikket. «Du sa en gang at du aldri hadde

vært her om våren.» Tobias så seg rundt. Trærne hadde fått lysegrønne blader. Blomsterbedene var fulle av farger. «Det er jo helt nydelig.» sa han lavt. De ruslet langs de smale grusgangene. Tobias hadde kameraet hengende over skulderen. «Jeg tror jeg kommer til å fylle hele minnekortet.» sa han. William smilte. «Da har vi god tid.» Ved et stort blomsterbed satte Tobias seg på huk. Små tulipaner sto i rødt, gult og hvitt. Han løftet kameraet. Klikk. Klikk**.** William ble stående noen meter unna og betraktet ham. Han likte å se hvor konsentrert Tobias ble. Hvordan hele ansiktet forandret seg når han fotograferte. «Hva tenker du på?» spurte Tobias da han reiste seg. William smilte. «På deg.» «Det var ikke noe nytt.» lo Tobias. «Nei.» William trakk lett på skuldrene. «Men det er sant.» De fortsatte videre. Et eldre ektepar satt på en benk og delte en termos med kaffe. En liten jente løp rundt med en såpeboblepistol. Boblene steg opp i luften og glitret i solen. «Se.» sa Tobias. «Så fint.» Han løftet kameraet igjen. William stilte seg ved siden av ham. «Du finner motiver overalt.» «Det gjør du også.» sa Tobias. William så overrasket på ham. «Hvordan da?» «Du legger merke til mennesker.» «Jeg legger merke til øyeblikk.» William smilte. «Da utfyller vi hverandre.» Litt senere fant de en ledig benk. William lente seg tilbake. «Skal vi bare sitte litt?» «Gjerne.» svarte Tobias. Ingen av dem tok opp telefonen. Ingen av dem hadde dårlig tid. De bare satt. Så på menneskene som gikk forbi. Hørte fuglene synge. Lot stillheten være en del av samtalen. Etter noen minutter lente Tobias seg litt nærmere. «Jeg har tenkt på noe.» sa han. William vendte seg mot ham. «Hva da?» «Jeg tror ikke jeg har takket deg ordentlig.» William så undrende ut. «For hva?» «For at du alltid får meg til å føle meg viktig.» William ble stille. Så ristet han langsomt på hodet. «Du trenger ikke takke meg for det.» sa han. «Du er viktig.» «Det er bare sånn det er.» Tobias kjente smilet vokse. Han tok hånden til William. «Da er vi heldige begge to.» William flettet fingrene sine inn mellom Tobias sine. «Ja.» sa han lavt. «Det er vi.» De ble sittende på benken en stund til, mens vårsolen varmet ansiktene deres og byen fortsatte sitt rolige liv rundt dem. De forlot Botanisk hage i rolig tempo. Solen sto fortsatt høyt på himmelen, og gatene var fulle av mennesker som nøt den varme vårdagen. William så bort på Tobias. «Har du lyst til å bli med hjem en stund?» spurte han. Tobias smilte. «Ja.» «Jeg har ingen planer før i kveld.» «Da passer det perfekt.» Da de kom inn i leiligheten, åpnet William et vindu mot balkongen. En mild bris fylte stuen. Tobias satte kameraet forsiktig fra seg på spisebordet. «Jeg tok mange bilder i dag.» sa han. William hengte fra seg jakken. «Har du lyst til å vise dem?» «Gjerne.» De satte seg sammen i sofaen. Tobias bladde gjennom bildene på kameraet. Fargerike tulipaner. Såpebobler som svevde gjennom luften. Det gamle drivhuset. William så nøye på hvert eneste bilde. «Dette er favoritten min.» sa han og pekte på bildet av den lille jenta som forsøkte å fange en såpeboble. «Hvorfor akkurat det?» spurte Tobias. William smilte. «Fordi hun ser så oppriktig glad ut.» Tobias nikket. «Det var akkurat det jeg tenkte da jeg tok bildet.» Etter en stund la Tobias kameraet fra seg. «Jeg blir alltid litt sliten etter å fotografere.» innrømmet han. «Ikke fordi det er tungt.» «Men fordi jeg prøver å legge merke til alt.» William lente seg tilbake i sofaen. «Det er kanskje derfor bildene dine blir så fine.» Det ble stille mellom dem. William skrudde på den lille høyttaleren som sto i bokhyllen. Rolig musikk fylte stuen. «Har du lyst på noe å drikke?» spurte han. «Et glass vann holder.» William gikk ut på kjøkkenet og kom tilbake med to glass. Han rakte det ene til Tobias. «Vær

så god.» «Takk.» Tobias tok en slurk før han så seg rundt i leiligheten. Blikket stoppet ved bokhyllen. «Har du alltid likt å lese?» spurte han. William nikket. «Helt siden jeg var liten.» Han gikk bort og tok ut en slitt roman. «Denne leste pappa for meg da jeg var barn.» Tobias tok forsiktig imot boken. Omslaget var slitt i kantene. «Du har tatt godt vare på den.» «Den betyr mye for meg.» sa William. «Jeg håper vi får mange slike minner.» sa Tobias. «At vi en dag kan se tilbake på alt vi har opplevd.» William møtte blikket hans. «Det håper jeg også.» De satte seg igjen. Denne gangen litt nærmere hverandre enn tidligere. Tobias lente hodet mot skulderen til William. «Du lukter godt.» sa han lavt. William lo. «Er det et kompliment?» «Ja.» «Definitivt.» William smilte og la armen rolig rundt skuldrene til Tobias. «Da må jeg huske hvilken parfyme jeg bruker.» Tobias lo. «Det trenger du ikke.» «Jeg tror egentlig det bare lukter… deg.» William ble sittende og smile. «Det var en ny måte å si det på.» «Men jeg liker den.» Etter en stund begynte det å rumle svakt i magen til Tobias. William hørte det og klarte ikke å holde latteren tilbake. «Sulten igjen?» Tobias gjemte ansiktet i hendene. «Ikke si det til Julie.» William lo så tårene nesten trillet. «Hun hadde sagt at du endelig har blitt som henne.» Tobias begynte å le han også. «Da tror jeg vi må lage noe mat.» «Det synes jeg høres ut som en veldig god idé.» Sammen gikk de ut på kjøkkenet, mens latteren fortsatt hang igjen mellom dem. William åpnet kjøleskapet og ble stående med døren på gløtt. «La oss se…» mumlet han. «Vi har kylling, grønnsaker og pasta.» Tobias lente seg mot kjøkkenbenken. «Da høres det ut som middagen allerede har bestemt seg.» William snudde seg og smilte. «Du er lett å lage mat til.» «Jeg er bare veldig glad i pasta.» «Det har jeg lagt merke til.» William fant frem en skjærefjøl. «Du kan kutte paprikaen.» «Bare paprika?» spurte Tobias med et ertende smil. «Du stoler tydeligvis ikke helt på kokkeferdighetene mine.» William lo. «Jo da.» «Men sist du skulle skjære løk, gråt du mer enn løken.» Tobias begynte å le. «Det var én gang.» «To.» rettet William. «Greit.» sa Tobias. «To ganger.» Musikken fra stuen fylte leiligheten med en rolig stemning. William satte en gryte med vann på komfyren. Tobias begynte å kutte grønnsakene. «Du…» sa William plutselig. «Hva da?» «Jeg liker egentlig disse små hverdagsøyeblikkene aller best.» Tobias så opp. «Hvordan da?» William rørte forsiktig i gryten. «Å lage middag.» «Rydde sammen.» «Snakke om dagen.» Han smilte. «Det føles… hjemme.» Tobias ble stille. Han la fra seg kniven. «Jeg har tenkt det samme.» sa han. «Jeg har aldri gledet meg så mye til vanlige hverdager før.» William møtte blikket hans. «Det er kanskje fordi vi deler dem.» Da sausen begynte å koke, løftet William lokket av gryten. En varm duft av hvitløk og urter fylte kjøkkenet. «Nå begynner det å ligne noe.» sa Tobias. William tok en tresleiv. «Vil du smake?» Han rakte sleiven mot Tobias. Tobias tok en liten smak. Han tenkte seg om noen sekunder. William fulgte spent med. «Vel?» Tobias smilte. «Den mangler litt salt.» William lo. «Jeg visste du kom til å finne noe.» «Får jeg prøve?» spurte Tobias. William rakte ham saltbøssen. Tobias drysset forsiktig litt over sausen og rørte rundt. «Nå.» sa han. William smakte. Han nikket. «Du hadde rett.» «Ikke bli for vant til det.» erte Tobias. «Det er allerede for sent.» svarte William med et smil. Mens pastaen kokte ferdig, begynte Tobias å rydde litt på kjøkkenet. William kom bort bak ham. «Du trenger ikke gjøre alt.» sa han. «Vi gjør det sammen.» Tobias snudde seg. «Det er akkurat det jeg gjør.» William ble stående nær. «Jeg vet.» Han smilte varmt. «Og jeg liker det.» Etter middagen ble de sittende ved spisebordet med hver sin kopp te.

Kjøkkenvinduet sto litt på gløtt. Den milde kveldsluften fylte rommet. «Vet du hva vi burde gjøre snart?» spurte Tobias. William løftet blikket. «Nei.» «Vi burde dra på en liten helgetur.» William lente seg tilbake i stolen. «Det hadde vært hyggelig.» «Har du et sted i tankene?» Tobias smilte. «Ikke ennå.» «Men jeg tror det viktigste er at vi drar sammen.» William nikket langsomt. «Da spiller det egentlig ingen rolle hvor vi ender opp.» De ble sittende og snakke videre mens tekoppene sakte ble tomme, og den rolige stemningen fra kjøkkenet fulgte dem utover kvelden. Etter at de hadde ryddet bort tekoppene, ble William stående ved kjøkkenvinduet. Han så ut på den lyse sommerkvelden. «Det er nesten synd å være inne.» sa han. Tobias gikk bort og stilte seg ved siden av ham. «Hva tenker du på?» «En liten kveldstur.» William smilte. «Har du lyst?» Tobias nikket med en gang. «Veldig.» Noen minutter senere ruslet de hånd i hånd langs Akerselva. Lyden av vannet fulgte dem hele veien. Små fossefall glitret i det varme kveldslyset, og folk satt langs elvebredden med kaffe, gitarer og engangsgriller. Stemningen var rolig. Nesten sommerlig. «Jeg har alltid likt dette stedet.» sa Tobias. William så utover vannet. «Det skjønner jeg.» «Det er noe fredelig her.» De passerte et lite område hvor noen barn kastet brød til endene. En liten gutt mistet hele posen i gresset. Brødbitene trillet i alle retninger. Tobias kunne ikke la være å smile. «Det minner meg om da jeg var liten.» sa han. «Pappa tok meg ofte med til en park for å mate ender.» William så bort på ham. «Jeg gjorde det samme med bestefaren min.» «Virkelig?» William nikket. «Han hadde alltid en pose med gammelt brød i bilen.» Begge lo. Lenger fremme sto en gateartist og spilte gitar. Den rolige melodien spredte seg mellom trærne. Flere mennesker hadde stoppet opp for å lytte. William tok opp lommeboken og la noen mynter i gitarkassen. Artisten smilte. «Tusen takk.» William nikket høflig. «Du spiller veldig fint.» De fortsatte videre. Tobias la merke til en liten trebro over elven. «Skal vi gå over?» spurte han. «Gjerne.» Broen var nesten tom. De stoppet midt på den. Vannet strømmet under dem. «Jeg liker lyden.» sa Tobias. «Den får meg til å slappe av.» William lente armene mot rekkverket. «Det er kanskje derfor folk alltid søker seg til vann.» Et øyeblikk ble de stående uten å si noe. William vendte seg mot Tobias. «Du.» «Ja?» «Jeg er glad for at du sa ja den dagen jeg spurte om vi skulle ta en kaffe etter forelesningen.» Tobias smilte. «Jeg var faktisk litt nervøs.» William så overrasket ut. «Du?» «Ja.» «Jeg visste ikke om du bare var hyggelig.» William lo. «Jeg var alt annet enn bare hyggelig.» «Jeg håpet hele tiden at du skulle si ja.» Tobias ristet leende på hodet. «Det visste jeg ikke.» «Nå vet du det.» William smilte. De gikk videre til de kom til en liten benk med utsikt over elven. William satte seg først. Tobias satte seg tett inntil ham. «Har du noen gang angret på noe?» spurte Tobias etter en stund. William tenkte seg om. «Jo.» sa han rolig. «Jeg angrer på alle gangene jeg lot frykten bestemme.» «Hva mener du?» «At jeg noen ganger har ventet for lenge med å si det jeg egentlig føler.» Tobias så på ham. «Da er jeg glad du ikke ventet med meg.» William smilte varmt. «Det er jeg også.» Solen var på vei ned bak hustakene. Himmelen fikk et gyllent skjær som speilet seg i vannet. Tobias lente hodet mot skulderen til William. «Vi burde gå flere kveldsturer.» sa han. «Det gjør godt å bare rusle uten mål.» William nikket. «Da lager vi en avtale.» «Hvilken?» «Minst én kveld i uka.» Tobias smilte. «Det klarer vi.» William strakte frem lillefingeren. «Avtale?» Tobias lo og hektet lillefingeren sin rundt hans. «Avtale.» De ble sittende på benken litt til, mens den rolige sommerkvelden senket seg over byen og

lyden av elven fylte stillheten mellom dem. Søndagen kom med blå himmel og en lett bris. Tobias våknet av at telefonen vibrerte på nattbordet. Han smilte idet han så navnet på skjermen. **William.** «God morgen.» sa Tobias. «God morgen.» svarte William. «Har du lyst til å finne på noe i dag?» «Alltid.» sa Tobias. «Hva tenkte du på?» «Pakk en liten sekk.» William lo. «Resten er en overraskelse.» En time senere møttes de ved Jernbanetorget. William hadde en ryggsekk på ryggen. «Du ser veldig fornøyd ut.» sa Tobias. «Det er fordi jeg tror du kommer til å like dette.» William smilte. «Kom.» De tok T-banen noen stopp før de gikk av. Derfra fulgte de en sti opp mot et utsiktspunkt. «Har du vært her før?» spurte Tobias. William nikket. «Pappa tok meg hit da jeg var liten.» «Når han trengte en pause fra byen.» Tobias så seg rundt. Skogen var stille. Bare fuglesang og lyden av vinden mellom trærne fulgte dem. «Jeg skjønner hvorfor.» sa han. Etter omtrent tjue minutters gange åpnet landskapet seg. Foran dem lå en stor gresslette med utsikt over byen. Oslo bredte seg ut under dem. Fjorden glitret i solen. «Wow…» hvisket Tobias. «Dette hadde jeg aldri funnet alene.» William smilte. «Det var litt av poenget.» De fant en plass i gresset. William åpnet sekken. «Du har pakket piknik.» sa Tobias overrasket. «Litt.» William tok frem et teppe, baguetter, jordbær, druer og en termos med kaffe. «Du overrasker meg stadig.» William lo. «Det håper jeg.» De spiste mens de så utover byen. Mennesker passerte på stien bak dem, men ingen forstyrret den rolige stemningen. «Hva er ditt beste barndomsminne?» spurte William. Tobias tenkte seg om. «Somrene hos bestemor.» sa han. «Hun hadde en liten hage full av blomster.» «Jeg kunne sitte der i flere timer med kameraet mitt.» William smilte. «Det høres veldig ut som deg.» «Hva med deg?» William lente seg tilbake på albuene. «Hytta.» sa han. «Vi dro dit nesten hver helg.» «Pappa lærte meg å fiske.» «Mamma leste bøker høyt om kvelden.» Han smilte. «Jeg savner de helgene iblant.» Tobias lyttet stille. Han likte å høre William fortelle. Det var noe varmt og trygt i stemmen hans. Etter maten la de seg bakover på teppet. Skyene gled sakte over himmelen. Ingen av dem sa noe. Etter en stund brøt Tobias stillheten. «Tror du vi kommer til å huske disse dagene om mange år?» William snudde hodet mot ham. «Det håper jeg.» «Ikke fordi vi gjør noe spesielt.» Han smilte. «Men fordi vi gjør det sammen.» Tobias vendte blikket mot himmelen igjen. «Det er kanskje det som gjør en vanlig dag spesiell.» William nikket. «Jeg tror det.» Da solen begynte å synke litt lavere, pakket de sammen teppet. William tok sekken på ryggen. «Klar?» spurte han. Tobias smilte. «Ja.» «Men neste gang er det min tur til å planlegge dagen.» William hevet et øyenbryn. «Skal jeg være spent?» «Veldig.» sa Tobias med et lurt smil. William lo. «Da gleder jeg meg allerede.» Sammen begynte de å gå ned stien igjen, mens samtalen fortsatte om små drømmer, steder de hadde lyst til å besøke og alt de ennå hadde til gode å oppleve sammen. Da de kom tilbake til byen, var solen i ferd med å forsvinne bak hustakene. Den varme kveldsluften gjorde at ingen av dem hadde lyst til å avslutte dagen ennå. William så bort på Tobias. «Har du tid til én ting til?» Tobias smilte. «Du vet at svaret nesten alltid er ja.» William lo. «Bra.» «Da blir du med hjem til meg.» Leiligheten var stille da de kom inn. William satte sekken fra seg ved døren. Tobias gikk bort til stuevinduet og så ut over byen. «Det har vært en fin dag.» sa han. «Veldig fin.» William kom bort med to glass vann. «Jeg er glad du ble med.» De satte seg i sofaen. William ble sittende og tenke et øyeblikk. Så reiste han seg. «Vent litt.» Han gikk bort til bokhyllen og hentet en mørkeblå eske. «Hva er

det?» spurte Tobias. William satte seg ned igjen. «Et fotoalbum.» «Jeg begynte på det for noen uker siden.» Han åpnet forsiktig den første siden. Der lå et bilde fra den aller første studiedagen. Julie sto midt i latter. Andreas vinket mot kameraet. Magnus så overrasket ut fordi bildet var tatt uten at han merket det. «Jeg husker den dagen.» sa Tobias. William smilte. «Det gjør jeg også.» Neste side var fylt med bilder fra de siste ukene. Sognsvann. Kvelden hjemme hos Julie. Middagen hos Tobias' foreldre. Botanisk hage. Små øyeblikk fra hverdagen. «Du har skrevet under bildene.» sa Tobias lavt. William nikket. «Jeg ville huske hvor de var tatt.» Tobias leste en av tekstene. **«Den første turen vår uten planer.»** Han smilte. «Det passer.» William bladde videre. «Denne liker jeg.» sa han. Det var gruppebildet av alle seks ved Sognsvann. Julie sto med armene rundt Frida. Magnus så ut som om han lo av noe Andreas nettopp hadde sagt. William hadde armen rundt Tobias. «Vi ser glade ut.» sa Tobias. «Det var vi.» svarte William. «Kan jeg få en kopi av dette albumet en dag?» spurte Tobias. William så på ham. «Jeg hadde faktisk tenkt å lage ett til deg.» Tobias ble sittende helt stille. «Virkelig?» «Ja.» «Så vi har ett hver.» Tobias kjente en varm følelse spre seg gjennom kroppen. «Det er en utrolig fin gave.» William smilte beskjedent. «Den er ikke ferdig ennå.» «Det mangler mange sider.» «Heldigvis.» sa Tobias. William så spørrende på ham. «Hvorfor heldigvis?» Tobias lukket albumet forsiktig. «Fordi det betyr at vi har mange flere minner igjen å fylle det med.» William møtte blikket hans. Et smil bredte seg langsomt over ansiktet. «Det håper jeg.» Han la albumet tilbake på sofabordet. Tobias lente seg inntil ham. Ingen av dem sa noe. De ble sittende slik en lang stund, mens kveldsmørket sakte la seg utenfor vinduene og den varme stillheten fylte rommet. Noen minutter senere begynte de første regndråpene å treffe vindusruten. Tobias løftet blikket. «Det kom fort.» sa han. William fulgte blikket hans. «Ja.» «Det ser ut til at du blir værende litt lenger.» Tobias smilte. «Det gjør meg ingenting.» William reiste seg fra sofaen. «Jeg har en idé.» sa han. Han gikk bort til kjøkkenet og satte på vannkokeren. «Nå blir jeg nysgjerrig.» sa Tobias idet han fulgte etter. «Hva lager du?» William åpnet et kjøkkenskap. «Varm sjokolade.» «Med krem.» Tobias begynte å le. «Du vet virkelig hvordan du skal gjøre en regnværskveld bedre.» Kort tid etter satt de ved kjøkkenbordet. Hver sin store kopp sto foran dem. Duften av kakao fylte rommet. Regnet trommet jevnt mot vinduene. «Dette minner meg om da jeg var liten.» sa Tobias. William så opp. «Hvordan da?» «Hver gang det regnet, lagde mamma varm sjokolade.» «Så satt vi i stuen og spilte brettspill.» William smilte. «Hos oss var det kortspill.» «Pappa nektet å tape.» «Gjorde han?» William lo. «Han påsto alltid at han bare var heldig.» Tobias tok en slurk. «Hva var favorittspillet ditt?» «Sjakk.» svarte William. «Selv om jeg tapte nesten hver gang.» «Det overrasker meg litt.» William hevet et øyenbryn. «Hvorfor det?» «Du virker så konkurransemenneske.» William ristet på hodet. «Ikke egentlig.» «Jeg liker bare å lære.» Regnet ble kraftigere. Små vanndråper rant nedover vindusruten. Tobias betraktet dem en stund. «Kan jeg spørre deg om noe litt personlig?» William nikket. «Du kan spørre om alt.» «Hva var du mest redd for før vi ble sammen?» William ble sittende stille. Han snurret koppen mellom hendene. «At du ikke følte det samme.» sa han ærlig. «Jeg var redd for å ødelegge vennskapet vårt.» Tobias så på ham. «Jeg var redd for akkurat det samme.» William smilte overrasket. «Virkelig?» «Ja.» «Jeg brukte flere kvelder på å lure på om jeg bare hadde misforstått alle signalene dine.» William lo lavt.

«Og jeg trodde det var jeg som var vanskelig å lese.» Begge begynte å le. «Så vi gikk egentlig rundt og var nervøse samtidig.» sa Tobias. «Det virker sånn.» svarte William. «Heldigvis gjorde du noe med det.» William lente albuene mot bordet. «Jeg er glad jeg turte.» sa han. «Det er jeg også.» Tobias møtte blikket hans. «Ellers hadde vi kanskje sittet her som bare venner.» William smilte. «Det hadde vært et stort tap.» Regnet begynte sakte å stilne. William reiste seg og gikk bort til vinduet. Han åpnet det litt. Den friske lukten av våt asfalt fylte kjøkkenet. «Hør.» sa han. Tobias stilte seg ved siden av ham. De lyttet. Fuglene hadde begynt å synge igjen etter regnskuren. Luften føltes ren og sval. «Det er rart.» sa Tobias. «Hva da?» «Hvor fort verden forandrer seg.» William nikket. «Ja.» Han så bort på Tobias med et rolig smil. «Men noen ting håper jeg aldri forandrer seg.» Tobias tok hånden hans. «Da får vi passe godt på dem.» William klemte hånden hans forsiktig. «Det skal vi.» Regnet hadde gitt seg. Vinduet sto fortsatt litt på gløtt, og den kjølige kveldsluften fylte leiligheten. Tobias og William ble stående ved siden av hverandre. Ingen av dem hadde hastverk med å si noe. William var den første som brøt stillheten. «Har du lyst til å se noe?» spurte han. Tobias snudde seg mot ham. «Ja.» William gikk inn på soverommet. Et øyeblikk senere kom han tilbake med en liten pappeske. Han satte den forsiktig på stuebordet. «Hva er dette?» spurte Tobias. «Noen ting jeg har spart på.» William satte seg ned. «Jeg har egentlig aldri vist dem til noen.» Tobias satte seg ved siden av ham. William åpnet esken. Øverst lå et gammelt kinobillett. «Den første filmen pappa tok meg med på.» sa William. Han smilte svakt. «Jeg var åtte år.» Tobias tok billetten forsiktig opp. Papiret var blitt mykt etter alle årene. «Du har tatt vare på den.» «Ja.» «Jeg liker minner.» Under kinobilletten lå et lite armbånd av flettet lær. «Dette lagde lillesøsteren min til meg.» sa William. «Hun var vel ni år.» «Jeg brukte det nesten hver dag.» Tobias smilte. «Det er fint.» «Hun hadde blitt glad hvis hun visste at du fortsatt har det.» William nikket. «Det tror jeg også.» Lengst ned i esken lå et sammenbrettet ark. William ble stille et øyeblikk. «Hva er det?» spurte Tobias. William lo litt. «Et brev.» «Til meg selv.» «Fra videregående.» Tobias så overrasket på ham. «Skrev du brev til deg selv?» «Læreren vår ga oss en oppgave.» William brettet arket forsiktig ut. «Vi skulle skrive hvordan vi håpet livet kom til å bli.» Han leste noen linjer høyt. «Jeg håper jeg en dag finner en person som får meg til å føle meg hjemme, uansett hvor vi er.» William stoppet. Han så bort på Tobias. «Jeg hadde helt glemt den setningen.» Tobias kjente en klump i halsen. «Den var fin.» William foldet brevet sammen igjen .«Da jeg skrev det, trodde jeg egentlig ikke at det kom til å skje.» Tobias la hånden forsiktig over hånden hans. «Men det gjorde det.» sa han stille. William møtte blikket hans. «Ja.» «Det gjorde det.» De pakket tingene forsiktig tilbake i esken. William satte den på plass i bokhyllen igjen. «Takk for at du viste meg dette.» sa Tobias. «Det føltes veldig personlig.» William smilte. «Det var det også.» «Men jeg ville at du skulle få se en del av historien min.» Tobias lente seg tilbake i sofaen. «Da skylder jeg deg noe.» William så nysgjerrig på ham. «Hva da?» «Neste gang skal jeg vise deg fotoesken min.» «Jeg har spart på mye rart gjennom årene.» William lo. «Nå ble jeg veldig nysgjerrig.» «Det var meningen.» Tobias blunket. William ristet smilende på hodet. «Du begynner å bli ganske god til å overraske du også.» Begge lo. Den varme stemningen fylte rommet, og kvelden fortsatte med rolige samtaler, små smil og følelsen av at de for hver dag ble litt bedre kjent med hverandre. Helgen nærmet seg slutten. Søndag ettermiddag satt

Tobias og William i hver sin ende av sofaen med pensumbøkene spredt utover stuebordet. Det hadde vært meningen at de skulle lese. I stedet hadde de brukt den siste halvtimen på å snakke. «Vi er håpløse.» sa Tobias og så ned på den åpne boken. William smilte. «Vi har lest én side.» «På tretti minutter.» Tobias begynte å le. «Det må være rekord.» William lukket boken. «Skal vi innrømme at vi ikke får gjort så mye i dag?» «Ja.» svarte Tobias. «Men vi kan i hvert fall late som.» William tok opp en markeringstusj. «Da markerer jeg én setning.» Han strøk en gul linje over en overskrift. «Sånn.» «Nå har vi vært produktive.» Tobias lo så høyt at han måtte tørke en lattertåre. «Du er umulig.» Etter en stund reiste William seg. «Jeg trenger en pause.» Han gikk ut på kjøkkenet. «Har du lyst på kaffe?» «Ja, takk.» ropte Tobias. Kort tid etter kom William tilbake med to store kopper. Han satte den ene foran Tobias. «Vær så god.» «Takk.» Tobias tok en slurk. «Du lager faktisk veldig god kaffe.» William satte seg ned igjen. «Det er kanskje den eneste oppskriften jeg aldri glemmer.» Tobias lente seg tilbake. «Hva pleier du å gjøre på søndager?» spurte han. William tenkte seg om. «Da jeg bodde hjemme, spiste vi alltid middag sammen.» «Etterpå gikk vi en tur.» «Uansett vær.» «Selv om det regnet?» William nikket. «Pappa sa alltid at dårlig vær bare var en dårlig unnskyldning.» Tobias smilte. «Det høres ut som noe pappa kunne sagt.» Det ble stille et øyeblikk. William så bort på Tobias. «Hvordan var søndagene hjemme hos dere?» «Rolige.» svarte Tobias. «Mamma bakte ofte noe.» «Pappa satt med avisen.» «Jeg gikk som regel ut med kameraet mitt.» William smilte. «Du har vært fotograf hele livet.» «Nesten.» lo Tobias. Senere på ettermiddagen begynte de å rydde sammen bøkene. William stablet dem i en liten bunke. «Vi får lese mer i morgen.» sa han. Tobias nikket. «Det gjør vi.» «Men neste gang tror jeg vi burde møtes på biblioteket.» William lo. «Der er det vanskeligere å bli distrahert.» «Det tror du, ja.» erte Tobias. Da Tobias tok på seg jakken i gangen, ble William stående og se på ham.« Hva er det?» spurte Tobias. William smilte. «Jeg liker disse helgene.» «De går altfor fort.» Tobias tok et skritt nærmere. «Det betyr vel bare at vi har hatt det fint.» William nikket. «Ja.» «Det gjør det.» Før Tobias gikk, la William armene rolig rundt ham. De ble stående slik en liten stund. Ingen av dem sa noe. Det var ikke nødvendig. Da de til slutt slapp taket, åpnet Tobias døren. «Vi sees i morgen.» sa han. «Jeg gleder meg allerede.» svarte William. Tobias smilte. «Jeg også.» Han vinket før han gikk ned trappen. William ble stående i døråpningen til lyden av skrittene forsvant. Først da lukket han døren, fortsatt med et lite smil om munnen. Mandag morgen var luften kjølig da Tobias gikk den vanlige veien mot universitetet. Han hadde knapt kommet inn på skoleområdet før han fikk øye på William. Han sto ved kaffebaren med et smil som fikk Tobias til å smile tilbake med en gang. «God morgen.» sa William og rakte ham en kaffekopp. «God morgen.» Tobias tok imot den. «Jeg tror nesten du kjenner rutinene mine bedre enn jeg gjør.» William lo. «Det er mulig.» De begynte å gå mot hovedbygningen. «Hvordan gikk det hjemme i går?» spurte William. «Mamma ville høre alt om helgen.» Tobias smilte. «Jeg tror hun liker deg mer for hver gang vi møtes.» William så litt sjenert ned. «Det er hyggelig å høre.» «Hun sa faktisk at du virker veldig omsorgsfull.» William trakk lett på skuldrene. «Jeg prøver bare å være meg selv.» Ved inngangen sto Julie allerede og ventet. Hun hadde en stor kaffekopp i hånden og vinket ivrig da hun fikk øye på dem. «Der er favorittmenneskene mine!» ropte hun. Magnus kom gående bak henne. «Du sier det til alle.» Julie så fornærmet på ham.

«Nei.» Hun pekte mot Tobias og William. «Bare til dem.» Frida og Andreas kom like etter. «Skal vi gå inn?» spurte Andreas. «Forelesningen begynner om fem minutter.» Etter undervisningen samlet de seks seg i kantinen. Brett med mat ble satt på bordet. Samtalen gikk raskt over til planene for den kommende helgen. «Vi burde finne på noe.» sa Julie. «Ikke en fest.» sa Magnus med et smil. «Bare noe hyggelig.» Frida nikket. «Kanskje en hyttetur en gang?» Andreas lyste opp. «Det hadde vært morsomt.» William så bort på Tobias. «Har du vært mye på hytte?» «Ikke så mye.» svarte Tobias. «Men jeg har alltid likt det.» «Hva med deg?» William smilte. «Mamma og pappa har en liten hytte et par timer utenfor Oslo.» «Den er enkel.» «Ingen luksus.» «Bare peis, skog og en liten innsjø.» Tobias lente seg litt frem. «Det høres egentlig helt perfekt ut.» Julie smilte bredt. «Da er det avgjort.» William lo. «Hva er avgjort?» «At vi må dra dit en helg.» Magnus så bort på William. «Hvis foreldrene dine synes det er greit, selvfølgelig.» William tenkte seg om et øyeblikk. «Jeg kan spørre dem.» «Jeg vet at de pleier å si ja når hytta står tom.» «Da har vi en plan.» sa Frida fornøyd. «Det blir koselig.» Andreas løftet kaffekoppen. «Til den første hytteturen.» Alle løftet koppene sine med et smil. Tobias møtte blikket til William over bordet. William smilte tilbake. «Hva tenker du på?» spurte han lavt. Tobias smilte. «At jeg gleder meg.» «Til hytteturen?» «Ja.» Han gjorde en liten pause. «Og til alt vi fortsatt har foran oss.» William nikket rolig. «Det gjør jeg også.» De ble sittende rundt bordet en stund til, mens latteren og samtalene fløt naturlig mellom dem. Ingen av dem hadde dårlig tid, og det var nettopp slike hverdager som gjorde at vennskapet og kjærligheten mellom dem vokste seg sterkere.

Skyggen i mitt hjerte

Kapittel 5

Fredagen kom raskere enn noen av dem hadde ventet. Da den siste forelesningen var ferdig, var stemningen på campus lettere enn vanlig. Studentene pakket sammen bøkene, og flere ønsket hverandre god helg. Julie smalt igjen notatboken. «Endelig!» utbrøt hun. «Denne uken har vært altfor lang.» «Det sier du hver fredag.» sa Magnus med et smil. «Og hver fredag har jeg rett.» svarte Julie. William kom bort til Tobias. «Er du klar?» spurte han. Tobias nikket. «Jeg tror det.» Han smilte. «Jeg har aldri gledet meg så mye til en hyttetur.» «Det er bra.» sa William. «Mamma ringte i morges.» «Hun og pappa har vært oppe på hytta og fyrt i peisen.» «Så når vi kommer frem, er det varmt der.» «De tenker virkelig på alt.» sa Tobias. William smilte. «Det gjør de.» En halvtime senere sto de utenfor universitetet. Andreas løftet sekken inn i bagasjerommet. «Får vi plass til alt dette?» spurte han. «Det håper jeg.» lo William. Magnus holdt opp en stor pose. «Julie insisterte på å ta med fire forskjellige typer potetgull.» Julie så uskyldig på ham. «Hva om vi får lyst på forskjellige smaker?» Frida ristet leende på hodet. «Du kommer aldri til å forandre deg.» «Heldigvis.» svarte Julie. William åpnet passasjerdøren. «Vil du sitte foran?» spurte han og så på Tobias. «Er du sikker?» «Selvfølgelig.» Tobias satte seg inn, mens de andre fordelte seg bak. Andreas startet en spilleliste på mobilen. «Ingen protesterer på musikken.» sa han. «Det gjør jeg allerede.» mumlet Magnus. Latteren fylte bilen. De forlot byen, og husene ble gradvis erstattet av skog og åpne jorder. Tobias lente hodet mot vinduet. Han fulgte landskapet med blikket. «Det er fint å komme seg litt bort.» sa han. William nikket. «Jeg pleide å telle dagene til vi skulle på hytta da jeg var yngre.» «Jeg skjønner hvorfor.» Bak dem hadde Julie og Frida allerede begynt på en quiz. «Hva er Norges høyeste fjell?» spurte Julie. «Galdhøpiggen.» svarte Andreas uten å nøle. «Greit.» sa Julie. «Du får ett poeng.» Magnus lente seg frem. «Har du laget regler underveis igjen?» «Ja.» «Mine regler er de beste.» Frida lo så hun måtte holde seg fast i setet. Etter nesten to timers kjøring svingte William av hovedveien. En smal grusvei ledet inn mellom høye grantrær. «Nå er det ikke langt igjen.» sa han. Tobias så ut gjennom frontruten. Skogen lå stille rundt dem. Sollyset sildret mellom trærne. «Det er utrolig vakkert her.» hvisket han. William kastet et kort blikk bort på ham og smilte. «Vent til du ser hytta.» Bilen fortsatte rolig innover grusveien, mens forventningen steg hos alle seks. Bilen trillet sakte inn på gårdsplassen. Foran dem lå en rød hytte med hvite vinduskarmer, omgitt av høye grantrær. Et lite steingjerde markerte tomten, og noen meter nedenfor glitret et lite skogsvann mellom trærne. «Åh…» sa Frida stille. «Så koselig.» Julie åpnet bildøren før bilen hadde rukket å stoppe helt. «Dette er jo akkurat sånn en hytte skal se ut!» Magnus lo. «Du kunne i det minste ventet til motoren var slått av.» «Små detaljer.» svarte Julie. William gikk bort til inngangsdøren. Han tok frem en nøkkel fra jakkelommen. «Velkommen.» sa han med et smil. «Dette har vært familiens fristed siden jeg var liten.» Han låste opp. En behagelig varme møtte dem idet døren gikk opp. «Foreldrene dine har virkelig vært her og fyrt opp.» sa Andreas. William nikket. «Mamma vet hvor kaldt det kan bli hvis hytta har stått tom noen dager.» Tobias gikk sakte inn. Blikket gled over rommet. Det var akkurat slik William hadde beskrevet det. Et stort oppholdsrom med peis midt på den ene veggen. Gamle tømmervegger. Et solid spisebord i furu. En slitt, men innbydende sofa foran peisen. På veggene hang gamle familiebilder og

naturfotografier. «Det er utrolig fint her.» sa Tobias. William smilte. «Jeg er glad du liker det.» Julie hadde allerede rukket å åpne døren ut til terrassen. «Kom hit!» ropte hun. Alle gikk ut. Foran hytta lå vannet helt stille. En liten robåt lå fortøyd ved en brygge. Solen glitret i overflaten. «Dette er jo helt fantastisk.» sa Frida. «Vi må bade.» Magnus så på vannet. «Du får bade.» «Jeg står på brygga og heier.» Julie lo. «Du er pyse.» William stilte seg ved siden av Tobias. «Der borte.» sa han og pekte mot den andre siden av vannet. «Pappa lærte meg å fiske der.» «Og om vinteren gikk vi på skøyter her.» Tobias fulgte blikket hans. «Jeg skjønner hvorfor dette stedet betyr så mye for deg.» William nikket. «Her føler jeg alltid at skuldrene senker seg.» Etter en stund begynte de å bære inn bagasjen. Andreas tok de tyngste sekkene. «Hvor skal vi sove?» spurte han. William gikk bort til en liten dør i gangen. «Hytta har tre soverom.» Han åpnet den første døren. «Julie og Frida kan ta dette rommet.» De to venninnene så på hverandre og smilte. «Perfekt.» sa Julie. William åpnet den neste døren. «Andreas og Magnus.» «Høres bra ut.» sa Andreas. Magnus kastet sekken på sengen. «Jeg tar plassen ved vinduet.» Til slutt åpnet William døren til det siste rommet. Han så bort på Tobias. «Da blir dette vårt.» Tobias gikk stille inn. Rommet var enkelt. En dobbeltseng sto under vinduet. Et lite nattbord. En kommode. På veggen hang et gammelt fotografi av innsjøen en vintermorgen. «Jeg liker det.» sa Tobias. William smilte. «Jeg håpet du ville gjøre det.» Tobias satte sekken fra seg og gikk bort til vinduet. Han åpnet det forsiktig. Den friske skogsluften strømmet inn. Han lukket øynene et øyeblikk. «Hør.» sa han. William stilte seg ved siden av ham. Det eneste de kunne høre, var vinden som beveget seg gjennom tretoppene og den svake lyden av vann som slo mot brygga. «Det er helt stille.» sa Tobias. William smilte. «Velkommen til favorittstedet mitt.» Etter at alle hadde funnet rommene sine, samlet de seg igjen i stuen. Julie satte seg i sofaen med et fornøyd sukk. «Jeg tror allerede dette er favoritthelgen min.» Magnus så seg rundt. «Vi har vært her i tjue minutter.» «Det holder.» svarte Julie. Frida lo. «Du blir fort begeistret.» «Det er en av mine beste egenskaper.» William gikk bort til peisen. Han la et par vedkubber på glørne som foreldrene hadde tent tidligere på dagen. Flammene tok raskt tak. Det knatret behagelig i veden. Den varme lukten av tømmer fylte rommet. Tobias ble stående og se på ham. Det var noe med måten William beveget seg på her. Han virket enda roligere. Som om hytta fikk frem en annen side av ham. William merket blikket. «Hva tenker du på?» spurte han. Tobias smilte. «Du ser hjemme ut.» William svarte med et varmt smil. «Det er jeg også.» «Hva skal vi gjøre først?» spurte Andreas. «Pakke ut?» Julie ristet bestemt på hodet. «Nei.» «Vi skal ut.» Magnus sukket oppgitt. «Du klarer virkelig ikke å sitte stille.» «Se på lyset!» Julie pekte ut gjennom vinduet. Solen var på vei ned bak tretoppene. Hele vannet glødet i varme gulltoner. Frida nikket. «Hun har faktisk et poeng.» Noen minutter senere gikk alle ned mot brygga. Luften var kjøligere enn inne ved hytta. Tobias hadde kameraet hengende over skulderen. Han stoppet flere ganger. Fanget sollyset som speilet seg i vannet. De gamle furutrærne. Den røde hytta mellom trærne. «Du kommer til å fylle enda et minnekort.» lo Andreas. «Sannsynligvis.» svarte Tobias. William gikk ut på brygga. Han satte seg på kanten med beina dinglende over vannet. «Kom.» sa han og klappet lett ved siden av seg. Tobias satte seg. Brygga gynget svakt. «Her pleide jeg å sitte i flere timer.» sa William. «Noen ganger fisket jeg.» «Andre ganger bare satt jeg.» «Tenkte.» Tobias så utover

vannet. «Jeg tror jeg kunne gjort det samme.» De andre hadde gått litt lenger bort. Julie og Frida kastet små steiner utover vannflaten og konkurrerte om hvem som fikk flest sprett. Andreas og Magnus hadde funnet robåten og undersøkte den. «Vi må ro en tur i morgen.» ropte Andreas. «Bare hvis Magnus lover å ikke velte oss.» svarte Julie. «Det lover jeg ingenting.» ropte Magnus tilbake. Latteren deres bar utover vannet. William lente seg litt nærmere Tobias. «Takk for at du ble med.» sa han lavt. Tobias vendte seg mot ham. «Du trenger ikke takke meg.» «Jo.» William smilte. «Det betyr mer enn du tror at du er her.» Tobias lot hånden gli bort til William sin. Fingrene deres fant hverandre helt naturlig. «Da er jeg glad jeg sa ja.» William klemte hånden hans forsiktig. Ingen av dem hadde behov for å si mer. Den rolige stillheten mellom dem sa nok. Solen forsvant sakte bak åskammen. Skogen fikk et mykere lys. Et sted i det fjerne kunne de høre en lom rope over vannet. Tobias lente hodet svakt mot skulderen til William. «Det føles som om tiden går litt saktere her.» sa han. William smilte. «Det er derfor jeg alltid har elsket dette stedet.» Han så utover vannet før han fortsatte.«Her er det lett å glemme alt som haster.» Tobias nikket. «Da synes jeg vi skal gjøre akkurat det denne helgen.» William så på ham og smilte. «Det høres ut som den beste planen vi kunne hatt.» Bak dem begynte Julie å rope at middagen måtte lages før noen rakk å bli altfor sultne, og med et lite smil reiste Tobias og William seg fra brygga og fulgte de andre opp mot den varme hytta. Tilbake på hytta var det Julie som tok styringen. «Ingen får lov til å bare sitte!» sa hun og klappet i hendene. «Alle får en oppgave.» Magnus sukket teatralsk. «Jeg visste det.» Julie pekte mot ham. «Du dekker bordet.» «Andreas kutter grønnsaker.» «Frida hjelper meg med sausen.» Hun snudde seg mot William og Tobias. «Og dere…» Hun smilte lurt. «…kan fyre opp grillen ute.» William lo. «Det var kanskje den hyggeligste oppgaven.» Noen minutter senere sto Tobias og William ute på terrassen. Grillen var tent, og den svake lukten av kull blandet seg med den friske skogsluften. Tobias lente seg mot rekkverket. «Det er så stille.» sa han. William stilte seg ved siden av ham. «Når jeg var liten, syntes jeg stillheten var litt skummel.» «Nå savner jeg den hver gang jeg er i byen.» Tobias nikket. «Jeg tror jeg begynner å forstå hvorfor.» William la kjøttet på grillen. Det knitret da fettet traff varmen. «Kan du rekke meg grillklypen?» spurte han. Tobias fant den på bordet og rakte den over. Fingrene deres møttes et kort øyeblikk. William smilte. «Takk.» «Bare hyggelig.» «Hvordan går det der ute?» ropte Julie fra kjøkkenvinduet. «Vi sulter!» William lo. «Fem minutter til!» «Det sa du for fem minutter siden!» ropte Magnus tilbake. Tobias kunne ikke la være å le. «De kommer aldri til å la deg glemme dette.» «Nei.» William ristet smilende på hodet. «Det gjør de nok ikke.» Da maten var ferdig, samlet alle seg rundt det store spisebordet. Stearinlysene var tent. Peisen knitret rolig i bakgrunnen. Frida så seg rundt. «Dette føles nesten som jul.» Julie nikket. «Bare uten snø.» Andreas løftet glasset sitt. «Til helgen.» «Til vennskap.» «Og til at William tok oss med hit.» Alle løftet glassene. «Skål.» Under middagen gikk praten fra studiet til reiser de drømte om. «Hvis dere kunne reist hvor som helst i verden, hvor ville dere dratt?» spurte Frida. «Italia.» svarte Andreas uten å tenke. «På grunn av maten.» Magnus lo. «Ingen ble overrasket.» Julie lente seg frem. «Jeg vil til Island.» «Se nordlyset.» William så bort på Tobias. «Og du?» Tobias tenkte seg om. «Jeg tror egentlig ikke stedet betyr mest.» Han smilte. «Så lenge jeg reiser med mennesker jeg er glad i.» William møtte blikket hans. Et lite

smil vokste frem. «Det var et veldig Tobias-svar.» Etter maten ryddet alle sammen av bordet. Ingen trengte å bli bedt om å hjelpe. Andreas tok tallerkenene. Frida tørket av bordet. Julie satte på kaffe. Magnus fant frem en kortstokk fra en skuff. «Jeg fant noe!» ropte han. Julie snudde seg. «Da blir det kortspill etterpå.» William gikk bort til peisen og la på en ny vedkubbe. Flammene lyste opp ansiktet hans. Tobias ble stående et øyeblikk og betrakte ham. William merket blikket. «Hva er det?» spurte han. Tobias smilte. «Ingenting.» «Jeg bare…» Han lette etter ordene. «Jeg liker å se deg her.» «Du virker så avslappet.» William gikk bort til ham. «Det er fordi jeg er sammen med mennesker som betyr mye for meg.» Tobias kjente en varm følelse spre seg i brystet. «Det gjelder deg også.» sa han stille. William svarte ikke med en gang. Han lot bare hånden gli forsiktig mot Tobias sin under bordkanten. Ingen andre la merke til den lille bevegelsen. Men Tobias gjorde det. Han flettet fingrene sine rolig inn mellom William sine og smilte for seg selv. Det var de små øyeblikkene som betydde aller mest. Magnus blandet kortstokken med en teatralsk mine. «Denne gangen taper jeg ikke.» Julie lente seg tilbake i stolen. «Det sa du sist også.» «Og gangen før det.» la Andreas til. Frida lo. «Du er håpløs.» Magnus så rundt på dem. «Jeg føler meg veldig lite støttet akkurat nå.» «Det er fordi du ikke fortjener det.» svarte Julie, før hele rommet brøt ut i latter. Peisen knitret jevnt. Flammene kastet et varmt lys over tømmerveggene. Utenfor hadde mørket lagt seg over skogen. Bare måneskinnet og noen få lamper utenfor hytta lyste opp kvelden. Tobias satt ved siden av William. Knærne deres kom borti hverandre under bordet. Hver gang det skjedde, møtte de blikket til den andre og smilte. Kortspillet var i full gang. Julie jublet høyt da hun vant enda en runde. «Hva var det jeg sa?» utbrøt hun. Magnus lente hodet bakover. «Dette er rigget.» «Det heter talent.» rettet Julie. Frida ristet smilende på hodet. «Du kommer til å si det resten av helgen, gjør du ikke?» «Selvfølgelig.» Etter flere runder lente Andreas seg bakover. «Jeg trenger litt frisk luft.» «Samme her.» sa Frida. Julie reiste seg. «Da går vi alle ut.» William så bort på Tobias. «Har du lyst?» «Ja.» De tok på seg jakker og gikk ned mot brygga. Luften var kjølig, men behagelig. Over dem strakte nattehimmelen seg klar og mørk. Stjernene lyste sterkere enn de gjorde inne i byen. «Herregud…» sa Julie lavt. «Jeg har nesten glemt hvor mange stjerner det faktisk finnes.» Ingen svarte. Alle ble stående og se opp. Tobias løftet kameraet. Han forsøkte å fange himmelen. «Blir det bra?» spurte William. Tobias senket kameraet og smilte. «Ikke helt.» «Noen ting må kanskje bare oppleves.» William nikket. «Det tror jeg du har rett i.». Julie og de andre gikk langs brygga for å se nærmere på vannet. Snart var Tobias og William noen meter bak resten av gjengen. William stilte seg ved rekkverket. Vannet lå speilblankt. Månen tegnet en sølvfarget stripe over overflaten. «Det er nesten uvirkelig.» sa Tobias. «Ja.» William svarte lavt. «Når jeg var liten, pleide jeg å stå akkurat her og telle stjerneskudd.» «Så du mange?» William smilte. «Flere enn jeg egentlig gjorde.» Tobias lo. «Du fant på noen ekstra?» «Kanskje.» William så på ham. «Da kunne jeg ønske meg litt mer.» Et øyeblikk ble de stående i stillhet. Tobias kjente hånden til William søke etter hans. Fingrene møttes forsiktig. Den varme hånden sto i kontrast til den kjølige kveldsluften. «Du fryser.» sa William. «Litt.» innrømmet Tobias. William tok et lite skritt nærmere. «Kom.» sa han rolig. «Da holder vi varmen sammen.» Tobias lente seg lett inntil ham. Han kunne høre William puste rolig. Hjerteslagene hans virket nesten like rolige som vannet foran dem. «Der

er dere!» ropte Julie plutselig. Hun sto lenger borte på brygga med et stort smil. «Kom hit! Dere må se speilbildet av månen fra denne siden.» William og Tobias så på hverandre og lo. «Vi kommer.» William slapp motvillig hånden til Tobias. «Vi får vel høre på henne.» «Det er nok det enkleste.» svarte Tobias med et smil. Side om side gikk de bort til vennene sine, mens latteren igjen fylte den stille hyttenatten. Tilbake i hytta hang jakker og skjerf over stolryggene. Den kjølige kveldsluften fulgte med dem inn et øyeblikk før døren ble lukket. Peisen knitret fortsatt. Flammene kastet et varmt, gyllent lys over stuen. Julie gjespet høyt. «Jeg tror all den friske luften har gjort meg trøtt.» «Eller så var det fire porsjoner middag.» erte Magnus. Julie sendte ham et blikk. «Tre.» «Tre og en halv.» rettet Andreas. Alle begynte å le. Frida satte seg opp i sofaen. «Hva sier dere til varm kakao før vi legger oss?» «Ja!» sa Julie uten å nøle. William reiste seg. «Da hjelper jeg til.» «Jeg også.» sa Tobias. De to gikk ut på kjøkkenet. Mens de andre fant frem kopper og ryddet litt i stuen, ble det stille rundt dem. William åpnet et skap. «Kakaoen står her.» Tobias fant melk i kjøleskapet. De beveget seg vant rundt hverandre på det lille kjøkkenet. Uten å tenke strakte begge seg etter den samme skjeen. Fingrene møttes. Tobias lo lavt. «Vi gjør visst det samme hele tiden.» William smilte. «Vi begynner vel å kjenne hverandres vaner.» Mens melken varmet seg, lente Tobias seg mot kjøkkenbenken. Han betraktet William et øyeblikk. Det varme lyset fra lampen falt over ansiktet hans. «Hva er det?» spurte William da han merket blikket. Tobias smilte. «Ingenting.» «Jeg bare…» Han lette etter ordene. «Jeg liker å se deg når du ikke tenker over at noen ser på.» William lo stille. «Og hvordan ser jeg ut da?» «Trygg.» svarte Tobias. «Som om du er akkurat der du har lyst til å være.» William ble stille. Så nikket han. «Det stemmer.» Han møtte blikket til Tobias. «Det er jeg.» «Vi trenger kakao!» ropte Julie fra stuen. «Vi holder på å dø her ute!» «Du overlever.» ropte William tilbake. «Det gjenstår å se.» svarte Julie dramatisk. Kort tid etter satt alle samlet foran peisen. Hver sin store kopp sto mellom hendene. Regnet hadde begynt å tromme svakt mot taket. Andreas lente seg tilbake. «Det er nesten umulig å ikke slappe av her.» «Det er derfor vi kommer tilbake hit hvert år.» sa William. «Det føles som om tiden går litt saktere.» Etter hvert stilnet praten. Magnus gjespet. «Jeg tror jeg gir meg.» Frida nikket. «Samme her.» Julie reiste seg og tok koppen sin. «God natt, alle sammen.» «God natt.» svarte de i kor. Én etter én forsvant de inn på rommene. Til slutt var det bare Tobias og William igjen i stuen. William la en ny vedkubbe på bålet. Den sprak forsiktig idet flammene tok tak. «Skal vi sitte litt til?» spurte han. Tobias nikket. «Bare litt.» De satte seg tett sammen i sofaen. Ingen av dem følte behov for å fylle stillheten med ord. Utenfor slo regnet jevnt mot vinduene. Inne var det varmt. Tobias lente hodet mot skulderen til William. «Vet du hva jeg tror?» sa han lavt. «Nei.» «Jeg kommer til å huske denne helgen veldig lenge.» William snudde hodet mot ham. Et mykt smil bredte seg over ansiktet hans. «Det kommer jeg også til.» Han lot hånden finne Tobias sin mellom sofaputene. Fingrene flettet seg rolig sammen. Ingen hast. Ingen store ord. Bare den stille tryggheten i å være nær den andre. Peisen knitret videre mens de satt slik, og ingen av dem hadde lyst til å være den første som reiste seg for å gå og legge seg. Det var lyden av fuglesang som vekket Tobias. Han åpnet øynene langsomt. Morgensolen sildret inn mellom gardinene og la lyse striper over tregulvet. Ved siden av ham sov William fortsatt. Han lå vendt mot vinduet, med dynen trukket opp til skuldrene og håret litt bustete etter natten. Tobias ble

liggende stille. Det var noe fredelig ved øyeblikket. Han hadde aldri vært så flink til å bare stoppe opp. Vanligvis hastet tankene videre til alt som ventet. Men her… Her var det ingen klokke som presset. Ingen forelesning de måtte rekke. Bare stillheten. William beveget seg litt. Øynene åpnet seg sakte. Da han fikk øye på Tobias, smilte han søvnig. «God morgen.» Stemmen var lav og hes etter natten. «God morgen.» svarte Tobias. «Har du vært våken lenge?» «Ikke så veldig.» «Jeg ville bare nyte stillheten litt.» William smilte. «Den er fin, ikke sant?» Tobias nikket. «Veldig.» De kledde på seg og gikk stille ut av rommet. Resten av hytta sov fortsatt. Bare peisen hadde glør igjen fra kvelden før. William tok på seg en tykk genser. «Skal vi gå ned til vannet før de andre våkner?» spurte han. Tobias smilte. «Gjerne.» Morgenduften av gran og våt jord møtte dem idet de åpnet døren. Et tynt lag med tåke lå fortsatt over vannet. Brygga var fuktig etter nattens regn. William satte seg ytterst. Tobias gjorde det samme. De lot beina henge over vannet. Ingen av dem sa noe med det første.Det eneste som kunne høres, var en svak bris og fuglene som våknet i skogen. «Jeg savnet dette.» sa William etter en stund. «Hva da?» «Å sitte her om morgenen.» Han trakk pusten dypt. «Pappa pleide alltid å stå opp før alle andre.» «Noen ganger fikk jeg være med.» «Vi satt akkurat her.» Tobias lyttet. «Snakket dere mye?» William smilte. «Egentlig ikke.» «Vi satt mest og så utover vannet.» Han lo lavt. «Det var pappa som lærte meg at stillhet ikke trenger å være tom.» Tobias lot blikket gli over den blanke vannflaten. «Det tror jeg du har tatt med deg.» William så på ham. «Hvordan da?» «Du blir aldri ukomfortabel når det er stille.» «Du trenger ikke fylle hvert eneste øyeblikk med ord.» William smilte. «Kanskje fordi de fineste øyeblikkene ofte er de rolige.» En liten andefamilie svømte forbi brygga. Tobias fulgte dem med blikket. Så løftet han kameraet. Han tok et bilde. Ikke av endene. Men av morgensolen som traff vannflaten. William så nysgjerrig bort. «Hva tok du bilde av?». «Lyset.» svarte Tobias. «Det varer bare noen få minutter.» William nikket. «Da er det bra du rakk det.» Etter en stund reiste William seg. Han strakte armene over hodet. «Kom.» sa han. «Jeg vil vise deg noe.» De fulgte en smal sti langs vannkanten. Et par hundre meter fra hytta åpnet skogen seg. Foran dem lå en liten bergknaus med utsikt over hele innsjøen. Morgensolen hadde akkurat løftet seg over tretoppene. Lyset fikk disen til å gløde. Tobias ble stående helt stille. «William…» sa han lavt. «Dette er utrolig vakkert.» William smilte. «Jeg pleide å sitte her når jeg trengte å tenke.» Tobias gikk bort og stilte seg ved siden av ham. «Nå skjønner jeg hvorfor.» William møtte blikket hans. Ingen av dem sa noe mer. De ble stående side om side mens den nye dagen langsomt våknet rundt dem, og et sted borte ved hytta begynte de første lydene å fortelle at resten av vennene snart var våkne. Da Tobias og William kom tilbake til hytta, luktet det allerede nytraktet kaffe. Ytterdøren sto på gløtt. Latter fylte kjøkkenet. «Der er de!» Julie sto ved komfyren med et forkle knyttet rundt livet. Hun holdt en stekespade i hånden som om den var en dirigentstav. «Hvor har dere vært?» William tok av seg skoene. «Bare en liten morgentur.» «Vi ville ikke vekke dere.» Magnus kom til syne med bustete hår og et stort gjesp. «Det klarte dere heller ikke.» «Julie gjorde det.» Julie lo. «Noen måtte jo lage frokost.» På kjøkkenbenken sto det nybakte rundstykker, eggerøre, bacon, syltetøy og en stor skål med oppskåret frukt. Tobias så overrasket rundt seg. «Har dere laget alt dette?» Frida nikket. «Julie vekket oss halv åtte.» Magnus sukket. «Ingen burde være så blide så tidlig.» «Jeg er alltid blid.»

sa Julie fornøyd. Andreas lente seg mot Tobias. «Hun sang mens hun stekte bacon.» «Jeg hadde ikke noe valg.»mAlle begynte å le. De samlet seg rundt det store furubordet. Solen strømmet inn gjennom vinduene. William sendte brødkurven videre til Tobias. «Her.» «Takk.» Tobias tok et rundstykke og smurte på smør. Han så rundt bordet. Det var noe med stemningen. Ingen hadde dårlig tid. Ingen så på klokken. Samtalen fløt rolig fra den ene til den andre. «Hva gjorde dere på morgenturen?» spurte Frida. William tok en slurk kaffe. «Jeg viste Tobias utsiktspunktet oppe på berget.» Julie lente seg frem. «Det stedet du alltid snakker om?» «Ja.» William smilte. «Det var like fint som jeg husket.» Tobias nikket. «Kanskje enda finere.» «Etter frokost stemmer jeg for båttur.» sa Andreas. Magnus stønnet. «Må jeg ro?» «Ja.» svarte Julie raskt. «Det er god trening.» Magnus ristet på hodet. «Jeg føler meg utnyttet.» «Det gjør du hver helg.» erte Frida. Etter frokosten ryddet alle sammen. William sto ved oppvaskbenken og skylte tallerkener. Tobias tørket dem og satte dem på plass. De hadde begynt å finne en naturlig rytme sammen. Ingen trengte å spørre hvem som skulle gjøre hva. Det bare skjedde. Julie lente seg mot kjøkkendøren og betraktet dem et øyeblikk. Hun smilte for seg selv. Frida kom bort. «Hva ser du på?» hvisket hun. Julie svarte lavt. «De passer så godt sammen.» Frida fulgte blikket hennes. William og Tobias lo av noe mens de ryddet. Den ene rakte den andre en tallerken uten å se. Bevegelsene var blitt naturlige. «Ja.» sa Frida stille. «De gjør faktisk det.» Da kjøkkenet var ryddig, gikk William bort til døren og tok bilnøklene ut av lommen. «Vi trenger ikke bilen.» sa han med et smil. «Båten ligger jo rett der nede.» Andreas lyste opp. «Da blir det båttur.» Julie klappet i hendene. «Og kanskje bading etterpå.» Magnus så skeptisk mot vinduet. «Vannet er iskaldt.» «Det finner vi snart ut.» sa Julie og blunket. Tobias møtte blikket til William. «Dette kommer til å bli en fin dag.» William smilte varmt. «Jeg tror faktisk den blir enda bedre enn i går.» Den lille robåten duppet rolig mot brygga. Morgensolen glitret i vannflaten, og luften var blitt varmere enn tidligere på dagen. Andreas grep tak i årene. «Da er kapteinen klar.» «Det var ikke det vi ble enige om.» sa Magnus. Julie lo. «Du skulle jo ro.» «Jeg angrer.» svarte Magnus. «For sent.» William løsnet tauet fra brygga. «Vi tar to og to.» sa han. «Da blir det bedre plass.» Julie pekte raskt på Frida. «Vi først!» Frida ristet leende på hodet. «Du bestemte det visst uten å spørre.» «Selvfølgelig.» Julie smilte. «Vi må teste båten.» Andreas tok årene. Julie og Frida satte seg foran. Magnus sto igjen på brygga med armene i kors. «Hvis dere velter, kjenner jeg ingen.» ropte han. «Du kommer til å redde oss.» ropte Julie tilbake. «Det gjør jeg absolutt ikke.» Latteren bar utover vannet. Båten gled rolig av gårde. De fire vinket tilbake mot brygga. William la hendene i lommene. «De klarer seg fint.» sa han. Tobias nikket. «Det ser så fredelig ut.» Han løftet kameraet. Klikk. Klikk. Han tok flere bilder av båten mot det speilblanke vannet. Etter en stund kom båten tilbake. «Ingen druknet.» sa Andreas idet de la til. «Så vidt.» la Julie til. «Andreas klarte å sprute vann på oss.» «Det var med vilje.» svarte Andreas. «Absolutt ikke.» «Da er det deres tur.» sa Frida og hoppet opp på brygga. William så bort på Tobias. «Kom.» Han steg ned i båten først og rakte hånden opp. Tobias tok den. Han kjente det faste grepet idet han steg forsiktig ned. «Takk.» William smilte. «Alltid.» William satte seg ved årene. Han skjøv båten rolig fra land. Små bølger spredte seg utover vannet. Hytta ble mindre bak dem. Skogen speilte seg i den blanke overflaten. «Dette er helt fantastisk.» sa Tobias lavt. William smilte mens han rodde. «Jeg har savnet

dette.» Etter noen minutter lot William årene hvile. Båten gled stille videre av seg selv. Ingen motor. Bare lyden av vannet mot trebåten. «Hør.» sa William. Tobias lyttet. Stillheten var nesten total. Bare en svak vind og fuglene inne i skogen. «Jeg tror aldri jeg har opplevd noe så stille.» sa Tobias. William lente seg litt tilbake. «Da jeg var liten, trodde jeg dette vannet var enormt.» Han lo. «Nå ser det mye mindre ut.» «Kanskje fordi du har blitt større.» sa Tobias. William smilte. «Kanskje.» Tobias lot hånden gli ned i vannet. Det kalde vannet fikk ham til å trekke til seg fingrene igjen. «Oi!» William begynte å le. «Jeg sa jo at det var kaldt.» «Julie kommer aldri til å bade.» sa Tobias. «Vent til hun utfordrer Andreas.» William ristet leende på hodet. «Da hopper hun nok uti likevel.» De lot båten drive noen minutter til. William betraktet Tobias. Han satt med ansiktet vendt mot solen. Håret beveget seg lett i vinden. Kameraet lå ved siden av ham på benken. «Hva er det?» spurte Tobias da han merket blikket. William smilte. «Ingenting.» «Jeg tenkte bare at du ser veldig lykkelig ut.» Tobias møtte blikket hans. «Det er fordi jeg er det.» William kjente et smil bre seg. Han tok årene igjen. «Da synes jeg vi skal ro litt lenger.» Tobias lente seg tilbake og så opp mot den blå himmelen. «Ja.» sa han stille. «La oss gjøre det.» Båten gled videre utover innsjøen, mens hytta og vennene ble liggende som en liten rød prikk mellom trærne på land. Da de rodde inn mot brygga igjen, sto Julie allerede med hendene i sidene. «Der var dere endelig!» ropte hun. «Vi begynte å lure på om dere hadde stukket av.» William hoppet først i land og holdt båten stødig mens Tobias steg opp på brygga. «Vi nøt bare stillheten.» sa William. Julie himlet med øynene. «Dere er håpløst romantiske.» Frida lo. «La dem være.» Andreas gikk bort mot en liten sti. «William.» «Var det ikke en badeplass litt lenger bort?» William nikket. «Jo.» «Fem minutters gange.» «Det er en liten sandstrand.» Julie klappet ivrig i hendene. «Da går vi dit!» Magnus stønnet. «Jeg vet allerede hvordan dette ender.» «Hvordan da?» spurte Frida. «Med at Julie prøver å få oss alle uti.» Julie smilte uskyldig. «Kanskje.» Stien snodde seg mellom høye furutrær. Solen sildret ned mellom greinene. Lukten av varm skog fylte luften. Tobias gikk ved siden av William. «Har du badet her mye?» spurte han. «Hver sommer.» svarte William. «Pappa måtte nesten dra meg opp av vannet.» Tobias lo. «Det har jeg litt vanskelig for å se for meg.» William smilte. «Tro meg.» «Jeg var umulig.» Etter noen minutter åpnet skogen seg. Foran dem lå en liten sandstrand. Vannet var klart. Små bølger slo rolig mot land. «Åh!» Julie slapp sekken rett ned i sanden. «Dette er perfekt.» Hun begynte allerede å ta av seg skoene. Magnus ristet på hodet. «Du kommer til å angre.» «Aldri.» svarte Julie. Hun løp mot vannkanten. Stoppet idet vannet traff føttene. «Oi!» utbrøt hun. «Det var…» Hun trakk pusten dypt. «…litt kaldere enn jeg trodde.» Andreas begynte å le. «Du sa jo at du skulle bade.» Julie så bestemt ut. «Jeg gir meg ikke.» Hun tok noen skritt til. Så kastet hun seg plutselig uti med et høyt hyl. «Herregud!» ropte hun. «Det er iskaldt!» Hele gjengen brøt ut i latter. Frida satte seg i sanden og ristet på hodet. «Hun er gal.» «Litt.» sa Tobias med et smil. William satte seg ved siden av ham. «Men hun får oss alltid til å le.» Julie kom opp av vannet med vått hår klistret til ansiktet. Hun gispet etter luft. «Det var faktisk…» Hun begynte å smile. «…helt fantastisk.» Magnus så skeptisk ut. «Jeg lar meg ikke lure.» «Kom igjen!» ropte Julie. «Bare til knærne!» «Nei.» «Til anklene?» «Nei.» «Én tå?» Magnus begynte å le. «Du gir deg aldri.» «Aldri.» Mens de andre lo og ertet hverandre, gikk Tobias bort til vannkanten. Han satte seg på huk. Vannet var så klart at han

kunne se steinene på bunnen. Han lot hånden gli forsiktig gjennom overflaten. «Kaldt?» spurte William, som hadde kommet bort. «Ja.» Tobias smilte. «Men godt.» William satte seg ved siden av ham. Skuldrene deres kom borti hverandre. «Jeg pleide å sitte akkurat her.» sa William. «Når jeg var liten, samlet jeg steiner og prøvde å finne den fineste.» Tobias tok opp en glatt, rund stein. Han holdt den frem. «Hva synes du om denne?» William tok den imot og lot tommelen gli over den glatte overflaten. «Den hadde jeg nok tatt med hjem.» Tobias lo. «Da synes jeg du skal få den.» William så overrasket på ham. «Er du sikker?» «Ja.» «Da har du et lite minne fra denne turen.» William lukket hånden rundt steinen. Han smilte varmt. «Den skal jeg ta vare på.» Tobias møtte blikket hans. «Det håpet jeg.» Bak dem lød Julie sin stemme over hele badeplassen. «Magnus! Nå har du ingen unnskyldninger igjen!» Alle snudde seg samtidig. Magnus sto med buksebena brettet opp til knærne, mens Julie lo så høyt at latteren hennes runget mellom furutrærne. Latteren stilnet etter hvert. Julie hadde endelig gitt opp forsøket på å få Magnus helt uti vannet. «Du vant denne gangen.» sa hun og satte seg ned i sanden med et sukk. Magnus smilte fornøyd. «Det visste jeg.» «Ikke bli for høy på deg selv.» erte Andreas. «Sommeren er ikke over ennå.» «Det betyr at jeg fortsatt har en sjanse.» sa Julie og blunket. «Det gjør meg faktisk litt bekymret.» svarte Magnus, til stor latter fra resten av gjengen. Frida la seg ned på badehåndkleet. Hun lukket øynene og lot solen varme ansiktet. «Vi burde gjøre dette oftere.» sa hun. «Bare komme oss bort fra byen.» «Jeg er enig.» sa Tobias. Han så utover vannet. «Det er noe med naturen som gjør at alt går litt saktere.» William satte seg ved siden av ham. «Det er derfor jeg alltid drar hit når jeg trenger en pause.» Et vindkast fikk noen furunåler til å dale ned over sanden. Tobias løftet kameraet. Han tok et bilde av Julie som satt og lo sammen med Andreas. Så et av Frida, som lå med armene under hodet og nøt solen. Til slutt vendte han kameraet mot William. William oppdaget det med en gang. «Igjen?» spurte han med et smil. «Du er et veldig enkelt motiv.» svarte Tobias. «Hvordan da?» «Du smiler alltid når du ser hit.» William lo lavt. «Det er kanskje fordi det er du som står bak kameraet.» Tobias kjente kinnene bli varme. Han senket kameraet. «Den kommentaren får du faktisk poeng for.» «Kan jeg se bildene?» spurte William. De satte seg litt nærmere hverandre. Tobias bladde rolig gjennom fotografiene. William studerte dem lenge. «Dette…» sa han og stoppet ved et bilde av vannet. «Det ser nesten ut som et maleri.» «Lyset var fint.» svarte Tobias. «Nei.» William ristet langsomt på hodet. «Du ser ting som andre går forbi.» Han så på Tobias. «Det er en av grunnene til at jeg liker bildene dine.» Tobias ble sittende stille. Slike ord traff ham alltid. «Takk.» sa han lavt. William svarte bare med et varmt smil. Lenger borte hadde Andreas funnet flate steiner. «Konkurranse!» ropte han. «Hvem klarer flest sprett?» Julie var allerede på beina. «Endelig en konkurranse jeg kan vinne.» Magnus så skeptisk på henne. «Du sa det om kortspillet også.» «Og jeg vant.» svarte Julie stolt. En etter en kastet de steiner utover vannet. Frida fikk to sprett. Magnus klarte tre. Julie jublet da hennes stein hoppet fire ganger. «Fire!» ropte hun. «Så dere det?» «Flaks.» mumlet Magnus. «Talent.» rettet Julie. William plukket opp en flat stein. Han snudde seg mot Tobias. «Vil du prøve?» Tobias tok imot steinen. Han veide den i hånden før han kastet. Steinen traff vannflaten. Én. To. Tre. Fire. Fem. Alle snudde seg mot ham. «Oi!» utbrøt Frida. Andreas klappet i hendene. «Den der blir vanskelig å slå.» Julie satte hendene i sidene. «Du har holdt

skjult talentene dine.» Tobias lo. «Det var nok mest flaks.» William smilte bredt. «Nei.» sa han. «Det var faktisk ganske imponerende.» Solen sto lavere på himmelen da de begynte å samle sammen håndklær og sekker. På vei tilbake mot hytta gikk Tobias og William litt bak de andre. Stien var smal, og skuldrene deres kom borti hverandre flere ganger. Ingen av dem flyttet seg. «Har du hatt det fint?» spurte William. Tobias så bort på ham. «Mer enn fint.» Han smilte. «Jeg tror dette er en av de helgene jeg kommer til å huske aller best.» William møtte blikket hans. «Da håper jeg vi lager mange flere slike minner.» Tobias nikket. «Det håper jeg også.» Sammen fulgte de de andre opp stien mot hytta, mens ettermiddagssolen farget furuskogen gyllen og den rolige lyden av vannet ble liggende bak dem. Da de kom tilbake til hytta, hadde solen begynt å synke bak tretoppene. Den gylne kveldssolen fylte terrassen med et varmt lys. William satte sekken fra seg ved døren. «Hva sier dere til å grille ute i kveld?» spurte han. «Ja!» Julie svarte før noen andre rakk å åpne munnen. «Jeg tror faktisk jeg kunne spist en hel elg.» Magnus lo. «Det tviler jeg på.» «Ikke utfordre meg. Andreas hentet grillen fra boden. William bar ut kull og grillutstyr. Frida dekket det lange utebordet med tallerkener og glass. Tobias gikk bort til terrassen med kameraet. Han stoppet opp. Det varme kveldssollyset traff hytta på en måte som fikk hele stedet til å gløde. Han løftet kameraet. Klikk**.** Deretter snudde han seg. William sto bøyd over grillen og tente kullet. Flammene lyste opp ansiktet hans. Tobias tok enda et bilde. «Tok du bilde av meg igjen?» spurte William uten å se opp. Tobias lo. «Hvordan vet du alltid det?» William smilte. «Jeg kjenner lyden av kameraet ditt.» «Dessuten…» Han rettet seg opp. «Jeg merker når du ser på meg.» Tobias kjente at han smilte. «Da blir det vanskelig å overraske deg.» «Ikke umulig.» svarte William. Etter en stund fylte lukten av grillmat hele uteplassen. Julie lente seg dramatisk over bordet. «Jeg sulter.» «Du sa akkurat det samme til frokost.» erte Frida. «Og til lunsj.» la Magnus til. Julie trakk på skuldrene. «Jeg er konsekvent.» Alle lo. Mens William snudde kjøttet på grillen, gikk Tobias bort til ham. «Trenger du hjelp?» spurte han. William rakte ham en bolle med marinerte grønnsaker. «Kan du legge disse på?» «Selvfølgelig.» Tobias stilte seg ved siden av ham. De arbeidet rolig sammen. Ingen hast. De trengte knapt å snakke. De visste allerede hva den andre skulle gjøre. William kastet et kort blikk mot Tobias. «Vi har blitt et ganske bra team.» sa han. Tobias smilte. «Ja.» «Det har vi.» Da maten var klar, satte alle seg rundt det store trebordet på terrassen. Skogen lå badet i kveldssol. Et sted borte ved vannet hørte de en fugl synge. «Dette slår hvilken som helst restaurant.» sa Andreas før han tok den første biten. «Enig.» sa Frida. «Mye bedre.» Julie nikket ivrig. «Og vi slipper å pynte oss.» Magnus løftet glasset. «Det er den største fordelen.» Samtalen fortsatte mens solen sank lavere. De snakket om musikk. Om filmer. Om barndomsminner. Om hva de drømte om etter studiet. Tobias lyttet mer enn han snakket. Han likte å høre de andre fortelle. William la merke til det. «Du blir alltid så stille når du hører på andre.» sa han. Tobias så opp. «Jeg liker historier.» «Alle har en.» William nikket langsomt. «Det er kanskje derfor du er så flink med mennesker.» Etter middagen ble bordet ryddet. Andreas og Magnus tok tallerkenene inn. Frida og Julie begynte å vaske opp. William og Tobias ble stående alene ute på terrassen. Kvelden var blitt sval. William lente armene mot rekkverket. «Se.» sa han. Ute på vannet speilet den røde kveldshimmelen seg. Overflaten lå nesten helt stille. Tobias stilte seg ved siden av ham. «Det er nesten umulig å beskrive hvor

fint det er.» sa han. William svarte med et rolig smil. «Noen steder trenger ingen ord.» De ble stående side om side og se utover vannet. Ingen av dem hadde behov for å si mer. Bak dem kunne de høre latteren fra vennene inne på kjøkkenet. Foran dem lå skogen badet i kveldssol. Og akkurat der, mellom den lune hytta og den stille innsjøen, kjente Tobias at han hadde funnet et sted han allerede gledet seg til å komme tilbake til. Etter at kjøkkenet var ryddet, kom Andreas ut på terrassen med en bunt ved under armen. «Hva sier dere til et bål?» spurte han. William smilte. «Det har vi alltid den siste kvelden.» «Da gjør vi det.» Julie tok straks tak i en pose med marshmallows. «Jeg visste det kom til å lønne seg å ta med disse.» Magnus lo. «Du planlegger alt, gjør du ikke?» Julie smilte stolt. «Nesten.» Noen minutter senere gikk de den korte stien ned mot vannet. Like ved stranden lå en gammel bålplass, omkranset av store steiner. William satte seg på huk og begynte å stable veden. «Pappa lærte meg alltid å bygge bålet nedenfra.» sa han. «Små kvister først.» «Så de større.» Andreas satte seg ved siden av ham. «Da lar jeg eksperten styre.» Kort tid etter danset de første flammene opp mellom vedkubbene. Den varme gløden lyste opp ansiktene deres. Skogen rundt dem var blitt mørkere. Bare bålet og stjernene ga lys. Julie holdt en marshmallow foran seg. «Dette er den beste delen av hytteturen.» sa hun fornøyd. Frida smilte. «Du sier det om alt vi gjør.» «Ja.» Julie trakk på skuldrene. «Men denne gangen mener jeg det ekstra mye.» Magnus forsøkte å grille marshmallowen sin. Et øyeblikk senere sto den i flammer. «Nei!» utbrøt han. Julie lo så høyt at hun nesten mistet sin egen. «Du klarte det igjen!» Andreas ristet leende på hodet. «Hvordan får du det til hver eneste gang?» «Jeg har et talent.» svarte Magnus. «For å brenne mat.» Tobias satt litt utenfor sirkelen . Han hadde kameraet liggende ved siden av seg, men denne gangen lot han det være. William la merke til det. «Ingen bilder?» spurte han. Tobias ristet rolig på hodet. «Ikke akkurat nå.» «Hvorfor ikke?» Tobias så inn i flammene. «Fordi noen øyeblikk er finere når de bare får være minner.» William ble sittende og se på ham. Så smilte han. «Det tror jeg du har rett i.» Praten gikk rolig rundt bålet. De fortalte historier fra barndommen. Julie innrømmet at hun en gang hadde gått seg vill på en skogstur med speideren. «Jeg var borte i nesten en time.» sa hun. «Hvordan fant de deg?» spurte Frida. Julie lo. «Jeg satt og spiste matpakken min.» Latteren runget mellom trærne. Etter en stund reiste Andreas og Magnus seg. «Vi henter litt mer ved.» sa Andreas. «Vi blir med.» sa Julie og dro Frida med seg. «Vi trenger flere marshmallows også.» Plutselig var Tobias og William alene ved bålet. Flammene knitret stille mellom dem. William så opp mot stjernene. «Jeg har alltid likt denne tiden på kvelden.» sa han. «Når alt blir stille.» Tobias nikket. «Det føles som om hele verden senker tempoet.» William så bort på ham. «Har du lagt merke til én ting?» «Hva da?» «Du smiler mer nå enn da vi møttes.» Tobias ble stille. Han hadde aldri tenkt over det. «Kanskje.» sa han lavt. «Jeg tror du har mye av æren for det.» William ristet forsiktig på hodet. «Nei.» «Jeg tror smilet alltid har vært der.» Han smilte varmt. «Du trengte bare noen å dele det med.» Tobias kjente en varme spre seg i brystet. Han så inn i flammene et øyeblikk før han møtte blikket til William igjen. «Da er jeg glad det ble deg.» William svarte ikke. Han smilte bare. Et rolig, oppriktig smil. I det samme kom de andre tilbake med armene fulle av ved og en ny pose marshmallows. Latteren fylte igjen den lille bålplassen, og kvelden fortsatte under en stjernehimmel ingen av dem kom til å glemme. Bålet hadde brent ned til glødende kull.

Flammene var blitt mindre, men varmen lå fortsatt som et mykt teppe rundt dem. Julie strakte armene over hodet og gjespet. «Jeg tror dette har vært den beste helgen på veldig lenge.» «Enig.» sa Frida. «Vi burde gjøre dette til en tradisjon.» Andreas nikket. «Minst én gang i året.» Magnus så bort på William. «Hvis vi fortsatt er invitert.» William lo. «Dere er alltid velkomne.» De ble sittende litt til. Ingen virket klare for å avslutte kvelden. Stillheten mellom samtalene føltes naturlig. Noen ganger var det bare lyden av veden som sprakk i bålet. Andre ganger vinden som fikk tretoppene til å bevege seg. Tobias trakk pusten dypt. Den friske skogsluften blandet seg med lukten av røyk fra bålet. «Jeg kommer til å savne dette.» sa han lavt. William så på ham. «Vi er ikke reist hjem ennå.» Tobias smilte. «Nei.» «Men jeg vet allerede at jeg kommer til å savne det.» Etter en stund reiste Andreas seg. «Skal vi slukke bålet?» William nikket. «Ja.» Sammen hentet de en bøtte med vann fra brygga. De helte den forsiktig over glørne. Et sky av damp steg opp. Lyden av fresende kull fylte den stille kvelden. William rørte forsiktig i asken med en pinne. «Sånn.» sa han. «Nå er det helt slukket.» På vei tilbake mot hytta gikk Tobias og William bakerst. Stien var opplyst av månen. Ingen av dem hadde dårlig tid. «Hva tenker du på?» spurte William. Tobias smilte svakt. «At denne helgen har vært akkurat det jeg trengte.» «Hvordan da?» «Jeg har ikke tenkt på skole én eneste gang.» William lo. «Ikke jeg heller.» Da de kom tilbake til hytta, hadde Julie allerede funnet frem et gammelt brettspill fra skapet. «Én siste runde før vi legger oss!» ropte hun. Magnus holdt seg for pannen. «Du gir deg virkelig aldri.» «Nei.» Julie satte spillet på bordet. «Dette blir siste.» Den neste timen gikk med til latter, små ertinger og vennskapelig konkurranse. Frida vant overraskende nok hele spillet. Julie protesterte høylytt. «Det må ha vært flaks.» Frida lo. «Nei.» «Denne gangen var jeg faktisk best.» Andreas klappet henne på skulderen. «Velfortjent.» Klokken hadde passert elleve da de begynte å rydde bort spillet. Julie gjespet igjen. «Nå er jeg faktisk trøtt.» «Det er et mirakel.» sa Magnus. «Du pleier jo å holde ut lengst.» «Ikke etter all den friske luften.» Én etter én ønsket de hverandre god natt. «Sov godt.» sa Andreas. «Vi sees til frokost.» Frida slukket lampen over spisebordet. Bare peisen lyste fortsatt svakt. William og Tobias ble stående igjen et lite øyeblikk. William la hånden forsiktig på ryggen til Tobias. «Har du hatt en fin helg?» spurte han. Tobias møtte blikket hans. «Mer enn fin.» Han smilte. «Jeg tror dette er et av de stedene jeg alltid kommer til å lengte tilbake til.» William så mot vinduet, der månen speilet seg i vannet. Så vendte han blikket tilbake mot Tobias. «Da håper jeg dette bare er den første av mange turer hit.» Tobias nikket. «Det håper jeg også.» Sammen gikk de inn på rommet sitt. Bak dem lå hytta stille. Foran dem ventet den siste natten før de skulle reise hjem. Tobias våknet tidlig den siste morgenen. Rommet var stille. Det svake morgenlyset sildret inn mellom gardinene og la et gyllent skjær over tregulvet. Han snudde hodet mot vinduet. Utenfor lå vannet nesten speilblankt. Et tynt slør av morgentåke svevde over overflaten. Ved siden av ham sov William fortsatt. Tobias ble liggende og betrakte ham noen sekunder. Han smilte for seg selv. Det var rart hvor fort et menneske kunne bli en så naturlig del av hverdagen. William åpnet øynene. «God morgen.» sa han med et søvnig smil. «God morgen.» svarte Tobias. «Har du vært våken lenge?» «Bare litt.» William strakte seg. «Jeg skulle ønske vi hadde én dag til.» Tobias nikket. «Det skulle jeg også.» Lukten av kaffe kom drivende fra kjøkkenet. «Julie er våken.» sa William. «Da er alle snart det.» Begge lo. Da

de kom ut i stuen, satt Andreas allerede ved bordet med en kaffekopp. Magnus sto ved vinduet. Julie smurte rundstykker. «God morgen!» sa hun muntert. «Jeg har bestemt at ingen får være triste i dag.» Magnus så på henne. «Vi skal jo hjem.» Julie nikket. «Ja.» «Men da kan vi begynne å glede oss til neste tur.» Frida smilte. «Det var egentlig en ganske fin måte å tenke på.» Frokosten ble lang. Ingen skyndte seg. Samtalen gikk rolig mellom dem. Det ble snakket om favorittøyeblikk fra helgen. «Båtturen.» sa Andreas. «Definitivt.» «Bålet.» sa Frida. Julie tenkte seg om. «Alt.» Alle begynte å le. Etter frokosten begynte de å pakke. Soveposer ble rullet sammen. Sekker ble lukket. William gikk en siste runde gjennom hytta. Han sjekket vinduene. Slukket lysene. La et ekstra vedtre ved peisen, slik faren alltid hadde lært ham. Tobias fulgte etter. «Du gjør dette på samme måte hver gang, gjør du ikke?» William smilte. «Pappa sier at man skal forlate en hytte slik man selv ønsker å finne den.» «Det liker jeg.» sa Tobias. Da bilen var pakket, ble alle stående et øyeblikk ute på gårdsplassen. Ingen sa noe. De bare så mot vannet. Mot brygga. Mot den lille røde hytta. William låste døren. Nøkkelen klirret svakt. «Klar?» spurte han. Tobias tok en siste titt mot innsjøen. «Ja.» sa han. «Men jeg gleder meg allerede til vi kommer tilbake.» William smilte. «Det gjør jeg også.» Hjemturen gikk roligere enn turen opp. Julie sovnet etter en halvtime med hodet mot vinduet. Magnus bladde i en spilleliste. Frida satt med øynene lukket og lyttet til musikken. Andreas fulgte veien foran dem. Tobias satt ved siden av William. Han så ut på landskapet som gled forbi. Etter en stund kjente han hånden til William finne hans nede mellom setene. Ingen ord. Bare et stille håndtrykk. Tobias smilte og klemte forsiktig tilbake. Da de nærmet seg Oslo, ble trafikken tettere. Bygningene erstattet skogen. Lysreguleringene kom tettere. William kastet et blikk mot Tobias. «Velkommen tilbake til hverdagen.» sa han med et lite smil. Tobias lo. «Det høres nesten litt trist ut.» «Litt.» innrømmet William. «Men kanskje ikke.» «Hvorfor det?» William svingte bilen inn mot universitetet, der de skulle sette av de andre. Så så han bort på Tobias. «Fordi du er en del av hverdagen min nå.» Tobias kjente hjertet slå litt raskere. Han smilte uten å svare med en gang. Så lot han hånden gli en siste gang over William sin. «Da tror jeg faktisk at jeg kommer til å like hverdagen veldig godt.» William møtte blikket hans. Et varmt smil bredte seg mellom dem. Og mens bilen rullet inn på parkeringsplassen, visste ingen av dem at denne helgen bare var begynnelsen på historien de skulle skrive sammen. Mandag morgen føltes annerledes. Ikke fordi universitetet hadde forandret seg. Ikke fordi forelesningene var blitt kortere. Men fordi helgen på hytta fortsatt satt igjen i kroppen. Da Tobias gikk over skoleplassen, kunne han nesten kjenne lukten av bål og skog, selv om han nå var omgitt av asfalt, sykler og studenter med kaffekopper i hendene. Han smilte for seg selv. «Der er du.» Stemmen fikk ham til å løfte blikket. William kom gående mot ham med to kopper kaffe. Som alltid. «God morgen.» sa Tobias. «God morgen.» William rakte ham den ene koppen. «Jeg var redd jeg måtte drikke begge selv.» Tobias lo. «Det hadde du sikkert klart.» «Ja.» William smilte. «Men det hadde ikke vært like hyggelig.» De begynte å gå mot hovedinngangen. «Hvordan gikk det hjemme i går?» spurte William. «Mamma ville høre alt om hytteturen.» Tobias ristet smilende på hodet. «Jeg tror jeg fortalte den samme historien tre ganger.» William lo. «Foreldrene mine var også nysgjerrige.» «Mamma ville vite om dere likte dere.» «Hva svarte du?» «At de allerede spør om når vi skal tilbake.» Tobias smilte bredt.

«Det stemmer jo.» Ved inngangen ventet resten av gjengen. Julie sto med armene i kors. «Der er de!» utbrøt hun. «Vi har ventet i nesten fem minutter.» Magnus så på klokken. «Det har gått ett minutt og førtito sekunder.» Julie overså kommentaren. «Hvordan går det med hyttesavnet?» Frida lo. «Jeg har fortsatt lyst til å dra tilbake.» «Samme her.» sa Andreas. De gikk samlet inn i auditoriet. Læreren var allerede på plass. «God morgen.» sa hun. «Jeg håper alle har hatt en fin helg.» Julie lente seg mot Tobias og hvisket: «Hvis hun spør hva vi gjorde, kommer jeg til å snakke i en halvtime.» Tobias måtte bite seg i leppen for ikke å le. Forelesningen handlet om barns medvirkning. Tobias forsøkte å konsentrere seg. Likevel hendte det flere ganger at han så bort på William. William satt bøyd over notatblokken og skrev. Rolig. Konsentrert. På et tidspunkt merket han blikket. Han så opp. Smilte. Bare et lite smil. Men nok til at Tobias kjente hjertet slå litt fortere. Han smilte tilbake før begge vendte oppmerksomheten mot foreleseren igjen. Da timen var over, samlet de seg utenfor auditoriet. «Hva skal dere i ettermiddag?» spurte Andreas. William så bort på Tobias. «Vi tenkte å jobbe litt med oppgaven.» Julie himlet dramatisk med øynene. «Dere er altfor flinke.» Magnus nikket. «Jeg har ikke engang åpnet dokumentet.» «Det overrasker ingen.» sa Frida. William lo. «Vi trenger ikke jobbe hele kvelden.» Han så på Tobias. «Vi kan spise middag først.» «Gjerne.» svarte Tobias. «Men denne gangen lager vi maten sammen.» William smilte. «Avtale.» De gikk side om side mot kantinen, mens praten gled naturlig over til oppgaven, neste helg og minnene de allerede delte fra hytteturen. Hverdagen var tilbake – men den føltes litt varmere enn før. Etter lunsjen gikk Tobias og William over den åpne skoleplassen mot biblioteket. Den kjølige vinden fikk de første høstbladene til å virvle langs bakken. Studentene hastet mellom forelesninger med sekker over skuldrene og kaffekopper i hendene. «Det føles nesten rart å være tilbake.» sa Tobias. William så bort på ham. «Fordi helgen gikk så fort?» Tobias nikket. «Ja.» «Jeg våknet i morges og forventet nesten å høre fuglene ved hytta.» William smilte. «Jeg tok meg selv i å se etter vannet utenfor vinduet.» Begge lo. Biblioteket var stille. De fant den samme plassen ved vinduet som de ofte satt ved. William åpnet datamaskinen. «Vi burde kanskje faktisk jobbe litt i dag.» sa han. Tobias smilte ertende. «Det sa vi i går også.» «Denne gangen mener jeg det.» De arbeidet konsentrert den neste timen. William skrev på refleksjonsoppgaven. Tobias leste gjennom pensumlitteraturen og noterte flittig. Av og til lente de seg mot hverandre for å vise en formulering eller stille et spørsmål. Det føltes naturlig. Som om de alltid hadde studert sammen. Etter en stund lente Tobias seg tilbake. «Kan jeg lese innledningen din?» spurte han. William snudde datamaskinen mot ham. «Selvfølgelig.» Tobias leste rolig gjennom teksten. Da han var ferdig, så han opp. «Du skriver veldig fint.» William smilte beskjedent. «Synes du det?» «Ja.» «Du skriver på en måte som er lett å forstå.» William lo lavt. «Da er vi to.» William tok notatene til Tobias. «Min tur.» Han leste nøye. Etter noen minutter nikket han. «Du er flink til å reflektere.» sa han. «Du ser alltid flere sider av en situasjon.» Tobias trakk litt på skuldrene. «Jeg prøver.» William møtte blikket hans. «Det er en av tingene jeg beundrer ved deg.» Tobias kjente at kinnene ble varme. «Du sier sånne ting så naturlig.» William smilte. «Fordi jeg mener dem.» Litt senere gikk de ned til kantinen for å kjøpe kaffe. «To cappuccinoer.» sa William til baristaen. «Og én kanelbolle.» Baristaen smilte. «Dere deler fortsatt?» William lo. «Ja.» «Det har visst blitt en vane.» De satte seg ved et lite

bord ved vinduet. Tobias delte kanelbollen i to. «Rettferdig?» spurte han. William studerte bitene. «Den der er litt større.» «Er den det?» Tobias smilte uskyldig. William brøt av en liten bit og la den på Tobias sin tallerken. «Nå er det rettferdig.» Begge begynte å le. Da de var ferdige med kaffen, lente Tobias seg tilbake. «Vet du hva jeg gleder meg mest til denne uken?» spurte han. William ristet på hodet. «Nei.» «Fredag.» William hevet øyenbrynene. «Hvorfor fredag?» Tobias smilte. «Fordi vi har klart å gjøre noe hyggelig ut av nesten hver eneste fredag siden vi ble kjent.» William ble stille et øyeblikk. Så smilte han varmt. «Da synes jeg vi fortsetter med den tradisjonen.» Tobias nikket. «Det synes jeg også.» Sammen gikk de tilbake til biblioteket med kaffekoppene i hendene. Uken var så vidt begynt, men begge visste at det ikke var de store begivenhetene som gjorde dagene spesielle. Det var alle de små stundene de delte – samtalene, latteren og den trygge følelsen av alltid å ha den andre ved sin side. Forelesningene var over for dagen da Tobias og William gikk ut fra universitetsbygningen. Ettermiddagssolen lå lavt over byen, og luften var mild. Studentene spredte seg i alle retninger. Noen skyndte seg til bussen. Andre ble stående i små grupper og snakke. William så bort på Tobias. «Klar for middag?» spurte han. Tobias smilte. «Jeg har vært klar siden lunsj.» William lo. «Det overrasker meg ikke.» De gikk innom en liten matbutikk på vei hjem. William tok en handlekurv. «Hva har du lyst på?» spurte han. Tobias gikk langs grønnsaksdisken. «Hva med hjemmelaget lasagne?» William smilte. «Det er lenge siden jeg har laget.» «Da gjør vi det.» De fylte kurven med kjøttdeig, tomater, løk, ost, pastaplater og fersk basilikum. Ved meieridisken stoppet Tobias. «Vi trenger melk.» William nikket. «Og is.» Tobias så overrasket på ham. «Is?» William trakk litt på skuldrene. «Dessert.» «Du planlegger visst hele kvelden.» William smilte lurt. «Kanskje litt.» En halvtime senere sto de på kjøkkenet hjemme hos William. Musikken spilte lavt fra høyttaleren i stuen. Tobias hakket løk. William stekte kjøttdeigen. «Jeg føler vi gjør dette ganske ofte nå.» sa Tobias. «Og det gjør meg ingenting.» William rørte i stekepannen. «Ikke meg heller.» «Vet du hva jeg liker?» spurte Tobias. William så opp. «Nei.» «At vi aldri trenger å imponere hverandre.» William smilte. «Hva mener du?» «Vi kan lage middag.» «Handle.» «Sitte stille.» «Eller bare gå en tur.» Han så på William. «Det er nok.» William ble stående stille et øyeblikk. Så gikk han bort til Tobias. «Jeg tror det er derfor jeg trives så godt sammen med deg.» sa han lavt. «Alt føles enkelt.» Tobias møtte blikket hans. «Ja.» «Det gjør det.» Lasagnen sto i ovnen. De hadde nesten førti minutter å vente. William satte seg i sofaen. «Kom.» sa han. Tobias satte seg ved siden av ham. Ikke helt inntil. Men nær nok til at skuldrene deres berørte hverandre. «Hva tenker du på?» spurte William. Tobias smilte. «Den første dagen vi møttes.» William lo. «Du var så stille.» «Jeg var nervøs.» innrømmet Tobias. «Det var jeg også.» «Virkelig?» William nikket. «Jeg brukte sikkert ti minutter på å finne en grunn til å snakke med deg.» Tobias begynte å le. «Og jeg trodde du bare var veldig selvsikker.» «Langt ifra.» En duft av ost og tomatsaus fylte leiligheten. William reiste seg. «Nå tror jeg den er ferdig.» Han åpnet ovnsdøren. Den gyllenbrune lasagnen boblet fortsatt i formen. «Den ser perfekt ut.» sa Tobias. William smilte. «Vi får håpe den smaker like godt.» De satte seg ved spisebordet. Stearinlysene William hadde tent kastet et varmt lys over rommet. «Du trenger ikke tenne lys hver gang.» sa Tobias med et smil. William trakk på skuldrene. «Jeg liker stemningen.» «Dessuten…» Han så på Tobias. «Du fortjener litt ekstra

hygge.» Tobias kjente hjertet banke litt raskere. «Du er utrolig god til å få meg til å føle meg verdsatt.» William smilte rolig. «Det er fordi du er det.» Et øyeblikk ble de sittende og bare se på hverandre. Ingen av dem sa noe. Det var ikke nødvendig. De visste begge at følelsene mellom dem vokste seg sterkere for hver dag som gikk, og at det var nettopp disse rolige kveldene som langsomt bygget grunnmuren i forholdet deres. Kvelden hadde senket seg over byen. Middagen var spist, og tallerkenene sto stablet ved kjøkkenvasken. William og Tobias ryddet som de alltid gjorde – uten å måtte avtale hvem som gjorde hva. William satte glassene inn i oppvaskmaskinen. Tobias tørket av kjøkkenbenken. «Jeg tror vi begynner å bli ganske effektive.» sa Tobias med et smil. William lo. «Vi har øvd litt.» «Litt?» Tobias hevet et øyenbryn. «Vi lager jo middag sammen hele tiden.» «Og jeg håper vi fortsetter med det.» svarte William. Tobias møtte blikket hans og smilte varmt. De gikk inn i stuen. William satte seg i sofaen, og Tobias sank ned ved siden av ham. Han lente hodet mot skulderen til William. Ingen av dem sa noe. De nøt bare roen. Plutselig vibrerte telefonen på stuebordet. William kastet et blikk på skjermen. Smilet ble litt mindre. **Pappa.** «Du kan ta den.» sa Tobias. William nikket og svarte. «Hei, pappa.» «Ja.» «I morgen?» William rettet seg litt opp. «Klokken fem passer.» «Selvfølgelig.» «Vi sees.» Han avsluttet samtalen og la telefonen fra seg. «Alt bra?» spurte Tobias. William nikket langsomt. «Ja.» «Pappa ønsker at jeg skal komme innom kontoret etter forelesningene i morgen.» «Er det noe spesielt?» William trakk lett på skuldrene. «Han sa bare at det var noe han ville snakke med meg om.» «Du virker litt spent.» sa Tobias. William smilte svakt. «Kanskje litt.» Han så ned på hendene sine. «De siste månedene har han bedt meg være mer med på møter i firmaet.» «Jeg tror han begynner å gi meg mer ansvar.» Tobias lyttet oppmerksomt. «Har du lyst til det?» William tenkte seg om. «Ja.» «Veldig.» «Men det er også litt skummelt.» «Hvorfor det?» spurte Tobias. William lente seg tilbake. «Fordi pappa har bygget opp bedriften gjennom hele livet.» «Det er mye ansvar.» «Jeg vil ikke skuffe ham.» Tobias ble stille et øyeblikk. Så la han hånden sin forsiktig over William sin. «Jeg tror ikke han hadde bedt deg om mer ansvar hvis han ikke visste at du var klar.» William møtte blikket hans. Et lite smil vokste frem. «Det var fint sagt.» Telefonen lyste opp igjen. Denne gangen var det en melding. William leste den og lo lavt. «Fra pappa?» spurte Tobias. William nikket. «Han skrev bare: Husk at vi også spiser middag sammen. Moren din nekter å la deg gå sulten fra møtet.» Tobias begynte å le. «Det høres ut som en mamma.» «Ja.» sa William og smilte. «Hun passer fortsatt på meg som om jeg var ti år.» Tobias lente hodet mot skulderen hans igjen. «Vet du hva?» sa han. William så på ham. «Nei.» «Jeg gleder meg til å høre hvordan møtet går.» William smilte. «Da skal du få høre alt.» Han tok forsiktig hånden til Tobias. «Det er godt å ha noen å dele slike ting med.» Tobias klemte hånden hans. «Det kommer du alltid til å ha.» William svarte ikke med ord. Han smilte bare. For første gang på lenge kjente han at fremtiden ikke virket like tung å bære alene. Og uten at Tobias visste det, skulle møtet med faren dagen etter bli det første steget mot den fremtiden som ventet dem begge. Neste dag gikk forelesningene fortere enn vanlig. William kastet flere blikk mot klokken. Ikke fordi han ønsket å gå fra universitetet. Men fordi han visste at faren ventet på ham. Da timen var slutt, pakket han rolig sammen bøkene. Tobias merket det. «Er du klar?» spurte han. William nikket. «Så klar som jeg kan bli.» De gikk sammen ut på skoleplassen.

Høstsolen varmet fortsatt, men luften var blitt kjøligere. «Er du nervøs?» spurte Tobias. William smilte litt. «Litt.» «Pappa pleier aldri å be meg komme inn uten å si hvorfor.» «Kanskje det bare er et vanlig møte.» sa Tobias. William trakk på skuldrene. «Kanskje.» De stoppet ved parkeringsplassen. En mørk bil sto parkert noen meter unna. Sjåføren gikk ut og åpnet døren. Tobias så overrasket på William. «Har dere egen sjåfør?» William lo litt. «Bare når pappa trenger bilen til møter.» «Han insisterte på at jeg skulle bli hentet i dag.» Tobias nikket. «Da er det kanskje viktig.» William tok et skritt nærmere Tobias. «Jeg sender deg en melding etterpå.» sa han. «Lov meg det.» svarte Tobias. William smilte. «Det lover jeg.» De ga hverandre en varm klem før William satte seg inn i bilen. Tobias ble stående igjen og se etter bilen til den forsvant ut av universitetsområdet. En knapp halvtime senere svingte bilen inn foran hovedkontoret til familiebedriften. Den moderne glassbygningen raget flere etasjer over gaten. William steg ut. Han hadde vært der utallige ganger før. Likevel føltes denne dagen annerledes. Resepsjonisten smilte idet han kom inn. «God ettermiddag, William.» «God ettermiddag, Anne.» «Faren din venter på deg.» «Takk.» På vei gjennom bygningen hilste flere ansatte på ham. «Hei, William.» «Hyggelig å se deg.» «God dag.» Han hilste tilbake på alle. Ikke som en som følte seg viktig. Men som en som kjente menneskene rundt seg. Da han kom opp til toppetasjen, sto døren til farens kontor åpen. «Kom inn.» sa faren med et smil. William gikk inn. Faren reiste seg og ga ham en varm klem. «Hyggelig at du kunne komme.» «Selvfølgelig.» svarte William. På skrivebordet sto to kaffekopper. Ved siden av lå flere mapper. William satte seg. «Du sa at det var noe du ville snakke om.» Faren nikket. Han lente seg rolig tilbake i stolen. «Ja.» Han ble stille et øyeblikk. «William…» «Du vet at dette firmaet har vært en del av familien vår i mange år.» William nikket. «Jeg vet.» «Og de siste månedene har jeg latt deg være med på flere møter.» «Du har sett hvordan vi arbeider.» «Hvordan beslutningene tas.» William lyttet uten å avbryte. Faren smilte. «Jeg har lagt merke til noe.» «Hva da?» «At de ansatte lytter når du snakker.» «De har tillit til deg.» William så overrasket ut. «Det hadde jeg ikke tenkt over.» «Jeg har.» sa faren rolig. «Og det har styret også.» William kjente hjertet slå litt raskere. Han forsto at dette møtet handlet om noe langt større enn et vanlig prosjekt. Faren foldet hendene på skrivebordet. «Det er på tide at du begynner å få mer ansvar.» William trakk pusten rolig. Han ante ikke at dette bare var begynnelsen på en samtale som skulle forandre resten av livet hans. William ble sittende stille. Ordene til faren hang igjen i rommet. «Mer ansvar.» Han gjentok dem nesten hviskende. Faren nikket rolig. «Ja.» «Du har brukt flere år på å bli kjent med bedriften.» «Ikke bare hvordan vi tjener penger.» «Men hvordan vi tar vare på menneskene som arbeider her.» William så ned et øyeblikk. Det betydde mer for ham enn faren kanskje forsto. Faren reiste seg og gikk bort til vinduet. Derfra kunne de se store deler av Oslo. «Da jeg startet dette firmaet…» sa han. «…var vi seks ansatte.» Han smilte svakt. «Nå er vi flere hundre.» William fulgte blikket hans. Han hadde hørt historien mange ganger. Likevel lyttet han alltid. «Et firma handler ikke om bygninger.» fortsatte faren. «Det handler om mennesker.» «Hvis de ansatte har det bra, lykkes bedriften.» William nikket. «Det har du alltid sagt.» «Og det mener jeg fortsatt.» Faren snudde seg mot sønnen. «Derfor har jeg latt deg være med på møtene.» «Jeg ville se hvordan du behandlet folk.» William så overrasket ut. «Ikke hvordan jeg løste oppgavene?» Faren smilte. «Oppgaver kan læres.»

«Respekt kan ikke.» Han tok noen skritt tilbake mot skrivebordet. «Du hilser på resepsjonisten.» «Du kjenner navnene til dem som jobber på lageret.» «Du lytter før du snakker.» William kjente seg litt brydd. «Det er jo bare vanlig høflighet.» «Nettopp.» sa faren. «Men du ville blitt overrasket over hvor mange ledere som glemmer akkurat det.» Det banket forsiktig på døren. «Kom inn.» Sekretæren stakk hodet inn. «Beklager at jeg forstyrrer.» «Styremøtet begynner om tjue minutter.» Faren nikket. «Takk, Anne.» Hun smilte til William før hun lukket døren igjen. Faren satte seg ned. «Jeg har et ønske.» sa han. William møtte blikket hans. «Hva da?» «Fra neste måned ønsker jeg at du deltar på styremøtene.» William ble helt stille. «Alle?» «Ja.» «Du skal ikke bare observere.» «Du skal si hva du mener.» William kjente hjertet slå raskere. «Er du sikker?» Faren smilte varmt. «Helt sikker.» «Men studiene?» spurte William. «De kommer først.» svarte faren uten å nøle. «Du skal fullføre utdanningen.» «Det lover du meg.» William nikket. «Det lover jeg.» «Bedriften kan vente noen måneder.» «En utdanning bygger du bare én gang.» Faren åpnet den øverste skuffen i skrivebordet. Han tok frem en mørkeblå mappe. «Denne er til deg.» William tok den imot. På forsiden sto firmaets logo preget i sølv. «Hva er dette?» spurte han. «Prosjektene du skal følge opp.» William åpnet forsiktig mappen. Den var fylt med planer, budsjetter og notater. Han bladde langsomt gjennom sidene. «Dette er mye ansvar.» sa han stille. Faren nikket. «Ja.» «Men du skal ikke bære det alene.» William så opp. «Takk…» sa han lavt. «For tilliten.» Faren smilte. «Den har du gjort deg fortjent til.» Han la en hånd på skulderen til sønnen. «Jeg ber deg ikke om dette fordi du er sønnen min.» «Jeg ber deg fordi jeg tror du kommer til å bli en bedre leder enn jeg noen gang har vært.» William kjente en klump i halsen. Det var sjelden faren ga så store komplimenter. Han visste ikke helt hva han skulle svare. Til slutt smilte han bare. «Jeg skal gjøre mitt beste.» Faren nikket tilfreds. «Det er alt jeg forventer.» Idet William reiste seg for å bli med inn på sitt aller første styremøte som deltaker, visste han at dette var begynnelsen på en ny epoke. Ikke bare for familiebedriften – men også for livet han og Tobias sakte var i ferd med å bygge sammen. Styremøtet varte i nesten to timer. Da William kom ut av møterommet, kjente han at skuldrene var litt stive. Ikke fordi møtet hadde vært vanskelig. Men fordi han hadde vært mer konsentrert enn noen gang. Han hadde sagt meningene sine. Stilt spørsmål. Kommet med forslag. Og for første gang hadde han ikke blitt behandlet som «sjefens sønn». Han hadde blitt behandlet som en kollega. Det betydde mer enn han hadde forventet. Faren kom ut av møterommet noen sekunder senere. «Et øyeblikk.» sa han. William stoppet. «Ja?» Faren smilte. «Du gjorde det bra.» William pustet lett ut. «Virkelig?» «Ja.» «Du snakket når du hadde noe å si.» «Og du lyttet resten av tiden.» Han klappet sønnen lett på skulderen. «Det er en egenskap mange ledere mangler.» William smilte beskjedent. «Takk.» Da William kom ut av bygningen, hadde solen begynt å gå ned. Han tok opp telefonen. Det lå allerede en melding fra Tobias. **Hvordan gikk det?** William smilte. Han svarte med én gang. **Bedre enn jeg hadde trodd. Er du hjemme?** Svaret kom nesten umiddelbart. **Ja. Vil du komme innom?** William skrev: **Jeg er der om tjue minutter.** Tobias åpnet døren før William rakk å ringe på. «Hei.» sa han med et varmt smil. «Hei.» William tok et skritt inn. Tobias så med én gang at noe hadde forandret seg. «Det gikk bra.» sa han. Det var ikke et spørsmål. William lo. «Hvordan visste du det?» «Jeg ser det på deg.» De satte seg i sofaen. Tobias ventet. Han visste

at William kom til å fortelle når han var klar. Etter noen sekunder begynte William. «Pappa vil at jeg skal begynne å delta fast på styremøtene.» Tobias smilte bredt. «William!» «Det er jo fantastisk!» William nikket. «Jeg hadde ikke forventet det.» «Han ga meg ansvar for flere prosjekter også.» «Og…» Han trakk pusten. «Han sa at styret har tillit til meg.» Tobias kjente stoltheten vokse. Han la hånden sin over William sin. «Jeg er ikke overrasket.» William så opp. «Er du ikke?» Tobias ristet rolig på hodet. «Nei.» «Du er flink med mennesker.» «Du lytter.» «Du tar ansvar.» Han smilte. «Jeg tror du kommer til å bli en fantastisk leder.» William ble sittende stille. Det var én ting å høre slike ord fra faren. Men å høre dem fra Tobias… Det traff på en helt annen måte. «Takk.» sa han lavt. «Det betyr mye at du sier det.» Tobias lente seg litt nærmere. «Er du redd?» spurte han. William tenkte seg om. «Litt.» «Ikke for jobben.» «Men for å ikke ha nok tid.» «Til hva?» William møtte blikket hans. «Til oss.» Tobias smilte rolig. «William…» «Vi skal nok finne tid.» «Kjærlighet handler ikke om hvor mange timer man har.» «Den handler om hva man gjør med dem.» William kjente en varm ro spre seg i kroppen. Han lente seg tilbake i sofaen. «Du klarer alltid å si det jeg trenger å høre.» Tobias lo lavt. «Det håper jeg aldri at jeg slutter med.» William tok hånden hans. «Og jeg håper aldri at du slutter å tro på meg.» Tobias flettet fingrene sine inn mellom hans. «Det kommer jeg ikke til.» De ble sittende slik en stund. Uten hastverk. Uten å vite at dette bare var det første av mange steg. Langsomt var William i ferd med å vokse inn i rollen som den lederen faren så i ham. Og et sted langt fremme ventet den dagen da hele firmaet skulle bli hans – en fremtid som ennå virket fjern, men som for første gang føltes virkelig. Noen dager senere satt Tobias og William igjen på biblioteket. Regnet trommet mot de store vinduene, og biblioteket var fylt av den velkjente stillheten. William lukket datamaskinen og strakte seg. «Jeg tror hjernen min trenger en pause.» sa han. Tobias smilte. «Min også.» «Skal vi hente kaffe?» «Gjerne.» De gikk ned til den lille kaffebaren. Baristaen smilte da hun så dem. «Det vanlige?» William lo. «Har vi blitt så forutsigbare?» «Dere kommer nesten til samme tid hver uke.» Hun smilte. «To cappuccinoer og én kanelbolle.» Tobias begynte å le. «Da slipper vi i hvert fall å bestille.» De satte seg ved vinduet. Utenfor hastet studentene gjennom regnet. William satt uvanlig stille. Tobias merket det. «Du tenker.» sa han. William nikket. «Ja.» «På jobben?» «Litt.» William tok en slurk kaffe. «Pappa ringte igjen i går kveld.» «Han vil at jeg skal være med på enda et møte neste uke.» «Allerede?» spurte Tobias. William nikket. «Han sier at jeg lærer raskest hvis jeg får være med der beslutningene tas.» «Hvordan føles det?» spurte Tobias. William smilte svakt. «Merkelig.» «Jeg sitter fortsatt på universitetet om dagen.» «Og noen timer senere sitter jeg i møter med mennesker som har ledet bedrifter i tretti år.» Han lo litt. «Noen ganger føles det nesten uvirkelig.» Tobias så rolig på ham. «Men de ville vel ikke invitert deg hvis de ikke mente du hadde noe å bidra med.» William nikket. «Det er det pappa sier.» Han ble stille. «Han fortalte meg faktisk noe mer.» Tobias lente seg litt frem. «Hva da?» William lot blikket gli ut mot regnet. «Han sa at han ønsker å trappe litt ned de neste årene.» «Ikke med én gang.» «Men gradvis.» Tobias ble stille. Han skjønte hva William egentlig sa. «Han forbereder deg.» William nikket langsomt. «Ja.» «Er det det du ønsker?» spurte Tobias forsiktig. William brukte noen sekunder før han svarte. «Ja.» «Men ikke fordi jeg vil ha tittelen.» Han møtte blikket til Tobias. «Jeg ønsker å føre videre det familien min har bygget opp.» «Pappa har brukt hele livet sitt på

dette.» «Jeg vil gjøre ham stolt.» Tobias smilte varmt. «Det tror jeg allerede du gjør.» William lo stille. «Du har en utrolig evne til å få ting til å virke mindre skumle.» «Det er fordi jeg tror på deg.» svarte Tobias. «Mer enn du tror.» William ble rørt. Han tok hånden til Tobias over bordet. «Hvis den dagen kommer…» sa han lavt. «Når jeg en gang overtar firmaet…» Han smilte forsiktig. «Da håper jeg du står ved siden av meg.» Tobias klemte hånden hans. «Det gjør jeg.» «Uansett hva du jobber med.» «Uansett hvilken tittel du får.» William kjente en ro senke seg. For første gang kunne han se konturene av fremtiden. Ikke bare som en kommende leder. Men som et menneske som ikke trengte å gå den veien alene. Og uten at noen av dem visste det, var det akkurat slik fremtiden sakte begynte å ta form – ett lite skritt av gangen. Den neste uken gikk fort. Forelesninger, gruppearbeid og biblioteket fylte dagene. Samtidig merket Tobias at William oftere fikk telefoner fra faren. Ikke fordi noe var galt. Men fordi ansvaret vokste. Likevel lot William aldri telefonene ta all oppmerksomheten. Hver gang de var sammen, la han mobilen fra seg. Som om resten av verden kunne vente litt. Det la Tobias merke til. Fredag ettermiddag var de på vei ut fra universitetet. Studentene strømmet mot bussholdeplassene. Julie og de andre vinket før de gikk hver sin vei. «God helg!» ropte Julie. «Ikke gjør noe jeg ville gjort!» Magnus lo. «Da blir det en veldig rolig helg.» Julie sendte ham et ertende blikk. «Morsom.» Da de var alene, tok William en dyp pust. «Har du planer i morgen?» spurte han. Tobias ristet på hodet. «Ikke annet enn å lese litt.» William smilte. «Da håper jeg du kan utsette lesingen noen timer.» «Hvorfor det?» William stakk hånden ned i jakkelommen. Han tok frem en hvit konvolutt. «Pappa spurte om jeg ville invitere deg.» Tobias så overrasket på ham. «Invitere meg til hva?» William rakte ham konvolutten. «Åpne den.» Tobias åpnet den forsiktig. Inne lå et kremhvitt kort med firmaets logo preget i sølv. Han leste langsomt. **Vi har gleden av å invitere William og Tobias til firmaets årlige sommermiddag.** Han så opp. «Meg også?» William nikket. «Ja.» «Pappa insisterte.» «Men…» Tobias nølte. «Jeg kjenner jo ingen der.» William smilte rolig. «Du kjenner meg.» «Og mamma og pappa.» «Resten ordner seg.» Tobias satt stille noen sekunder. «Er du sikker på at de ønsker at jeg skal komme?» William lo lavt. «Pappa spurte faktisk hvorfor du ikke sto på gjestelisten.» «Da jeg fortalte at du ikke hadde fått invitasjon ennå, sa han bare…» William forsøkte å etterligne farens rolige stemme. «Da må vi rette opp den feilen med én gang.» Tobias begynte å le. «Virkelig?» «Virkelig.» De fortsatte å gå gjennom byen. William så bort på Tobias. «Jeg vil gjerne at du skal bli kjent med en litt annen del av livet mitt.» «Ikke bare universitetet.» «Men menneskene jeg har vokst opp med.» Tobias smilte. «Da blir jeg med.» William pustet lett ut. «Bra.» «Jeg var litt redd du kom til å si nei.» «Hvorfor det?» William trakk lett på skuldrene. «Fordi slike arrangementer kan virke litt…» Han lette etter ordet. «Store.» Tobias tok hånden hans. «Så lenge jeg får være sammen med deg, spiller det ingen rolle hvor vi er.» William møtte blikket hans. Et varmt smil bredte seg. «Du vet…» sa han lavt. «Det er akkurat derfor jeg ønsket at du skulle være med.» De stoppet ved et lyskryss. Bilene passerte foran dem. William så et øyeblikk opp mot kontorbygningen der familiebedriften holdt til, bare noen kvartaler unna. For første gang kunne han se for seg at Tobias en dag ville være en naturlig del av den verdenen også. Ikke fordi Tobias var opptatt av titler eller status. Men fordi han var den personen William ønsket å dele hele livet sitt med. Den tanken fikk ham til å smile stille

for seg selv. Det var fortsatt lenge til den dagen. Men et sted dypt inne visste han at han allerede hadde begynt å bygge fremtiden – sammen med Tobias. Lørdagskvelden kom raskere enn Tobias hadde ventet. Han sto foran speilet hjemme og rettet litt på skjorten. Han var ikke vant til slike arrangementer. Firmafester. Direktører. Ledere. Store selskaper. Han tok et dypt pust. Det ringte på døren. Da han åpnet, sto William der. Mørk dress. Hvit skjorte. Et mørkeblått slips. Han smilte idet blikkene deres møttes. «Du ser fantastisk ut.» sa William. Tobias kjente kinnene bli varme. «Takk…» Han så opp og smilte. «Det gjør du også.» William rakte frem hånden. «Skal vi?» Tobias tok den. «Ja.» En svart bil ventet utenfor. Sjåføren åpnet døren. Tobias så spørrende på William. «Trengte vi virkelig sjåfør?» William lo. «Pappa insisterte.» «Han mente vi skulle slippe å tenke på parkering.» «Det høres ut som ham.» Bilen kjørte gjennom Oslo sentrum. Etter noen minutter svingte den inn foran et elegant hotell. Store lysekroner kunne skimtes gjennom glassfasaden. Flere mennesker i dress og kjoler var på vei inn. Tobias kjente nervøsiteten komme tilbake. William merket det med én gang. Han la hånden forsiktig mot Tobias sin. «Du trenger ikke være nervøs.» sa han lavt. «Du er her sammen med meg.» Tobias pustet rolig ut. «Det hjelper.» Idet de kom inn i foajeen, fikk William øye på foreldrene sine. Moren kom dem smilende i møte. Hun ga først sønnen en klem. Deretter vendte hun seg mot Tobias. «Så hyggelig at du kunne komme.» sa hun varmt. «Tusen takk for invitasjonen.» svarte Tobias. «Vi har gledet oss til å bli bedre kjent med deg.» sa hun. Williams far kom bort. Han håndhilste bestemt på Tobias. «Endelig møtes vi igjen.» sa han. «William har snakket mye om deg.» Tobias smilte litt sjenert. «Bare hyggelige ting, håper jeg.» Faren lo. «Bare veldig hyggelige.» Han la hånden på skulderen til William. «Du har valgt en god mann å ha ved siden av deg.» William smilte stille. De gikk inn i den store selskapsalen. Runde bord var dekket med hvite duker. Krystallglass glitret under lysekronene. Et lite orkester spilte dempet musikk i bakgrunnen. Tobias stoppet opp et øyeblikk. «Dette er…» Han lette etter ordene. «…større enn jeg hadde forestilt meg.» William smilte. «Det tenkte jeg første gang også.» Flere ansatte kom bort for å hilse. «God kveld, William.» «Hyggelig å se deg.» «Er dette Tobias?» William nikket stolt. «Ja.» «Dette er Tobias.» Alle hilste vennlig. Ingen fikk Tobias til å føle seg utenfor. Tvert imot. Han ble møtt med varme smil og ekte interesse. Da alle hadde satt seg til bords, reiste konferansieren seg. Han ønsket velkommen og takket de ansatte for året som hadde gått. Etter noen minutter reiste også Williams far seg. Salen ble stille. Han så utover de mange bordene før han begynte å snakke. «For over tretti år siden startet vi denne bedriften med en enkel tanke…» «At mennesker alltid skulle være viktigere enn tall.» Han smilte. «Den tanken gjelder fortsatt.» Applaus fylte rommet. Tobias kastet et blikk mot William. Han satt stille. Lyttet. Med et uttrykk av både stolthet og ydmykhet. Tobias kunne ikke la være å tenke at han allerede så ut som en leder. Ikke fordi han bar dress. Men fordi han møtte menneskene rundt seg med den samme respekten som faren gjorde. Og uten at Tobias visste det, satt flere rundt i salen og tenkte akkurat det samme. Applausen fylte den store salen. Williams far ble stående ved talerstolen et øyeblikk. Han ventet til det ble stille igjen. «Før vi fortsetter kvelden,» sa han rolig, «er det én person jeg ønsker å si noen ord om.» William løftet blikket. Han ante ikke hva som kom. Faren smilte varmt mot sønnen. «De fleste av dere kjenner William.» Flere rundt bordene nikket. «Dere har møtt ham på kontoret de

siste årene.» «Han har deltatt på prosjekter.» «Han har vært med på møter.» «Og de siste månedene har han fått stadig mer ansvar.» William kjente at hjertet begynte å slå raskere. «Jeg har alltid ment,» fortsatte faren, «at respekt ikke følger en stilling.» «Den må fortjenes.» Han lot blikket gli rundt i salen. «Derfor har jeg aldri bedt dere behandle William annerledes fordi han er sønnen min.» Flere av de ansatte nikket samtykkende. «Jeg ønsket at han skulle gjøre seg fortjent til tilliten deres.» Han så bort på William igjen. «Og det har han.» Det ble stille. «Han møter mennesker med respekt.» «Han lytter.» «Han tar ansvar.» «Og viktigst av alt…» Han smilte. «Han ser menneskene bak stillingstitlene.» En ny applaus fylte salen. William kjente at han ble varm i ansiktet. Tobias satt ved siden av ham. Han så hvor rørt William var. Forsiktig lot han hånden hvile mot William sin under bordet. Ingen andre la merke til det. Men William gjorde det. Han klemte hånden hans stille tilbake. Den lille bevegelsen ga ham ro. Da applausen stilnet, fortsatte faren. «William har fortsatt studiene sine å fullføre.» «Og det skal han.» Han smilte bestemt. «Den avtalen har vi allerede gjort.» Flere lo. «Men jeg ønsker at alle skal vite at han fra i høst blir en fast del av ledergruppen.» Salen svarte med nok en applaus. William så overrasket på faren. Dette hadde de ikke snakket om. Faren møtte blikket hans og smilte. «Noen overraskelser må en far få lov til å komme med.» Latter fylte rommet. William lo også. Han ristet litt på hodet. Etter talen kom flere ansatte bort til bordet. «Gratulerer, William.» «Dette er velfortjent.» «Vi gleder oss til å jobbe enda tettere med deg.» William takket ydmykt. Han tok seg tid til hver eneste person. Tobias la merke til noe. William snakket med direktøren på samme måte som han snakket med servitøren som fylte vannglassene. Med det samme varme smilet. Den samme respekten. Da forsto Tobias hvorfor alle likte ham. Da de fleste hadde gått tilbake til bordene sine, lente Tobias seg forsiktig mot William. «Nå skjønner jeg.» hvisket han. William så på ham. «Skjønner hva?» «Hvorfor faren din har så stor tro på deg.» William smilte beskjedent. «Synes du?» Tobias nikket. «Du prøver aldri å være den viktigste personen i rommet.» «Du prøver bare å få alle andre til å føle seg viktige.» William ble stille. Ordene traff ham dypere enn Tobias kunne ane. Han tok et rolig pust. «Hvis jeg en dag får ansvaret for firmaet…» sa han lavt. «…håper jeg at jeg aldri glemmer akkurat det.» Tobias smilte varmt. «Det kommer du ikke til.» William så inn i øynene hans. For første gang kunne han virkelig se fremtiden for seg. Ikke bare som lederen faren håpet han skulle bli. Men som en mann som ønsket å bygge et liv – og en fremtid – sammen med Tobias. Den offisielle delen av kvelden var over. Servitørene ryddet bort de siste tallerkenene, og lysekronene ble dempet. På scenen begynte orkesteret å spille en rolig melodi. Flere av gjestene reiste seg og gikk ut på dansegulvet. «De begynner visst.sa Tobias lavt. William nikket. «Denne dansen avslutter alltid sommermiddagen.» Julie ville ha sagt at stemningen var som hentet ut av en film. Det varme lyset. Musikken. Latteren. Menneskene som danset langsomt sammen. William så bort på Tobias. «Har du lyst?» spurte han. Tobias smilte litt sjenert. «Jeg er ikke så flink til å danse.» William lo lavt. «Heldigvis spør jeg ikke fordi du er flink.» Han rakte frem hånden. «Jeg spør fordi jeg har lyst til å danse med deg.» Tobias nølte bare et øyeblikk. Så la han hånden i William sin. William førte ham rolig ut på dansegulvet. Han la den ene hånden varsomt mot ryggen til Tobias. Den andre holdt hånden hans. Musikken fylte rommet. De begynte å bevege seg langsomt. Ingen avanserte trinn. Bare rolige bevegelser. «Bedre enn

du trodde?» hvisket William. Tobias lo. «Mye bedre.» Han så opp. «Jeg tror det hjelper at jeg danser med deg.» William smilte. «Da får jeg ta det som et kompliment.» «Det er det.» Rundt dem danset ansatte, ektepar og familier. Ved et av bordene satt Williams foreldre. Moren lente seg svakt mot mannen sin. «Se på dem.» sa hun stille. Faren fulgte blikket hennes. William og Tobias beveget seg rolig over gulvet. De snakket lavt. Smilte. Lo av noe bare de to hørte. Faren smilte. «Han ser lykkelig ut.» Moren nikket. «Lykkeligere enn jeg har sett ham på lenge.» «Du liker Tobias.» sa faren. Hun så på ham. «Hvordan kan jeg la være?» «Han får frem den roligste siden av William.» Faren ble stille. «Ja.» «Og William får Tobias til å føle seg trygg.» Han smilte. «Det er sjelden man ser to mennesker passe så godt sammen.» Ute på dansegulvet merket Tobias at William ble litt stille. «Hva tenker du på?» spurte han. William smilte forsiktig. «At pappa sikkert følger med.» Tobias lo. «Det gjør mammaen din også.» Begge kastet et diskret blikk mot bordet. Foreldrene satt fortsatt der. Moren vinket forsiktig. William ristet leende på hodet og vinket tilbake. Musikken nærmet seg slutten. William holdt fortsatt Tobias nær. «Takk.» sa han lavt. «For hva?» «For at du ble med i kveld.» Tobias møtte blikket hans. «Jeg ville ikke vært noe annet sted.» William smilte. «Ikke jeg heller.» Idet den siste tonen døde ut, fylte applausen salen. William og Tobias ble stående et øyeblikk. Ingen av dem hadde hastverk med å slippe den andre. Fra bordet sitt betraktet Williams far dem med et lite smil. Han lente seg mot kona og sa lavt: «En dag kommer William til å lede dette firmaet.» Han gjorde en kort pause før smilet ble varmere. «Men det viktigste er at han har funnet et menneske som gjør ham lykkelig.» Moren tok hånden hans. «Og det er den beste investeringen han noen gang kommer til å gjøre.» William hørte ikke ordene. Men da han møtte farens stolte blikk på vei tilbake mot bordet, forsto han at noe var i ferd med å forandre seg. Ikke bare i bedriften. Men i hele livet hans. Kvelden nærmet seg slutten. Gjester begynte å hente jakkene sine. Noen sto fortsatt i små grupper og pratet, mens andre takket vertskapet før de dro hjem. William gikk bort til Tobias. «Har du lyst til å trekke litt frisk luft?» spurte han. Tobias nikket. «Gjerne.» De gikk ut på hotellets store balkong. Den lune sommerkvelden omsluttet dem med en behagelig varme. Nedenfor lyste Oslo opp i tusenvis av små lys. Bilene beveget seg sakte gjennom gatene. Fjorden lå mørk og stille i det fjerne. Tobias lente armene mot rekkverket. «Det er vakkert.» sa han. William stilte seg ved siden av ham. «Ja.» «Jeg har alltid likt utsikten herfra.» En dør gled opp bak dem. Williams far kom rolig ut på balkongen. «Beklager at jeg forstyrrer.» sa han. William smilte. «Du forstyrrer ikke.» Faren gikk bort til dem. Han stilte seg ved siden av sønnen. Et øyeblikk ble de bare stående og se utover byen. «Tobias.» sa faren. «Kan du gi oss noen minutter?» Tobias nikket. «Selvfølgelig.» Han smilte til William. «Jeg er inne.» William fulgte ham med blikket før døren lukket seg. Stillheten senket seg. Faren foldet hendene foran seg. «Du vokser inn i rollen.» sa han. William så spørrende på ham. «Hvilken rolle?» «Både som leder.» Han gjorde en liten pause. «Og som mann.» William smilte forsiktig. «Det var fint sagt.» Faren nikket. «Jeg mener det.» «Jeg har sett deg de siste månedene.» «Du har forandret deg.» «På en god måte.» William så utover byen. «Jeg tror Tobias har mye av æren.» sa han stille. Faren smilte. «Det tror jeg også.» Han så mot døren inn til selskapslokalet. «Han virker som et menneske som gjør deg roligere.» «Tryggere.» William nikket. «Han gjør det.» Faren la en hånd på skulderen til sønnen. «Det er

lett å tro at suksess handler om penger.» «Eller titler.» «Men det viktigste du bygger i livet, er menneskene rundt deg.» William lyttet. Han visste at faren sjelden holdt lange taler uten grunn. «En dag…» fortsatte faren. «Kommer dette firmaet til å bli ditt ansvar.» William ble stille. Faren fortsatte før han rakk å svare. «Ikke neste måned.» «Ikke neste år.» «Du skal først bli ferdig med studiene.» «Du skal få erfaring.» «Du skal gjøre dine egne feil.» William nikket. «Men når den dagen kommer…» sa faren. «Da ønsker jeg at du leder firmaet på din måte.» William så overrasket på ham. «Ikke slik du gjorde?» Faren smilte. «Nei.» «Hvis du bare kopierer meg, kommer du aldri til å bli den lederen du kan bli.» «Jeg ønsker at du blir bedre enn meg.» William kjente en klump i halsen. «Det er mye å leve opp til.» «Nei.» sa faren rolig. «Det er en mulighet.» William så ned et øyeblikk. «Jeg skal gjøre mitt beste.» «Det vet jeg.» Faren smilte varmt. «Og derfor er jeg helt trygg.» Han ga sønnen en kort klem. En sjelden, men hjertelig klem. «Jeg er stolt av deg, William.» William sto igjen alene på balkongen noen sekunder etter at faren hadde gått inn. Han kjente ordene sitte igjen. ***Jeg er stolt av deg.*** Det var ord han aldri kom til å glemme. Døren åpnet seg forsiktig. Tobias kom ut igjen. «Kan jeg komme tilbake nå?» spurte han med et lite smil. William snudde seg. Øynene hans var blanke. Tobias gikk bort til ham. «Hva er det?» William trakk pusten dypt. Så smilte han. «Pappa sa at han er stolt av meg.» Tobias svarte uten å nøle. «Det skjønner jeg veldig godt.» Han la armene rundt William. William holdt ham tett inntil seg. Mens de sto der med utsikt over den opplyste byen, visste ingen av dem at denne kvelden bare var begynnelsen. En dag skulle William overta familiebedriften. Og den dagen ønsket han at Tobias skulle stå ved siden av ham – akkurat slik han gjorde nå. Sommermiddagen nærmet seg slutten. De siste gjestene tok farvel med hverandre, og latteren i selskapslokalet hadde blitt roligere. William og Tobias hjalp til med å bære noen blomster og gaveposer ut til bilen. «Du trenger ikke hjelpe til,» sa Williams mor med et smil. «Du er gjest.» Tobias smilte tilbake. «Da har jeg kanskje lært av William.» «Han hjelper alltid til.» Hun lo varmt. «Ja, det gjør han.» Da alt var pakket inn i bilen, kom Williams far bort til dem. Han hadde tatt av seg dressjakken og brettet skjorteermene opp. Han så sliten ut. Men også fornøyd. «Takk for i kveld.» sa han. «Det betyr mye for oss at du ville komme, Tobias.» «Takk for at jeg fikk komme.» svarte Tobias. «Jeg følte meg veldig velkommen.» «Det var akkurat det vi håpet.» sa moren. Faren vendte seg mot William. «Har du fem minutter før dere drar?» William nikket. «Selvfølgelig.» Han så på Tobias. «Jeg kommer straks.» «Ta den tiden du trenger.» De to gikk et lite stykke bort til hotellets inngang. Faren stakk hendene i lommene. «Jeg tenkte mye under talen i kveld.» sa han. William ventet. «Jeg også.» «Styret var svært fornøyd etter møtet denne uken.» fortsatte faren. «Flere av dem kom bort til meg i kveld.» «De spurte når du skulle begynne å arbeide mer fast hos oss.» William ble overrasket. «Gjorde de?» «Ja.» Faren smilte. «Det er ikke lenger bare jeg som ser potensialet ditt.» William senket blikket. «Det er litt uvirkelig.» «Det er forståelig.» sa faren. «Men husk én ting.» Han så alvorlig på sønnen. «Du skal aldri skynde deg.» «Firmaet kommer til å være her.» «Det viktigste nå er at du fullfører studiene og lever livet ditt.» William nikket. «Det skal jeg.» Faren kastet et diskret blikk mot Tobias, som sto og snakket med Williams mor noen meter unna. Et lite smil bredte seg over ansiktet hans. «Og lev det sammen med mennesker som gjør deg lykkelig.» sa han. «Det er den største rikdommen du kan få.» William fulgte blikket hans.

Tobias lo av noe moren hadde sagt. Han så avslappet ut. Som om han hadde vært en del av familien i mange år. William kunne ikke la være å smile. «Han betyr veldig mye for meg.» sa han stille. «Det ser jeg.» svarte faren. «Vet du…» fortsatte faren. «Jeg bygget opp dette firmaet fordi jeg ønsket å gi familien min trygghet.» «Ikke bare økonomisk.» «Men et sted å høre til.» Han la hånden på skulderen til William. «En dag blir dette ditt ansvar.» «Men lov meg én ting.» William så opp. «Hva da?» «Ikke la jobben bli viktigere enn menneskene du elsker.» William kjente ordene feste seg. «Det lover jeg.» Faren smilte tilfreds. «Bra.» «For et firma kan bygges opp igjen.» «Tid med dem du er glad i…» Han ristet svakt på hodet. «Den får du aldri tilbake.» William tok et dypt pust. «Takk, pappa.» Da de gikk tilbake til bilen, ventet Tobias allerede ved siden av den. «Alt bra?» spurte han. William smilte. «Ja.» «Pappa ga meg bare noen råd.» «Gode råd?» William nikket. «De beste.» Han åpnet bildøren for Tobias. Før de satte seg inn, kastet William et siste blikk mot faren. Faren nikket stille tilbake. Ingen flere ord var nødvendige. Begge visste at dette ikke handlet om hvem som en dag skulle eie bedriften. Det handlet om å føre videre verdiene den var bygget på. Og mens bilen kjørte ut i den varme sommernatten med Tobias ved sin side, kjente William en ro han aldri hadde kjent før. For første gang føltes fremtiden ikke som et ansvar han måtte bære alene. Den føltes som en vei de skulle gå sammen. Helgen gikk mot slutten. Mandag morgen var Oslo igjen fylt av mennesker på vei til jobb og studier. Tobias og William gikk side om side gjennom universitetsområdet. Det føltes som hvilken som helst mandag. Likevel var noe annerledes. Sommermiddagen hadde satt spor. Ikke bare hos William. Også hos Tobias. «Du er stille.» sa William. Tobias smilte. «Jeg tenker bare.» «På hva?» «På faren din.» William så overrasket på ham. «Hva med ham?» «Jeg forstår hvorfor så mange respekterer ham.» William nikket. «Han har alltid vært et forbilde for meg.» «Men vet du hva jeg la mest merke til?» spurte Tobias. William ristet på hodet. «Nei.» «Måten han så på deg.» William ble stille. «Det var ikke bare en far som var stolt.» «Det var en leder som allerede stolte på den som en dag skulle ta over.» William trakk pusten langsomt. «Jeg har tenkt på akkurat det hele helgen De gikk inn i universitetsbygningen. Forelesningen begynte ikke før om tjue minutter. De fant en benk ved vinduet. Studentene hastet forbi. Noen lo. Andre satt bøyd over pensumbøkene sine. «Det er rart.» sa William. «For bare noen måneder siden tenkte jeg bare på studiene.» «Nå føles det som om hele livet mitt er i ferd med å forandre seg.» Tobias så på ham. «Er du redd?» William tenkte seg om. «Ikke redd.» «Bare…» Han smilte svakt. «Jeg håper jeg klarer å leve opp til forventningene.» Tobias la hånden sin over William sin. «Du trenger ikke bli faren din.» sa han. «Du skal bli William.» William møtte blikket hans. «Det sa pappa også.» «Virkelig?» William nikket. «Han sa at hvis jeg bare prøver å bli en kopi av ham, kommer jeg aldri til å bli den lederen jeg kan være.» Tobias smilte. «Da kjenner jeg ham kanskje litt allerede.» William lente seg tilbake. «Vet du hva jeg drømmer om?» spurte han. «Nei.» «At mennesker skal glede seg til å gå på jobb.» «At de føler seg sett.» «At de vet at døren til kontoret mitt alltid står åpen.» Tobias smilte varmt. «Da kommer du til å lykkes.» I det samme vibrerte telefonen til William. Han tok den opp. En melding fra faren. **God morgen. Styret var svært fornøyd etter sommermiddagen. Vi tar resten når du er ferdig med studiene. Ingen hast. Jeg er stolt av deg. – Pappa**

William ble sittende og lese meldingen flere ganger. Han smilte. Så la han telefonen fra seg. «Alt bra?» spurte Tobias. William nikket. «Ja.» «Pappa minner meg stadig på at studiene kommer først.» «Det er godt.» sa Tobias. «For jeg har fortsatt tenkt å slå deg på neste eksamen.» William begynte å le. «Det kommer aldri til å skje.» «Det får vi se.» Forelesningssalen begynte å fylles. William tok sekken over skulderen. Han så bort på Tobias. «Kommer du?» Tobias reiste seg. «Alltid.» De gikk inn i auditoriet side om side. For de andre studentene var de bare to medstudenter på vei til nok en forelesning. Men ingen av dem visste at William allerede var i ferd med å ta de første stegene mot å bli lederen for en av landets mest respekterte familiebedrifter. Og enda færre visste at Tobias, uten å være klar over det selv, allerede var blitt den viktigste støttespilleren på den reisen.

Skyggen i mitt hjerte

Kapittel 6

Tirsdag morgen startet som de fleste andre. Tobias kom gående over universitetsområdet med sekken over den ene skulderen. Høsten hadde for alvor begynt å gjøre seg gjeldende. Løvet hadde skiftet farge. Gule og røde blader virvlet over gangveiene hver gang vinden tok tak. Han fikk øye på William utenfor hovedinngangen. William sto med to kaffekopper i hendene. Som alltid. «Du er umulig.» sa Tobias idet han kom bort. William smilte. «Fordi?» «Du rekker alltid å kjøpe kaffe før meg.» William rakte ham den ene koppen. «Det er fordi jeg vet akkurat hvordan du liker den.» Tobias tok imot koppen. «En dag skylder jeg deg mange kaffekopper.» «Det holder at du blir med meg.» svarte William rolig. De gikk inn sammen. Korridorene var allerede fulle av studenter. Noen satt på gulvet og leste. Andre diskuterte oppgaver. Julie vinket ivrig da hun fikk øye på dem. «Der er favorittduoen!» Magnus ristet oppgitt på hodet. «Du finner på nye kallenavn hver uke.» «Det gjør samtalene morsommere.» svarte Julie. Frida kom bort med en bunke bøker. «Har dere begynt på refleksjonsoppgaven?» William nikket. «Litt.» «Litt?» Magnus lo. «Dere er sikkert halvveis ferdige.» Tobias så uskyldig på ham. «Kanskje.» Julie slo hendene sammen. «Jeg visste det!» Foreleseren kom inn. Alle fant plassene sine. Dagens tema handlet om kommunikasjon og relasjoner i barnehagen. Tobias noterte flittig. William satt ved siden av og skrev korte stikkord. Av og til lente de seg mot hverandre og hvisket korte kommentarer. Små smil. Små blikk. Ingen store gester. Bare en trygghet som hadde vokst seg sterkere de siste månedene. Da forelesningen var slutt, ble William stående igjen. Telefonen vibrerte. Han så på skjermen. **Pappa.** «Jeg tar den ute.» sa han til Tobias. «Jeg kommer straks.» Tobias nikket. William gikk ut på trappen foran universitetet. «Hei, pappa.» «Hei, William.» Stemmen var rolig. «Jeg ville bare fortelle deg at styret godkjente prosjektet du la frem.» William ble overrasket. «Gjorde de?» «Enstemmig.» Et lite smil bredte seg over ansiktet hans. «Det var hyggelig å høre.» «Du skal få all informasjon senere.» sa faren. «Jeg ville bare at du skulle vite det først.» «Takk.» sa William oppriktig. «Det betyr mye.» Da samtalen var over, ble William stående et øyeblikk. Han så opp mot den klare høsthimmelen. Han hadde fortsatt mange år foran seg. Studiene. Praksis. Livet. Likevel føltes det som om dørene sakte begynte å åpne seg. Ikke fordi noen presset ham gjennom dem. Men fordi faren lot ham gå i sitt eget tempo. «Gikk det bra?» Tobias hadde kommet ut. William snudde seg og smilte. «Ja.» «Prosjektet mitt ble godkjent av styret.» Tobias lyste opp. «William!» Han la automatisk armene rundt ham. «Gratulerer!» William lo og holdt rundt ham et øyeblikk. «Takk.» «Jeg hadde aldri trodd at de kom til å si ja.» Tobias trakk seg litt tilbake. «Jeg gjorde.» William så overrasket på ham. «Hvorfor det?» Tobias smilte varmt. «Fordi du legger hele hjertet ditt i alt du gjør.» William ble stille. Han tok forsiktig hånden til Tobias. «Da håper jeg du alltid kommer til å minne meg på det.» Tobias flettet fingrene sine inn mellom hans. «Det lover jeg.» Sammen gikk de tilbake mot universitetsbygningen. For de fleste rundt dem var dette bare enda en vanlig studiedag. For William var det enda et lite steg mot fremtiden. Og for Tobias var det enda en bekreftelse på at mannen han var i ferd med å forelske seg i, kom til å oppnå store ting – uten noen gang å miste det viktigste av alt: evnen til å være seg selv. Solen tittet frem mellom skyene da forelesningen var over. Luften var kjølig, men behagelig. «Hva sier dere til å spise ute?» spurte Frida idet de kom ut av bygningen. Julie

smilte bredt. «Ja! Vi må nyte solen før høsten bestemmer seg for å regne hver eneste dag.» Magnus trakk opp glidelåsen på jakken. «Du sier det samme hvert år.» «Og hvert år har jeg rett.» svarte Julie. De kjøpte med seg mat fra kantinen og gikk til den lille parken like ved universitetet. Noen benker sto under store lønnetrær. Bladene hadde begynt å skifte farge. Gult. Oransje. Rødt. Tobias ble stående et øyeblikk. Han tok opp kameraet. **Klikk.** «Du klarer aldri å la være.» sa William med et smil. «Ikke når lyset er så fint.» svarte Tobias. De fant en ledig benk. Julie pakket ut maten først. «Jeg er utsultet.» Andreas lo. «Det er du alltid.» «Jeg velger å tolke det som et kompliment.» Samtalen gled raskt over på fremtiden. «Har dere tenkt på hvor dere vil jobbe etter studiene?» spurte Frida. Magnus tenkte seg om. «Jeg har egentlig ikke bestemt meg.» «Jeg har lyst til å prøve litt forskjellig.» Andreas nikket. «Samme her.» Julie så bort på Tobias. «Hva med deg?» Tobias smilte. «Jeg vet ikke helt.» «Jeg vil bare jobbe et sted hvor barna har det godt.» «Resten er egentlig ikke så viktig.» William smilte stille ved siden av ham. Det svaret overrasket ham ikke. «Og du da, William?» spurte Andreas. William lente seg litt tilbake. «Jeg kommer nok til å kombinere to ting.» «Barnehagelærerutdanningen og familiebedriften.» Julie hevet øyenbrynene. «Er det mulig?» William nikket. «Jeg tror det.» «Jeg har alltid hatt lyst til å fullføre utdanningen.» «Den har lært meg mye om mennesker.» «Og det trenger man som leder også.» Tobias så bort på ham. «Det har du aldri sagt før.» William smilte. «Nei.» «Men det er sant.» Han tok en liten pause. «Pappa sier at en leder som ikke forstår mennesker, aldri blir en god leder.» Frida nikket. «Det høres ut som en klok mann.» «Det er han.» svarte William. «Han minner meg stadig på at bedriften ikke bare handler om tall.» «Den handler om menneskene som går på jobb hver dag.» Et lite vindkast fikk bladene til å danse over gresset. Tobias fulgte dem med blikket. «Vet dere hva jeg håper?» sa han. Alle så på ham. «At vi fortsatt sitter sammen sånn om ti år.» Julie smilte. «Det skal vi.» Magnus lo. «Du svarer alltid som om du kjenner fremtiden.» «Nei.» Julie trakk på skuldrene. «Men noen mennesker har man bare ikke lyst til å miste.» William så på Tobias. «Jeg tror faktisk hun har rett.» Tobias møtte blikket hans. «Det tror jeg også.» Et øyeblikk ble de sittende i stillhet. Rundt dem fortsatte studentene å gå mellom bygningene. Ingen la merke til de små blikkene mellom Tobias og William. Ingen visste hvilke drømmer de bar på. Men dypt inne visste William én ting. Han ønsket at Tobias skulle være en del av fremtiden hans – enten den ventet på universitetet, i familiebedriften eller et helt annet sted. Noen dager senere var forelesningene ferdige tidligere enn planlagt. Studentene begynte å pakke sammen. William lukket datamaskinen. «Har du lyst til å bli med et sted?» spurte han. Tobias så nysgjerrig på ham. «Hvor da?» William smilte. «Til kontoret.» «Pappa spurte om jeg kunne komme innom et par timer.» Han nølte litt. «Og han lurte på om du ville være med.» «Jeg?» Tobias så overrasket ut. «Er du sikker?» «Helt sikker.» William tok opp telefonen og viste meldingen. **Ta gjerne med Tobias hvis han har anledning. Moren din håper han blir med på middag etterpå.** Tobias begynte å le. «Foreldrene dine er utrolig hyggelige.» William smilte. «Det synes jeg også.» En halvtime senere sto de foran den moderne kontorbygningen. De store glassvinduene speilet den blå høsthimmelen. Ansatte var på vei ut og inn med mapper og datavesker. William åpnet døren. «Velkommen.» sa han. «Dette er nesten mitt andre hjem.» Resepsjonisten smilte da de kom inn. «Hei, William.» «Hei, Anne.» «Og hei igjen,

Tobias.» «Hyggelig å se deg.» Tobias smilte. «Like hyggelig.» Anne lente seg litt frem. «Faren din er på kontoret.» «Men han sa at dere kunne se dere litt rundt først.» William viste Tobias gjennom bygningen. «Her sitter økonomiavdelingen.» sa han. «Der borte er markedsavdelingen.» De gikk videre. Flere ansatte hilste idet William passerte. «Hei, William.» «God ettermiddag.» «Hvordan går studiene?» William stoppet opp og tok seg tid til å svare alle. Tobias la merke til noe. William hastet aldri videre. Han ga hver eneste person oppmerksomhet. «Du kjenner jo alle.» sa Tobias da de gikk videre. William smilte. «Ikke alle.» «Men ganske mange.» «Pappa lærte meg tidlig at navn er viktige.» «Hvis du husker et navn, viser du at du ser mennesket.» Tobias nikket. «Det merkes.» Til slutt kom de til hjørnekontoret. Døren sto åpen. Williams far reiste seg idet de kom inn. «Der er dere.» sa han med et varmt smil. «Velkommen.» Han håndhilste først på Tobias. «Hyggelig å se deg igjen.» «Takk.» svarte Tobias. «Like hyggelig.» «Sett dere.» sa faren. På bordet sto det kaffe og nybakte kanelboller. «Mamma mente at dere kom rett fra universitetet.» «Så hun var redd dere var sultne.» William lo. «Det høres kjent ut.» Mens de spiste, begynte faren å fortelle om firmaet. Ikke om økonomi. Ikke om kontrakter. Men om menneskene. «Vet du hva jeg er mest stolt av?» spurte han Tobias. Tobias ristet på hodet. «At mange av de ansatte har vært her i over tjue år.» Han smilte. «Det forteller meg at vi gjør noe riktig.» William lyttet stille. Han hadde hørt historien før. Men denne gangen la han merke til noe nytt. Faren fortalte den ikke for å imponere. Han fortalte den fordi han ønsket at Tobias skulle forstå hvilke verdier firmaet var bygget på. Etter en stund reiste faren seg. Han gikk bort til vinduet. «William.» sa han. «Neste uke skal du være med på et møte med noen av våre største samarbeidspartnere.» William så overrasket ut. «Bare meg?» «Ja.» Faren nikket. «Jeg kommer til å være der.» «Men denne gangen er det du som skal holde presentasjonen.» William ble helt stille. «Det er et stort ansvar.» «Det vet jeg.» svarte faren rolig. «Og derfor gir jeg det til deg.» Tobias så bort på William. Han kunne se både nervøsiteten og stoltheten i ansiktet hans. William tok et dypt pust. Så smilte han. «Da skal jeg gjøre mitt aller beste.» Faren nikket tilfreds. «Det er akkurat derfor jeg vet at du kommer til å lykkes.» Tobias lente seg rolig tilbake i stolen. For første gang så han virkelig hvordan fremtiden begynte å forme seg. William var fortsatt studenten han hadde forelsket seg i. Men sakte, nesten umerkelig, var han også i ferd med å bli mannen som en dag skulle lede familiebedriften videre. Den neste uken kom raskere enn William hadde ønsket. Hele mandagen hadde han brukt på å forberede presentasjonen. Hver ledige time mellom forelesningene hadde gått til notater, tall og gjennomgang av prosjektet. Da tirsdagen kom, kjente han en uro han ikke hadde kjent på lenge. Ikke frykt. Bare et sterkt ønske om å gjøre det bra. Etter siste forelesning ventet Tobias utenfor auditoriet. Han kunne se med én gang at William var spent. «Hvordan går det?» spurte han. William smilte svakt. «Jeg tror jeg har lest gjennom presentasjonen minst femten ganger.» Tobias lo. «Da kan du den sikkert utenat.» «Det håper jeg.» De gikk sammen mot parkeringsplassen. Den svarte bilen sto allerede og ventet. William stoppet. «Ønsk meg lykke til.» sa han med et lite smil. Tobias tok et skritt nærmere. «Du trenger ikke lykke.» Han rettet litt på slipset til William. «Du trenger bare å være deg selv.» William så inn i øynene hans. «Du har en utrolig evne til å roe meg ned.» Tobias smilte. «Da har jeg gjort jobben min.» William tok et dypt pust. Før han satte seg inn i

bilen, ga Tobias ham en varm klem. «Dette klarer du.» hvisket han. William lukket øynene et øyeblikk. «Takk.» En halvtime senere sto William utenfor det store møterommet. Gjennom glassveggen kunne han se flere av bedriftens samarbeidspartnere. Representanter fra ulike selskaper satt allerede rundt bordet. Faren kom bort til ham. «Nervøs?» spurte han. William smilte ærlig. «Litt.» Faren nikket. «Det betyr bare at dette er viktig for deg.» Han la hånden på skulderen til sønnen. «Husk én ting.» «Ingen forventer at du er perfekt.» «De forventer bare at du er godt forberedt.» William pustet rolig inn. «Det er jeg.» «Da er du klar.» svarte faren. Møtet begynte. William reiste seg. Han kjente blikkene fra alle rundt bordet. Et øyeblikk ble rommet helt stille. Så begynte han å snakke. Stemmen var rolig. Han presenterte prosjektet. Forklarte planene. Svarte på spørsmål. Da en av de eldste direktørene stilte et kritisk spørsmål, tok William seg tid før han svarte. Han lyttet først. Deretter forklarte han tankegangen bak løsningen. Direktøren nikket langsomt. «Godt svar.» sa han. Faren satt bakerst i rommet. Han sa nesten ingenting. Han bare observerte. Flere ganger tok han seg selv i å smile. William forsøkte ikke å imponere. Han forsøkte å skape forståelse. Det var akkurat slik faren selv hadde håpet. Da presentasjonen var over, reiste alle seg. En av samarbeidspartnerne gikk bort til William. «Takk.» sa han. «Det var en svært gjennomarbeidet presentasjon.» En annen smilte. «Du kommer til å bli en god leder.» William takket beskjedent. Han kjente at skuldrene senket seg. Etter at de siste gjestene hadde gått, ble han stående alene sammen med faren. Ingen sa noe de første sekundene. Så kom faren bort. Han la hånden på skulderen til sønnen. «Jeg er stolt av deg.» sa han rolig. «Ikke fordi presentasjonen var feilfri.» William så spørrende på ham. «Men fordi du lyttet.» «Du viste respekt.» «Og du fikk alle i rommet til å føle at meningene deres betydde noe.» Han smilte. «Det kan ingen PowerPoint lære deg.» William lo stille. «Det har jeg nok lært hjemme.» Faren smilte. «Det håper jeg.» Senere samme kveld satt Tobias hjemme og ventet. Det banket på døren. Da han åpnet, sto William utenfor. Ansiktet hans lyste. «Hvordan gikk det?» spurte Tobias spent. William klarte ikke å holde smilet tilbake. «Det gikk…» Han trakk pusten. «Bedre enn jeg noen gang hadde håpet.» Tobias smilte bredt. «Jeg visste det.» William lo. «Det gjorde visst alle, bortsett fra meg.» Tobias la armene rundt ham. «Nå begynner du kanskje å tro litt mer på deg selv.» William holdt ham tett inntil seg. «Når du tror på meg…» sa han lavt. «…blir det litt lettere å gjøre det selv.» Tobias smilte. «Da skal jeg fortsette med det.» William svarte ikke. Han ble bare stående med armene rundt Tobias. For første gang kunne han kjenne at drømmen om en dag å lede familiebedriften ikke lenger føltes fjern. Den føltes mulig. Dagene gikk, og hverdagen fant tilbake til sin vanlige rytme. Forelesninger. Gruppearbeid. Lange ettermiddager på biblioteket. Og innimellom møtene i familiebedriften. William forsøkte å holde de to verdenene adskilt, men det ble vanskeligere for hver uke. Likevel angret han ikke. Tvert imot. Han trivdes med ansvaret. En torsdag ettermiddag satt Tobias og William på biblioteket. Bøkene lå åpne foran dem. Tobias skrev konsentrert på refleksjonsoppgaven. William leste gjennom noen notater fra et møte han hadde vært på kvelden før. «Jobber du med firmaet?» spurte Tobias. William lukket mappen. «Bare litt.» Han smilte. «Jeg lovet pappa å lese gjennom noen dokumenter.» «Blir det mye?» spurte Tobias. William tenkte seg om. «Mer enn før.» «Men pappa passer på at det ikke går utover studiene.» «Hvis han merker at jeg bruker for mye tid på firmaet, sender han

meg hjem.» Tobias lo. «Virkelig?» «Ja.» William smilte. «Han sier at en leder som ikke fullfører det han har begynt på, aldri lærer å fullføre de store oppgavene heller.» Telefonen vibrerte. William tok den opp. Et lite smil bredte seg over ansiktet. «Pappa.» Han så bort på Tobias. «Jeg tar den ute.» Noen minutter senere kom William tilbake. Denne gangen så han både overrasket og glad ut. «Hva skjedde?» spurte Tobias. William satte seg ned. «Styret har tatt en avgjørelse.» «Om hva?» William tok et dypt pust. «De ønsker å opprette en ny stilling.» Tobias så spørrende på ham. «En stilling?» William nikket. «Jeg skal få være prosjektleder for utviklingsprosjektene vi har jobbet med.» «Ved siden av studiene.» «William!» Tobias smilte bredt. «Det er jo fantastisk!» William lo. «Jeg sa akkurat det samme til pappa.» «Han svarte bare…» William lo igjen. «Da kan vi endelig rydde kontoret du har okkupert de siste månedene.» Begge begynte å le. «Men det stopper ikke der.» sa William. «Styret ønsker at jeg skal få mer erfaring de neste årene.» «Prosjekt for prosjekt.» «Avdeling for avdeling.» Han ble stille et øyeblikk. «Pappa sa at en dag skal jeg kunne hele firmaet.» Tobias så på ham med et stolt smil. «Han bygger deg opp steg for steg.» «Ja.» William nikket. «Han sier at ingen blir en god leder av å hoppe over trappetrinn.» «Vet du hva jeg liker med faren din?» spurte Tobias. William smilte. «Fortell.» «Han prøver aldri å gi deg noe du ikke har gjort deg fortjent til.» William ble stille. «Nei.» «Det gjør han ikke.» Samme kveld satt William på kontoret hjemme hos foreldrene sine. Faren kom inn med to kopper kaffe. Han satte den ene foran sønnen. «Hvordan går det?» spurte han. William smilte. «Jeg prøver å forstå alle rapportene.» Faren lo. «Det gjorde jeg også da jeg var på din alder.» Han satte seg ned. «Men det er ikke derfor jeg kom.» William la pennen fra seg. «Hva gjelder det?» Faren foldet hendene. «Jeg har snakket med styret.» «Vi er enige om én ting.» William ventet. «Vi skal ikke gjøre deg til direktør over natten.» «Vi skal gjøre deg til den beste lederen vi kan.» William kjente en varm følelse spre seg i kroppen. «Takk.» sa han stille. Faren smilte. «Når den dagen kommer, skal ingen kunne si at du fikk jobben fordi du er sønnen min.» Han lente seg litt frem. «De skal si at du fikk den fordi du var den beste kandidaten.» William nikket bestemt. «Det er akkurat det jeg ønsker også.» Faren reiste seg og la hånden på skulderen hans. «Og derfor vet jeg at du kommer til å lykkes.» William ble sittende alene igjen etter at faren hadde gått. Han så ut gjennom vinduet mot byens lys. For første gang begynte fremtiden å få tydelige konturer. Ikke som en drøm. Men som et mål han var villig til å arbeide hardt for – ett skritt av gangen. Noen uker senere begynte høsten for alvor å sette sitt preg på byen. Trærne utenfor universitetet glødet i gult, rødt og oransje. Tobias og William gikk rolig over skoleplassen. «Det er rart hvor fort tiden går.» sa Tobias. William smilte. «Det føles som om hytteturen var i går.» «Ja.» «Og samtidig føles det som om det har skjedd utrolig mye siden da.» William nikket. «Det har det.» Etter forelesningen ble William stående og pakke sammen. Telefonen ringte. Han så på skjermen. **Pappa.** «Hei.» «Hei, William.» Faren hørtes opprømt ut. «Har du anledning til å komme innom kontoret etter studiene?» «Ja, selvfølgelig.» «Flott.» «Styret ønsker å møte deg.» William stanset opp. «Styret?» «Ja.» «Det er ingenting å bekymre seg for.» «Vi sees senere.» Samtalen ble avsluttet. «Hva var det?» spurte Tobias. William ristet svakt på hodet. «Jeg vet ikke.» «Styret ønsker å møte meg.» Tobias smilte oppmuntrende. «Da er det sikkert noe bra.» William lo nervøst. «Det håper jeg.» Senere samme ettermiddag gikk William

gjennom de velkjente korridorene i familiebedriften. Han banket forsiktig på døren til styrerommet. «Kom inn.» sa faren. Rundt bordet satt de samme menneskene som William hadde møtt flere ganger tidligere. Denne gangen smilte alle idet han kom inn. «God ettermiddag, William.» «God ettermiddag.» svarte han. Styrelederen reiste seg. «Vi skal ikke oppta mye av tiden din.» sa han. «Vi ønsker bare å fortelle deg at vi er svært fornøyde med arbeidet du har gjort de siste månedene.» William takket beskjedent. «Det setter jeg pris på.» En av de andre styremedlemmene lente seg frem. «Vi har snakket mye om deg.» William smilte litt usikkert. «Jeg håper det har vært positive samtaler.» Latter fylte rommet. «Det kan du være helt trygg på.» Styrelederen fortsatte. «Vi har derfor besluttet å gi deg ansvaret for å lede et nytt utviklingsprosjekt.» William ble stille. «Meg?» «Ja.» «Du får erfarne medarbeidere rundt deg.» «Men beslutningene blir dine.» William så bort på faren. Faren nikket rolig. Ikke som en direktør. Men som en far som hadde tillit til sønnen sin. «Vi tror på deg.» sa styrelederen. «Og vi ønsker at du skal få vokse inn i rollen i ditt eget tempo.» Etter møtet fulgte faren ham ut. De gikk side om side ned den lange korridoren. «Hvordan føles det?» spurte faren. William smilte. «Litt uvirkelig.» «Det er lov.» svarte faren. «Jeg hadde det akkurat på samme måte første gangen jeg fikk ansvar.» De stoppet ved vinduet. Byen lå badet i ettermiddagssol. «Husk én ting.» sa faren. «Det er ikke prosjektet som er det viktigste.» William så på ham. «Hva mener du?» «Menneskene du skal lede.» «Hvis de lykkes, lykkes du.» William nikket langsomt. «Det skal jeg huske.» Samme kveld møtte William Tobias på en liten kafé. Tobias så med én gang at noe hadde skjedd. «Du smiler.» sa han. William lo. «Det gjør jeg visst.» Han fortalte rolig om møtet. Om styret. Om prosjektet. Om tilliten de hadde vist ham. Da han var ferdig, ble Tobias sittende stille noen sekunder. Så smilte han. «Jeg er utrolig stolt av deg.» William så på ham. «Virkelig?» «Ja.» Tobias tok hånden hans over bordet. «Ikke fordi du får mer ansvar.» Han klemte hånden forsiktig. «Men fordi du aldri lar ansvaret forandre hvem du er.» William kjente en varm ro fylle brystet. Det var akkurat det han håpet på. At han en dag kunne bli en god leder. Uten å slutte å være den samme William som Tobias hadde blitt glad i. Noen dager senere ringte telefonen til William idet han og Tobias var på vei ut fra universitetet. Han smilte da han så navnet på skjermen. «Mamma.» Han svarte. «Hei.» En varm stemme møtte ham. «Hei, gutten min. Har du og Tobias planer i kveld?» William så bort på Tobias. «Ikke annet enn å lese litt.» «Da blir dere på middag.» sa moren bestemt. «Ingen diskusjon.» William lo. «Jeg skjønner.» «Vi kommer.» «Hva var det?» spurte Tobias. William smilte. «Mamma har bestemt at vi skal spise middag hos dem.» «Bestemt?» William nikket. «Du kommer til å lære at når mamma inviterer, er det egentlig ikke et spørsmål.» Tobias begynte å le. «Da tør jeg vel ikke si nei.» «Det hadde hun nok ikke godtatt.» Senere på ettermiddagen kjørte de opp den lange alléen som ledet inn til familiens eiendom. Huset lå vakkert tilbaketrukket, omgitt av gamle eiketrær og velstelte hager. Tobias hadde vært der et par ganger tidligere, men ble fortsatt imponert. «Jeg blir aldri vant til dette stedet.» sa han lavt. William så på ham. «For meg er det bare hjem.» Døren gikk opp før de rakk å ringe på. Moren sto allerede i gangen. «Der er dere!» Hun ga først William en klem. Deretter Tobias. «Så godt å se deg igjen.» «Like hyggelig å se deg.» svarte Tobias. Hun smilte fornøyd. «Middagen er nesten klar.» Fra spisestuen kunne de høre latter. Williams far sto ved vinduet

med en kaffekopp. Han snudde seg da de kom inn. «God kveld.» sa han. «Hei, pappa.» William håndhilste, før faren ga ham en kort klem. «Hei, Tobias.» «God kveld.» Middagen ble servert rundt det store eikebordet. Stemningen var avslappet. De snakket om studiene. Om høsten. Om hytteturen. Moren lyttet interessert. «William fortalte at Tobias tok de vakreste bildene.» Hun så mot Tobias. «Har du dem med?» Tobias tok opp telefonen. «Ja.» De sendte telefonen rundt bordet. Bilde etter bilde fylte skjermen. Den røde hytta. Brygga. Morgendisen over vannet. William som sto ved grillen. Julie som lo med vått hår etter badet. Moren smilte. «Du er utrolig flink.» sa hun. «Du fanger stemningen, ikke bare motivet.» Tobias ble litt sjenert. «Takk.» Faren stoppet ved ett av bildene. Det viste William sittende ytterst på brygga en tidlig morgen. Blikket var rettet utover vannet. «Dette…» sa faren stille. «Dette er et av de fineste bildene jeg har sett av ham.» Han så opp på Tobias. «Du har fanget akkurat den roen han alltid finner der.» William smilte beskjedent. «Jeg visste ikke at du tok det.» «Det gjorde du ikke.» svarte Tobias. «Du satt bare og så utover vannet.» Etter middagen gikk William og faren ut på terrassen for å hente inn noen puter før kvelden ble kjøligere. Tobias ble igjen inne sammen med moren. Hun skjenket kaffe. Så satte hun seg ned ved siden av ham. «Kan jeg spørre deg om noe?» sa hun. «Selvfølgelig.» Hun smilte varmt. «William virker lykkeligere enn jeg har sett ham på mange år.» Hun gjorde en liten pause. «Jeg tror du har mye av æren for det.» Tobias så ned et øyeblikk. «Jeg håper bare at jeg gjør ham like glad som han gjør meg.» Moren la hånden sin forsiktig over hans. «Det gjør du.» Hun smilte. «Det ser en mor med én gang.» I det samme kom William og faren inn igjen fra terrassen. William møtte blikket til Tobias og smilte. Tobias smilte tilbake. Ingen av dem visste hva moren nettopp hadde sagt. Men Williams foreldre visste det allerede. For første gang kunne de se en fremtid der sønnen deres ikke bare skulle overta familiebedriften. Han hadde også funnet et menneske å bygge livet sitt sammen med. Kvelden nærmet seg slutten. Middagsbordet var ryddet, og kaffekoppene var byttet ut med varme tekopper. Det knitret svakt i peisen i den store stuen. Moren til William reiste seg. «Jeg tror jeg har noe på loftet.» Hun smilte lurt. «Vent litt.» William lo. «Hva er det nå, mamma?» «Det får dere se.» Noen minutter senere kom hun tilbake med en stor, mørk albumeske. Hun satte den forsiktig på salongbordet. «Denne har ikke vært åpnet på mange år.» sa hun. William så allerede litt bekymret ut. «Mamma…» «Ikke si det.» Hun lo. «Jeg kommer til å vise bildene uansett.» Hun åpnet albumet. Det første bildet viste en liten gutt med lyst hår, iført altfor stor regnjakke og gummistøvler. «Nei…» mumlet William. Tobias begynte å le. «Er det deg?» «Dessverre.» svarte William. «Du var jo kjempesøt.» William gjemte ansiktet i hendene. «Kan vi hoppe over dette albumet?» «Absolutt ikke.» sa faren med et smil. Side etter side fortalte historien om Williams oppvekst. Første skoledag. Sykkelturer. Julefeiringer. Sommerferier på hytta. Et bilde fikk Tobias til å stoppe opp. En ti år gammel William satt ytterst på brygga med en fiskestang i hendene. Det var nøyaktig det samme stedet hvor Tobias hadde fotografert ham noen uker tidligere. «Det er jo akkurat den brygga.» sa Tobias. Faren nikket. «Der har han sittet siden han var liten.» William smilte. «Ikke så mye har forandret seg.» Moren bladde videre. «Her.» Hun stoppet ved et bilde av en tenårings-William på et kontor. Han satt bak farens skrivebord med en altfor stor dressjakke hengende over skuldrene. Tobias lo. «Hva skjedde her?» Faren svarte før William rakk det. «Han var tretten

år.» «Han sa at han skulle øve seg på å være direktør.» William ristet oppgitt på hodet. «Pappa…» «Det er sant.» sa faren og lo. «Du satt der i nesten en time og delte ut arbeidsoppgaver til oss.» Moren lo så tårene trillet. «Han ba til og med sekretæren om kaffe.» William skjulte ansiktet igjen. «Dette er den mest pinlige kvelden i mitt liv.» Tobias klarte ikke å slutte å smile. «Vet du hva?» sa han. William så opp. «Nei.» «Jeg synes det er fint å se.» «Hvorfor det?» «Fordi jeg får se gutten du var før jeg møtte deg.» William ble stille. Moren lukket albumet forsiktig. «Det er akkurat derfor jeg ville finne det frem.» Hun så på Tobias. «Du kjenner William slik han er i dag.» «Men dette er historien som formet ham.» Tobias nikket. «Og jeg er glad for at dere deler den med meg.» Det ble stille et øyeblikk. Så lente faren seg litt frem. «Tobias.» «Ja?» «Du er alltid velkommen her.» Ordene kom enkelt. Uten høytid. Men de betydde mye. «Dette huset skal være et sted hvor du føler deg hjemme.» Tobias kjente en klump i halsen. «Tusen takk.» sa han lavt. «Det betyr mer enn dere tror.» William så fra foreldrene sine og bort på Tobias. Han smilte varmt. «Jeg tror egentlig de bestemte seg for det allerede første gangen de møtte deg.» Moren lo. «Nei.» Hun gjorde en liten pause og smilte. «Vi bestemte oss allerede før det.» «Vi hadde hørt så mye fint om deg at vi gledet oss til å møte deg.» Tobias kjente at han ble rørt. Han hadde aldri forventet å bli tatt imot på denne måten. Da kvelden var over og William og Tobias gikk ut til bilen, var luften blitt kjølig. William låste opp bilen før han snudde seg mot Tobias. «Går det bra?» spurte han. Tobias nikket. «Ja.» Han smilte. «Jeg tror bare jeg har fått følelsen av å være en del av noe.» «Hva da?» Tobias møtte blikket hans. «En familie.» William tok hånden hans og klemte den forsiktig. «Da er det akkurat den følelsen jeg håpet du skulle få.» Side om side satte de seg inn i bilen. Mens motoren startet og lysene fra huset speilet seg i frontruten, visste William at dette var mer enn et vanlig middagsbesøk. For første gang føltes det som om Tobias ikke bare var kjæresten hans. Han var i ferd med å bli en naturlig del av familien. Det var fredag ettermiddag. Den siste forelesningen var akkurat avsluttet, og studentene strømmet ut av auditoriet. Julie kom nærmest løpende bort til de andre. «Nå har jeg en plan!» sa hun ivrig. Magnus lo. «Du har alltid en plan.» «Denne gangen er den god.» Andreas hevet et øyenbryn. «Det sier du hver gang.» Julie smilte bredt. «Studentforeningen arrangerer høstfest i kveld.» Hun så forventningsfullt rundt på dem. «Vi må dra!» Frida smilte. «Det kunne vært hyggelig.» Andreas nikket. «Jeg er med.» Magnus trakk på skuldrene. «Jeg også.» Julie snudde seg mot Tobias og William. «Hva med dere?» William så bort på Tobias. «Hva tenker du?» Tobias smilte. «Jeg har egentlig lyst.» «Da gjør vi det.» sa William. Noen timer senere møttes de utenfor studenthuset. Musikken kunne høres allerede ute på fortauet. Latter og stemmer fylte inngangen. Julie snudde seg mot resten av gjengen. «Ingen får lov til å sitte i et hjørne hele kvelden.» sa hun bestemt. Magnus sukket. «Jeg føler at den kommentaren var rettet mot meg.» «Og William.» la Andreas til. William lo. «Jeg skal gjøre mitt beste.» Lokalet var pyntet med lyslenker og høstfarger. Et lite band spilte fra scenen. Studentene danset, pratet og lo. Stemningen var avslappet. William hentet noe å drikke til seg og Tobias. «Her.» sa han. «Takk.» Tobias tok imot glasset. «Det er lenge siden jeg har vært på en studentfest.» William smilte. «Da får vi gjøre det til en bra kveld.» Julie var allerede ute på dansegulvet sammen med Frida. Andreas lot seg overtale etter kort tid. Magnus sto med armene i kors. «Jeg danser ikke.» Julie pekte

bestemt på ham. «Det sa du sist også.» «Og?» «Du endte opp med å danse.» Alle begynte å le. William lente seg mot Tobias. «Har du lyst?» spurte han. Tobias så mot dansegulvet. «Kanskje senere.» «Da blir vi her litt.» sa William. De fant et rolig bord litt unna musikken. For første gang den kvelden kunne de faktisk høre hverandre. «Hvordan går det egentlig?» spurte Tobias. William tenkte seg om. «Bra.» «Bedre enn på lenge.» Han smilte. «Studiene går bra.» «Jobben går bra.» «Og…» Han så på Tobias. «Jeg har deg.» Tobias kjente hjertet slå litt raskere. «Du gjør meg veldig glad, vet du det?» William smilte. «Det er godt.» «For du gjør det samme med meg.» I det samme kom Julie løpende bort. Hun pustet tungt etter all dansingen. «Nå er det nok.» sa hun. «Hva da?» spurte Tobias. «Nå skal dere to ut på dansegulvet.» William lo. «Må vi?» Julie tok dem begge i hendene. «Ja!» «Hele universitetet vet allerede at dere hører sammen.» «Nå kan dere like gjerne danse også.» Tobias og William så på hverandre. Så begynte de begge å le. «Vi får vel høre på henne.» sa William. «Det er nok enklest.» Sammen lot de Julie føre dem ut på dansegulvet. Musikken fylte rommet. Latteren fra vennene deres blandet seg med rytmen. Og mens de danset blant medstudentene, tenkte Tobias at lykke kanskje ikke alltid kom i de store øyeblikkene. Noen ganger var den så enkel som en hånd å holde i, et smil å møte – og vissheten om at den man var glad i, sto rett ved siden av. Julie slapp hendene deres idet de kom ut på dansegulvet. «Sånn.» sa hun fornøyd. «Nå klarer dere dere selv.» Hun blunket før hun forsvant tilbake til Frida og Andreas. William ristet leende på hodet. «Hun gir seg aldri.» «Nei.» svarte Tobias. «Men jeg tror egentlig ikke jeg ville hatt henne annerledes.». Musikken var rolig. Ikke en vals. Ikke en rask poplåt. Bare en myk melodi som fylte rommet. William så spørrende på Tobias. «Får jeg?» Tobias svarte ved å ta hånden hans. «Du trenger ikke spørre hver gang.» William smilte. Han la den ene hånden forsiktig mot Tobias' rygg. Den andre holdt hånden hans. De begynte å bevege seg sakte. Rundt dem danset medstudentene. Noen lo høyt. Andre sang med på sangen. Julie og Frida danset som om ingen så på dem. Magnus sto fortsatt ved kanten av gulvet. «Kom igjen!» ropte Andreas. «Bare én sang!» Magnus sukket. «Dere gir dere aldri.» «Aldri.» ropte Julie tilbake. Sekunder senere sto også Magnus på dansegulvet. Hele gjengen jublet. William kunne ikke la være å le. «Jeg tror Julie kunne overtalt hvem som helst.» «Selv foreleseren vår.» Tobias. «Det hadde jeg faktisk betalt for å se.» Begge lo. Musikken fortsatte. William ble litt mer alvorlig. «Vet du…» sa han lavt. «Jeg har tenkt mye den siste tiden.» «På hva?» spurte Tobias. «På hvor annerledes livet mitt ser ut nå.» Han så inn i øynene til Tobias. «For et halvt år siden trodde jeg at livet mitt kom til å handle om studier og firmaet.» Han smilte svakt. «Så møtte jeg deg.» Tobias kjente hjertet banke litt raskere. «Angrer du?» William stoppet opp et øyeblikk. «Ikke ett sekund.» Han smilte varmt. «Tvert imot.» «Du har gjort livet mitt større.» Tobias ble rørt. Han visste ikke helt hva han skulle si. Til slutt smilte han bare. «Du har gjort det samme med mitt.» Sangen nærmet seg slutten. Ingen av dem hadde hastverk med å slippe den andre. Likevel løsnet William grepet forsiktig da musikken stilnet. Applaus fylte lokalet. Julie kom bort med et stort smil. «Se!» sa hun. «Jeg sa jo at dere kunne danse.» William lo. «Du hadde rett.» «Som vanlig.» Julie la hånden mot brystet. «Det var fint å høre.» Magnus ristet oppgitt på hodet. «Den kommentaren kommer vi til å høre resten av semesteret.» Senere på kvelden begynte studentene å gå hjem. De seks vennene gikk samlet ut i den kjølige høstluften. Byen var stille.

Gatelyktene kastet et gyllent lys over fortauet. Frida trakk jakken tettere rundt seg. «Dette var en fin kveld.» sa hun. «Ja.» Andreas nikket. «Vi burde gjøre dette oftere.» Julie smilte. «Da bestemmer vi det.» Magnus lo. «Du bestemmer visst alt.» «Noen må gjøre det.» svarte Julie. Ved bussholdeplassen skilte de lag. Julie ga Tobias en klem. «Vi sees på mandag.» «Det gjør vi.» Frida vinket. Andreas og Magnus ønsket dem god helg. Til slutt sto bare Tobias og William igjen. William tok hånden til Tobias mens de begynte å gå. «Skal vi gå en liten omvei hjem?» spurte han. Tobias så opp mot den klare stjernehimmelen. «Ja.» «Jeg har ikke lyst til at kvelden skal være over helt ennå.» William smilte. «Ikke jeg heller.» Side om side gikk de videre gjennom de stille gatene. Ingen av dem visste hva de neste månedene ville bringe. Men én ting var de begge sikre på. Uansett hvor livet førte dem – enten til universitetet, familiebedriften eller nye drømmer – ønsket de å møte fremtiden sammen. Byen hadde blitt roligere. De fleste studentene hadde dratt hjem, og gatene var nesten tomme. William og Tobias gikk side om side uten å si så mye. Den kjølige høstluften var frisk. Lyden av trafikken ble svakere jo lenger de gikk. «Hvor skal vi?» spurte Tobias. William smilte. «Bare stol på meg.» Etter noen minutter svingte de inn på gangveien langs Akerselva. Vannet rant rolig mellom de mørke steinene. Gatelyktene speilet seg i den rolige strømmen. Løv hadde samlet seg langs bredden. Tobias trakk pusten dypt. «Det er utrolig fint her om kvelden.» sa han. William nikket. «Jeg går ofte hit når jeg trenger å tenke.» De fortsatte langs elven. Skrittene deres var langsomme. Ingen av dem hadde hastverk. William stakk hendene ned i jakkelommene. «Jeg har tenkt mye på det pappa sa.» Tobias så bort på ham. «Om bedriften?» «Ja.» «Og om livet.» William stoppet ved et gammelt rekkverk. Han så ned på vannet. «Da jeg var yngre…» sa han. «…trodde jeg at jeg måtte klare alt alene.» Tobias stilte seg ved siden av ham. «Hvorfor det?» William trakk svakt på skuldrene. «Fordi jeg alltid visste at folk forventet mye av meg.» «At jeg en dag skulle overta.» Han smilte litt for seg selv. «Men pappa har aldri presset meg.» «Det var jeg som presset meg selv.» Tobias lyttet uten å avbryte. «Så møtte jeg deg.» fortsatte William. «Og plutselig føltes ikke alt så tungt lenger.» Han snudde seg mot Tobias. «Du minner meg på at livet handler om mer enn jobb.» Tobias kjente en varme spre seg i brystet. «Du gjør det samme for meg.» sa han. «Hvordan da?» «Du får meg til å tro mer på meg selv.» William smilte. «Det fortjener du.» De begynte å gå igjen. Litt lenger fremme sto en ledig benk med utsikt over elven. William satte seg. Tobias gjorde det samme. De satt tett. Skuldrene berørte hverandre. «Vet du hva jeg drømmer om?» spurte Tobias plutselig. William så nysgjerrig på ham. «Fortell.» Tobias smilte. «Ikke store ting.» «Bare et liv hvor jeg gleder meg til å komme hjem.» Han så bort på William. «Et sted hvor det alltid er noen som venter på meg.» William ble stille. Ordene traff ham. «Det høres egentlig ut som den fineste drømmen.» sa han lavt. «Synes du?» William nikket. «Ja.» «For et hjem handler ikke om hvor stort det er.» «Det handler om hvem du deler det med.» Tobias smilte. Han visste ikke at William ble stående igjen med akkurat de ordene i tankene. ***Hvem du deler det med.*** William så ned på hendene sine et øyeblikk. En stille tanke hadde begynt å vokse. Ikke en beslutning. Ikke ennå. Men et ønske. Et ønske om at Tobias en dag ikke skulle behøve å gå hjem til sin egen leilighet. Et ønske om at de en dag skulle låse opp den samme døren. De ble sittende ved elvebredden en stund til. Ingen av dem sa noe. De lot bare vannet renne forbi, mens høstvinden rusket forsiktig i

trærne. Og uten at Tobias visste det, hadde en ny tanke begynt å slå rot hos William. En tanke som, når tiden var riktig, skulle forandre begge livene deres. Mandagen etter studentfesten begynte som alle andre mandager. Korridorene på universitetet var fulle av studenter som småpratet før forelesningen. Julie kom gående med en stor kaffekopp i hånden. «God morgen!» ropte hun. «Jeg er altfor trøtt til å være våken.» Magnus smilte. «Du sa akkurat det samme forrige mandag.» «Ja.» Julie nikket. «Og mandagen før det.» Alle begynte å le. Forelesningen gikk fort. Da den var over, pakket de sammen og gikk ut i den klare høstluften. «Jeg må innom biblioteket.» sa Frida. «Jeg også.» sa Andreas. Magnus løftet sekken over skulderen. «Da sees vi i morgen.» Julie vinket før hun forsvant sammen med de andre. Til slutt sto bare Tobias og William igjen. «Har du det travelt?» spurte William. Tobias ristet på hodet. «Nei.» «Hvorfor?» William smilte hemmelighetsfullt. «Jeg har lyst til å vise deg noe.» «Hva da?» «Du får se.» De gikk gjennom sentrum. Etter noen minutter stoppet William foran en liten bokhandel. Tobias så undrende på ham. «Skal vi kjøpe pensumbøker?» William lo. «Nei.» «Denne gangen handler det om noe helt annet.» De gikk inn. Lukten av nye bøker fylte rommet. Hyllene var fulle av romaner, reisebøker og fotobøker. William gikk målbevisst bort til en av hyllene. Han tok ned en stor bok med vakre fotografier av norsk natur. «Se.» sa han. Tobias åpnet den. Store bilder av fjorder, fjell, skoger og innsjøer fylte sidene. Han bladde langsomt. «Den er utrolig fin.» sa han. William smilte. «Den minnet meg om deg.» Tobias så opp. «Om meg?» «Ja.» William pekte på et bilde av en stille innsjø i morgensol. «Du ser alltid slike øyeblikk.» «Jeg går ofte rett forbi.» «Men du stopper.» «Du legger merke til lyset.» «Fargene.» «Stemningen.» Han smilte varmt. «Du lærer meg å se verden litt saktere.» Tobias kjente at ordene traff ham. «Det var kanskje den fineste komplimentet jeg har fått.» William tok boken ut av hendene hans. Han gikk bort til kassen. «Da håper jeg du liker den.» Tobias så overrasket ut. «William…» «Du trenger ikke…» William smilte. «Jeg vil.» Da de kom ut av bokhandelen, rakte William boken til Tobias. På innsiden av omslaget hadde han skrevet noen få linjer mens Tobias så på en annen bok. Tobias åpnet forsiktig. Der sto det:

Til Tobias. Du har lært meg at de vakreste øyeblikkene ofte finnes der de fleste bare går forbi. Takk for at du får meg til å se verden med nye øyne. – William

Tobias ble stående helt stille. Han strøk forsiktig over håndskriften. «Dette…» Stemmen brast litt. «Dette kommer jeg til å ta vare på resten av livet.» William smilte. «Det håper jeg.» Uten å tenke seg om tok Tobias et skritt frem og la armene rundt William. Folk passerte forbi dem på fortauet. Ingen av dem brydde seg. William holdt rolig rundt ham. «Takk.» hvisket Tobias. «For boken.» Han trakk seg litt tilbake. «Men mest for ordene.» William så inn i øynene hans. «De mente jeg.» De fortsatte gjennom byen med den store fotoboken under Tobias' arm. William kastet et blikk bort på ham og smilte. Han likte å gi gaver. Ikke fordi de kostet penger. Men fordi han likte å finne noe som fortalte den andre: *Jeg ser deg.* Og akkurat den følelsen var den fineste gaven Tobias kunne få. Noen dager senere var forelesningene ferdige tidligere enn planlagt. Regnet som hadde preget hele uken, var borte. En klar høstkveld hadde lagt seg over Oslo. William så bort på Tobias idet de gikk ut fra universitetet. «Har du lyst til å bli med hjem?» spurte han. Tobias smilte. «Ja.» «Men denne gangen er det jeg som lager middag.»

William lo. «Det vil jeg gjerne se.» En time senere sto de på kjøkkenet i Williams leilighet. Radioen spilte lavt i bakgrunnen. Tobias sto konsentrert ved kjøkkenbenken og kuttet grønnsaker. William lente seg mot benken med armene i kors. «Du ser veldig fokusert ut.» Tobias lo.«Jeg prøver bare å imponere deg.» «Det trenger du ikke.» sa William.«Du imponerer meg hver eneste dag.» Tobias ristet smilende på hodet. «Du er håpløs.» «Kanskje.» svarte William. «Men jeg mener hvert eneste ord.» Middagen ble enkel. Pasta. Hjemmelaget saus. Nybakt brød. De satt lenge ved spisebordet etter at de var ferdige. Ingen hadde dårlig tid. «Skal vi opp på takterrassen?» spurte William. «Det er lenge siden sist.» Tobias nikket. «Gjerne.» Heisen førte dem opp til toppen av bygningen. Da dørene åpnet seg, møtte den kjølige høstluften dem. Takterrassen var nesten tom. Bare et eldre ektepar satt lengst borte med hver sin kaffekopp. Byens lys strakte seg i alle retninger. Operaen glitret i det fjerne. Fjorden lå mørk og stille. «Jeg blir aldri lei av denne utsikten.» sa Tobias. William stilte seg ved siden av ham. «Ikke jeg heller.» De lente seg mot rekkverket. En svak vind fikk håret til Tobias til å bevege seg. William betraktet ham et øyeblikk. «Hva er det?» spurte Tobias. William smilte. «Ingenting.» «Jeg bare liker å se på deg når du er glad.» Tobias lo stille. «Du sier sånne ting uten å tenke deg om.» «Nei.» William ristet på hodet. «Jeg tenker meg veldig godt om.» Han så utover byen. «Jeg sier dem bare når de er sanne.» Det ble stille mellom dem. Ikke en ubehagelig stillhet. Bare den rolige stillheten som hadde blitt en naturlig del av forholdet deres. Et fly blinket høyt oppe på den mørke himmelen. Nede i gatene kunne de høre en fjern sirene. «Har du noen gang tenkt på hvor du ser deg selv om ti år?» spurte Tobias. William smilte svakt. «Oftere enn før.» «Og?» William tok seg god tid før han svarte. «Jeg håper studiene er ferdige.» «Jeg håper jeg har funnet min plass i familiebedriften.» Han snudde seg mot Tobias. «Men mest av alt håper jeg at jeg fortsatt har deg ved siden av meg.» Tobias møtte blikket hans. «Det er den samme drømmen jeg har.» William smilte. «Er det?» «Ja.» «Jeg vet ikke hvordan livet kommer til å se ut.» «Men jeg vet hvem jeg ønsker å dele det med.» William tok hånden hans. Fingrene deres flettet seg automatisk sammen. «Da tror jeg vi har den samme drømmen.» sa han lavt. Tobias lente hodet forsiktig mot skulderen hans. «Det tror jeg også.» De ble stående lenge og se utover byen. William tenkte på alt som hadde skjedd de siste månedene. Studiene. Ansvaret i familiebedriften. Møtene med styret. Samtalene med faren. Alt hadde begynt å falle på plass. Men det viktigste sto ved siden av ham. Han trengte ikke lenger å forestille seg hvordan fremtiden kunne bli. For hver dag som gikk, ble han sikrere på én ting. Uansett hvor veien førte ham – inn i styrerom, store beslutninger eller lange arbeidsdager – ønsket han at Tobias skulle være den første han kom hjem til. Den tanken fikk ham til å smile stille. Det var fortsatt bare en drøm. Men et sted dypt inne hadde William allerede begynt å planlegge hvordan den en dag kunne bli virkelighet. Helgen gikk fort. Mandag morgen var William den første som kom til universitetet. Han sto ved vinduet i gangen med en kaffekopp i hånden da Tobias kom inn. «God morgen.» sa Tobias med et smil. William snudde seg. Ansiktet lyste opp. «God morgen.» Han rakte den ene kaffekoppen mot Tobias.«Jeg begynner å tro at du kan lese tankene mine.» sa Tobias. William lo. «Nei.» «Jeg kjenner bare rutinene dine.» De satte seg på en benk utenfor auditoriet. Det var fortsatt noen minutter til forelesningen begynte. William virket mer tankefull enn vanlig. «Du tenker igjen.»

sa Tobias. William smilte. «Er det så lett å se?» «Ja.» «Hva er det denne gangen?» William så ned på kaffekoppen. «Pappa ringte i går kveld.» «Igjen?» spurte Tobias med et lite smil. «Ja.» «Men denne gangen handlet det ikke om styremøter.» Tobias ventet. William fortsatte. «Han ønsker at jeg skal begynne å være med på de månedlige ledermøtene.» «Ikke som deltaker.» «Bare for å observere.» Tobias nikket. «Det høres fornuftig ut.» «Det synes jeg også.» sa William. «Han sier at hvis jeg skal lede bedriften en dag, må jeg først lære å forstå hvordan alle avdelingene samarbeider.» «Hva svarte du?» spurte Tobias. William smilte. «At jeg gjerne vil.» «Men bare hvis det ikke går utover studiene.» Tobias lo. «Det høres ut som deg.» «Og som faren din.» William nikket. «Han sa akkurat det samme.» Forelesningen var i ferd med å begynne da en melding tikket inn på Williams telefon. Han leste den og smilte. «Fra pappa?» spurte Tobias. William viste ham skjermen.

Husk at den beste lederen ikke er den som snakker mest. Det er den som lærer mest. Ha en fin studiedag.

Tobias leste meldingen og smilte. «Jeg liker virkelig faren din.» William lo. «Det gjør jeg også.» Etter forelesningen gikk de mot kantinen. På veien ble William stoppet av en av foreleserne. «William.» «Ja?» «Jeg ville bare si at refleksjonsoppgaven din var svært godt skrevet.» William takket. «Og…» Foreleseren smilte. «Du er flink til å få medstudentene dine til å delta i diskusjonene.» William ble litt overrasket. «Takk.» «Det setter jeg pris på.» Da foreleseren hadde gått videre, smilte Tobias. «Ser du?» «Hva da?» «Du leder allerede.» William ristet på hodet. «Det var litt å ta i.» «Nei.» sa Tobias rolig. «Du leder ikke ved å bestemme.» «Du leder ved å få andre til å føle at de tør å si det de mener.» William ble stille. Ordene traff ham. Senere samme kveld satt William alene på kontoret hjemme hos foreldrene. Faren kom inn og banket lett på den åpne døren. «Har du et øyeblikk?» William snudde seg. «Alltid.» Faren satte seg ned. «Jeg har tenkt på noe.» «Hva da?» «Neste år ønsker jeg at du får ditt eget kontor her i bygningen.» William så overrasket på ham. «Mitt eget?» «Ja.» Faren smilte. «Ikke fordi du trenger et stort kontor.» «Men fordi jeg ønsker at de ansatte skal vite at du er her for å lære.» Han gjorde en liten pause. «Og fordi jeg tror du kommer til å bli værende her i mange år.» William lente seg tilbake. Han så ut av vinduet mot byens lys. «Det føles fortsatt litt uvirkelig.» Faren smilte. «Det gjorde det for meg også.» Han reiste seg. «Det viktigste er ikke hvor stort kontoret blir.» «Det viktigste er menneskene som kommer inn døren.» William nikket. «Det skal jeg aldri glemme.» Etter at faren hadde gått, ble William sittende alene. Han tok opp telefonen. Etter noen sekunder skrev han en melding.

Har du tid til en kopp kaffe i morgen etter forelesningen? Det er noe jeg har lyst til å fortelle deg.

Svaret fra Tobias kom nesten med en gang.

For deg har jeg alltid tid.

William la telefonen fra seg med et smil. Han visste at fremtiden kom til å bringe store forandringer. Men én ting ønsket han aldri skulle forandre seg. At Tobias fortsatt var den første

han ønsket å dele både de små og de store øyeblikkene med. Neste ettermiddag satt Tobias ved et lite bord på den samme kaféen de ofte besøkte. Han hadde allerede bestilt to cappuccinoer. Den ene sto fortsatt urørt. Han smilte da døren åpnet seg. William kom inn med sekken over skulderen. «Beklager at jeg er litt sen.» sa han. «Møtet med pappa tok litt lenger tid enn planlagt.» «Det går bra.» svarte Tobias. «Jeg bestilte kaffe.» William satte seg ned. «Du begynner å kjenne rutinene mine.» Tobias lo. «Jeg lærer av den beste.» De satt stille en stund. Den rolige summingen fra kaféen fylte rommet. Ingen av dem hadde dårlig tid. William tok en slurk av kaffen. Så så han opp. «Det var noe jeg ville fortelle deg.» sa han. Tobias nikket. «Jeg hører.» William tok et dypt pust. «Pappa tilbød meg mitt eget kontor i firmaet fra neste år.» Tobias smilte. «Gratulerer.» William ristet forsiktig på hodet. «Jeg har ikke svart ennå.» «Hvorfor ikke?» William lente seg tilbake. «Fordi jeg måtte tenke.» «På hva?» «På om jeg var klar.» Tobias så rolig på ham. «Og hva kom du frem til?» William smilte. «At pappa egentlig ikke tilbyr meg et kontor.» Tobias så undrende på ham. «Hva mener du?» «Han tilbyr meg en mulighet.» sa William. «En mulighet til å lære.» «Til å vokse.» «Ikke til å være ferdig utlært.» Tobias nikket. «Det høres ut som ham.» «Ja.» William smilte. «Han sa at kontoret bare er et rom.» «Det er menneskene som fyller det med mening.» Tobias lente seg litt frem. «Hva svarte du da?» William smilte. «Jeg sa ja.» Et bredt smil vokste frem hos Tobias. «Det er jeg glad for.» «Men jeg stilte én betingelse.» fortsatte William. «Studiene skal fortsatt komme først.» «Og jeg skal ikke ta på meg mer enn jeg klarer.» Tobias nikket anerkjennende. «Det var en klok avgjørelse.» «Pappa sa det samme.» William lo. «Han sa faktisk at han hadde blitt bekymret hvis jeg hadde svart annerledes.» Et øyeblikk ble de sittende i stillhet. William så ut gjennom vinduet. Mennesker hastet forbi på fortauet. Byen levde sitt eget liv. «Vet du…» sa han lavt. «Da jeg var yngre, trodde jeg at suksess handlet om å komme raskest mulig frem.» Han så tilbake på Tobias. «Nå tror jeg den handler om å ta seg tid til de riktige tingene.» «Hva er de riktige tingene?» spurte Tobias. William smilte. «Familien min.» «Studiene.» «Vennene våre.» Han gjorde en liten pause. «Og deg.» Tobias kjente hjertet slå litt raskere. «Det var et fint svar.» William tok hånden hans over bordet. «Det er også sant.» De ble sittende slik en stund. Ingen av dem følte behov for å fylle stillheten med ord. Det var nok å være sammen. Da de til slutt reiste seg for å gå, hadde mørket begynt å senke seg over byen. William stoppet før de gikk hver sin vei. «Kan jeg få be deg om én ting?» spurte han. «Selvfølgelig.» svarte Tobias. William så ham inn i øynene. «Uansett hva som skjer de neste årene…» Han smilte varmt. «…lov meg at du alltid er ærlig med meg.» Tobias svarte uten å nøle. «Det lover jeg.» «Men da må du love meg det samme.» William nikket. «Avtale.» De tok hverandre i hånden. Ikke som et høytidelig løfte. Bare som en stille bekreftelse på at de ønsket å møte fremtiden sammen. Ingen av dem kunne vite hvilke prøvelser som ventet. Men begge visste at de hadde funnet en person det var verdt å kjempe for. Snøen hadde lagt seg som et tynt, hvitt slør over universitetsområdet i løpet av natten. Fotspor krysset skoleplassen i alle retninger, og den kalde morgenluften fikk studentene til å trekke jakkene tettere rundt seg. Tobias stoppet et øyeblikk før han gikk inn. Han løftet blikket mot himmelen. Små snøfnugg dalte stille ned rundt ham. Han hadde alltid likt den første snøen. Den fikk verden til å virke roligere. Renere. Som om alt kunne begynne på nytt. «Du kommer til å bli stående der hele morgenen hvis ingen

stopper deg.» Tobias snudde seg og smilte. William kom gående over skoleplassen med to kaffekopper i hendene. «God morgen.» sa han. «God morgen.» Tobias tok imot den ene koppen. «Du vet at du ikke trenger å kjøpe kaffe til meg hver dag.» William lo. «Det vet jeg.» «Men jeg har lyst.» De begynte å gå mot hovedinngangen. Inne i vestibylen hadde en stor gruppe studenter samlet seg foran oppslagstavlen. Julie vinket ivrig da hun fikk øye på dem. «Der er dere!» ropte hun. «Har dere sett oppslaget?» «Hvilket oppslag?» spurte Tobias. Julie pekte mot tavlen. Med store bokstaver sto det:

Praksisperioden nærmer seg – praksisplassene offentliggjøres neste uke.

Tobias kjente magen knyte seg litt. William kastet et rolig blikk mot ham. «Litt spent?» spurte han. Tobias smilte svakt. «Veldig.» «Dette blir første gangen vi virkelig skal ut og prøve oss.» William nikket. «Og jeg tror vi kommer til å lære mer enn vi kan forestille oss.» Det summet lavt i gangen utenfor auditoriet. Flere studenter sto samlet rundt oppslagstavlen. Noen smilte. Andre så nervøse ut. Alle ventet på det samme. Praksisplassene. Tobias kjente at hjertet slo litt raskere. «Nå gjelder det.» sa Julie. Hun gned hendene mot hverandre. «Jeg har vært spent hele helgen.» Magnus smilte. «Du har vært spent siden læreren nevnte praksis i september.» Julie svarte med et ertende blikk. «Det stemmer faktisk.» Foreleseren kom ut med en bunke ark. «God morgen.» sa hun. Samtalene stilnet. «Jeg vet mange av dere er spente.» Hun smilte. «Praksisplassene er nå klare.» Et lite gisp gikk gjennom studentgruppen. Hun hengte opp listen. I løpet av få sekunder samlet alle seg foran tavlen. «Flytt dere litt!» lo Andreas. «Jeg ser jo ingenting.» Julie lente seg frem. «Der!» «Jeg fant navnet mitt!» Hun smilte bredt. «Jeg skal til Solsiden barnehage!» Frida fant sitt navn like etter. «Jeg skal til Bjørkelia.» Magnus pustet lettet ut. «Det var ikke langt hjemmefra.» Tobias lette raskt med blikket. Linje etter linje. Så fant han navnet sitt.

Tobias Hansen – Ekeberg barnehage.

Han smilte. «Fant du den?» spurte William. «Ja.» William nikket. «Hvordan føles det?» «Spennende.» svarte Tobias. «Og litt skummelt.» William så tilbake på listen. Et øyeblikk senere fant han sitt eget navn.

William Berg – Solgløtt barnehage.

Han smilte. «Jeg tror dette blir bra.» Tobias så på ham. «Selv om vi ikke havnet på samme sted.» William nikket. «Det gjør egentlig ingenting.» «Vi kommer til å ha mye å fortelle hverandre etter hver praksisdag.» Foreleseren samlet studentene. «Husk at praksis ikke handler om å være perfekt.» sa hun. «Den handler om å være nysgjerrig.» «Dere kommer til å gjøre feil.» «Og det er helt i orden.» Hun smilte. «Det er derfor dere er studenter.» Etter informasjonen gikk Tobias og William ut i vinterkulden. Snøen knaste under skoene. «Gruer du deg?» spurte William. Tobias tenkte seg om. «Litt.» «Jeg vil gjerne gjøre et godt inntrykk.» William smilte. «Det kommer du til.» «Hvordan kan du være så sikker?» Tobias så på ham. William svarte rolig. «Fordi jeg har sett hvordan du er med mennesker.» «Du møter alle med varme.» «Det kan ingen lære deg.» Tobias kjente at skuldrene senket seg. «Takk.» sa han.

«Det trengte jeg å høre.» William smilte. «Da er vi to.» Telefonen til William vibrerte. Han tok den opp. Et lite smil bredte seg. «Pappa.» sa han. «Hei.» «Ja, vi har akkurat fått praksisplassene.» «Det skal jeg fortelle ham.» William lo. «Vi sees i kveld.» Han la på. «Hva sa han?» spurte Tobias. William smilte. «Han ønsket oss lykke til.» «Og så sa han noe jeg synes var ganske fint.» «Hva da?» William møtte blikket hans. «Han sa at mennesker som lærer å ta vare på barn, ofte blir de beste lederne senere i livet.» Tobias smilte. «Det høres ut som faren din.» William nikket. «Ja.» «Han finner alltid en sammenheng ingen andre tenker på.» De begynte å gå mot bussholdeplassen. Foran dem ventet praksisperioden. En ny utfordring. Nye erfaringer. Og enda et kapittel i livet som skulle forme dem begge – ikke bare som studenter, men som menneskene de en dag skulle bli. Vekkerklokken ringte tidligere enn vanlig. Tobias åpnet øynene og ble liggende noen sekunder før han satte seg opp i sengen. I dag var det ikke en vanlig studiedag. I dag begynte praksisen. Han kjente sommerfuglene i magen. Både forventning og nervøsitet. Han hadde lest om barnehagehverdagen i bøker. Diskutert teori i forelesninger. Skrevet oppgaver. Nå skulle alt settes ut i praksis. Mobiltelefonen vibrerte på nattbordet. En melding fra William. **Lykke til i dag. Du kommer til å bli fantastisk.** Tobias smilte. Han svarte med én gang. **Lykke til du også. Vi klarer dette sammen.** Svaret kom nesten umiddelbart. **Alltid.** Den kalde vinterluften møtte Tobias da han gikk ut. Snøen knaste under skoene. Han tok bussen mot Ekeberg barnehage og så ut av vinduet hele veien. Tankene vandret. Hvordan kom barna til å ta imot ham? Ville han huske alt han hadde lært? Ville han føle at han passet inn? Da bussen stoppet, tok han et dypt pust. Foran ham lå en lys og innbydende barnehage. Latter kunne allerede høres fra uteområdet. Små barn løp rundt i snøen med røde kinn og store dresser. Tobias kunne ikke la være å smile. Inne i garderoben ble han møtt av en kvinne med et varmt smil. «Du må være Tobias.» sa hun. «Ja.» «Velkommen.» Hun rakte frem hånden. «Jeg heter Marianne, og jeg blir praksislæreren din.» Tobias håndhilste. «Hyggelig å møte deg.» «Vi har gledet oss til at du skulle komme.» Marianne viste ham rundt. De gikk gjennom avdelingene, personalrommet og garderoben. Alle de ansatte hilste vennlig. «Velkommen.» «Hyggelig å møte deg.» «Vi håper du kommer til å trives.» Den varme mottakelsen gjorde Tobias litt roligere. På den andre siden av byen gikk William inn porten til Solgløtt barnehage. Han rettet litt på sekken før han banket på døren. En mann med vennlige øyne åpnet. «William?» «Ja.» «Velkommen.» Han smilte. «Jeg heter Henrik og blir veilederen din.» William håndhilste. «Hyggelig å møte deg.» «Det samme.» Henrik viste ham rundt i barnehagen. «Hos oss lærer du best ved å delta.» sa han. «Ikke vær redd for å stille spørsmål.» William nikket. «Det skal jeg gjøre.» Etter omvisningen gikk Henrik bort til en gruppe barn som satt på gulvet og bygget med klosser. «Alle sammen.» sa han. «Dette er William.» Barna så nysgjerrig opp. En liten gutt med bustete hår reiste seg. «Skal du være her lenge?» spurte han. William satte seg ned på huk. «Ja.» «Hvis dere vil ha meg.» Gutten smilte bredt. «Det vil vi.» Flere av barna begynte å le. Samtidig satt Tobias på gulvet sammen med noen barn som tegnet. En liten jente holdt opp en tegning. «Se!» sa hun stolt. «Det er katten min.» Tobias smilte. «Så fin den er.» «Hva heter katten?» «Luna.» Hun smilte enda bredere. «Hun sover alltid i sengen min.» Tobias lyttet interessert. Han stilte spørsmål.

Lot barnet fortelle. Marianne sto litt unna og observerte. Hun smilte for seg selv. Lunsjpausen kom raskere enn de hadde trodd. William tok opp telefonen. Han hadde fått en melding.

Hvordan går det?

Tobias. William smilte. Han svarte.

Jeg tror allerede jeg kommer til å savne barna når praksisen er over.

Noen sekunder senere kom svaret.

Jeg tenkte akkurat det samme.

William lente seg tilbake i stolen. Han kjente en varm ro. Selv om de var på hver sin barnehage, opplevde de den samme gleden. Den samme følelsen av å ha valgt riktig utdanning. Og begge forsto at praksisen ikke bare kom til å lære dem hvordan de skulle bli gode barnehagelærere. Den kom også til å forme menneskene de ønsket å være. Den første praksisuken gikk fortere enn både Tobias og William hadde forestilt seg. Hver dag bød på nye opplevelser. Nye utfordringer. Og små øyeblikk som ingen lærebok kunne ha forberedt dem på. Tobias satt på gulvet sammen med fem barn som bygde et stort slott av klosser. «Dette er tårnet.» sa en liten gutt stolt. «Og her bor dragen.» «Bor dragen helt alene?» spurte Tobias. Gutten tenkte seg om. «Nei.» «Den har en venn.» «Hvem da?» «En ridder.» Tobias smilte. «Da passer ridderen på dragen?» Gutten nikket ivrig. «Ja!» Marianne sto noen meter unna og fulgte samtalen. Da barna løp videre til neste lek, kom hun bort. «Du er flink til å følge barnas initiativ.» sa hun. «Du lar dem styre historien.» Tobias smilte beskjedent. «Jeg prøver.» «Fortsett med det.» sa Marianne. «Barna føler seg hørt når du gjør det.» På Solgløtt barnehage var William ute på lekeplassen. Snøen lavet ned. En gruppe barn var opptatt med å bygge en stor snøborg. «William!» ropte en liten jente. «Kan du hjelpe oss?» William satte seg på huk. «Hva trenger dere hjelp til?» «Veggene faller ned.» Hun pekte oppgitt. William smilte. «Da må vi kanskje bygge dem litt bredere.» Barna nikket. Sammen begynte de å pakke snøen hardere. Etter noen minutter sto borgen stødig. «Vi klarte det!» ropte barna i kor. William kunne ikke la være å le. «Ja, det gjorde vi.» Henrik hadde stått og observert. Han kom bort da barna løp videre. «Du gjør noe viktig.» sa han. William så spørrende på ham. «Du gjør ikke jobben for barna.» «Du hjelper dem til å finne løsningen selv.» William smilte. «Det var det vi lærte på universitetet.» Henrik nikket. «Og nå ser jeg at du bruker det i praksis.» Fredag ettermiddag møttes Tobias og William på den lille kaféen ved universitetet. Begge så slitne ut. Men de smilte idet de fikk øye på hverandre. «Hvordan har uken vært?» spurte Tobias. William pustet ut. «Fantastisk.» «Og utrolig slitsom.» Tobias lo. «Da har vi hatt den samme uken.» De fortalte hverandre om barna de hadde blitt kjent med. Om den lille gutten som elsket dinosaurer. Om jenta som alltid ville lese den samme boken. Om barnet som hadde vært sjenert den første dagen, men som nå kom løpende hver morgen for å gi dem en klem. «Det er rart.» sa Tobias stille. «Hva da?» spurte William. «Hvor fort barna slipper deg inn i verdenen sin.» William nikket. «Ja.» «Det føles som et stort ansvar.» Tobias tok en slurk av kaffen. «Vet du hva jeg har tenkt på denne uken?» William ristet på hodet. «Nei.» «At dette er akkurat det jeg ønsker å jobbe med.»

William smilte varmt. «Det tenkte jeg også.» Han ble stille et øyeblikk. «Det har faktisk fått meg til å tenke litt annerledes om fremtiden.» «Hvordan da?» William så ned i kaffekoppen. «Pappa har alltid sagt at en god leder må forstå mennesker.» Han så opp igjen. «Denne uken har lært meg at det begynner med de aller minste.» Tobias smilte. «Da kommer du aldri til å glemme hvorfor du valgte denne utdanningen.» William nikket. «Nei.» «Det lover jeg.» Utenfor kafévinduet fortsatte snøen å falle stille over byen. Den første praksisuken var over. Men både Tobias og William visste at dette bare var begynnelsen på en reise som kom til å forandre dem – ikke bare som studenter, men som mennesker. Fredag ettermiddag senket en rolig stillhet seg over universitetet. Den første praksisuken var over. Studentene kom ut fra de ulike barnehagene med sekker over skuldrene og slitne smil om munnen. Noen snakket ivrig om alt de hadde opplevd. Andre gikk stille, som om de fortsatt forsøkte å fordøye alle inntrykkene. Tobias sto utenfor hovedinngangen og så seg rundt. Han hadde avtalt å møte William der. Det gikk bare noen sekunder før han fikk øye på ham. William kom gående over skoleplassen med raske skritt. Idet han oppdaget Tobias, lyste ansiktet hans opp. «Der er du.» Tobias smilte. «Der er du.» William stoppet foran ham. «Hvordan gikk den siste dagen?» Tobias trakk pusten dypt. «Jeg tror jeg er mer sliten enn jeg noen gang har vært.» William lo. «Da har vi hatt samme dag.» «Virkelig?» William nikket. «Jeg satte meg faktisk ned på en liten barnestol under samlingsstunden.» Tobias begynte å le. «Hva er morsomt?» «Jeg prøver bare å se det for meg.» William ristet oppgitt på hodet. «Ikke le.» «Den stolen var omtrent halvparten så stor som meg.» Tobias lo enda mer. «Jeg skulle ønske jeg hadde sett det.» William smilte og dyttet ham forsiktig i skulderen. «Du er håpløs.» «Det har du sagt før.» «Ja.» William lo. «Men jeg mener det fortsatt.» De begynte å gå gjennom skolegården side om side. Den kalde vinterluften bet i kinnene, men ingen av dem så ut til å bry seg. «Fortell om dagen.» sa William. Tobias tenkte seg om. «En liten gutt ville ikke slippe hånden min da faren hans skulle gå.» William ble stille. «Hva gjorde du?» «Ingenting spesielt.» svarte Tobias. «Jeg bare satte meg ned ved siden av ham.» «Vi sa ikke så mye.» «Han satt bare på fanget mitt en stund.» William lyttet. «Etter hvert spurte han om vi kunne bygge tog.» «Og da var alt greit.» William smilte varmt. «Du skjønner kanskje ikke hvor flink du er.» Tobias så bort på ham. «Tror du det?» «Jeg vet det.» William svarte uten å nøle. «Du får barn til å føle seg trygge.» Tobias senket blikket. «Marianne sa faktisk nesten det samme i dag.» «Hva sa hun?» «Hun sa at jeg har en ro som smitter over på barna.» William smilte. «Hun har helt rett.» De gikk noen meter i stillhet. Tobias sparket forsiktig til en liten snøhaug langs fortauet. «Og hvordan gikk det hos deg?» spurte han. William trakk pusten. «Jeg fikk male med barna i dag.» «Hvordan gikk det?» «Jeg hadde maling i ansiktet.» Tobias stoppet opp. «Hva?» William begynte å le. «En liten jente mente at skjegget mitt trengte litt blå farge.» Tobias lo så høyt at flere studenter snudde seg. «Du tuller.» «Nei.» «Henrik tok bilde.» «Nei!» William nikket. «Han sa at det var viktig dokumentasjon.» Tobias tørket en tåre fra øyekroken etter all latteren. «Det bildet må jeg få se.» «Absolutt ikke.» «Jo.» «Aldri.» «William.» «Nei.» Begge begynte å le igjen. Da latteren stilnet, ble de stående et øyeblikk og se på hverandre. Det var noe med disse enkle samtalene. Ingen store ord. Ingen dramatiske øyeblikk. Bare to mennesker som gledet seg over å kunne fortelle hverandre om dagen sin. William tok et lite skritt nærmere. «Har du lyst til å spise

middag hos meg i kveld?» spurte han lavt. «Jeg kan lage taco.» Tobias smilte ertende. «Lager du maten, eller bestiller du?» William la hånden mot brystet. «Nå ble jeg faktisk fornærmet.» «Det var ikke meningen.» «Jo.» «Litt kanskje.» William lo. «Da får du bli med hjem og kontrollere at jeg faktisk lager maten selv.» Tobias smilte. «Det tilbudet kan jeg ikke si nei til.» Sammen begynte de å gå mot bussholdeplassen, mens snøen fortsatte å dale stille over byen. Ingen av dem visste at denne kvelden skulle bli starten på en ny vane – en vane der Tobias oftere og oftere ble værende hos William, til det en dag ikke lenger føltes naturlig å dra hjem igjen. Det tok ikke lang tid før de sto utenfor leilighetsbygget til William. Snøfnuggene la seg som et tynt lag over skuldrene deres. William låste opp inngangsdøren og holdt den åpen. «Etter deg.» Tobias smilte. «Takk.» De tok heisen opp til toppetasjen. Da dørene gled opp, møtte den velkjente stillheten dem. William hengte jakken på knaggen og sparket skoene av seg. «Endelig hjemme.» sa han og pustet tungt ut. Tobias gjorde det samme. «Jeg tror faktisk jeg forstår hvorfor barna sovnet så fort etter hvilen.» William lo. «Jeg vurderte nesten å legge meg ved siden av dem.» «Gjorde du?» «Henrik hadde sikkert vekket meg før foreldrene kom.» Begge begynte å le. William gikk rett ut på kjøkkenet. «Du satte spørsmålstegn ved kokkeferdighetene mine.» sa han mens han åpnet kjøleskapet. «Så nå må jeg bevise noe.» Tobias lente seg mot kjøkkenøya. «Jeg følger bare med.» «Du kontrollerer meg.» «Litt.» William smilte. «Greit.» Han tok frem kjøttdeig, grønnsaker og tacokrydder. «Da får du være kjøkkensjef.» «Betyr det at jeg kan bestemme?» «Innenfor rimelighetens grenser.» Tobias tok opp en kniv. «Hva skal jeg gjøre?» William skjøv skjærefjølen mot ham. «Kan du kutte paprika og agurk?» «Bare det?» «Vil du gjøre mer?» «Ja.» William smilte. «Da får du rive ost også.» «Nå snakker vi.» Kjøkkenet fylte seg raskt med lyden av stekepannen. William rørte i kjøttdeigen. Tobias hakket grønnsaker. Musikken fra stuen spilte lavt i bakgrunnen. Ingen av dem hadde behov for å fylle hvert sekund med ord. Stillheten mellom dem var trygg. Etter noen minutter så William bort. «Hvordan synes du egentlig Marianne er som veileder?» spurte han. Tobias tenkte seg om. «Jeg liker henne.» «Hun lar meg prøve.» «Men hun passer også på at vi snakker sammen etterpå.» William nikket. «Henrik gjør det samme.» «Han stopper meg aldri mens jeg er sammen med barna.» «Men etterpå spør han alltid hvorfor jeg gjorde som jeg gjorde.» «Hva svarer du?» William smilte. «At jeg ofte bare følger mageføelelsen.» «Og hva sier han da?» spurte Tobias. «Han sier at mageføelelsen er bra.» William rørte litt i stekepannen. «Så lenge den bygger på respekt for barna.» Tobias nikket sakte. «Det liker jeg.» William skrudde ned varmen. «Vet du hva Henrik sa før jeg dro i dag?» «Nei.» «Han sa at barna virker trygge sammen med meg.» Tobias smilte. «Hvordan føltes det å høre?» William ble stille. «Veldig godt.» «Jeg tror faktisk det betydde mer enn da styret roste presentasjonen min.» Tobias så overrasket på ham. «Virkelig?» William nikket. «Ja.» «Fordi barn er ærlige.» «Hvis de ikke føler seg trygge, merker du det med én gang.» Tobias la fra seg kniven. «Jeg tror det er derfor du kommer til å bli en god leder også.» William så opp. «Hvordan tenker du?» «Fordi du først og fremst prøver å forstå mennesker.» «Ikke kontrollere dem.» William smilte stille. «Det har pappa sagt mange ganger.» «Hva da?» «At mennesker følger en leder de har tillit til.» De ble avbrutt av en skarp lukt. Tobias rynket på nesen. «William…» «Ja?» «Kjøttdeigen.» William snudde seg brått. «Nei!» Han løftet stekepannen av platen. Tobias

klarte ikke å holde latteren tilbake. «Du var så opptatt av samtalen.» William begynte også å le. «Dette holder du hemmelig.» «Absolutt ikke.» svarte Tobias. «Dette skal jeg huske.» «Så du kan erte meg resten av livet?» «Nettopp.» William ristet smilende på hodet. «Jeg burde ha skjønt det.» En halvtime senere satt de ved spisebordet. Stearinlysene kastet et varmt lys over rommet. Tobias tok en bit og nikket anerkjennende. «Vet du hva?» sa han. William så forventningsfullt opp. «Dette var faktisk veldig godt.» «Faktisk?» Tobias lo. «Ja.» «Jeg må være ærlig.» William lente seg tilbake med et fornøyd smil. «Da overlevde jeg kjøkkensjefens kontroll.» «Med god margin.» Etter middagen ble de sittende igjen ved bordet. Ingen av dem reiste seg. William snurret sakte vannglasset mellom hendene. «Kan jeg spørre deg om noe?» sa han lavt. «Selvfølgelig.» «Har du noen gang tenkt på hvordan livet vårt ser ut om noen år?» Tobias møtte blikket hans. Han smilte mykt. «Ja.» «Oftere enn du kanskje tror.» William lente seg litt frem. «Hva ser du da?» Tobias lot blikket hvile på ham noen sekunder før han svarte. «Jeg ser ikke et stort hus.» «Eller dyre biler.» «Jeg ser bare…» Han smilte. «…at vi kommer hjem til det samme stedet.» William ble helt stille. Ordene traff ham dypere enn Tobias kunne ane. Han sa ingenting. Han bare smilte. For første gang begynte den lille røde esken å ta form i tankene hans. Ikke som en idé lenger, men som et løfte han en dag ønsket å gi mannen som satt på den andre siden av bordet. Etter middagen ryddet de sammen. «Du trenger ikke hjelpe.» sa William idet Tobias tok opp tallerkenene. «Hvorfor ikke?» «Du er gjest.» Tobias så på ham med et lurt smil. «Er jeg egentlig det lenger?» William ble stående et øyeblikk. Så smilte han. «Nei… kanskje ikke.» «Bra.» Tobias lo. «Da kan du vaske stekepannen.» William sukket teatralsk. «Jeg blir utnyttet i mitt eget hjem.» «Det var du som inviterte meg.» «Det stemmer.» «Da får du ta konsekvensene.» Begge lo. Noen minutter senere var kjøkkenet ryddet. William hentet et stort ullteppe fra lenestolen. «Kom.» sa han. «Vi setter oss i sofaen.» Tobias fulgte etter. Han sank godt ned i den myke sofaen mens William la teppet over dem begge. «Du fryser.» sa William. «Litt.» innrømmet Tobias. «Det er kaldere ute nå enn for bare et par uker siden.» William lente seg tilbake. «Vinteren kommer fort.» Det var stille en stund. Bare den svake lyden fra peisen og musikken som spilte i bakgrunnen fylte rommet. Tobias lot hodet hvile mot skulderen til William. «Dette er fint.» sa han lavt. William snudde hodet mot ham. «Hva da?» «Dette.» Tobias gjorde en liten bevegelse med hånden. «Ingen planer.» «Ingen stress.» «Bare oss.» William smilte. «Jeg tror faktisk dette er favorittkveldene mine.» Tobias så opp. «Virkelig?» William nikket. «Mange tror sikkert at jeg liker store selskaper.» «Dyre restauranter.» «Møter.» Han ristet forsiktig på hodet. «Men sannheten er at jeg liker dette mye bedre.» «Å sitte hjemme med deg.» Tobias ble stille. Han tok hånden til William. «Det er godt å høre.» «Hvorfor det?» «Fordi…» Han lette etter ordene. «Noen ganger føler jeg at livene våre er så forskjellige.» William rynket pannen. «Hvordan da?» «Du kommer fra en familie som eier en stor bedrift.» «Du bor her.» Tobias så seg rundt i den moderne leiligheten. «Alt virker så… perfekt.» William så lenge på ham. Så ristet han rolig på hodet. «Vet du hva jeg ser?» «Hva da?» «Jeg ser en leilighet.» Han smilte. «Den er fin.» «Men den er bare et sted.» Tobias sa ingenting. William fortsatte. «Da jeg flyttet inn her, trodde jeg at jeg kom til å føle meg voksen.» Han lo litt. «Den første kvelden satt jeg faktisk alene i sofaen.» «Gjorde du?» «Ja.» «Jeg bestilte pizza.» «Så på en film.» «Og tenkte at denne leiligheten føltes altfor stor.»

Tobias smilte. «Det høres ikke ut som deg.» «Nei.» William lo. «Men det er sant.» Han så inn i øynene til Tobias. «Vet du når den sluttet å føles tom?» Tobias ristet på hodet. «Nei.» William svarte uten å nøle. «Da du begynte å være her.» Tobias kjente hjertet hoppe over et slag. «William…» «Det er sant.» William strøk tommelen rolig over hånden hans. «Når du går hjem om kvelden…» Han så ned et øyeblikk. «…blir det veldig stille her.» Tobias ble rørt. Han flyttet seg litt nærmere. «Jeg har faktisk tenkt på noe lignende.» William så på ham. «Har du?» «Ja.» «Hver gang jeg kommer hjem…» Han smilte litt usikkert. «…føles leiligheten min litt tom også.» William svarte ikke med en gang. Han bare betraktet Tobias. Et varmt smil bredte seg langsomt over ansiktet hans. «Det var godt å høre.» sa han lavt. «Selv om jeg egentlig skulle ønske at du slapp å føle det sånn.» Klokken hadde rukket å bli sent. Regnet hadde begynt å tromme svakt mot vinduene. William kastet et blikk ut. «Du…» sa han forsiktig. «Det regner ganske kraftig.» Tobias fulgte blikket hans. «Ja.» «Du trenger ikke å skynde deg hjem.» sa William. «Du kan godt bli her i natt.» Tobias smilte. «Jeg håpet nesten at du kom til å spørre.» William lo stille. «Da var det kanskje ikke så vanskelig å bestemme seg.» Tobias lente hodet mot skulderen hans igjen. Ingen av dem skrudde på TV-en. Ingen av dem tok opp telefonene. De ble bare sittende under det varme teppet, mens regnet slo mot rutene og kvelden langsomt gled over i natt. Og uten at Tobias la merke til det, ble William sittende med den samme tanken som de siste ukene hadde blitt sterkere for hver dag: *«Kanskje en dag trenger du ikke lenger å spørre om du kan bli. Kanskje dette bare blir hjemmet ditt.»* Et svakt sollys snek seg inn mellom gardinene. Leiligheten var stille. Ingen trafikk. Ingen stemmer. Bare den lave duren fra ventilasjonen og lyden av vinden utenfor. Tobias åpnet øynene langsomt. Et øyeblikk visste han ikke hvor han var. Så kjente han den velkjente duften av kaffe. Han smilte for seg selv. «Du er våken.» Stemmen til William kom fra kjøkkenet. Tobias reiste seg litt opp i sengen. «Litt.» «Ingen hast.» sa William. «Frokosten er snart klar.» Tobias tok på seg en hettegenser og gikk barbeint ut av soverommet. William sto ved kjøkkenbenken og stekte rundstykker i ovnen. På benken sto allerede appelsinjuice, pålegg og to kaffekopper. Han snudde seg idet Tobias kom inn. «God morgen.» sa han med et smil. «God morgen.» Tobias gjespet. «Du ser altfor opplagt ut.» William lo. «Jeg har vært våken en stund.» «Hvor lenge?» «Nesten en time.» Tobias så overrasket på ham. «Hva har du gjort?» William trakk på skuldrene. «Lest avisen.» «Svart på et par e-poster.» «Og satt på kaffen.» Tobias satte seg ved kjøkkenøya. «Jobber du allerede?» William ristet på hodet. «Ikke egentlig.» «Pappa sendte noen spørsmål om et prosjekt.» «Jeg svarte bare kort.» Tobias smilte. «Du klarer aldri helt å ta fri.» William lente seg mot benken. «Nei.» «Det er nok sant.» «Hva med deg?» spurte William. «Har du planer i dag?» Tobias ristet på hodet. «Ikke annet enn å vaske litt hjemme.» William hevet øyenbrynene. «Hjemme?» «Ja.» «Jeg har vel en leilighet som savner meg.» William lo. «Det har du sikkert.» Han ble stille et øyeblikk. «Men…» «Hva da?» William tok kaffekoppen sin og satte seg ved siden av Tobias. «Jeg har lagt merke til noe.» Tobias så spørrende på ham. «Hva da?» William smilte forsiktig. «Du har en tannbørste på badet.» «Ja.» «Du har en genser hengende i garderoben.» «Ja…» «Du har ladekabel liggende ved sofaen.» Tobias begynte å le. «Har du gått inventar?» William lo. «Kanskje litt.» «Og?» spurte Tobias. William så seg rundt i leiligheten. «Jeg liker det.» «Du gjør det?» «Ja.» Han smilte. «Det gjør

at stedet føles mer… levende.» Tobias ble sittende og se på ham. «Jeg har faktisk tenkt på å ta med litt av tingene mine hjem igjen.» William så overrasket opp. «Hvorfor det?» «Jeg ville ikke at det skulle føles som om jeg tok meg til rette.» William svarte nesten med én gang. «Det gjør det ikke.» Stillheten som fulgte, var varm. William så ned i kaffekoppen før han fortsatte. «Tobias…» «Ja?» «Vet du hva mamma spurte meg om i går?» «Nei.» «Hun lurte på om du hadde flyttet inn.» Tobias begynte å le. «Hva svarte du?» «At du fortsatt har din egen leilighet.» «Og hva sa hun da?» William ristet smilende på hodet. «Hun bare lo.» «Og så sa hun at det sikkert bare var et spørsmål om tid.» Tobias kjente kinnene bli varme. «Foreldrene dine er håpløse.» «Nei.» William smilte. «De er bare veldig glade i deg.» «Tror du virkelig det?» «Jeg vet det.» Rundstykkene var ferdige. William hentet dem ut av ovnen og satte kurven på bordet. Den varme lukten fylte hele kjøkkenet. Tobias tok en bit og lukket øynene. «Dette…» sa han med et smil. «…er en perfekt start på dagen.» William lente seg tilbake i stolen. «Da har jeg lykkes.» «Ja.» Tobias møtte blikket hans. «Og vet du hva som er litt rart?» «Hva da?» Tobias så seg rolig rundt i leiligheten. «Jeg begynner å kjenne hvor alt ligger.» «Jeg vet hvilken kopp som er favoritten din.» «Jeg vet hvor du oppbevarer kaffen.» Han smilte litt for seg selv. «Det føles nesten som om jeg bor her allerede.» William sa ingenting. Han bare betraktet Tobias med et mykt smil. Innerst inne kjente han hjertet slå litt raskere. For ordene Tobias nettopp hadde sagt, var akkurat de ordene han selv hadde håpet å få høre. Men han visste også at den dagen han spurte Tobias om å flytte inn, skulle alt være helt perfekt. Ikke ennå. Men snart. Etter frokosten ble de sittende ved kjøkkenbordet en stund. Ingen av dem hadde dårlig tid. Snøen fortsatte å falle utenfor vinduene, og leiligheten var fylt av den lune varmen fra peisen. William tok den siste slurken av kaffen. «Har du lyst til å bli med en tur i byen?» spurte han. Tobias så opp. «Hva skal vi?» William trakk på skuldrene. «Jeg må handle litt.» «Kjøleskapet er nesten tomt.» Tobias smilte. «Det kan jeg bekrefte.» William lo. «Så du blir med?» «Ja.» «Men én betingelse.» William hevet øyenbrynene. «Hva da?» «Vi lager middag sammen igjen i kveld.» William smilte. «Avtale.» En halvtime senere ruslet de gjennom gatene. Snøen knaste under skoene deres. Flere familier var ute med barn som trakk akebrett etter seg. En liten gutt kastet en snøball mot faren sin. Den traff rett i ryggen. Tobias begynte å le. «Jeg tror noen må passe seg.» William så bort. «Du fikk en idé nå.» «Kanskje.» «Ikke gjør det.» «Hva?» «Jeg kjenner det blikket.» Tobias smilte uskyldig. «Hvilket blikk?» «Det som betyr at du planlegger noe.» De fortsatte noen meter. Tobias bøyde seg raskt ned. William rakk akkurat å snu seg. «Nei, Tobias…» For sent. En liten snøball traff William midt på jakken. William stirret på ham. «Gjorde du nettopp det der?» Tobias klarte ikke å holde latteren tilbake. «Kanskje.» William så seg rundt. «Da er det krig.» «William…» «For sent.» Han bøyde seg ned, formet en snøball og kastet. Den traff Tobias på skulderen. «Du bommet.» sa Tobias ertende. «Jeg siktet på skulderen.» «Jaså?» «Ja.» Fem minutter senere sto de begge og lo midt på fortauet. Flere forbipasserende smilte da de gikk forbi. En eldre dame stoppet opp. «Det er godt å se voksne som fortsatt kan leke.» sa hun med et varmt smil. William lo. «Noen ganger trenger man det.» «Det har du helt rett i.» Hun ønsket dem en god dag før hun gikk videre. «Vi oppfører oss som barn.» sa Tobias mens han børstet snø av jakken. William smilte. «Vi jobber tross alt i barnehage nå.» «God unnskyldning.» «Veldig god.» De kom frem til matbutikken. William fant

en handlevogn. «Da trenger vi…» Han tok opp telefonen. «Jeg har faktisk skrevet handleliste.» Tobias så overrasket på ham. «Du har handleliste?» «Selvfølgelig.» «Vis meg.» William rakte ham telefonen. Tobias begynte å lese høyt. «Melk.» «Brød.» «Tacolefser.» Han stoppet. «Sjokolade?» William så uskyldig på ham. «Det er viktig.» «Is?» «Også viktig.» «Potetgull?» William kremtet. «Det er til…» «Til hva da?» William begynte å le. «Til filmkvelder.» Tobias ristet smilende på hodet. «Jeg trodde du skulle handle middag.» «Det skal vi.» «Men du vet aldri når vi får lyst på en film.» De gikk mellom hyllene. Tobias la varer i vognen mens William krysset av på listen. Ved grønnsaksavdelingen stoppet Tobias. «Hvilke tomater pleier du å kjøpe?» William svarte uten å tenke. «De små.» «Hvorfor?» «De smaker best.» «Det er et veldig gjennomtenkt svar.» William smilte. «Jeg har brukt mange år på å finne de riktige tomatene.» Tobias lo. «Da skal jeg stole på ekspertisen din.» Da de kom til kassen, var vognen langt fullere enn de hadde planlagt. Tobias så ned. «Vi skulle bare handle litt.» William fulgte blikket hans. «Det skjer hver eneste gang.» De pakket varene i poser. Tobias tok automatisk den tyngste. William ristet på hodet. «Gi den hit.» «Det går fint.» «Tobias.» «Ja?» «Vi er to.» Han tok posen rolig ut av hånden hans. «Du trenger ikke bære alt alene.» Tobias møtte blikket hans. Han smilte varmt. «Greit.» «Da bærer vi sammen.» William nikket. «Det høres mye bedre ut.» Side om side gikk de ut av butikken med hver sin handlepose. Ingen av dem tenkte over hvor naturlig det hadde blitt. De handlet inn til middager de skulle lage sammen. De planla helgene sammen. De lo over små ting. Og uten at noen av dem sa det høyt, begynte hverdagen deres mer og mer å ligne hverdagen til to mennesker som allerede hadde funnet hjem hos hverandre. Da de kom tilbake til leiligheten, satte William handleposene på kjøkkenbenken. Han trakk pusten dypt. «Det var tyngre enn jeg husket.» Tobias smilte mens han tok av seg jakken. «Det er fordi du kjøpte halve butikken.» William så fornærmet på ham. «Jeg kjøpte bare det vi trengte.» Tobias tok opp posen med potetgull. «Trengte vi tre poser?» William kremtet. «Det var tilbud.» «Selvfølgelig.» «Og isen?» «Også tilbud.» Tobias lo. «Du er farlig når det er tilbud.» «Det er økonomisk.» «Det er det du kaller det?» «Ja.» Begge begynte å le. De pakket varene på plass. Tobias åpnet kjøleskapet. «Du har et veldig system.» William så bort. «Hva mener du?» «Alt står på rekke og rad.» «Melken står alltid på samme plass.» «Smøret også.» William trakk på skuldrene. «Da finner jeg det jeg trenger.» Tobias smilte. «Hvis jeg flytter på smøret, får du panikk?» William så alvorlig på ham. «Ikke prøv.» «Du får virkelig panikk!» «Tobias…» «Jeg bare tuller.» William ristet på hodet. «Du kommer til å bli en utfordring.» «Du liker utfordringer.» «Ja.»William smilte.«Men kanskje ikke i kjøleskapet.» Etter at alt var ryddet bort, satte Tobias seg i sofaen. Han strakk armene over hodet. «Jeg tror jeg kunne sovnet nå.» William kom inn fra kjøkkenet med to glass brus. «Det får du ikke.» «Hvorfor ikke?» «Fordi du lovet film.» «Stemmer.» Tobias tok imot glasset. «Hva skal vi se?» William tok fjernkontrollen. «Du får velge.» «Virkelig?» «Ja.» «Ingen klaging etterpå.» William lo. «Avtale.»Tobias bladde gjennom menyen. «Action?» «Nei.» «Komedie?» «Kanskje.» «Romantisk film?» William smilte. «Litt opplagt når vi allerede sitter her.» Tobias lo. «Greit.» Han stoppet ved en eventyrfilm. «Denne?» William nikket. «Den har jeg hatt lyst til å se.»Filmen begynte. Lyset fra TV-en fylte stuen. Etter bare noen minutter lente Tobias hodet mot skulderen til William. Det hadde blitt en vane. En vane ingen av dem tenkte over lenger.

William la automatisk armen rundt skuldrene hans. «Behagelig?» hvisket han. «Veldig.» svarte Tobias. En stund satt de bare og fulgte med på filmen. Så kom en dramatisk scene. Hovedpersonen tok et modig valg. «Hva ville du gjort?» spurte Tobias plutselig. William tenkte seg om. «Jeg vet ikke.» «Jo.»«Du vet alltid.» William smilte. «Da hadde jeg valgt menneskene jeg er glad i.» Tobias så opp. «Før jobben?»«Alltid.» «Før pengene?» «Ja.» «Før alt annet.» William møtte blikket hans. «Hva er vitsen med å lykkes hvis du ikke har noen å dele det med?» Tobias ble stille. «Du mener virkelig det.» sa han lavt. «Hvert ord.» William strøk tommelen forsiktig over armen hans. «Pappa lærte meg mye om bedrifter.» Han smilte. «Men mamma lærte meg hva et hjem er.» «Hva sa hun?» William lo litt. «Hun pleide alltid å si at et hjem ikke blir skapt av veggene.» «Det blir skapt av menneskene som fyller det med latter.» Tobias smilte. «Hun virker klok.» «Det er hun.» Filmen fortsatte. Etter en stund merket William at Tobias ikke fulgte med lenger. «Du.» sa han lavt. Ingen svar. Han så ned. Tobias hadde sovnet med hodet mot skulderen hans. William smilte for seg selv. «Så mye for at du ikke var trøtt.» hvisket han. Han skrudde forsiktig ned lyden på TV-en. Uten å vekke Tobias tok han tak i ullteppet som lå over sofaryggen og la det varsomt over dem begge. Noen minutter senere vibrerte telefonen hans. Mamma. Han svarte lavt. «Hei.» «Hei, gutten min.» sa moren. «Forstyrrer jeg?» William så ned på Tobias, som fortsatt sov rolig. Et mykt smil bredte seg over ansiktet hans. «Nei.» hvisket han. «Ikke egentlig.» «Hva gjør dere?» Moren lo stille. William svarte med et blikk fullt av varme mot mannen som sov ved siden av ham. «Vi ser film.» Han gjorde en liten pause før han la til: «…eller… jeg ser film. Tobias sovnet for ti minutter siden.» Moren lo hjertelig. «Da får du la ham sove. «Det hadde jeg tenkt.» «Han ser trygg ut hos deg.» William ble stille. Han lot blikket hvile på Tobias noen sekunder. «Ja…» sa han lavt. «Det gjør han.» Etter at samtalen var over, la William telefonen fra seg. Han flyttet seg ikke en centimeter. Hvis Tobias hadde funnet ro nok til å sovne ved siden av ham, var det det eneste som betydde noe akkurat da. Og innerst inne kjente William at ønsket om å la Tobias bli en permanent del av livet hans vokste seg sterkere for hver eneste dag som gikk.Søndag ettermiddag var himmelen dekket av grå skyer. Små snøfnugg dalte sakte ned over byen da William parkerte bilen utenfor foreldrenes hus. Han slo av motoren og så bort på Tobias. «Er du klar?» spurte han med et smil. Tobias lo. «Du spør som om jeg skal på jobbintervju.» «Det er kanskje litt mindre skummelt.» «Jeg vet ikke.» sa Tobias ertende. «Moren din kommer til å spørre om jeg har spist nok.» William begynte å le. «Det kommer hun garantert til.»De gikk opp den brede steintrappen. Før William rakk å ringe på, ble døren åpnet. Moren sto allerede i gangen. «Der er dere!» Hun ga først William en varm klem. Deretter smilte hun til Tobias. «Så godt å se deg igjen.» «Like hyggelig.» svarte Tobias. Hun så raskt på ham. «Du ser litt sliten ut.» Tobias lo. «Er det så lett å se?» «Jeg har oppdratt William.» sa hun. «Jeg ser det med én gang når noen har hatt en lang uke.» William tok av seg skoene. «Mamma…» «Ja?» «Ikke begynn å passe på ham allerede.» Hun så uskyldig på sønnen.«Jeg passer på begge to.» Fra stuen hørtes en kjent stemme. «Har de kommet?» Williams far kom ut med et smil. «Velkommen.» Han håndhilste på Tobias. «Hvordan går praksisen?» «Veldig bra.» svarte Tobias. «Jeg lærer noe nytt hver eneste dag.» Faren nikket fornøyd. «Det er akkurat slik det skal være.» De satte seg i stuen mens moren gjorde ferdig middagen. På salongbordet sto

kaffe og småkaker. William sank ned i sofaen. «Det lukter godt.» «Lasagne.» ropte moren fra kjøkkenet. «Favoritten din.» William smilte. «Du kjenner meg litt for godt.» «Det er jobben min.» svarte hun. Faren satte seg i lenestolen. Han så bort på Tobias. «Fortell litt om praksisen.» «Hvordan har den første uken vært?» Tobias tenkte seg om. «Den har vært mye mer lærerik enn jeg hadde forestilt meg.» «På hvilken måte?» «Jeg trodde det handlet mest om aktiviteter.» «Men det handler egentlig om relasjoner.» Faren lente seg litt frem. «Hva mener du?» «Den første dagen var det en gutt som ikke ville slippe pappaen sin.» sa Tobias. «Han gråt lenge.» «Jeg visste ikke helt hva jeg skulle gjøre.» «Hva gjorde du?» spurte moren idet hun kom inn med en skål salat. «Jeg satte meg bare ved siden av ham.» «Vi sa nesten ingenting.» «Etter en stund begynte han å fortelle om toget sitt hjemme.» «Og plutselig var tårene borte.» Moren smilte varmt. «Du ga ham tid.» «Ja.» sa Tobias. «Jeg tror egentlig det var det han trengte.» William så bort på Tobias. «Du fortalte ikke den delen.» «Hvilken?» «At gutten ga deg en klem før du dro hjem.» Tobias smilte litt sjenert. «Det var bare en liten klem.» William ristet på hodet. «Den var stor nok til at du snakket om den hele veien hjem.» Tobias lo. «Gjorde jeg det?» «Ja.» «Du sa at det var den fineste tilbakemeldingen du kunne få.» Williams far smilte. «Vet du…» sa han. «Det minner meg om noe.» Alle så på ham. «Da William var liten, var han akkurat slik.» William sukket. «Pappa…» «La meg fortelle.» sa faren med et smil. «Han kunne bruke en halvtime på å trøste en klassekamerat som hadde slått seg.» Moren nikket. «Det stemmer.» «Han kom ofte hjem senere enn de andre barna.» «Hvorfor?» spurte Tobias. Faren lo. «Fordi han alltid skulle passe på at ingen gikk alene hjem.» William så ned og smilte beskjedent. «Jeg hadde glemt det.» «Det hadde ikke vi.» sa moren. Hun så bort på Tobias. «Det er den samme gutten du kjenner i dag.» Tobias møtte blikket hennes. «Det tviler jeg ikke et sekund på.» Middagen var ferdig. De satte seg rundt spisebordet. Samtalen fortsatte mellom latter og gode historier. For første gang følte Tobias seg ikke som en gjest. Han deltok i samtalene. Lo sammen med dem. Fortalte historier fra praksisen. Spurte om Williams barndom. Og flere ganger tok han seg selv i å glemme at dette ikke var hans egen familie. Det føltes bare… naturlig. William la merke til det. Han sa ingenting. Men idet han møtte morens blikk på den andre siden av bordet, smilte hun diskret til ham. Hun hadde sett det samme. Tobias var ikke lenger bare sønnens kjæreste. Han var blitt en del av familien. Middagen var over. Tallerkenene var ryddet bort, og duften av nytraktet kaffe spredte seg gjennom huset. Williams mor og Tobias ble sittende igjen ved spisebordet. «Kan du hjelpe meg å dekke på til desserten?» spurte hun. «Selvfølgelig.» svarte Tobias. William så hvordan de to gikk ut på kjøkkenet sammen. Moren la hånden lett på Tobias' arm. «Da får du holde meg med selskap.» Tobias smilte. «Det gjør jeg gjerne.» Williams far reiste seg fra stolen. «William.» sa han rolig. «Blir du med meg ut et øyeblikk?» William nikket. «Ja.» Han fulgte faren ut på terrassen. Den kalde vinterluften traff dem med én gang. Snøen lå som et tynt teppe over hagen. Lyslenkene langs gjerdet kastet et varmt skjær over terrassen. Ingen av dem sa noe med det samme. Faren lente seg mot rekkverket. «Det har blitt en vane.» sa han plutselig. William så spørrende på ham. «Hva da?» «At du smiler.» William lo. «Er det noe galt med det?» «Tvert imot.» Faren smilte. «Det er lenge siden jeg har sett deg smile så mye.» William så ut over hagen. «Jeg har det bra.» sa han lavt. «Det ser jeg.» Faren ble stående stille noen

sekunder. «Jeg tror ikke det bare handler om studiene.» William smilte. «Nei.» «Eller om firmaet.» «Nei.» Faren vendte seg mot sønnen. «Det handler om Tobias.» William svarte med et lite nikk. «Ja.» «Han gjør deg godt.» fortsatte faren. «Du virker roligere.» «Mer til stede.» William trakk hendene ned i jakkelommene. «Han får meg til å senke skuldrene.» sa han. «Når jeg er sammen med ham, trenger jeg ikke å være sønnen til direktøren.» «Jeg trenger ikke å tenke på styremøter.» «Jeg får bare være… William.» Faren smilte varmt. «Og det er akkurat derfor jeg liker ham.» William så overrasket på ham. «Virkelig?» «Ja.» Faren lo lavt. «Vet du hva jeg la merke til under middagen?» «Nei.» «Han lyttet.» William rynket pannen. «Det gjør da alle.» «Nei.» Faren ristet på hodet. «Mange venter bare på at det skal bli deres tur til å snakke.» «Tobias lytter fordi han er oppriktig interessert.» William smilte. «Det er en av grunnene til at jeg falt for ham.» Faren la en hånd på skulderen til sønnen. «Kan jeg gi deg et råd?» «Alltid.» «Ikke ta ham for gitt.» William møtte blikket hans. «Det kommer jeg aldri til.» «Bra.» Faren nikket.«For mennesker som Tobias vokser ikke på trær.» William ble stående og tenke. «Pappa…?» «Ja?» «Når visste du at mamma var den rette?» Faren lo stille. «Det spørsmålet har jeg ventet på.» William smilte. «Har du?» «Ja.» Faren så ut mot den snødekte hagen. «Det var ingen stor hendelse.» sa han. «Ingen fyrverkeri.» «Ingen dramatisk kjærlighetserklæring.» Han smilte for seg selv. «En kveld satt vi bare i sofaen.» «Hun sovnet med hodet på skulderen min.» William kjente igjen bildet med én gang. «Og da tenkte jeg…» fortsatte faren. «Hvis dette er hverdagen, trenger jeg ikke noe mer.» William ble stille. Ordene traff ham. Han tenkte på kvelden før. Tobias som hadde sovnet under filmen. Teppet. Stillheten. Følelsen av at alt var riktig. Faren så smilet som vokste frem hos sønnen. «Du tenkte på noe.» sa han. William lo lavt. «Kanskje.» «På Tobias?» «Ja.» Faren klappet ham lett på skulderen. «Da er du allerede på god vei.» «Til hva da?» William så nysgjerrig på ham. Faren smilte. «Til å bygge et hjem.» Døren til terrassen åpnet seg. «Der er dere!» Moren stakk hodet ut. «Desserten smelter snart.» William lo. «Vi kommer.» Hun så mellom dem. «Har dere løst verdensproblemene?» Faren ristet på hodet. «Nei.» Han la armen rundt skuldrene til William. «Vi har bare snakket om det som er viktigst.» William møtte farens blikk. Ingen av dem sa mer. Men på vei inn igjen bar han ordene med seg. Til å bygge et hjem. For første gang kjentes de ikke bare som en drøm. De kjentes som noe han virkelig ønsket å gjøre – sammen med Tobias. Da de hadde spist dessert og drukket den siste kaffekoppen, begynte klokken å nærme seg halv ni. Tobias reiste seg og tok med seg tallerkenene ut på kjøkkenet. «Du trenger virkelig ikke hjelpe til.» sa Williams mor. Tobias smilte. «Jeg vet.» «Men jeg har lyst.» Hun så bort på William og lo. «Han er like sta som deg.» William ristet oppgitt på hodet. «Det er visst derfor vi passer så godt sammen.» «Det tror jeg du har helt rett i.» sa faren med et smil. Noen minutter senere tok Tobias på seg jakken. William fant skjerfet hans og rakte det bort. «Du glemmer alltid dette.» Tobias lo. «Det er derfor jeg har deg.» William knyttet skjerfet forsiktig rundt halsen hans. «Sånn.» Tobias så på ham med et lite smil. «Du vet at jeg kan gjøre det selv?» «Det vet jeg.» sa William. «Men jeg liker å gjøre det.» Moren sto i gangen og betraktet dem. Hun lente seg diskret mot mannen sin. «Ser du?» hvisket hun. Faren smilte. «Ja.» «De tenker ikke over det engang.» Etter å ha sagt god natt gikk William og Tobias ut i den kalde vinterkvelden. Snøen hadde sluttet å falle. Byen lå stille under et tynt, hvitt lag. William låste

bilen opp. «Har du lyst til å kjøre rett hjem?» spurte han. Tobias tenkte seg om. «Egentlig ikke.» «Ikke jeg heller.» William smilte. «Da vet jeg et sted.» Ti minutter senere parkerte de ved Aker Brygge. Havna lå nesten tom. Julelysene hang mellom bygningene og speilet seg i det mørke vannet. Noen mennesker ruslet hånd i hånd langs brygga. En liten kafé holdt fortsatt åpent. Tobias trakk pusten dypt. «Det er så fint her om kvelden.» William nikket. «Jeg pleier å dra hit når jeg trenger å tenke.» «Alene?» «Som regel.» Han smilte. «Men jeg tror faktisk dette er hyggeligere.» De begynte å gå langs bryggekanten. Den kalde vinden fikk Tobias til å trekke jakken tettere rundt seg. William oppdaget det med én gang. «Fryser du?» «Litt.» William tok av seg hanskene. «Her.» «Nei.» Tobias ristet på hodet. «Du kommer til å fryse.»William tok hånden hans i stedet. «Da gjør vi det enklere.» Tobias så ned på hendene deres og smilte. «Det fungerer også.» De gikk videre i stillhet. Ingen av dem hadde behov for å si noe. Det var nok å høre bølgene slå mot bryggekanten. Etter en stund stoppet Tobias. Han lente seg mot rekkverket. «Kan jeg spørre deg om noe?» William stilte seg ved siden av ham. «Du kan spørre om alt.» Tobias så utover fjorden. «Har du noen gang vært redd?» William rynket pannen. «Redd for hva?» «For at alt skal forandre seg.» William tenkte seg om før han svarte. «Ja.» «Mange ganger.» «Når da?» «Da jeg flyttet hjemmefra.» sa William. «Da jeg begynte å jobbe i firmaet.» «Da jeg skulle holde den første presentasjonen.» Han smilte svakt. «Og første gangen jeg skulle møte deg alene.» Tobias snudde seg mot ham. «Var du nervøs?» William begynte å le. «Veldig.» «Det trodde jeg aldri.» «Jo.» Han ristet på hodet. «Jeg var redd for å si noe dumt.» Tobias lo. «Det gjorde du heldigvis ikke.» «Hvordan vet du det?» «Fordi jeg sa ja til en date nummer to.» William smilte. «Det er sant.» De begynte å gå igjen. Etter noen meter sa Tobias stille: «Jeg har også vært redd.» «For hva?» «For at du en dag skulle oppdage at vi kommer fra to helt forskjellige verdener.» William stoppet opp. Han snudde seg helt mot Tobias. «Se på meg.» Tobias gjorde det. «Jeg bryr meg ikke om hvor du kommer fra.» sa William rolig. «Jeg bryr meg om hvem du er.» Han tok et skritt nærmere. «Det var den Tobias jeg ble forelsket i.» «Ikke leiligheten din.» «Ikke økonomien din.» «Ikke noe av det andre.» Tobias kjente øynene bli blanke. «Mener du det?» William svarte uten å nøle. «Hvert eneste ord.» Tobias smilte gjennom tårene. «Da har jeg vært redd helt uten grunn.» William løftet hånden og strøk forsiktig tommelen over kinnet hans. «Du trenger aldri å være noe annet enn deg selv når du er sammen med meg.» Tobias lukket øynene et øyeblikk. Han lente pannen forsiktig mot Williams. «Takk.» hvisket han. «For at du alltid får meg til å føle meg trygg.» William smilte mykt. «Det er det fineste komplimentet du kunne gitt meg.» De ble stående slik noen sekunder. Rundt dem fortsatte byen å leve sitt stille liv. Ingen av dem la merke til menneskene som gikk forbi. I det øyeblikket fantes det bare dem to. Og et sted, dypt inne hos William, ble beslutningen enda klarere. Han visste ikke nøyaktig når. Men han visste at den dagen kom. Den dagen han skulle legge en liten rød eske i hånden til Tobias og spørre om de skulle gjøre dette livet til sitt felles hjem. De ble stående ved bryggekanten en stund til. Den kalde vinden rusket forsiktig i håret deres, men ingen av dem virket å ha hastverk med å gå. William slapp motvillig hånden til Tobias. «Kom.» sa han. «Jeg kjenner et sted som fortsatt er åpent.» «Ikke si at du er sulten igjen.» William lo. «Litt.» «Vi spiste middag for to timer siden.» «Jeg vokser fortsatt.» Tobias ristet oppgitt på hodet. «Du er umulig.» «Det har du sagt mange

ganger.» «Og det blir nok ikke siste gangen.» De gikk inn på en liten kafé med store vinduer ut mot fjorden. Det luktet nybakte kanelboller og varm kakao. En eldre mann bak disken smilte da de kom inn. «God kveld.» «God kveld.» svarte William. «Har dere fortsatt varm sjokolade?» «Alltid.» sa mannen. «Med krem?» William så bort på Tobias. «Hva sier du?» Tobias smilte. «Hvis vi først skal gjøre det, får vi gjøre det ordentlig.» «To varme sjokolader med krem.» sa William. «Og…» Han så bort på kakedisken. Tobias hevet et øyenbryn. «Ikke engang tenk på det.» William prøvde å se uskyldig ut. «Hva da?» «Du så nettopp på sjokoladekaken.» «Kanskje.» «William.» «Greit.» Han lo. «Ingen kake.» Den eldre mannen bak disken begynte å le. «Det virker som om noen passer godt på deg.» «Det gjør han.» svarte William med et smil. De fant et bord helt inntil vinduet. Utenfor lå fjorden mørk og stille. Noen båter duppet rolig ved brygga. Tobias tok den varme koppen mellom hendene. «Dette trengte jeg.» sa han. William nikket. «Jeg også.» De satt lenge uten å si noe. Noen stillheter føltes tomme. Denne gjorde ikke det. Den føltes trygg. Etter en stund så Tobias opp. «Kan jeg spørre deg om noe litt personlig?» William nikket. «Du kan spørre om alt.» Tobias satt stille noen sekunder. «Hvordan var du da du var liten?» William smilte. «Det kommer an på hvem du spør.» «Da spør jeg deg.» William lente seg tilbake. «Jeg var nok ganske rolig.» «Likte å lese.» «Likte å bygge med Lego.» «Og så stilte jeg altfor mange spørsmål.» Tobias lo. «Det gjør du fortsatt.» «Gjør jeg?» «Hele tiden.» «Jeg trodde jeg var blitt bedre.» «Nei.» Tobias smilte. «Men det er en av grunnene til at jeg liker deg.» William så nysgjerrig på ham. «Hva med deg?» «Hvordan var du?» Tobias tenkte seg om. «Jeg var nok litt sjenert.» «Jeg hadde noen få gode venner.» «Jeg trivdes best når vi var ute.» Han smilte. «Pappa ga meg mitt første kamera da jeg var tolv.» «Var det da interessen begynte?» «Ja.» Tobias nikket. «Jeg fotograferte absolutt alt.» «Familien min ble ganske lei.» William lo. «Det tviler jeg på.» «Jo.» «Mamma pleide å si at hun aldri kunne spise middag før jeg hadde tatt bilde av maten.» Begge begynte å le. William ble sittende og se på Tobias. «Hva er det?» spurte Tobias. «Jeg prøver bare å forestille meg deg som tolvåring.» «Og?» William smilte. «Du hadde sikkert kamera rundt halsen hele tiden.» «Nesten.» «Og håret var sikkert mye lengre.» «Dessverre.» Tobias lo. «Det finnes bilder.» «Virkelig?» «Ja.» William lente seg frem. «Dem vil jeg se.» «Absolutt ikke.» «Hvorfor ikke?» «Fordi jeg hadde en grusom sveis.» William begynte å le. «Da vil jeg se dem enda mer.» Den eldre mannen kom bort til bordet. «Smakte det?» «Veldig.» svarte Tobias. «Det var godt å høre.» Han smilte før han gikk videre.William så ut av vinduet. «Vet du hva jeg liker med sånne kvelder?» «Nei.» «Vi trenger ikke gjøre noe spesielt.» Han så tilbake på Tobias. «Vi kan sitte på en kafé og snakke i flere timer.» «Og jeg kjeder meg aldri.» Tobias smilte varmt. «Ikke jeg heller.» Han tok en liten slurk av den varme sjokoladen. «Faktisk…» William så opp. «Hva da?» «Jeg tror dette har vært den fineste helgen på veldig lenge.» William ble stille. Han lot ordene synke inn. Så smilte han. «Da lover jeg deg én ting.» «Hva da?» «Vi skal ha mange flere slike helger.» Tobias møtte blikket hans. «Det gleder jeg meg til.» De ble sittende ved vinduet mens snøen igjen begynte å falle utenfor. Ingen av dem la merke til hvor sent det hadde blitt. For når de var sammen, var det som om tiden beveget seg litt saktere. Og akkurat den følelsen ønsket ingen av dem at skulle ta slutt. Klokken hadde passert ti da William og Tobias kom tilbake til leiligheten. Snøen lå fortsatt over gatene, og byen hadde blitt merkbart roligere. William låste opp døren. «Jeg

tror vi har gått mer i kveld enn vi gjorde hele forrige uke.» sa han idet han hengte fra seg jakken. Tobias lo. «Det var du som ville gå omveien.» «Det stemmer.» William smilte. «Og jeg angrer ikke.» Tobias gikk bort til stuevinduet. Han så utover byen. Lysene fra bygningene speilet seg i den mørke fjorden. «Det er utrolig vakkert her om kvelden.» sa han stille. William stilte seg ved siden av ham. «Jeg blir aldri lei av den utsikten.» Han så ikke ut av vinduet. Han så på Tobias. «Men den er ikke det fineste jeg ser på.» Tobias snudde seg og himlet med øynene. «Du blir mer og mer romantisk.» William lo. «Er det en klage?» «Nei.» Tobias smilte. «Bare en observasjon.» Telefonen til William begynte å ringe. Han tok den opp. «Pappa.» Han så bort på Tobias. «Unnskyld.» «Selvfølgelig.» Tobias gikk bort til kjøkkenet for å hente to glass vann. William svarte. «Hei, pappa.» «Hei, gutten min.» Stemmen var rolig. «Forstyrrer jeg?» «Nei.» «Vi kom akkurat hjem.» «Bra.» sa faren. «Jeg ville bare høre hvordan kvelden deres hadde vært.» William smilte. «Veldig fin.» «Mamma hadde rett.» «Om hva?» «Hun sa at dere kom til å ta dere en tur etter middagen.» William lo. «Hun kjenner oss kanskje litt for godt.» Det ble stille noen sekunder. Så skiftet faren tone. «Jeg har også en annen grunn til at jeg ringer.» William rettet seg litt opp. «Ja?» «Styret har bestemt datoen for nyttårsmiddagen.» William nikket. «Når blir den?» «Den andre lørdagen i januar.» «Vi ønsker at du blir med.» William smilte. «Det gjør jeg gjerne.» «Flott.» sa faren. «Og…» Han gjorde en kort pause. «Vi håper Tobias også har lyst.» William så bort mot kjøkkenet. Tobias sto med ryggen til og lette etter glass i skapet. Et varmt smil bredte seg over ansiktet hans. «Det tror jeg han blir glad for.» «Bra.» sa faren. «Moren din insisterte på at jeg skulle spørre.» William lo. «Det høres ut som henne.» «Hun sier at Tobias allerede er blitt en del av familien.» William ble stille. Ordene traff ham. Han så på Tobias, som nynnet lavt mens han fylte vann i glassene. «Ja…» sa han lavt. «Det føles sånn.» «Da er vi enige.» sa faren. «Hils Tobias fra oss.» «Det skal jeg.» «Og William?» «Ja?» «Jeg er glad for å se deg lykkelig.» William kjente en klump i halsen. «Takk, pappa.» Samtalen ble avsluttet. «Alt bra?» spurte Tobias idet han kom bort med det ene vannglasset. William tok imot det. «Ja.» Han smilte. «Pappa inviterte oss til nyttårsmiddagen.» «Begge to?» «Ja.» Tobias smilte bredt. «Så hyggelig.» «Mamma hadde visst bestemt at du skulle være med før pappa rakk å spørre.» Tobias lo. «Hun er fantastisk.» «Det er hun.» De satte seg i sofaen igjen. Tobias trakk beina opp under seg. «Hvordan er egentlig nyttårsmiddagen?» spurte han. William tenkte seg om. «Den er ganske spesiell.» «På hvilken måte?» «Hele familien er der.» «Styret.» «Noen av de nærmeste samarbeidspartnerne.» «Det holdes taler.» «Og pappa oppsummerer året som har gått.» Tobias nikket. «Da skjønner jeg hvorfor han ønsker at du skal være der.» William lente hodet tilbake. «Han sier at jeg må lære tradisjonene før jeg en dag skal føre dem videre.» «Gruer du deg?» spurte Tobias. William tenkte seg om. «Ikke når du blir med.» Tobias smilte. «Er jeg blitt lykkebringeren din?» William lo. «Kanskje litt.» «Da har jeg et stort ansvar.» «Nei.» William tok hånden hans. «Du minner meg bare på hva som virkelig betyr noe.» Tobias klemte hånden hans tilbake. «Og hva er det?» William svarte uten å nøle. «Å ha noen å komme hjem til.» Tobias kjente hjertet banke litt raskere. Han lente seg rolig mot skulderen til William. Ingen av dem sa noe mer. Den varme stillheten mellom dem sa alt som trengte å bli sagt. Mandag morgen kom altfor fort. Vekkerklokken ringte klokken halv seks. William strakte hånden ut fra dyna og slo den av. Han

ble liggende noen sekunder og stirre opp i taket. Fra den andre siden av sengen hørte han en lav mumling. «Fem minutter til…» William snudde hodet. Tobias hadde trukket dyna godt opp over hodet. Et lite smil bredte seg over ansiktet hans. «Tobias.» Ingen reaksjon. «Klokken er halv seks.» «Mmm…» «Vi må på jobb.» En hånd kom til syne under dyna. «Si til barna at jeg kommer senere.» William klarte ikke å holde latteren tilbake. «Det tror jeg ikke Marianne går med på.» Tobias trakk dyna litt ned. Det ene øyet tittet frem. «Er du alltid så blid om morgenen?» «Som regel.» «Da misunner jeg deg.» William reiste seg og gikk ut på kjøkkenet. Noen minutter senere fylte lukten av nytraktet kaffe hele leiligheten. Han satte rundstykker i ovnen og fant frem pålegg. Like etter kom Tobias tuslende ut av soverommet. Håret sto til alle kanter. William måtte bite seg i leppen for ikke å le. «Hva?» spurte Tobias og gjespet. «Ingenting.» «William.» «Du ser bare…» Han forsøkte å finne et passende ord. «…veldig trøtt ut.» Tobias himlet med øynene. «Takk.» «Det var akkurat det jeg trengte å høre.» William begynte å le. «Kom hit.» Tobias gikk bort til ham. William løftet hånden og strøk forsiktig gjennom det bustete håret hans. «Sånn.» «Ble det bedre?» spurte Tobias. William tok et skritt tilbake og studerte resultatet. «Nei.» Tobias begynte å le. «Da får det bare være.» De satte seg ved kjøkkenøya. Tobias tok en slurk av kaffen og lukket øynene. «Det var godt.» «Du virker mer våken allerede.» «Litt.» Tobias smilte. «Men jeg skjønner ikke hvordan du rekker å lage frokost hver gang.» William trakk på skuldrene. «Jeg liker det.» «Hvorfor?» «Fordi det betyr at vi starter dagen sammen.» Tobias ble stille. Han så ned på kaffekoppen. «Det har blitt en fin vane.» sa han lavt. «Ja.» William nikket. «Det har det.» Telefonen til Tobias vibrerte. Han så på skjermen. Julie. Han svarte på høyttaler. «God morgen.» «God morgen?» Julies stemme var overraskende energisk. «Er dere våkne?» Tobias lo. «Så vidt.» «Bra.» «Da ville jeg bare si at dere må skynde dere.» «Hvorfor det?» «Andreas sendte melding.» «Det har snødd så mye at halve parkeringsplassen ved universitetet er dekket.» William lo. «Da får vi litt ekstra trim.» «Ikke le.» sa Julie. «Jeg har allerede sklidd én gang.» Tobias begynte å le. «Gikk det bra?» «Ja.» «Men kaffen gjorde ikke det.» Alle tre lo. «Vi sees senere.» sa Tobias. «Vi sees.» Etter frokosten begynte de å rydde. Tobias tok automatisk koppen sin bort til oppvaskmaskinen. Så stoppet han. «Hva er det?» spurte William. Tobias så seg rundt på kjøkkenet. «Det er litt rart.» «Hva da?» «Jeg tenker ikke over hvor ting står lenger.» Han åpnet oppvaskmaskinen uten å nøle. «Jeg bare vet det.» William smilte uten at Tobias la merke til det. «Det stemmer.» «Jeg vet hvor kaffefiltrene ligger.» Fortsatte Tobias. «Hvor du har tallerkenene.» «Og hvor du gjemmer sjokoladen.» William sperret øynene opp. «Den var hemmelig.» Tobias lo. «Ikke lenger.» William gikk bort til ham. «Da har jeg et spørsmål.» «Ja?» «Hvor mange netter har du egentlig sovet her den siste måneden?» Tobias tenkte seg om. «Jeg vet faktisk ikke.» «Kanskje…» Han begynte å telle på fingrene. «…åtte?» William smilte lurt. «Tretten.» «Tretten?» «Jeg ble nysgjerrig.» «Du har telt?» William lo litt. «Kanskje.» Tobias ristet på hodet. «Du overrasker meg stadig.» William møtte blikket hans. «Er det positivt eller negativt?» Tobias tok et skritt nærmere. «Veldig positivt.» Han ga William en rask klem før han tok på seg jakken. «Kom.» sa han. «Hvis vi blir stående her mye lenger, kommer vi for sent.» William tok bilnøklene fra benken. Han låste døren bak dem. På vei ned i heisen kunne han ikke la være å smile. Tretten netter. Han visste nøyaktig hvor mange ganger Tobias hadde

sovet der. Ikke fordi han hadde planlagt noe. Men fordi hver eneste morgen de våknet sammen, føltes litt mer riktig enn den forrige. Og for første gang begynte han å lure på hvor lenge det egentlig ville vare før Tobias sluttet å kalle dette «å overnatte» – og i stedet begynte å kalle det hjem. Mandagen gikk fort. Barnehagen var allerede full av liv da Tobias kom inn døren. Små støvler sto på rekke og rad i garderoben, og lyden av barnelatter fylte hele bygningen. Marianne møtte ham med et smil. «God morgen, Tobias.» «God morgen.» «Klar for en ny uke?» Tobias nikket. «Absolutt.» Marianne lo. «Det er godt å høre.» Hun rakte ham dagens plan. «I dag tenkte jeg at du kunne ha samlingsstunden.» Tobias så overrasket opp. «Jeg?» «Ja.» «Er du sikker?» Marianne smilte rolig. «Jeg hadde ikke spurt hvis jeg ikke var sikker.» Tobias kjente nervøsiteten komme snikende. «Hva hvis det ikke går bra?» Marianne la en hånd på skulderen hans. «Da lærer vi av det.» «Ingen forventer at du skal være perfekt.» «Vi forventer bare at du tør å prøve.» Tobias trakk pusten dypt. «Da gjør jeg det.» Barna samlet seg på den store, runde matten. Noen satt stille. Andre klarte knapt å sitte i ro. En liten gutt vinket ivrig. «Tobias!» «Hei, Emil.» «Skal du lese bok i dag?» «Jeg tenkte faktisk det.» Flere barn begynte å klappe. «Ja!» «Den med reven!»«Nei!» ropte en liten jente. «Den med bjørnen!» Tobias lo. «Det høres ut som vi må stemme.» Barna rakte ivrig opp hendene. Til slutt vant boken om den lille bjørnen. Tobias åpnet boken. «Er dere klare?» «Jaaaa!» ropte barna i kor. Han begynte å lese. Han forandret stemmen til de ulike figurene. Den lille bjørnen fikk en lys stemme. Den gamle uglen fikk en dyp og rolig stemme. Etter bare noen minutter satt alle barna musestille. Marianne sto bakerst i rommet. Hun la merke til hvordan Tobias hele tiden møtte blikkene til barna. Hvordan han stoppet opp og stilte spørsmål. «Hva tror dere skjer nå?» En liten hånd skjøt i været. «Jeg vet!» «Hva tror du?» «At bjørnen blir redd.» «Hvorfor det?» «Fordi det er mørkt.» Tobias nikket. «Det kunne jeg også blitt.» Flere barn nikket. «Jeg også.» «Jeg liker ikke mørket.» Da samlingsstunden var over, klappet barna. En liten jente kom bort til Tobias. Hun tok hånden hans. «Kan du lese den igjen i morgen?» Tobias smilte. «Hvis Marianne sier ja.» Den lille jenta snudde seg. «Marianne!» «Ja?» «Han må lese mer i morgen!» Marianne begynte å le. «Det tror jeg vi kan få til.» Litt senere på dagen satt Tobias og Marianne på personalrommet. Hun skjenket kaffe til dem begge. «Hvordan synes du det gikk?» spurte hun. Tobias trakk på skuldrene. «Jeg var veldig nervøs.» «Det så ikke barna.» sa Marianne. «Virkelig?» «Nei.» Hun smilte. «De så bare en voksen som hadde tid til dem.» Tobias ble stille. «Jeg prøver å huske hvordan det var å være barn.» Marianne nikket. «Det tror jeg faktisk du gjør.» Hun tok en slurk kaffe. «Men vet du hva som imponerer meg mest?» «Nei.» «Du skynder deg aldri.» Tobias så undrende på henne. «Hva mener du?» «Mange studenter blir opptatt av å gjøre alt riktig.» «Du virker mer opptatt av å være til stede.» Ordene ble værende hos Tobias. «Takk.» sa han lavt. «Det betyr mye å høre.» På den andre siden av byen var William ute på lekeplassen sammen med barna. En liten gutt dro ham i ermet. «William!» «Ja?» «Kan du komme?» William fulgte etter. Tre barn sto bøyd over en stor snøhaug. «Hva skjer her?» spurte han. Den ene jenta så alvorlig opp. «Snømannen vår har mistet hodet.» William satte seg på huk. «Det var ikke bra.» «Nei.» sa gutten. «Han trenger hjelp.» William så på dem med et smil. «Hva tror dere vi må gjøre?» Barna begynte straks å diskutere. «Vi lager et nytt!» «Nei, vi løfter det!» «Vi trenger mer snø!» William sa ingenting.

Han lyttet bare. Til slutt fant barna en løsning sammen. Henrik hadde stått noen meter unna og observert. Da barna løp videre, kom han bort. «Du gjorde det igjen.» William så spørrende på ham. «Hva da?» Henrik smilte. «Du ga dem ikke svaret.» «Du lot dem finne det selv.» William tenkte seg om. «Er ikke det litt av jobben vår?» Henrik nikket. «Jo.» Han smilte bredt. «Og derfor tror jeg du kommer til å bli en veldig god barnehagelærer.» William kjente en varm stolthet. Ikke fordi han hadde fått ros. Men fordi han begynte å forstå at det viktigste han kunne gi barna, ikke var svarene. Det var troen på at de kunne finne dem selv. Praksisdagen var over. Klokken nærmet seg halv fire da Tobias gikk ut av barnehagen. Han trakk glidelåsen helt opp i den kalde vinterluften og pustet tungt ut. «God ettermiddag!» Marianne kom ut bak ham med vesken over skulderen. «Takk for i dag.» «Takk selv.» svarte Tobias. «Og takk for at du lot meg ha samlingsstunden.» Marianne smilte. «Du fortjente den.» «Synes du virkelig det gikk bra?» «Tobias.» Hun stoppet opp og så på ham. «Du må slutte å tvile på deg selv hele tiden.» «Men…» «Ingen men.» Marianne lo. «Barna satt og lyttet til deg i nesten tjue minutter.» «Det skjer ikke fordi de må.» «Det skjer fordi de har lyst.» Tobias smilte beskjedent. «Takk.» «Det betyr mye.» Da Marianne hadde kjørt, tok Tobias opp telefonen. En ny melding blinket på skjermen. William: Er du ferdig? Tobias smilte. Tobias: Ja. Hvor er du? Svaret kom nesten med én gang. Snu deg.» Tobias rynket pannen. «Snu meg?» Han snudde seg langsomt. På den andre siden av parkeringsplassen sto William lent mot bilen. Hendene var stukket ned i jakkelommene, og et varmt smil bredte seg over ansiktet hans. Tobias kunne ikke la være å smile tilbake. Han gikk raskt bort. «Hva gjør du her?» William trakk på skuldrene. «Jeg hadde lyst til å hente deg.» «Du kunne jo bare sagt det.» «Da hadde jeg ødelagt overraskelsen.» Tobias lo. «Du begynner å bli veldig glad i overraskelser.» «Kanskje.» William åpnet bildøren for ham. «Sett deg inn.» «Hvor skal vi?» «Det er en overraskelse nummer to.» Tobias så mistenksomt på ham. «Jeg begynner å bli litt skeptisk.» «Det trenger du ikke.» William smilte. «Jeg lover.» Bilen kjørte gjennom de snødekte gatene. Radioen spilte lav musikk. Tobias så bort på William. «Hvordan gikk dagen din?» William pustet ut. «Bra.» «Veldig bra, faktisk.»«Fortell.» «Henrik lot meg planlegge en aktivitet alene.» «Å?» «Vi bygde hinderløype ute.» «Hvordan gikk det?» William lo. «Jeg brukte sikkert en halvtime på å planlegge.» «Og barna brukte tre minutter på å forandre alt.» Tobias begynte å le. «Det høres ut som barn.» «Ja.» William ristet smilende på hodet. «Men vet du hva?» «Nei.» «Den ble faktisk mye morsommere enn det jeg hadde planlagt.» «Det er kanskje derfor vi må lære å være fleksible.» sa Tobias. William nikket. «Henrik sa akkurat det samme.» «Han sa at hvis vi voksne kontrollerer alt, tar vi også bort mye av barnas kreativitet.» «Klok mann.» sa Tobias. «Det synes jeg også.» Etter noen minutter svingte William inn på parkeringsplassen utenfor et lite bakeri. Tobias så undrende på ham. «Et bakeri?» William nikket. «Ja.» «Hvorfor det?» «Fordi du fortalte at du aldri rekker å kjøpe de kanelsnurrene du liker.» Tobias så overrasket på ham. «Du husket det?» William så på ham som om svaret var opplagt. «Selvfølgelig husket jeg det.» De gikk inn. Den varme luften slo mot dem. Bak disken sto en eldre kvinne. «Hei igjen, William.» sa hun med et smil. «God ettermiddag.» «De er nettopp ferdige.» Hun pekte mot et brett med rykende ferske kanelsnurrer. Tobias så overrasket bort på William. «Du har vært her før?» William lo. «Et par ganger.» Den eldre kvinnen pakket to store kanelsnurrer i en

pose. «Den ene er til deg.» sa William og rakte posen til Tobias. «Den andre er min.» Tobias tok imot den. «Du kjørte helt hit… bare for dette?» William nikket. «Ja.» «Men hvorfor?» William svarte rolig. «Fordi du smiler på en helt spesiell måte når du spiser kanelsnurrer.» Tobias ble stående helt stille. «Du legger merke til sånne ting?» William smilte varmt. «Jeg legger merke til ganske mye når det gjelder deg.» De satte seg ved et lite bord ved vinduet. Snøen dalte fortsatt utenfor. Tobias tok en bit av den varme kanelsnurren og lukket øynene. «Den er utrolig god.» William lente seg tilbake. «Jeg visste det.» «Hvordan kunne du vite det?» «Fordi du smiler.» Tobias lo. «Du har rett.» Han tok en ny bit. «Dette var den beste overraskelsen jeg kunne fått etter en lang praksisdag.» William tok kaffekoppen opp til leppene. «Da var det verdt omveien.» Et øyeblikk ble de sittende i stillhet. Tobias så ned på den varme kanelsnurren før han møtte blikket til William igjen. «Vet du hva jeg tror?» «Nei.» «Jeg tror ikke det er kanelsnurren som gjør denne ettermiddagen så fin.» William smilte nysgjerrig. «Hva er det da?» Tobias lente seg litt frem over bordet. «At du kom og hentet meg.» William svarte ikke med én gang. Et stille smil bredte seg over ansiktet hans. «Da tror jeg,» sa han lavt, «at jeg kommer til å hente deg litt oftere.» Det var blitt mørkt da de forlot bakeriet. De varme koppene med kaffe var tomme, og posen med kanelsnurrer var nesten tom. William åpnet bildøren for Tobias. «Takk.» sa Tobias. «Jeg kunne vent meg til dette.» William smilte. «Hva da?» «At du åpner døren for meg.» «Jeg liker å gjøre det.» «Du vet at jeg klarer det selv?» William nikket. «Selvfølgelig.» Han ventet til Tobias hadde satt seg inn før han lukket døren forsiktig. «Men noen ganger handler det ikke om hva du klarer.» «Det handler om hva jeg har lyst til å gjøre.» På vei tilbake mot sentrum var det lite trafikk. Den lave musikken fra radioen fylte bilen. Tobias lente hodet mot vinduet. «Kan jeg spørre deg om noe?» William kastet et raskt blikk bort på ham. «Du trenger aldri å spørre om lov.» Tobias smilte. «Hvorfor gjør du alle disse små tingene?» «Hvilke små ting?» «Du henter meg.» «Lager frokost.» «Kjøper favorittbaksten min.» «Åpner døren.» «Passer på at jeg har skjerf.» Han så bort på William. «Ingen har gjort sånne ting for meg før.» William svarte ikke med en gang. Han lot bilen rulle rolig gjennom et lyskryss. «Jeg vet egentlig ikke.» Sa han til slutt. «Jeg tenker ikke så mye over det.» «Jeg gjør det bare.» «Men hvorfor?» William smilte svakt. «Fordi jeg liker å ta vare på menneskene jeg er glad i.» Tobias kjente en varme spre seg i brystet. «Det er så enkelt for deg, ikke sant?» «Hva da?» «Å si sånne ting.» William lo lavt. «Ikke alltid.» «Nei?» «Nei.» Han så kort bort på Tobias. «Jeg har bare funnet en person som gjør det enkelt å være ærlig.» Tobias ble sittende stille. Han visste ikke helt hva han skulle svare. Noen ganger traff William ham med noen få ord. Ord som var enkle. Men som betydde alt. Da de kom frem til leiligheten, tok Tobias automatisk opp hånden mot jakkelommen. Han stoppet. «Hva er det?» spurte William. Tobias lo litt. «Jeg skulle til å lete etter nøklene mine.» «Ja?» «Så kom jeg på at bilen din står i garasjen.»bWilliam rynket pannen. «Og?» «Det er bare…» Tobias smilte litt sjenert. «Jeg tenkte ikke over at vi skulle hjem til deg.» William ble stille. «Du kalte det hjem.» Tobias så overrasket opp. «Gjorde jeg?» «Ja.» «Du sa “hjem”.» Et øyeblikk ble begge stående helt stille. Tobias kjente kinnene bli varme. «Det var ikke meningen…» «Hvorfor beklager du?» William tok et skritt nærmere. «Jeg likte å høre det.» «Gjorde du?» William nikket. «Mer enn du aner.» De gikk inn i oppgangen. Heisen var opptatt. «Vi får ta trappen.»

sa William. «Sju etasjer?» Tobias så oppgitt på ham. «Du skulle visst ikke spist den kanelsnurren.» William begynte å le. «Kom igjen.» De kom opp til leiligheten, lettere andpustne. Tobias lente seg mot veggen. «Jeg tror beina mine protesterer.» «Det er sunt.» «Ikke si det.» William fant nøkkelknippet i jakkelommen. Han låste opp døren. Klikk. Den velkjente lyden fylte gangen. Tobias tok av seg skoene uten å tenke. Jakken havnet på den samme knaggen som alltid. Han gikk rett inn på kjøkkenet. Åpnet kjøleskapet. Tok frem melk. «Vil du ha kakao?» ropte han. William ble stående i gangen. Han svarte ikke. Han bare så på. Tobias beveget seg rundt i leiligheten som om han hadde bodd der i flere år. Han visste hvor koppene sto. Hvor kakaoen lå. Hvor sukkeret var. Alt kom helt naturlig. «William?» Tobias tittet ut fra kjøkkenet. «Hvor ble du av?» William smilte. «Jeg bare…» Han ristet svakt på hodet. «…så på deg.» «Hvorfor det?» William gikk bort til ham. «Fordi du ikke spør lenger.» «Om hva?» «Om hvor ting ligger.» Han lo lavt. «Du bare vet det.» Tobias så seg rundt. Han oppdaget plutselig det samme. Han følte seg ikke lenger som en gjest. Ikke en eneste gang den kvelden hadde han tenkt over det. Han hadde bare kommet inn. Som om det var det mest naturlige i verden. «Det er litt rart.» sa han lavt. «Hva da?» William spurte forsiktig. Tobias møtte blikket hans. Et varmt smil vokste frem. «Det føles som om jeg hører til her.» William kjente hjertet slå hardere. Han løftet hånden og strøk forsiktig over kinnet til Tobias. «Det gjør du også.» Ordene var stille. Enkle. Men de ble værende mellom dem lenge etter at de var sagt. For ingen av dem visste det ennå. Men den dagen Tobias skulle få en liten rød eske med en nøkkel inni, var allerede nærmere enn noen av dem kunne forestille seg. Tobias ble stående helt stille. Ordene til William hang fortsatt i luften. Det gjør du også. Han visste ikke hva han skulle svare. I stedet tok han et lite skritt frem og la armene rundt William. Klemmen kom helt naturlig. William holdt ham tett inntil seg. Ingen av dem sa noe. Det var ikke nødvendig. Noen ganger var stillheten den fineste samtalen de kunne ha. Etter noen sekunder lente Tobias seg litt tilbake. «Takk.» sa han lavt. William smilte. «For hva?» «For at du alltid får meg til å føle at jeg er ønsket.» William så lenge på ham. «Det er fordi du er det.» Tobias kjente hvordan hjertet slo litt raskere. «Du vet…» sa han. «Jeg har aldri vært i et forhold hvor alt føles så enkelt.» William smilte forsiktig. «Ikke jeg heller.» De gikk inn i stuen. Peisen var nesten sluknet. William la inn et par vedkubber før han tente opp igjen. Flammene tok raskt tak. Det varme lyset fylte rommet. Tobias satte seg i sofaen. Han fulgte William med blikket. «Du gjør det veldig koselig her.» William satte seg ved siden av ham. «Jeg liker at det føles som et hjem.» «Det gjør det.» sa Tobias. «Mer enn du kanskje tror.» William lente hodet bakover. «Pappa pleide alltid å si noe da jeg var liten.» «Hva da?» «Han sa at et hus kan kjøpes.» Han så bort på Tobias. «Men et hjem må bygges.» Tobias nikket. «Det var fint sagt.» «Ja.» William smilte. «Den gangen forsto jeg ikke hva han mente.» «Og nå?» William svarte rolig. «Nå tror jeg at jeg begynner å forstå det.» Tobias tok hånden hans. «Hva tror du et hjem er?» William flettet fingrene sine mellom Tobias sine. «Et sted hvor du kan være deg selv.» «Et sted hvor du føler deg trygg.» Han smilte varmt. «Et sted du gleder deg til å komme tilbake til.» Tobias ble sittende og tenke. «Da tror jeg vi tenker ganske likt.» Telefonen til William vibrerte. Han tok den opp. En melding fra faren. “Takk for en hyggelig kveld. Moren din ba meg minne deg på at dere må komme på middag igjen snart.” William begynte å le. «Hva er det?» spurte Tobias.

Han viste meldingen. Tobias lo. «Jeg tror moren din adopterer meg snart.» William smilte. «Det tror jeg faktisk hun har gjort allerede.» «Såpass?» «Ja.» «Hun spurte meg faktisk om hvilken dessert du liker best.» Tobias så overrasket ut. «Gjorde hun?» «Hun sa at hvis du skal komme ofte, må hun lære seg favorittene dine.» Tobias kjente en varm følelse spre seg. «Jeg vet nesten ikke hva jeg skal si.» William la telefonen fra seg. «Du trenger ikke si noe.» Klokken nærmet seg elleve. Tobias reiste seg. «Jeg burde kanskje dra hjem.» Ordene kom automatisk. William så på ham. «Har du lyst til det?» Tobias tenkte seg om. Han så bort mot vinduet. Så mot sofaen. Så tilbake på William. «Egentlig ikke.» William smilte. «Da blir du.» «Er du sikker?» «Helt sikker.» Tobias tok et par skritt bort til vinduet. Han så utover Oslo. Snøen falt fortsatt stille mellom gatelyktene. Byen virket roligere enn vanlig. «Vet du hva som er litt rart?» sa han uten å snu seg.«Hva da?» «For noen måneder siden gledet jeg meg alltid til å komme hjem.» Han smilte svakt. «Nå gleder jeg meg mest til å komme hit.» William ble sittende helt stille. Han lot ordene synke inn. Det var akkurat det han hadde håpet på. Ikke fordi Tobias skulle slutte å ha sitt eget liv. Men fordi de sakte, uten å presse noe, hadde begynt å bygge et liv sammen. William reiste seg og stilte seg ved siden av Tobias. Han la armen rolig rundt skuldrene hans. «Så blir du her i natt.» sa han. Tobias lente hodet mot skulderen hans. «Ja.» «Og i morgen tidlig lager jeg frokost.» William lo. «Det var egentlig min jobb.» «Da kan vi gjøre den sammen.» William smilte. «Det høres mye bedre ut.» De ble stående ved vinduet og se utover byen. Ingen av dem visste at de sto ved slutten av et kapittel som hadde forandret dem begge. Praksisen hadde lært dem om barn, tillit og omsorg. Men den hadde også lært dem noe om kjærlighet. Om hverdagen. Og om hvordan et hjem ikke oppstår på én dag. Det bygges sakte, gjennom hundrevis av små øyeblikk. En kopp kaffe om morgenen. En hånd å holde i. En middag etter en lang dag. En sofa de delte. Og kjærligheten som vokste litt mer, hver eneste dag.

Skyggen i mitt hjerte

Kapittel 7

Vinteren hadde for alvor lagt sitt hvite teppe over Oslo. Snøen lå tung på hustakene, og trærne utenfor universitetet glitret i morgensolen. Det hadde gått noen uker siden Tobias og William startet praksisen. Hverdagen hadde funnet sin egen rytme. En rytme ingen av dem hadde planlagt. Likevel føltes den helt riktig. Vekkerklokken ringte klokken seks. William åpnet øynene først. Han snudde hodet mot Tobias, som fortsatt sov tungt ved siden av ham. Et smil gled over ansiktet hans. Den ene hånden til Tobias lå fortsatt oppå brystet hans, akkurat som den ofte gjorde i løpet av natten. William ble liggende og betrakte ham. «Du kommer til å bli forsinket.» hvisket han. Ingen reaksjon. Han lo stille. «Tobias.» Et lavt stønn kom fra puten. «Fem minutter.» «Det sa du for ti minutter siden.» «Gjorde jeg?» «Ja.» Tobias åpnet det ene øyet. «Da sier jeg fem minutter til.» William begynte å le. «Du er håpløs om morgenen.» «Og du er altfor blid.» William bøyde seg frem og kysset Tobias forsiktig i pannen. «Kom.» «Jeg lager frokost.» Tobias smilte uten å åpne øynene. «Du vet hvordan du skal få meg opp.» «Mat?» «Ja.» Noen minutter senere sto Tobias i døråpningen til kjøkkenet. Han hadde fortsatt bustete hår, og genseren hang litt skjevt over den ene skulderen. William snudde seg. «God morgen.» «God morgen.» Tobias gjespet. «Du ser veldig fornøyd ut.» William nikket. «Det er jeg.» «Hvorfor det?» William trakk på skuldrene. «Fordi dette begynner å føles som hverdagen vår.» Tobias ble stående stille. Han så rundt seg. Kaffetrakteren putret. Radioen spilte lav musikk. Brødet lå på skjærebrettet. To matbokser sto klare på kjøkkenbenken. Han smilte. «Det gjør det faktisk.» William satte seg ved bordet. «Hvordan føler du deg?» «Litt sliten.» innrømmet Tobias. «Men på en god måte.» «Samme her.» William tok en bit av rundstykket. «Henrik sa noe til meg i går.» «Hva da?» «Han sa at han merker at jeg har blitt tryggere.» Tobias smilte. «Det har du.» «Synes du?» «Ja.» «Den første dagen var du redd for å gjøre feil.» William lo. «Det stemmer.» «Nå virker det som om du stoler mer på deg selv.» William lente seg tilbake. «Hva med deg?» «Hvordan går det med Marianne?» Tobias smilte varmt. «Hun ga meg et kompliment i går.» «Fortell.» «Hun sa at barna søker meg når de trenger ro.» William ble stille. «Det høres veldig typisk deg ut.» «Tror du det?» «Ja.» Han møtte blikket hans. «Du har en egen evne til å få mennesker til å føle seg trygge.» Tobias kjente at kinnene ble varme. «Jeg blir litt flau når du sier sånne ting.» William lo. «Da må du venne deg til det.» «Hvorfor det?» «Fordi jeg har tenkt å fortsette.» Det banket plutselig på døren. Begge så overrasket mot gangen. «Venter du noen?» spurte Tobias. William ristet på hodet. «Nei.» Han reiste seg og åpnet døren. Utenfor sto Julie. Med en papirpose i den ene hånden og et stort smil om munnen. «God morgen!» ropte hun. William begynte å le. «Klokken er kvart over sju.» «Jeg vet.» «Men jeg bakte kanelboller i går.» Hun løftet posen. «Og jeg tenkte at dere sikkert allerede var sammen.» William så overrasket på henne. «Hvordan visste du det?» Julie så uskyldig på ham. «William…» Hun lente seg litt frem. «Hele klassen vet at Tobias nesten bor her.» Tobias satte kaffen i halsen. «Hva?» Julie begynte å le. «Dere tror dere er diskrete.» Hun så fra den ene til den andre. «Det er dere virkelig ikke.» William og Tobias møtte hverandres blikk. Så begynte begge å le. For kanskje hadde Julie rett. Uten at de egentlig hadde lagt merke til det selv, var de allerede i ferd med å skape en hverdag sammen. Julie tok av seg skoene i gangen og gikk rett inn på kjøkkenet som om hun hadde vært der hundre ganger før. Hun satte

papirposen på benken. «Sånn.» sa hun fornøyd. «Nybakte kanelboller.» Tobias lo. «Du vet at vi kunne møttes på universitetet om en time?» Julie trakk på skuldrene. «Ja.» «Men da hadde de ikke vært varme.» William ristet smilende på hodet. «Du tenker på alt.» «Noen må gjøre det.» Julie tok av lokket på posen. Den søte duften spredte seg raskt i hele leiligheten. «Smak.» sa hun. Tobias tok en bolle. «Hvis dette er en bestikkelse, fungerer den.» Julie gliste. «Det er det.» William så undrende på henne. «Hva prøver du å bestikke oss til?» «At dere blir med ut på fredag.» «Ut?» spurte Tobias. «Ja.» «Hele klassen skal møtes etter praksis.» William lente seg mot kjøkkenbenken. «Hvor?» «En liten italiensk restaurant ved Grünerløkka.» «Ingen fest.» «Ingen høy musikk.» «Bare god mat.» William så bort på Tobias. «Hva tenker du?» Tobias smilte. «Det høres hyggelig ut.» Julie klappet i hendene. «Da er det bestemt!» William lo. «Du spør egentlig aldri.» «Jo.» sa Julie. «Men jeg bestemmer samtidig.» Dørklokken ringte igjen. Alle tre så mot gangen. «Ventet du flere?» spurte Tobias. «Nei.» William gikk bort og åpnet. «God morgen.» Andreas sto utenfor med en kaffekopp i hånden. «Julie.» sa han tørt. «Jeg visste du var her.» Julie smilte uskyldig. «Hvordan det?» «Du svarte ikke på meldingene mine.» «Og da tenkte jeg at du sannsynligvis hadde kidnappet Tobias og William.» Julie lo høyt. «Det stemte jo nesten.» «Kom inn.» sa William. «Det er fortsatt kaffe igjen.» Andreas kom inn og hilste på Tobias. «Hvordan går det?» «Bra.» «Og med deg?» «Jeg er trøtt.» sa Andreas. «Ungene i praksis bestemte seg visst for at klokken halv seks var et passende tidspunkt å stå opp.» William lo. «Da hadde de sikkert mye de skulle rekke.» «Det hadde de.» Andreas satte seg ved bordet. «En av dem fortalte meg i ti minutter om en gravemaskin.» «Bare én gravemaskin?» spurte Tobias. «Ja.» «Men jeg kunne sikkert bestått en eksamen om gravemaskiner nå.» Alle begynte å le. «Hvordan går det hos dere?» spurte Andreas. William så bort på Tobias. «Bra.» «Veldig bra.» «Henrik ga meg ansvar for en aktivitet i går.» «Så bra.» «Og Tobias hadde samlingsstund.» Julie nikket ivrig. «Marianne fortalte faktisk veilederen min om det.» Tobias så overrasket opp. «Gjorde hun?» «Ja.» Julie smilte. «Hun sa at dere hadde fått en student som virkelig så barna.» Tobias ble helt stille. Han visste ikke hva han skulle si. William la hånden forsiktig over hånden hans under bordet. Ingen av de andre kommenterte det. Det føltes så naturlig. «Du blir litt stille.» sa Julie. Tobias smilte beskjedent. «Jeg blir bare glad.» «Du fortjener det.» sa Andreas. «Vi ser jo hvordan du er.» William smilte stolt. «Jeg sa akkurat det samme til ham i morges.» Julie lente seg frem. «Vet dere hva jeg tror?» «Nei.» «Jeg tror dere gjør hverandre bedre.» Det ble stille rundt bordet. William så bort på Tobias. «Det tror jeg også.» sa han rolig. Tobias møtte blikket hans. «Ja.» hvisket han. «Det tror jeg også.» Klokken nærmet seg halv åtte. Julie så på armbåndsuret sitt og sperret øynene opp. «Vi kommer for sent!» «Det er din feil.» sa Andreas. «Min?» «Ja.» «Du skulle bare levere kanelboller.» «Og det gjorde jeg.» «For en time siden.» William begynte å le. «Kom.» «Hvis vi ikke drar nå, kommer Marianne og Henrik til å lure på hvor praksisstudentene deres har blitt av.» Alle reiste seg. Det ble et lite kaos i gangen. Julie lette etter vottene sine. Andreas fant dem i jakkelommen hennes. Tobias tok på seg skjerfet. William hjalp ham med å rette på det .Julie så på dem og smilte. Hun sa ingenting. Men idet hun og Andreas gikk ned trappen, lente hun seg mot ham og hvisket: «Ser du det?» «Hva da?» «De oppfører seg allerede som et gammelt ektepar.» Andreas lo stille. «Ja.» «Og jeg tror ikke de skjønner det selv ennå.» Julie

smilte bredt. «Nei.» «Men det gjør alle vi andre.» Den kalde vinterluften møtte dem idet de kom ut av leilighetsbygget. Snøen knaste under skoene deres. Julie gikk først med raske skritt. «Hvis vi løper til trikken, rekker vi den!» Andreas ristet oppgitt på hodet. «Du sier det hver eneste morgen.» «Og?» «Vi ender alltid opp med å løpe.» Julie smilte bredt. «Nettopp.» Tobias lo lavt. «Jeg tror hun liker spenningen.» William tok hånden hans et øyeblikk før de begynte å gå. «Hun hadde kjedet seg hvis alt gikk etter planen.» «Det har du nok rett i.» William slapp hånden hans da de nærmet seg holdeplassen. Ikke fordi han måtte. Bare fordi flere studenter sto rundt dem. Han så bort på Tobias. «Skal vi møtes etter praksis i dag?» «Har du planer?» «Ikke annet enn at jeg har lyst til å lage middag.» «Hva står på menyen denne gangen?» William smilte lurt. «Det er hemmelig.» «Det høres litt skummelt ut.» «Du stoler vel på meg?» Tobias lo. «Som regel.» Trikken kom rullende inn. Dørene åpnet seg med et lite sukk. De fant fire ledige seter ved siden av hverandre. Julie satte seg rett overfor Tobias. Hun lente seg frem. «Kan jeg spørre om noe?» Tobias nikket. «Selvfølgelig.» «Hvor mange netter sov du hos William forrige uke?» Tobias holdt på å sette kaffen i halsen. «Julie!» Hun trakk uskyldig på skuldrene. «Hva?» «Jeg er bare nysgjerrig.» William lo så han måtte se ut av vinduet. «Jeg vet faktisk ikke.» innrømmet Tobias. Julie så bort på William. «Du vet sikkert.» William nølte et øyeblikk. «Fem.» Tobias snudde seg overrasket mot ham. «Har du telt?» «Ikke med vilje.» sa William med et smil. «Jeg bare… la merke til det.» Julie begynte å le. «Dere er håpløse.» Andreas ristet på hodet. «Jeg skjønner egentlig ikke hvorfor dere ikke bare flytter sammen.» Det ble helt stille. William og Tobias så raskt på hverandre. Julie oppdaget med én gang at noe hadde forandret seg. «Oi…» sa hun lavt. «Nå sa jeg visst noe.» William smilte rolig. «En dag.» sa han. «Men ikke helt ennå.» Tobias møtte blikket hans. Et lite smil vokste frem. «Nei.» «Ikke helt ennå.» Ingen av de andre la merke til hvordan William strøk tommelen lett over kanten av kaffekoppen. For første gang hadde han sagt ordene høyt. En dag. Da de kom frem til universitetet, skilte de lag. William og Tobias skulle til hver sin barnehage. De stoppet ved parkeringsplassen. «Ha en fin dag.» sa Tobias. «Du også.» William smilte. Han tok et lite skritt nærmere. «Lykke til med samlingsstunden.» «Hvordan visste du at jeg skulle ha den igjen?» «Du fortalte det i går.» Tobias lo. «Du husker virkelig alt.» «Ikke alt.» sa William. «Bare det som betyr noe.» Tobias ble stående og se på ham. «Noen ganger lurer jeg på hva jeg gjorde før jeg møtte deg.» William smilte. «Du levde.» «Ja.» Tobias nikket. «Men livet føles annerledes nå.» «På en god måte?» «Den beste.» William løftet hånden og rettet forsiktig på skjerfet til Tobias. «Nå ser det bedre ut.» Tobias lo. «Du gjør det hver eneste morgen.» «Jeg vet.» «Hvorfor?» William tenkte seg om. «Fordi jeg liker å passe på deg.» En bil tutet bak dem. Begge snudde seg. Henrik satt bak rattet og vinket gjennom frontruten. «William!» ropte han med et smil. «Vi må dra hvis vi skal rekke morgensamlingen!» William lo. «Jeg kommer!» Han så tilbake på Tobias. «Vi sees i ettermiddag.» «Ja.» «Samme sted som alltid?» William nikket. «Samme sted.» Tobias ble stående og følge bilen med blikket da den kjørte ut av parkeringsplassen. Et varmt smil bredte seg over ansiktet hans. Marianne kom bort til ham med et lurt uttrykk. «Var det kjæresten din?» Tobias snudde seg. «Ja.» Marianne smilte. «Jeg skjønner hvorfor du alltid kommer hit med godt humør.» Tobias lo litt. «Er det så lett å se?» «Ja.» sa Marianne. «Når noen blir møtt med et smil hver morgen, setter det spor.» Tobias

kjente kinnene bli varme. Han så mot bilen som forsvant i det fjerne. «Det gjør det nok.» Og mens han gikk inn i barnehagen, tenkte han på det William hadde sagt bare noen minutter tidligere. Ikke alt. Bare det som betyr noe. Det var kanskje akkurat derfor Tobias følte seg så heldig. William husket aldri de store ordene. Han husket de små. Og det var de som betydde mest. Formiddagen gikk fort. Tobias hadde knapt rukket å se på klokken før barna allerede var i full gang med uteleken. Snøen lavet ned, og hele uteområdet var fylt av latter. «Tobias!» Den lille jenta med de røde vottene kom løpende mot ham. «Kan du hjelpe meg?» «Selvfølgelig.» Han satte seg på huk. «Hva trenger du hjelp til?» Hun holdt opp en liten plastbøtte. «Jeg finner ikke den fineste snøen.» Tobias smilte. «Finnes det fin og stygg snø?» Hun nikket alvorlig. «Ja.» «Den fineste er den som glitrer.» Tobias så utover lekeplassen. Så pekte han mot et område hvor solen traff snøen. «Hva med der borte?» Den lille jenta sperret opp øynene. «Den glitrer!» «Da går vi dit.» Hun tok hånden hans. Sammen gikk de bort gjennom snøen. Marianne sto ved sandkassen sammen med en kollega. Hun fulgte dem med blikket. «Han har en egen ro.» sa kollegaen. Marianne smilte. «Det sa jeg til ham allerede første uken.» «Han lytter før han handler.» «Det er en sjelden egenskap.» På Solgløtt barnehage var William i full gang med å bygge en lang hinderløype. «William!» En liten gutt kom løpende. «Se!» Han holdt opp en pinne. «Dette er sverdet mitt.» William tok imot pinnen. «Oi.» «Da må du være en ridder.» Gutten rettet ryggen. «Ja.» «Men jeg mangler et slott.» William så seg rundt. «Hva trenger et slott?» Gutten tenkte lenge. «Murer.» «Og et tårn.» «Da bygger vi det.» Tre andre barn kom løpende. «Vi vil også være med!» «Jo flere, jo bedre.» sa William. Henrik ble stående ved siden av ham. «Du har forstått noe viktig.» sa han. William så opp. «Hva da?» «Du går inn i leken.» «Du tar den ikke over.» William smilte. «Det er jo barna sin lek.» Henrik nikket. «Nettopp.» Litt senere satt Tobias på personalrommet. Han tok opp matpakken. Mobilen vibrerte. En melding fra William. William: Hvordan går det? Tobias smilte. Han svarte med én gang. Tobias: Jeg har nettopp vært på jakt etter verdens fineste snø. Det tok bare noen sekunder før svaret kom. William: Fant dere den? Tobias: Ja. Den glitret i solen. William svarte med en smile -emoji og skrev: Hos oss bygger vi slott. Jeg har visst blitt ridder. Tobias begynte å le for seg selv. Marianne så opp fra kaffekoppen. «Fikk du en morsom melding?» «Ja.» sa Tobias og smilte. «Fra William.» «Hvordan går det med ham?» «Veldig bra.» «Han bygger visst snøslott.» Marianne lo. «Det høres ut som William.» «Du liker å snakke om ham.» sa Marianne plutselig. Tobias så opp. «Er det så tydelig?» Marianne nikket. «Ja.» Hun smilte varmt. «Du smiler på en annen måte når du nevner navnet hans.» Tobias kjente kinnene bli varme. «Jeg tror aldri jeg har vært så lykkelig.» Marianne ble stille noen sekunder. «Ta vare på det.» sa hun rolig. «Ikke alle møter et menneske som får dem til å smile slik.» Den dagen gikk fort. Da klokken nærmet seg halv fire, begynte barna å bli hentet. Tobias tok på seg jakken. Han visste nesten hva som ventet utenfor. Likevel banket hjertet litt raskere da han åpnet døren. På parkeringsplassen sto den mørke bilen til William. Lent mot panseret, med hendene i lommene og et smil som fikk hele dagen til å føles litt lettere. William løftet hånden og vinket. «Hei.» ropte han. Tobias kunne ikke la være å smile tilbake. «Hei.» «Har du ventet lenge?» William ristet på hodet. «Bare fem minutter.» «Du kunne sendt en melding.» «Det kunne jeg.» Han smilte. «Men jeg liker best å se ansiktet ditt når du kommer ut døren.» Tobias ristet leende

på hodet. «Du blir bare mer og mer romantisk.» William tok et par skritt nærmere. «Er det et problem?» Tobias så inn i de blå øynene hans. Så lente han seg forsiktig frem og ga William et raskt kyss. «Nei.» hvisket han. «Det er det absolutt ikke.» Tobias smilte idet han satte seg inn i bilen. Den varme luften fra varmeapparatet fikk den kalde følelsen i kinnene til å forsvinne. William festet sikkerhetsbeltet og så bort på ham. «Hvordan var dagen?» Tobias lente hodet tilbake. «Den var fin.» «Barna hadde så mye energi at jeg trodde de hadde drukket ti kopper kaffe.» William lo. «Da hadde vi omtrent samme dag.» «Virkelig?» «Ja.» Han startet bilen. «Henrik sa at vi skulle ha en rolig utelek.» «Og?» «Den endte med at vi bygde et snøfort som nesten var høyere enn meg.» Tobias begynte å le. «Det skulle jeg gjerne sett.» «Det sa Henrik også.» Bilen rullet rolig ut fra parkeringsplassen. Tobias så ut av vinduet. «Har du tenkt på én ting?» spurte han. William kastet et raskt blikk bort på ham. «Hva da?» «For noen måneder siden kjente vi ikke hverandre.» William smilte. «Det er litt rart.» «Nå føles det som om du alltid har vært en del av livet mitt.» William kjente hjertet slå litt raskere. «Jeg har tenkt akkurat det samme.» Etter noen minutters stillhet tok William ordet igjen. «Jeg tenkte vi kunne spise hjemme hos mamma og pappa i kveld.» Tobias snudde seg mot ham. «Er vi invitert?» William lo. «Mamma ringte i lunsjen.» «Hun sa at hvis jeg ikke tok deg med, kom hun til å bli fornærmet.» Tobias lo høyt. «Hun sa faktisk det?» «Nesten ordrett.» Da de kom frem, sto moren allerede i døren. Hun åpnet før William rakk å ringe på. «Der er dere!» Hun ga Tobias en varm klem. «Jeg håpet dere var sultne.» William smilte. «Når er vi ikke det?» Hun lo. «Det er sant.» Inne på kjøkkenet sto faren og rørte i en stor gryte. «God kveld.» sa han. «God kveld.» svarte Tobias. «Hva lager du?» «Viltgryte.» «Moren til William mente det passet på en kald vinterdag.» William lente seg over gryten. «Det lukter fantastisk.» «Du får vente litt.» sa faren. «Det er fortsatt tjue minutter igjen.» De satte seg i stuen. Moren kom inn med fire kopper kaffe. «Hvordan går praksisen?» spurte hun. «Veldig bra.» svarte Tobias. «Jeg lærer noe nytt hver eneste dag.» William nikket. «Det gjør jeg også.» Faren satte koppen fra seg. Han så bort på William. «Jeg fikk en telefon i dag.» William løftet blikket. «Fra styrelederen.» «Allerede?» Faren nikket. «Vi har begynt å planlegge de neste årene.» William lyttet oppmerksomt. «Det er fortsatt lenge til du er ferdig med studiet.» fortsatte faren. «Men tiden går fort.» Tobias merket at William ble alvorlig. «Hva sa styret?» spurte William. Faren smilte. «De gleder seg til den dagen du er ferdig.» «De gjør det?» «Ja.» «De mener du har vist stort engasjement de gangene du har deltatt på møtene.» William så overrasket ut. «Det visste jeg ikke.» «Vi ønsker ikke å stresse deg.» sa faren. «Du skal fullføre studiet først.» «Det er viktig for både meg og moren din.» William nikket. «Det skal jeg.» «Uansett hva som skjer.» Faren smilte stolt. «Det var akkurat det svaret jeg håpet på.» Tobias satt stille og lyttet. Han visste hvor mye familiebedriften betydde for William. Likevel hadde William aldri snakket om å droppe studiet. Han skulle fullføre. Ikke fordi han måtte. Men fordi han ønsket det. Etter middagen gikk Tobias og William ut på terrassen med hver sin kopp kaffe. Den kalde luften bet lett i kinnene. Byen glitret i det fjerne. «Du ble stille under middagen.» sa William. Tobias nikket. «Jeg tenkte på det faren din sa.» «Om bedriften?» «Ja.» Han snudde seg mot William. «Jeg vet at du en dag kommer til å overta.» William lente seg mot rekkverket. «Det gjør jeg nok.» «Er du redd?» William tenkte seg lenge om. «Litt.» «Ikke fordi jeg ikke vil.» «Men fordi jeg ønsker å gjøre

pappa stolt.» Tobias tok hånden hans. «Det tror jeg du kommer til.» William smilte. «Tror du virkelig det?» «Ja.» Tobias svarte uten å nøle. «For jeg har sett hvordan du er med barna.» «Hvordan du møter mennesker.» «Hvordan du lytter.» Han klemte hånden til William litt. «Det er de samme egenskapene som kommer til å gjøre deg til en god direktør.» William så lenge på Tobias. Så trakk han ham forsiktig inntil seg. «Vet du hva jeg liker aller best med deg?» hvisket han. «Nei.» «Du tror på meg.» Tobias smilte mykt. «Det kommer jeg alltid til å gjøre.» William kysset ham forsiktig. Mens snøen dalte stille over terrassen, sto de tett inntil hverandre – uten å ane at denne samtalen var begynnelsen på veien mot den dagen William skulle overta familiebedriften og starte et helt nytt liv sammen med Tobias. Fredagen kom raskere enn Tobias hadde ventet. Den første praksisperioden nærmet seg slutten, og alle i klassen virket litt lettere til sinns. Barna hadde vært i godt humør hele dagen. Da Tobias tok farvel med de siste foreldrene, kom Marianne bort til ham. «Har du planer i kveld?» spurte hun. Tobias smilte. «Klassen skal ut og spise.» «Så hyggelig.» Marianne nikket. «Det fortjener dere.» Hun tok et lite skritt nærmere. «Og Tobias?» «Ja?» «Jeg er glad for at akkurat du havnet hos oss.» Tobias ble overrasket. «Virkelig?» «Ja.» Marianne smilte varmt. «Du minner oss på hvorfor vi valgte dette yrket.» Ordene traff ham. Han kjente en klump i halsen. «Tusen takk.» sa han stille. «Det betyr mer enn du tror.» Da Tobias kom ut av barnehagen, ventet William allerede ved bilen. Han sto med armene i kors og et smil som fikk hele dagen til å føles litt lettere. «Hei.» sa William. «Hei.» Tobias gikk bort til ham. «Har du ventet lenge?» «Fem minutter.» «Hvordan gikk dagen?» William smilte. «Henrik lot meg lede hele ettermiddagsaktiviteten alene.» «Så bra!» «Jeg var nervøs.» innrømmet William. «Men det gikk bedre enn jeg trodde.» «Det visste jeg at det kom til å gjøre.» William så på ham. «Du sier alltid det.» «Fordi jeg tror på deg.» På vei mot restauranten satt de og snakket om alt mulig. Om barna. Om studiet. Om helgen som ventet. Da de parkerte ved Grünerløkka, sto allerede Julie, Andreas, Frida og Magnus utenfor restauranten. Julie vinket ivrig. «Endelig!» ropte hun. «Vi trodde nesten dere hadde glemt oss.» William lo. «Det er vel dere som alltid kommer for tidlig.» «Noen må holde orden.» svarte Julie. De fant et stort bord innerst i restauranten. Stemningen var avslappet. Servitøren kom bort. «Hva ønsker dere å drikke?» Bestillingene kom raskt. Etter noen minutter var samtalen i full gang. «Hva har vært det morsomste i praksis?» spurte Frida. Magnus lo. «Hos meg var det en gutt som kalte meg pappa hele dagen.» Alle rundt bordet lo. «Hva gjorde du?» spurte Tobias. «Jeg svarte til slutt.» «Ellers hadde vi aldri kommet oss ut på tur.» Latteren fylte restauranten. Julie vendte seg mot Tobias. «Hva med deg?» «Den fineste opplevelsen?» Tobias tenkte seg om. «Da en liten jente tok hånden min og sa at hun følte seg trygg når jeg var der.» Det ble stille rundt bordet. Frida smilte. «Så fint.» William satt og så på Tobias. Han sa ingenting. Men blikket hans var fullt av stolthet. Julie oppdaget det. Hun lente seg over bordet. «William.» Han så opp. «Ja?» «Du ser på Tobias som om han har vunnet Nobelprisen.» Alle begynte å le. William rødmet svakt. «Gjør jeg?» «Ja.» sa Andreas. «Det er faktisk litt søtt.» William lo beskjedent. «Jeg er bare stolt av ham.» Tobias la hånden forsiktig over Williams under bordet. «Takk.» hvisket han. William klemte hånden hans tilbake. «Du fortjener det.» Etter middagen ble de sittende lenge. Ingen hadde lyst til å dra hjem. De snakket om fremtiden. Om hvor de så seg selv om fem eller ti år.

«Jeg håper bare jeg får en jobb hvor jeg kan gjøre en forskjell.» sa Frida. «Enig.» sa Magnus. Andreas så bort på William. «Hva med deg?» «Har du tenkt over hva du skal gjøre etter studiet?» William ble stille et øyeblikk. Han møtte blikket til Tobias før han svarte. «Jeg skal fullføre studiet.» sa han rolig. «Det er viktig for meg.» Han smilte. «Men etter det…» Han tok en liten pause. «…tror jeg at veien min går inn i familiebedriften.» Det ble stille rundt bordet. Julie nikket langsomt. «Det har jeg egentlig tenkt lenge.» William så overrasket på henne. «Har du?» «Ja.» Hun smilte. «Men jeg tror du kommer til å bli en annerledes direktør enn mange andre.» «Hvorfor det?» «Fordi du kommer til å huske det du har lært her.» Hun så rundt på de andre. «Å lede mennesker handler ikke bare om tall.» Så møtte hun blikket til William igjen. «Det handler om å se dem.» Tobias smilte varmt. «Akkurat derfor tror jeg også du kommer til å lykkes.» William ble sittende stille. Han så rundt på vennene sine. Så på Tobias. Han kjente en dyp takknemlighet. For første gang begynte han virkelig å tro at han kunne klare begge deler: Å fullføre drømmen han hadde startet på. Og å ta over ansvaret som ventet ham hjemme. Etter at de hadde sagt hadet til Julie, Andreas, Frida og Magnus, gikk William og Tobias rolig gjennom gatene på Grünerløkka. Snøen dalte stille ned mellom gatelyktene. Byen var fortsatt full av mennesker, men tempoet virket langsommere enn tidligere på kvelden. Tobias stakk hendene ned i jakkelommene. «Det var hyggelig.» sa han. William nikket. «Ja.» «Jeg tror vi trengte en kveld sammen med de andre.» «Det gjorde vi.» Tobias smilte. «Jeg har savnet å bare sitte og prate.» William så bort på ham. «Du lo mye i kveld.» «Gjorde jeg?» «Ja.» «Spesielt da Magnus fortalte om gutten som kalte ham pappa.» Tobias begynte å le igjen. «Jeg klarer fortsatt å se ansiktet hans for meg.» William lo. «Han visste virkelig ikke hva han skulle gjøre.» De fortsatte å gå side om side. Etter noen minutter tok William forsiktig hånden til Tobias. Ingen av dem sa noe. Det føltes naturlig. Ingen av dem hadde lenger behov for å skjule følelsene sine. «Hva tenker du på?» spurte Tobias. William smilte svakt. «Det Julie sa.» «Om at jeg kommer til å bli direktør.» «Ja.» Tobias så på ham. «Hun har rett.» William pustet rolig ut. «Det føles fortsatt litt uvirkelig.» «Hvorfor det?» «Fordi pappa alltid har vært direktøren.» Han så opp mot den mørke himmelen. «Jeg har vokst opp med å se ham bygge bedriften.» «Nå forventer alle at jeg en dag skal overta.» Tobias stoppet. Han vendte seg mot William. «Hva forventer du av deg selv?» William ble overrasket over spørsmålet. Han tenkte lenge før han svarte. «Jeg ønsker å gjøre pappa stolt.» «Men mest av alt…» Han så inn i øynene til Tobias. «…ønsker jeg å være en leder som mennesker har lyst til å jobbe for.» Tobias smilte. «Da kommer du til å lykkes.» «Hvordan kan du være så sikker?» «Fordi du aldri setter deg selv først.» William ristet forsiktig på hodet. «Det gjør jeg da.» «Nei.» Tobias tok begge hendene hans. «Du tenker alltid på hvordan valgene dine påvirker andre.» «Det er en sjelden egenskap.» William ble stille. Han hadde aldri tenkt på seg selv på den måten. «Vet du hva pappa pleier å si?» spurte han. «Nei.» «Han sier at en direktør ikke skal gå først.» «Han skal gå sammen med menneskene sine.» Tobias smilte. «Da skjønner jeg hvor du har det fra.» De begynte å gå igjen. Et lite stykke foran dem lå Akerselva badet i gult lys fra lyktene. Vannet rant rolig mellom iskantene. «Skal vi sette oss litt?» spurte William. «Gjerne.» De fant en ledig benk. Det var kaldt, men ingen av dem brydde seg. William tok av seg skjerfet og la det rundt begge skuldrene deres. «Sånn.» Tobias lo. «Nå ser vi ut som et gammelt ektepar.» William

smilte. «Synes du det er en dårlig ting?» «Nei.» Tobias lente hodet mot skulderen hans. «Tvert imot.» De ble sittende lenge. Bare lyden av vannet og den fjerne trafikken brøt stillheten. «Tobias.» sa William lavt. «Ja?» «Hva drømmer du om?» Tobias tenkte seg om. «Ikke en stor villa.» «Ikke dyre biler.» Han smilte litt. «Jeg drømmer om et hjem hvor det alltid er latter.» «Et kjøkken hvor venner kan komme inn uten å banke på.» «Et sted hvor barna til venner føler seg velkomne.» «Et sted med varme.» William lyttet uten å avbryte. «Og du?» spurte Tobias. William tok et dypt pust. «Jeg drømmer om å bygge noe som varer.» «Bedriften?» «Ja.» Han nikket. «Men ikke bare den.» Han så på Tobias. «Jeg drømmer om oss.» Tobias kjente hjertet slå raskere. «Om oss?» «Ja.» William smilte varmt. «Jeg vet ikke hvordan fremtiden blir.» «Men én ting vet jeg.» «Hva da?» William tok hånden hans og flettet fingrene sammen. «Uansett hvor livet fører meg…» Han holdt blikket hans. «…så håper jeg at du går ved siden av meg.» Tobias svarte ikke med en gang. Han kjente øynene bli blanke. Så lente han seg frem og kysset William mykt. «Det er akkurat der jeg har tenkt å være.» William smilte mot leppene hans. Ingen av dem visste det ennå. Lørdag morgen våknet Tobias av lukten av nystekte rundstykker. Han åpnet øynene langsomt. Et øyeblikk lå han bare og lyttet. Lyden av kaffetrakteren. Musikken som spilte lavt fra kjøkkenet. Og William, som nynnet mens han laget frokost. Tobias smilte for seg selv. Det var blitt en vane. En vane han hadde begynt å glede seg til. Han tok på seg en hettegenser og gikk ut på kjøkkenet. William snudde seg med et smil. «God morgen.» «God morgen.» Tobias gjespet. «Har du vært våken lenge?» «Litt over en time.» «Du er umulig.» William lo. «Jeg vet.» De satte seg ved kjøkkenøya. William skjøv en kopp kaffe bort til Tobias. «Hvordan sov du?» «Veldig godt.» Tobias tok en slurk. «Jeg tror faktisk jeg sover bedre her enn hjemme.» William kjente hjertet slå litt raskere. Han forsøkte å skjule smilet. «Så bra.» «Det er rart.» fortsatte Tobias. «Når jeg våkner her, føler jeg meg mer uthvilt.» William svarte rolig. «Kanskje fordi du føler deg trygg.» Tobias møtte blikket hans. «Kanskje.» Telefonen til William vibrerte. Han så på skjermen. Mamma Han svarte. «Hei.» «God morgen.» sa moren. «Har dere planer i dag?» William så bort på Tobias. «Ikke foreløpig.» «Så bra.» Hun lo. «Da har jeg en idé.» «Hva slags idé?» spurte William. «Faren din skal vise meg hytta vi har kjøpt.» William sperret øynene opp. «Hytta?» «Ja.» «Vi tenkte at dere kanskje ville bli med.» Tobias så nysgjerrig bort på William. «Det høres hyggelig ut.» William smilte. «Da kommer vi.» En time senere kjørte de nordover. Veiene var dekket av snø. Radioen spilte rolig musikk. Tobias så ut av vinduet. «Det er fint å komme seg litt ut av byen.» William nikket. «Jeg har faktisk ikke vært på hytta ennå.» «Har du ikke?» «Nei.» «Pappa kjøpte den i høst.» Etter halvannen time svingte bilen inn på en smal skogsvei. Foran dem lå en stor tømmerhytte med utsikt over en frossen innsjø. Røyken steg opp fra pipa. «Wow…» hvisket Tobias. William smilte. «Jeg tror pappa overgikk seg selv denne gangen.» Faren kom ut på trappen. «Velkommen!» ropte han. Moren vinket fra døren. «Skynd dere inn!» «Det er varmt her inne.» Hytta var lys og romslig. Store vinduer vendte ut mot vannet. Peisen knirket behagelig. «Dette var utrolig.» sa Tobias. Moren smilte. «Jeg håpet du ville like den.» Mens moren og Tobias dekket på til lunsj, tok faren William med seg ut på verandaen. «Hvordan går det?» spurte han. «Bra.» «Veldig bra.» Faren nikket. «Jeg ser det.» Han lente seg mot rekkverket. «Du virker lykkelig.» William smilte. «Det er jeg.» «Og Tobias?» spurte faren.

«Hvordan har han det?» William så inn gjennom vinduet. Tobias sto på kjøkkenet og lo sammen med moren. «Han har blitt en del av familien.» sa William stille. «Ja.» Faren smilte. «Det tror jeg moren din bestemte allerede første gangen hun møtte ham.» Begge lo. Etter lunsjen gikk alle fire en tur rundt den frosne innsjøen. Moren gikk sammen med Tobias. William og faren gikk noen meter bak. «Pappa?» sa William. «Ja?» «Har du noen gang angret på at du tok over bedriften?» Faren tenkte seg lenge om. «Aldri.» «Men jeg har angret de gangene jeg lot jobben komme foran familien.» William ble stille. «Det må du aldri gjøre.» fortsatte faren. «En bedrift kan alltid bygges større.» Han så bort på Tobias, som lo sammen med moren litt lenger fremme. «Men menneskene du elsker…» Han gjorde en liten pause. «Dem må du ta vare på mens du har dem.» William fulgte blikket hans. Han så Tobias snu seg og smile mot ham. William smilte tilbake. «Det skal jeg.» sa han rolig. «Det lover jeg.» Faren la hånden på skulderen hans. «Da kommer du til å bli en god direktør en dag.» William nikket. Men innerst inne tenkte han på noe helt annet. Ikke styremøter. Ikke kontrakter. Ikke økonomi. Han tenkte på mannen som gikk noen meter foran ham. Da de kom tilbake fra turen rundt vannet, hadde ettermiddagssolen begynt å synke bak grantoppene. Hele landskapet fikk et gyllent skjær. Moren til William tente stearinlys inne på hytta, og lukten av varm kakao spredte seg i rommet. «Sett dere ned.» sa hun med et smil. «Jeg har laget kakao og vafler.» «Du skjemmer oss bort.» lo William. «Det er en mors jobb.» svarte hun ertende. Alle fire satte seg rundt det store spisebordet. Stemningen var rolig. Ingen hadde dårlig tid. Tobias så ut gjennom vinduet. «Jeg skjønner hvorfor dere kjøpte denne hytta.» sa han. «Det er utrolig fredelig her.» Williams far nikket. «Det var akkurat det vi ønsket.» «Et sted hvor vi kan koble av.» Han tok en slurk av kaffen. «Og hvor familien kan samles.» Han la ekstra trykk på det siste ordet. Tobias merket det. Han smilte forsiktig. Etter en stund reiste William seg. «Jeg tror jeg går en liten tur.» sa han. Faren så opp. «Jeg blir med.» De gikk ut på verandaen. Luften var skarp. Små snøfnugg begynte igjen å falle fra himmelen. Ingen av dem sa noe den første tiden. Til slutt brøt faren stillheten. «Har du tenkt mer på det vi snakket om tidligere?» William nikket. «Ja.» «Og?» William lente underarmene mot rekkverket. «Jeg gleder meg.» «Til hva?» «Til den dagen jeg får overta.» Han smilte litt. «Men jeg gruer meg også.» Faren så rolig på sønnen. «Det er et godt tegn.» «Hvorfor det?» «Fordi mennesker som aldri er redde for ansvar, ofte ikke forstår hvor stort ansvaret er.» William tenkte over ordene. «Kanskje.» Faren fortsatte. «Vet du hvorfor styret har så stor tro på deg?» William ristet på hodet. «Nei.» «Fordi du stiller spørsmål.» «Du tror ikke at du kan alt.» «Og fordi du lytter.» William smilte svakt. «Det har jeg kanskje lært hjemme.» Faren lo. «Litt.» Han ble alvorlig igjen. «Men det er én ting jeg håper du aldri glemmer.» William møtte blikket hans. «Hva da?» Faren pekte mot vinduet. Inne i hytta sto Tobias sammen med moren og lo mens de ryddet av bordet. «Ham.» sa faren rolig. «Hvis du en dag lar jobben ta all tiden din, mister du det viktigste du har.» William fulgte blikket hans. Han kjente et lite stikk i brystet. «Det skal ikke skje.» sa han bestemt. «Lover du?» spurte faren. William svarte uten å nøle. «Ja.» «Jeg elsker bedriften.» «Men jeg elsker Tobias mer.» Faren smilte. Det var første gang sønnen sa ordene så tydelig. «Da er jeg ikke bekymret.» William så overrasket på ham. «Ikke?» «Nei.» Faren la hånden på skulderen hans. «For en god leder vet forskjellen på det som er viktig…» Han gjorde en liten pause. «…og det

som er uerstattelig.» William ble stående og se mot Tobias. Tobias oppdaget blikket hans gjennom vinduet. Han smilte og vinket. William vinket tilbake. Da de kom inn igjen, hadde Tobias og moren dekket bordet til kveldsmat. «Der er dere.» sa moren. «Vi begynte nesten å lure på om dere hadde gått dere bort.» «Vi hadde bare en liten prat.» svarte faren. Tobias så nysgjerrig bort på William. «Om hva?» William smilte. «Om fremtiden.» «Og?» William gikk bort til Tobias og la en hånd forsiktig mot korsryggen hans. «Jeg gleder meg til den.» Tobias smilte varmt. «Det gjør jeg også.» Ingen av de andre kommenterte den lille bevegelsen. Men Williams mor og far utvekslet et stille blikk. De så hvordan sønnen deres hadde forandret seg. Han var fortsatt målbevisst. Fortsatt ambisiøs. Men nå hadde han funnet et menneske som minnet ham om hvorfor alt arbeidet egentlig betydde noe. Og det gjorde dem begge trygge på at den dagen William en gang overtok familiebedriften, ville han ikke bare bli en dyktig direktør. Han ville også være en mann som aldri glemte hvem han kom hjem til. Søndag kveld kom altfor fort. Bilen gled rolig inn i parkeringskjelleren under Williams leilighetsbygg. Ingen av dem hadde sagt stort den siste halvtimen. Det var ikke en ubehagelig stillhet. Bare den gode stillheten som oppstår når man har hatt en fin dag sammen. William slo av motoren. «Takk for i dag.» sa Tobias. William så overrasket på ham. «Du takker meg?» «Ja.» Tobias smilte. «Det var en av de hyggeligste dagene jeg har hatt på lenge.» William lente seg litt mot ham. «Jeg tror mamma og pappa ble veldig glade for at du var med.» «Det føltes sånn.» «Du la merke til det?» «Ja.» Tobias lo lavt. «Moren din passet stadig på at kaffekoppen min var full.» William begynte å le. «Det betyr at hun liker deg.» «Såpass?» «Det er hennes måte å vise omsorg på.» De tok heisen opp til toppleiligheten. Da dørene åpnet seg, gikk Tobias automatisk først ut. William ble stående et øyeblikk og betraktet ham. Tobias hengte fra seg jakken. Satte skoene pent på plass. Gikk inn på kjøkkenet. Åpnet kjøleskapet. «Vi har fortsatt litt ost igjen.» sa han. «Og syltetøy.» William smilte for seg selv. Alt skjedde helt naturlig. Ingen av bevegelsene virket planlagte. Tobias oppførte seg ikke som en gjest. Han oppførte seg som om han var hjemme. «Hva smiler du av?» spurte Tobias. William lente seg mot kjøkkenøya. «Deg.» «Meg?» «Ja.» «Du åpnet kjøleskapet uten å spørre.» Tobias lo. «Skulle jeg spurt?» «Nei.» William ristet på hodet. «Jeg synes bare det er fint.» Tobias gikk bort til ham. «Vet du hva jeg tror?» «Hva da?» «Jeg tror foreldrene dine ser på meg som en del av familien.» William svarte med en gang. «Det gjør de.» «Virkelig?» «Ja.» Han smilte. «Mamma spurte meg faktisk forrige uke hva du ønsket deg til jul.» Tobias sperret øynene opp. «Gjorde hun?» «Ja.» «Hun sa at alle i familien skulle få en gave.» Tobias kjente øynene bli blanke. «Det betyr veldig mye.» William tok hånden hans. «Du trenger aldri å lure på om du er velkommen.» De ble stående tett inntil hverandre. «William?» «Ja?» «Kan jeg spørre deg om noe?» «Alltid.» Tobias nølte litt. «Har du noen gang tenkt på hvordan livet vårt ser ut om ti år?» William smilte. «Mange ganger.» «Hva ser du?» Han svarte ikke med en gang. I stedet gikk han bort til de store panoramavinduene. Oslo lå opplyst under dem. «Jeg ser en bedrift som jeg håper jeg leder på en god måte.» sa han rolig. «Jeg ser mamma og pappa som kan nyte pensjonisttilværelsen.» Han vendte seg mot Tobias. «Og jeg ser deg.» «Meg?» «Ja.» William smilte. «Jeg vet ikke hvor du jobber.» «Kanskje i en barnehage.» «Kanskje et helt annet sted.» «Men hver kveld kommer du hjem.» Han gjorde en liten pause. «Til meg.» Tobias kjente hjertet banke raskere. «Det høres fint ut.»

hvisket han. William gikk tilbake til ham. «Hva ser du?» Tobias tenkte seg om. «Jeg ser ikke så langt frem.» «Nei?» «Nei.» Han smilte. «Jeg tenker mest på én dag av gangen.» William lo. «Det er kanskje derfor du holder meg litt nede på jorda.» «Tror du?» «Absolutt.» Telefonen til William begynte å vibrere. En e-post hadde kommet inn. Han kastet et raskt blikk på skjermen. Avsenderen var faren. Styremøte – agenda for neste uke. William la telefonen fra seg uten å åpne den. Tobias så på ham. «Skal du ikke lese den?» William ristet rolig på hodet. «Nei.» «Hvorfor ikke?» William tok hånden hans igjen. «Fordi jeg har fri.» Han smilte. «Og når jeg har fri…» Han strøk tommelen over hånden til Tobias. «…vil jeg bruke tiden sammen med deg.» Tobias lente seg frem og ga ham et mykt kyss. «Da synes jeg vi skal gjøre nettopp det.» William smilte. «Enig.» Han slo av lyset i stuen. Bare peisen og de mange lysene fra byen lyste opp rommet. De satte seg tett inntil hverandre i sofaen. Mandagen ventet. En ny praksisuke ventet. Nye opplevelser. Nye utfordringer. Men akkurat den kvelden fantes det bare én ting som betydde noe. De hadde funnet en hverdag de begge håpet skulle vare lenge. Og uten at de visste det, var den hverdagen allerede i ferd med å bli starten på resten av livet deres. Mandag morgen startet som alle de andre. Kaffetrakteren putret på kjøkkenet. William sto ved stekepannen og stekte egg, mens Tobias smurte matpakker. «Du glemte agurken.» sa Tobias med et smil. William så ned på benken. «Det gjorde jeg faktisk.» «Godt du passer på meg.» «Det er derfor vi er to.» William smilte. «Jeg liker det svaret.» Etter frokosten kjørte William Tobias til barnehagen. Han stoppet utenfor inngangen. «Ha en fin dag.» sa han. «Du også.» Tobias åpnet døren, men snudde seg før han gikk ut. «William?» «Ja?» «Lykke til i dag.» «Med hva da?» «Jeg vet ikke.» Tobias smilte. «Jeg har bare en følelse av at noe spennende kommer til å skje.» William lo. «Da håper jeg du har rett.» Noen timer senere sto William sammen med Henrik på personalrommet. Barna sov middag, og det var uvanlig stille. Henrik tok en slurk kaffe. «Du har utviklet deg mye.» sa han. William smilte. «Takk.» «Jeg mener det.» Henrik lente seg tilbake. «Du er tryggere.» «Du lytter mer.» «Og du har begynt å stole på deg selv.» William nikket. «Det føles sånn.» Telefonen vibrerte i lommen. William tok den opp. Pappa Han så på Henrik. «Unnskyld.» Henrik nikket. «Bare ta den.» William gikk ut i garderoben og svarte. «Hei, pappa.» «Hei, William.» Stemmen var rolig, men alvorlig. «Har du et øyeblikk?» «Ja.» «Er alt i orden?» «Ja.» sa faren. «Ikke vær bekymret.» William pustet lettet ut. «Så bra.» «Men jeg trenger at du kommer innom kontoret etter praksis i dag.» William rynket pannen. «Kontoret?» «Ja.» «Styret skal være der.» «Styret?» William ble overrasket. «Har det skjedd noe?» «Nei.» sa faren. «Det handler om fremtiden.» William ble stille. «Min fremtid?» «Ja.» «Mer enn det ønsker jeg ikke å si over telefon.» William kjente pulsen øke. «Da kommer jeg.» Da samtalen var over, ble han stående et øyeblikk. Han så ned på telefonen. Tankene begynte å løpe. Hva kunne styret ønske? Hadde noe skjedd? Var det en ny investering? Eller gjaldt det virkelig ham? «William?» Henrik kom ut i gangen. «Går det bra?» William så opp. «Ja.» «Pappa ringte.» «Alt i orden?» «Ja.» «Men han vil at jeg skal møte styret etter jobb.» Henrik smilte. «Det høres viktig ut.» «Det gjør det.» William nikket. «Og litt skummelt.» Henrik la hånden på skulderen hans., «Noen ganger er de viktigste møtene også de mest nervepirrende.» Samtidig satt Tobias på gulvet sammen med barna. De bygde et høyt tårn av store klosser. Den lille gutten Emil så opp. «Tobias?» «Ja?» «Tror du dette tårnet kan bli helt opp til taket?» Tobias

smilte. «Hvis vi samarbeider, kan vi kanskje komme ganske nær.» Barna jublet. «Da bygger vi!» Marianne sto i døråpningen og betraktet dem. Hun la merke til hvordan Tobias lot barna komme med ideene. Hvordan han aldri tok over. Hun smilte stille. «Du blir en fantastisk barnehagelærer.». hvisket hun for seg selv. Da klokken nærmet seg halv fire, møttes Tobias og William ved bilen. William virket mer alvorlig enn vanlig. Tobias la merke til det med én gang. «Hva har skjedd?» spurte han forsiktig. William åpnet bildøren for ham. «Pappa ringte.» «Er alt bra?» «Ja.» «Men styret vil møte meg.» Tobias så overrasket ut. «I dag?» «Ja.» William startet bilen. «Jeg aner ikke hvorfor.» Tobias la hånden rolig over hånden hans. «Uansett hva det gjelder…» Han smilte varmt. «Så klarer du det.» William møtte blikket hans. Et lite smil kom tilbake. «Takk.» sa han lavt. «Det betyr mer enn du tror.» Sammen kjørte de mot familiebedriftens hovedkontor. Ingen av dem visste hva som ventet. Men begge forsto at denne ettermiddagen kunne bli begynnelsen på et nytt kapittel i Williams liv – et kapittel som en dag skulle føre ham hele veien til direktørstolen. Den høye glassbygningen raget over de omkringliggende kontorene. William svingte bilen rolig inn foran hovedinngangen til familiebedriftens hovedkontor. Tobias så opp på bygningen. «Jeg tror aldri jeg blir vant til hvor stort dette er.» sa han stille. William smilte svakt. «Jeg vokste opp med å løpe rundt i disse gangene.» «Da føles det kanskje litt som et hjem?» William tenkte seg om. «På en måte.» «Men det er også et sted med mye ansvar.» De gikk inn gjennom den store resepsjonen. Den lyse marmoren skinte under taklampene. Ansatte hilste vennlig da William kom inn. «God ettermiddag, William.» «Hei, Thomas.» «God ettermiddag.» «Hei, Ingrid.» Tobias la merke til noe. Alle smilte oppriktig til William. Ingen virket redde for ham. «Du kjenner mange.» hvisket Tobias. William lo lavt. «Jeg har vært her siden jeg var liten.» Resepsjonisten reiste seg. «God ettermiddag, William.» «Direktøren og styret venter i styrerommet.» William nikket. «Takk.» Hun smilte mot Tobias. «Velkommen.» «Tusen takk.» svarte Tobias. William vendte seg mot Tobias. «Har du noe imot å vente litt?» «Selvfølgelig ikke.» «Mamma er oppe på kontoret sitt.» «Hun kommer sikkert snart.» «Og hvis møtet tar litt tid, kan du vente i gjesteloungen.» Tobias smilte. «Ikke tenk på meg.» Han la hånden på Williams arm. «Bare gå inn og vær deg selv.» William møtte blikket hans. «Det skal jeg.» Før William gikk mot heisen, tok Tobias forsiktig hånden hans. «Lykke til.» sa han lavt. William smilte. «Takk.» Han ga Tobias et raskt kyss på kinnet før han gikk. Heisdørene lukket seg. William pustet dypt. Hjertet slo raskere enn vanlig. Da heisen stoppet i toppetasjen, sto faren allerede og ventet. «Der er du.» sa han. «Hvordan går det?» «Jeg er litt nervøs.» innrømmet William. Faren lo varmt. «Det hadde bekymret meg mer hvis du ikke var det.» De gikk sammen ned den lange korridoren. På veggene hang bilder fra bedriftens historie. Gamle fabrikkbygninger. Tidligere direktører. Priser og utmerkelser. William stoppet et øyeblikk foran et bilde av bestefaren. «Han startet alt dette.» sa han stille. Faren nikket. «Og en dag skal du føre det videre.» De kom frem til de store dørene inn til styrerommet. Faren la hånden på dørhåndtaket. «Er du klar?» William trakk pusten dypt. «Ja.» Døren åpnet seg. Rundt det lange bordet satt styremedlemmene. Alle reiste seg da William kom inn. «God ettermiddag.» sa styrelederen. «God ettermiddag.» svarte William. Han håndhilste på hver enkelt. Stemningen var varm. Ikke stiv. Styrelederen ba ham sette seg. «William.» begynte han. «Du lurer sikkert på hvorfor vi ønsket å møte deg.» William nikket.

«Ja.» Den eldre mannen smilte. «Vi har fulgt utviklingen din i flere år.» «Ikke bare gjennom arbeidet her.» «Men også gjennom studiene.» William lyttet oppmerksomt. «Faren din har fortalt oss om praksisen din.» «Om hvordan du samarbeider med mennesker.» «Hvordan du tar ansvar.» «Og hvordan du møter utfordringer.» William så overrasket på faren. Faren smilte bare. «Vi ønsker å være tydelige.» fortsatte styrelederen. «Du skal fullføre studiet ditt.» «Det er det ingen tvil om.» William nikket. «Det kommer jeg til.» «Bra.» Styrelederen lente seg litt frem. «For når den dagen kommer…» Han gjorde en kort pause. «…ønsker vi at du begynner din opplæring som selskapets neste administrerende direktør.» Det ble helt stille i rommet. William visste ikke hva han skulle si. Han så bort på faren. Faren smilte stolt. «Jeg sa jo at dette handlet om fremtiden.» William svelget. «Jeg…» Han trakk pusten dypt. «Jeg vet nesten ikke hva jeg skal si.» Styrelederen smilte Du trenger ikke svare i dag.» «Vi ønsker bare at du skal vite at vi har full tillit til deg.» William lente seg rolig tilbake i stolen. For første gang begynte fremtiden å føles virkelig. Ikke bare som en drøm. Men som et ansvar han en dag skulle bære – med stolthet, ydmykhet og vissheten om at Tobias ventet på ham utenfor døren. William ble sittende noen sekunder uten å finne ordene. Han så rundt bordet. Styrelederen .De andre styremedlemmene. Faren. Alle så på ham med forventning, men ingen presset ham til å svare. Til slutt trakk William pusten rolig. «Tusen takk.» sa han lavt. «Det betyr utrolig mye å høre at dere har tillit til meg.» Styrelederen smilte. «Den tilliten har du gjort deg fortjent til.» Et av de eldste styremedlemmene lente seg frem. «Vet du hva som imponerer meg mest?» William ristet på hodet. «Nei.» «At du valgte å studere noe helt annet enn økonomi.» William så overrasket ut. «Virkelig?» «Ja.» Mannen nikket. «Mange trodde det var et merkelig valg.» Han smilte. «Jeg mener det var et klokt valg.» William rynket pannen. «Hvordan tenker du?» «Du lærer å forstå mennesker.» svarte styremedlemmet. «En bedrift handler ikke bare om regnskap og strategi.» «Den handler om menneskene som går på jobb hver eneste morgen.» Flere rundt bordet nikket. Faren tok ordet. «Det var akkurat derfor jeg støttet valget ditt.» William så bort på ham. «Selv om mange stilte spørsmål?» «Ja.» Faren smilte. «Jeg visste at du ville lære noe som ingen økonomibok kan lære deg.» Styrelederen la hendene på bordet. «Når du en dag overtar denne bedriften…» sa han. «…ønsker vi ikke en kopi av faren din.» William lyttet. «Vi ønsker William.» Ordene traff ham. Han hadde aldri tenkt på det på den måten. «Det er én ting vi ber deg om.» fortsatte styrelederen. «Fullfør studiet.» «Lær alt du kan.» «Bruk tiden godt.» «Når vitnemålet er i hånden din om tre år…» Han smilte. «…står døren til direktørkontoret åpen.» William kjente en klump i halsen. «Jeg lover.» sa han bestemt. «Jeg skal fullføre.» «Og når den dagen kommer, skal jeg gjøre mitt beste for å føre bedriften videre.» Faren smilte stolt. «Det er alt jeg ønsker å høre.» Møtet varte en stund til. De snakket om fremtidige planer, om hvordan William gradvis skulle få delta på flere styremøter gjennom studietiden, og hvordan faren ønsket å lære ham opp steg for steg. Ingen forventet at han skulle kunne alt med én gang. Han skulle få tid. Tid til å lære. Tid til å vokse. Da møtet var over, fulgte faren ham ut i korridoren. Ingen av dem sa noe med det samme. Til slutt stoppet faren foran det store vinduet med utsikt over Oslo. «Jeg er stolt av deg.» sa han stille. William så på ham. «På grunn av møtet?» Faren ristet på hodet. «Nei.» «På grunn av den mannen du har blitt.» William kjente øynene bli blanke. «Takk, pappa.» Faren la armen

rundt skuldrene hans. «Kom.» sa han. «Det er noen som venter på deg.» William smilte med én gang. «Tobias.» «Ja.» Faren lo. «Jeg tror han har sett på klokken hvert femte minutt.» Heisen stoppet i resepsjonen. Da dørene åpnet seg, satt Tobias i gjesteloungen med en bok i fanget. Han så opp med én gang. Ansiktet lyste opp. William gikk rett bort til ham. «Hei.» sa Tobias. «Hei.» William klarte ikke å skjule smilet. «Hvordan gikk det?» spurte Tobias. William satte seg ved siden av ham. Han tok hånden hans. «Bedre enn jeg noen gang kunne ha forestilt meg.» «Fortell.» William så inn i øynene hans. «Styret vil at jeg skal overta bedriften en dag.» Tobias ble helt stille. «William…» «Men først…» William smilte. «…skal jeg fullføre studiet.» Tobias reiste seg. Uten å tenke seg om la han armene rundt William og ga ham en lang klem. «Jeg er så stolt av deg.» hvisket han. William holdt ham tett inntil seg. «Vet du hva jeg tenkte på gjennom hele møtet?» Tobias så opp. «Nei.» William smilte mykt. «At det første mennesket jeg hadde lyst til å fortelle det til…» Han strøk hånden forsiktig over kinnet til Tobias. «…var deg.» Tobias kjente tårene presse på. Han smilte gjennom dem. «Og jeg kommer til å stå ved siden av deg hele veien.» William tok hånden hans. Sammen gikk de ut av hovedkontoret. Bak dem ventet en fremtid fylt av ansvar. Foran dem ventet et liv de skulle bygge – side om side. Da de kom ut av hovedkontoret, hadde kveldsmørket lagt seg over Oslo. Snøen dalte rolig mellom gatelyktene. William stoppet opp på fortauet og trakk pusten dypt. Tobias stilte seg ved siden av ham. «Hvordan har du det?» spurte han. William smilte. «Jeg tror ikke jeg helt har forstått det ennå.» «Forstått hva?» «At styret faktisk har tro på meg.» Tobias tok hånden hans. «Det har de.» «Og vet du hvorfor?» William ristet på hodet. «Fordi de ser det samme som jeg ser.» William lo lavt. «Og hva ser du?» Tobias svarte uten å nøle. «En mann som kommer til å gjøre en forskjell.» William så ned et øyeblikk. «Jeg håper bare jeg er god nok.» Tobias stoppet opp. Han tok begge hendene til William. «Se på meg.» William gjorde det. «Du trenger ikke bevise noe for meg.» sa Tobias rolig. «Ikke for foreldrene dine.» «Ikke for styret.» «Du er allerede god nok.» William kjente ordene treffe ham. Han trakk Tobias forsiktig inntil seg. «Takk.» hvisket han. «Jeg vet ikke hva jeg skulle gjort uten deg.» Tobias smilte. «Heldigvis slipper du å finne ut av det.» Telefonen til William ringte. På skjermen sto det: Mamma Han svarte. «Hei.» «Hei, gutten min.» Stemmen hennes var full av forventning. «Hvordan gikk møtet?» William så bort på Tobias og smilte. «Det gikk veldig bra.» «Så bra!» utbrøt hun. «Da skal det feires.» William lo. «Det hadde jeg en følelse av.» «Ingen protester.» sa hun bestemt. «Jeg har allerede bestilt bord.» «Mamma…» «Klokken syv.» «Dere kommer begge to.» William ristet smilende på hodet. «Vi kommer.» «Hva sa hun?» spurte Tobias da samtalen var over. «Vi er innkalt.» «Innkalte?» «Ja.» William lo. «Til familiemiddag.» «Det høres alvorlig ut.» «Det er det.» «Mamma har visst bestemt at dette må feires.» En halvtime senere satt de rundt et stort bord på en elegant restaurant. Stearinlysene kastet et varmt lys over bordet. Williams mor reiste glasset sitt. «Jeg vil si noen ord.» Alle ble stille. Hun så først på mannen sin. Deretter på William. Til slutt på Tobias. «I dag handler ikke bare om et styremøte.» sa hun. «I dag handler om tillit.» Hun smilte mot sønnen. «Vi har alltid visst at du kunne lede en bedrift.» William ble rørt. «Men de siste årene har vi sett noe enda viktigere.» Hun gjorde en liten pause. «Vi har sett deg bli et godt menneske.» Williams far nikket. «Det er jeg helt enig i.» Han løftet glasset. «Og jeg tror faktisk studiet har gjort deg til en bedre leder enn noe kurs i

økonomi kunne gjort.» William smilte. «Takk.» Moren vendte seg mot Tobias. «Og så vil jeg si én ting til.» Tobias så overrasket opp. «Du har hatt mye å si for den utviklingen.» «Jeg?» «Ja.» Hun smilte varmt. «William smiler mer.» «Han ler mer.» «Og han har funnet en ro vi ikke har sett tidligere.» Tobias visste ikke hva han skulle si. «Tusen takk.» hvisket han. «Nei.» sa hun. «Det er vi som skal takke.» Hun tok hånden til Tobias. «Takk for at du gjør sønnen vår lykkelig.» William kjente en klump i halsen. Han så bort på Tobias. Tobias tørket diskret bort en tåre. Middagen fortsatte med latter, gode historier og planer for fremtiden. For første gang snakket de åpent om årene som lå foran dem. Styremøter. Studiet. Praksis. Drømmer. Og livet. Da desserten kom på bordet, lente Williams far seg frem. «Jeg har én regel.» sa han med et smil. Alle så på ham. «Når dere er ferdige med studiet om tre år…» Han så på William. «Da skal du overta som administrerende direktør.» Så så han på Tobias. «Og jeg håper du fortsatt sitter ved siden av sønnen min.» William tok automatisk hånden til Tobias under bordet. Tobias smilte varmt. «Det er planen.» William møtte blikket hans. «Den planen har jeg ingen intensjon om å forandre.» Under bordet flettet de fingrene sammen. Ingen sa noe om det. Men både moren og faren la merke til det. Og de smilte. For de visste at denne kjærligheten ikke bare var begynnelsen på et forhold. Den var begynnelsen på en familie. Da de kom hjem den kvelden, var klokken blitt over ti. Oslo lå badet i lys under dem. Fra toppleilighetens store panoramavinduer kunne de se bilene bevege seg som små lysende prikker gjennom gatene. William tok av seg dressjakken og hengte den over en stol. Han pustet tungt ut. «For en dag.» sa han. Tobias smilte mens han løsnet slipset sitt. «Den kommer du til å huske lenge.» William lo. «Det tror jeg også.» Tobias gikk bort til vinduet. Han ble stående med hendene i lommene. «Du.» sa han. William snudde seg. «Ja?» «Jeg har tenkt på noe.» «Fortell.» Tobias så utover byen. «I dag satt jeg og så på deg mens du snakket med styret.» William smilte. «Jeg var ganske nervøs.» «Det kunne ingen se.» svarte Tobias. «Du var rolig.» «Du lyttet.» «Og du svarte med respekt.» Han vendte seg mot William. «Jeg ble utrolig stolt.» William gikk bort til ham. «Virkelig?» «Ja.» Tobias nikket. «Jeg så ikke bare kjæresten min der inne.» «Jeg så den mannen du kommer til å bli.» William kjente ordene treffe ham. «Det betyr mye å høre.» Han åpnet balkongdøren. En kald vinterbris fylte stuen. «Kom.» sa han. «Vi går ut litt.» Tobias tok på seg skjerfet igjen. «Det er ganske kaldt.» «Bare et par minutter.» William smilte. De stilte seg ute på balkongen. Byen lå stille under dem. Lysene fra Operaen glitret i det fjerne. Snøen falt sakte gjennom luften. William lente armene mot rekkverket. «Vet du hva jeg tenkte på i dag?» spurte han. «Nei.» «Da styrelederen sa at de ønsket meg som direktør.» Tobias så på ham. «Hva tenkte du?» William smilte svakt. «At jeg ikke var redd.» «Ikke?» «Nei.» «For første gang føltes fremtiden riktig.» Tobias la hånden sin over Williams. «Hvorfor det?» William svarte uten å nøle. «Fordi jeg vet at jeg ikke skal gå gjennom den alene.» Tobias smilte. «Det skal du aldri.» De ble stående en stund uten å si noe. Snøfnuggene landet på jakkene deres. Til slutt lo Tobias. «Vi kommer til å fryse i hjel.» William lo. «Litt kanskje.» «Kom.» «Vi går inn.» Tilbake i stuen tente William peisen. Flammene fylte rommet med et varmt, gyllent lys. Tobias hentet to pledd fra sofaen. «Her.» sa han. «Du fryser.» William tok imot det. «Takk.» «Det er vel min tur til å passe litt på deg.» William smilte. «Jeg liker den tanken.» De satte seg tett sammen i sofaen. Peisen knitret rolig. Tobias lente hodet mot skulderen til William. «Kan jeg spørre deg

om én ting til?» William nikket. «Selvfølgelig.» «Hvis du en dag blir direktør…» Han nølte litt. «Tror du at livet vårt kommer til å forandre seg?» William tenkte lenge før han svarte. «Ja.» sa han ærlig. «Jeg kommer sikkert til å jobbe mer.» «Det blir flere møter.» «Mer ansvar.» Han tok hånden til Tobias. «Men én ting skal aldri forandre seg.» «Hva da?» William møtte blikket hans. «Du skal aldri måtte konkurrere med jobben om plassen i livet mitt.» Tobias kjente tårene presse på. «Det lover jeg deg.» fortsatte William. «Når jeg en dag går inn døren hjemme etter en lang arbeidsdag…» Han smilte varmt. «…skal det viktigste aldri være hvilke avtaler jeg har hatt.» Han strøk forsiktig over hånden til Tobias. «Det viktigste skal være hvem som venter på meg.» Tobias svarte med et mykt kyss. «Da lover jeg å være der.» William smilte mot ham. «Det er alt jeg trenger.» Utenfor fortsatte snøen å falle over Oslo. Inne i toppleiligheten satt de tett sammen foran peisen. Ingen av dem visste hva fremtiden ville bringe. Men én ting var de begge sikre på. Uansett hvilke veier livet tok dem, ønsket de å gå dem sammen. Mandag morgen var det ekstra livlig på universitetet. Snøen lavet ned, og studentene stampet snø av skoene idet de kom inn i kantinen. Julie satt allerede ved et bord med Andreas, Frida og Magnus. Hun vinket ivrig da hun fikk øye på Tobias og William.«Der er dere!» ropte hun.William lo. «Du er alltid først.» «Noen må redde de beste plassene.» svarte Julie. Tobias satte seg ned ved siden av henne. «Hva er det som haster sånn?» Julie tok en slurk kaffe. «Studentrådet har sendt ut informasjon.» «Om hva?» Magnus smilte. «Vinterfesten.» «Allerede?» spurte Tobias. Frida nikket. «Om tre uker.» Andreas lente seg frem. «Hele høyskolen blir pyntet.» «Det blir middag, musikk og dans.» William så bort på Tobias. «Har du lyst til å dra?» Tobias smilte. «Hvis du blir med, gjør jeg det.» William svarte med et lite nikk. «Da er vi enige.» Julie klappet i hendene. «Så bra!» Hun smilte lurt. «Da slipper jeg å overtale dere.» «Du hadde sikkert prøvd uansett.» sa William. «Selvfølgelig.» Julie lo. «Dere to er mye morsommere når dere er med.» Etter forelesningen gikk Tobias og William sammen mot parkeringsplassen. Luften var iskald. William tok skjerfet sitt litt høyere opp. «Jeg gleder meg faktisk.» sa han. «Til vinterfesten?» «Ja.» Tobias så overrasket på ham. «Du pleier jo ikke å like sånne arrangementer.» William trakk på skuldrene. «Ikke før.» «Hva har forandret seg?» William smilte. «Nå vet jeg at jeg får danse med deg.» Tobias begynte å le. «Hvem har sagt at jeg kan danse?» «Det finner vi ut.» «Og hvis jeg tråkker deg på føttene?» «Da overlever jeg.» William lo. «Så lenge du holder meg i hånden.» Senere samme ettermiddag var de tilbake i praksis. Barna var ute på lekeplassen. Den lille gutten Emil kom løpende mot Tobias. «Se!» ropte han. Han holdt opp en snølykt. «Den lagde vi!» Tobias satte seg på huk. «Den var kjempefin.» «Vil du tenne lys i den?» «Det kan vi gjøre.» svarte Tobias. På den andre siden av byen sto William sammen med Henrik. De hjalp barna med å lage en liten vinterlandsby av snø. Henrik smilte. «Vet du hva jeg legger merke til?» William så opp. «Hva da?» «Du snakker mye om Tobias.» William lo. «Gjør jeg?» «Hver eneste dag.» Henrik lente seg mot snøhaugen. «Du nevner ham når noe morsomt skjer.» «Når du er stolt.» «Når du lærer noe nytt.» William ble litt flau. «Jeg har kanskje ikke tenkt over det.» Henrik smilte. «Det trenger du heller ikke.» «Det betyr bare at han er viktig for deg.» William så ned et øyeblikk. Så kom smilet tilbake. «Ja.» sa han stille. «Han er det viktigste mennesket i livet mitt.» Den kvelden møttes Tobias og William igjen utenfor universitetet. Solen var i ferd med å gå ned. Himmelen glødet i rosa og

oransje toner. Tobias kom gående over parkeringsplassen. William ble stående og se på ham. Et varmt smil bredte seg over ansiktet hans. «Hva?» spurte Tobias da han kom bort. «Ingenting.» «Jo.» «Du ser på meg på den måten igjen.» William lo. «Hvilken måte?» «Som om du tenker veldig mye.» William tok hånden hans. «Det gjør jeg også.» «På hva?» William så inn i øynene hans. «På hvor heldig jeg er.» Tobias kjente hjertet banke litt raskere. «Og jeg tenker akkurat det samme.» De ble stående midt på parkeringsplassen, hånd i hånd. Rundt dem hastet mennesker forbi på vei hjem. Men for Tobias og William var det som om tiden stoppet opp et lite øyeblikk. Ingen av dem visste det ennå. Men vinterfesten som ventet om noen uker, skulle bli enda et viktig steg på reisen mot den fremtiden de begge drømte om. Onsdag morgen var universitetet fylt av liv. Studentene strømmet gjennom gangene med kaffekopper i hendene og sekker over skuldrene. William og Tobias gikk side om side mot auditoriet. «Er du klar for forelesning?» spurte William. Tobias trakk på skuldrene. «Så klar som jeg kan bli klokken åtte om morgenen.» William lo. «Du er virkelig ikke et morgenmenneske.» «Nei.» Tobias smilte. «Men jeg blir i bedre humør når jeg ser deg.» William ristet leende på hodet. «Du vet akkurat hva du skal si.» Da de kom inn i auditoriet, la de merke til at det sto en stor plakat ved tavlen. VINTERBALL FOR BARNEHAGELÆRERSTUDENTENE Julie var allerede på plass. Hun vinket ivrig. «Kom hit!» William og Tobias satte seg ved siden av henne. «Har du sett?» spurte Julie entusiastisk. Tobias nikket mot plakaten. «Ja.» «Det blir visst større enn vi trodde.» Frida lente seg frem. «Det kommer studenter fra alle kull.». Magnus smilte. «Og det blir utdeling av priser.» William så overrasket ut. «Priser?» «Ja.» Andreas nikket. «Blant annet for årets praksisgruppe.» «Det visste jeg ikke.» sa Tobias. Julie gliste. «Det visste ingen.» «Studentrådet offentliggjorde det i morges.» William lente seg tilbake. «Da blir det en spennende kveld.» Foreleseren kom inn. Alle fant plassene sine. De neste timene handlet om barns språkutvikling og relasjonsbygging. Da forelesningen var over, samlet Marianne og Henrik praksisstudentene. «Vi har en liten nyhet.» sa Henrik. Alle ble stille. «Barnehagene deres har gitt svært gode tilbakemeldinger.» Julie smilte bredt. «Så hyggelig.» Henrik fortsatte. «Faktisk så gode at universitetet ønsker å trekke frem noen av dere under vinterballet.» Tobias og William så overrasket på hverandre. Etter møtet gikk de ut i gangen. «Tror du de mener oss?» spurte Tobias. William trakk på skuldrene. «Jeg vet ikke.» «Men jeg håper ikke du begynner å stresse.» Tobias lo. «Du kjenner meg litt for godt.» «Det gjør jeg.» William stoppet opp. Han tok hånden til Tobias. «Hør på meg.» Tobias møtte blikket hans. «Ja?» «Priser er hyggelige.» «Ros er hyggelig.» «Men det forandrer ingenting.» Tobias smilte. «Hva mener du?» William svarte rolig. «Du trenger ikke et diplom for at jeg skal være stolt av deg.» Tobias kjente en varme spre seg i brystet. «Og du trenger ikke å bli direktør en dag for at jeg skal være stolt av deg.» William lo. «Da er vi vel ganske heldige begge to.» Julie kom bort til dem med et lurt smil. «Unnskyld.» Begge snudde seg. «Jeg avbryter kanskje noe romantisk.» William lo. «Kanskje litt.» Julie himlet med øynene. «Det tåler dere.» Hun holdt opp mobilen. «Vi skal ta klassebilde til studentavisen.» «Kom igjen.» Alle studentene samlet seg utenfor universitetet. Fotografen stilte dem opp. «Litt tettere sammen.» ropte han. Julie tok tak i Tobias og stilte ham ved siden av William. «Sånn.» sa hun fornøyd. «Der hører du hjemme.» Tobias så bort på William og smilte. William la diskret

hånden mot ryggen hans. «Klar?» spurte fotografen. Alle nikket. «Tre…» «To…» «Én…» Blitzen lyste opp den snødekte skolegården. Ingen av dem visste det da.Men bildet skulle mange år senere henge innrammet på veggen hjemme hos William og Tobias – som et minne om den tiden da alt begynte. Og hver gang de så på det, ville de huske de tre årene på høyskolen som la grunnlaget for både kjærligheten deres og livet de senere skulle bygge sammen. Ukene gikk. Snøen lå fortsatt tung over Oslo, men dagene begynte sakte å bli lysere. Praksisen fortsatte, og både Tobias og William fikk stadig mer ansvar. Da fredagen endelig kom, var begge slitne. William hentet Tobias utenfor barnehagen, slik han hadde gjort nesten hver dag den siste tiden. Idet Tobias satte seg inn i bilen, pustet han tungt ut. «Jeg tror aldri jeg har vært så sliten.» William lo. «Du sier det hver fredag.» «Ja.» Tobias lente hodet mot setet. «Og hver mandag gleder jeg meg til å dra tilbake.» William smilte. «Da har du valgt riktig utdanning.» De kjørte gjennom sentrum. Lysene fra butikkene speilet seg i den våte asfalten. «Har du lyst til å dra rett hjem?» spurte William. Tobias tenkte seg om. «Egentlig ikke.» «Hva har du lyst til?» William smilte lurt. «Jeg kjenner et sted.» Ti minutter senere parkerte de ved Aker Brygge. Fjorden lå nesten helt stille. Små bølger slo mot bryggekanten. De gikk langs vannet uten hastverk. «Det er fint her.» sa Tobias. «Ja.» William nikket. «Jeg pleier å dra hit når jeg trenger å tenke.» «Hva tenker du på i dag?» spurte Tobias. William smilte. «Ikke jobb.» «Ikke studier.» «Ikke styremøter.» «Bare oss.» Tobias så bort på ham. «Det liker jeg.» De fant en ledig benk med utsikt mot fjorden. William tok av seg skjerfet. «Kom.» sa han. Han la skjerfet rundt begge to. Tobias lo. «Du gjør dette hele tiden.» «Hva da?» «Passer på at jeg ikke fryser.» William smilte. «Det kommer jeg nok alltid til å gjøre.» Det ble stille. Bare lyden av sjøen fylte luften. Etter en stund tok Tobias ordet. «Jeg har aldri fortalt deg dette.» William så nysgjerrig på ham. «Hva da?» Tobias nølte. «Da jeg møtte deg første dagen på høyskolen…» Han smilte litt. «…trodde jeg du var altfor perfekt.» William begynte å le. «Perfekt?» «Ja.» «Du kom kjørende i en dyr bil.» «Du var alltid pent kledd.»«Alle visste hvem familien din var.» William ristet smilende på hodet. «Og derfor tenkte du at jeg var overfladisk?» Tobias lo beskjedent. «Litt.» William lo så tårene nesten trillet. «Det er kanskje den morsomste tingen du har sagt.» «Ikke le.» sa Tobias mens han dyttet ham forsiktig i skulderen. «Jeg er seriøs.» William tok hånden hans. «Hva tenker du nå da?»Tobias så lenge på ham.«Nå vet jeg at den viktigste delen av deg ikke er familien din.» «Ikke pengene.» «Ikke bedriften.» Han smilte varmt. «Den viktigste delen av deg er hjertet ditt.» William ble helt stille. Ordene traff ham dypere enn Tobias kunne ane.Han løftet hånden og strøk forsiktig over kinnet til Tobias. «Vet du hva jeg trodde om deg?» Tobias smilte. «Nei.» «Jeg trodde du aldri kom til å like meg.» «Hvorfor det?» William trakk på skuldrene. «Fordi jeg var redd for at du bare skulle se navnet mitt.» «Ikke meg.» Tobias tok begge hendene hans. «Jeg ser deg.» sa han rolig. «Og jeg kommer alltid til å se deg.» William lente pannen mot Tobias sin. Begge lukket øynene. Verden rundt dem forsvant. Det fantes bare lyden av bølgene. Den kalde vinterluften. Og hjertene som slo rolig i takt. Etter noen sekunder kysset Tobias ham mykt. «Jeg elsker disse øyeblikkene.» hvisket han. William smilte. «Hvilke øyeblikk?» «Når det bare er oss.» William kysset ham tilbake. «Da skal jeg sørge for at vi får mange flere av dem.» De reiste seg og begynte å gå langs brygga igjen. Hånd i hånd. Uten hastverk. For de hadde oppdaget noe viktig. De største øyeblikkene i livet var ikke

nødvendigvis de med applaus, priser eller store taler. Noen ganger var de største øyeblikkene de stille stundene – når to mennesker bare gikk ved siden av hverandre og visste at de hadde funnet hjem i hverandre. Lørdagen kom med klar himmel og et tynt lag nysnø over hele Oslo. Solen skinte gjennom de store vinduene i toppleiligheten. William sto allerede på kjøkkenet. Han hadde på seg en mørk genser med ermene brettet opp. Pannekakerøren sto klar på kjøkkenbenken. Da Tobias kom inn på kjøkkenet, stoppet han opp. Han smilte. «Du overrasker meg stadig.» William snudde seg. «God morgen.» «God morgen.» Tobias gikk bort og ga ham et lite kyss. «Hva skjer her?» «Frokost.» «Det ser jeg.» Tobias lo. «Men pannekaker?» William nikket. «Du nevnte en gang at bestemoren din pleide å lage pannekaker på lørdager.» Tobias ble helt stille. «Du husker virkelig alt.» William trakk beskjedent på skuldrene. «Når det handler om deg…» Han smilte. «…gjør jeg det.» De satte seg ved kjøkkenøya med hver sin tallerken. Tobias tok en bit og lukket øynene. «De er nesten like gode som bestemors.» William lo. «Nesten?» «Ingen slår bestemors.» «Det kan jeg leve med.» Etter frokosten begynte Tobias å rydde. Han åpnet oppvaskmaskinen uten å tenke. William ble stående og se på ham. «Hva?» spurte Tobias. «Ingenting.» «Jo.» William smilte. «Du gjør det igjen.» «Hva da?» «Du vet hvor alt står.» Tobias så seg rundt. Han oppdaget det først da William sa det. Kaffekoppene. Bestikket. Glassene. Alt gikk helt automatisk. Han smilte litt. «Jeg tenker ikke over det lenger.» William nikket. «Det gjør ikke jeg heller.» Telefonen ringte. William tok den opp. «Hei, pappa.» Tobias fortsatte å rydde mens William gikk bort til vinduet. «God morgen.» sa faren. «Forstyrrer jeg?» «Nei.» «Vi har akkurat spist frokost.» «Så bra.» Faren lo. «Moren din lurte på om Tobias likte pannekakene.» William begynte å le. «Hvordan visste hun at jeg lagde pannekaker?» «Hun kjenner deg.» svarte faren. «Og hun kjenner meg.» «Jeg ringer av en annen grunn.» fortsatte faren. William ble mer alvorlig. «Ja?» «Neste måned skal vi ha den årlige familiegallaen.» William nikket. «Stemmer.»«Styret kommer.» «Samarbeidspartnerne kommer.» «Og hele familien.» Han tok en liten pause. «Jeg ønsker at Tobias blir med.» William smilte. «Det blir han glad for.» «Bra.» sa faren. «For jeg ønsker at folk skal bli kjent med ham.» William kjente hjertet slå litt raskere. «Det betyr mye.» «Det vet jeg.» Da samtalen var over, gikk William tilbake til kjøkkenet. Tobias så opp. «Var alt i orden?» «Ja.» William smilte. «Pappa inviterte oss til familiegallaen neste måned.» «Begge to?» «Ja.» «Han sa at han ønsker at alle skal bli kjent med deg.» Tobias ble stille. «Det…» Han lette etter ordene. «Det betyr veldig mye.» William gikk bort til ham. «Du er en del av livet mitt.» sa han rolig. «Da er det naturlig at du også blir en del av familiens viktigste kvelder.» Tobias tok hånden hans. «Noen ganger blir jeg litt redd.» William så undrende på ham. «Redd?» «For at alt dette er for godt til å være sant.» William løftet hånden og strøk tommelen forsiktig over kinnet hans. «Da skal jeg si deg én ting.» «Hva da?» «Jeg har aldri vært mer sikker på noe i hele mitt liv.» Tobias kjente en varme spre seg gjennom kroppen. «Og hva er du sikker på?» William smilte. «At jeg ønsker deg ved siden av meg.» «Ikke bare nå.» Han tok en liten pause og holdt blikket hans. «Men i alle årene som kommer.» Tobias klarte ikke å holde tårene tilbake. Han la armene rundt William og holdt ham lenge. «Jeg elsker deg.» hvisket han. William lukket øynene og holdt ham enda tettere. «Jeg elsker deg også.» Søndag kveld kom altfor fort. Helgen hadde gått med til lange frokoster, turer gjennom byen og rolige kvelder i toppleiligheten. Ingen av

dem hadde egentlig lyst til at mandagen skulle komme. William sto ved kjøkkenbenken og laget kveldsmat. Tobias dekket bordet. «Du.» sa William. «Ja?» «Kan du hente to glass?» «Selvfølgelig.» Tobias åpnet kjøkkenskapet uten å tenke. Han tok ned to vinglass og satte dem på bordet. William betraktet ham med et varmt smil. «Hva er det nå?» spurte Tobias og lo. «Jeg liker å se på deg.» «Det har jeg lagt merke til.» «Blir du lei?» Tobias gikk bort til ham. «Aldri.» Han ga William et mykt kyss. De satte seg ved spisebordet. Stearinlysene kastet et varmt skjær over rommet. «Jeg har tenkt mye de siste dagene.» sa William. «På styremøtet?» «Ja.» Han nikket. «Og på alt som ligger foran oss.» Tobias lyttet. «Jeg gleder meg.» fortsatte William. «Men jeg kjenner også på ansvaret.» «Det er naturlig.» sa Tobias. «Jeg vet.» William smilte. «Men hver gang jeg begynner å stresse…» Han tok hånden til Tobias. «…så tenker jeg på deg.» «På meg?» William nikket. «Du minner meg på hva som virkelig betyr noe.» «Familien.» «Menneskene.» «Å være til stede.» Han smilte. «Det lærte jeg ikke i et styrerom.» «Det lærte jeg av deg.» Tobias kjente en klump i halsen. «William…» «Du trenger ikke si noe.» William strøk tommelen over hånden hans. «Jeg ville bare at du skulle vite det.» Etter kveldsmaten gikk de bort til de store panoramavinduene. Byen glitret under dem. «Oslo er vakker om natten.» sa Tobias. «Ja.» William stilte seg bak ham. Han la armene forsiktig rundt livet hans. Tobias lente seg tilbake mot brystet hans. «Jeg kunne stått sånn i flere timer.» hvisket Tobias. «Det kunne jeg også.» Det ble stille. Etter en stund snudde Tobias seg. «Kan jeg spørre deg om noe?» «Alltid.» «Hva drømmer du om akkurat nå?» William smilte. «Ikke om ti år.» «Ikke om bedriften.» «Ikke om styremøter.» Han så Tobias inn i øynene. «Jeg drømmer om alle de små tingene.» «Hvilke?» «At vi en dag skal spise frokost hver morgen ved det samme bordet.» «At vi skal krangle om hvem som glemte å kjøpe melk.» «At vi skal se film en regnfull søndag.» «At vi skal invitere venner på middag.» «At vi skal bygge et hjem sammen.» Tobias kjente tårene presse på. «Det høres ut som verdens fineste drøm.» William smilte. «Jeg håper den blir virkelig.» Tobias tok begge hendene hans. «Vet du hva jeg drømmer om?» «Fortell.» «At vi fortsatt står sånn om tjue år.» William lo stille. «Bare tjue?» «Femti da.» «Bedre.» William kysset ham forsiktig. Telefonen til Tobias vibrerte. Julie hadde sendt en melding. Julie: **Husk vinterballet neste uke! Og ikke kom i en kjedelig dress, William!** Tobias begynte å le. «Hva er det?» William spurte nysgjerrig. Tobias viste ham meldingen. William ristet på hodet. «Hun kommer aldri til å forandre seg.» «Nei.» Tobias smilte. «Og det er kanskje like greit.» William la telefonen fra seg. Han så alvorlig på Tobias. «Lover du meg én ting?» «Ja.» «Uansett hva som skjer de neste årene…» Han tok en liten pause. «Om studiet blir vanskelig.» «Om jobben min blir krevende.» «Om livet byr på utfordringer.» Han flettet fingrene sine sammen med Tobias sine. «Så lover vi å snakke med hverandre.» Tobias nikket uten å nøle. «Det lover jeg.» «Og jeg lover én ting til.» William så spørrende på ham. «Hva da?» Tobias smilte varmt. «At jeg aldri skal slutte å heie på deg.» William kjente hjertet banke hardt. Han trakk Tobias inntil seg og holdt ham lenge. Utenfor falt snøen stille over byen. Inne i toppleiligheten hadde to unge menn begynt å bygge noe som var sterkere enn forelskelse.

Skyggen i mitt hjerte

Kapittel 8

Mandag morgen lå et tynt lag med nysnø over universitetsområdet. Studentene hastet mellom bygningene med kaffekopper i hendene, mens den kalde vinterluften fylte skoleplassen. William ventet ved hovedinngangen. Han hadde hendene i jakkelommene og et rolig smil om munnen. Da Tobias kom gående over plassen, løftet William hånden. «God morgen.» Tobias smilte med én gang. «God morgen.» Han stoppet foran William. «Har du ventet lenge?» William ristet på hodet. «Fem minutter.» «Du kommer alltid før meg.» William lo. «Det er fordi jeg liker å se deg komme.» Tobias kjente varmen stige i kinnene. «Du sier sånne ting helt uten videre.» «Burde jeg la være?» «Nei.» Tobias tok et lite skritt nærmere. «Absolutt ikke.» De gikk inn sammen. Den velkjente lukten av kaffe og nystekte rundstykker møtte dem fra kantinen. «Vi rekker en kaffe før forelesningen.» sa William. «Bare hvis du spanderer.» svarte Tobias med et lurt smil. William lo. «Det gjør jeg hver gang.» «Jeg vet.» «Og du klager aldri.» «Nei.» Tobias så ertende på ham. «Det hadde vært dumt.» Da de kom inn i kantinen, vinket Julie ivrig fra et hjørnebord. «Der er dere!» ropte hun. Andreas, Frida og Magnus satt allerede med hver sin kaffekopp. «Dere er sent ute.» sa Andreas. William så på klokken. «Vi er fem minutter for tidlig.» «Ja.» Julie lo. «Men vi har vært her i tjue.» William og Tobias satte seg. Julie lente seg frem over bordet. «Hvordan var helgen?» «Rolig.» svarte Tobias. «Vi var på hytta til foreldrene til William.» «Å!» Frida smilte. «Hvordan var den?» «Fantastisk.» sa Tobias. «Jeg hadde egentlig ikke lyst til å reise hjem igjen.» William smilte. «Det hadde ikke jeg heller.» «Foreldrene dine virker veldig hyggelige.» sa Magnus. William nikket. «De likte at Tobias var med.» Julie gliste. «Likte?» Hun lo. «De ser jo allerede på ham som en del av familien.» Tobias så ned i kaffekoppen. «Julie…» «Hva?» Hun smilte uskyldig. «Jeg sier bare sannheten.» William la merke til at Tobias ble litt sjenert. Han la hånden diskret over hånden hans under bordet. Tobias så opp. Smilet som møtte ham var rolig. Trygt. Han flettet fingrene sine sammen med Williams et kort øyeblikk før de slapp taket igjen. Ingen rundt bordet kommenterte det. Det føltes helt naturlig. «Hva står på planen i dag?» spurte Andreas. Frida fant timeplanen på mobilen. «To forelesninger.» «Gruppearbeid.» «Og møte med praksisveilederne.» William nikket. «Det blir en lang dag.» «Ja.» sa Tobias. «Men jeg gleder meg faktisk.» «Til gruppearbeid?» spurte Julie skeptisk. Alle begynte å le. «Nei.» svarte Tobias. «Til å lære mer.» Julie lente seg bakover. «Du er den eneste personen jeg kjenner som gleder seg til mandag morgen.» William smilte. «Det er en av grunnene til at jeg liker ham.» Tobias snudde seg mot ham. «Bare en av grunnene?» William lo. «Det finnes mange flere.» Klokken ringte. Studentene begynte å reise seg. William tok sekken sin over skulderen. «Kom.» sa han. «Vi rekker forelesningen hvis Julie ikke begynner på en ny historie.» Julie himlet med øynene. «Den var frekk.» «Litt.» lo Tobias. De gikk sammen gjennom den lange korridoren. William og Tobias gikk side om side. Av og til traff skuldrene deres hverandre. Ingen av dem flyttet seg. Det lille smilet mellom dem sa mer enn ord kunne gjort. For dem handlet ikke kjærlighet om store gester. Den handlet om de små øyeblikkene. Om å vente på hverandre om morgenen. Om en kopp kaffe før forelesning. Om et blikk som sa: Jeg er glad du er her. Og akkurat den morgenen var det mer enn nok. Forelesningen varte i nesten to timer. Da den var over, fylte summingen auditoriet. Studentene pakket sammen bøkene sine, mens foreleseren

skrev de siste notatene på tavlen. «Før dere går,» sa hun og vendte seg mot klassen, «skal dere arbeide med et prosjekt de neste ukene.» Alle ble stille. «Dere skal planlegge et pedagogisk opplegg for en barnegruppe, og dere skal knytte arbeidet opp mot rammeplanen og teorien vi har jobbet med dette semesteret.» Hun smilte. «Gruppene har jeg allerede satt sammen.» Julie lente seg mot Tobias. «Krysser fingrene.» «For hva?» hvisket Tobias. «At vi kommer på samme gruppe.» Foreleseren begynte å lese opp navnene. «Gruppe én…» Studentene noterte. «Gruppe to…» Flere nikket. Så kom den gruppen Tobias ventet på. «William.» «Tobias.» «Julie.» «Andreas.» Julie løftet armene i været. «Ja!» Hele klassen lo. Foreleseren smilte. «Jeg ser at noen er fornøyde.» Julie rødmet litt. «Beklager.» «Jeg ble bare glad.» Etter forelesningen fant de fire et ledig grupperom. William la notatboken på bordet. «Da setter vi i gang.» Julie lente seg tilbake. «Vent litt.» William så spørrende på henne. «Vi har ikke engang satt oss.» «Det er derfor vi må begynne nå.» Julie lo. «Du er håpløs.» Andreas åpnet den digitale oppgaven. «Vi skal lage et pedagogisk opplegg om samarbeid.» Tobias nikket. «Det passer jo godt.» «Etter praksisen har vi mange erfaringer.» William så bort på ham. «Har du noen idéer?» Tobias tenkte seg om. «Hva om vi lager en aktivitet hvor barna må løse oppgaver sammen i stedet for hver for seg?» Julie smilte. «Det liker jeg.» Andreas nikket. «Det gjør jeg også.» William skrev ned forslaget. «Hva ønsker vi at barna skal lære?» spurte han. Frida var ikke i gruppen, men hadde gått forbi døren og vinket. Julie vinket tilbake før hun snudde seg mot de andre igjen. «At de skal samarbeide.» «Lytte til hverandre.» «Og oppleve mestring.» William nikket. «Bra.» Han skrev videre. Etter en stund ble det stille .Alle arbeidet konsentrert. Tobias satt med en blyant mellom fingrene. Han stirret ned på arket. «Hva tenker du?» spurte William. «Jeg tenker på Emil.» «Gutten fra praksis.» William smilte. «Han som alltid ville bygge høye tårn?» «Ja.» Tobias lo. «Han klarte aldri å bygge alene.» «Men så snart noen hjalp ham, gikk det mye bedre.» Julie så opp. «Det er jo et perfekt eksempel.» «Kan vi bruke det?» Tobias nikket. «Ja.» To timer senere lente Andreas seg tilbake i stolen. «Dette gikk faktisk overraskende bra.» Julie smilte. «Vi kranglet ikke engang.» William lo. «Vi er kanskje blitt flinkere til å samarbeide.» Julie så ertende på Tobias. «Eller så er det fordi du og William alltid blir enige.» Tobias ristet leende på hodet. «Ikke alltid.» William så lurt på ham. «Jo.» «Nei.» «Jo.» Julie begynte å le. «Endelig!» «Der kom den første uenigheten.» Alle lo. Stemningen var lett. Da de pakket sammen, tok Tobias sekken over skulderen. «Har noen lyst på lunsj?» spurte Andreas. «Jeg holder på å sulte.» «Det høres ut som en god idé.» sa William. Han så bort på Tobias. «Hva sier du?» Tobias smilte. «Bare hvis du ikke spanderer i dag.» William hevet et øyenbryn. «Hvorfor det?» «Fordi det er min tur.» William lo varmt. «Da skal jeg ikke protestere.» Sammen gikk de ut av grupperommet. Samtalene fortsatte gjennom korridoren, og latteren deres fylte den lange gangen. For Tobias var det et lite øyeblikk, men et viktig et. Han hadde ikke bare funnet en kjæreste på høyskolen. Han hadde funnet venner som fikk universitetet til å føles som et sted han hørte hjemme. Etter lunsjen bestemte gruppen seg for å fortsette arbeidet på biblioteket. Det var roligere der. Store vinduer slapp inn vinterlyset, og mellom bokhyllene var det nesten helt stille. Julie satte fra seg kaffekoppen. «Dette er mye bedre enn grupperommet.» Andreas så rundt seg. «Her kan du i hvert fall høre deg selv tenke.» William dro frem den bærbare PC-en. «Da fortsetter vi.» Tobias satte seg ved

siden av William. Skuldrene deres var nesten inntil hverandre. «Hva mangler vi?» spurte Tobias. William bladde gjennom notatene. «Vi må koble aktivitetene til rammeplanen.» «Og begrunne hvorfor vi har valgt akkurat denne leken.» Tobias nikket. «Det kan jeg skrive.» William smilte. «Flott.» Julie lente seg frem. «Jeg har tenkt på noe.» Alle så på henne. «Hva om vi avslutter opplegget med en refleksjon sammen med barna?» Andreas så nysgjerrig ut. «Hvordan da?» «At vi spør dem hvordan det føltes å samarbeide.» «Hva som var vanskelig.» «Og hva som var morsomt.» Tobias smilte. «Det er en kjempegod idé.» William nikket. «Da får barna sette ord på opplevelsen sin.» De jobbet videre. Ingen hadde dårlig tid. Alle bidro. Etter en stund lente Tobias seg tilbake. «Vet dere hva jeg liker med gruppa vår?» Julie så opp. «Nei.» «Ingen prøver å bestemme over de andre.» William smilte. «Vi lytter.» «Ja.» sa Tobias. «Og da blir resultatet bedre.» Andreas så bort på William. «Du er flink til å få alle med.» William ristet forsiktig på hodet. «Det er vi alle.» «Nei.» sa Julie. «Du spør alltid hva vi andre tenker før du sier hva du mener.» William ble litt flau. «Gjør jeg det?» «Ja.» Julie smilte. «Og det gjør at alle tør å si noe.» Tobias satt stille og lyttet. Han kjente igjen den siden av William. Den samme roen. Den samme evnen til å få mennesker til å føle seg sett. Han smilte for seg selv. William merket det. «Hva tenker du på?» spurte han. Tobias møtte blikket hans. «At jeg er stolt av deg.» William lo lavt. «Du sier det ofte.» «Fordi det er sant.» Et øyeblikk ble de sittende og se på hverandre. Julie kremtet demonstrativt. Begge snudde seg. Hun satt med armene i kors og et stort smil. «Unnskyld at jeg forstyrrer det romantiske blikket deres.» Tobias begynte å le. «Julie!» «Hva?» Hun trakk på skuldrene. «Noen må passe på at oppgaven faktisk blir ferdig.» Alle rundt bordet lo. Da klokken nærmet seg fire, var de ferdige med det meste av arbeidet. William lagret dokumentet og lukket datamaskinen. «Bra jobbet.» sa han. Andreas lente seg tilbake. «Dette gikk mye raskere enn jeg trodde.» Julie smilte. «Det betyr vel at vi fortjener en pause.» «Enig.» sa Tobias. «Hva har dere lyst til å gjøre?» Julie tenkte seg om. «Vi kunne tatt en kaffe på veien hjem.» William så bort på Tobias. «Hva sier du?» Tobias smilte. «Det høres hyggelig ut.» William reiste seg og tok sekken over skulderen. «Da gjør vi det.» De gikk samlet ut av biblioteket. Latteren fylte korridoren mens de fortsatte samtalen om alt fra studiet til helgeplaner. Tobias gikk ved siden av William. Han kjente hånden deres så vidt streife hverandre. William så bort på ham og smilte. Et lite smil var alt som skulle til. Tobias smilte tilbake. Noen ganger var de enkleste øyeblikkene de som betydde aller mest. Den lille kaféen på hjørnet var nesten full. Studenter satt bøyd over bøker og datamaskiner, mens lukten av nykvernet kaffe fylte rommet. William åpnet døren og holdt den for Tobias. «Etter deg.» Tobias smilte. «Takk.» Julie så bort på Andreas og hvisket lavt: «Han gjør det hver eneste gang.» Andreas lo. «Ja.» «Og Tobias smiler hver eneste gang.» De fant et stort bord innerst i lokalet. William tok av seg jakken og hengte den over stolryggen. «Hva har dere lyst på?» spurte han. Julie rakte opp hånden. «Kanelbolle.» «Overraskende.» lo William. «Jeg vet.» svarte Julie. «Jeg er veldig forutsigbar.» Alle lo. Da de hadde bestilt, lente Andreas seg tilbake. «Jeg har et spørsmål.» Alle så på ham. «Hvordan møttes egentlig dere to?» Han pekte på Tobias og William. Julie lente seg straks frem. «Ja!» «Den historien har jeg faktisk aldri hørt.» Tobias så bort på William. «Vil du fortelle?» William smilte. «Du kan begynne.» Tobias lo litt. «Greit.» Han tok en slurk kaffe. «Den første dagen på studiet kom jeg altfor tidlig.» «Jeg kjente

ingen.» «Jeg satte meg alene i kantina.» William nikket. «Og jeg kom inn fem minutter senere.» «Jeg husker deg.» sa William. «Du satt med nesa langt nede i timeplanen.» Tobias lo. «Jeg prøvde bare å finne ut hvor auditoriet var.» «Du så ganske fortapt ut.» «Takk.» svarte Tobias ertende. William begynte å le. «Det var ikke ment som en fornærmelse.» Julie smilte bredt. «Så hva gjorde du?» William så på Tobias. «Jeg spurte om plassen ved siden av ham var ledig.» «Og så begynte vi å snakke.» «Om hva?» spurte Andreas. William tenkte seg om. «Egentlig om alt mulig.» «Studiet.» «Barnehager.» «Hvor vi kom fra.» «Og kaffe.» Tobias lo. «Veldig mye om kaffe.» «Visste dere med en gang at dere likte hverandre?» spurte Frida. Begge ble stille. William smilte først. «Nei.» «Ikke med en gang.» Tobias ristet på hodet. «Jeg syntes faktisk William virket litt skummel.» Alle rundt bordet begynte å le. «Skummel?» utbrøt Julie. William så overrasket ut. «Jeg?» «Ja.» Tobias lo. «Du hadde dressjakke på første studiedag.» «Du kom kjørende i en dyr bil.» «Og du virket så…» Han lette etter ordet. «…selvsikker.» William ristet leende på hodet. «Og jeg trodde du syntes jeg var en idiot.» «Gjorde du?» «Ja.» «Du var så stille.» «Jeg tenkte at du sikkert ikke likte meg.» Tobias så på ham med et varmt smil. «Så feil kan man ta.» Julie tørket en lattertåre. «Dette er den beste historien jeg har hørt.». Andreas nikket. «Og nå klarer dere knapt å være fra hverandre.» William så bort på Tobias. «Det stemmer kanskje.» Et lite øyeblikk ble det stille. Tobias tok kaffekoppen mellom hendene. «Vet dere hva jeg liker best?» spurte han. «Hva da?» sa Frida. «At vi fortsatt snakker sammen.» Alle så undrende på ham. «Hva mener du?» Tobias smilte. «Mange blir kjærester og slutter å være venner.» Han så på William. «Vi er fortsatt begge deler.» William møtte blikket hans. «Det håper jeg vi alltid kommer til å være.» Tobias nikket. «Det tror jeg vi blir.» Kaffen var drukket opp, og dagslyset utenfor begynte å forsvinne. Julie reiste seg først. «Kom.» sa hun. «Hvis vi blir sittende mye lenger, rekker vi ikke bussen.» Alle tok på seg jakkene. Da de kom ut i den kalde vinterluften, tok William automatisk hånden til Tobias. «Skal jeg kjøre deg hjem?» spurte han. Tobias smilte. «Ja.» Så så han inn i øynene hans. «Jeg har faktisk lyst til å være litt lenger sammen med deg i kveld.» William smilte varmt. «Da tror jeg vi finner på noe hyggelig.» Side om side gikk de mot bilen, mens vennene fulgte etter med latter og småprat. Hverdagen var kanskje enkel, men for Tobias var det nettopp de enkle dagene som ble de mest verdifulle. Den kalde kveldsluften møtte dem idet de kom ut fra kaféen. Julie, Andreas og Frida tok farvel og gikk mot bussholdeplassen. William og Tobias ble stående igjen. «Så…» sa William med et smil. «Du sa at du hadde lyst til å være litt lenger sammen med meg.» Tobias lo. «Ja.» «Var det et problem?» William ristet på hodet. «Tvert imot.» Han tok bilnøklene opp av lommen. «Jeg har faktisk en idé.» «Hva da?» «Bli med hjem.» «Så lager vi middag sammen.» Tobias smilte. «Det høres perfekt ut.» Tjue minutter senere parkerte William bilen i garasjen under toppleiligheten. De tok heisen opp. Idet dørene åpnet seg, gikk Tobias rett inn og tok av seg skoene. William ble stående i døråpningen og betrakte ham. «Hva er det?» spurte Tobias. William smilte. «Du gjør det igjen.» «Hva da?» «Du oppfører deg som om dette er hjemmet ditt.» Tobias lo. «Er ikke det lov?» William gikk bort til ham. «Jo.» sa han rolig. «Det er mer enn lov.» Tobias gikk bort til kjøleskapet. «Hva har vi?» William lo. «Hør på deg.» «Hva mener du?» «Du sa vi.» Tobias stoppet opp. Han tenkte seg om. Så begynte han å smile. «Det gjorde jeg visst.» William kjente en varm følelse spre seg i

brystet. «Jeg likte det.» «Så…» sa Tobias mens han åpnet kjøleskapet. «Pasta?» William nikket. «Det kan jeg få til.» «Du kan få til?» Tobias lo. «Jeg trodde vi skulle lage mat sammen.» «Ja.» William smilte lurt. «Men jeg tenkte å imponere deg litt.» «Å?» «Du får være kjøkkensjef.» Den neste halvtimen gikk med til latter, små ertende kommentarer og matlaging. «Nei, William.» sa Tobias og tok sleiven ut av hånden hans. «Du kan ikke røre så hardt.» «Hvorfor ikke?» «Da spruter sausen over hele kjøkkenet.» William så ned på komfyren. Det var allerede små røde flekker på benken. Han kremtet. «Kanskje du har et poeng.» Tobias begynte å le. «Kanskje?» William gikk bort til vasken. «Jeg kan vaske opp etterpå.» «Det høres rettferdig ut.» sa Tobias. «Jeg redder middagen.» «Og jeg tar oppvasken.» «Avtale.» De ga hverandre et lite håndtrykk. Begge begynte å le. Da maten var ferdig, dekket Tobias bordet. Han tente to stearinlys. William kom ut fra kjøkkenet med tallerkenene. «Det ser fint ut.» sa han. «Det blir hyggeligere med lys.» svarte Tobias. «Synes du ikke?» William møtte blikket hans. «Alt blir hyggeligere når du er her.» Tobias ristet leende på hodet. «Du blir mer romantisk for hver uke.» «Er det en klage?» «Nei.» Tobias smilte varmt. «Bare en observasjon.» De spiste lenge. Ingen av dem hadde dårlig tid. Etter en stund la Tobias fra seg gaffelen. «Kan jeg spørre deg om noe?» William nikket. «Selvfølgelig.» «Hvis du kunne valgt helt fritt…» Tobias lente seg litt frem. «Hvor ville du bodd om ti år?» William tenkte seg om. «Egentlig?» «Ja.» «Her i Oslo.» «I nærheten av familien.» «Og i et hjem hvor døren alltid er åpen for venner.» Han smilte. «Jeg liker tanken på et sted hvor folk føler seg velkomne.» Tobias nikket langsomt. «Det gjør jeg også.» William så på ham. «Og du?» «Jeg bryr meg egentlig ikke så mye om hvor.» sa Tobias. «Så lenge jeg trives med menneskene jeg bor sammen med.» William kjente hjertet slå litt raskere. «Det var et fint svar.» Tobias smilte. «Jeg tror et hjem handler mer om mennesker enn om vegger.» William strakte hånden over bordet. Tobias tok den uten å nøle. Ingen av dem sa noe. De satt bare der og holdt hverandre i hånden mens stearinlysene flakket mellom dem. Den kvelden handlet ikke om store planer eller viktige beslutninger. Den handlet om å finne glede i de små tingene. Et hjemmelaget måltid. Latter på kjøkkenet. Og vissheten om at de alltid fant ro når de var sammen. Etter middagen ryddet de kjøkkenet sammen. William sto ved vasken med oppvaskkosten i hånden. Tobias tørket tallerkenene og satte dem tilbake i skapene. «Du.» sa William. «Ja?» «Jeg tror faktisk vi har blitt ganske flinke til dette.» Tobias så bort på ham. «Til oppvask?» William lo. «Til å være oss.» Tobias smilte. «Det tror jeg også.» Da de var ferdige, gikk Tobias bort til stuevinduet. Regnet hadde begynt å tromme mot glasset. Byen glitret i det fjerne. «Perfekt vær.» sa Tobias. William så undrende på ham. «Perfekt?» «Ja.» «Til hva?» Tobias snudde seg med et lurt smil. «Filmkveld.» William lo. «Jeg hadde håpet du skulle si det.» «Men denne gangen får jeg velge film.» sa Tobias. William hevet et øyenbryn. «Hvorfor det?» «Fordi du valgte sist.» «Gjorde jeg?» «Ja.» «Og den filmen varte i tre timer.» William smilte uskyldig. «Den var veldig bra.» «Den var veldig lang.» svarte Tobias. Begge begynte å le. Tobias gikk bort til bokhyllen hvor filmsamlingen sto. Han lot fingrene gli over ryggene på coverne. «Hva med denne?» Han holdt opp en romantisk komedie. William så skeptisk ut. «Du vet at du kommer til å gråte.» «Det gjør jeg ikke.» «Jo.» William smilte. «Hver eneste gang.» «Ikke hver gang.» «Nesten.» Tobias dyttet ham lett i skulderen. «Du er håpløs.» «Men du liker meg likevel.» «Dessverre.» sa Tobias med et smil. William lo. «Dessverre?» «Ja.»

«Nå er det for sent å angre.» Filmen begynte. Lyset i stuen ble dempet. William satte seg i hjørnet av sofaen. Tobias krøp tett inntil ham under det store ullpleddet. «Er dette greit?» spurte Tobias. William la armen rundt skuldrene hans. «Dette er mer enn greit.» Den første halvtimen fulgte de nøye med. Etter hvert ble filmen mindre viktig. Tobias lente hodet mot skulderen til William. «Sover du?» hvisket William. «Nei.» «Du er veldig stille.» «Jeg bare liker å sitte sånn.» William smilte. «Det gjør jeg også.» Etter en stund kom den mest følelsesladde scenen i filmen. Tobias snufset lavt. William snudde hodet mot ham. «Der kom den.» Tobias tørket raskt under øynene. «Jeg vet ikke hva du snakker om.» William måtte le. «Selvfølgelig ikke.» «Ikke ert meg.» sa Tobias. «Jeg kan ikke noe for at jeg lever meg inn i filmer.» William tok hånden hans. «Det er en av grunnene til at jeg liker deg.» «At jeg gråter av filmer?» «Nei.» William smilte varmt. «At du tør å vise følelsene dine.» Tobias så opp på ham. «Synes du ikke det er litt flaut?» William ristet rolig på hodet. «Tvert imot.» Han strøk tommelen over hånden hans. «Det viser bare hvor stort hjertet ditt er.» Filmen var slutt. Etter rulleteksten ble de sittende i stillhet. Regnet trommet fortsatt mot vinduene. Peisen knitret rolig. «William?» sa Tobias lavt. «Ja?» «Takk.» William så undrende på ham. «For hva?» «For alle disse kveldene.» Han smilte forsiktig. «De er ikke spektakulære.» «Vi gjør ikke noe spesielt.» «Men de betyr mer for meg enn du kanskje tror.» William tok begge hendene hans. «Vet du hva?» «Nei.» «De betyr like mye for meg.» Tobias lente seg frem og kysset ham mykt. «Da håper jeg vi får mange flere slike kvelder.» William smilte. «Det håper jeg også.» De slo av TV-en og ble sittende tett sammen i sofaen. Ingen av dem hadde behov for å si mer. Stillheten mellom dem var ikke tom. Den var fylt av trygghet, nærhet og vissheten om at de hadde funnet et menneske de kunne være helt seg selv sammen med. Tirsdag ettermiddag var forelesningene ferdige tidligere enn planlagt. Studentene strømmet ut av auditoriet med bøker under armene. William ventet utenfor døren mens Tobias avsluttet en kort prat med foreleseren. Da Tobias kom bort, smilte William. «Klar?» «Ja.» «Hva ville foreleseren?» Tobias trakk på skuldrene. «Hun syntes gruppen vår hadde levert en god skisse til prosjektet.» William smilte stolt. «Det var hyggelig å høre.» De gikk ned trappen sammen. Julie og Andreas kom løpende etter. «Vent på oss!» ropte Julie. «Dere går alltid så fort.» William lo. «Vi trodde dere skulle til kantina.» «Det skulle vi.» sa Andreas. «Men først må vi spørre om noe.» Tobias så nysgjerrig på dem. «Hva da?» Julie smilte bredt. «Vi tenkte å invitere hele klassen hjem til oss på fredag.» «En liten spillkveld.» «Med pizza.» «Og kanskje litt karaoke.» William så bort på Tobias. Tobias måtte le. «Karaoke?» Julie nikket ivrig. «Ja!» «Du kan vel synge?» Tobias ristet bestemt på hodet. «Absolutt ikke.» «Jo.» sa William med et lurt smil. «Du synger i bilen.» Tobias sperret øynene opp. «William!» Julie begynte å le. «Å, dette må vi få høre.» «Det skjer aldri.» sa Tobias bestemt. «Vi får se.» svarte Julie. «Fredag klokken seks.» Hun så forventningsfullt på dem. «Kommer dere?» William så på Tobias. «Hva tenker du?» Tobias smilte. «Jeg har lyst.» «Da kommer vi.» Julie klappet i hendene. «Perfekt!» Etter at Julie og Andreas hadde gått videre, ble Tobias og William stående igjen på skoleplassen. «Tror du virkelig hun kommer til å finne frem karaoke?» spurte Tobias. William begynte å le. «Det er jeg nesten helt sikker på.» «Da kommer jeg til å dø av skam.» William la en arm rundt skuldrene hans. «Ikke hvis jeg synger sammen med deg.» Tobias så opp. «Du hadde faktisk gjort det?» «Selvfølgelig.» «Jeg lar deg

aldri stå alene.» De gikk videre mot parkeringsplassen. Luften var frisk, og solen tittet frem mellom skyene. «Vet du hva jeg liker med vennegjengen vår?» spurte Tobias. William åpnet bildøren for ham. «Fortell.» «Ingen prøver å være noe de ikke er.» «Vi kan le av hverandre.» «Men vi. passer også på hverandre.» William nikket. «Det er sant.» Han satte seg bak rattet. «Jeg har aldri hatt en vennegjeng som dette før.» På vei hjem kjørte de gjennom sentrum. Trafikken gikk sakte. Tobias så ut av vinduet. «Har du planer i kveld?» spurte han. William smilte. «Ingen.» «Da har jeg et forslag.» «Jeg hører.» «Hva om vi lager middag sammen igjen.» William lo. «Du liker visst kjøkkenet mitt.» «Nei.» sa Tobias ertende. «Jeg liker selskapet.» William så bort på ham et kort øyeblikk. «Det var et godt svar.» Da de kom hjem til toppleiligheten, tok Tobias av seg jakken og gikk rett mot kjøkkenet. «Hva har vi i kjøleskapet?» ropte han. William lente seg mot dørkarmen og betraktet ham med et smil. «Hva er det?» spurte Tobias da han oppdaget blikket. William ristet rolig på hodet. «Ingenting.» «Jo.» «Jeg bare…» Han tok noen skritt nærmere. «…liker å komme hjem når du er her.» Tobias ble stående helt stille. Så smilte han varmt. «Det gjør jeg også.» Han gikk bort til William, tok hendene hans og ga ham et mykt kyss. «Da synes jeg vi skal lage en god middag.» William smilte. «Sammen.» «Sammen,» svarte Tobias. Og side om side begynte de å lage maten, mens latteren igjen fylte kjøkkenet i den store toppleiligheten. Det var i slike hverdagsøyeblikk kjærligheten deres vokste – stille, naturlig og litt sterkere for hver dag som gikk. Tobias åpnet. kjøleskapet og studerte innholdet. «Vi begynner å få dårlig utvalg.» sa han med et smil. William stilte seg ved siden av ham. «Er det så ille?» «Vi har melk.» «Smør.» «To paprika.» Han løftet en halv agurk. «…og en ensom agurk.» William begynte å le. «Den ser litt trist ut.» «Den har hatt et tøft liv.» svarte Tobias alvorlig. William klarte ikke å holde latteren tilbake. «Da må vi handle.» sa William. «Nå?» «Ja.» Tobias så ut av vinduet. «Klokken er bare fem.» «Butikken er fortsatt åpen.» William tok bilnøklene fra kjøkkenbenken. «Kom.» Femten minutter senere trillet de en handlevogn gjennom matbutikken. Tobias stoppet foran grønnsakene. «Vi trenger tomater.» William la en pakke i vognen. «Og salat.» «Enig.» «Agurk?» Tobias lo. «Vi kan ikke la den ensomme hjemme være alene.» William ristet på hodet. «Den spøken angrer du på i morgen.» De gikk videre. William tok opp en pose pasta. «Denne?» «Ja.» «Og fløtesaus.» Tobias nikket. «Perfekt.» Da de kom til godterihyllen, stoppet Tobias. «Skal vi?» William smilte. «Vi skulle jo bare handle middag.» «Jeg vet.» «Men filmkvelder blir bedre med litt sjokolade.» William tok en plate melkesjokolade og la den i vognen. «Bare én.» «Bare én.» bekreftet Tobias. «Dere sier det hver gang.» En kjent stemme fikk dem begge til å snu seg. Julie sto noen meter unna med en handlekurv. Hun smilte bredt. «Hei!» utbrøt Tobias. «Er du også her?» «Tydeligvis.» Julie lo. Hun så ned i handlevognen deres. «Pasta.» «Tomater.» «Sjokolade.» Hun så opp igjen. «Filmkveld?» William nikket. «Det var planen.» Julie smilte fornøyd. «Jeg kjenner dere nesten litt for godt.» «Hva med deg?» spurte Tobias. Julie løftet handlekurven. «Jeg skal lage taco.» «Foreldrene mine kommer på besøk.» «Så hyggelig.» sa William. Julie nikket. «Ja.» Hun begynte å gå baklengs. «Vi sees på fredag!» «Det gjør vi.» ropte Tobias. Tilbake i leiligheten satte Tobias handleposene på kjøkkenbenken. «Kan du kutte grønnsakene?» spurte William. «Selvfølgelig.» «Men denne gangen får du ikke lov til å sprute saus over hele kjøkkenet.» William lo. «Jeg skal oppføre meg.» «Det sa du sist også.» Mens

maten sto og småkokte, satte Tobias seg på en barkrakk ved kjøkkenøya. Han betraktet William. «Hva?» spurte William da han oppdaget blikket. «Ingenting.» «Jo.» «Jeg bare liker å se på deg.» William smilte. «Nå bruker du mine replikker.» «Kanskje.» Tobias trakk på skuldrene. «Jeg lærer av den beste.» William gikk bort til ham. Han stilte seg mellom knærne til Tobias. «Vet du hva jeg liker aller best?» spurte han. «Nei.» «At vi kan gjøre noe så vanlig som å handle mat…» Han tok forsiktig hånden til Tobias. «…og likevel ha det så fint.» Tobias flettet fingrene sine sammen med hans. «Det er kanskje det som er et godt forhold.» William så spørrende på ham. «Hva mener du?» Tobias smilte mykt. «At man ikke trenger store ting hele tiden.» «Noen ganger er en handletur, en middag og en kveld hjemme mer enn nok.» William lente pannen mot Tobias sin. «Jeg kunne ikke vært mer enig.» Et øyeblikk ble de stående helt stille. Lyden av sausen som småkokte på komfyren fylte kjøkkenet. Så begynte William plutselig å le. «Hva nå?» spurte Tobias. William pekte mot gryten. «Vi snakket oss helt bort.» Tobias snudde seg. «William!» Sausen var i ferd med å koke over. Begge brast ut i latter. «Den middagen redder ikke seg selv,» sa Tobias og skyndte seg bort til komfyren. William tok et kjøkkenhåndkle og ristet leende på hodet. «Jeg tror vi fortsatt har litt å lære.» «Heldigvis,» svarte Tobias med et smil. «Da har vi mange flere middager å øve oss på.» Fredag kveld kom raskere enn de hadde forventet. William parkerte bilen utenfor leiligheten til Julie. Han slo av motoren og så bort på Tobias. «Er du klar?» Tobias trakk pusten dypt. «Til pizza.» «Ja.» «Til spill.» «Ja.» «Men ikke til karaoke.» William klarte ikke å holde latteren tilbake. «Du tenker fortsatt på det?» «Julie er uforutsigbar.» «Det har du helt rett i.» De tok heisen opp. Før William rakk å ringe på, ble døren revet opp. Julie sto i døråpningen med et stort smil. «Der er dere!» Hun ga Tobias en rask klem. Deretter William. «Kom inn!» Leiligheten var fylt av latter. Musikk spilte lavt i bakgrunnen. På stuebordet sto flere pizzaesker, snacks og brus. Andreas vinket fra sofaen. «Dere er sent ute.» William så på klokken. «Vi er to minutter forsinket.» «Det er sent.» lo Andreas. «Sett dere.» sa Julie. «Pizzaen er fortsatt varm.» Tobias tok et pizzastykke. «Dette luktet godt.» Julie smilte stolt. «Den æren kan jeg ikke ta.» «Vi bestilte.» Alle begynte å le. Etter maten fant Andreas frem et stort brettspill. «Da blir det lag.» sa han. Julie pekte raskt. «William og Tobias er på hvert sitt lag.» Begge så overrasket på henne. «Hvorfor det?» spurte Tobias. Julie smilte lurt. «Fordi dere alltid hjelper hverandre.» «Nå får dere konkurrere litt.» William lo. «Dette blir interessant.» Spillet startet. Stemningen ble raskt høylytt. «Nei!» utbrøt Julie. «Du kan ikke gjette det allerede!» William trakk på skuldrene. «Det var ganske enkelt.» Andreas ristet på hodet. «Du er altfor konkurransemenneske.» «Nei.» sa William. «Bare litt.» Tobias lente seg over bordet. «Han sier det samme når vi spiller hjemme.» Julie lo. «Da skjønner jeg alt.» Etter nesten to timer var spillet over. Andreas strakte armene over hodet. «Jeg gir opp.» «William vant.» Julie pekte på Tobias. «Din kjæreste jukser.» William sperret opp øynene. «Jeg gjorde ikke det!» «Bevis det.» sa Julie ertende. Alle brast ut i latter. Da latteren hadde lagt seg, reiste Julie seg. Hun gikk bort til TV-benken. «Da er det tid for kveldens siste aktivitet.» Tobias så skeptisk på henne. «Julie…» Hun snudde seg sakte. Et bredt smil vokste frem. «Karaoke.» Tobias tok seg dramatisk til pannen. «Jeg visste det.» William lo så han måtte støtte seg til sofaen. «Første sang.» sa Julie. «William og Tobias.» «Nei.» sa Tobias bestemt. «Jo.» svarte alle de andre samtidig. Tobias så fortvilet bort på

William. «Du lovte å hjelpe meg.» William tok hånden hans. «Det gjør jeg.» «Vi synger sammen.» Musikken startet. Begge sto foran TV-en med hver sin mikrofon. De første sekundene var Tobias helt stille. William lente seg forsiktig mot ham. «Se på meg.» hvisket han. Tobias gjorde det. William smilte. «Det er bare oss.» Tobias trakk pusten. Så begynte han å synge. Først forsiktig. Deretter litt høyere. William stemte i. Snart lo de begge mer enn de faktisk sang. Da sangen var ferdig, fylte applaus stuen. Julie tørket en lattertåre. «Dette var fantastisk.» Andreas nikket. «Ikke fordi dere sang rent.» «Men fordi dere hadde det så gøy.» Tobias satte fra seg mikrofonen. «Jeg kommer aldri til å gjøre dette igjen.» Julie smilte lurt. «Det sa du før du begynte også.» William la armen rundt skuldrene hans. «Du var flink.» Tobias lo. «Du lyver veldig dårlig.» «Kanskje.» sa William. «Men jeg mente det.» Da kvelden nærmet seg slutten, tok de på seg jakkene. Julie fulgte dem ut i gangen. «Takk for en fin kveld.» sa Tobias. «Det er vi som skal takke.» Julie smilte varmt. Hun så på Tobias og William. «Vet dere hva jeg liker aller best med dere?» Begge ristet på hodet. «Dere får hverandre til å le.» Det ble stille et øyeblikk. William tok hånden til Tobias. «Det håper jeg vi aldri slutter med.» Tobias klemte hånden hans forsiktig. «Det tror jeg ikke vi gjør.» Sammen gikk de ned trappen og ut i den kalde vinterkvelden. Bak dem lå latteren fortsatt igjen i leiligheten. Foran dem ventet en ny dag – og enda flere minner de skulle skape sammen. Mandag morgen var det uvanlig stille i auditoriet. Studentene satt med kaffekoppene foran seg mens foreleseren gjorde klar presentasjonen. Tobias bladde i notatboken. «Har du lest e-posten som kom i går?» spurte han lavt. William nikket. «Den om den nye praksisoppgaven?» «Ja.» «Jeg er litt spent.» William smilte. «Det er jeg også.» Foreleseren stilte seg foran klassen. «God morgen, alle sammen.» Summingen stilnet. «I dag skal vi starte med et nytt prosjekt.» Hun klikket frem neste lysbilde. “Barns medvirkning i praksis.” «De neste ukene skal dere observere, planlegge og gjennomføre en aktivitet hvor barnas egne ideer står i sentrum.» Hun så utover auditoriet. «Dere skal ikke styre aktiviteten.» «Dere skal følge barna.» Julie lente seg mot Tobias. «Dette blir vanskelig.» hvisket hun. «Hvorfor det?» «Jeg liker å ha kontroll.» Tobias lo forsiktig. «Det tror jeg barna kommer til å lære deg.» Julie dyttet ham lett i armen. «Veldig morsomt.» Foreleseren fortsatte. «Det viktigste er ikke om aktiviteten blir perfekt.» «Det viktigste er hvordan dere møter barna.» William skrev raskt ned ordene. Tobias kikket bort. «Du skriver alt.» hvisket han. «Jeg prøver.» «Kan jeg se etterpå?» William smilte. «Selvfølgelig.» Da forelesningen var over, samlet studentene seg ute i gangen. Andreas strakk armene over hodet. «Jeg gleder meg faktisk.» «Til observasjonene?» spurte Frida. «Ja.» «Jeg synes det er spennende å se hva barna finner på når vi voksne ikke bestemmer alt.» William nikket. «Det er ofte da de mest kreative ideene kommer.» «Hva ville dere gjort?» spurte Julie. Hun så på Tobias. «Hvis barna fikk bestemme helt selv?» Tobias tenkte seg om. «Jeg tror jeg ville startet med å spørre dem.» «Hva har dere lyst til å gjøre i dag?» «Og så tatt utgangspunkt i svarene deres.» Julie smilte. «Det høres veldig deg ut.» William så bort på Tobias. «Du er flink til å lytte.» Tobias ristet beskjedent på hodet. «Jeg prøver bare.» «Nei.» sa William rolig. «Du gjør mer enn det.» «Du får mennesker til å føle at det de sier betyr noe.» Tobias ble stille. Han visste ikke helt hva han skulle svare. På vei mot parkeringsplassen gikk de litt bak de andre. Vinterluften var skarp, og små snøfnugg dalte ned rundt dem. «William?» «Ja?» «Tror du jeg

blir en god barnehagelærer?» William stoppet opp. Han vendte seg mot Tobias. «Hvorfor spør du om det?» «Noen ganger lurer jeg på om jeg gjør nok.» William tok begge hendene hans. «Hør på meg.» Tobias møtte blikket hans. «Barna smiler når de ser deg.» «De søker deg når de trenger trøst.» «Og de ler sammen med deg.» Han smilte varmt. «Hvis ikke det er et tegn på at du passer til dette yrket, vet jeg ikke hva som er.» Tobias kjente en klump i halsen. «Takk.» sa han lavt. William klemte hendene hans. «Vi kommer til å lære mye de neste årene.» «Vi kommer til å gjøre feil.» «Men én ting er jeg helt sikker på.» «Hva da?» William smilte. «At vi kommer til å bli bedre for hver eneste dag vi får jobbe med barn.» Tobias nikket. Et varmt smil bredte seg over ansiktet hans. «Da gleder jeg meg til i morgen.» «Det gjør jeg også,» svarte William. Side om side fortsatte de mot bilen, mens de snakket om praksisen, studiet og alt de fortsatt hadde foran seg. Ingen av dem hadde alle svarene ennå, men de hadde funnet en trygghet i å møte utfordringene sammen. Tirsdag morgen lå barnehagen stille da Tobias kom inn. Han hengte fra seg jakken og ble møtt av Marianne i garderoben. «God morgen.» sa hun med et varmt smil. «God morgen.» svarte Tobias. «Klar for en ny dag?» «Absolutt.» Marianne lo. «Det er godt å høre.» Hun rakte ham en kopp kaffe. «I dag skal du få lede formiddagen.» Tobias så overrasket på henne. «Hele formiddagen?» «Ja.» Marianne nikket. «Jeg blir selvfølgelig i nærheten, men i dag er det du som skal planlegge og gjennomføre.» Tobias kjente sommerfuglene i magen. «Da håper jeg at det går bra.» Marianne la en hånd på skulderen hans. «Det gjør det.» «Jeg har tro på deg.» Barna begynte å komme inn én etter én. «Tobias!» Emil kom løpende med et stort smil. «Se hva jeg har med!» Han holdt opp en liten lekebil. «Den var fin.» sa Tobias. «Har du lyst til å vise den til de andre også?» Emil nikket ivrig. «Ja!» Etter samlingsstunden satte Tobias seg ned på gulvet sammen med barna. «I dag har jeg lyst til at dere skal bestemme.» Barna så nysgjerrig på ham. «Hvis dere kunne gjort akkurat hva dere ville i dag…» Han smilte. «Hva hadde dere valgt?» En liten hånd skjøt i været. «Bygge hytte!» ropte Nora. «Jeg vil male!» sa en annen. «Kan vi gå på skattejakt?» spurte Emil. Forslagene kom fra alle kanter. Tobias skrev dem ned på et stort ark. Marianne sto bakerst i rommet og observerte. Hun sa ingenting. Hun bare smilte. «Hva synes dere vi skal gjøre først?» spurte Tobias. Barna begynte å diskutere ivrig. Til slutt rakte Emil opp hånden. «Vi kan bygge en hytte…» Han så bort på Nora. «…og så kan vi leke skattejakt inni den.» Nora klappet i hendene. «Ja!» Flere av barna jublet. Tobias smilte. «Da gjør vi det.» Den neste timen var hele avdelingen fylt av tepper, puter og stoler. Barna samarbeidet. Noen hentet tepper. Andre bygde vegger. Emil krøp inn i hytta og ropte: «Vi trenger en dør!» Tobias satte seg på huk. «Hvordan kan vi lage en dør?» Barna begynte straks å komme med forslag. Ingen av dem ventet på at Tobias skulle gi svaret. De fant løsningene sammen. Marianne kom bort da barna var opptatt med leken. «Kan vi snakke litt?» spurte hun lavt. Tobias nikket. De gikk noen meter unna. «Hvordan synes du det går?» spurte Marianne. «Jeg var veldig nervøs.» innrømmet Tobias. «Men nå…» Han så bort på barna. «…nå føles det egentlig ganske naturlig.» Marianne smilte. «Vet du hvorfor?» Tobias ristet på hodet. «Fordi du lot barna eie aktiviteten.» Hun pekte mot hytta. «Se på dem.» Barna lo høyt mens de samarbeidet. Ingen voksne fortalte dem hva de skulle gjøre. Likevel fungerte alt. «Det er akkurat dette barns medvirkning handler om.» sa Marianne. Tobias smilte. «Jeg tror jeg begynner å forstå det.» Da dagen var over, ventet

William utenfor barnehagen. Han smilte da Tobias kom ut døren. «Hei.» «Hei.» William så straks at noe var annerledes. «Du ser fornøyd ut.» Tobias satte seg inn i bilen. «Jeg fikk lede hele formiddagen.» William sperret opp øynene. «Gjorde du?» «Ja.» «Hvordan gikk det?» Tobias klarte ikke å skjule smilet. «Det gikk faktisk veldig bra.» William la hånden over hans. «Det visste jeg at det kom til å gjøre.» Tobias lo. «Du har veldig stor tro på meg.» William startet bilen. «Det har jeg.» Han så bort på Tobias. «Og vet du hvorfor?» «Nei.» William smilte varmt. «Fordi hver gang du forteller om barna, lyser hele ansiktet ditt opp.» Tobias ble stille et øyeblikk. Så lente han hodet mot nakkestøtten og smilte. «Det er kanskje fordi jeg virkelig trives.» William nikket .«Og det er akkurat derfor du kommer til å bli en fantastisk barnehagelærer.» Uken gikk fort. Fredag ettermiddag var både Tobias og William ferdige med forelesningene tidligere enn vanlig. De gikk ut av universitetet sammen. Solen var i ferd med å gå ned, og himmelen var farget i varme oransje toner. William la sekken inn i bilen. «Har du planer i kveld?» spurte Tobias. William smilte. «Ikke som jeg vet om.» «Så bra.» «Da tenkte jeg at vi kanskje kunne lage middag hjemme.» William nikket. «Det høres perfekt ut.» Før William rakk å starte bilen, vibrerte telefonen. Mamma Han svarte med en gang. «Hei, mamma.» «Hei, gutten min.» Stemmen hennes var munter. «Er Tobias sammen med deg?» William så bort på Tobias. «Ja, han sitter ved siden av meg.» «Så fint.» Hun lo. «Da slipper du å gjenta det jeg skal si.» William smilte. «Hva gjelder det?» «Faren din og jeg har lyst til å invitere dere på middag i kveld.» William så overrasket ut. «I kveld?» «Ja.» «Vi har ikke sett dere på nesten to uker.» «Og faren din savner visst Tobias.» Tobias begynte å le da han hørte det. William satte telefonen på høyttaler. «Hei!» sa Tobias. «Hei, Tobias.» svarte moren varmt. «Hvordan har du det?» «Veldig bra.» «Så hyggelig å høre.» «Kommer dere?» spurte hun. William så bort på Tobias. «Hva tenker du?» Tobias smilte. «Jeg har lyst.» William nikket. «Da kommer vi.» «Så bra.» sa moren. «Vi ses om en time.». Da samtalen var over, lente Tobias seg tilbake i setet. «Moren din er fantastisk.» William lo. «Det kommer hun til å bli glad for å høre.» «Hun får meg alltid til å føle meg velkommen.» William startet bilen. «Det er akkurat det hun ønsker.» En time senere svingte de inn foran huset til foreldrene. Ytterdøren åpnet seg før de rakk å ringe på. «Der er dere!» sa moren med et stort smil. Hun ga først William en klem. Deretter Tobias. «Velkommen.» «Tusen takk.» Fra kjøkkenet kom den velkjente lukten av hjemmelaget mat. Faren sto ved komfyren. «God kveld.» sa han. «God kveld.» svarte Tobias. «Hva lager du?» «Hjortestek.» sa faren stolt. «Moren din mente vi måtte gjøre litt ekstra stas på dere.» William lo. «Trenger vi en anledning?» «Nei.» sa moren. «Vi liker bare å samle familien.» Tobias kjente at ordet traff ham. Familien. Han så raskt bort på William, som sendte ham et varmt smil. Under middagen gikk praten lett. De fortalte om praksisen, gruppearbeidet og studentlivet. Moren lyttet interessert. «Det virker som dere trives veldig godt på studiet.» «Det gjør vi.» sa Tobias. «Jeg lærer noe nytt hele tiden.» Faren nikket. «Det er den beste følelsen.» Etter middagen ble de sittende med kaffe i stuen. Peisen var tent. Regnet trommet mot vinduene. «William.» sa faren. «Kan du bli med meg inn på kontoret et øyeblikk?» William så spørrende ut. «Selvfølgelig.» Tobias ble sittende igjen sammen med moren. Hun skjenket mer kaffe. «Hvordan går det egentlig?» spurte hun. Tobias smilte. «Veldig bra.» «Jeg tror aldri jeg har hatt det så fint.» Hun nikket langsomt. «Det synes.»

«Virkelig?» «Ja.» Hun la hånden sin over hans. «Du smiler med hele ansiktet.» Tobias ble litt sjenert. «William har mye av æren for det.» Moren smilte varmt. «Og du har mye av æren for at sønnen min smiler igjen.» Inne på kontoret åpnet faren en skuff og tok frem en blå mappe. Han la den på skrivebordet. William så nysgjerrig på ham. «Hva er dette?» Faren smilte. «De første planene for bedriften de neste ti årene.» William så overrasket opp. «Viser du meg dette allerede?» «Ja.» Faren lente seg tilbake i stolen. «Fordi jeg ønsker at du skal begynne å forstå hvordan vi tenker.» William åpnet mappen forsiktig. «Jeg forventer ikke at du skal kunne alt.» sa faren rolig. «Du skal fortsatt være student.» «Men jeg vil gjerne at du blir kjent med bedriften litt etter litt.» William nikket. «Takk for tilliten.» Faren smilte. «Den har du gjort deg fortjent til.» William lukket mappen og så bort mot stuedøren. Han visste at Tobias satt på den andre siden av veggen og ventet på ham. Det fikk ham til å smile. «Hva tenker du på?» spurte faren. William svarte uten å nøle. «At jeg er heldig.» «Jeg får lære av deg.» Han smilte. «Og når dagen er over, får jeg dra hjem sammen med den jeg elsker.» Faren nikket stille. «Da har du allerede forstått noe mange ledere bruker et helt liv på å lære.» William så undrende på ham. «Hva da?» Faren smilte. «At et godt liv ikke bare handler om arbeidet du gjør.» «Det handler også om hvem du deler det med.» Da William og faren kom ut fra kontoret, satt Tobias og Williams mor fortsatt i stuen. De lo av en historie fra Tobias sin praksis. «…og så sa den lille gutten at snømannen trengte lue fordi han var forkjølet.» Moren lo hjertelig. «Barn har en fantastisk fantasi.» Tobias smilte. «Det er akkurat derfor jeg trives så godt.» William ble stående i døråpningen og betrakte dem. Faren la merke til det. «Du ser lykkelig ut.» sa han lavt. William svarte bare med et lite nikk. «Der er dere.» sa moren da hun oppdaget dem. «Kom og sett dere.» William satte seg ved siden av Tobias i sofaen. «Hva har dere snakket om?» spurte han. «Om praksisen.» svarte Tobias. «Moren din ville høre hvordan det går.» «Og?» William smilte. «Hun fikk vel en lang historie.» «Kanskje litt.» lo Tobias. Moren reiste seg. «Jeg tror vi skal finne frem litt kake.» «Kake også?» William ristet på hodet. «Dere skjemmer oss bort.» Faren lo. «Det er vel lov iblant.» Mens foreldrene gikk ut på kjøkkenet, ble Tobias og William sittende alene noen minutter. «Hva ville faren din?» spurte Tobias lavt. William så på ham. «Han viste meg planene for bedriften.» Tobias sperret opp øynene. «Allerede?» William nikket. «Han ønsker at jeg skal lære litt etter litt.» «Hvordan føltes det?» William tenkte seg om. «Stort.» «Veldig stort.» Han pustet rolig ut. «Men også fint.» Tobias tok hånden hans. «Jeg er glad på dine vegne.» William smilte. «Er du?» «Ja.» «Du har jobbet hardt.» «Og faren din har stor tillit til deg.» William klemte hånden hans forsiktig. «Jeg håper bare jeg lever opp til forventningene.» «Det gjør du.» sa Tobias bestemt. «Hvordan kan du være så sikker?» Tobias lo lavt. «Fordi du stiller deg selv akkurat det spørsmålet.» William så spørrende ut. «Hva mener du?» «Mennesker som bryr seg om å gjøre en god jobb, stiller ofte høyest krav til seg selv.» William ble stille. Han lente seg litt nærmere Tobias. «Vet du hva jeg er mest redd for?» «Nei.» «Å skuffe pappa.» Tobias så alvorlig på ham. «Har han noen gang gitt deg en grunn til å tro det?» William ristet på hodet. «Nei.» «Tvert imot.» «Han har alltid støttet meg.» «Da synes jeg du skal stole på det.» sa Tobias rolig. «Han virker utrolig stolt av deg.» William smilte svakt. «Det håper jeg.» Foreldrene kom tilbake med kaffe og et fat med eplekake. «Her.» sa moren. «Dette må dere smake.» William lo. «Du vet at vi nettopp har spist

middag?» «Man har alltid plass til dessert.» svarte hun bestemt. Alle lo. Kvelden gikk med til gode samtaler. De snakket om studiet, praksisen og små historier fra hverdagen. Etter hvert så faren på klokken. «Den begynner å bli mye.» William nikket. «Vi burde kanskje komme oss hjem.» I gangen tok Tobias på seg jakken. Moren hjalp ham med skjerfet. «Nå må du kle godt på deg.» sa hun. Tobias smilte. «Jeg lover.» Hun ga ham en varm klem. «Det var hyggelig at dere kom.» «Tusen takk for en fin kveld.» svarte Tobias. Da de kom ut til bilen, hadde regnet gitt seg. Luften var kald og klar. William låste opp bilen, men ble stående et øyeblikk. «Hva er det?» spurte Tobias. William så opp mot den stjerneklare himmelen. Så vendte han blikket mot Tobias. «Jeg tenkte bare på hvor heldig jeg er.» Tobias smilte. «Fordi du har så fine foreldre?» William ristet på hodet. «Det også.» Han tok hånden til Tobias. «Men mest fordi jeg får dele alle disse øyeblikkene med deg.» Tobias kjente hjertet banke litt raskere. Han tok et lite skritt nærmere. «Da er vi to.» William lente seg frem og kysset ham mykt. Da de satte seg inn i bilen og kjørte gjennom de stille gatene, var det ingen av dem som sa så mye. De trengte det ikke. Noen kvelder var det nok å vite at den andre satt rett ved siden av. Lørdag morgen skinte solen fra en skyfri himmel. Et tynt lag med nysnø glitret utenfor vinduene i toppleiligheten. William sto ved kaffemaskinen da Tobias kom ut fra soverommet. Han gjespet og strakk seg. «God morgen.» sa Tobias. William snudde seg og smilte. «God morgen.» «Du har vært våken lenge?» «Litt over en time.» Tobias ristet leende på hodet. «Jeg skjønner ikke hvordan du får det til.» William rakte ham en kaffekopp. «Kaffe hjelper.» «Det gjør den.» De satte seg ved kjøkkenøya. Ingen sa noe de første minuttene. Det var en behagelig stillhet. «Har du lyst til å finne på noe i dag?» spurte William. Tobias så opp. «Hva tenkte du på?» «En tur i marka.» «Bare oss to.» Tobias smilte. «Det høres perfekt ut.» En time senere gikk de side om side langs en snødekt skogssti. Luften var frisk. Grantrærne var tunge av snø. «Det er rart.» sa Tobias. William så bort på ham. «Hva da?» «Vi bor midt i Oslo.» «Men etter bare noen minutter er det helt stille.» William nikket. «Det er en av grunnene til at jeg liker marka.» De fortsatte oppover stien. Et ekorn pilte over veien foran dem. Tobias stoppet opp. «Så du?» William lo. «Ja.» «Den hadde det travelt.» «Kanskje den også skulle på tur.» svarte Tobias. Etter en stund kom de frem til en liten gapahuk. William satte fra seg sekken. «Jeg tok med kakao.» Tobias smilte bredt. «Du tenker på alt.» William fant frem en termos og to kopper. «Det prøver jeg i hvert fall.» De satte seg på benken. Snøen dalte rolig rundt dem. Tobias tok en slurk av kakaoen. «Dette var godt.» William lente ryggen mot veggen. «Jeg pleide å dra hit med pappa da jeg var liten.» «Gjorde dere?» «Ja.» «Han sa alltid at de beste samtalene skjer når man går tur.» Tobias smilte. «Kanskje han hadde rett.» William så på ham. «Har du lyst til å fortelle meg noe?» Tobias tenkte seg om. «Jeg har faktisk tenkt på én ting.» «Hva da?» Han så ned i koppen. «Noen ganger blir jeg redd for at alt går litt for bra.» William rynket pannen. «Hvordan mener du?» «Jeg har det så fint.» «Studiet går bra.» «Jeg trives i praksis. «Jeg har fått fantastiske venner.» Han møtte blikket til William. «Og jeg har deg.» William ble stille. Så flyttet han seg litt nærmere. «Vet du hva jeg tror?» «Nei.» «Jeg tror du er redd fordi du har opplevd at livet ikke alltid er enkelt.» Tobias nikket langsomt. «Kanskje.» William tok hånden hans. «Men du trenger ikke gå og vente på at noe skal gå galt.» «Det er lov å være lykkelig.» Tobias kjente øynene bli blanke. «Jeg prøver.» «Og det er mer enn nok.» De ble sittende lenge.

Ingen av dem hadde behov for å si mer. Etter en stund reiste William seg. «Skal vi gå videre?» Tobias tok hånden hans og lot William hjelpe ham opp. «Ja.» De fortsatte innover stien. William gikk et halvt skritt foran. Da stien ble glatt, snudde han seg og rakte ut hånden. «Pass på.» sa han. Tobias tok hånden hans og smilte. «Takk.» William smilte tilbake. «Jeg passer alltid på deg.» Tobias så på ham et øyeblikk før han svarte. «Og jeg passer på deg.» De gikk videre gjennom den stille vinterskogen, hånd i hånd, mens solen glitret mellom trærne. For dem var ikke turen bare en tur i marka. Det var tid de fikk alene – tid til å snakke, le og bare være sammen. Og akkurat det var det de begge satte aller høyest. De gikk videre gjennom skogen i et rolig tempo. Stien ble smalere, og grantrærne sto tett på begge sider. Det eneste de hørte var lyden av snø som knaste under støvlene. Tobias trakk pusten dypt. «Det lukter så annerledes her.» William så bort på ham. «Hva mener du?» «Skogen.» Tobias smilte. «Den lukter… ro.» William lo lavt. «Det var en fin beskrivelse.» Et lite stykke lenger fremme åpnet landskapet seg. En frossen innsjø lå stille mellom trærne. Solen fikk snøen til å glitre som små diamanter. Tobias stoppet opp. «Så vakkert.» sa han nesten hviskende. William stilte seg ved siden av ham. «Jeg blir aldri lei av dette stedet.» «Kommer du hit ofte?» William nikket. «Når jeg trenger å tenke.» De ble stående en stund uten å si noe. Tobias tok hånden til William. «Hva tenker du på nå?» William smilte. «At jeg er glad du er her.» «Bare det?» «Er ikke det nok?» Tobias lo. «Jo.» Han lente hodet forsiktig mot skulderen til William. «Det er mer enn nok.» Plutselig kom en liten gutt susende forbi på ski. Bak ham kom faren. «Pass på svingen!» ropte mannen. Gutten lo høyt. «Jeg har kontroll!» William og Tobias måtte trekke litt til siden. «Takk.» sa mannen idet de passerte. «Bare hyggelig.» svarte William. Tobias fulgte dem med blikket. «Det ser hyggelig ut.» William nikket. «Pappa lærte meg å gå på ski omtrent her.» «Er du flink?» William smilte lurt. «Det får du kanskje finne ut en dag.» «Betyr det at du skal lære meg?» «Hvis du vil.» «Jeg kommer sikkert til å falle.» William begynte å le. «Da hjelper jeg deg opp igjen.» De fortsatte langs stien. Etter noen minutter fant de en ledig benk med utsikt over vannet. William satte seg først. Tobias satte seg tett inntil ham. «Jeg liker at du alltid setter deg så nær.» sa William. Tobias smilte. «Blir du overrasket?» «Nei.» «Jeg blir bare glad.» Tobias så utover innsjøen. «Kan jeg spørre deg om noe?» William nikket. «Alltid.» «Hvis du fikk velge én dag du kunne oppleve på nytt…» Han så bort på William. «Hvilken dag ville det vært?» William tenkte lenge. «Den første dagen jeg møtte deg.» Tobias smilte overrasket. «Virkelig?» «Ja.» «Hvorfor det?» William lo lavt. «Fordi jeg hadde vært mindre nervøs.» «Var du nervøs?» «Veldig.» Tobias så vantro på ham. «Det trodde jeg aldri.» «Jo.» William smilte. «Jeg syntes du virket så hyggelig.» «Og jeg var redd for at du ikke skulle like meg.» Tobias begynte å le. «Da var vi to.» «Du også?» «Ja.» «Jeg trodde du syntes jeg var kjedelig.» William ristet på hodet. «Aldri.» Han tok hånden til Tobias. «Det første jeg la merke til, var smilet ditt.» Tobias kjente varmen stige i kinnene. «Du husker virkelig den dagen.» «Hver eneste detalj.» svarte William. De ble sittende en stund til. Ingen hadde dårlig tid. Ingen så på klokken. Til slutt reiste Tobias seg. «Skal vi gå tilbake?» William nikket. «Ja.» Han tok sekken over skulderen. Før de begynte å gå, la Tobias hånden forsiktig i Williams. William så ned på hendene deres og smilte. «Hva er det?» spurte Tobias. «Ingenting.» «Jo.» William lo. «Jeg blir bare aldri lei av at du tar hånden min.» Tobias klemte hånden hans litt. «Da skal jeg fortsette med det.» William

smilte. «Det håper jeg.» Sammen begynte de å gå tilbake gjennom den snødekte skogen. De snakket om små ting, lo av hverandre og nøt den friske luften. For dem handlet ikke dagen om hvor langt de gikk. Den handlet om å få være sammen – uten forelesninger, uten oppgaver og uten stress. Og det var mer enn nok. Søndag formiddag var leiligheten stille. William sto ved kjøkkenbenken og helte kaffe i to kopper da Tobias kom ut fra badet. Han tørket håret med et håndkle. «God morgen.» sa Tobias. William smilte. «God morgen.» Han rakte ham kaffekoppen. «Takk.» Tobias tok en slurk. «Har du sovet godt?» «Veldig.» William satte seg ved kjøkkenøya. «Du?» «Som en stein.» Begge lo. Telefonen til Tobias begynte å vibrere. Han så på skjermen. Mamma «Hei, mamma.» «God morgen, Tobias.» Stemmen hennes var varm. «Har du planer i dag?» Tobias så bort på William. «Ikke annet enn å være sammen med William.» «Så hyggelig.» sa moren. «Da håper jeg dere har lyst til å komme på søndagsmiddag.» Tobias smilte. «Det høres veldig hyggelig ut.» «Spør William også.» satte telefonen på høyttaler. «Hei.» sa William. «God morgen, William.» svarte moren. «Hvordan har du det?» «Veldig bra, takk.» «Så fint.» Hun lo. «Da håper jeg dere begge kommer.» William så bort på Tobias. «Det gjør vi gjerne.» «Flott.» sa moren. «Vi gleder oss.» Etter samtalen begynte Tobias å rydde kaffekoppene. «Det blir koselig.» sa William. «Ja.» Tobias smilte. «Mamma har gledet seg til å se deg igjen.» William så overrasket ut. «Har hun sagt det?» «Flere ganger.» «Hun synes du er veldig hyggelig.» William ble litt sjenert. «Det var fint å høre.» Litt over tolv parkerte de utenfor huset til Tobias sine foreldre. Tobias ringte på. Døren ble åpnet nesten med én gang. «Der er dere!» sa moren med et stort smil. Hun ga Tobias en klem. Deretter smilte hun varmt til William. «Så hyggelig å se deg igjen.» «Takk.» sa William. «Hyggelig å se deg også.» Fra stuen kom faren til Tobias. «Velkommen.» Han håndhilste på William. «Hvordan går studiene?» «Veldig bra.» svarte William. «Vi lærer mye.» «Det er godt å høre.». sa faren. «Kom inn.» Middagsbordet var allerede dekket. Stearinlysene var tent. Duften av hjemmelaget middag fylte huset. «Dette ser fantastisk ut.» sa William. Moren smilte. «Det er elggryte.» «Tobias sin favoritt.» Tobias lo. «Du lager den alltid når jeg kommer hjem.» «Det gjør jeg.» sa hun. «Jeg vet jo at du liker den.» Under middagen gikk praten lett. Faren så bort på William. «Tobias forteller at du trives godt i praksis.» William nikket. «Ja.» «Jeg lærer noe nytt hver eneste uke.» «Og du?» spurte faren Tobias. «Hvordan går det?» «Veldig bra.» «Jeg fikk lede en aktivitet alene denne uken.» Moren smilte stolt. «Det må ha vært stort.» «Det var det.» Etter en stund lente faren seg litt frem. «Tobias har alltid vært flink med mennesker.» sa han. William smilte. «Det merket jeg den første dagen vi møttes.» Tobias så overrasket bort på ham. «Gjorde du?» «Ja.» «Du fikk alle rundt deg til å føle seg inkludert.» Moren nikket. «Sånn har han vært siden han var liten.» Tobias ble litt rød i kinnene. «Nå skryter dere litt mye.» William lo. «De har rett.» «Du gjør det fortsatt.» Etter middagen gikk Tobias og faren ut på terrassen for å hente ved til peisen. William ble sittende igjen sammen med moren. Hun skjenket kaffe i koppene. «Kan jeg spørre deg om noe?» sa hun. William nikket. «Selvfølgelig.» Hun smilte varmt. «Gjør Tobias deg lykkelig?» William svarte uten å nøle. «Ja.» «Mer enn jeg klarer å forklare.» Hun så på ham noen sekunder. «Det synes.» William smilte. «Han har forandret livet mitt.» Moren nikket stille. «Da håper jeg dere fortsetter å ta vare på hverandre.» William så henne inn i øynene. «Det skal vi.» Litt senere

kjørte de hjemover. Tobias satt stille og så ut av vinduet. «Hva tenker du på?» spurte William. Tobias smilte. «Jeg tror foreldrene våre har én ting til felles.» «Hva da?» William så bort på ham. «De blir glade når de ser oss sammen.» William smilte mykt. «Ja.» Han tok hånden til Tobias et øyeblikk før han konsentrerte seg om veien igjen. «Det gjør meg glad.» Tobias lente hodet tilbake mot setet. «Meg også.» Resten av kjøreturen gikk med til små samtaler, latter og planer for den kommende uken. Begge gledet seg til studiene, praksisen og alt de fortsatt hadde foran seg – vel vitende om at de møtte hver ny dag sammen. Mandag morgen kom altfor tidlig. Tobias sto utenfor barnehagen med en kaffekopp i hånden da William svingte inn på parkeringsplassen. Han steg ut av bilen med et smil. «God morgen.» «God morgen.» Tobias gikk bort til ham. «Har du sovet godt?» William nikket. «Ja.» Han så på Tobias. «Men jeg savnet deg allerede da jeg våknet.» Tobias lo. «Vi så hverandre i går kveld.» «Jeg vet.» William trakk på skuldrene. «Likevel.» Tobias ristet smilende på hodet. «Du er håpløs.» «Forelsket.» rettet William. Tobias kjente kinnene bli varme. «Det også.» De ble stående ved bilen noen sekunder. «Hvordan tror du dagen blir?» spurte Tobias. William tenkte seg om. «Rolig, håper jeg.» «Vi skal være mye ute.» «Vi også.» svarte Tobias. «Barna har ønsket å bygge hinderløype.» William smilte. «Da får du sikkert løpt litt.» «Det gjør jeg nok.» William tok et skritt nærmere. «Lykke til i dag.» sa han. «Takk.» Tobias smilte. «Du også.» William så seg rundt på parkeringsplassen. Det var nesten ingen mennesker der ennå. Han lente seg forsiktig frem og ga Tobias et mykt kyss. «Nå går det bedre.» sa han lavt. Tobias lo. «Var det nødvendig?» «Ja.» William smilte. «Veldig.» «William!» En kjent stemme fikk dem begge til å snu seg. Henrik kom gående over parkeringsplassen med en ryggsekk over skulderen. «God morgen.» sa han med et lurt smil. William kremtet. «God morgen.» Henrik lo. «Jeg ser at dagen har startet bra.» Tobias ble litt rød i ansiktet. «Vi skulle akkurat til å gå inn.» «Det tenkte jeg også.» svarte Henrik. Inne i barnehagen var barna allerede i full gang. «Tobias!» Emil kom løpende. «Kan vi bygge hinderløype i dag?» Tobias satte seg på huk. «Det var jo akkurat det vi hadde planlagt.» Emil jublet. «Ja!» Flere barn samlet seg rundt. «Kan vi bruke kjeglene?» «Og balansebommen?» «Og tunnel?» Tobias smilte. «Vi skal finne frem alt.» Litt senere sto hele barnegruppen ute. Tobias la ut kjegler og tau. «Hva synes dere vi mangler?» spurte han. Barna begynte straks å komme med forslag. «Vi trenger en hoppestasjon!» «Og en plass hvor vi må krabbe!» «Kan vi balansere på stokker?» Tobias nikket. «Det synes jeg høres ut som gode idéer.» På den andre siden av byen var William ute med sin barnegruppe. En liten jente kom bort og tok hånden hans. «Kan du hjelpe meg?» «Selvfølgelig.» sa William. «Hva trenger du hjelp til?» Hun pekte mot en stor snøhaug. «Jeg vil lage verdens største snøslott.» William smilte. «Da trenger vi flere byggmestere.» Han snudde seg mot de andre barna. «Hvem har lyst til å hjelpe?» Nesten alle hendene skjøt i været. Etter lunsj møttes Tobias og William utenfor universitetet. Begge var slitne, men smilte. «Hvordan gikk dagen?» spurte William. «Veldig bra.» Tobias satte seg inn i bilen. «Barna bygde nesten hele hinderløypa selv.» «Så bra.» William startet motoren. «Hos oss ble det snøslott.» «Hvordan gikk det?» William lo. «Vi fikk besøk av en snøball som traff akkurat meg.» Tobias begynte å le. «Gjorde du?» «Rett i ansiktet.» «Hvem kastet den?» «En femåring.» Tobias lo så tårene trillet. «Og du som skulle være den ansvarlige voksne.» William ristet smilende på hodet. «Jeg fikk beskjed om at jeg var

dragen som voktet slottet.» «Hva gjorde du da?» «Jeg lot dem vinne.» Tobias smilte varmt. «Det høres ut som deg.» William så bort på ham. «Hvordan da?» «Du lar barna skinne.» William ble stille et øyeblikk. Så smilte han. «Det var kanskje det fineste komplimentet jeg kunne fått.» Tobias tok hånden hans idet bilen stoppet for rødt lys. «Du fortjente det.» William klemte hånden hans forsiktig. «Takk.» Lyskrysset skiftet til grønt. William slapp hånden motvillig og la begge hendene tilbake på rattet. Sammen kjørte de videre gjennom byen, mens de fortsatte å fortelle hverandre om små og store øyeblikk fra dagen – akkurat slik de alltid gjorde. Da de kom hjem, var klokken blitt litt over halv fem. William låste opp døren til toppleiligheten og slapp Tobias inn først. «Etter deg.» sa han. Tobias smilte. «Du gjør det hver eneste dag.» William hengte jakken på knaggen. «Det kommer jeg nok til å fortsette med.» Tobias tok av seg skoene og lo. «Jeg klager ikke.» William gikk bort til kjøkkenet og fylte vannkokeren. «Te eller kaffe?» spurte han. Tobias satte seg på en barkrakk. «Te i dag.» «Du pleier jo alltid å velge kaffe.» «Jeg vet.» Tobias smilte. «Men i dag fryser jeg litt.» William fant frem to store krus. «Da blir det te.» Mens vannet kokte, lente Tobias albuene mot kjøkkenbenken. Han fulgte William med blikket. «Hva?» spurte William da han oppdaget det. «Ingenting.» «Jo.» William smilte. «Du ser på meg.» Tobias lo lavt. «Jeg liker å se på deg når du ikke vet at jeg gjør det.» William ristet på hodet. «Da må jeg passe litt bedre på.» «Nei.» Tobias smilte. «Ikke gjør det.» William satte en kopp foran Tobias. «Vær så god.» «Takk.» Tobias tok en forsiktig slurk. «Perfekt.» William satte seg ved siden av ham. «Hvordan har du det?» spurte han. Tobias tenkte seg om. «Jeg har det veldig bra.» «Men jeg er litt sliten.» William nikket forståelsesfullt. «Det er jeg også.» Det ble stille et øyeblikk. Så tok Tobias ordet igjen. «Kan jeg spørre deg om noe?» «Selvfølgelig.» «Hva var det første du la merke til ved meg?» William smilte med én gang. «Du stiller mange vanskelige spørsmål.» «Kanskje.» Tobias lo. «Men jeg vil gjerne vite.» William lente seg litt tilbake. «Helt ærlig?» «Ja.» «Smilet ditt.» Tobias så overrasket på ham. «Smilet mitt?» William nikket. «Du smilte til mennesker du aldri hadde møtt før.» «Til medstudentene.» «Til foreleseren.» «Til kantinedamen.» Han lo. «Til og med til meg.» Tobias kjente at han ble varm i kinnene. «Jeg tenkte ikke over det.» «Det gjorde jeg.» sa William. «Og da tenkte jeg at du måtte være et godt menneske.» Tobias satt stille noen sekunder. Så smilte han forsiktig. «Vet du hva jeg la merke til hos deg?» «Nei.» «At du lyttet.» William så spørrende på ham. «Lyttet?» «Ja.» «Når noen snakket med deg, så du dem i øynene.» «Du avbrøt aldri.» «Og du fikk dem til å føle at de var viktige.» William smilte beskjedent. «Jeg har aldri tenkt over det.» «Det gjorde jeg.» svarte Tobias. William strakte hånden over kjøkkenbenken. «Kom hit.» Tobias reiste seg og gikk bort til ham. William tok begge hendene hans. «Vet du hva som gjør meg aller mest glad?» spurte han. «Nei.» «At vi fortsatt oppdager nye ting om hverandre.» Tobias nikket. «Det tror jeg aldri vi blir ferdige med.» William smilte. «Det håper jeg ikke.» Telefonen til Tobias vibrerte. Han tok den opp og begynte å le. «Hva er det?» spurte William. «Julie.» «Igjen?» «Ja.» Han leste meldingen høyt. “Bare så dere vet det – neste fredag arrangerer studentrådet vinterball. Ingen unnskyldninger. Dere kommer begge to!” William lo. «Hun gir oss visst ikke noe valg.» «Nei.» Tobias svarte raskt på meldingen. “Vi kommer.” Et par sekunder senere kom svaret. “Bra! Og William… denne gangen må du faktisk danse!” William himlet med øynene. «Hun kjenner meg altfor

godt.» Tobias begynte å le. «Jeg gleder meg faktisk.» William så på ham med et varmt smil. «Da gleder jeg meg også.» Han la en arm rundt Tobias og trakk ham inntil seg. De ble stående ved kjøkkenvinduet og se utover den vinterkledde byen. «Takk for i dag,» sa Tobias stille. William kysset ham lett i pannen. «Nei.» «Takk for at du deler dagene dine med meg.» Tobias lente hodet mot skulderen hans. «Det gjør jeg mer enn gjerne.» Utenfor begynte de første snøfnuggene å falle igjen. Inne i leiligheten var det varmt, stille og trygt – akkurat slik de begge likte det. Dagene gikk fort. Forelesninger, praksis og gruppearbeid fylte kalenderen, og plutselig var det bare to dager igjen til vinterballet. Da forelesningen var ferdig torsdag ettermiddag, ble studentene sittende igjen i auditoriet. Foreleseren lukket datamaskinen og smilte. «Før dere går, vil jeg bare si én ting.» Alle vendte oppmerksomheten mot henne. «Jeg håper mange av dere kommer på vinterballet i morgen.» Hun så utover rommet. «Det er en fin anledning til å legge studiebøkene litt til side og være sammen på en annen måte.» Flere studenter nikket. «Og husk…» Hun smilte. «Ingen snakker om oppgaver den kvelden.» Latter fylte auditoriet. Da studentene strømmet ut i gangen, tok Julie igjen Tobias og William. «Har dere funnet klær?» spurte hun ivrig. William nikket. «Jeg har en mørk blå dress.» «Den kler du.» sa Julie. Hun vendte seg mot Tobias. «Og du?» «Jeg fant en mørkegrønn dress.» Julie smilte bredt. «Da kommer dere til å se utrolig flotte ut.» Tobias lo. «Du høres ut som om du har planlagt dette i flere uker.» «Det har jeg også.» svarte Julie. På vei mot parkeringsplassen lente Tobias seg mot William. «Gleder du deg?» William tenkte seg om. «Litt.» «Bare litt?» «Jeg liker ikke å være midtpunkt.» Tobias smilte. «Det trenger du heller ikke.» William så bort på ham. «Så lenge jeg får danse med deg, er jeg fornøyd.» Tobias kjente smilet vokse. «Da skal jeg passe på at du får minst én dans.» Da de kom hjem til leiligheten, kastet Tobias sekken fra seg i sofaen. «Jeg trenger fem minutter.» sa han. William lo. «Bare fem?» «Kanskje ti.» «Lang dag?» Tobias nikket. «Jeg kjenner det i beina.» William gikk bort til ham. «Kom.» «Hvor?» «Sofaen.» De satte seg tett sammen. William la armen rundt Tobias. «Lukk øynene.» sa han. «Hvorfor det?» «Bare gjør det.» Tobias gjorde som han ble bedt om. Et øyeblikk senere kjente han Williams hånd gli forsiktig gjennom håret. «Dette var godt.» mumlet Tobias. William smilte. «Du slapper endelig av.» «Det er vanskelig å være stresset når du sitter sånn.» Det ble stille. Peisen knitret svakt. Etter noen minutter åpnet Tobias øynene igjen. «William?» «Ja?» «Kan jeg spørre deg om noe?» «Alltid.» «Hvorfor er du alltid så rolig?» William lo lavt. «Jeg er ikke alltid det.» «Jo.» «Ikke inni meg.» Han så ned på hendene sine. «Noen ganger tenker jeg altfor mye.» Tobias tok hånden hans. «Det merker jeg nesten aldri.» «Det er kanskje fordi…» William smilte forsiktig. «…du får meg til å føle meg trygg.» Tobias kjente hjertet banke litt raskere. «Virkelig?» «Ja.» William så inn i øynene hans. «Når jeg er sammen med deg, føles det som om skuldrene senker seg.» Tobias smilte varmt. «Da gjør vi det samme for hverandre.» William nikket. «Det tror jeg du har rett i.» Telefonen til William ringte. Han så på skjermen. Pappa «Hei, pappa.» «Hei, William.» Stemmen var rolig. «Jeg ville bare ønske dere en fin kveld i morgen.» William smilte. «Takk.» «Moren din håper dere tar mange bilder.» William lo. «Det skal vi prøve på.» «Og hils Tobias.» «Det skal jeg.» Da samtalen var over, så Tobias nysgjerrig på ham. «Hva ville han?» «Bare ønske oss en fin kveld på vinterballet.» Tobias smilte. «Foreldrene dine er virkelig gode mennesker.» William nikket. «Det er de.» Han

tok hånden til Tobias. «Nå synes jeg vi skal legge bort studiene for resten av kvelden.» «Hva har du lyst til å gjøre?» spurte Tobias. William smilte. «Ingenting.» «Bare sitte her sammen med deg.» Tobias lente hodet mot skulderen hans. «Det høres ut som den beste planen vi kunne hatt.» De ble sittende i stillhet mens mørket senket seg over Oslo. Ingen av dem tenkte på eksamener eller innleveringer. Den kvelden var det bare én ting som betydde noe. Å få være sammen. Fredag kveld var universitetets gamle festsal nesten ugjenkjennelig. Små lysslynger hang langs veggene. Hvite duker dekket bordene. Stearinlys kastet et varmt skjær over rommet, og et lite band spilte rolig musikk fra scenen. Studentene kom inn to og to, smilende og festkledde. Utenfor stanset en mørk bil. William steg ut først. Han gikk rolig rundt bilen og åpnet døren for Tobias. «Vær så god.» Tobias steg ut og rettet litt på den mørkegrønne dressjakken. «Takk.» William ble stående et øyeblikk. Han klarte ikke å ta øynene fra Tobias. «Hva er det?» spurte Tobias og lo. William smilte. «Du ser utrolig fin ut.» Tobias kjente kinnene bli varme. «Det gjør du også.» De gikk opp trappen mot inngangen. Julie fikk øye på dem med én gang. Hun kom nesten løpende. «Der er dere!» Hun stoppet opp foran dem. «Dere…» Hun ristet på hodet. «…ser helt fantastiske ut.» William lo. «Takk.» «Jeg mener det.» Hun så fra den ene til den andre. «Dere passer så godt sammen.» Tobias smilte beskjedent. «Det var hyggelig sagt.» Inne i salen summet det av liv. Andreas vinket fra et bord. «Her borte!» William og Tobias satte seg ved siden av vennene sine. «Har dere ventet lenge?» spurte Tobias. «Ikke mer enn ti minutter.» sa Frida. Hun smilte. «Men Julie har sett mot døren minst femti ganger.» Julie lo. «Jeg ville jo ikke at de skulle komme for sent.» Etter middagen reiste studentrådslederen seg. Hun tok mikrofonen. «God kveld, alle sammen.» Samtalene stilnet. «På vegne av studentrådet vil jeg ønske dere hjertelig velkommen til årets vinterball.» Applaus fylte salen. «Dette er en kveld hvor vi skal legge studiestresset til side og bare nyte hverandres selskap.» Hun smilte. «Og etter desserten blir det dans.» Julie lente seg mot Tobias. «Nå slipper du ikke unna.» Tobias lo. «Jeg vet.» Bandet begynte å spille en rolig melodi. Flere studenter gikk ut på dansegulvet. William satt fortsatt ved bordet. Han fulgte musikken med blikket. Tobias så på ham. «Hva tenker du på?» William smilte forsiktig. «At jeg ikke er så flink til å danse.» Tobias reiste seg. Han rakte hånden mot William. «Det spiller ingen rolle.» William så opp. «Kom.» sa Tobias. «Vi lærer sammen.» William så på hånden hans noen sekunder. Så tok han den. De gikk ut på dansegulvet. Musikken var rolig. William la forsiktig den ene hånden rundt livet til Tobias. «Er dette greit?» spurte han lavt. Tobias nikket. «Mer enn greit.» Han la hånden på Williams skulder. Den andre flettet han sammen med hånden hans. «Sånn.» sa Tobias. «Nå følger du bare meg.» William lo. «Det høres kjent ut.» De begynte å bevege seg sakte til musikken. Ingen av dem tenkte på om trinnene var riktige. De bare lo når de tråkket feil. «Beklager.» sa William da han kom borti skoen til Tobias. «Du skylder meg én dessert.» William lo. «Bare én?» «Kanskje to.» Rundt dem danset de andre studentene. Julie sto litt lenger borte sammen med Andreas. Hun smilte da hun fikk øye på Tobias og William. «Se.» hvisket hun. Andreas fulgte blikket hennes. «De ser lykkelige ut.» Julie nikket. «Ja.» «Og de tenker ikke engang over at alle ser på dem.» Musikken nærmet seg slutten. William stoppet opp. Han så inn i øynene til Tobias. «Takk.» sa han stille. «For hva?» «For at du fikk meg ut på dansegulvet.» Tobias smilte. «Du klarte resten selv.» William ristet lett på hodet. «Nei.» Han

klemte hånden til Tobias. «Jeg klarte det fordi du var der.» Tobias lente seg litt nærmere. «Da får du bare venne deg til det.» William smilte. «Til hva da?» «At jeg kommer til å invitere deg opp til hver eneste rolige dans.» William lo mykt. «Da håper jeg det blir mange slike kvelder.» Bandet spilte de siste tonene, og applausen fylte salen. William og Tobias ble stående et øyeblikk midt på dansegulvet. Ingen av dem hadde hastverk med å gå tilbake til bordet. For akkurat der, omgitt av musikk, latter og mennesker de var blitt glade i, føltes livet både enkelt og vakkert. Solen snek seg inn mellom gardinene og fylte soverommet med et mykt, gyllent lys. Tobias åpnet øynene langsomt. Et øyeblikk visste han ikke helt hvor han var. Så kjente han den velkjente varmen. William lå fortsatt og sov ved siden av ham. Den ene armen hvilte over dynen, og pusten hans var rolig. Tobias ble liggende og betrakte ham. Et lite smil vokste frem. Han strakte forsiktig hånden ut og strøk en hårtust bort fra pannen til William. William rynket litt på nesen før han åpnet øynene. «God morgen.» sa han med søvnig stemme. Tobias smilte. «God morgen.» William blunket et par ganger. «Har du vært våken lenge?» «Ikke så veldig.» «Jeg bare…» Han trakk litt på skuldrene. «…ble liggende og se på deg.» William lo lavt. «Det høres nesten litt romantisk ut.» «Det var meningen.» svarte Tobias. William lente seg nærmere. «Hadde du det fint i går?» spurte han. «Veldig.» Tobias nikket. «Jeg tror faktisk det var den hyggeligste studentkvelden jeg har vært på.» William smilte. «Selv med dansingen?» Tobias begynte å le. «Ja.» «Du overrasket meg.» «Gjorde jeg?» «Jeg trodde du kom til å si nei.» William trakk på skuldrene. «Jeg hadde lyst til å danse.» Han så Tobias inn i øynene. «Fordi det var deg som spurte.» Tobias kjente hjertet slå litt raskere. «Da skal jeg spørre oftere.» William smilte. «Det synes jeg du skal.» Han lente seg frem og ga Tobias et mykt kyss. «God morgen.» sa han en gang til. «Den ble enda bedre nå.» svarte Tobias. En halvtime senere sto de sammen på kjøkkenet. William stekte rundstykker i ovnen. Tobias presset appelsinjuice. «Vet du hva jeg tenkte på i går?» spurte Tobias. William snudde seg. «Nei.» «Da vi danset.» William lente seg mot kjøkkenbenken. «Hva tenkte du?» Tobias smilte litt. «At jeg aldri har følt meg så trygg sammen med noen.» William ble stille. «Det betyr mye at du sier det.» «Det er sant.» William gikk bort til Tobias. Han tok forsiktig glasset ut av hånden hans og satte det på benken. «Kom hit.» sa han lavt. Tobias gikk det siste skrittet. William la armene rundt livet hans. «Du får meg også til å føle meg trygg.» sa han. «Selv når jeg tviler på meg selv.» Tobias så opp. «Du trenger ikke tvile så mye.» William smilte. «Det er lettere sagt enn gjort.» «Da skal jeg minne deg på det.» Telefonen til Tobias vibrerte. Han tok den opp. «Det er Julie.» William begynte å le. «Allerede?» Tobias åpnet meldingen. Julie: Takk for i går! Neste gang skal William lære seg å danse enda mer. Tobias ristet på hodet mens han lo. «Hun gir seg aldri.» William tok mobilen og svarte før Tobias rakk å protestere. Utfordringen er tatt. Men bare hvis Tobias er dansepartneren min. Et øyeblikk senere kom svaret. Julie: Avtale! Tobias lo så han måtte sette seg ned. «Hun kommer aldri til å slutte.» William smilte. «Nei.» Han satte frokosten på bordet. «Og jeg tror egentlig ikke vi ønsker det heller.» Tobias så på ham og nikket. «Nei.» Han tok hånden til William over bordet. «Jeg tror vi har vært heldige.» William møtte blikket hans. «Hvordan da?» «Vi fant hverandre.» Han smilte varmt. «Og vi fant mennesker som heier på oss.» William klemte hånden hans forsiktig. «Det er kanskje den fineste starten vi kunne fått.» De begynte å spise frokosten mens morgensolen fylte leiligheten

med lys. Foran dem ventet en ny dag, nye forelesninger og nye opplevelser. Men denne morgenen hadde de ingen hast. De nøt bare stillheten, frokosten og vissheten om at de fikk starte dagen sammen. Mandag morgen var universitetet fullt av liv. Studentene sto i små grupper utenfor hovedinngangen med kaffekopper i hendene. Noen diskuterte pensum. Andre lo av historier fra vinterballet. William og Tobias kom gående over skoleplassen side om side. William bar sekken over den ene skulderen. Tobias kastet et blikk mot ham. «Har du lagt merke til én ting?» William så spørrende på ham. «Hva da?» «Vi er nesten alltid de siste som går inn.» William lo. «Det er fordi vi alltid blir stående og prate på parkeringsplassen.» «Det er sant.» Tobias smilte. «Og det er alltid din skyld.» «Min?» William la hånden dramatisk mot brystet. «Det var en alvorlig anklage.» Tobias begynte å le. «Du skal alltid gi meg en klem før vi går inn.» William lente seg litt nærmere. «Er det så dumt, da?» «Nei.» svarte Tobias lavt. «Det er faktisk ganske fint.» «God morgen, dere to!» Julie kom gående mot dem med raske skritt. Hun hadde en stor kaffekopp i den ene hånden. «God morgen.» sa Tobias. «Dere ser uvanlig opplagte ut.» bemerket Julie. William smilte. «Vi la oss tidlig i går.» «Kjedelige.» erte Julie. «Vi trenger søvn.» sa Tobias. «Vi er jo studenter.» «Nettopp!» Julie lo. «Da skal man være trøtt.» De gikk inn sammen. I auditoriet var de fleste plassene allerede opptatt. Andreas vinket fra tredje rad. «Her!» William og Tobias satte seg. Foreleseren kom inn noen minutter senere. «God morgen.» sa hun. «I dag skal vi jobbe med relasjoner mellom barn og voksne i barnehagen.» Hun la fra seg bøkene på kateteret. «Men først vil jeg stille dere et spørsmål.» Hun så utover rommet. «Hva kjennetegner en trygg voksen?» Flere hender kom opp. «At de lytter.» sa en student. «At de er til stede.» sa en annen. Foreleseren nikket. «Veldig bra.» Hun så mot Tobias. «Hva tenker du?» Tobias rettet seg litt opp «Jeg tror barn trenger voksne som holder det de lover.» Det ble stille i rommet. «Hvis vi sier at vi skal komme tilbake om fem minutter…» fortsatte han. «…så må vi prøve å gjøre det.» «Da lærer barna at de kan stole på oss.» Foreleseren smilte. «Det var et godt svar.» William snudde seg mot Tobias og sendte ham et stolt blikk. Senere fikk studentene i oppgave å diskutere i grupper. William og Tobias satte seg sammen med Julie og Andreas. «Hva tenker dere?» spurte Andreas. William svarte først. «Jeg tror trygghet skapes i de små tingene.» «Som hva?» Julie lente seg frem. William smilte. «At vi hilser på barna når de kommer.» «At vi setter oss ned når de vil fortelle noe.» «Og at vi faktisk lytter.» Tobias nikket. «Det er ofte de små øyeblikkene som betyr mest.» Julie så på dem og smilte. «Vet dere hva?» «Hva da?» spurte Tobias. «Dere snakker nesten likt nå.» Begge så overrasket på henne. «Gjør vi?» Julie nikket. «Ja.» «Dere fullfører hverandres tanker.» William lo. «Det har vi aldri tenkt over.» «Nei.» sa Andreas. «Men det er ganske tydelig.» Da forelesningen var over, ble Tobias og William stående igjen utenfor auditoriet mens de andre gikk mot kantinen. «Julie har kanskje litt rett.» sa Tobias. William smilte. «Om hva?» «At vi har begynt å tenke ganske likt.» William tok hånden hans et kort øyeblikk. «Kanskje.» «Er det en dårlig ting?» Tobias ristet på hodet. «Nei.» Han smilte varmt. «Jeg tror det betyr at vi har blitt flinke til å lytte til hverandre.» William møtte blikket hans. «Og det har jeg tenkt å fortsette med.» «Det har jeg også.» Sammen gikk de videre gjennom korridoren. Rundt dem summet universitetet av liv, men for Tobias føltes alt litt lettere når William gikk ved siden av ham. Han trengte ikke store ord eller store gester. Det var nok å vite at de møtte

hver ny dag sammen. Etter forelesningen var det fortsatt et par timer til neste undervisningsøkt. Studentene spredte seg rundt på campus. Noen gikk til kantinen. Andre dro hjem. William så bort på Tobias. «Har du lyst til å jobbe litt med prosjektet?» Tobias nikket. «Ja.» «Biblioteket?» «Det passer fint.» De fant et bord innerst i biblioteket, ved et stort vindu med utsikt over skoleplassen. Det var stille. Bare lyden av sider som ble bladd om og tastaturer som klapret fylte rommet. William åpnet den bærbare PC-en. «Vi mangler refleksjonsdelen.» sa han. Tobias dro frem notatblokken. «Jeg skrev ned noen tanker i går kveld.» William smilte. «Får jeg høre?» Tobias bladde frem riktig side. «Jeg tenkte mye på praksisen.» Han så opp. «Barn lærer utrolig mye av hverandre.» William nikket. «Det har jeg også lagt merke til.» «Vi voksne er viktige.» fortsatte Tobias. «Men noen ganger er det nok at vi legger til rette og lar barna finne løsningene selv.» William smilte. «Det synes jeg vi skal skrive.» Mens Tobias skrev, satt William og leste gjennom teksten. Etter noen minutter lente han seg tilbake. «Du skriver veldig godt.» Tobias så overrasket opp. «Synes du?» «Ja.» William nikket. «Du skriver slik du snakker.» «Hva mener du?» «Det er varmt.» «Rolig.» «Og lett å forstå.» Tobias smilte beskjedent. «Det var hyggelig sagt.» Et øyeblikk senere kom Julie inn mellom bokhyllene. Hun holdt en bunke bøker i armene. «Jeg visste at jeg kom til å finne dere her.» William lo. «Hvordan det?» «Dere sitter alltid på den samme plassen.» Tobias så seg rundt. «Gjør vi?» Julie nikket. «Hver eneste uke.» Hun satte seg ved siden av dem. «Hvordan går det?» «Bra.» sa Tobias. «Vi holder på med refleksjonsdelen.» Julie lente seg frem. «Kan jeg lese?» William snudde datamaskinen mot henne. Hun leste noen minutter uten å si noe. Til slutt så hun opp. «Dette er skikkelig bra.» Tobias smilte. «Mener du det?» «Ja.» Hun pekte på teksten. «Det høres ut som dere.» «Hva mener du?» spurte William. «At dere skriver med omtanke.» Julie lukket datamaskinen forsiktig. «Det er ikke bare en oppgave.» «Det høres ut som dere faktisk bryr dere om barna.» Det ble stille rundt bordet. William og Tobias så på hverandre. «Det gjør vi.» sa Tobias lavt. Julie smilte. «Det er derfor dere kommer til å bli gode barnehagelærere.» William lente seg tilbake. «Jeg håper det.» «Det håper ikke jeg.» sa Julie. «Jeg vet det.» Alle tre begynte å le. «Takk.» sa Tobias. «For hva?» «For at du alltid har så stor tro på oss.» Julie trakk på skuldrene. «Det er enkelt.» Hun så på dem begge. «Dere har tro på hverandre.» «Da blir det lett for oss andre også.» Klokken på veggen viste at neste forelesning snart skulle begynne. William pakket ned datamaskinen. «Da er det vel på tide.» Julie reiste seg. «Kom.» «Hvis vi skynder oss, rekker vi kaffe før timen.» Tobias lo. «Du tenker alltid på kaffe.» «Selvfølgelig.» svarte Julie. «Det er drivstoffet til studenter.» William åpnet døren til biblioteket og lot Tobias gå ut først. «Etter deg.» Tobias smilte mot ham. «Takk.» Sammen gikk de gjennom den lange korridoren mens praten fortsatte. For dem var universitetet blitt mer enn et studiested. Det var blitt et sted fylt av vennskap, læring og mennesker som gjorde hver dag litt lysere. Regnet trommet mot vinduene da William låste opp døren til leiligheten. Tobias gikk inn først og satte sekken fra seg ved sofaen. Han strakk armene over hodet. «Jeg er helt ferdig.» William lo mens han hengte opp jakken. «Det sa du i går også.» «Ja.» Tobias smilte. «Men i dag mener jeg det.» William gikk bort til ham. «Da trenger vi en liten pause før vi åpner bøkene.» «Må vi åpne dem i dag?» spurte Tobias med et håpefullt smil. William lo. «Vi har en innlevering neste uke.» «Så svaret er ja.» Tobias sukket dramatisk. «Du er altfor fornuftig.»

«Det har jeg fått høre før.» En halvtime senere satt de ved spisebordet. Bøker, notater og den bærbare datamaskinen lå spredt utover. William leste gjennom en artikkel. Tobias satt med en gul markeringstusj. «William?» «Ja?» «Kan jeg spørre deg om noe?» William la fra seg pennen. «Selvfølgelig.» «Hvordan klarer du å holde orden på alt?» William smilte. «Jeg lager lister.» Tobias lo. «Lister?» «For alt.» «Studier.» «Praksis.» «Møter.» «Til og med handleliste.» Tobias ristet på hodet. «Det høres veldig typisk deg ut.» William fant frem en liten svart notatbok. «Se.» Han åpnet den. Hver side var fylt med små overskrifter og avkrysningsbokser. Tobias begynte å le. «Du tuller.» «Nei.» William smilte. «Når jeg krysser av noe, føler jeg at jeg har oppnådd noe.» «Jeg tror faktisk du er den eneste studenten som synes en huskeliste er morsom.» William trakk på skuldrene. «Kanskje.» Tobias tok notatboken og bladde litt. Plutselig stoppet han. «Vent litt.» William så opp. «Hva er det?» Tobias pekte på en liten setning. Husk å spørre Tobias hvordan praksisdagen har vært. Han så opp på William. «Har du skrevet dette?» William ble litt flau. «Ja.» «Hvorfor det?» William trakk pusten rolig. «Fordi jeg aldri vil bli så opptatt at jeg glemmer å spørre hvordan du har det.» Tobias ble helt stille. Han lukket notatboken forsiktig. «Ingen har gjort noe sånt for meg før.» William smilte varmt. «Da var det på tide.» Tobias reiste seg. Han gikk rundt bordet og stilte seg foran William. «Kom hit.» sa han lavt. William reiste seg. Tobias la armene rundt ham. «Takk.» hvisket han. «For at du bryr deg om de små tingene.» William holdt ham tett inntil seg. «Det er de små tingene som bygger et forhold.» Tobias nikket mot skulderen hans. «Jeg tror du har rett.» Etter noen minutter satte de seg ned igjen. «Nå.» sa Tobias. «Nå skal vi faktisk studere.» William smilte. «Er du sikker?» «Ja.» «Ellers kommer du til å finne frem enda en liste.» William lo. «Det hadde jeg faktisk tenkt.» To timer senere lukket Tobias boken med et fornøyd sukk. «Nå er jeg ferdig.» William så overrasket på ham. «Allerede?» «Ja.» «Og denne gangen mener jeg det.» William lo. «Da synes jeg vi fortjener en pause.» «Hva slags pause?» spurte Tobias. William reiste seg. «Is.» Tobias begynte å le. «Is? Midt på vinteren?» «Selvfølgelig.» William åpnet fryseren. «Det finnes ingen årstid for is.» Tobias ristet smilende på hodet. «Du kommer aldri til å slutte å overraske meg.» William hentet frem to skåler. «Det håper jeg heller ikke.» De satte seg i sofaen med hver sin skål, mens regnet fortsatte å tromme mot vinduene. Bøkene lå igjen på spisebordet. De kunne vente til i morgen. Denne kvelden valgte de å legge studiene til side og nyte noen rolige timer sammen – akkurat slik de begge likte det. Neste ettermiddag var forelesningene ferdige tidligere enn planlagt. Studentene strømmet ut av universitetet med sekker over skuldrene. William sto ved bilen og ventet. Da Tobias kom gående, smilte han med en gang. «Der er du.» Tobias gikk bort til ham. «Du ser fornøyd ut.» William låste opp bilen. «Det er fordi jeg har en liten overraskelse.» Tobias hevet øyenbrynene. «En overraskelse?» «Ja.» «Får jeg vite hva det er?» William smilte lurt. «Hvis jeg forteller det, er det jo ikke en overraskelse lenger.» Tobias lo. «Du er umulig.» De kjørte gjennom sentrum uten at William sa hvor de skulle. Tobias så nysgjerrig ut av vinduet. «Vi kjører feil vei hjem.» William nikket. «Det gjør vi.» «Hvor skal vi?» «Du får se.» Etter noen minutter stanset bilen utenfor et lite bakeri. Det lå på et hjørne med store vinduer og varme lys. «Et bakeri?» spurte Tobias. William smilte. «Bli med.» Da de kom inn, luktet det nybakte kanelboller og ferskt brød. En eldre dame bak disken smilte. «God ettermiddag.» «Hei.» sa William. «Har dere

fortsatt igjen de bollene?» «Heldigvis.» svarte damen. «Jeg la faktisk av to til deg.» Tobias så overrasket bort på William. «Har du bestilt på forhånd?» William nikket. «Ja.» De satte seg ved et lite bord ved vinduet. Damen kom bort med to store kanelboller og varm kakao. «Vær så god.» «Tusen takk.» sa Tobias. Han så på William. «Hva er dette?» William trakk litt på skuldrene. «Du fortalte meg en gang at bestemoren din pleide å kjøpe kanelboller til deg etter skolen.» Tobias ble helt stille. «Du husket det.» «Selvfølgelig.» sa William rolig. «Du fortalte det en kveld vi satt og snakket.» «Jeg tenkte at det kanskje kunne være hyggelig å gjøre det samme.» Tobias kjente øynene bli blanke. Han måtte se ned et øyeblikk. William la hånden sin over hans. «Var det dumt?» spurte han forsiktig. Tobias ristet raskt på hodet. «Nei.» Stemmen var lav. «Det var bare…» Han smilte gjennom tårene. «…veldig fint.» William klemte hånden hans. «Jeg håper du vet én ting.» «Hva da?» «Jeg kan aldri erstatte minnene dine.» «Men jeg håper jeg kan være med på å skape nye.» Tobias så lenge på ham. «Det gjør du allerede.» De spiste i ro og mak. Kakaoen var varm. Bollene var myke. Rundt dem summet det av mennesker som kom og gikk. «Dette var en veldig fin overraskelse.» sa Tobias. William smilte. «Jeg er glad du liker den.» «Jeg elsker den.» svarte Tobias. «Ikke fordi det er et bakeri.» Han tok en liten pause. «Men fordi du husket noe jeg fortalte deg for lenge siden.» William smilte beskjedent .«Når du forteller meg noe som betyr mye for deg…» Han møtte blikket til Tobias. «…prøver jeg å huske det.» Da de gikk ut av bakeriet, hadde det begynt å snø. Små snøfnugg dalte rolig ned over gatene. Tobias tok automatisk hånden til William. «Takk.» sa han. William så bort på ham. «For hva denne gangen?» Tobias smilte varmt. «For at du får meg til å føle meg sett.» William svarte ikke med en gang. Han klemte bare hånden hans litt. «Det er akkurat sånn jeg ønsker at du skal ha det.» De gikk sakte mot bilen. Ingen av dem hadde hastverk. For noen av de fineste minnene ble ikke skapt på store reiser eller under store feiringer. Noen ganger begynte de med en varm kopp kakao, en fersk kanelbolle og et menneske som husket de små tingene. Uken gikk fort. Torsdag ettermiddag fikk Tobias en melding akkurat idet forelesningen var over. Han tok opp mobilen. «Det er fra Julie.» William smilte. «La meg gjette.» «Hun har planlagt noe.» Tobias begynte å le. «Hvordan visste du det?» «Hun klarer sjelden å sitte stille.» Tobias åpnet meldingen. **Julie**: **Filmkveld hjemme hos meg i kveld! Andreas, Frida og Magnus kommer. Dere har ingen gyldige unnskyldninger. Klokken 18.00!** William lo. «Der ser du.» «Hun spør egentlig ikke.» «Hun bestemmer.» «Hva svarer vi?» spurte Tobias. William trakk på skuldrene. «Jeg har lyst.» «Jeg også.» Tobias skrev raskt. **Vi kommer.** Det tok bare noen sekunder før det kom et svar. **Visste jeg!** Ta med godt humør. Klokken seks ringte de på døren til Julie. Hun åpnet med et stort smil. «Endelig!» Hun ga først Tobias en klem. Deretter William. «Kom inn.»Fra stuen hørte de latter. Andreas satt allerede i sofaen. «Dere brukte lang tid.» William tok av seg skoene. «Vi er fem minutter før tiden.» Andreas så på klokken. «Det teller ikke.» Alle begynte å le. «Hva skal vi se?» spurte Tobias. Julie satte seg på gulvet foran TV-en. «Vi stemmer.» Hun holdt opp tre filmer. «Romantisk komedie.» «Krim.» «Eller eventyr.» Magnus rakte hånden i været. «Krim.» Frida ristet på hodet. «Romantisk komedie.» Julie så på Tobias. «Du bestemmer.» Tobias så bort på William. «Hva har du lyst til?» William smilte.b«Jeg er fornøyd så lenge du er fornøyd.» Julie himlet med øynene. «Dere er håpløst søte.» Til slutt falt valget på en romantisk komedie. Julie hentet popcorn. Andreas fordelte

brus. William satte seg i sofaen. Tobias satte seg ved siden av ham. «Er dette greit?» spurte Tobias lavt. William smilte. «Du trenger ikke spørre.» Han la armen rundt skuldrene hans. Etter en stund ble filmen satt på pause. Julie reiste seg. «Jeg trenger litt luft.» «Noen som blir med ut på balkongen?» Alle ble med. Den kalde kveldsluften møtte dem. Byen glitret under dem. «Jeg elsker utsikten.» sa Frida. «Den er utrolig fin.» Andreas lente seg mot rekkverket. «Har dere tenkt over hvor fort disse årene kommer til å gå?» Det ble stille. «Faktisk.» sa Tobias. «Jeg tenker på det ganske ofte.» Julie nikket. «Jeg også.» William så utover byen. «Det føles som om vi nettopp begynte.» «Men samtidig…» Han smilte. «…har det skjedd utrolig mye allerede.» Julie så bort på Tobias. «Hva er det beste som har skjedd siden studiestart?» Tobias tenkte seg om. Så så han på William. «Det spørsmålet er egentlig ganske lett.» William smilte beskjedent. Julie lo. «Det svaret hadde jeg forventet.» Hun vendte seg mot William. «Og du?» William møtte blikket til Tobias. «Jeg svarer det samme.» Ingen sa noe på noen sekunder. Magnus brøt stillheten. «Dere vet…» Han smilte. «Det er ganske fint å se at noen faktisk blir lykkelige av å finne hverandre.» William takket med et lite nikk. «Det betyr mye.» Tilbake i stuen fortsatte filmen. Denne gangen satt alle litt tettere. Latteren kom oftere. Kommentarene fløy gjennom rommet. Da rulleteksten begynte å gå, strakte Julie seg og gjespet. «Dette må vi gjøre oftere.» Andreas nikket. «Enig.» William så bort på Tobias. «Hva synes du?» Tobias smilte. «Jeg synes vi er heldige.» «Hvordan da?» spurte Julie. Tobias så rundt på vennene sine. «Fordi vi har funnet mennesker vi kan være oss selv sammen med.» Det ble stille et øyeblikk. Så smilte Julie. «Det tror jeg er det fineste du har sagt i kveld.» William la hånden forsiktig over Tobias sin. «Jeg er helt enig.» Den kvelden dro de hjem med varme smil, gode samtaler og følelsen av at vennskapene deres var blitt litt sterkere. Nakne vegger og forelesningssaler hadde blitt til minner, latter og et fellesskap de alle satte stor pris på. Mandag morgen startet som alle andre. William hentet Tobias utenfor leiligheten. «God morgen.» sa William idet Tobias satte seg inn i bilen. «God morgen.» Tobias lente seg tilbake i setet. «Du ser trøtt ut.» William lo. «Jeg satt litt for lenge med en rapport i går kveld.» «Rapport?» «Pappa sendte meg noen dokumenter fra bedriften.» Tobias så nysgjerrig på ham. «Leste du dem?» William nikket. «Bare litt.» «Det var interessant.» «Du blir mer og mer nysgjerrig på bedriften.» sa Tobias. William smilte. «Ja.» «Men jeg har ingen hast.» «Nå er det studiet som er viktigst.» Tobias nikket. «Det liker jeg å høre.» Da de kom frem til universitetet, gikk de mot auditoriet. Julie vinket ivrig fra trappen. «God morgen!» «God morgen.» sa Tobias. «Har dere gjort ferdig oppgaven?» spurte Julie. William nikket. «Vi sendte den inn i går kveld.» «Dere er umulige.» Julie lo. «Dere leverer alltid før fristen.» Forelesningen gikk raskt. Da klokken nærmet seg tolv, begynte studentene å pakke sammen. Plutselig vibrerte mobilen til William. Han så på skjermen. Pappa William rynket pannen. «Beklager.» sa han til Tobias. «Jeg må ta denne.» «Selvfølgelig.» William gikk ut i korridoren. «Hei, pappa.» «Hei, William.» Stemmen var rolig. «Forstyrrer jeg?» «Nei.» «Vi er akkurat ferdige med forelesningen.» «Bra.» sa faren. «Jeg ville bare fortelle deg at styremøtet neste uke er flyttet.» «Å?» «Ja.» «Og jeg lurte på om du har lyst til å være med og observere.» William ble stille. «Neste uke?» «Ja.» «Bare hvis det passer med studiene.» William tok opp timeplanen på mobilen. «Jeg har forelesning til elleve.» «Møtet starter halv ett.» «Da rekker jeg det.» Faren smilte. «Flott.» «Men én ting.» «Hva da?»

«Hvis du merker at studiene blir skadelidende…» Han gjorde en liten pause. «Da sier du fra.» «Det lover jeg.» svarte William. «Bra.» sa faren. «Studiet kommer først.» «Jeg vet.» William smilte. «Det skal jeg huske.» «Da sees vi neste uke.» «Det gjør vi.» William la på og gikk tilbake til auditoriet. Tobias ventet utenfor døren. «Alt i orden?» spurte han. William nikket. «Ja.» «Pappa inviterte meg til å observere neste styremøte.» Tobias smilte bredt. «Så spennende!». «Jeg gleder meg.» «Men jeg kjenner litt på nervene også.» Tobias tok hånden hans. «Det er lov.» «Du trenger ikke kunne alt første gangen.» William smilte. «Nei.» «Og pappa forventer heller ikke det.» «Da tror jeg dette blir bra.» sa Tobias. De gikk ned trappen sammen. «Har du lyst til å feire litt?» spurte Tobias. William så overrasket på ham. «Feire?» «Ja.» «Dette er jo en stor mulighet.» William lo. «Hva foreslår du?» Tobias smilte lurt. «Jeg kjenner en liten kafé rett ved universitetet.» «De lager byens beste varm sjokolade.» William så på ham og lo. «Du vet akkurat hvordan du skal overtale meg.» «Virker det?» «Hver eneste gang.» De gikk side om side mot den lille kaféen. Snøen falt rolig over skoleplassen. William kastet et blikk mot Tobias. «Takk.» sa han. «For hva?» «For at du alltid gleder deg på mine vegne.» Tobias smilte varmt. «Vi er et lag.» William nikket. «Ja.» Han klemte hånden til Tobias forsiktig. «Det er vi.» Sammen fortsatte de gjennom den kalde vinterdagen, mens praten handlet om studiet, drømmer og alt de fortsatt ønsket å oppleve. Ingen av dem visste nøyaktig hva fremtiden ville bringe, men de visste én ting med sikkerhet – de ønsket å møte den sammen. Uken gikk fort. Plutselig var dagen kommet. William sto foran speilet i leiligheten og rettet på skjorten. Han pustet rolig inn. Tobias kom ut fra kjøkkenet med to kopper kaffe. Han ble stående i døråpningen og betrakte William. «Du ser nervøs ut.» William smilte svakt. «Er jeg så lett å lese?» «Bare for meg.» svarte Tobias. Han gikk bort og rakte ham kaffekoppen. «Takk.» William tok en slurk. «Jeg vet ikke helt hvorfor jeg er nervøs.» «Du skal jo bare observere.» «Jeg vet.» Han lo lavt. «Likevel føles det som en stor dag.» Tobias stilte seg foran ham. Han rettet forsiktig på slipset til William. «Der.» «Nå ser det perfekt ut.» William så på ham med et varmt blikk. «Du passer alltid på meg.» «Det gjør du også.» Tobias smilte. «Så da er vi vel ganske heldige begge to.» William tok hånden hans. «Det er vi.» Litt senere stanset bilen utenfor universitetet. William skulle ha én forelesning før styremøtet. «Lykke til.» sa Tobias før de gikk hver sin vei mot hvert sitt auditorium. William smilte. «Vi sees etterpå.» «Jeg gleder meg til å høre hvordan det gikk.» William nikket. «Da får du hele historien.» Forelesningen føltes lengre enn vanlig. William merket at tankene vandret. Da klokken endelig viste elleve, pakket han sammen bøkene. Julie kom bort. «Du har vært uvanlig stille i dag.» William smilte. «Jeg skal på styremøte.» «Stemmer!» Hun klappet ham lett på armen. «Lykke til.» «Takk.» «Du kommer til å klare deg fint.» En halvtime senere parkerte William utenfor familiebedriftens hovedkontor. Den høye glassbygningen speilet vinterhimmelen. Han tok et øyeblikk før han gikk ut av bilen. Dørene gled opp automatisk. Resepsjonisten smilte. «God dag, William.» «God dag.» «De venter på deg i femte etasje.» «Takk.» Heisdørene åpnet seg. Faren sto allerede og ventet. «Hei.» sa han med et smil. «Hei, pappa.» Faren ga ham et fast håndtrykk. «Hvordan går det?» «Litt nervøs.» innrømmet William. Faren lo varmt. «Det er et godt tegn.» «Hvorfor det?» «Fordi det viser at du tar dette på alvor.» De gikk sammen gjennom den lange korridoren. På veggene hang bilder fra bedriftens historie. William stoppet

ved et gammelt fotografi. «Er det bestefar?» spurte han. Faren nikket. «Ja.» «Det første kontoret vårt.» William studerte bildet. Et lite rom. Tre skrivebord. Ingen luksus. «Det er rart å tenke på hvor alt startet.» sa William. «Ja.» Faren smilte. «Alle store bedrifter har begynt i det små.» «Er du klar?» spurte faren da de kom frem til møterommet. William trakk pusten dypt. «Ja.» Faren åpnet døren. Rundt det store bordet satt styremedlemmene allerede på plass. Styrelederen reiste seg. «God dag, William.» «Hyggelig å se deg igjen.» William håndhilste på ham. «Takk.» «Hyggelig å se dere også.» «I dag.» sa styrelederen. «Har du bare én oppgave.» William nikket. «Å lytte.» «Observere.» «Og stille spørsmål hvis det er noe du lurer på.» William smilte. «Det skal jeg gjøre.» Han satte seg ved siden av faren. Tok frem notatboken. Og idet møtet begynte, kjente han at nervøsiteten langsomt forsvant. For første gang satt han ikke bare og drømte om fremtiden. Han fikk lov til å ta sine aller første skritt inn i den. Styremøtet varte i nesten tre timer. William hadde sagt svært lite. Han hadde lyttet, skrevet notater og fulgt nøye med på diskusjonene. Da møtet var over, begynte styremedlemmene å pakke sammen. «Hyggelig å se deg igjen, William,» sa en av dem og håndhilste. «Takk,» svarte William. «Det var lærerikt.» En annen smilte. «Du stilte gode spørsmål.» William nikket beskjedent. «Jeg har fortsatt mye å lære.» «Det har vi alle,» svarte styremedlemmet før han gikk. Da de siste hadde forlatt møterommet, ble William og faren sittende igjen. Faren lukket den store mappen foran seg. «Hva synes du?» spurte han. William lente seg tilbake. «Det var annerledes enn jeg hadde forestilt meg.» «Hvordan da?» «Jeg trodde det skulle handle mest om tall.» Faren smilte. «Og?» «Det handlet minst like mye om mennesker.» Faren nikket. «Det stemmer.» William bladde i notatboken. «Dere snakket om de ansatte.» «Arbeidsmiljø.» «Utvikling.» «Og hvordan bedriften skal vokse uten å miste verdiene sine.» Han så opp. «Det likte jeg.» Faren smilte stolt. «Da har du forstått noe veldig viktig.» William så spørrende på ham. «Hva da?» «En bedrift er ikke bygninger.» «Den er menneskene som jobber der.» William ble stille. «Det minner egentlig litt om barnehagen.» sa han. Faren lo lavt. «På hvilken måte?» «Vi lærer at relasjoner er grunnlaget for alt.» «Hvis menneskene har det bra, blir resultatene bedre.» Faren lente seg tilbake. «Akkurat den tanken håper jeg du aldri mister.» De gikk sammen ut av møterommet. På vei gjennom korridoren stoppet faren. «Har du tid til en kopp kaffe?» William smilte. «Gjerne.» De satte seg i den lille kantinen. En eldre dame bak disken hilste vennlig. «Det er lenge siden sist, William.» «Ja.» sa han. «Studiene tar mye tid.» Hun lo. «Det er slik det skal være.» De fant et bord ved vinduet. Snøen falt fortsatt utenfor. «Pappa?» sa William etter en stund. «Ja?» «Hvorfor begynte du å ta meg med hit nå?» Faren så ut av vinduet før han svarte. «Fordi tiden går fort.» William lyttet. «Du skal fullføre studiene.» «Du skal leve livet ditt.» «Men jeg ønsker at du skal bli kjent med bedriften litt etter litt.» Han smilte. «Ikke fordi du må.» «Men fordi jeg håper du en dag har lyst.» William nikket langsomt. «Det har jeg.» sa han. «Men jeg vil gjøre én ting først.» «Hva da?» «Jeg vil fullføre studiet.» «Ordentlig.» Faren smilte bredt. «Det svaret gjorde meg glad.» «Virkelig?» «Ja.» «Hvis du hadde sagt at du ville slutte på studiet i dag…» Han ristet rolig på hodet. «…hadde jeg blitt skuffet.» William så overrasket på ham. «Det trodde jeg ikke.» «Du skal fullføre det du har begynt på.» sa faren bestemt. «Det er viktig.» Litt senere den ettermiddagen ventet Tobias utenfor universitetet. Han fikk øye på William med en gang. «Der

er du!» ropte han. William smilte idet han kom bort. «Har du ventet lenge?» «Bare ti minutter.» Tobias studerte ansiktet hans. «Så…» «Hvordan gikk det?» William lo. «Har du tid til en lang historie?» «Hele ettermiddagen.» svarte Tobias. De satte seg på en benk utenfor universitetet. William fortalte om møtet. Om styret. Om spørsmålene. Om samtalen med faren. Tobias lyttet uten å avbryte. Da William var ferdig, ble det stille noen sekunder. «Hva tenker du?» spurte William. Tobias smilte varmt. «Jeg tenker at faren din er klok.» «Og?» «At han ikke prøver å presse deg.» «Han lar deg finne veien selv.» William nikket. «Det føles sånn.» Tobias la hånden sin over Williams. «Jeg er stolt av deg.» William så på ham. «Fordi jeg satt på et styremøte?» Tobias ristet på hodet. «Nei.» «Fordi du vet hvem du er.» «Du velger å fullføre studiet, selv om du vet at livet ditt senere kommer til å ta en annen retning.» William smilte. «Det betyr mye å høre deg si det.» Tobias klemte hånden hans forsiktig. «En dag kommer du til å bli en dyktig direktør.» Han smilte. «Men akkurat nå er du først og fremst studenten William.» William lo. «Og det har jeg tenkt å være en stund til.» Sammen reiste de seg og begynte å gå mot bilen. Mens snøen dalte rolig over campus, fortsatte de å snakke om fremtiden – en fremtid som fortsatt lå noen år unna, men som begge gledet seg til å møte, steg for steg, sammen. Noen dager senere møttes studentene utenfor barnehagen hvor de skulle ha praksis. Det var en kald morgen, men solen skinte mellom trærne. Julie sto allerede ved inngangen med en kaffekopp i hånden. «God morgen!» ropte hun da hun fikk øye på Tobias og William. «God morgen.» sa Tobias med et smil. William tok sekken av skulderen. «Har alle kommet?» Julie nikket. «Nesten.» «Foreleseren vår er allerede inne.» De gikk inn i garderoben. Foreleseren, Anne, ønsket dem velkommen. «Så hyggelig å se dere igjen.» Hun så rundt på studentene. «I dag skal jeg observere dere i praksis.» Andreas pustet tungt ut. «Det høres litt skummelt ut.» Anne lo vennlig. «Det er ikke en eksamen.» «Jeg er her for å hjelpe dere.» Studentene fordelte seg på avdelingene. Tobias gikk inn på avdelingen der Emil og de andre barna allerede var i full gang med morgenleken. «Tobias!» Emil kom løpende. «Du kom!» Tobias satte seg på huk og åpnet armene. Emil ga ham en rask klem. «Selvfølgelig kom jeg.» sa Tobias. «Jeg hadde jo lovet det.» Emil smilte bredt. «I dag skal vi bygge en by!» «Det gleder jeg meg til.» Anne sto litt i bakgrunnen og observerte. Hun skrev noen notater. Hun så hvordan Tobias satte seg ned på gulvet sammen med barna. Han stilte spørsmål. Lyttet. Og lot barna komme med forslag. «Hvor skal sykehuset være?» spurte Nora. «Hva synes dere?» spurte Tobias tilbake. Flere små hender skjøt i været. «Ved siden av brannstasjonen!» «Nei!» «Ved parken!» Barna diskuterte ivrig. Tobias smilte. «Da får vi stemme.» På en annen avdeling var William sammen med de eldste barna. De hadde samlet seg rundt et stort bord med papir, saks og lim. «Hva har dere lyst til å lage i dag?» spurte William. En liten jente rakte opp hånden. «Et romskip!» En gutt ved siden av henne ristet bestemt på hodet. «Jeg vil lage en borg.» William satte seg ned mellom dem. «Kanskje vi kan lage en borg med et romskip ved siden av?» Begge barna så på hverandre. Så begynte de å smile. «Ja!» Anne gikk stille rundt mellom avdelingene. Hun observerte hvordan studentene samarbeidet med barna. Da formiddagen var over, samlet hun alle studentene i personalrommet. «Hvordan synes dere det gikk?» spurte hun. Julie pustet ut. «Jeg var nervøs.» Andreas nikket. «Jeg også.» Anne smilte. «Det er helt normalt.» Hun bladde i notatene sine. «Men jeg vil trekke frem noe jeg la merke til.»

Studentene ble stille. Hun så først på Tobias. «Du var flink til å gi barna tid.» «Du svarte ikke for dem.» «Du lot dem tenke selv.» Tobias smilte forsiktig. «Takk.» Deretter vendte hun seg mot William. «Og du…» William så opp. «Du har en ro som smitter.» «Barna søkte deg naturlig.» «Du møtte dem med respekt og nysgjerrighet.» William smilte beskjedent. «Tusen takk.» Da studentene gikk ut fra barnehagen senere på dagen, var stemningen lett. Julie smilte bredt. «Dette må vi feire.» Andreas lo. «Du vil alltid feire noe.» «Ja.» svarte Julie. «Livet blir morsommere sånn.» William og Tobias gikk litt bak de andre. «Hvordan føltes det?» spurte Tobias. William så bort på ham. «Jeg ble faktisk rørt.» «Over tilbakemeldingen?» William nikket. «Ja.» «Jeg tviler ofte på meg selv.» Tobias stoppet opp. Han tok begge hendene til William. «Da skal jeg minne deg på det Anne sa.» William møtte blikket hans. «Hun så den samme personen som jeg ser hver eneste dag.» «En person som bryr seg om mennesker.» William smilte varmt. «Og du minner meg alltid på det.» Tobias lo. «Det er en del av jobben min.» «Hvilken jobb?» spurte William. Tobias smilte og klemte hånden hans. «Å være kjæresten din.» William begynte å le. «Da håper jeg du aldri sier opp.» Tobias lente seg frem og ga ham et raskt kyss på kinnet. «Ikke en sjanse.» Side om side gikk de videre mot universitetet, mens de snakket om praksisdagen, fremtiden og drømmene de delte. Ingen av dem visste nøyaktig hvor livet ville føre dem, men de visste at de ønsket å gå den veien sammen. Samme kveld satt Tobias og William i stuen i toppleiligheten. Peisen var tent. Regnet hadde erstattet snøen, og de små dråpene traff vinduene med en rolig rytme. William satt i den ene enden av sofaen med beina trukket opp. Tobias kom inn fra kjøkkenet med to kopper varm kakao. «Her.» sa han og rakte den ene koppen til William. «Takk.» William tok imot den og smilte. «Du skjemmer meg bort.» Tobias satte seg ved siden av ham. «Det gjør du med meg også.» De ble sittende i stillhet en stund. Bare lyden fra peisen fylte rommet. Til slutt brøt Tobias stillheten. «Kan jeg spørre deg om noe?» William så bort på ham. «Du kan spørre om alt.» Tobias smilte. «Hva drømte du om da du var liten?» William lo lavt. «Du mener før jeg begynte på studiet?» «Ja.» William lente hodet mot sofaryggen. «Jeg ville faktisk bli arkitekt.» Tobias så overrasket på ham. «Virkelig?» William nikket. «Jeg elsket å tegne hus.» «Jeg kunne sitte i timevis og lage plantegninger.» «Det visste jeg ikke.» sa Tobias. «Hva med deg?» spurte William. «Hva drømte du om?» Tobias smilte. «Jeg ville bli barnehagelærer.» William lo. «Så tidlig?» «Ja.» «Jeg var ofte sammen med de yngre søskenbarna mine.» «Jeg likte å finne på leker.» «Lese bøker.» «Og bygge hytter.» William smilte varmt. «Det passer veldig godt til den du er i dag.» Tobias tok en slurk av kakaoen. «Tror du mennesker forandrer seg mye?» William tenkte seg om. «Ja.» «Men samtidig ikke.» «Hvordan mener du?» «Jeg tror vi utvikler oss.» «Men de viktigste verdiene våre følger oss gjennom livet.» Tobias nikket. «Det tror jeg også.» William snudde seg mot Tobias. «Hva er din største drøm akkurat nå?» Tobias smilte. «Å fullføre studiet.» «Og bli en god barnehagelærer.» Han tok en liten pause. «Og å ha mennesker rundt meg som gjør meg lykkelig.» William smilte. «Det var en fin drøm.» «Hva med deg?» spurte Tobias. William så ned i kakaoen før han svarte. «Jeg vil fullføre studiet.» «Lære mest mulig.» «Og når den dagen kommer…» Han trakk pusten rolig.«…ta over familiebedriften.» Tobias nikket. «Det kommer du til å gjøre.» William så opp. «Tror du virkelig det?» «Ja.» Tobias svarte uten å nøle. «Du kommer til å bli en leder som ser menneskene rundt deg.» «Og det er

den viktigste egenskapen en leder kan ha.» William ble sittende og se på Tobias. «Vet du hva jeg liker med deg?» spurte han. Tobias lo. «Det er et farlig spørsmål.» «Hvorfor det?» «Fordi du alltid finner noe fint å si.» William smilte. «Det er fordi det er mye fint å si.» Han la koppen fra seg på bordet. Så tok han begge hendene til Tobias. «Når jeg tviler på meg selv…» sa han stille. «…er du den første som minner meg på hva jeg faktisk får til.» Tobias klemte hendene hans. «Det er fordi jeg ser deg.» William smilte. «Og jeg føler meg sett.» Telefonen til Tobias vibrerte. Han så på skjermen og begynte å le. «Julie igjen?» spurte William. «Ja.» Han åpnet meldingen. Julie: Bare så dere vet det – jeg har meldt oss på studentenes vinterquiz neste uke. Ikke bli sinte! William lo høyt. «Hun er utrolig.» «Hun spør aldri først.» sa Tobias. «Nei.» William ristet smilende på hodet. «Men hun vet alltid at vi kommer.» Tobias svarte: Vi kommer. Men denne gangen velger vi laget. Svaret kom nesten med én gang. Avtale! Men William må svare på spørsmålene om næringsliv, og Tobias tar barnehage. Begge begynte å le. «Hun kjenner oss nesten for godt.» sa William. Tobias lente hodet mot skulderen hans. «Det gjør hun.» Kvelden gikk rolig videre. De ryddet bort koppene, slo av de sterkeste lysene og ble sittende tett sammen i sofaen. Ingen av dem snakket særlig mye. De trengte det ikke. Noen ganger var stillheten den fineste samtalen de kunne ha. Og mens regnet fortsatte å falle utenfor vinduene, satt de tett sammen og lot tankene vandre mot alt de drømte om – studiet, livet og en fremtid de håpet å bygge side om side. Torsdag kveld var kantinen på universitetet fylt til randen. Bordene var satt sammen i lange rekker, og på scenen sto en stor skjerm hvor det sto: STUDENTENES VINTERQUIZ Julie sto ved inngangen og vinket ivrig. «Endelig!» ropte hun da Tobias og William kom inn. «Vi begynte å tro at dere hadde ombestemt dere.» William smilte. «Vi er fem minutter før start.» «Det er nesten for sent.» svarte Julie ertende. Tobias lo. «Du kommer aldri til å forandre deg.» «Heldigvis ikke.» Andreas og Frida satt allerede ved bordet. «Der er laget vårt.» sa Andreas. William satte seg ned. «Har vi et lagnavn?» Julie smilte bredt. «Selvfølgelig.» Hun pekte på arket foran dem. Kunnskap & Kanelboller Tobias brast ut i latter. «Julie!» «Hva da?» Hun trakk på skuldrene. «Dere elsker jo kanelboller.» William lo. «Det argumentet er faktisk vanskelig å motsi.» Quizmasteren tok mikrofonen. «God kveld, alle sammen!» Applaus fylte rommet. «I kveld blir det seks runder.» «Kultur.» «Historie.» «Natur.» «Sport.» «Musikk.» «Og en overraskelsesrunde.» Julie lente seg mot Tobias. «Vi vinner.» hvisket hun. «Så selvsikker?» «Alltid.» Den første runden startet. «Spørsmål én.» Quizmasteren smilte. «Hvilket år ble Barnehageloven vedtatt i sin første form?» Julie snudde seg mot Tobias. «Din.» Tobias tenkte noen sekunder. «Jeg tror svaret er 1975.» William skrev det ned. «Da stoler vi på deg.» Noen spørsmål senere kom en ny kategori. «Hvilket selskap var det første i Norge som…» William lente seg frem. «Den kan jeg.» Han svarte rolig. Andreas så imponert på ham. «Hvordan kan du alt dette?» William lo. «Pappa har snakket om næringsliv rundt middagsbordet siden jeg var liten.» Latteren satt løst gjennom hele kvelden. Da musikkrunden kom, så Julie bestemt på Tobias. «Denne tar du.» «Hvorfor meg?» «Du synger jo.» William begynte å le. «Bare i bilen.» Julie smilte lurt. «Da teller det.» Etter siste spørsmål leverte alle lagene svararkene. Mens resultatene ble regnet ut, gikk Tobias og William bort til vinduet. Utenfor dalte snøen stille. «Har du det fint?» spurte William. Tobias nikket. «Veldig.» Han smilte. «Jeg liker slike kvelder.» «Det gjør jeg også.» William så bort på vennene deres.

«Vi har fått en fin gjeng rundt oss.» «Ja.» sa Tobias. «Jeg tror de kommer til å følge oss lenge.» William nikket. «Det håper jeg.» Quizmasteren tok mikrofonen igjen. «Da er resultatene klare.» Hele kantinen ble stille. «På tredjeplass…» Applaus. «På andreplass…» Julie tok hånden til Andreas. «Kom igjen…» hvisket hun. «…og kveldens vinnere er…» Han gjorde en dramatisk pause. «Kunnskap & Kanelboller!» Julie hoppet opp fra stolen. «Ja!» Andreas lo høyt. Frida klappet i hendene. Tobias så overrasket på William. «Vi vant!» William begynte å le. «Vi gjorde faktisk det.» Julie kom løpende bort og kastet armene rundt dem. «Jeg sa jo at vi kom til å vinne!» «Det gjorde du faktisk.» lo Tobias. Quizmasteren kom bort med en liten pokal og en gavekurv. «Gratulerer.» William tok imot pokalen. Han så på de andre. «Denne tilhører oss alle.» Julie smilte. «Den skal stå hjemme hos meg.» «Hvorfor det?» spurte Andreas. «Fordi det var jeg som meldte oss på.» Alle brast ut i latter. Da kvelden var over, gikk Tobias og William hånd i hånd mot bilen. Snøen knaste under skoene deres. «Vet du hva?» sa Tobias. «Nei.» «Jeg tror dette blir et av de minnene vi kommer til å le av om mange år.» William smilte. «Det tror jeg også.» Han åpnet bildøren for Tobias. «Og det beste er…» «Hva da?» William møtte blikket hans. «At det ikke var pokalen som gjorde kvelden spesiell.» Tobias smilte varmt. «Hva var det da?» William tok hånden hans før de satte seg inn i bilen. «Å få oppleve den sammen med deg.». Tobias lente seg frem og ga ham et mykt kyss. «Da er vi enige.» Med varme smil kjørte de hjem gjennom den snødekte byen, mens pokalen lå på baksetet og latteren fra kvelden fortsatt satt igjen. For begge betydde det langt mer enn en seier – det var enda et minne de hadde skapt sammen. Helgen nærmet seg. Fredag ettermiddag kjørte William og Tobias hjem etter en lang uke med forelesninger, praksis og gruppearbeid. Begge var slitne. Likevel var stemningen god. «Endelig helg,» sa Tobias og lente hodet mot seteryggen. William smilte. «Den har vi fortjent.» «Absolutt.» Da de kom opp i toppleiligheten, tok Tobias av seg jakken og gikk bort til de store vinduene. Byen lå badet i kveldssol. «Jeg tror aldri jeg blir lei av denne utsikten.» William stilte seg ved siden av ham. «Ikke jeg heller.» «Hva tenker du på?» spurte Tobias. William ble stående stille. «At livet forandrer seg fort.» «På hvilken måte?» «For bare noen måneder siden kjente vi ikke hverandre.» Han smilte. «Nå føles det nesten rart å tenke på.» Tobias nikket. «Jeg har tenkt det samme.» Han vendte seg mot William. «Hvis noen hadde sagt på første studiedag at vi kom til å stå her nå…» Han lo. «…hadde jeg aldri trodd dem.» William lo. «Ikke jeg heller.» De gikk inn på kjøkkenet. Tobias begynte å lage middag. William tok frem grønnsaker og skjærefjøl. «Du.» sa Tobias mens han hakket paprika. «Ja?» «Hva er det første du har lyst til å gjøre når studiet er ferdig?» William tenkte seg om. «Sove.» Tobias begynte å le. «Det var kanskje ikke det svaret jeg forventet.» William lo. «Nei da.» Han ble litt mer alvorlig. «Jeg har lyst til å jobbe noen år.» «Lære.» «Gjøre meg fortjent til ansvaret.» Han så på Tobias. «Og når tiden er riktig…» «…ta over familiebedriften etter pappa.» Tobias smilte. «Jeg liker at du sier når tiden er riktig.» «Hvorfor det?» «Fordi du ikke har hastverk.» William nikket. «Pappa har lært meg at man må være klar før man leder andre.» «Og du?» spurte William. «Hva drømmer du om?» Tobias la kniven fra seg. «Jeg drømmer om en barnehage hvor alle barn føler seg trygge.» «Et sted hvor de blir sett.» «Og hvor de gleder seg til å komme hver morgen.» William smilte varmt. «Det høres ut som deg.» Mens middagen sto i ovnen, satte de seg i sofaen. Peisen var tent. Stillheten var behagelig. «Kan jeg spørre deg

om én ting til?» sa William. «Selvfølgelig.» «Hva var det som gjorde at du forelsket deg i meg?» Tobias smilte sjenert. «Vil du virkelig vite det?» «Ja.» Tobias tenkte seg om. «Det var egentlig ikke én ting.» «Det var mange små.» William lyttet. «Du husket det jeg fortalte.» «Du lyttet.» «Du fikk meg til å le.» «Og…» Han smilte. «…du fikk meg til å føle at jeg var viktig.» William ble stille. «Det betyr mer enn du aner.» «Hva med deg?» spurte Tobias. William tok hånden hans. «Jeg forelsket meg i måten du møter mennesker på.» «Du ser dem.» «Om det er et barn.» «En foreleser.» «En venn.» «Eller meg.» Han smilte. «Du får alle til å føle at de betyr noe.» Tobias lente seg forsiktig mot skulderen hans. «Tror du vi kommer til å huske denne tiden når vi blir eldre?» William smilte. «Hver eneste dag.» «Hvorfor er du så sikker?» William kysset ham lett i pannen. «Fordi dette er begynnelsen på livet vårt sammen.» Tobias lukket øynene et øyeblikk. «Da håper jeg vi aldri slutter å lage slike minner.» William klemte hånden hans. «Det lover jeg.» En svak duft av middag spredte seg fra kjøkkenet. Tobias lo plutselig. «Vi må nok redde maten før den blir svidd.» William reiste seg raskt. «Der ser du.» «Vi er kanskje flinke til å planlegge fremtiden.» Han smilte bredt. «Men vi har fortsatt litt å lære på kjøkkenet.» Tobias tok hånden hans mens de gikk mot kjøkkenet. «Det gjør ingenting.» «Hvorfor ikke?» spurte William. Tobias smilte varmt. «Fordi vi lærer sammen.» Lørdagen kom med klar himmel og skarp vinterluft. William sto ved kjøkkenøya og smurte matpakker. Tobias kom ut av soverommet med en tykk ullgenser og et skjerf rundt halsen. Han stoppet opp og smilte. «Hva holder du på med?» William pakket en baguett ned i sekken. «Vi skal på tur.» Tobias hevet øyenbrynene. «På tur?» «Ja.» «Hvor da?» William gliste. «Det er en overraskelse.» Tobias lo. «Du liker virkelig overraskelser.» «Spesielt når de får deg til å smile.» En time senere parkerte William bilen ved sjøen. Vannet lå nesten helt stille. Måker svevde over den kalde vinterhimmelen, og en svak bris fikk bølgene til å slå forsiktig mot brygga. Tobias steg ut av bilen og trakk pusten dypt. «Så vakkert.» William gikk bort til ham. «Jeg pleier å dra hit når jeg trenger å tenke.» «Har du vært her mye?» William nikket. «Både alene og sammen med familien.» «Men dette er første gang jeg tar med noen hit.» Tobias så overrasket på ham. «Virkelig?» «Ja.» William smilte. «Jeg ville dele stedet med deg.» De begynte å gå langs strandpromenaden. Det var stille. Bare lyden av bølgene og fuglene fylte luften. «Hva tenker du på?». spurte William. Tobias smilte. «At livet er ganske fint akkurat nå.» William så bort på ham. «Det er det.» «Noen ganger blir jeg nesten litt redd.» innrømmet Tobias. «Redd?» «For at alt dette bare er en drøm.» William stoppet opp. Han tok begge hendene til Tobias. «Se på meg.» Tobias møtte blikket hans. «Dette er ikke en drøm.» sa William rolig. «Dette er livet vårt.» Tobias smilte forsiktig. «Du vet alltid hva du skal si.» William lo. «Nei.» «Men jeg sier det jeg føler.» «Og det er kanskje nok.» Tobias nikket. «Ja.» De fant en ledig benk med utsikt over fjorden. William tok frem termosen. «Kaffe?» «Gjerne.» Tobias tok imot koppen. «Du har tenkt på alt igjen.» William smilte. «Nesten.» «Hva glemte du?» «Sjokolade.» Tobias begynte å le. «Da må vi komme tilbake.» «Det var egentlig planen.» De satt lenge uten å si noe. En liten båt gled rolig forbi ute på vannet. Tobias lente hodet mot skulderen til William. «Kan jeg spørre deg om én ting?» William nikket. «Alltid.» «Hvis du kunne beskrive oss med ett ord…» William tenkte seg om. «Trygghet.» Tobias smilte. «Bare ett ord?» «Ja.» «Fordi det er det du gir meg.» Tobias kjente en varme spre seg i brystet. «Da velger jeg håp.» William så undrende på ham.

«Hvorfor håp?» «Fordi du får meg til å tro på fremtiden.» William ble sittende helt stille. Han tok hånden til Tobias og flettet fingrene sammen med hans. «Det tror jeg er det fineste noen har sagt til meg.» De ble sittende en stund til før William reiste seg. «Kom.» «Hvor skal vi?» spurte Tobias. William smilte. «Helt ytterst på brygga.» De gikk sakte utover den gamle trebrygga. Bølgene slo rolig mot pålene under dem. Da de kom helt ut, stoppet William. «Lukk øynene.» Tobias lo. «Igjen?» «Ja.» «Stoler du på meg?» Tobias svarte uten å nøle. «Alltid.» William tok forsiktig hendene hans. «Hør.» Tobias lukket øynene. Han hørte bølgene. Måkene. Vinden. Og den rolige pusten til William. «Hva hører du?» spurte William lavt. Tobias smilte. «Ro.» William nikket. «Det var det jeg håpet du skulle kjenne.» Tobias åpnet øynene igjen og så rett inn i Williams blikk. «Takk.» sa han stille. «For denne dagen.» William smilte varmt. «Dette er bare begynnelsen.» Hånd i hånd ble de stående ytterst på brygga mens solen langsomt sank mot horisonten og farget himmelen i varme nyanser av gull og oransje. Ingen av dem visste hvilke utfordringer som ventet i årene som kom, men akkurat der og da var de enige om én ting. Så lenge de hadde hverandre, føltes fremtiden lys. Da solen hadde forsvunnet bak horisonten, ble luften merkbart kaldere. Små lys fra båtene ute på fjorden speilet seg i det mørke vannet. William og Tobias begynte å gå tilbake mot bilen i et rolig tempo. Ingen av dem hadde hastverk. Tobias stakk hendene ned i jakkelommene. «Jeg skulle ønske dagen varte litt lenger.» William så bort på ham. «Hvorfor det?» «Fordi jeg har hatt det så fint.» William smilte. «Det har jeg også.» De gikk noen meter i stillhet. Så stoppet William plutselig. «Vent litt.» Tobias snudde seg. «Hva er det?» William bøyde seg ned og plukket opp en liten, glatt stein ved vannkanten. Han holdt den opp. «Ser du denne?» Tobias nikket. «Ja.» «Pappa lærte meg noe da jeg var liten.» «Hva da?» William lot steinen gli mellom fingrene. «At noen steiner tar mange år før de blir helt glatte.» Han kastet et blikk ut mot vannet. «Bølgene former dem litt etter litt.» Tobias smilte. «Du tenker at mennesker er litt like?» William nikket. «Ja.» «Ingen av oss blir ferdige over natten.» «Vi vokser.» «Vi lærer.» «Og vi forandrer oss gjennom livet.» Tobias tok steinen i hånden. «Da håper jeg vi får vokse sammen.» William svarte uten å nøle. «Det håper jeg også.» De fortsatte mot bilen. Da de kom frem, lente Tobias seg mot bildøren. «Kan jeg spørre deg om noe?» William smilte. «Du stiller mange spørsmål i dag.» «Jeg vet.» Tobias lo. «Men dette er det siste.» «Da hører jeg.» «Hva er du mest redd for?» William ble stille. Han tenkte lenge før han svarte. «Å miste mennesker jeg er glad i.» Stemmen var lav.« Det er nok min største frykt.» Tobias nikket langsomt. «Det er også min.» William møtte blikket hans. «Men jeg tror ikke vi skal bruke livet på å være redde.» «Hva skal vi gjøre da?» spurte Tobias. William smilte varmt. «Vi skal fylle det med gode minner.» Tobias tok hånden hans. «Det synes jeg høres ut som en god plan.» William klemte hånden hans. «Da har vi en avtale.» «En avtale.» bekreftet Tobias. På vei hjem spilte radioen lavt. Ingen av dem sang. Ingen av dem snakket særlig mye heller. Stillheten var behagelig. Da de stoppet ved et rødt lys, snudde William seg mot Tobias. «Vet du hva jeg gleder meg til?» «Nei.» «Å se deg når du fullfører studiet.» Tobias smilte. «Det er jo lenge til.» «Jeg vet.» «Men jeg ser allerede den dagen for meg.» «Hvordan da?» William lo. «Du kommer til å smile så mye at du nesten glemmer å ta imot vitnemålet.» Tobias begynte å le. «Tror du det?» «Ja.» «Og foreldrene dine kommer til å være stolte.» Han smilte. «Det kommer mine

også.» Tobias så ut av vinduet et øyeblikk. «Da håper jeg vi står ved siden av hverandre den dagen.» William svarte med én gang. «Det skal vi.» Han tok hånden til Tobias et kort øyeblikk før lyset skiftet til grønt. «Det lover jeg.» Da de kom tilbake til toppleiligheten, hadde mørket lagt seg over byen. William låste opp døren. Tobias gikk bort til vinduet og så utover de tusen lysene som glitret under dem. William stilte seg ved siden av ham. «Fin utsikt.» sa Tobias. «Ja.» svarte William. «Men vet du hva som er enda finere?» Tobias snudde seg. «Hva da?» William smilte og tok begge hendene hans. «Å vite at når jeg kommer hjem, er du her.» Tobias kjente smilet vokse. Han lente pannen mot Williams. «Da håper jeg du aldri blir lei av å komme hjem.» William lo lavt. «Det kommer aldri til å skje.» De ble stående ved vinduet mens byen glitret under dem. Utenfor var vinterkvelden stille. Inne i leiligheten var det varmt. Og midt i stillheten visste begge at de sakte, men sikkert, var i ferd med å bygge noe som skulle vare langt utover studietiden. Mandag morgen var auditoriet fullt. Studentene småpratet mens de ventet på foreleseren. Tobias satt med kaffekoppen mellom hendene. Han bladde gjennom notatene sine. William satte seg ved siden av ham. «Du er tidlig ute.» Tobias smilte. «Jeg ville lese litt før timen.» William lo. «Du begynner å ligne på meg.» «Er det et kompliment?» «Absolutt.» Julie og Andreas kom inn samtidig. Julie satte fra seg sekken med et lite sukk. «Jeg tror aldri jeg har skrevet så mye på én helg.» Andreas nikket. «Samme her.» William smilte. «Da er vi flere.» Julie så bort på Tobias. «Har du og William jobbet hele helgen?» Tobias lo. «Nei.» «Vi hadde faktisk en fridag.» «Bare én?» «Ja.» svarte William. «Noen må passe på at Tobias ikke leser pensum hele tiden.» Julie sperret opp øynene. «Du passer på ham?» William nikket. «Selvfølgelig.» Tobias dyttet ham lett i skulderen. «Jeg klarer faktisk å passe på meg selv.» «Det vet jeg.» William smilte. «Men jeg liker å spørre hvordan du har det.» Foreleseren kom inn med en bunke papirer. «God morgen.» Klassen hilste tilbake. Hun la papirene på kateteret. «Før vi begynner på dagens tema, har jeg en hyggelig nyhet.» Studentene ble stille. «Jeg har rettet den siste innleveringen deres.» Hun begynte å dele ut arkene. «Flere av dere har levert svært gode refleksjoner.» Hun stoppet ved William og Tobias. «Kan dere bli igjen et par minutter etter timen?» Begge nikket. Forelesningen gikk som vanlig. Temaet handlet om barns lek og utvikling. William noterte flittig. Tobias deltok aktivt i diskusjonene. Da de andre studentene begynte å gå, ble Tobias og William sittende igjen. Foreleseren kom bort til dem med et smil. «Jeg ville bare gi dere en personlig tilbakemelding.» William og Tobias så spent på henne. «Innleveringen deres var blant de beste jeg har lest dette semesteret.» Tobias så overrasket på William. «Virkelig?» «Ja.» Foreleseren nikket. «Dere kombinerer teori med egne erfaringer på en moden måte.» Hun smilte. «Det er tydelig at dere reflekterer over møtene med barna.» William takket. «Det betyr mye å høre.» «Jeg har også et spørsmål.» sa foreleseren. «Kunne dere tenke dere å presentere arbeidet deres for resten av klassen neste uke?» Tobias så litt usikker ut. «For hele klassen?» «Ja.» «Jeg tror mange kan lære av refleksjonene deres.» William kastet et blikk mot Tobias. «Hva tenker du?» Tobias smilte forsiktig. «Jeg blir litt nervøs. »William lo. «Det blir jeg også.» Foreleseren smilte. «Nervøsitet er helt normalt.» «Dere trenger ikke bestemme dere akkurat nå.» Etter at hun hadde gått, ble de sittende igjen. «Har du lyst?» spurte William. Tobias tenkte seg om. «Egentlig… ja.» «Men jeg gruer meg litt.» William la hånden sin over hans. «Da gjør vi det sammen.» Tobias smilte.

«Sammen.» På vei ut av universitetet ventet Julie og Andreas. «Hva ville foreleseren?» spurte Julie nysgjerrig. William smilte. «Hun likte innleveringen vår.» «Og?» Julie lente seg frem. «Hun spurte om vi ville presentere den for klassen.» Julie klappet i hendene. «Det må dere gjøre!» «Synes du?» spurte Tobias. «Ja.» sa Andreas. «Dere kommer til å klare det.» Julie nikket bestemt. «Dere er flinke til å forklare. Ingen grunn til å være nervøse.». På vei mot bilen tok Tobias hånden til William. «Vet du hva jeg tenkte på?» William så bort på ham. «Hva da?» «For noen måneder siden turte jeg nesten ikke rekke opp hånden i forelesning.» William smilte. «Og nå vurderer du å stå foran hele klassen.» Tobias nikket. «Jeg tror du har gjort meg modigere.» William stoppet opp og så inn i øynene hans. «Nei.» sa han stille. «Modigheten har alltid vært der.» Han smilte varmt. «Du trengte bare noen som trodde på deg.» Tobias kjente hjertet banke litt raskere. Han flettet fingrene sine sammen med Williams. «Da er jeg glad for at det var deg.» Hånd i hånd gikk de videre mot bilen, mens vintervinden blåste lett gjennom skolegården. For hver uke som gikk, vokste ikke bare kjærligheten mellom dem – de vokste også som mennesker, klare til å møte nye utfordringer sammen. En uke gikk fort. Plutselig var dagen kommet. Tobias sto foran speilet hjemme og prøvde å rette på skjorten for tredje gang. William kom ut fra kjøkkenet med to kopper kaffe. Han stoppet opp da han så Tobias. «Du er nervøs.» Tobias snudde seg. «Ser du det?» William smilte. «Jeg kjenner deg så godt at jeg ser det med én gang.» Tobias tok imot kaffekoppen. «Jeg har aldri likt å stå foran mange mennesker.» William gikk bort til ham. «Du skal ikke stå alene.» «Nei.» Tobias smilte svakt. «Det hjelper.». På vei til universitetet var bilen fylt av en rolig stillhet. Radioen spilte lavt i bakgrunnen. William kastet et blikk mot Tobias. «Hva tenker du på?» «At jeg håper jeg ikke glemmer alt.» William lo forsiktig. «Det kommer du ikke til.» «Hvordan kan du være så sikker?» «Fordi du kan dette.» «Du skal ikke lese opp noe utenat.» «Du skal bare fortelle om noe du selv har opplevd.» Tobias pustet rolig ut. «Det er sant.» Da de kom inn i auditoriet, satt de fleste studentene allerede på plass. Julie vinket ivrig. «Lykke til!» ropte hun. Andreas løftet tommelen. «Dette klarer dere.» Frida smilte. «Vi heier på dere.» Tobias smilte takknemlig. «Takk.» Foreleseren stilte seg foran klassen. «God morgen.» Hun ventet til det ble stille. «I dag skal vi høre en presentasjon om barns medvirkning i praksis.». Hun så mot Tobias og William. «Vær så gode.» William og Tobias gikk frem. Tobias kjente hjertet banke hardt. William lente seg diskret mot ham. «Se på meg.» hvisket han. Tobias gjorde det. William smilte rolig. «Vi gjør dette sammen.» Tobias nikket. «Sammen.» William startet. «Da vi begynte praksis, trodde vi at vi måtte ha kontroll over alt.» Han så ut mot klassen. «Men barna lærte oss noe annet.» Flere studenter nikket. William fortsatte. «De viste oss at gode ideer ofte oppstår når voksne tør å slippe litt kontroll.» Så var det Tobias sin tur. Han tok et rolig pust. «Jeg vil fortelle om en gutt som ønsket å bygge en hytte.» Han smilte. «Først hadde jeg lyst til å vise ham hvordan.» «Men så lot jeg være.» Han så utover auditoriet. «I stedet spurte jeg: “Hvordan tror du vi kan gjøre det?”» «Da begynte de andre barna å komme med forslag.» «Plutselig samarbeidet hele gruppen.» Det ble helt stille i auditoriet. Alle lyttet. Tobias merket at nervøsiteten forsvant. Han begynte å fortelle mer fritt. Om barna. Om leken. Om hvordan små spørsmål kunne skape store opplevelser. William så på ham med et stolt smil. Da presentasjonen var ferdig, ble det stille noen sekunder. Så begynte noen å klappe. Applausen spredte seg raskt gjennom hele

auditoriet. Julie klappet høyest av alle. «Så flinke dere var!» ropte hun. Tobias kjente at skuldrene senket seg. Han så bort på William. William smilte bredt. Foreleseren gikk frem. «Tusen takk.» sa hun. «Det som gjorde denne presentasjonen så god, var ikke bare teorien.» Hun så på Tobias og William. «Det var måten dere koblet teorien til ekte møter med barn.» Hun smilte. «Det er slike refleksjoner som utvikler gode pedagoger.» Etter timen kom flere medstudenter bort. «Bra presentasjon.» sa en av dem. «Jeg likte eksemplene deres.» «Takk.» svarte Tobias. En annen student smilte. «Jeg ble faktisk inspirert til å prøve det samme i praksis.» William nikket. «Det var hyggelig å høre.» Da de kom ut av universitetet, pustet Tobias dypt inn. «Det gikk.» sa han med et stort smil. William lo. «Det gjorde mer enn det.» «Du var fantastisk.» Tobias ristet på hodet. «Vi var fantastiske.» William tok hånden hans. «Du har rett.» Han smilte varmt. «Vi var et lag der inne også.» Tobias flettet fingrene sine sammen med hans. «Og vet du hva?» «Nei.» «Neste gang kommer jeg ikke til å være like nervøs.» William så stolt på ham. «Det er fordi du nettopp har bevist for deg selv at du kan.» Sammen gikk de ned trappen fra universitetet, mens solen brøt gjennom skyene og lyste opp skoleplassen. For Tobias handlet dagen om mer enn en presentasjon. Den handlet om å oppdage at han var modigere enn han hadde trodd – og at William alltid sto ved siden av ham når han trengte det mest. Da Tobias og William kom ut fra universitetet, ventet Julie, Andreas og Frida ved trappen. Julie hadde armene i kors og et lurt smil om munnen. «Ingen får lov til å dra hjem.» William så forvirret på henne. «Å?» «Nei.» sa Julie bestemt. «Dette må feires.» Tobias lo. «Hva har du funnet på nå?» Julie løftet bilnøklene sine. «Jeg har bestilt bord.» «Hvor?» spurte Andreas. Hun smilte bredt. «Favorittrestauranten vår.» En halvtime senere satt de samlet rundt et stort bord. Stearinlysene kastet et varmt lys over bordplaten. En servitør kom bort. «Gratulerer med den flotte presentasjonen.» sa han. Julie så overrasket opp. «Hvordan vet du det?» Servitøren lo. «Dere snakket ganske høyt da dere kom inn.» Alle rundt bordet begynte å le. «Da synes jeg vi skåler.» sa Andreas og løftet vannglasset. «For Tobias og William.» Alle løftet glassene. «Skål!» Tobias ble litt sjenert. «Dette var ikke nødvendig.» Julie ristet bestemt på hodet. «Jo.» «Dere fortjener det.» Mens de ventet på maten, lente Frida seg frem. «Kan jeg spørre om noe?» William nikket. «Selvfølgelig.» «Hvordan klarer dere å samarbeide så godt?» Tobias og William så på hverandre. Begge begynte å le. «Hva?» spurte Frida. William smilte. «Vi er ikke alltid enige.» «Langt ifra.» Tobias nikket. «Vi diskuterer faktisk ganske mye.» Julie så overrasket ut. «Virkelig?» «Ja.» sa Tobias. «Men vi prøver alltid å forstå hvorfor den andre mener det han mener.» William tok ordet. «Jeg tror det viktigste er at vi lytter.» «Vi trenger ikke vinne en diskusjon.» «Vi trenger bare å finne en løsning sammen.» Andreas nikket. «Det er egentlig et godt råd.» Maten kom. Latteren fortsatte rundt bordet. Julie fortalte en historie fra praksisen. «En liten gutt spurte meg hvorfor månen ikke hadde vinterferie.» Alle begynte å le. «Hva svarte du?» spurte Tobias. «At noen måtte passe på natten.» William lo så han måtte legge fra seg bestikket. «Det var faktisk et ganske fint svar.» Etter middagen kom servitøren tilbake. Han satte en liten dessert midt på bordet. På tallerkenen sto det skrevet med sjokoladesaus: Gratulerer! Tobias så overrasket på Julie. «Har du ordnet dette også?» Julie smilte uskyldig. «Kanskje.» «Du er helt utrolig.» sa William. Julie trakk på skuldrene. «Gode venner feirer hverandre.» Da de gikk ut av

restauranten, hadde mørket senket seg over byen. Snøfnugg dalte rolig gjennom luften. Frida trakk jakken tettere rundt seg. «Det begynner å bli kaldt.» «Ja.» sa Andreas. «Men det var en fin kveld.» Julie ga først Tobias en klem. Deretter William. «Jeg er stolt av dere.» sa hun. «Virkelig.» Tobias smilte. «Takk.» William nikket. «Det betyr mye.» Etter at vennene hadde gått hver til sitt, ble Tobias og William stående igjen ved bilen. Ingen av dem sa noe med en gang. William så opp mot den mørke himmelen. «Vet du hva jeg tenkte på under presentasjonen?» spurte han. Tobias ristet på hodet. «Nei.» «Da jeg så bort på deg…» Han smilte. «…så visste jeg at uansett hvor nervøs jeg var, kom dette til å gå bra.» Tobias tok hånden hans. «Fordi vi var to.» «Ja.» William nikket. «Jeg tror det er det fineste med oss.» Tobias så undrende på ham. «Hva da?» William smilte varmt. «Vi prøver aldri å være sterkest alene.» Han klemte hånden til Tobias. «Vi gjør hverandre sterkere.» Tobias kjente en varm ro spre seg i kroppen. «Det skal vi fortsette med.» William lente seg frem og ga ham et mykt kyss. «Det lover jeg.» Hånd i hånd gikk de mot bilen. Foran dem ventet fortsatt flere år med studier, praksis og nye utfordringer. Men én ting var de begge sikre på. De ønsket å møte hver eneste av dem sammen. Lørdag morgen våknet Tobias før vekkerklokken. Han ble liggende stille og lytte. Leiligheten var rolig. Det eneste han hørte, var den svake lyden av kaffemaskinen ute på kjøkkenet. Han smilte for seg selv. «Da er William våken,» mumlet han. Han tok på seg en hettegenser og gikk ut. William sto ved kjøkkenbenken med ryggen til. «God morgen,» sa Tobias. William snudde seg med et varmt smil. «God morgen.» «Du lager kaffe før jeg rekker å stå opp hver eneste helg.» William lo. «Det har blitt en vane.» «En veldig god vane.» Tobias gikk bort og stilte seg ved siden av ham. «Hva er planen i dag?» William ristet på hodet. «Ingen plan.» Tobias så overrasket på ham. «Ingen?» «Nei.» «For første gang på lenge.» Han rakte Tobias en kaffekopp. «I dag skal vi gjøre akkurat det vi har lyst til.» Tobias smilte. «Det høres faktisk ganske perfekt ut.» De satte seg ved de store vinduene med hver sin kopp. Byen var dekket av et tynt lag snø. Mennesker hastet gjennom gatene langt der nede. «Det er rart,» sa Tobias. William så bort på ham.«Hva da?» «Før følte jeg at jeg alltid måtte rekke noe.» «Nå trives jeg med slike rolige morgener.» William nikket. «Jeg tror vi trenger dem.» Etter frokosten tok Tobias frem en kortstokk fra en skuff. William hevet øyenbrynene. «Kortspill?» «Ja.» «Men du taper alltid.» William lo. «Det var frekt.» «Det var sant.» Tobias gliste. «Vi får se.» De satte seg ved spisebordet. «Hvilket spill?» spurte William. «Amerikaner.» «Da er jeg sjanseløs.» «Det er du.» sa Tobias ertende. Den første runden gikk raskt. William ristet oppgitt på hodet. «Hvordan gjør du det?» Tobias lo. «Hemmelig strategi.» «Du jukser.» «Absolutt ikke.» «Litt?» «Ikke litt engang.» Begge begynte å le. Etter flere runder lente William seg tilbake. «Greit.» «Du vant.» Tobias løftet armene i været. «Endelig!» William så på ham med et smil. «Du ser ut som om du har vunnet VM.» «Dette er viktig.» sa Tobias alvorlig. «Veldig viktig.» William klarte ikke å holde latteren tilbake. Senere på ettermiddagen la Tobias kortene tilbake i esken. Han lente seg mot William. «Vet du hva jeg liker med slike dager?» «Fortell.» «At vi ikke trenger å gjøre noe spesielt.» William nikket. «Vi trenger ikke planlegge hver eneste time.» «Nei.» «Vi kan bare være.» William tok hånden hans. «Da har jeg et forslag.» «Hva da?» «Legg mobilen bort.» Tobias så overrasket på ham. «Hele ettermiddagen?» «Ja.» «Ingen meldinger.» «Ingen e-post.» «Ingen studier.» Tobias smilte. «Bare oss?» William nikket. «Bare

oss.» Tobias tok opp mobilen, slo den av og la den på kjøkkenbenken. «Sånn.» William gjorde det samme. «Da er vi utilgjengelige.» Tobias lente hodet mot skulderen hans. «Det føles faktisk litt godt.» William smilte. «Noen ganger trenger man å koble av for å koble på det som betyr mest.» Tobias så opp på ham. «Og hva betyr mest for deg?» William svarte uten å tenke. «Du.» Tobias smilte varmt. «Da er svaret mitt akkurat det samme.» De ble sittende ved vinduet mens ettermiddagssolen kastet et gyllent lys over byen. Ingen telefoner ringte. Ingen planer ventet. For første gang på lenge lot de tiden få gå i sitt eget tempo, og de oppdaget at de roligste dagene ofte ble de de kom til å huske aller best. Søndag kveld senket mørket seg sakte over Oslo. De store vinduene i toppleiligheten speilet lysene fra byen, som glitret i det fjerne. Tobias sto ved vinduet med en kopp te mellom hendene. Han så utover gatene nedenfor. William kom bort og stilte seg ved siden av ham. «Du er veldig stille.» sa han. Tobias smilte svakt. «Jeg bare tenker.» «På hva?» «På hvor mye som har skjedd siden vi begynte på studiet.» William fulgte blikket hans ut mot byen. «Det har vært et innholdsrikt år.» Tobias nikket. «Vi har fått nye venner.» «Vi har vært gjennom praksis.» «Levert oppgaver.» «Holdt presentasjoner.» Han lo lavt. «Og vunnet en quiz.» William smilte. «Den pokalen står fortsatt på hyllen.» «Julie kommer aldri til å la oss glemme det.» Begge begynte å le. Etter en liten stund ble de stille igjen. William tok en slurk av teen. «Hvis du kunne oppleve én dag fra dette året om igjen…» sa han. «Hvilken ville du valgt?» Tobias tenkte lenge. «Den dagen vi danset på vinterballet.» William så overrasket på ham. «Hvorfor akkurat den?» Tobias møtte blikket hans. «Fordi jeg så hvor lykkelig du var.» «Og fordi jeg skjønte at jeg aldri hadde følt meg så trygg sammen med noen.» William smilte varmt. «Den dagen kommer jeg heller aldri til å glemme.» «Hva med deg?» spurte Tobias. «Hvilken dag ville du valgt?» William tenkte seg om. «Den første dagen vi møttes.» «Fortsatt?» William nikket. «Ja.» «For hvis ikke jeg hadde satt meg ved siden av deg den dagen…» Han tok hånden til Tobias. «…hadde livet mitt sett helt annerledes ut.» Tobias kjente en klump i halsen. «Jeg er glad du gjorde det.» De ble stående tett sammen. Ingen av dem hadde dårlig tid. Utenfor begynte det å snø igjen. Små, rolige snøfnugg dalte ned over byen. «Se.» sa Tobias. «Første ordentlige snøfall.» William smilte. «Det passer fint.» «Hvorfor det?» «Fordi det føles som starten på noe nytt.» Tobias lente hodet mot skulderen hans. «Vet du hva jeg gleder meg mest til?» «Nei.» «Alt vi fortsatt ikke har opplevd.» William lo lavt. «Det er ganske mye.» «Ja.» «Tre år med studier.» «Praksis.» «Eksamener.» «Reiser.» «Masse nye minner.» William nikket. «Og jeg har tenkt å være med på alt.» Han snudde seg mot Tobias. «Vi kommer sikkert til å møte motgang også.» sa han. «Det gjør alle.» Tobias svarte rolig. «Da får vi møte den sammen.» William smilte. «Akkurat som vi gjør med alt annet.» Klokken på veggen slo ti. William så bort på den. «Vi burde vel legge oss.» Tobias lo. «Voksenpoeng.» «Vi har forelesning tidlig i morgen.» «Det har vi.» Før de gikk mot soverommet, stoppet Tobias opp. Han tok hånden til William. «Takk.» sa han stille. William så undrende på ham. «For hva?» Tobias smilte. «For dette året.» «For alle samtalene.» «For latteren.» «For at du tror på meg, også de dagene jeg ikke gjør det selv.» William tok et skritt nærmere. Han la armene rolig rundt Tobias. «Og takk til deg.» sa han lavt. «For at du har gjort dette til det fineste året i livet mitt.» Tobias lente seg frem og kysset ham mykt. «Da har vi bare én ting igjen å gjøre.» William smilte. «Hva da?» Tobias flettet fingrene sine sammen

med hans. «Skape enda flere minner.» William nikket. «Det er en plan jeg aldri kommer til å si nei til.» Hånd i hånd gikk de mot soverommet. Utenfor fortsatte snøen å falle over byen. For Tobias og William var dette ikke slutten på en historie. Det var bare begynnelsen på et liv fylt av kjærlighet, vennskap og drømmer de skulle bygge sammen – ett skritt om gangen.

Skyggen i mitt hjerte

Kapittel 9

Morgensolen snek seg forsiktig inn mellom gardinene og la et svakt, gyllent lys over soverommet. Utenfor lå byen fortsatt stille under et tynt lag med snø, og de store vinduene var dekket av små dråper som glitret i lyset. Tobias åpnet øynene langsomt. Det første han kjente, var varmen fra William ved siden av seg. Den ene hånden hans lå fremdeles flettet sammen med Williams, akkurat slik de hadde sovnet kvelden før. Tobias ble liggende uten å bevege seg. Han lyttet til den rolige pusten hans og lot blikket hvile på ansiktet som lå så nært hans eget. William så annerledes ut når han sov. Ikke like samlet og kontrollert som ellers, men mykere. Håret lå urolig over pannen, og leppene var svakt adskilt. Tobias smilte for seg selv før han forsiktig strøk en hårtust bort fra ansiktet hans. William beveget seg svakt. «God morgen,» mumlet han uten å åpne øynene. Tobias lo stille. «Hvordan visste du at jeg var våken?» William åpnet øynene og møtte blikket hans. «Du stryker meg alltid gjennom håret når du tror jeg sover.» «Gjør jeg?» «Ja.» Et søvnig smil bredte seg over ansiktet hans. «Og jeg liker det.» Tobias kjente varmen stige i kinnene. «Da skal jeg kanskje ikke slutte.» «Det synes jeg absolutt ikke.» William løftet hånden deres litt og så ned på de sammenflettede fingrene. «Vi sovnet visst sånn.» Tobias fulgte blikket hans. «Det gjorde vi.» «Sov du godt?» «Veldig.» Tobias flyttet seg litt nærmere. «Jeg tror jeg alltid sover bedre når jeg er her.» William ble stille et øyeblikk. Det var et av de små utsagnene Tobias kunne si uten å tenke over det, men som likevel traff ham dypere enn lange kjærlighetserklæringer. «Jeg liker at du sier her,» sa han lavt. Tobias så spørrende på ham. «Hvorfor det?» «Fordi du ikke sa hjemme hos meg.» William klemte hånden hans forsiktig. «Du sa bare her.» Tobias lot blikket gli rundt i rommet. Klærne hans lå over stolen ved vinduet. Bøkene hans var stablet sammen med Williams på kommoden, og på nattbordet sto kaffekoppen han hadde glemt å ta med ut kvelden før. Små spor etter ham fantes overalt i leiligheten nå. Likevel var det fortsatt Williams hjem. Ikke deres. Ikke ennå. Tobias vendte blikket tilbake mot ham. «Det føles naturlig å være her.» William smilte, men svarte ikke med en gang. I stedet løftet han hånden og strøk forsiktig over kinnet til Tobias. «Det gjør meg glad.» Tobias lente seg inn mot berøringen før han la hodet ned på brystet hans. William lot armen gli rundt ryggen hans og trakk ham nærmere. De ble liggende slik en stund, uten å si noe. Ingen av dem hadde behov for å skynde seg opp. Den rolige stillheten mellom dem føltes trygg, men under den lå vissheten om at denne morgenen var annerledes. Det var første dag i det tredje og siste studieåret. Til slutt løftet Tobias hodet. «Vi må vel stå opp snart.» William så mot klokken på nattbordet. «Vi har god tid.» «Det sier du nå.» Tobias smilte. «Men om en halvtime kommer du til å stå i gangen med bilnøklene og spørre om jeg har husket studentkortet.» William begynte å le. «Har du husket studentkortet?» Tobias dyttet ham lett i skulderen. «Ser du?» «Jeg prøver bare å være forberedt.» «Du er alltid forberedt.» «Det er ikke det verste man kan være.» «Nei.» Tobias ble litt mer alvorlig. «Det er en av tingene jeg liker ved deg.» William møtte blikket hans. «Bare én av dem?» «Én av veldig mange.» William smilte bredt før han lente seg frem og kysset ham. Kysset var mykt og rolig, slik morgener mellom dem ofte var. Da de trakk seg fra hverandre, ble Tobias liggende tett inntil ham. «Klar for siste året?» spurte William. Spørsmålet gjorde noe med stemningen. Tobias så mot vinduet. Snøen utenfor minnet ham om alle månedene

som allerede lå bak dem. Forelesninger, praksisperioder, oppgaver, usikkerhet, latter og lange kvelder med venner. Da de begynte på studiet, hadde tre år virket som en evighet. Nå var det bare ett igjen. «Jeg tror det,» svarte han. William studerte ansiktet hans. «Bare tror?» Tobias trakk pusten dypt. «Jeg gleder meg. Men det føles også litt rart.» «Hvordan da?» «Dette er det siste året vi går inn på skolen som studenter uten å vite helt hvordan alt kommer til å bli.» Han så på William igjen. «Etter dette begynner voksenlivet på en annen måte.» William lot tommelen gli rolig over håndryggen hans. «Er du redd for det?» Tobias tenkte seg om. «Litt.» «Jeg også.» Svaret kom så ærlig at Tobias løftet blikket. «Du?» William nikket. «Jeg skal fullføre studiet. Så venter bedriften, pappa og alt ansvaret jeg vet kommer.» Han gjorde en liten pause. «Noen ganger gleder jeg meg. Andre ganger tenker jeg at jeg gjerne skulle vært student litt lenger.» Tobias smilte svakt. «Da får vi gjøre det beste ut av dette året.» William møtte blikket hans. «Sammen?» «Selvfølgelig sammen.» Tobias lente seg frem og kysset ham én gang til. «Nå må vi stå opp.» William sukket dramatisk. «Der ødela du øyeblikket.» «Jeg redder oss fra å komme for sent.» «Det er vanligvis min jobb.» «Ikke i dag.» Tobias kastet dynen til side og reiste seg. Da han hadde tatt noen skritt mot badet, kjente han Williams hånd gripe forsiktig rundt håndleddet. Han snudde seg. William satt på sengekanten og så opp på ham. «Hva er det?» William trakk ham rolig nærmere til Tobias sto mellom knærne hans. «Bare én ting før dagen begynner.» «Hva da?» William la armene rundt livet hans og hvilte pannen mot magen hans. «Jeg er glad for at jeg får gå inn i dette året med deg.» Tobias kjente en stille varme spre seg gjennom brystet. Han lot hånden gli gjennom håret til William. «Det er jeg også.» William så opp. «Mer enn du aner.» Tobias bøyde seg ned og kysset ham i pannen. «Kom nå.» Han smilte. «Vi har et siste studieår som venter på oss.» Kort tid senere var kjøkkenet fylt av duften av kaffe og ristet brød. Tobias sto ved kjøkkenøya og smurte matpakker, mens William fylte to reisekopper. «Har du sett timeplanen?» spurte Tobias. «Ja.» William satte lokket på den ene koppen. «Først velkomstsamling. Deretter informasjon om bacheloroppgaven.» Tobias stoppet med smørkniven i hånden. «Bacheloroppgaven allerede første dag?» «Det ser sånn ut.» «Kunne de ikke ventet til etter lunsj med å skremme oss?» William lo. «Du kommer til å klare det fint.» «Du har ikke engang hørt hva oppgaven handler om.» «Det trenger jeg ikke.» William skjøv kaffekoppen bort til ham. «Jeg vet hvordan du jobber.» Tobias tok imot den. «Du har litt for stor tro på meg.» «Nei.» William møtte blikket hans. «Du har litt for liten tro på deg selv.» Tobias ble stille. Det irriterende var at William ofte hadde rett når han sa slike ting. «Da får du minne meg på det når jeg får panikk.» «Det skal jeg.» «Og jeg skal minne deg på å hvile når du prøver å kombinere bacheloroppgaven med styremøter.» William løftet øyenbrynene. «Har vi begynt å sette regler allerede?» «Ja.» Tobias smilte. «Vi passer på hverandre.» William gikk rundt kjøkkenøya og la armen rolig rundt livet hans. «Den regelen liker jeg.» De pakket ferdig matboksene og tok på seg jakkene. Før de gikk, stoppet Tobias ved de store vinduene. Snøen lå fortsatt over byen, men himmelen var klarere nå. Solen fikk hustakene til å glitre. William stilte seg ved siden av ham. «Hva tenker du på?» Tobias så utover byen. «At dette året kommer til å gå fort.» William tok hånden hans. «Da får vi passe på å være til stede mens det varer.» Tobias så bort på ham og smilte. «Det var klokt sagt.» «Jeg har mine øyeblikk.» «Noen få.» William lo og åpnet døren. «Kom før jeg ombestemmer meg og lar deg ta bussen.»«Du

hadde aldri gjort det.» «Nei,» innrømmet William. «Det hadde jeg ikke.» Da de kom frem til høyskolen, var parkeringsplassen nesten full. Studenter gikk i små grupper mot hovedbygningen, pakket inn i skjerf og vinterjakker. Noen så trøtte ut, andre snakket høyt og ivrig etter å ha vært borte fra hverandre gjennom ferien. Tobias kjente den velkjente blandingen av spenning og uro i magen idet han steg ut av bilen. William kom rundt bilen og stilte seg ved siden av ham. «Nå ser du nervøs ut.» Tobias rettet på skulderremmen til sekken. «Bare litt.» «Vil du gå inn?» Tobias så mot hovedinngangen. Så mot William. Han nikket. «Ja.» De rakk knapt å ta noen skritt før en kjent stemme ropte over skoleplassen. «Der er dere!» Julie kom gående mot dem med Frida og Andreas like bak seg. Hun hadde kaffekoppen i den ene hånden og skjerfet slengt løst rundt halsen. Tobias smilte bredt. «Hei!» Julie la armene rundt ham i en rask klem før hun gjorde det samme med William. «Jeg har savnet dere.» «Vi så deg for to uker siden,» sa William. «Det er lenge.» Julie trakk seg tilbake og studerte dem begge. «Er dere klare?» Tobias lo. «Det er visst dagens spørsmål.» Andreas kom bort og ga William et klapp på skulderen. «Tredje år.» Han pustet tungt ut. «Jeg skjønner ikke hvor tiden ble av.» Frida nikket. «Jeg føler at vi fortsatt er de nye studentene.» «Det gjør ikke jeg,» svarte Julie. «Jeg føler meg minst ti år eldre etter alle innleveringene.» Latteren mellom dem lettet noe av spenningen Tobias hadde kjent. Sammen gikk de mot inngangen. Den varme luften i bygningen slo imot dem, og den velkjente lukten av kaffe, våte vinterjakker og bøker fylte gangen. På døren inn til auditoriet hang et ark: **Velkommen til tredje studieår.** Tobias stanset foran det. Julie stilte seg ved siden av ham. «Det ser veldig alvorlig ut når det står sånn.» «Ja,» sa Tobias. «Da blir det plutselig virkelig.» William tok hånden hans et kort øyeblikk. «Klar?» Tobias så bort på ham. Den samme roen som alltid møtte ham, lå i Williams blikk. Han nikket. «Mer enn noen gang.» William åpnet døren, og sammen gikk de inn blant de andre studentene. En lav summing fylte auditoriet idet Tobias, William, Julie, Andreas og Frida fant plassene sine. Rundt dem satt medstudenter de hadde fulgt gjennom nesten tre år. Noen vinket da de fikk øye på hverandre, mens andre delte historier fra sommeren og ferien. Tobias satte sekken ved siden av stolen og så seg rundt. «Det er rart,» sa han lavt. William vendte seg mot ham. «Hva da?» «At alt føles kjent.» Han lot blikket gli over auditoriet. «Den første dagen satt jeg bare og håpet at ingen skulle legge merke til meg.» William smilte. «Det gjorde jeg også.» Julie lente seg bakover fra raden foran. «Det tror jeg ikke et sekund på.» William lo. «Det er sant.» «Jeg var livredd.» Andreas snudde seg. «Jeg også.» Frida nikket. «Vi var nok alle det.» Tobias lente seg tilbake i stolen. Han husket den første dagen tydelig. Alt hadde vært nytt. Han hadde ikke kjent noen, og han hadde aldri trodd at menneskene rundt ham en dag skulle bli så viktige. Foreleseren kom inn i auditoriet med en bunke mapper under armen. Samtalene stilnet gradvis. Hun stilte seg foran tavlen og smilte varmt. «Velkommen tilbake.» Flere studenter svarte med et lavt «takk». «Og gratulerer.» Hun lot blikket vandre gjennom rommet. «Dere har kommet til det tredje og siste studieåret.» Et øyeblikk ble det helt stille. Ordene traff alle i rommet. Foreleseren fortsatte. «Det siste året kommer til å stille høye krav til dere. Dere skal skrive bacheloroppgave, gjennomføre den siste praksisperioden og avslutte utdanningen som snart har fulgt dere i tre år.» Hun tok en kort pause. «Men dere skal ikke bare lære mer fag.» «Dere skal også utvikle dere som mennesker og som framtidige

barnehagelærere.» Tobias skrev setningen ned i notatboken. Ved siden av ham gjorde William det samme. «Dette året handler om å sette sammen alt dere har lært,» fortsatte foreleseren. «Erfaringene fra praksis, teorien dere har lest og refleksjonene dere har gjort underveis.» Hun så utover studentene. «Når dere står med vitnemålet i hånden om noen måneder, håper jeg dere ikke bare tenker på karakterene.» «Jeg håper dere husker menneskene dere har møtt.» «Barna.» «Familiene.» «Praksislærerne.» «Og hverandre.» Tobias kjente at han ubevisst så bort på William. William møtte blikket hans et kort øyeblikk før begge vendte oppmerksomheten tilbake mot foreleseren. «Et godt læringsmiljø skapes ikke av bygninger,» fortsatte hun. «Det skapes av menneskene som fyller dem.» Hun smilte. «Og dere har vært en klasse som har tatt vare på hverandre.» Julie lente seg forsiktig mot Tobias. «Nå ble jeg litt rørt.» Tobias smilte. «Jeg også.» Foreleseren tok opp en bunke ark. «Her er semesterplanen.» Hun begynte å dele dem ut rad for rad. Da arket kom frem til Tobias, studerte han overskriftene. **Bacheloroppgave. Siste praksisperiode. Avsluttende eksamen. Vitnemålsseremoni.** Han ble sittende og se på det noen sekunder. «Det er ikke lenge igjen,» sa han stille. William fulgte blikket hans. «Nei.» «Vi er snart ferdige.» Ordene ble hengende mellom dem. Det var en merkelig følelse. De hadde brukt nesten tre år på å komme hit. Nå kunne de se slutten. Foreleseren ba studentene bla om. «Etter lunsj skal dere møte veilederne deres. Bacheloroppgaven blir den største oppgaven dere skriver under studiet, og derfor ønsker vi å komme tidlig i gang.» Et svakt sukk gikk gjennom auditoriet. Julie lente hodet bakover. «Der kom den.» Andreas begynte å le. «Vi slapp i hvert fall å vente.» William så bort på Tobias. «Vi kommer til å klare dette.» Tobias smilte. «Ja.» Han lukket semesterplanen og la den forsiktig ned i notatboken. «Og denne gangen skal vi nyte det også.» William hevet et øyenbryn. «Nyte bacheloroppgaven?» Tobias lo. «Kanskje ikke akkurat den.» Han så rundt seg i auditoriet. «Men det siste året.» William nikket langsomt. «Det er jeg helt enig i.» Foreleseren klappet lett i hendene. «Da setter vi i gang.» Da forelesningen var over, ble studentene bedt om å bli sittende. Flere forelesere kom inn i auditoriet med mapper under armene, og en av dem stilte seg foran tavlen. «Nå skal dere få møte veilederne som skal følge dere gjennom bacheloroppgaven.» Tobias rettet seg litt opp i stolen. Han hadde visst at denne dagen kom, men nå føltes den plutselig virkelig. Foreleseren fortsatte. «Bacheloroppgaven blir den største akademiske oppgaven dere skriver i løpet av studiet. Den skal vise at dere kan knytte teori og praksis sammen, reflektere kritisk og arbeide selvstendig.» Hun smilte. «Dere kommer til å bruke mange måneder på dette arbeidet.» Julie lente seg forsiktig mot Tobias. «Jeg kjenner allerede at jeg blir sliten.» Tobias måtte le. «Vi har ikke begynt ennå.» «Nettopp.» Julie sukket teatralsk. «Det er derfor jeg fortsatt har energi.» William ristet smilende på hodet. «Du kommer til å klare deg fint.» «Håper du har rett.» Etter en kort pause begynte foreleserne å lese opp navnene på veiledningsgruppene. «William Berg.» William så opp. «Her.» «Tobias Nilsen.» «Ja.» «Julie Hansen.» «Her.» «Andreas Lunde.» «Ja.» «Frida Johansen.» «Her.» Foreleseren smilte. «Dere fem skal være i samme veiledningsgruppe.» Julie slo hendene sammen. «Ja!» Hun så på de andre. «Da slipper vi å bli skilt.» Andreas lo. «Det hadde du nok ikke overlevd.» «Nei.» Hun svarte uten å nøle. «Absolutt ikke.» Tobias smilte for seg selv. Han var glad for at de fikk fortsette sammen. Etter tre år kjente de hverandre så godt at

samarbeidet falt naturlig. Veilederen deres presenterte seg som Kari. Hun satte seg på kanten av kateteret og så rundt på gruppen. «Fortell litt om hva dere interesserer dere for.» Det ble stille noen sekunder. Til slutt rakte Tobias hånden forsiktig opp. «Jeg er opptatt av relasjoner.» Kari nikket. «På hvilken måte?» «Hvordan voksne kan skape trygghet og tilhørighet for barn.» «Og hvordan små handlinger kan bety mye i barnas hverdag.» Kari smilte. «Et spennende tema.» Hun noterte noe. William tok ordet etterpå. «Jeg er interessert i ledelse i barnehagen.» «Hvordan ansatte kan samarbeide og bygge et godt arbeidsmiljø.» «Det henger egentlig ganske godt sammen med det Tobias snakker om.» Kari nikket. «Det gjør det.» «Dette kan bli et interessant utgangspunkt.» Julie fortalte at hun ønsket å skrive om barns språkutvikling. Andreas var opptatt av lekens betydning. Frida ønsket å fordype seg i inkludering og fellesskap. Da alle hadde delt tankene sine, la Kari pennen fra seg. «Det første jeg legger merke til, er at dere lytter til hverandre.» Hun smilte. «Det er en styrke.» William så bort på Tobias. Tobias svarte med et lite smil. Etter møtet gikk de fem ut i korridoren. Julie pustet tungt ut. «Det var faktisk ikke så skummelt.» «Nei,» svarte Frida. «Jeg gleder meg litt.» Andreas så bort på Tobias. «Hva tenker du?» Tobias tok seg god tid før han svarte. «Jeg tror bacheloroppgaven kommer til å bli krevende.» Han smilte. «Men jeg tror også vi kommer til å lære mer dette året enn vi har gjort de to første.» William nikket. «Det tror jeg også.» Han tok opp timeplanen. «Vi har et par timer fri før neste forelesning.» Julie smilte med én gang. «Biblioteket?» «Selvfølgelig biblioteket,» svarte Andreas. «Hvor ellers?» William lo. «Da blir det biblioteket.» De fant det samme bordet ved vinduet som de hadde brukt gjennom nesten hele studiet. Tobias satte fra seg sekken og lot blikket gli utover campus. Studenter gikk mellom bygningene med bøker under armen. Noen satte seg på benkene utenfor, mens andre skyndte seg videre til neste forelesning. Han smilte. «Vet dere hva?» De andre så opp. «Jeg tror dette kommer til å bli et fint siste år.» William møtte blikket hans. «Det tror jeg også.» Ingen sa noe mer. De tok frem notatbøker og datamaskiner, og mens ettermiddagssolen strømmet inn gjennom vinduene, begynte de å planlegge det som skulle bli det viktigste studieåret de noen gang hadde hatt. Biblioteket var roligere enn tidligere på dagen. Sollyset strømmet inn gjennom de høye vinduene og la lyse striper over bordene. Lyden av tastaturer og sider som ble bladd om, skapte en kjent og behagelig stemning. Tobias satte fra seg kaffekoppen og åpnet datamaskinen. «Det føles nesten rart at dette er siste gang vi begynner på et nytt studieår.» Julie lente seg tilbake i stolen. «Ikke si det sånn.» «Hvorfor ikke?» spurte Andreas. «Fordi da blir jeg sentimental allerede første dagen.» Frida lo. «Det er kanskje litt tidlig.» William så rundt på dem. «Men Tobias har et poeng.» Han lot blikket gli utover biblioteket. «Vi har sittet her i snart tre år.» Tobias smilte. «På akkurat dette bordet.» «Nesten hver uke,» la William til. Julie så seg rundt før hun begynte å le. «Jeg tror faktisk dette bordet burde fått navnet vårt.» «Reservert for slitne barnehagelærerstudenter,» sa Andreas. Alle lo. Etter hvert fant de frem semesterplanene igjen. Frida bladde gjennom sidene. «Vi har ganske mye å gjøre.» William nikket. «Bacheloroppgaven.» «Praksis.» «Seminarer.» «Avsluttende eksamener.» Julie så oppgitt på listen. «Kan noen fortelle meg når vi skal sove?» «I sommerferien,» svarte Andreas raskt. Hun ristet smilende på hodet. «Du er håpløs.» Tobias satt stille og leste gjennom planen en gang til. Ved siden av flere datoer hadde han allerede begynt å skrive små notater. William

kastet et blikk bort på skjermen hans. «Du er allerede i gang.» «Jeg liker å planlegge.» «Det har smittet.» Tobias så overrasket på ham. «På deg?» William smilte. «Ja.» Han åpnet kalenderen på datamaskinen. «Før pleide jeg å ta ting litt som de kom.» «Nå skriver jeg inn alt.» Julie lente seg frem. «Nei.» «Har Tobias gjort deg organisert?» William lo. «Litt.» «Og har du gjort Tobias roligere?» spurte Frida. William så bort på Tobias før han svarte. «Det håper jeg.» Tobias smilte varmt. «Det har du.» Samtalen gled etter hvert over til bacheloroppgaven. Andreas åpnet en tom side i dokumentet sitt. «Vi burde kanskje begynne å skrive ned idéer.» «Ikke skrive selve oppgaven,» sa Julie raskt. «Men tanker.» Frida nikket. «Da slipper vi å glemme dem.» Tobias lente seg frem. «Hva om vi lager en delt idébank?» William så opp. «Det var en god idé.» «Da kan vi samle forskning, artikler og refleksjoner på ett sted.» «Og hjelpe hverandre underveis.» Julie smilte. «Det er derfor jeg liker å jobbe med dere.» «Ingen prøver å konkurrere.» «Vi prøver bare å gjøre hverandre bedre.» Et øyeblikk ble det stille rundt bordet. Ordene hennes traff. William så bort på Tobias. «Det er kanskje derfor vi har holdt sammen så lenge.» Tobias nikket. «Jeg tror det.» Klokken nærmet seg fire da Andreas lukket datamaskinen. «Nå klarer jeg ikke mer.» Julie strakte armene over hodet. «Enig.» «Den første studiedagen er alltid mer slitsom enn man tror.» Frida pakket sammen notatene sine. «Men vi fikk i hvert fall en god start.» William lukket også datamaskinen. «Og vi vet hva som venter oss.» Tobias ble sittende noen sekunder ekstra. Han så utover biblioteket én gang til. Alle minnene fra de siste årene dukket opp. De første usikre studiedagene. Lange kvelder før innleveringer. Latteren. Stresset. Praksisfortellingene. Alle samtalene rundt akkurat dette bordet. William la hånden lett på skulderen hans. «Skal vi?» Tobias så opp og smilte. «Ja.» Han reiste seg og tok sekken over skulderen. Sammen gikk de ut av biblioteket og ut på campus. Den kjølige ettermiddagsluften møtte dem, og trærne langs gangveien beveget seg rolig i vinden. Julie stoppet ved trappen. «Samme tid i morgen?» «Selvfølgelig,» svarte Andreas. Frida nikket. «Vi kommer til å tilbringe mye tid sammen dette året.» «Mer enn noen gang,» sa William. Tobias så på vennene sine før blikket fant William. Han smilte stille. Det siste studieåret hadde så vidt begynt, men han visste allerede én ting. Han ville ta vare på hvert eneste øyeblikk. Da de kom hjem den ettermiddagen, var leiligheten fylt av det varme lyset fra den lave høstsolen. Tobias la sekken fra seg i gangen og pustet rolig ut. «Det var en lang dag,» sa han. William låste døren bak dem. «Den første dagen pleier alltid å være det.» Tobias tok av seg jakken og hengte den på knaggen. «Likevel føles det godt.» William gikk inn på kjøkkenet og satte kaffekoppen i vasken. «Fordi vi er i gang.» «Ja.» Tobias fulgte etter ham. «Det siste året.» William nikket stille. Ordene hang igjen mellom dem. Det var noe spesielt med å si dem høyt. Tre år tidligere hadde de vært to fremmede studenter som tilfeldigvis hadde satt seg ved siden av hverandre i et auditorium. Nå sto de på kjøkkenet i leiligheten til William og planla det siste året før livet skulle ta en ny retning. «Hva tenker du på?» spurte William. Tobias smilte svakt. «Jeg tenkte på den første dagen vi møttes.» William lo. «Du var så stille.» «Jeg var livredd.» «Det så ikke sånn ut.» «Jo.» Tobias lente seg mot kjøkkenbenken. «Jeg var redd for å si noe dumt.» William smilte. «Det gjorde du aldri.» «Det vet du ikke.» «Jo.» William møtte blikket hans. «Det hadde jeg husket.» Begge begynte å le. Etter en enkel middag hentet Tobias den bærbare datamaskinen og satte seg ved spisebordet. William kom

etter med to kopper te. «Skal vi se litt på semesterplanen?» spurte han. Tobias nikket. «Jo tidligere vi planlegger, jo bedre.» William satte seg ved siden av ham. De åpnet kalenderen og begynte å skrive inn de viktigste datoene. Innleveringer. Seminarer. Veiledninger. Praksis. Bacheloroppgaven. Tobias stoppet opp da de kom til datoen for den siste praksisperioden. «Det er ikke så lenge til.» William fulgte blikket hans. «Nei.» «Denne praksisen blir annerledes.» «Hvordan tenker du?» Tobias lukket datamaskinen et øyeblikk. «Vi blir vurdert som om vi nesten er ferdige barnehagelærere.» William nikket. «Det betyr også at vi får mer ansvar.» «Det gleder jeg meg til.» William smilte. «Jeg også.» Resten av kvelden satt de ved spisebordet og planla ukene som lå foran dem. Noen ganger diskuterte de oppgaver. Andre ganger endte de opp med å snakke om helt andre ting. Tobias fortalte om en aktivitet han hadde lyst til å prøve ut i praksis. William lyttet interessert. «Det høres ut som noe barna kommer til å like.» «Tror du det?» «Ja.» William lente seg litt frem. «Du er flink til å finne aktiviteter som får barna til å bruke fantasien.» Tobias kjente at smilet vokste. «Takk.» «Det betyr mye å høre.» William tok en slurk av teen. «Og jeg mener det.» Klokken hadde passert ni da Tobias lukket datamaskinen. «Nå tror jeg vi har planlagt nok.» William så på kalenderen én gang til. «Jeg tror også det.» Han skjøv stolen litt bakover. «Har du lyst til å gå en liten tur før vi legger oss?» Tobias så overrasket på ham. «Nå?» «Ja.» William smilte. «Vi har sittet inne hele ettermiddagen.» Tobias trengte ikke lang betenkningstid. «Det høres egentlig veldig fint ut.» Noen minutter senere gikk de side om side gjennom de stille gatene. Luften var kjølig, og gatelyktene speilet seg i den våte asfalten etter et lett regnskyll tidligere på dagen. De sa ikke så mye. Tobias lot hendene hvile i jakkelommene mens han så opp mot den klare kveldshimmelen. William gikk tett ved siden av ham. Etter en stund lot han hånden gli bort til Tobias. «Kald?» spurte han. Tobias ristet på hodet. «Nei.» Han tok hånden hans. «Men dette er hyggeligere.» William smilte. «Det synes jeg også.» De fortsatte den rolige spaserturen uten mål og mening. Rundt dem var byen stille, og bare noen få mennesker passerte forbi. Da de nærmet seg leiligheten igjen, stoppet Tobias opp et øyeblikk. «Vet du hva jeg håper?» William vendte seg mot ham. «Hva da?» «At vi ikke har det så travelt dette året at vi glemmer å gjøre slike ting.» William så på ham med et varmt smil. «Det lover jeg.» «Bacheloroppgave eller ikke.» Han klemte hånden til Tobias. «Vi skal fortsatt huske å leve litt mellom innleveringene.» Tobias lo. «Da har vi en avtale.» Sammen gikk de det siste stykket hjem, mens den kjølige kvelden la seg stille over byen. Ukene begynte å finne sin faste rytme. Mandagene startet alltid med forelesninger. Tirsdagene var ofte fylt med gruppearbeid, mens onsdagene gikk med til seminarer og arbeid med bacheloroppgaven. Torsdagene tilbrakte de som regel på biblioteket, og fredagene ble ofte avsluttet med en oppsummering av uken før de dro hjem. Dagene gikk raskere enn Tobias hadde forestilt seg. Likevel føltes ingen av dem like. En tirsdag ettermiddag satt de fem vennene samlet rundt det faste bordet på biblioteket. Flere bøker lå åpne mellom dem, og datamaskinene var fulle av notater og markeringer. Julie lente seg bakover og gjespet. «Jeg tror hjernen min trenger en pause.» Andreas så opp fra skjermen. «Du sa det for en halvtime siden.» «Ja.» Julie smilte. «Den trenger fortsatt pause.» Frida lo. «Da foreslår jeg kaffe.» «Endelig noen som forstår meg.» William lukket datamaskinen. «Jeg kan bli med.» Tobias så opp. «Jeg blir sittende litt.» «Jeg vil lese gjennom denne artikkelen

først.» William nikket. «Da henter vi kaffe til deg også.» «Takk.» Da de andre hadde gått, ble biblioteket enda stillere. Tobias leste konsentrert gjennom artikkelen foran seg. Han streket under flere avsnitt og skrev korte notater i margen. Han var så oppslukt at han ikke merket at en av foreleserne stoppet ved bordet. «Jobber du fortsatt?» Tobias så opp. «Å, hei.» Foreleseren smilte. «Du virker veldig engasjert.» Tobias lukket boken forsiktig. «Jeg synes temaet er spennende.» «Det merkes.» Hun pekte mot notatene hans. «Jeg har lagt merke til én ting gjennom studiet.» Tobias så spørrende på henne. «Du stiller ikke bare spørsmål for å få svar.» «Du stiller spørsmål fordi du ønsker å forstå.» Hun smilte. «Det er en viktig egenskap som barnehagelærer.» Tobias kjente seg litt brydd. «Tusen takk.» «Det var hyggelig å høre.» «Fortsett å være nysgjerrig.» sa hun før hun gikk videre mellom bokhyllene. Tobias ble sittende noen sekunder og tenke over ordene hennes. Kort tid senere kom William tilbake med fire kaffekopper balanserende på et brett. «Der var du.» Han satte en kopp foran Tobias. «Hvordan gikk det?» «Bra.» Tobias smilte. «Jeg fikk faktisk en veldig fin samtale med foreleseren.» «Å?» William satte seg. «Hva sa hun?» Tobias fortalte om kommentaren hun hadde gitt ham. William lyttet uten å avbryte. Da Tobias var ferdig, lente William seg litt frem. «Hun har helt rett.» «Synes du det?» «Ja.» William smilte. «Du har alltid vært opptatt av å forstå mennesker.» «Ikke bare løse oppgaver.» Tobias tok en slurk av kaffen. «Det betyr mye at du sier det.» William lo. «Du vet at jeg alltid sier det jeg mener.» Julie satte fra seg kaffekoppen. «Hva snakker dere om?» «Foreleseren ga Tobias et kompliment.» Julie smilte bredt. «Det fortjener han.» Andreas nikket. «Absolutt.» Frida så bort på Tobias. «Du er en av dem som alltid får oss andre til å reflektere litt mer.» Tobias kjente at han ble varm i kinnene. «Nå synes jeg dere er litt snille.» «Nei.» sa William rolig. «Vi er bare ærlige.» Det ble stille rundt bordet. Tobias så på vennene sine én etter én. Han hadde begynt på studiet uten å kjenne et eneste menneske. Nå satt han sammen med mennesker som hadde blitt en viktig del av livet hans. Han smilte. «Da får jeg vel prøve å leve opp til forventningene.» Julie løftet kaffekoppen. «Det gjør du allerede.» Alle lo. Latteren fylte det stille biblioteket et øyeblikk før de igjen vendte oppmerksomheten mot bøkene, notatene og arbeidet som ventet dem. Det siste studieåret var godt i gang, og for hver uke som gikk, kjente Tobias og William at de tok enda et skritt nærmere drømmen de hadde arbeidet mot i snart tre år. September gikk over i oktober, og høsten gjorde campus til et hav av gule, røde og oransje blader. Trærne langs gangveiene hadde skiftet farge, og den friske luften fikk stadig flere studenter til å møte opp med skjerf og varme jakker. For Tobias og William hadde dagene funnet en god rytme. Undervisning. Bacheloroppgave. Biblioteket. Hjem. Og de små pausene de tok sammen mellom alt det andre. En torsdag ettermiddag satt de fem vennene samlet i et grupperom på biblioteket. Veggene var dekket av whiteboard-tavler, og bordet var fullt av bøker, artikler og notatblokker. Julie så opp fra datamaskinen. «Kan jeg spørre om noe?» «Selvfølgelig,» svarte Tobias. «Hvordan klarer dere egentlig å være kjærester og studere sammen hele tiden?» Andreas begynte å smile. «Det har jeg også lurt på.» William så bort på Tobias før han svarte. «Vi er ikke sammen hele tiden.» Julie lo. «Nei vel?» «Nei.» William smilte. «Vi gir hverandre faktisk ganske mye arbeidsro.» Frida nikket. «Det har jeg lagt merke til.» Hun så på Tobias. «Når dere jobber, lar dere den andre få konsentrere seg.» «Det fungerer,» svarte Tobias. «Hvis William trenger en

time alene med oppgaven sin, får han det.» Han smilte mot William. «Og hvis jeg trenger å sitte alene med en artikkel, vet han det.» William nikket. «Vi trenger ikke å være sammen hvert eneste minutt for å føle oss nær hverandre.» Julie lente seg tilbake. «Det er kanskje derfor det fungerer så godt.» Etter en stund begynte de å diskutere bacheloroppgavene sine. Andreas pekte på skjermen. «Jeg sliter litt med problemstillingen.» William lente seg frem. «Hva er det som ikke stemmer?» «Den blir for bred.» Tobias leste gjennom teksten. «Hva hvis du fokuserer mer på én aldersgruppe?» Andreas tenkte seg om. «Det hadde faktisk gjort oppgaven enklere.» «Og mer konkret,» la Frida til. Andreas smilte lettet. «Takk.» «Det var akkurat det jeg trengte.» Julie så bort på Tobias. «Du er god til å stille spørsmål.» «Du gir ikke svaret.» «Du får oss til å finne det selv.» Tobias smilte beskjedent. «Kanskje fordi foreleserne våre har gjort det samme med oss.» Timene gikk fort. Ingen la merke til at mørket senket seg utenfor vinduene. Først da bibliotekaren kom bort til døren, løftet de blikket. «Vi stenger om femten minutter.» William så på klokken. «Er den allerede så mye?» Bibliotekaren lo. «Det spør studentene om hver eneste kveld.» De begynte å pakke sammen. Julie lukket datamaskinen med et sukk. «Jeg tror aldri jeg har lest så mange forskningsartikler.» «Bare vent,» svarte Andreas. «Vi har mange igjen.» «Takk for oppmuntringen.» Alle lo. Da de kom ut av biblioteket, hadde temperaturen falt. Den kjølige høstluften møtte dem idet de gikk ned trappen. Frida trakk skjerfet tettere rundt halsen. «Det begynner å bli kaldt.» «Vinteren nærmer seg,» svarte William. Julie gjespet «Jeg nærmer meg sofaen.» Andreas smilte. «Det gjør vi vel alle.» De stanset ved parkeringsplassen. «Samme tid i morgen?» spurte Julie. «Ja,» svarte Tobias. «Vi har jo veiledning etter lunsj.» William nikket. «Da møtes vi utenfor auditoriet.» De sa hadet til hverandre før Andreas, Julie og Frida gikk mot bussholdeplassen. Tobias og William ble stående igjen ved bilen. William låste opp døren, men gjorde ingen mine til å sette seg inn. «Hva er det?» spurte Tobias. William så opp mot den mørke himmelen. «Jeg tenkte bare…» Han smilte. «For tre år siden hadde vi ikke kjent hverandre.» Tobias stilte seg ved siden av ham. «Nei.» «Nå føles det nesten umulig å tenke seg en hverdag uten deg.» Tobias svarte ikke med én gang. Han tok bare hånden til William. «Jeg har tenkt akkurat det samme.» William flettet fingrene sine inn mellom hans. «Kom.» sa han rolig. «La oss dra hjem.» Tobias smilte. «Ja.» Sammen satte de seg inn i bilen, mens høstvinden fikk de siste bladene til å virvle over den nesten tomme parkeringsplassen. Fredagen kom med klar himmel og skarp høstluft. Solen lå lavt over campus, og løvet knaste under skoene til studentene som strømmet mot hovedbygningen. Tobias og William gikk side om side gjennom skolegården. Begge hadde sekken full av notater, artikler og utkast til bacheloroppgaven. «Sov du noe i natt?» spurte William. Tobias lo stille. «Litt.» «Du tenkte på veiledningen.» «Er jeg så lett å lese?» William smilte. «For meg?» Han nikket. «Ja.» Tobias ristet lattermildt på hodet. «Jeg håper bare vi er på riktig spor.» William la en hånd lett mot ryggen hans. «Det finner vi snart ut.» Julie sto allerede utenfor møterommet da de kom. Hun vinket ivrig. «Der er dere!» Andreas og Frida kom gående like bak henne. «Har alle med seg utkastene?» spurte Frida. William løftet mappen han hadde under armen. «Jeg har med både utkast og notater.» Julie så på Tobias. «Og du?» Tobias klappet lett på sekken. «Alt er her.» «Bra.» Julie pustet dramatisk ut. «Da er det bare nervene igjen.» Andreas lo. «Dem får vi visst ikke lagt igjen

hjemme.» Døren åpnet seg, og veilederen Kari ønsket dem velkommen inn. «Så hyggelig å se dere igjen.» De satte seg rundt det ovale bordet. Kari lot blikket gli over gruppen. «Hvordan synes dere oppstarten har vært?» Frida svarte først. «Mer krevende enn jeg hadde trodd.» «Men også mer spennende.» «Enig,» sa Andreas. «Jeg merker at jeg tenker mye mer kritisk enn tidligere.» Julie smilte. «Og jeg leser forskning på en fredag kveld.» Hun ristet oppgitt på hodet. «Det hadde jeg aldri trodd.» Latteren rundt bordet fikk nervene til å slippe litt. Kari åpnet notatene sine. «Da vil jeg gjerne høre litt om problemstillingene deres.» Hun så først på Tobias. «Vil du begynne?» Tobias nikket. Han åpnet datamaskinen og trakk pusten rolig. «Jeg ønsker å undersøke hvordan trygge relasjoner mellom barnehagelærere og barn kan bidra til barns trivsel og utvikling.» Kari lyttet oppmerksomt. «Hvorfor valgte du akkurat det temaet?» Tobias tenkte seg om. «Fordi jeg har sett hvor stor forskjell små handlinger kan gjøre.» «Et blikk.» «En samtale.» «At en voksen setter seg ned på barnets nivå.» Han smilte svakt. «Det virker kanskje lite.». «Men for barnet kan det bety alt.» Det ble stille rundt bordet. Kari nikket langsomt. «Det er en sterk begrunnelse.» Hun skrev noen notater. «Pass bare på at problemstillingen blir konkret nok.» «Det skal jeg.» William presenterte temaet sitt etterpå. «Jeg ønsker å se på hvordan godt samarbeid mellom ansatte påvirker miljøet i barnehagen.» Kari smilte. «Det passer godt til interessene dine.» William så litt overrasket ut. «Synes du?» «Ja.» Hun bladde i notatene sine. «Gjennom studiet har du ofte vært opptatt av samarbeid og ledelse.» William nikket. «Det stemmer.» «Jeg synes det er spennende hvordan voksne påvirker hverandre.» «Og hvordan det igjen påvirker barna.» «Et godt perspektiv,» svarte Kari. Etter at alle hadde presentert temaene sine, ble møtet mer uformelt. De diskuterte litteratur, forskningsartikler og hvordan de kunne hjelpe hverandre underveis. «Det viktigste rådet jeg kan gi dere,» sa Kari til slutt, «er å ikke sitte alene når dere står fast.» Hun så rundt bordet. «Bruk hverandre.» «Dere har en gruppe som fungerer godt.» Julie smilte. «Det har vi faktisk.» Kari nikket. «Ta vare på det.» Da møtet var ferdig, gikk de ut i korridoren. «Det gikk jo bra,» sa Andreas. Julie pustet lettet ut. «Mye bedre enn jeg hadde fryktet.» Frida smilte. «Nå føler jeg at vi faktisk er i gang.» William så bort på Tobias. «Hva tenker du?» Tobias smilte. «Jeg tenker at dette blir et travelt år.» «Men også et veldig lærerikt ett.» William nikket. «Det tror jeg også.» Han så på klokken. «Har dere lyst på lunsj?» Julie svarte før noen andre rakk å åpne munnen. «Jeg har hatt lyst på lunsj siden forelesningen begynte.» Alle begynte å le. Sammen gikk de mot kantinen, mens høstsolen lyste inn gjennom de store vinduene i korridoren. For første gang siden semesterstart kjente Tobias at usikkerheten hadde sluppet taket. Det siste studieåret var i gang, og nå handlet det ikke lenger om å komme i gang. Nå handlet det om å ta ett skritt av gangen, sammen. Ukene gikk, og campus forandret seg litt for hver dag. Trærne som hadde glødet i rødt og gult, sto etter hvert nesten bare med nakne greiner igjen. Den kjølige vinden fikk studentene til å trekke jakkene tettere rundt seg, og de første frostnettene hadde gjort gresset hvitt tidlig om morgenen. For Tobias og William var hverdagen blitt fylt av forelesninger, bacheloroppgaven og lange dager på biblioteket. Likevel passet de på å ta små pauser. Små øyeblikk som bare var deres. «Vi trenger frisk luft.» William lukket datamaskinen og så bort på Tobias. Klokken nærmet seg halv fire, og de hadde sittet i biblioteket siden formiddagen. Tobias gned seg i øynene. «Det tror jeg du har rett i.» Julie så opp fra skjermen.

«Skal dere ut?» «Bare en liten tur,» svarte William. «Vi kommer tilbake.» Andreas smilte. «Vi holder fortet.» «Pass på notatene våre,» sa Tobias. «Det skal vi,» svarte Frida. De gikk ut av biblioteket og fulgte den lille gangveien som gikk rundt campus. Luften var kald, men klar. Tobias trakk pusten dypt. «Det trengte jeg.» William nikket. «Man tenker bedre etter en liten pause.» De gikk noen meter uten å si noe. Det knaste under skoene deres, og vinden fikk de siste bladene til å danse over asfalten. «Har du tenkt over hvor mye vi har forandret oss?» spurte Tobias. William så bort på ham. «På hvilken måte?» «Da vi begynte studiet, var jeg redd for å rekke opp hånden.» Han smilte litt. «Nå diskuterer jeg med foreleserne.» William lo. «Det gjør du faktisk.» «Og du?» Tobias møtte blikket hans. «Du har blitt flinkere til å vise hva du føler.» William ble stille. «Synes du det?» «Ja.» Tobias smilte varmt. «Den William jeg møtte første studiedag, hadde aldri sagt at han savnet meg.» William senket blikket et øyeblikk før han lo lavt. «Nei.» «Det hadde han nok ikke.» «Hva har forandret seg?» spurte Tobias. William svarte uten å nøle. «Du.» Tobias så overrasket på ham. «Jeg?» William nikket. «Du fikk meg til å forstå at det ikke er en svakhet å være ærlig.» Ordene ble hengende mellom dem. Tobias kjente en varme spre seg i brystet. Han tok hånden til William. «Da har vi kanskje lært like mye av hverandre som av studiet.» William smilte. «Det tror jeg.» Da de kom tilbake til biblioteket, satt de andre fortsatt bøyd over bøkene sine. Julie så opp. «Der er dere.» Hun studerte dem med et lurt smil. «Dere ser mye mer opplagte ut.» «Det hjalp med litt frisk luft,» svarte Tobias. «Kanskje vi burde gjøre det oftere,» sa Andreas. Frida lukket boken. «Jeg er med.» Den siste timen arbeidet de mer effektivt enn resten av dagen. De diskuterte forskningsartikler, hjalp hverandre med formuleringer og delte tanker om bacheloroppgavene. Da bibliotekaren kom bort for å si at bygningen snart stengte, oppdaget Tobias at de hadde fått gjort mer enn han hadde trodd. Han lukket datamaskinen og så på de andre. «Godt jobbet.» Julie smilte. «Vi begynner faktisk å få kontroll.» «Ikke si det for høyt,» lo Andreas. «Da kommer det sikkert en ny oppgave.» Alle lo. På vei ut av universitetet gikk Tobias og William litt bak de andre. Det var blitt mørkt ute, og lysene fra campus speilet seg i de våte gangveiene. William stakk hendene ned i jakkelommene. «Vet du hva jeg gleder meg til?» «Hva da?» spurte Tobias. «Juleferien.» Tobias smilte. «Allerede?» «Litt.» William lo. «Ikke fordi jeg er lei studiet.» «Men fordi vi kanskje kan ta noen dager helt fri.» Tobias nikket. «Det hadde vært godt.» Han så bort på William. «Men først skal vi komme oss gjennom resten av semesteret.» William smilte. «Sammen.» Tobias svarte med et lite nikk. «Sammen.» November hadde kommet. Mørket la seg tidligere over campus, og den kalde vinden fikk studentene til å skynde seg mellom bygningene. Inne på universitetet var det varmt. Lyden av samtaler, kaffemaskiner og studenter som diskuterte oppgaver fylte gangene. For Tobias og William var dagene travlere enn noen gang. Bacheloroppgaven tok stadig mer tid, samtidig som forelesninger og seminarer fortsatte som før. «Jeg tror jeg har lest den samme siden fire ganger.» Julie lukket boken foran seg og gned seg over øynene. Andreas lo. «Da er du på samme side som resten av oss.» «Det var en dårlig spøk.» «Jeg vet.» William smilte mens han skrev videre på datamaskinen. «Men litt morsom var den.» Tobias ristet lattermildt på hodet. «Vi trenger kanskje en pause.» Frida så opp. «Enig.» «Femten minutter?» William nikket. «Det høres fornuftig ut.» De gikk ned til kantinen. Den var nesten full av studenter, men de fant et ledig

bord ved vinduet. Julie tok en slurk av kaffen. «Jeg har aldri drukket så mye kaffe som dette semesteret.» «Det er en del av studentlivet,» svarte Andreas. «Dessverre.» Frida lo. «Heldigvis er det snart helg.» Tobias lente seg tilbake i stolen. «Har dere tenkt over hvor mye vi faktisk har lært?» Julie smilte. «Jeg prøver å ikke tenke på alt vi fortsatt ikke kan.» «Men se tilbake.» Tobias så rundt på dem. «Den første høsten visste vi knapt hvordan vi skulle skrive en akademisk tekst.» William nikket. «Nå diskuterer vi forskning og metode uten å tenke over det.» Andreas smilte. «Det er faktisk litt rart.» Mens de satt og snakket, kom en av foreleserne bort til bordet. «Hei.» Alle så opp. «Hei,» svarte Tobias. Foreleseren smilte. «Jeg ville bare si at jeg har lest refleksjonsnotatene deres.» Hun så rundt på gruppen. «Dere har utviklet dere mye siden første studieår.» Julie smilte bredt. «Det var hyggelig å høre.» Foreleseren nikket. «Det er tydelig at dere utfordrer hverandre faglig.» Hun så bort på Tobias og William. «Og dere to har blitt flinke til å bygge videre på hverandres refleksjoner.» William smilte beskjedent. «Takk.» «Det setter vi pris på.» Foreleseren la hånden lett mot stolryggen. «Fortsett med det.» «Det er nettopp slike samarbeid som skaper gode barnehagelærere.» Hun ønsket dem en god helg før hun gikk videre. Det ble stille rundt bordet noen sekunder. Julie var den første som brøt stillheten. «Det var ganske stort.» Frida nikket. «Ja.» «Man får ikke slike tilbakemeldinger hver dag.» Tobias smilte forsiktig. «Det gir litt ekstra motivasjon.» William så bort på ham. «Det gjør det.» Etter pausen gikk de tilbake til biblioteket. at Mørket hadde allerede begynt å legge seg utenfor vinduene, og de små bordlampene kastet et varmt lys over bøkene. Tobias åpnet dokumentet sitt igjen. «Skal vi?» William nikket. «Ja.» Han tok en slurk av kaffen før han begynte å lese gjennom teksten til Tobias. Etter noen minutter så han opp. «Kan jeg spørre om noe?» «Selvfølgelig.» «Hvorfor valgte du akkurat denne formuleringen?» Tobias lente seg nærmere skjermen. «Jeg ville få frem at relasjoner bygges over tid.» William smilte. «Da synes jeg du skal skrive det enda tydeligere.» Tobias tenkte seg om. «Du har rett.» Han begynte å skrive om avsnittet. Julie så bort på dem og lo. «Dere to er umulige.» Begge så opp. «Hvorfor det?» spurte William. «Dere gjør hverandres tekster bedre hele tiden.» Andreas smilte. «Det er egentlig ganske inspirerende.» Frida nikket. «Ja.» «Dere konkurrerer aldri.» William så bort på Tobias. «Det har vi aldri gjort.» Tobias smilte. «Vi vil at den andre skal lykkes.» William svarte med et varmt blikk. «Akkurat.» Ingen sa noe mer. Lyden av tastaturene tok over igjen, mens høstvinden rusket i trærne utenfor biblioteksvinduene. Det siste studieåret fortsatte å stille høye krav, men for Tobias og William føltes ingen utfordring for stor så lenge de fikk møte den sammen. November gikk mot slutten. Det var bare noen få uker igjen før den siste praksisperioden skulle begynne. På universitetet var det tydelig at studentene merket det. Samtalene i gangene handlet ikke lenger bare om bacheloroppgaven, men også om forventninger, planlegging og ansvaret som ventet dem. Tobias og William gikk gjennom hovedinngangen sammen denne morgenen. De tok av seg jakkene og fulgte strømmen av studenter mot auditoriet. «I dag får vi vite hvor vi skal i praksis,» sa Tobias. William nikket. «Jeg har tenkt på det hele uken.» «Er du spent?» «Ja.» Han smilte. «Selv om dette ikke er første gangen.» Tobias lo. «Det er kanskje derfor jeg er spent.» William så undrende på ham. «Hvordan mener du?» «Nå vet vi hvor mye ansvar vi faktisk kommer til å få.» William nikket langsomt. «Det har du rett i.» Julie satt allerede på plassen sin da de kom inn. «God morgen!»

Hun holdt opp kaffekoppen. «Jeg håper dere er våkne.» «Så vidt,» svarte Andreas idet han satte seg. Frida la mappen sin på bordet. «Jeg har en følelse av at dette blir en viktig dag.» Tobias smilte. «Det tror jeg også.» Foreleseren stilte seg foran tavlen. «God morgen.» Samtalene stilnet. «I dag skal vi snakke om den siste praksisperioden.» Hun så rundt på studentene. «Denne praksisen blir annerledes enn de tidligere.» «Dere har snart fullført utdanningen deres.» «Det betyr at praksislærerne forventer større selvstendighet.» Flere studenter begynte å notere. «Dere skal planlegge, gjennomføre og evaluere pedagogiske aktiviteter.» «Dere skal samarbeide med personalet.» «Delta i foreldresamarbeid.» «Og dere skal vise at dere er klare for yrket.» Tobias kjente at han rettet seg litt opp i stolen. Dette var akkurat det han hadde gledet seg til. Foreleseren fortsatte. «Det betyr ikke at dere skal kunne alt.» «Men det betyr at dere skal tørre å bruke den kunnskapen dere allerede har.» William skrev rolig ned de viktigste punktene. Tobias kastet et kort blikk bort på ham. «Dette blir spennende.» hvisket han. William smilte. «Veldig.» Etter en kort pause begynte foreleseren å lese opp praksisplassene. Studentene ble mer og mer stille for hvert navn som ble lest opp. «Julie Hansen.» Julie så opp. «Her.» «Solsiden barnehage.» Hun smilte lettet. «Takk.» «Andreas Lunde.» «Her.» «Løvetann barnehage.» «Frida Johansen.» «Her.» «Regnbuen barnehage.» Frida noterte navnet med én gang. Så ble det stille et øyeblikk. «William Berg.» William så opp. «Ja.» «Maurenga barnehage.» Han nikket rolig. «Takk.» Foreleseren så videre på listen. «Tobias Nilsen.» «Ja.» «Maurenga barnehage.» Tobias så overrasket bort på William. William møtte blikket hans og smilte. «Det ser ut til at vi havnet på samme sted.» Tobias klarte ikke å skjule smilet. «Det gjorde vi.» Foreleseren fortsatte. «Dere skal være på forskjellige avdelinger.» «Det er viktig at dere får egne erfaringer.» William nikket. «Det gir mening.» Etter forelesningen samlet de fem vennene seg ute i korridoren. Julie så på Tobias og William. «Dere var heldige.» «Ja,» svarte Tobias. «Selv om vi skal være på hver vår avdeling.» «Det blir fint å kunne dele erfaringer når dagen er over.» William smilte. «Det tenkte jeg også.» Andreas så på dem. «Vi får vel møtes her etter praksis og høre hvordan det går.» «Det hadde vært hyggelig,» svarte Frida. Julie klappet hendene sammen. «Da gjør vi det.» Hun smilte bredt. «Vi får passe på at ingen av oss drukner i bacheloroppgaven samtidig.» Alle lo. Sammen gikk de mot kantinen. Stemningen var lettere enn den hadde vært tidligere på dagen. Nå visste de hva som ventet dem. Den siste praksisperioden nærmet seg, og for første gang kunne Tobias virkelig kjenne at slutten på studiet ikke lenger virket langt unna. Den føltes nær. Dagene frem mot praksis gikk raskt. Forelesningene handlet nå nesten utelukkende om hvordan studentene kunne knytte teori og praksis sammen. Auditoriet var fylt av spørsmål, refleksjoner og diskusjoner, og det var tydelig at alle kjente alvoret ved å være inne i det siste studieåret. Tobias satt med notatboken foran seg mens foreleseren gikk rolig frem og tilbake foran tavlen. «Når dere går ut i praksis denne gangen,» sa hun, «kommer mange av de ansatte til å se på dere som framtidige kolleger.» Det ble stille i rommet. «Det betyr ikke at dere skal være perfekte.» Hun smilte. «Men det betyr at dere skal stole på den kompetansen dere har bygget opp gjennom tre år.» Tobias skrev ned setningen ordrett. Ved siden av ham gjorde William det samme. Da forelesningen var over, samlet de fem vennene seg utenfor auditoriet. Julie slo armene rundt seg. «Jeg kjenner sommerfuglene allerede.»

«Praksisen begynner ikke før neste uke,» lo Andreas. «Jeg vet.» Julie smilte. «Likevel.» Frida så bort på Tobias. «Er du spent?» Han nikket. «Ja.» «Men denne gangen er det en annen type spenning.» «Hvordan da?» spurte William. Tobias tenkte seg om. «Før var jeg redd for å gjøre feil.» Han så bort på de andre. «Nå gleder jeg meg mer til å vise hva jeg faktisk har lært.» William smilte. «Det er akkurat sånn jeg føler det også.» De gikk sammen ned til kantinen. Det var roligere enn vanlig, og de fant et bord innerst ved vinduet. Julie tok en bit av rundstykket sitt. «Har dere tenkt på én ting?» «Hva da?» spurte Frida. «Dette er kanskje siste gangen vi sitter her før praksis.» Andreas så rundt seg. «Det har jeg faktisk ikke tenkt på.» Julie smilte litt. «Jeg tror bare jeg prøver å ta vare på alle de små øyeblikkene.» Tobias lente seg tilbake i stolen. «Det gjør jeg også.» Han lot blikket gli gjennom kantinen. De hadde sittet her utallige ganger gjennom studiet. Noen ganger hadde de feiret gode karakterer. Andre ganger hadde de trøstet hverandre etter krevende innleveringer. Her hadde de planlagt praksis, diskutert pensum og ledd av de mest hverdagslige ting. Stedet hadde blitt en del av studentlivet deres. William tok opp kalenderen på telefonen. «Praksisen varer seks uker.» «Etter det er det bacheloroppgaven som blir hovedfokuset.» Frida nikket. «Og så går det egentlig ganske fort mot avslutningen.» Julie så opp. «Ikke si det.» William lo. «Hvorfor ikke?» «Fordi jeg ikke er klar for at dette skal ta slutt.» Andreas smilte. «Vi kommer fortsatt til å møtes.» «Det vet jeg.» Julie svarte med et lite smil. «Men det blir ikke det samme som å se hverandre hver eneste dag.» Ingen svarte med én gang. De visste alle at hun hadde rett. Etter lunsj gikk Tobias og William tilbake mot biblioteket. De andre hadde forelesning senere på ettermiddagen, men de to hadde noen timer fri. «Har du lyst til å jobbe litt med bacheloroppgaven?» spurte William. «Ja.» «Men ikke hele ettermiddagen.» William så på ham. «Nei?» Tobias smilte. «Jeg tenkte vi kunne gå hjem litt tidligere i dag.» «Bare slappe av.» William nikket. «Det høres faktisk ut som en god idé.» De fant plassene sine ved vinduet og åpnet datamaskinene. De neste timene arbeidet de konsentrert. De leste artikler, diskuterte teori og ga hverandre tilbakemeldinger på tekstene de hadde skrevet. Ingen av dem merket hvor fort tiden gikk. Først da bibliotekaren kom bort og minnet studentene om at biblioteket snart skulle stenge, løftet Tobias blikket. Han strakk armene over hodet og smilte. «Jeg tror vi har gjort nok for én dag.» William lukket datamaskinen. «Enig.» Han tok sekken over skulderen. «Neste uke begynner en ny del av studiet.» Tobias nikket rolig. «Den siste praksisperioden.» William åpnet døren ut fra biblioteket og ventet på Tobias. Sammen gikk de ut i den kjølige ettermiddagsluften. Campus lå nesten tom. Bare noen få studenter var på vei hjem, mens de siste bladene fra trærne virvlet over gangveiene i vinden. Tobias trakk jakken tettere rundt seg. «Er du klar?» spurte William. Tobias så opp mot den klare høsthimmelen før han smilte. «Ja.» «Nå er jeg klar.» Det var søndag kveld. Regnet trommet svakt mot vinduene, og den varme belysningen i leiligheten gjorde kontrasten til høstmørket utenfor enda større. Tobias satt i sofaen med bena trukket opp under seg. Foran ham lå en notatbok, praksisheftet og en penn, men den siste halvtimen hadde han knapt lest en eneste side. Han stirret bare ned på papiret. William kom ut fra kjøkkenet med to krus kakao. «Jeg tenkte du kunne trenge en pause.» Tobias tok imot kruset og smilte. «Takk.» William satte seg ved siden av ham. «Du har lest den samme siden ganske lenge.» Tobias lo stille. «Så lett å gjennomskue, altså?» «Ja.»

William lente seg tilbake. «Hva tenker du på?» Tobias så ned på praksisheftet. «I morgen begynner den siste praksisperioden.» Han pustet rolig ut. «Det føles nesten uvirkelig.» William nikket. «Jeg vet.» «Det gjør det.» Det ble stille mellom dem. Peisen knitret svakt, og vinden fikk greinene utenfor til å bevege seg mot vinduene. «Husker du første praksis?» spurte Tobias. William smilte med én gang. «Hvordan skulle jeg kunne glemme den?» «Jeg var redd for å gjøre noe feil.» «Det var vi begge.» Tobias lo. «Jeg husker at jeg nesten ikke sov natten før.» «Og du sjekket sekken din sikkert fem ganger.» «Bare fem?» William begynte å le. «Nei.» «Kanskje ti.» Begge lo. William satte kruset fra seg på sofabordet. «Denne gangen er det annerledes.» «Ja.» Tobias nikket. «Nå vet vi hva som møter oss.» «Og vi vet at vi klarer det.» William så rolig på ham. «Vi har lært mye siden den første dagen.» Tobias lente hodet mot skulderen hans. «Det har vi.» William lot armen gli rundt ham. «Jeg er faktisk litt stolt.» «Av hva?» «Av oss.» Tobias så opp. «Vi har stått i mye sammen.» William smilte. «Og vi har blitt sterkere for hver gang.» Etter en stund tok Tobias frem praksisheftet igjen. «Vi burde kanskje lese gjennom målene én gang til.» William nikket. «Det er sikkert lurt.» De flyttet seg bort til spisebordet. Praksisheftet lå oppslått mellom dem, og de gikk gjennom punkt for punkt. «Planlegge pedagogiske aktiviteter.» William satte en liten hake ved siden av punktet. «Dokumentere og reflektere.» Tobias nikket. «Samarbeide med personalet.» «Delta aktivt i foreldresamarbeid.» William så opp. «Det blir spennende.» «Ja.» Tobias smilte. «Jeg gleder meg faktisk.»Klokken nærmet seg ti. William lukket heftet. «Nå tror jeg vi har forberedt oss nok.» Tobias lente seg tilbake. «Du har sikkert rett.» «Hvis vi leser mer nå, kommer vi bare til å bli slitne.» William reiste seg. «Kom.» «Hva da?» «Balkongen.» Tobias tok på seg den tykke hettegenseren før han fulgte etter. Den kjølige kveldsluften møtte dem idet de åpnet balkongdøren. Byen lå stille under dem. Lysene fra gatene og leilighetene glitret i mørket, og et lett regn hang fortsatt i luften. William stilte seg ved siden av Tobias. Ingen av dem sa noe på en stund. «Jeg liker disse øyeblikkene,» sa Tobias til slutt. «Hvilke da?» «Når det bare er oss.» William smilte. «Jeg også.» Han tok hånden til Tobias. «I morgen begynner en travel periode.» «Ja.» «Men vi får fortsatt spise frokost sammen.» Tobias lo. «Det var godt du sa.» «Og vi får fortsatt komme hjem til hverandre.» William så på ham. «Det er kanskje det beste med hele dagen.» Tobias møtte blikket hans. «Det synes jeg også.» William løftet hånden deres og kysset forsiktig fingrene til Tobias. «Da lover vi én ting.» «Hva da?» «Uansett hvor travelt det blir…» Han smilte varmt. «…så skal vi fortsatt ta vare på disse små stundene.» Tobias svarte uten å nøle. «Det lover jeg.» De ble stående på balkongen til regnet nesten hadde gitt seg. Til slutt gikk de inn igjen, låste balkongdøren og slukket lysene i stuen. I morgen ventet den siste praksisperioden. Men akkurat denne kvelden handlet bare om dem. Vekkerklokken ringte klokken seks. Tobias åpnet øynene med én gang. Han trengte ikke å slumre. Denne morgenen hadde han ventet på lenge. Ved siden av ham beveget William seg søvnig før han langsomt åpnet øynene. «God morgen,» sa han med et lite smil. «God morgen.» Tobias smilte tilbake. «Da er dagen her.» William nikket. «Den siste praksisperioden.» Ingen av dem sa noe på noen sekunder. De så bare på hverandre. Tre år tidligere hadde de møtt hverandre som usikre studenter. Nå lå de side om side, klare til å ta fatt på den siste praksisperioden før de snart kunne kalle seg ferdigutdannede barnehagelærere. William

strakte hånden mot Tobias. «Klar?» Tobias tok hånden hans. «Ja.» «Mer enn jeg trodde.» William klemte hånden hans forsiktig. «Da tror jeg dette blir en god dag.» En halvtime senere var kjøkkenet fylt av lukten av nytraktet kaffe og ristet brød. William sto ved kaffemaskinen, mens Tobias smurte matpakker. «Har du husket praksisheftet?» spurte William. Tobias lo. «Ja.» «Navneskilt?» «Ja.» «Penn?» «Ja.» William smilte lurt. «Da har du alt.» Tobias så på ham. «Du har glemt å spørre om studentkortet.» William lo. «Det trenger du ikke i dag.» «Nei.» «I dag er det praksis.»Tobias tok en slurk av kaffen. «Jeg tror faktisk jeg kommer til å savne forelesningene litt.» William så overrasket på ham. «Allerede?» «Litt.» «Vi kommer tilbake.» «Det vet jeg.» Tobias smilte. «Men jeg liker hverdagen vår på høyskolen.» William gikk bort til ham. «Den er ikke over ennå.» «Nei.» «Den bare fortsetter på en litt annen måte.» Kjøreturen til barnehagen foregikk i stillhet. Radioen sto lavt på, og utenfor vinduet lå byen fortsatt halvt sovende. Etter hvert forsvant de travle gatene bak dem, og veien ble omgitt av små boligfelt og trær som nesten hadde mistet alle bladene sine. Tobias fulgte landskapet med blikket. «Hva tenker du på?» spurte William. «At jeg gleder meg.» Han smilte. «Og at jeg håper barna liker meg.» William så bort på ham. «Det gjør de.» «Du har ikke møtt dem ennå.». «Nei.» William lo. «Men jeg kjenner deg.» Tobias ristet smilende på hodet. «Du har alltid svar på alt.» «Ikke alt.» William svingte inn på parkeringsplassen. «Men akkurat dette er jeg ganske sikker på.» Maurenga barnehage lå rolig denne morgenen. Lyset var tent i vinduene, og gjennom glassdørene kunne de se ansatte som gjorde de siste forberedelsene før barna kom. William slo av motoren. «Da er vi her.» Tobias pustet dypt inn. «Ja.» William tok bilnøklene og åpnet døren. De gikk side om side mot inngangen. Den samme praksislæreren som hadde vært innom universitetet noen dager tidligere, sto og ventet på dem. Hun smilte varmt. «God morgen.» «God morgen,» svarte Tobias og William samtidig. Hun lo. «Så hyggelig å se dere igjen.» «Velkommen til Maurenga.» Hun håndhilste på dem begge. «Jeg heter Ingrid, og jeg blir praksislæreren deres.» «Hyggelig å møte deg,» sa Tobias. «Like måte.» Ingrid åpnet døren og viste dem inn. «Jeg vet at dere har hatt flere praksisperioder tidligere.» «Denne gangen kommer dere til å få mer ansvar.» William nikket. «Det gleder vi oss til.» «Det er godt å høre.» Hun smilte. «Målet mitt er at dere skal få kjenne hvordan det faktisk er å være barnehagelærer.» De gikk gjennom garderoben og videre inn i barnehagen. Lukten av nybakt brød og kaffe fylte rommene. Noen ansatte gjorde klare formingsaktiviteter, mens andre dekket frokostbordene. Stemningen var rolig. «Dere skal være på hver deres avdeling,» forklarte Ingrid. «William skal være på Solstrålen.» Hun så bort på Tobias. «Og du skal være på Regnbuen.» Tobias nikket. «Det blir spennende.» «Dere kommer til å møtes i pausene.» William smilte. «Det holder.» Ingrid lo. «Jeg tror dere skal klare dere fint.» Hun vendte seg mot Tobias. «Skal vi gå?» Tobias så bort på William. William ga ham et lite oppmuntrende smil. «Vi sees i lunsjen.» «Det gjør vi.» De ga hverandre et kort håndtrykk før de gikk hver sin vei gjennom barnehagen. Tobias fulgte etter Ingrid inn på avdelingen. Døren sto åpen. En liten jente med lyst hår satt på gulvet og bygget et høyt tårn av klosser. Da hun fikk øye på Tobias, stoppet hun opp og så nysgjerrig på ham. «Er du ny?» spurte hun. Tobias satte seg rolig ned på huk, slik at de fikk øyekontakt. «Ja.» Han smilte varmt. «Jeg heter Tobias.» Jenta smilte tilbake. «Jeg heter Emma.» Hun pekte stolt på tårnet sitt. «Vil du bygge sammen med meg?»

Tobias kjente smilet vokse. Han så bort på Ingrid, som nikket oppmuntrende. Så vendte han blikket tilbake mot Emma. «Det vil jeg veldig gjerne.» Han satte seg ned på gulvet ved siden av henne og tok imot en kloss. Den siste praksisperioden hadde begynt. Emma ga Tobias en rød kloss. «Den skal helt øverst,» sa hun bestemt. Tobias tok imot klossen med et smil. «Da får vi passe på at tårnet ikke velter.» Emma nikket alvorlig. «Det er veldig viktig.» Forsiktig satte Tobias klossen på toppen. De holdt begge pusten noen sekunder. Tårnet ble stående. Emma klappet i hendene. «Vi klarte det!» Tobias lo. «Ja, det gjorde vi.» Like etter begynte flere barn å komme inn på avdelingen. Noen hang fra seg ytterklærne sammen med foreldrene, mens andre løp rett bort til lekekroken. En liten gutt stanset foran Tobias. «Hvem er du?» «Jeg heter Tobias.» Gutten så nysgjerrig på ham. «Skal du være her lenge?» «Ja, en god stund.» Gutten smilte. «Da kan du leke med oss.» Tobias nikket. «Det vil jeg gjerne.» Etter hvert samlet barna seg rundt frokostbordet. Ingrid viste Tobias hvor alt sto, og lot ham være med på de små oppgavene som hørte til morgenrutinen. «Vil du dele ut koppene?» spurte hun. «Gjerne.» Tobias gikk rolig rundt bordet og satte en kopp foran hvert barn. «Takk,» sa en liten jente. «Bare hyggelig,» svarte Tobias. Ingrid betraktet situasjonen et øyeblikk før hun smilte. Hun kunne se at Tobias var rolig. Han snakket med barna på en naturlig måte og ga seg god tid når noen ville fortelle noe. Etter frokosten gikk hele avdelingen ut. Den friske høstluften møtte dem idet døren åpnet seg. Barna løp i forskjellige retninger. Noen satte kurs mot sandkassen. Andre syklet. Emma tok Tobias i hånden. «Kom.» «Jeg vil vise deg skogen.» Tobias fulgte etter henne. Like bak barnehagen lå et lite skogholt med store steiner, stubber og høye grantrær. «Her bygger vi hytter.»forklarte Emma. «Og noen ganger finner vi kongler som ser ut som dyr.» Tobias satte seg på huk ved siden av henne. «Da må du vise meg det.» Emma begynte straks å lete. Etter få minutter kom hun løpende tilbake. «Se!» Hun holdt frem en kongle. «Den ser ut som et pinnsvin.» Tobias studerte den. «Vet du…» sa han. «Det synes jeg faktisk den gjør.» Emma smilte stolt. Litt lenger borte sto Ingrid og observerte. Hun gikk bort til Tobias da Emma hadde løpt videre. «Hvordan synes du den første timen har vært?» «Veldig fin.» «Jeg kjenner at skuldrene har senket seg.» Ingrid nikket. «Det synes jeg også.» Hun smilte. «Du virker trygg sammen med barna.» «Takk.» «Det betyr mye å høre.» Ingrid så bort mot barna. «De merker fort om en voksen er til stede.» «Og du er til stede.» Tobias kjente at ordene gjorde ham enda tryggere. Da klokken nærmet seg halv tolv, gikk avdelingen inn igjen. Barna vasket hendene før de satte seg rundt bordet. Mens de spiste lunsj, fortalte de ivrig om alt de hadde gjort ute. «Emma fant et pinnsvin.» sa en gutt. Emma ristet bestemt på hodet. «Nei.» «En kongle som lignet.» Barna begynte å le. Tobias kunne ikke la være å smile. Stemningen rundt bordet var varm og avslappet. Etter at barna var lagt til hvilestunden eller satt i rolige aktiviteter, gikk Tobias inn på personalrommet. William satt allerede ved bordet med matpakken sin. Da han fikk øye på Tobias, smilte han. «Hvordan har det gått?» Tobias satte seg ved siden av ham. «Veldig bra.» «Og du?» William lente seg tilbake. «Jeg har hatt en fantastisk formiddag.» Han lo. «En gutt bestemte at jeg måtte være passasjer på bussen hans i nesten en time.» Tobias begynte å le. «Fikk du lov til å gå av?» «Til slutt.» William smilte. «Men bare fordi vi skulle spise lunsj.» Begge lo. Det var godt å kunne dele de første opplevelsene med hverandre. «Jeg tror dette blir en fin praksisperiode,» sa Tobias. William

møtte blikket hans. «Det tror jeg også.» «Og dette er bare den første dagen.» De ble sittende og snakke til pausen var over. Da de reiste seg, tok William Tobias lett på skulderen. «Lykke til resten av dagen.» Tobias smilte. «Lykke til du også.» De gikk ut av personalrommet og tilbake til hver sin avdeling, klare for resten av den første dagen i den siste praksisperioden. Etter lunsj gikk Tobias tilbake til Regnbuen-avdelingen. Han møtte Emma i garderoben, der hun allerede sto med en liten refleksvest i hendene. «Vi skal ut igjen!» sa hun ivrig. «Så spennende,» svarte Tobias. «Hva skal vi gjøre?» Emma smilte hemmelighetsfullt. «Det får du se.» Ingrid kom bort med en kurv full av små forstørrelsesglass og bokser med lokk. «I ettermiddag skal vi utforske naturen,» forklarte hun. «Barna har vært veldig opptatt av insekter og smådyr den siste tiden.» Hun så bort på Tobias. «Har du lyst til å lede aktiviteten?» Tobias så overrasket på henne. «Jeg?» Ingrid nikket. «Ja.» «Jeg kommer til å være med hele tiden, men dette er en fin mulighet til å prøve.» Tobias kjente et lite sug i magen. «Det vil jeg gjerne.» Ute samlet barna seg rundt Tobias. Han satte seg på huk slik at alle kunne se ham. «I dag skal vi være naturdetektiver.» Barna sperret opp øynene. «Hva er det?» spurte en gutt. «Det betyr at vi skal lete etter små ting i naturen.» Tobias holdt opp en tom boks. «Kanskje finner vi en bille.» «Eller en edderkopp.» «Eller noe vi aldri har sett før.» Barna jublet. Emma løftet hånden. «Kan vi finne meitemark også?» «Hvis vi er heldige.» «Ja!» ropte flere av barna samtidig. De gikk samlet mot skogholtet bak barnehagen. Tobias lot barna få god tid. Hver gang noen fant noe spennende, stanset hele gruppen opp. «Se!» En liten gutt pekte ivrig på en stor snegle. Alle samlet seg rundt. «Den er jo kjempestor,» sa Emma. Tobias smilte. «Hvordan tror dere den beveger seg?» Barna begynte straks å komme med forslag. «Den kryper.» «Den sklir.» «Den har slim.»Tobias lyttet til alle svarene. «Dere har mange gode tanker.» Han stilte flere spørsmål i stedet for å gi fasiten. Snart diskuterte barna ivrig med hverandre. Litt lenger borte sto Ingrid og observerte. Hun la merke til hvordan Tobias lot barna utforske på egne premisser. Han tok seg tid til å lytte og bygget videre på det barna sa, i stedet for å gi raske svar. Da de kom tilbake til barnehagen, samlet Ingrid personalet til en kort refleksjon mens barna var opptatt med fri lek. «Tobias,» begynte hun. «Hvordan synes du aktiviteten gikk?» Han tenkte seg om. «Bedre enn jeg hadde forventet.» «Men jeg kunne sikkert vært enda tydeligere noen steder.» Ingrid smilte. «Det er fint at du reflekterer.» Hun så på de andre ansatte. «Hva tenker dere?» En av pedagogene tok ordet. «Jeg likte måten du stilte spørsmål på.» «Barna fikk tenke selv.» En annen nikket. «Og du ga alle tid til å svare.» «Ingen ble avbrutt.» Tobias lyttet oppmerksomt. «Takk.» «Det skal jeg ta med meg videre.» Ingrid så på ham med et anerkjennende smil. «Det er akkurat dette praksis handler om.» «Å prøve.» «Reflektere.» «Og utvikle seg.» Arbeidsdagen nærmet seg slutten. De siste barna ble hentet av foreldrene sine, og avdelingen ble gradvis roligere. Tobias hjalp til med å rydde lekene tilbake på plass før han tok på seg jakken. Idet han kom ut i garderoben, sto William allerede der og ventet. «Der er du.» Han smilte. «Hvordan gikk ettermiddagen?» Tobias tok sekken over skulderen. «Jeg fikk lede en naturaktivitet.» William så oppriktig glad ut. «Så spennende!» «Hvordan gikk det?» Tobias smilte. «Jeg var nervøs de første minuttene.» «Men så glemte jeg det.» William lo. «Da vet du at du var på rett sted.» Tobias møtte blikket hans. «Jeg tror faktisk det.» De gikk sammen ut til bilen. Den kalde ettermiddagsluften møtte dem, og himmelen var farget i varme

oransje og rosa toner idet solen gikk ned bak trærne. William åpnet bildøren for Tobias. «Klar for dag to i morgen?» Tobias satte seg inn og smilte. «Ja.» «Og denne gangen vet jeg litt mer om hva som venter.» William startet bilen. «Da er vi allerede litt tryggere enn vi var i går.» Tobias nikket. «Det er vi.» Den andre uken i praksis gikk raskere enn den første. Tobias hadde begynt å kjenne navnene på alle barna på avdelingen, og han visste hvem som trengte litt ekstra tid om morgenen, hvem som alltid ville fortelle om kvelden hjemme, og hvem som helst ville løpe først ut i garderoben når det var tid for å gå ut. Han merket også at barna hadde begynt å oppsøke ham av seg selv. Det gjorde ham glad. «Tobias!» Emma kom løpende over gulvet med en tegning i hånden. «Se hva jeg har laget.» Tobias satte seg ned ved siden av henne. Tegningen var full av sterke farger. Et stort tre. Et lite hus. Og flere mennesker som holdt hverandre i hendene. «Så fin den er,» sa Tobias. «Kan du fortelle meg om den?» Emma pekte ivrig. «Der er mamma.» Hun flyttet fingeren. «Der er pappa.» «Og der er lillebroren min.» Så pekte hun på den siste personen. «Og det er deg.» Tobias ble sittende stille et øyeblikk. «Meg?» Emma nikket. «Du er jo her sammen med oss.» Et varmt smil bredte seg over ansiktet til Tobias. «Tusen takk.» «Den ble jeg veldig glad for.» Emma smilte fornøyd før hun løp videre. Ingrid hadde stått et lite stykke unna og fått med seg hele samtalen. Hun gikk bort til Tobias. «Slike øyeblikk kan man ikke planlegge.» sa hun. Tobias så ned på tegningen. «Nei.» «Det betyr kanskje mer enn barna selv forstår.» Ingrid nikket. «Når et barn tegner deg inn i familien sin eller i hverdagen sin, er det ofte et tegn på trygghet.» Hun smilte. «Det har du vært flink til å skape.» Tobias kjente ordene gå rett inn. «Det setter jeg stor pris på å høre.» Senere samme formiddag kom Ingrid bort til ham igjen. «Har du lyst til å lede samlingsstunden i dag?» Tobias smilte. «Ja.» «Denne gangen tenkte jeg at du planlegger den helt selv.» Han kjente et lite sug i magen. «Det gjør jeg gjerne.» «Flott.» Ingrid la hånden lett på skulderen hans. «Jeg sitter bakerst og observerer.» Tobias brukte noen minutter på å finne frem sangkort, eventyrposer og en bok barna likte godt. Da klokken nærmet seg samlingsstund, satte barna seg i en halvsirkel på gulvet. Tobias satte seg foran dem. «God formiddag.» Barna svarte nesten i kor. «God formiddag!» Han smilte. «Vet dere hvilken dag det er i dag?» Flere hender skjøt i været. «Onsdag!» «Helt riktig.» Han tok frem en liten stoffpose. «I dag har jeg tatt med noe spennende.» Barna lente seg frem. Én etter én fikk de trekke en figur opp av posen. Hver figur ble starten på en liten historie. Barna lo, fant på egne avslutninger og hjalp hverandre når noen sto fast. Tobias lot dem styre mye av innholdet. Han stilte spørsmål. Lyttet. Bygde videre på det barna sa. Samlingsstunden varte nesten en halv time. Ingen virket utålmodige. Da barna hadde gått videre til neste aktivitet, kom Ingrid bort til ham. Hun hadde et rolig smil om munnen. «Hvordan synes du det gikk?» Tobias tenkte seg om. «Jeg synes det gikk bra.» «Men jeg snakket kanskje litt fort i starten.» Ingrid nikket. «Det la jeg også merke til.» Hun smilte. «Men etter noen minutter fant du rytmen.» «Og så lot du barna få være med og forme samlingsstunden.» «Det skapte et veldig fint engasjement.» Tobias pustet rolig ut. «Det var godt å høre.» «Du begynner å stole mer på deg selv.» sa Ingrid. «Det synes jeg er den største forskjellen fra den første dagen.» Arbeidsdagen gikk mot slutten. Da Tobias kom ut i garderoben, sto William og snakket med en av pedagogene fra sin avdeling. Han avsluttet samtalen da han fikk øye på Tobias. «Klar til å dra hjem?» «Ja.» De gikk sammen mot

parkeringsplassen. «Hvordan gikk dagen?» spurte Tobias. William smilte. «Jeg fikk planlegge en hinderløype ute.» «Barna ville ta den om igjen og om igjen.» Tobias lo. «Da må det ha vært en suksess.» «Jeg håper det.»William så bort på Tobias. «Og du?» Tobias holdt tegningen fra Emma forsiktig i hånden. «Jeg fikk en gave.» William så nysgjerrig på arket. «Har et av barna tegnet den?» Tobias nikket. «Emma tegnet familien sin.» Han smilte varmt. «Og så tegnet hun meg sammen med dem.» William ble stille. Han så på tegningen noen sekunder før han smilte. «Da har du satt spor.» Tobias la tegningen forsiktig ned i sekken. «Jeg tror dette er en tegning jeg kommer til å ta vare på lenge.» William la hånden lett mot skulderen hans. «Det ville jeg også gjort.» Sammen gikk de det siste stykket bort til bilen, mens den kalde novembervinden strøk gjennom trærne og avsluttet enda en innholdsrik dag i den siste praksisperioden. Praksisukene fortsatte å gå fort. Dagene var fylt med lek, samlingsstunder, turer i skogen, formingsaktiviteter og lange samtaler med barna. Tobias merket at han ikke lenger tenkte over alt han gjorde. Mye kom naturlig. Han lyttet, observerte og tok initiativ uten å være redd for å gjøre feil. En tirsdag formiddag kom Ingrid bort til ham. «Har du noen minutter?» Tobias nikket. «Selvfølgelig.» «Da tenkte jeg vi kunne ta en liten veiledningssamtale.» De gikk inn på møterommet. Ingrid la notatboken sin på bordet og smilte. «Slapp av.» «Dette er ingen eksamen.» Tobias lo stille. «Det var godt du sa.» Ingrid satte seg. «Jeg har fulgt deg gjennom disse ukene.» Hun bladde opp i notatene sine. «Og jeg har sett en veldig fin utvikling.» Tobias lyttet oppmerksomt. «Du møter barna med respekt.» «Du lytter før du svarer.» «Du gir dem tid.» Hun så opp. «Det er egenskaper som ikke kan læres bare gjennom pensumbøker.» Tobias kjente at han ble rørt. «Tusen takk.» «Det betyr mye å høre.» Ingrid smilte. «Det er fortjent.» Hun fortsatte. «Hvis jeg skal gi deg ett råd videre, er det å stole enda mer på deg selv.» «Du kan mer enn du tror.» Tobias nikket rolig. «Det skal jeg prøve på.» «Bra.» Hun lukket notatboken. «Jeg er helt trygg på at du kommer til å bli en god barnehagelærer.» Ordene ble værende hos Tobias lenge etter at samtalen var over. Etter lunsj møtte han William på personalrommet. William så med én gang at det var noe annerledes.«Hvordan gikk veiledningen?» Tobias satte seg ned. Et lite smil bredte seg over ansiktet hans. «Veldig bra.» «Så bra?» «Ja.» Han fortalte rolig om samtalen med Ingrid og tilbakemeldingene han hadde fått. William lyttet uten å avbryte. Da Tobias var ferdig, lente William seg litt frem. «Vet du hva?» «Hva da?» «Det overrasker meg ikke.» Tobias lo. «Du sier alltid det.»William smilte. «Fordi jeg har sett de samme tingene lenge.» «Du har alltid hatt evnen til å få mennesker til å føle seg sett.» Tobias ble stille. «Tror du virkelig det?» «Ja.» William svarte uten å nøle. «Det er en av grunnene til at jeg ble glad i deg.» Ordene traff Tobias rett i hjertet. Han møtte blikket til William og smilte varmt. «Takk.» William smilte tilbake. «Du trenger ikke takke meg.» «Jeg sier bare sannheten.» Senere den ettermiddagen var det William som kom ut fra veiledningssamtalen med et fornøyd uttrykk. Tobias ventet på ham ute i garderoben. «Hvordan gikk det?» William trakk pusten rolig. «Bedre enn jeg hadde forventet.» «Praksislæreren mente jeg var flink til å skape struktur og få hele personalgruppen med når vi planla aktiviteter.» Tobias smilte bredt. «Det passer jo perfekt.» William så spørrende på ham. «Hvordan da?» «Du har alltid vært god til å få mennesker til å samarbeide.» William lo. «Det høres nesten ut som noe en leder burde kunne.» «Det var akkurat det jeg tenkte.» Begge lo.

Da arbeidsdagen var over, gikk de sammen mot bilen. Novemberluften var kald, og et tynt lag rim lå over gresset. William åpnet bildøren før han så bort på Tobias. «Det virker som om praksisen har gitt oss begge mer selvtillit.» Tobias nikket. «Ja.» «Jeg tror det er fordi vi endelig begynner å stole på det vi kan.» William startet bilen. «Og fordi vi har lært at man ikke trenger å kunne alt.» «Man må bare være villig til å lære.» Tobias lente hodet mot setet og så ut gjennom vinduet mens bilen rullet rolig ut fra parkeringsplassen. «Vet du hva jeg gleder meg til?» spurte han. «Hva da?» svarte William. Tobias smilte. «Å komme tilbake til høyskolen og fortelle de andre hvordan praksisen har vært.» William nikket. «Det gleder jeg meg til også.» «Jeg tror vi alle kommer tilbake med nye erfaringer.» Bilen forsvant ut på hovedveien mens ettermiddagssolen brøt gjennom skyene og lyste opp den kalde novemberdagen. Praksisperioden nærmet seg slutten, og både Tobias og William kjente at de var blitt enda sikrere på at de hadde valgt riktig yrke. Mandag morgen var campus fylt av liv igjen. Etter flere uker ute i praksis var studentene tilbake. Gangene som hadde vært stille, var igjen fylt av latter, klemmer og ivrige samtaler. Alle hadde opplevelser de ville dele. Tobias og William gikk opp trappen mot hovedinngangen med hver sin kaffekopp i hånden. «Det føles nesten som første skoledag igjen,» sa Tobias. William smilte. «Litt.» «Selv om vi kjenner alle nå.» Idet de kom inn i vestibylen, hørte de en kjent stemme. «Endelig!» Julie kom nesten løpende mot dem. Hun ga først Tobias en varm klem før hun gjorde det samme med William. «Jeg har savnet dere.» William lo. «Vi har bare vært borte i praksis.» «Jeg vet.» Julie smilte. «Men det føles som en evighet.» Andreas og Frida kom gående like bak. «God morgen,» sa Andreas. «Hvordan gikk praksisen?» Tobias smilte. «Veldig bra.» «Og deres?» Frida nikket. «Jeg lærte utrolig mye.» «Det gjorde jeg også,» sa Andreas. «Jeg tror aldri jeg har reflektert så mye over egen rolle som voksen.» William smilte. «Det kjenner jeg meg igjen i.» De fant plassene sine i auditoriet. Foreleseren ønsket dem velkommen tilbake. «Det er godt å se dere igjen.» Hun lot blikket gli gjennom rommet. «Nå er jeg nysgjerrig.» «Hvordan har praksisen vært?» Flere hender kom i været. En student fortalte om et prosjekt med friluftsliv. En annen beskrev foreldresamarbeid. En tredje snakket om språkstimulering. Etter hvert så foreleseren bort på Tobias. «Har du lyst til å dele en erfaring?» Tobias nikket. Han reiste seg rolig. «Jeg opplevde hvor viktig de små øyeblikkene kan være.» Det ble stille i auditoriet. «Noen ganger handler det ikke om store aktiviteter.» «Det handler om å sette seg ned ved siden av et barn.» «Lytte.» «Stille spørsmål.» «Og gi barnet tid.» Han smilte svakt. «Et av barna tegnet en dag familien sin.» Han gjorde en kort pause. «Og så hadde hun tegnet meg sammen med dem.» Flere i auditoriet smilte. Foreleseren nikket. «Hva tenkte du da?» «At relasjoner betyr mer enn jeg kanskje har forstått.» «Den tegningen kommer jeg til å ta vare på.» Foreleseren smilte varmt. «Takk for at du delte.» Etterpå fortalte William om en aktivitet han hadde ledet ute. «Vi bygde en hinderløype.» Han smilte. «Barna ville gjennomføre den om og om igjen.» Det fikk flere til å le. «Men det som gjorde størst inntrykk på meg, var samarbeidet mellom de ansatte.» «Da de voksne jobbet godt sammen, ble hele dagen roligere.» Foreleseren nikket anerkjennende. «Det er en viktig observasjon.» Forelesningen utviklet seg til en lang refleksjonssamtale. Studentene bygget videre på hverandres erfaringer. Ingen satt med fasitsvar. Alle hadde lært noe forskjellig. Da timen var over, samlet de fem vennene seg utenfor auditoriet. Julie smilte

bredt. «Det var faktisk fint å høre hvordan dere andre hadde hatt det.» Frida nikket. «Vi har opplevd forskjellige ting, men lært mye av det samme.» Andreas så på Tobias. «Du virket veldig trygg da du fortalte.» Tobias trakk litt på skuldrene. «Jeg tror praksisen gjorde noe med meg.» William smilte. «Det gjorde den med oss begge.» De gikk sammen mot biblioteket. Da de kom inn, stoppet Julie opp og lo. «Se.» Hun pekte mot bordet ved vinduet. «Ingen sitter der.» Andreas smilte. «Da er det vel meningen at vi skal tilbake.» De satte seg på de faste plassene sine. Alt føltes kjent. Den samme utsikten. De samme stolene. De samme menneskene. Tobias la fra seg notatboken og så rundt på vennene sine. «Det er godt å være tilbake.» William møtte blikket hans og nikket. «Ja.» «Det føles som om vi kom tilbake litt rikere enn da vi dro.» Tobias smilte. «Ikke rikere i penger.» William lo. «Nei.» «Men i erfaring.» De andre nikket samstemt. Ingen kunne være uenig i det. For første gang siden studiet startet følte de seg ikke bare som studenter. De begynte å kjenne på følelsen av være framtidige barnehagelærere. November gled sakte over i desember. Dagene ble kortere, og mørket la seg over campus allerede tidlig på ettermiddagen. Likevel var det en egen ro over universitetet. Studentene visste at de nærmet seg slutten av semesteret, og de siste ukene var fylt med innleveringer, bachelorarbeid og de siste forelesningene før juleferien. Tobias satt ved det faste bordet på biblioteket sammen med William, Julie, Andreas og Frida. Rundt dem lå bunker med bøker, markerte artikler og notatblokker. «Jeg tror vi snart kan levere førsteutkastet,» sa Frida og lukket datamaskinen. Andreas nikket. «Det føles godt.» Julie lente seg bakover. «Jeg hadde aldri trodd at vi skulle komme så langt.» William smilte. «Det sa du også første studieåret.» Julie lo. «Ja, men da trodde jeg faktisk ikke at jeg kom til å klare dette.» Tobias så bort på henne. «Likevel har du gjort det.» Julie smilte takknemlig. «Det har vi alle.» Noen minutter senere kom Kari gående mellom bordene. Hun stoppet ved gruppen. «Hvordan går det med dere?» «Bra,» svarte William. «Vi begynner å se slutten på førsteutkastet.» Kari smilte. «Det er godt å høre.» Hun så rundt på dem. «Jeg har fulgt dere gjennom hele semesteret.» «Og én ting har vært tydelig.» Alle så opp. «Dere har blitt flinke til å utfordre hverandre på en respektfull måte.» Hun så bort på Tobias. «Du stiller spørsmål som får de andre til å reflektere.» Deretter vendte hun seg mot William. «Og du er flink til å skape struktur når gruppen trenger det.» Hun smilte mot Julie. «Du sørger for at ingen mister motivasjonen.» Så på Andreas. «Du ser ofte løsninger når andre står fast.» Til slutt så hun på Frida. «Og du minner gruppen på å se alle perspektivene.» Hun foldet hendene foran seg. «Slike grupper vokser ikke på trær.» «Ta vare på samarbeidet deres.» Hun ønsket dem en fin ettermiddag før hun gikk videre. Ingen sa noe med det første. Julie var den som brøt stillheten. «Hun har kanskje litt rett.» Andreas smilte. «Litt?» «Hun har veldig rett.» Alle begynte å le. Da biblioteket stengte, tok de på seg jakkene og gikk ut sammen. Den kalde desemberluften bet i kinnene, og små snøfnugg begynte å falle fra den mørke himmelen. Julie stoppet opp og så opp. «Sesongens første snø.» Frida smilte. «Den kom akkurat i tide.» William stakk hendene ned i lommene. «Skal vi gå et lite stykke sammen?» Ingen hadde det travelt. De fulgte gangveien gjennom campus mens snøen la seg som et tynt lag på bakken. Andreas så seg rundt. «Det er fint her når det snør.» «Ja,» svarte Tobias. «Helt stille.» Julie så bort på dem. «Vet dere hva jeg håper?» «Hva da?» spurte Frida. «At vi møtes om mange år og fortsatt kan le av alt vi har

opplevd her.» William smilte. «Det tror jeg vi kommer til.» Tobias nikket. «Disse årene kommer vi ikke til å glemme.» Ved parkeringsplassen tok de farvel. Julie ga alle en klem. «Vi sees i morgen.» «Det gjør vi,» svarte Tobias. Han og William ble stående igjen et øyeblikk mens de så vennene forsvinne ned mot bussholdeplassen. William snudde seg mot Tobias. «Har du tenkt over én ting?» «Hva da?» «Da vi begynte på studiet, virket tre år som en evighet.» Tobias smilte. «Nå føles det som om de har gått altfor fort.» William nikket. «Ja.» Han tok hånden til Tobias. «Men vi har brukt dem godt.» Tobias flettet fingrene sine inn mellom hans. «Det har vi.» Sammen gikk de mot bilen. Snøen fortsatte å falle stille over campus, og lysene fra universitetet speilet seg i den hvite bakken bak dem. Det siste studieåret var godt i gang, og både Tobias og William kjente at de nærmet seg slutten på en viktig del av livet – samtidig som de visste at det fortsatt var mye igjen å oppleve før de kunne kalle seg ferdigutdannede barnehagelærere.

Skyggen i mitt hjerte

Kapittel 10

Mandag morgen var det igjen fullt av liv i auditoriet. Studentene fant plassene sine mens summingen av stemmer fylte rommet. Flere hadde fortsatt praksisopplevelsene friskt i minne, og små grupper sto samlet og fortalte om barn, aktiviteter og øyeblikk de ikke kom til å glemme. Tobias og William kom inn sammen. William holdt døren åpen, og Tobias sendte ham et takknemlig smil før de gikk ned mot de faste plassene sine. «Jeg tror jeg savner barna litt allerede,» sa Tobias idet han satte fra seg sekken. William smilte. «Det gjør jeg også.» «Det ble en del av hverdagen.» Tobias nikket. «Mer enn jeg hadde trodd.» Julie vinket ivrig fra raden foran. «God morgen!» «God morgen,» svarte Tobias. «Hvordan går det med dere?» «Bra,» svarte William. «Litt uvant å være tilbake på skolebenken.» Andreas lo. «Jeg tok meg selv i å se på klokken halv elleve og tenke at nå pleier vi å være ute med barna.» Frida smilte. «Jeg gjorde akkurat det samme.» Alle lo. Det var tydelig at praksisperioden hadde satt spor hos dem alle. Foreleseren kom inn med en bunke papirer under armen. «God morgen.» Samtalene stilnet. «Først vil jeg si at jeg er imponert over tilbakemeldingene vi har fått fra praksisbarnehagene.» Hun lot blikket gli over studentene. «Mange av praksislærerne trekker frem hvor mye dere har utviklet dere.» Tobias kjente et lite smil bre seg. Han tenkte på samtalen med Ingrid den siste dagen i praksis. Ordene hennes satt fortsatt igjen. «Den siste delen av studiet blir annerledes,» fortsatte foreleseren. «Nå skal dere bruke erfaringene fra praksis inn i bacheloroppgaven.» Hun skrev med store bokstaver på tavlen:

Erfaring – Refleksjon – Forskning.

«Det er disse tre som skal henge sammen.» William åpnet notatboken. «Da begynner alvoret,» hvisket han. Tobias smilte. «Samtidig begynner kanskje den mest spennende delen.» William så bort på ham. «Hvorfor det?» «Fordi vi ikke bare leser om barnehagen lenger.» Tobias la pennen mot arket. «Nå vet vi hvordan den faktisk er.» William nikket langsomt. «Det har du helt rett i.» Foreleseren delte ut en oversikt over semesterets siste innleveringer. Tobias så raskt gjennom planen. Bacheloroppgaven. Veiledninger. Presentasjoner. Avsluttende eksamen. Han trakk pusten rolig. Det var fortsatt mye arbeid igjen. Men for første gang siden studiet startet føltes ikke oppgavene uoverkommelige. Han visste at han ikke sto alene. Da han la hånden på bordet, kjente han William legge hånden sin rolig over hans et kort øyeblikk. Ikke for å si noe. Bare som en stille påminnelse om at de skulle gjennom den siste delen av studiet sammen. Forelesningen fortsatte utover formiddagen. Tavlen foran auditoriet var etter hvert fylt med stikkord om metode, kildebruk og hvordan studentene skulle knytte erfaringene fra praksis opp mot teori. Tobias skrev jevnt i notatboken. Innimellom løftet han blikket mot foreleseren, før han noterte noen nye refleksjoner. «Husk at bacheloroppgaven ikke bare skal beskrive det dere har opplevd,» sa foreleseren. «Den skal vise hvordan dere reflekterer over erfaringene deres ved hjelp av forskning og faglitteratur.» Hun så rundt i auditoriet. «Det er refleksjonene deres som gjør oppgaven personlig og faglig interessant.» William noterte de siste ordene. Deretter lente han seg litt mot Tobias. «Det passer egentlig godt til temaet ditt.» Tobias så bort på ham. «Hvordan tenker du?» «Du er flink til å reflektere over møter med mennesker.» William smilte. «Det kommer til å bli en styrke.» Tobias svarte

med et lite smil. «Jeg håper det.» Etter forelesningen gikk de fem vennene samlet mot biblioteket. Det faste bordet ved vinduet var ledig, akkurat som om det ventet på dem. Julie satte fra seg sekken med et lett sukk. «Det føles nesten som å komme hjem.» Andreas lo. «Du sier det om kantinen også.» «Ja.» Julie trakk på skuldrene. «Jeg trives her.» Frida tok frem datamaskinen. «Da setter vi i gang.» De neste timene arbeidet alle konsentrert. William leste gjennom en forskningsartikkel om ledelse i barnehagen, mens Tobias gikk tilbake til notatene fra praksis. Han stoppet opp ved en side der han hadde skrevet om Emma og tegningen hun hadde gitt ham. Han ble sittende og lese noen sekunder. «Hva er det?» William hadde lagt merke til at Tobias hadde stoppet opp. «Jeg tenkte bare på praksisen.» Tobias smilte svakt. «Det er rart hvor fort man blir glad i barna.» William nikket. «Jeg vet.» Han lukket artikkelen foran seg. «Jeg tenker fortsatt på gutten som insisterte på at jeg skulle kjøre bussen hans hver eneste dag.» Tobias begynte å le. «Han likte deg veldig godt.» «Det tror jeg.» William smilte. «Og jeg kommer til å huske ham lenge.» Klokken nærmet seg to da Julie lukket datamaskinen. «Jeg trenger mat.» Andreas så opp. «Igjen?» «Ja.» Hun smilte. «Hjernen min fungerer bedre når jeg har spist.» Frida lo. «Da går vi.» Kantinen var roligere enn tidligere på dagen. De fant et bord ved vinduet, og praten gled raskt over til alt annet enn studier. Andreas fortalte om en fotballkamp han hadde vært på. Frida delte bilder fra en fjelltur hun hadde gått med familien. Julie lo da hun fortalte om katten sin som hadde klart å velte en blomsterpotte midt på natten. Tobias lente seg tilbake og lyttet. Han likte disse stundene. Stunder der ingen tenkte på innleveringsfrister eller pensum. Der de bare kunne være venner. William fanget blikket hans. «Hva smiler du av?» «Av oss.» William hevet øyenbrynene. «Av oss?» «Ja.» Tobias så rundt bordet. «Vi har blitt en ganske fin gjeng.» Julie lente seg frem. «Det har vi faktisk.» «Jeg tror ikke jeg hadde kommet meg gjennom studiet uten dere.» «Det gjelder oss alle,» sa Frida. Andreas nikket samtykkende. «Vi har dratt hverandre gjennom de tyngste periodene.» William smilte rolig. «Og vi er ikke ferdige ennå.» Tobias så bort på ham. «Nei.» Han smilte. «Men nå føles målstreken litt nærmere enn før.» Ingen svarte. Alle satt bare et øyeblikk og lot den tanken synke inn. For første gang kunne de virkelig se slutten på studiet. Den var ikke lenger bare en dato langt frem i tid. Den nærmet seg, uke for uke. Dagene gikk fort. Bacheloroppgaven hadde blitt en naturlig del av hverdagen. Mellom forelesninger, seminarer og veiledning brukte Tobias og de andre stadig flere timer på biblioteket. Bordet ved vinduet var blitt deres faste arbeidsplass, og nesten uten å tenke over det satte de seg alltid på de samme stolene. Denne ettermiddagen var biblioteket uvanlig stille. Bare lyden av tastaturer og sider som ble bladd om brøt stillheten. Tobias satt bøyd over datamaskinen. Han leste gjennom et avsnitt han hadde skrevet tidligere på dagen, før han ristet svakt på hodet. William la merke til det. «Er det noe som ikke stemmer?» Tobias lente seg tilbake. «Jeg får ikke avslutningen til å bli slik jeg vil.» William flyttet stolen litt nærmere. «Kan jeg lese?» «Selvfølgelig.» Han snudde datamaskinen mot William. William leste rolig gjennom teksten. Han sa ingenting med det samme, men ble sittende og tenke. Til slutt så han opp. «Selve innholdet er veldig bra.» Tobias smilte svakt. «Men?» «Du avslutter litt brått.» William pekte på skjermen. «Du beskriver observasjonen veldig fint, men du rekker ikke å reflektere over hvorfor den er viktig.» Tobias leste gjennom avsnittet en gang til. «Nå ser jeg det.» Han

begynte å skrive om de siste linjene. Etter noen minutter lente han seg tilbake igjen. «Hva synes du nå?» William leste på nytt. Et smil bredte seg over ansiktet hans. «Mye bedre.» «Nå henger alt sammen.» Tobias pustet lettet ut. «Takk.» «Jeg hadde sittet lenge med det alene.» William lukket datamaskinen forsiktig. «Noen ganger trenger man bare et par nye øyne.» På den andre siden av bordet satt Julie og stirret tomt på skjermen. Frida la merke til det. «Går det bra?» Julie sukket. «Jeg har skrevet én side på to timer.» Andreas så opp. «Da har du skrevet én side mer enn du hadde i morges.» Julie begynte å le. «Du er håpløs.» «Men litt motiverende.» «Det var meningen.» Stemningen rundt bordet ble lettere igjen. De fortsatte å arbeide, men praten kom og gikk mellom tastetrykkene. Ingen følte behov for å være helt stille. Det var blitt en del av måten de jobbet sammen på. Klokken nærmet seg seks. Bibliotekaren kom bort til bordet. «Vi stenger om en halvtime.» William så opp. «Takk.» Da bibliotekaren hadde gått videre, lukket Tobias dokumentet sitt. «Jeg tror vi skal gi oss for i dag.» Frida nikket. «Hjernen min sier det samme.» Andreas pakket sammen bøkene. «Vi har fått gjort mye.» Julie smilte. «Mer enn jeg trodde da dagen begynte.» Utenfor hadde det begynt å snø. Små snøfnugg dalte stille ned over campus og la seg på trær, benker og gangveier. «Så fint,» sa Tobias idet de kom ut. William stilte seg ved siden av ham. «Vinteren er visst kommet.» Julie trakk lua godt ned over ørene. «Jeg liker faktisk den første snøen.» «Bare den første?» spurte Andreas. «Etter januar kan den gjerne forsvinne.» Alle lo. De fulgte gangveien mot parkeringsplassen og bussholdeplassen. Ingen hadde hastverk. Snøen gjorde hele området stillere, som om lydene ble dempet. William lot hånden gli inn i Tobias sin. Tobias klemte den forsiktig. «Vet du hva jeg liker med disse dagene?» spurte han. William så bort på ham. «Hva da?» «At selv om vi har mye å gjøre…» Han lot blikket gli mot vennene som gikk noen meter foran dem. «…så finner vi alltid tid til hverandre.» William smilte varmt. «Det håper jeg vi aldri slutter med.» Tobias svarte med et lite nikk. «Det håper jeg også.» De fortsatte rolig gjennom den fallende snøen, mens lyset fra campus lyste bak dem og vinteren langsomt tok imot dem. Desemberdagene gikk fort. Snøen hadde lagt seg som et hvitt teppe over campus, og julelysene som hang langs hovedinngangen gjorde de mørke ettermiddagene litt lysere. Studentene beveget seg raskt mellom forelesninger og grupperom, pakket inn i skjerf og tykke vinterjakker. Tobias og William gikk gjennom korridoren mot auditoriet. «Har du sovet noe særlig?» spurte William. Tobias smilte skjevt. «Litt.» «Du tenkte på bacheloroppgaven igjen.» «Kanskje.» William lo lavt.«Jeg kjenner deg altfor godt.» Tobias så bort på ham. «Det gjør du.» Da de kom inn i auditoriet, satt Julie, Andreas og Frida allerede på plass. «Der er dere,» sa Julie.«Vi trodde nesten dere hadde blitt igjen på biblioteket.»«Ikke denne gangen,» svarte William. Andreas lente seg tilbake. «I dag skulle vi vel få informasjon om den muntlige presentasjonen?» «Ja,» svarte Tobias. «Det tror jeg.» Like etter kom foreleseren inn. Hun la fra seg mappen på kateteret og ventet til det ble stille. «God morgen.» Studentene svarte i kor. «I dag skal vi snakke om den avsluttende presentasjonen av bacheloroppgaven.» Flere begynte å notere. «Dere skal presentere arbeidet deres for medstudenter og faglærere.» Hun smilte. «Målet er ikke å vise at dere er perfekte.» «Målet er å vise hvordan dere har utviklet dere som fagpersoner.» Etter forelesningen ble studentene delt inn i små grupper for å øve på presentasjonsteknikk. Tobias, William, Julie, Andreas og

Frida ble sittende sammen. «Hvem vil begynne?» spurte Frida. Julie løftet begge hendene. «Ikke meg.» Andreas lo. «Det overrasker ingen.» William så bort på Tobias. «Hva med deg?» Tobias tenkte seg om. «Jeg kan godt prøve.» Han reiste seg og stilte seg foran de andre. «Hei.» Han smilte litt usikkert. «Jeg heter Tobias, og bacheloroppgaven min handler om hvordan trygge relasjoner mellom voksne og barn kan bidra til barns trivsel og utvikling.» De andre lyttet oppmerksomt. Etter noen minutter var han ferdig. Det ble stille. Så begynte Julie å klappe. «Det der var jo kjempebra.» Tobias lo. «Synes du?» «Ja.» Frida nikket. «Du snakker rolig.» «Og det er lett å følge tankegangen din.» Andreas smilte. «Det eneste du trenger, er litt mer selvtillit.» William så på Tobias med et varmt blikk. «Det kommer.» Etterpå var det Williams tur. Han presenterte oppgaven sin med den samme rolige stemmen som alltid. Da han satte seg igjen, smilte Tobias. «Du virker aldri nervøs.» William lo. «Det er fordi du ikke kjenner pulsen min akkurat nå.» «Den er høy?» «Veldig.» Alle rundt bordet lo. De brukte resten av timen på å gi hverandre tilbakemeldinger. Ingen kritiserte for å finne feil. De stilte spørsmål. Kom med forslag. Og hjalp hverandre til å bli litt tryggere. Da økten var over, samlet foreleseren studentene igjen. «Jeg er imponert.» Hun så rundt i rommet. «Dere gir hverandre konstruktive tilbakemeldinger.» «Det er slik et godt læringsmiljø skal være.» Hun smilte. «Ta med dere den støtten videre.» På vei ut av auditoriet gikk Tobias og William litt bak de andre. «Hvordan synes du det gikk?» spurte William. Tobias trakk pusten dypt. «Bedre enn jeg hadde trodd.» Han smilte. «Jeg merker at jeg begynner å tro litt mer på meg selv.» William la en hånd lett mot ryggen hans. «Det synes jeg du skal.»Tobias så bort på ham. «Vet du hva som er litt fint?» «Hva da?» «Da vi begynte på studiet, var jeg redd for å snakke foran klassen.» Han lo stille. «Nå gleder jeg meg faktisk til å presentere oppgaven.» William smilte stolt. «Det er ganske stor forskjell.» «Ja.» Tobias nikket. «Det er det.» Sammen fortsatte de nedover korridoren mot kantinen, mens latteren fra de andre studentene fylte bygningen. For hver uke som gikk, kjente Tobias at han ikke bare nærmet seg slutten av studiet – han begynte også å se den barnehagelæreren han selv ønsket å bli. Den siste forelesningen var over for dagen. Studentene strømmet ut av auditoriet med sekker over skuldrene og kaffekopper i hendene. Noen skulle hjem, mens andre fortsatte mot biblioteket for noen timers arbeid før kvelden. Tobias stoppet opp idet de kom ut i vestibylen. «Har vi egentlig noe vi må gjøre i ettermiddag?» William tenkte seg om. «Ikke noe som haster.» «Bacheloroppgaven kan vente til i morgen.» Tobias smilte. «Da har jeg et forslag.» William så nysgjerrig på ham. «Hva tenker du?» «Kan vi gjøre noe helt annet enn å studere?» William lo. «Det høres faktisk ut som en veldig god idé.» De fant Julie, Andreas og Frida utenfor hovedinngangen. Julie holdt skjerfet tett rundt halsen. «Skal dere på biblioteket?» Tobias ristet på hodet. «Ikke i dag.» Julie så overrasket ut. «Har dere blitt syke?» Andreas begynte å le. «Det var det første du tenkte?» «Ja.» Julie trakk på skuldrene. «De pleier jo alltid å være der.» William smilte. «Vi tenkte å ta en fridag.» Frida nikket anerkjennende. «Det tror jeg dere har godt av.» «Det gjelder egentlig oss alle,» sa Andreas. Julie smilte. «Da gjør vi det.» «Ingen bøker i kveld.» Alle var enige. Før de skilte lag, ble de stående ute på skoleplassen noen minutter. Små snøfnugg dalte sakte ned rundt dem. Campus var pyntet med enkle julelys, og fra kantinen kunne de høre svak julemusikk. «Det begynner å bli koselig her,» sa Frida. «Ja,» svarte Tobias. «Det gjør det.»Julie

så opp mot himmelen. «Det er rart å tenke på at dette er den siste julen vår som studenter.» Ingen svarte med én gang. Ordene hennes fikk dem alle til å tenke. William så bort på Tobias. «Neste år er alt annerledes.» Tobias nikket stille. «Ja.» «Da er vi ferdigutdannede.» Etter at de hadde sagt hadet, kjørte Tobias og William hjem. Da de kom inn i leiligheten, tok Tobias av seg skoene og pustet lettet ut. «Det er godt å komme hjem.» William hengte fra seg jakken. «Alltid.» Han gikk bort til stuevinduet og trakk gardinene litt til side. Snøen fortsatte å falle. «Har du lyst til å pynte litt til jul?» spurte han. Tobias snudde seg. «Nå?» «Ja.» «Vi har jo ikke gjort det ennå.» Tobias smilte. «Det hadde vært hyggelig.» De hentet frem en eske fra boden. Forsiktig tok de ut julepynt som William hadde samlet gjennom flere år. Små nisser. Hvite lys. Gamle julekuler i glass. «Denne fikk jeg av bestemor,» sa William og holdt opp en rød julekule. Han smilte svakt. «Hun hang den alltid øverst på treet.» Tobias tok den forsiktig imot. «Da gjør vi det i år også.» William møtte blikket hans. «Ja.» «Det synes jeg vi skal.» Sammen pyntet de stuen. Ingen av dem hadde det travelt. De lo da de oppdaget at den ene lyslenken hadde slått knute, og Tobias brukte nesten ti minutter på å få den løs. «Du nekter å gi opp,» lo William. «Nå er det blitt en prinsippsak.» Til slutt lyste den opp. «Der!» sa Tobias fornøyd. William klappet lavt. «Imponerende.» Da alt var ferdig, satte de seg i sofaen. Rommet var opplyst av de varme julelysene, og ute fortsatte snøen å falle lydløst. Tobias lente hodet mot skulderen til William. «Dette trengte jeg.» sa han stille. William la armen rundt ham. «Jeg også.» Ingen av dem sa noe på en stund. De satt bare og så på lysene som speilet seg i vinduene. «Vi burde bli flinkere til slike kvelder,» sa Tobias. «Bare stoppe opp litt.» William nikket. «Det er lett å glemme når vi har så mye å gjøre.» Tobias tok hånden hans. «Da minner vi hverandre på det.» William klemte hånden hans. «Avtale.» Tobias smilte. «Avtale.» Den kvelden ble ingen bøker åpnet. Ingen datamaskiner slått på. For første gang på lenge lot de studiene ligge og nøt bare stillheten, julelysene og det enkle ved å få være sammen. Den siste uken før juleferien kom raskere enn noen av dem hadde forventet. Campus var pyntet med granbar og lyslenker, og i kantinen sto et stort juletre pyntet med røde kuler og hvite lys. Fra høyttalerne strømmet lav julemusikk, og stemningen blant studentene var merkbart lettere enn bare noen dager tidligere. Bacheloroppgaven og innleveringene var levert for semesteret. For første gang på lenge kunne Tobias puste litt friere. «Det føles nesten uvant,» sa han idet han og William gikk gjennom hovedinngangen. «Hva da?» spurte William. «Å ikke ha dårlig samvittighet fordi jeg ikke sitter på biblioteket.» William lo. «Den følelsen kjenner jeg igjen.» Julie sto utenfor auditoriet med en pepperkake i hånden. «God morgen!» Hun smilte bredt. «Jeg har bestemt meg for at i dag skal jeg ikke tenke på bacheloroppgaven én eneste gang.» Andreas tok en slurk av kaffen. «Det tok akkurat fem sekunder før du nevnte den.» Julie himlet med øynene. «Du skjønte hva jeg mente.» Frida lo. «Det gjorde vi.» De gikk inn i auditoriet. Foreleseren ønsket dem velkommen med et varmt smil. «I dag blir det ingen lange forelesninger.» Et lettelsens sukk gikk gjennom rommet. «I stedet skal vi oppsummere semesteret.» Hun lot blikket vandre mellom studentene. «Jeg vil at dere skal tenke tilbake på hvordan dere var da dere begynte dette studieåret.» «Hva har dere lært?» «Og hvordan har dere utviklet dere?» Studentene ble sittende stille noen øyeblikk. Deretter begynte samtalen. En student fortalte at hun hadde blitt tryggere i møte med foreldre. En annen beskrev hvordan praksis hadde gjort

ham mer sikker i lederrollen. Da foreleseren så bort på Tobias, smilte hun. «Har du lyst til å dele noen tanker?» Tobias nikket. Han reiste seg rolig. «Jeg tror den største forskjellen er at jeg har sluttet å være redd for å ikke kunne alt.» Flere nikket gjenkjennende. «Praksisen lærte meg at det viktigste ikke er å ha alle svarene.» «Det viktigste er å være til stede, lytte og være villig til å lære.» Foreleseren smilte. «Det var en fin refleksjon.» Hun så bort på William. «Hva med deg?» William reiste seg. «Jeg har lært hvor viktig samarbeid er.» «Ikke bare med barna.» «Men også med kolleger.» Han kastet et kort blikk mot Tobias. «Ingen blir gode alene.» Det ble stille et øyeblikk. Foreleseren nikket. «Takk.» «Det var godt sagt.» Da samlingen var over, ventet det en liten overraskelse i kantinen. Langbordene var dekket med julemat, pepperkaker og varm gløgg uten alkohol. «Dette hadde jeg glemt!» utbrøt Julie. «Det har de jo hvert år.» Andreas begynte å le. «Du glemmer det hvert år også.» «Det stemmer.» Hun tok straks en pepperkake. De fem vennene fant et ledig bord ved vinduet. Praten handlet denne gangen ikke om studier. De snakket om juleplaner. Om familier. Om tradisjoner. Frida fortalte at familien alltid dro på hytta i romjulen. Andreas skulle feire hjemme med søsknene sine. Julie gledet seg mest til å sove lenge. «Det er mitt viktigste juleønske.» sa hun. Alle lo. William så bort på Tobias. «Hva skal du gjøre i julen?» Tobias tenkte seg om. «Være med familien.» Han smilte. «Og forhåpentligvis slappe litt av.» William nikket. «Det skal du.» «Du fortjener det.» Da de senere gikk ut fra universitetet, hadde det begynt å snø igjen. Julie trakk lua godt ned over ørene. «God jul, da.» sa hun og ga først Frida, så Andreas, Tobias og William hver sin klem. «God jul,» svarte Tobias. «Vi sees etter ferien.» «Det gjør vi,» sa Andreas. En etter en gikk de hver sin vei. Tobias og William ble stående igjen på trappen utenfor universitetet. Snøen la seg stille på skuldrene deres. Tobias så opp mot bygningen. «Det føles godt med en liten pause.» William nikket. «Ja.» Han smilte. «Men jeg gleder meg allerede til å komme tilbake.» Tobias så bort på ham. «Det gjør jeg også.» Sammen begynte de å gå mot bilen, mens snøen dalte rolig over campus og juleferien endelig kunne begynne. Januar kom med kalde morgener og klar vinterluft. Et tynt lag med snø lå fortsatt over campus da Tobias og William gikk fra parkeringsplassen mot hovedbygningen. Studentene var tilbake etter juleferien, og gangene var igjen fylt av stemmer, latter og lyden av vinterstøvler mot flisene. Tobias trakk skjerfet litt tettere rundt halsen. «Det føles godt å være tilbake.» William smilte. «Ja.» «Selv om det var godt med ferie.» «Det var det.» Tobias lo. «Jeg tror faktisk jeg sov mer denne juleferien enn hele høstsemesteret til sammen.» William lo stille. «Det trengte du.» Idet de kom inn i vestibylen, fikk de øye på Julie. Hun sto med en stor kaffekopp i hånden og vinket ivrig. «Godt nytt år!» Hun ga Tobias en varm klem før hun snudde seg mot William. «Godt nytt år.» «Godt nytt år,» svarte William med et smil. Like etter kom Andreas og Frida bort. «Hvordan har ferien vært?» spurte Andreas. «Rolig,» svarte Tobias. «Det var akkurat det jeg trengte.» Frida smilte. «Samme her.» Julie tok en slurk av kaffen. «Jeg bestemte meg for at jeg ikke skulle tenke på bacheloroppgaven én eneste dag.» William hevet et øyenbryn. «Klarte du det?» Julie lo. «Nei.» «Men jeg prøvde.» Alle begynte å le. De gikk inn i auditoriet sammen. Foreleseren sto allerede foran tavlen. «Godt nytt år.» Studentene svarte nesten i kor. Hun smilte. «Dette semesteret blir det siste dere har som studenter ved høyskolen.» Ordene gjorde rommet stille. «De neste månedene kommer til å gå fort.» Hun skrev tre ord på tavlen:

Bacheloroppgave. Eksamen. Avslutning. «Det er dette semesteret kommer til å handle om.» Hun vendte seg mot studentene. «Men husk også å ta vare på hverdagen.» «De små samtalene.» «Latteren.» «Og menneskene rundt dere.» Tobias så bort på William. Han tenkte på hvor mye de hadde opplevd sammen siden den første studiedagen. Etter forelesningen gikk de fem vennene mot biblioteket. Det faste bordet ved vinduet sto ledig. Julie smilte. «Det ventet på oss.» «Det håper jeg,» svarte Andreas. De satte seg ned, tok frem datamaskinene og åpnet dokumentene sine. Tobias leste gjennom det siste han hadde skrevet før juleferien. «Jeg hadde faktisk glemt hvor langt jeg hadde kommet.» William så bort på skjermen hans. «Du har skrevet mye.» «Ja.» Tobias smilte. «Det føles litt lettere nå.» William nikket. «Vi ser slutten.» Utover ettermiddagen arbeidet de konsentrert. Ingen hastet. Ingen stresset. De visste hva de skulle gjøre. De hadde funnet en rytme som fungerte. Da klokken nærmet seg tre, lukket Tobias datamaskinen og strakte seg. «Skal vi ta en pause?» «Gjerne,» svarte Frida. De gikk ned til kantinen. Der fant de et bord ved vinduet, akkurat idet store snøfnugg begynte å falle utenfor. Julie lente seg tilbake i stolen. «Vet dere hva?» Alle så på henne. «Jeg tror dette kommer til å bli et fint semester.» Andreas smilte. «Det blir travelt.» «Ja.» «Men fint.» William nikket rolig. «Vi har kommet oss gjennom alt så langt.» Han så bort på Tobias. «Jeg tror vi skal klare den siste delen også.» Tobias smilte. «Det tror jeg også.» Han løftet kaffekoppen. «Til det siste semesteret.» De andre løftet koppene sine med et smil. «Til det siste semesteret.» Ukene etter juleferien gikk raskt. Bacheloroppgaven hadde blitt en del av hverdagen. Forelesningene var færre enn tidligere i studiet, men dagene var fylt med veiledning, skriving og refleksjoner. Det var ikke lenger nok å lese pensum. Nå handlet alt om å formulere egne tanker og bygge dem på forskning og erfaringene de hadde gjort seg gjennom praksis. Tobias satt ved det faste bordet på biblioteket med hodetelefonene rundt halsen. Foran ham lå en bunke artikler, en kopp kaffe og datamaskinen med bacheloroppgaven åpen. Han leste den samme setningen flere ganger. «Den vil fortsatt ikke.» William løftet blikket fra skjermen. «Hva er det som mangler?» Tobias lente seg tilbake. «Jeg vet hva jeg vil si.» Han pekte på skjermen. «Men jeg finner ikke de riktige ordene.» William flyttet stolen litt nærmere. «Les det høyt.» Tobias gjorde som han sa. Da han var ferdig, ble William sittende og tenke noen sekunder. «Kan jeg komme med et forslag?» «Selvfølgelig.» «Du forklarer veldig godt hva som skjedde.» William pekte på avsnittet. «Men jeg savner litt mer av hvorfor det er viktig.» Tobias nikket langsomt. «Ja…» Han så tilbake på teksten. «Nå skjønner jeg hva som mangler.» Han begynte å skrive. Fingrene beveget seg raskt over tastaturet, og etter noen minutter stoppet han. «Kan du lese igjen?» William smilte. «Gjerne.» Han leste gjennom den nye teksten før han så opp. «Der.» «Nå er det deg jeg hører.» Tobias smilte. «Takk.» «Jeg trengte bare at noen stilte de riktige spørsmålene.» William lukket datamaskinen et øyeblikk. «Det er derfor vi jobber så godt sammen.» På den andre siden av bordet satt Julie med armene i kors. Hun stirret på skjermen som om den hadde gjort henne noe. Andreas måtte le. «Har dokumentet fornærmet deg?» Julie sukket. «Det nekter å bli ferdig.» Frida smilte. «Det er kanskje fordi du skriver mens du ser på mobilen hvert tredje minutt.» Julie så skyldig ut. «Det… kan hende.» Alle lo. «Legg mobilen bort i en halvtime,» foreslo Tobias. «Så ser vi hvor mye du får gjort.» Julie la den demonstrativt ned i sekken. «Greit.» «Nå er det alvor.» Halvannen time senere lukket Julie

datamaskinen med et bredt smil. «Fire sider!» Andreas klappet. «Se der, ja.» Frida lo. «Kanskje Tobias burde få betalt som studieveileder.» Julie pekte mot ham. «Jeg stemmer for det.» Tobias ristet lattermildt på hodet. «Jeg sa bare at du skulle legge bort mobilen.» «Ja.» Julie smilte. «Og det fungerte.» Senere på ettermiddagen kom Kari bort til bordet deres. «Hvordan går det med skrivingen?» «Bedre enn sist,» svarte William. Kari så på Tobias. «Og hvordan går det med deg?» «Jeg begynner å se helheten.» Hun smilte. «Det er et godt tegn.» «Når man ser helheten, blir resten ofte lettere.» Hun så rundt på gruppen. «Jeg vil at dere skal huske én ting.» Alle lyttet. «Ikke vent til oppgaven er perfekt før dere leverer den til veiledning.» «La andre lese underveis.» «De ser ting dere selv ikke oppdager.» William nikket. «Det har vi allerede erfart.» Kari smilte. «Fortsett med det.» Da de pakket sammen senere på ettermiddagen, var ingen av dem utslitte slik de ofte hadde vært før jul. Arbeidet var fortsatt krevende. Men de hadde funnet en ro. En trygghet. Tobias tok sekken over skulderen og så bort på William. «Skal vi gå?» William smilte. «Ja.» De ventet på Julie, Andreas og Frida før de gikk samlet ut av biblioteket. Den kalde januarluften møtte dem utenfor. Snøen knaste under skoene, og ettermiddagssolen farget himmelen svak rosa over campus. Tobias stakk hendene ned i jakkelommene. «Vet dere hva?» De andre så på ham. «Jeg begynner faktisk å tro at vi kommer til å klare dette.» Julie smilte bredt. «Det har jeg ventet på at du skulle si.» William så bort på Tobias med et varmt smil. «Det gjør vi.» «Sammen.» Februar nærmet seg. Vinteren holdt fortsatt et fast grep om byen, men solen ble stående litt lenger på himmelen for hver dag som gikk. På campus kunne studentene merke at våren sakte var på vei, selv om snøen fortsatt lå langs gangveiene. Denne morgenen hadde Tobias og William veiledning på bacheloroppgaven. «Er du klar?» spurte William idet de gikk opp trappen mot universitetet. Tobias trakk pusten dypt. «Så klar som jeg kan bli.» William smilte. «Det holder.» Julie, Andreas og Frida ventet allerede utenfor grupperommet. Julie gikk rastløst frem og tilbake. «Jeg blir alltid nervøs før veiledning.» Andreas lo. «Du sier det hver eneste gang.» «Og?» Julie så på ham. «Det er fortsatt sant.» Frida smilte. «Jeg tror vi alle er litt spente.» Døren åpnet seg. Kari stakk hodet ut. «Da er det deres tur.» De satte seg rundt møtebordet. Kari hadde allerede bachelorutkastene liggende foran seg. Hun begynte med å se på gruppen. «Først vil jeg si én ting.» Alle lyttet. «Jeg er imponert over utviklingen deres.» Hun bladde gjennom papirene. «Dere skriver mer selvstendig enn tidligere.» «Dere begrunner påstandene deres.» «Og dere bruker praksiserfaringene på en god måte.» Julie pustet lettet ut. «Det var godt å høre.» Kari begynte med Tobias. «Jeg har lest oppgaven din flere ganger.» Hun så opp. «Det som gjør størst inntrykk, er hvordan du klarer å koble teori til konkrete situasjoner.» Tobias lyttet konsentrert. «Du beskriver ikke bare hva som skjedde.» «Du reflekterer over hvorfor det skjedde.» Hun smilte. «Det viser faglig modenhet.» Tobias kjente en varme spre seg i brystet. «Tusen takk.» Kari nikket. «Jeg har bare én ting jeg vil utfordre deg på.» «Hva da?» «Våg å stole enda mer på dine egne vurderinger.» Hun lente seg litt frem. «Du har gode refleksjoner.» «De fortjener å få mer plass.» Tobias skrev raskt ned kommentaren. «Det skal jeg gjøre.» Så var det Williams tur. Kari så på ham. «Du har en veldig tydelig struktur i oppgaven.» William smilte. «Det er godt å høre.» «Ja.» Hun nikket. «Leseren blir godt ledet gjennom teksten.» Hun bladde videre. «Men jeg ønsker at du viser litt mer av dine egne refleksjoner.» William skrev

det ned. «Det skal jeg arbeide med.» Etter hvert gikk de gjennom Julie, Andreas og Frida sine oppgaver. Stemningen rundt bordet ble stadig lettere. Ingen fikk bare ros. Ingen fikk bare kritikk. Alle fikk konkrete råd som gjorde dem tryggere. Da møtet var over, ble de stående ute i korridoren. Julie smilte bredt. «Jeg overlevde.» Andreas lo. «Det gjorde vi alle.» Frida lukket mappen sin. «Nå vet vi hva vi skal jobbe videre med.» William så bort på Tobias. «Hvordan føles det?» Tobias tenkte seg om. «Mye bedre enn da jeg kom.» Han smilte. «Jeg føler at oppgaven faktisk begynner å bli min.» William nikket. «Det gjør den.» De gikk ned til kantinen. Ved vindusbordet ble de sittende lenge. Ingen tok opp datamaskinene. Ingen åpnet notatbøker. De snakket om alt mulig annet. Om sommeren som nærmet seg. Om hva de ville gjøre når studiet var over. Julie så rundt på de andre. «Har dere tenkt over hvor lenge vi har kjent hverandre nå?» Andreas smilte. «Nesten tre år.» «Det føles ikke sånn.» Frida nikket. «Nei.» «Det føles som om vi alltid har vært en gjeng.» Tobias lente seg tilbake og så på vennene sine. Han tenkte tilbake på den første studiedagen. Den gangen hadde ingen av dem kjent hverandre. Nå var de blitt en naturlig del av hverandres liv. William så bort på Tobias. «Hva tenker du på?» Tobias smilte. «At jeg er glad for at jeg begynte på denne utdanningen.» William møtte blikket hans. «Det er jeg også.» Han lot hånden sin hvile et kort øyeblikk over Tobias sin under bordet. Et lite, nesten usynlig tegn. Men Tobias kjente den varme berøringen med én gang. Han smilte for seg selv. Noen ganger var det de aller minste øyeblikkene som betydde mest. Vinteren begynte sakte å slippe taket. Selv om snøen fortsatt lå langs kantene av gangveiene, var luften mildere enn den hadde vært bare noen uker tidligere. Solen ble stående lenger på himmelen, og gjennom vinduene på biblioteket strømmet et lyst ettermiddagslys inn over bordene. Tobias satt bøyd over datamaskinen. Han leste gjennom de siste sidene av bacheloroppgaven én gang til før han lukket øynene et øyeblikk. «Jeg tror den er ferdig.» William så opp fra sin egen skjerm.«Tror?» Tobias lo. «Jeg vet ikke om en bacheloroppgave noen gang føles helt ferdig.» William smilte. «Det tror jeg du har rett i.» Han lukket også datamaskinen. «Min er klar til innlevering.» Tobias lente seg tilbake. «Det føles nesten rart.» «Ja.» William så utover biblioteket. «Vi har jobbet med dette i flere måneder.» Julie kom gående med fem kopper kaffe balanserende på et brett. «Pause.» Hun satte koppene foran dem. «Ingen protester.» Andreas tok imot koppen. «Du begynner å bli flink til dette.» «Jeg vet.» Julie smilte fornøyd. «Jeg har hatt mye trening.» Frida lo. «Det kan ingen være uenig i.» Etter en liten pause åpnet de dokumentene sine igjen. Ingen skrev særlig mye. De leste. Rettet små skrivefeil. Flyttet noen setninger. Diskuterte formuleringer. William lente seg mot Tobias. «Kan du lese konklusjonen min én siste gang?» «Selvfølgelig.» Tobias tok seg god tid. Da han var ferdig, smilte han. «Den er veldig deg.» William så undrende på ham. «Hvordan da?» «Rolig.» «Tydelig.» «Og gjennomtenkt.» William lo. «Det tar jeg som et kompliment.» «Det var meningen.» Deretter var det Tobias sin tur. William leste de siste sidene nøye. Han stoppet ved den siste setningen. «Denne liker jeg.» Tobias så opp. «Virkelig?» William nikket. «Ja.» «Den oppsummerer hele oppgaven.» Han lukket datamaskinen. «Ikke forandre mer nå.» Tobias smilte. «Det var egentlig det jeg trengte å høre.» Senere på ettermiddagen kom Kari bort til bordet. «Hvordan går det med dere?» «Vi er snart klare,» svarte Frida. Kari smilte. «Det synes jeg også.» Hun så på gruppen. «Dere har

lagt ned et stort arbeid.» «Det skal dere være stolte av.» Julie pustet rolig ut. «Det føles nesten uvirkelig.» Kari nikket. «Det gjør det ofte mot slutten av et studium.» Hun ønsket dem lykke til og gikk videre. Da biblioteket stengte, pakket de rolig sammen. Ingen hadde det travelt med å gå. Det var som om alle ønsket å bli værende litt til. Julie så rundt på bordet. «Tenk hvor mange timer vi har sittet akkurat her.» Andreas smilte. «Jeg tør nesten ikke regne på det.» «Ikke jeg heller,» svarte Frida. William la datamaskinen ned i sekken. «Men jeg ville ikke byttet dem bort.» Tobias så på ham. «Ikke jeg heller.» Han lot blikket gli over biblioteket. De høye bokhyllene. De store vinduene. Det faste bordet. Så mange minner var knyttet til dette stedet. «Skal vi?» spurte William. Tobias nikket. «Ja.» De gikk ut sammen. Den kjølige kveldsluften møtte dem, men denne gangen kjentes den annerledes. Ikke fordi vinteren var over. Men fordi de visste at de hadde lagt den største delen av bachelorarbeidet bak seg. Nå ventet neste milepæl. Innleveringen. Morgenen var kjølig, men klar. Solen hadde så vidt begynt å varme opp de snødekte takene da Tobias og William gikk mot hovedinngangen på høyskolen. Ingen av dem sa særlig mye. Det var ikke fordi de var nervøse, men fordi begge visste hvor viktig denne dagen var. Bacheloroppgaven skulle leveres. «Sov du noe i natt?» spurte William idet de gikk opp trappen. Tobias smilte. «Bedre enn jeg trodde.» «Du da?» William lo stille. «Jeg våknet to ganger fordi jeg var sikker på at jeg hadde glemt en referanse.» «Gjorde du det?» «Nei.» «Heldigvis.» Begge begynte å le, og spenningen ble litt lettere. Julie sto allerede utenfor biblioteket med en kaffekopp i hånden. «God morgen.» Hun smilte bredt. «Er vi klare?» «Så klare som vi kan bli,» svarte Andreas. Frida holdt bacheloroppgaven tett inntil brystet. «Jeg tror aldri jeg har brukt så mye tid på ett dokument.» William så bort på henne. «Det har nok ingen av oss.» Tobias nikket. «Det er rart å tenke på hvor mange måneder som ligger bak disse sidene.» De gikk samlet inn i biblioteket. Det faste bordet ved vinduet ventet på dem. Ingen satte seg med én gang. I stedet ble de stående rundt bordet. Julie så på de andre. «Før vi leverer…» Hun smilte. «Kan vi bare si én ting?» Alle nikket. «Jeg er skikkelig stolt av oss.» Det ble stille. Andreas smilte. «Det er jeg også.» Frida nikket. «Vi har virkelig hjulpet hverandre.» William så på Tobias. «Mer enn vi kanskje har tenkt over.» Tobias møtte blikket hans. «Ja.» «Vi hadde ikke kommet hit alene.» De satte seg ned én siste gang. Ingen gjorde store endringer. De leste bare rolig gjennom de siste sidene. Tobias rettet én skrivefeil. William flyttet et komma. Julie endret én overskrift. Så lukket de datamaskinene nesten samtidig. William pustet rolig ut. «Da er det nok.» Tobias smilte. «Ja.» «Nå må vi stole på arbeidet vi har gjort.» Klokken nærmet seg elleve. Kari kom bort til dem. «Er dere klare?» «Ja,» svarte William. Hun smilte. «Da er det bare én ting igjen.» Hun pekte mot innleveringsportalen på skjermen. «Trykk på lever.» Julie så forskrekket ut. «Kan noen andre gjøre det for meg?» Andreas lo. «Nei.» «Dette må du klare selv.» Julie trakk pusten dypt. «Greit.» Én etter én trykket de på knappen.

Lever bacheloroppgave. Tobias kjente hjertet slå litt raskere. Han holdt musepekeren over knappen noen sekunder. Så så han bort på William. William nikket rolig. «Klar.» Tobias smilte. «Klar.» Han trykket. Et lite vindu dukket opp på skjermen.

Innleveringen er registrert.

Han lente seg tilbake i stolen. «Da var det gjort.» William hadde fått den samme bekreftelsen. Han så på Tobias og smilte. «Vi klarte det.» Julie var den første som reiste seg. «Jeg tror nesten ikke på det.» Frida begynte å le. «Ikke jeg heller.» Andreas slo lett hendene sammen. «Da fortjener vi faktisk en pause.» «En skikkelig pause,» la William til. De gikk ned til kantinen. Denne gangen hadde ingen med seg datamaskiner. Ingen bøker. Ingen artikler. Bare hverandre. De fant det vanlige bordet ved vinduet. Julie løftet glasset sitt. «Til bacheloroppgaven.» «Til bacheloroppgaven,» svarte de andre. Glassene klirret mot hverandre. Tobias lente seg tilbake og så på vennene sine. Han tenkte på den første studiedagen. På alle timene de hadde tilbrakt sammen. På praksisperiodene. Biblioteket. Latteren. Usikkerheten. Og alle de små øyeblikkene som hadde ført dem hit. William lente seg litt mot ham. «Hva tenker du på?» Tobias smilte. «At vi akkurat avsluttet det største arbeidet vi har gjort på studiet.» William nikket. «Ja.» Han smilte varmt. «Og jeg kunne ikke ønsket meg en bedre person å dele den reisen med.» Tobias kjente smilet vokse. Han lot hånden gli bort til William under bordet. William flettet fingrene sine inn mellom hans. Rundt dem fortsatte summingen fra kantinen, men akkurat da la ingen av dem merke til den. For et lite øyeblikk handlet alt bare om lettelsen, stoltheten og vissheten om at de var enda et skritt nærmere drømmen de hadde arbeidet mot gjennom tre lange år. Ukene etter innleveringen føltes annerledes. For første gang på lenge var det ikke bacheloroppgaven som fylte dagene. Studentene hadde fortsatt forelesninger og seminarer, men tempoet var roligere. Likevel var det én ting alle ventet på. Resultatet. Tobias forsøkte å ikke tenke for mye på det. Han visste at oppgaven var levert. Nå kunne han ikke gjøre mer. Likevel tok han seg selv i å åpne studentportalen flere ganger om dagen. Bare for å sjekke. Selv om han visste at det var altfor tidlig. «Du gjorde det igjen.» William smilte idet de satte seg ved bordet i kantinen. Tobias la mobilen fra seg. «Hva da?» «Du sjekket portalen.» Tobias lo. «Var det så tydelig?» «Ja.» William tok en slurk av kaffen. «Du får et helt spesielt ansiktsuttrykk.» «Hvilket da?» «Et som sier: Kanskje akkurat nå.» Tobias ristet oppgitt på hodet. «Greit.» «Du kjenner meg altfor godt.» Julie kom bort til bordet med et brett fullt av mat. «Er det bare jeg som er nervøs?» Andreas lo. «Nei.» «Jeg tror vi alle er det.» Frida satte seg ned. «Jeg prøver å la være å tenke på det.» «Hvordan går det?» spurte Tobias. Hun smilte. «Ikke spesielt bra.» Alle begynte å le. Dagene gikk. En uke. Så enda en. Ingen resultater. Forelesningene fortsatte som vanlig, men samtalene i pausene dreide seg stadig oftere om når karakterene kom. «Jeg håper de kommer denne uken,» sa Julie en ettermiddag. «Da slipper vi å vente lenger.» William trakk på skuldrene. «De kommer når de kommer.» Julie så oppgitt på ham. «Du er altfor rolig.» William smilte. «Det ser bare sånn ut.» En mandag morgen vibrerte mobilen til Tobias idet han og William var på vei inn i hovedbygningen. Han tok den opp. En ny melding.

Det er publisert et nytt resultat i Studentweb. Han stoppet opp. William så på ham. «Hva er det?» Tobias svelget. «Resultatet.» William tok et rolig pust. «Vil du se?» Tobias stirret på skjermen. «Ikke alene.» William smilte varmt. «Da ser vi sammen.» De gikk inn på et stille grupperom. Ingen av dem sa noe. Tobias logget inn med litt skjelvende fingre. Studentportalen åpnet seg. Han trykket på **Resultater**. Skjermen brukte noen sekunder på å laste. Det føltes

som en evighet. Så kom karakteren opp. Tobias stirret på skjermen. Et bredt smil spredte seg langsomt over ansiktet hans. «Bestått.» Han pustet lettet ut. «Jeg klarte det.» William lente seg nærmere. «Gratulerer.» Han la hånden på skulderen til Tobias. «Jeg var aldri i tvil.» Tobias så bort på ham. «Hva med deg?» William logget inn på sin egen bruker. Noen sekunder senere lo han lavt. «Bestått.» Begge ble sittende og se på hverandre. Så begynte de å le. Lettelsen fylte hele rommet. Tre års arbeid. Utallige timer på biblioteket. Lange kvelder. Praksis. Bacheloroppgaven. Nå var enda en viktig milepæl nådd. Da de kom ut i korridoren igjen, kom Julie løpende mot dem. «Har dere sett?» Hun holdt mobilen opp. «Jeg fikk bestått!» Andreas og Frida kom like bak. Begge smilte fra øre til øre. «Samme her,» sa Andreas. «Jeg også,» sa Frida. Julie så rundt på dem. «Da klarte vi det.» Hun kastet armene rundt Frida. Deretter ga hun Tobias og William hver sin klem. «Vi klarte det alle sammen.» Tobias kjente en varm stolthet. Han så på vennene sine. Ingen jublet høyt. Ingen skrek. De bare smilte. Den typen smil som kom etter mange måneders hardt arbeid. William møtte blikket til Tobias. «Vet du hva dette betyr?» Tobias nikket langsomt. «Ja.» Han smilte. «Nå er det bare den siste delen igjen.» William la en hånd lett på skulderen hans. «Og den skal vi også komme oss gjennom.» Sammen gikk de mot kantinen, mens en følelse av lettelse og forventning fulgte dem gjennom korridorene. Slutten på studiet var ikke lenger langt unna. Den kunne endelig skimtes rett foran dem. Våren hadde for alvor begynt å gjøre seg gjeldende. Snøen var nesten borte, og små grønne knopper hadde begynt å vise seg på trærne rundt campus. Sollyset strømmet inn gjennom de store vinduene på høyskolen, og studentene satt ute med kaffekoppene sine så snart de fikk en ledig pause. Tobias og William gikk rolig over skoleplassen. Det var en annen stemning enn tidligere i semesteret. Bacheloroppgaven var levert. Resultatet var kommet. Nå var det bare den siste eksamenen som sto igjen. «Det føles rart,» sa Tobias. William så bort på ham. «Hva da?» «At vi snart er ferdige.» William nikket stille. «Jeg har tenkt det samme.» Da de kom inn på campus, satt Julie, Andreas og Frida allerede ved et bord i kantinen. Julie vinket ivrig. «Kom hit!» Tobias og William satte seg. «Har dere begynt å lese?» spurte Andreas. William smilte. «Litt.» Julie himlet med øynene. «Litt?» «Dere har sikkert lest halve pensum allerede.» Tobias lo. «Nei.» «Vi prøver bare å lage en plan.» Frida nikket. «Det tror jeg er lurt.» «Vi trenger ikke sitte oppe hele natten den siste uka.» «Enig,» sa Andreas. Etter lunsj fant de det faste bordet på biblioteket. Denne gangen var det ingen bacheloroppgave som ventet. Bare bøker. Notater. Gamle forelesninger. William åpnet kalenderen. «Hvordan gjør vi dette?» Tobias tenkte seg om. «Vi deler pensum.» «Så forklarer vi stoffet til hverandre.» William smilte. «Det fungerer alltid.» De neste timene arbeidet de konsentrert. Innimellom stoppet de opp for å diskutere begreper og teorier. «Hvordan ville du forklart dette?» spurte William. Tobias lente seg frem. «Jeg tror jeg ville brukt et eksempel fra praksis.» Han begynte å forklare, og William nikket underveis. «Det gjør det mye lettere å forstå.» «Det hjelper meg også,» svarte Tobias. «Når jeg må forklare det høyt.» På den andre siden av bordet satt Julie og Frida med fargepenner og markeringstusjer. Andreas så bort på dem og lo. «Har dere tenkt å lese eller lage kunst?» Julie holdt opp en gul markeringstusj. «Farger gjør meg motivert.» «Det viktigste er vel at det fungerer,» svarte Frida med et smil. Timene fløy av gårde. Ingen merket at biblioteket gradvis ble stillere. Da bibliotekaren kom bort, smilte hun. «Vi stenger om tjue

minutter.» William så på klokken. «Allerede?» «Ja.» Hun lo. «Tiden går fort når man er konsentrert.» De pakket sammen sakene sine. På vei ut av biblioteket stoppet Tobias opp. Han snudde seg og så en siste gang mot bordet ved vinduet. William la merke til det. «Hva tenker du på?» Tobias smilte. «Jeg tror dette bordet har vært arbeidsplassen vår i nesten tre år.» William fulgte blikket hans. «Det har vært vitne til ganske mange timer.» «Og ganske mange kaffekopper.» sa Julie bak dem. Alle begynte å le. Andreas ristet på hodet. «Spesielt dine.» «Det stemmer,» svarte Julie uten å protestere. De gikk ut i den milde vårkvelden. Luften var lunere enn den hadde vært på flere måneder. Tobias tok et dypt pust. «Nå er det virkelig bare én ting igjen.» William nikket. «Den siste eksamen.» Han smilte mot Tobias. «Og etter det…» Tobias fullførte setningen. «…er vi ferdigutdannede.» Ingen av dem sa noe på noen sekunder. De bare gikk videre side om side. For første gang virket drømmen de hadde båret med seg gjennom tre år, så nær at de nesten kunne ta på den. Solen hadde så vidt stått opp da Tobias våknet. Han ble liggende noen sekunder og se opp i taket. Dette var dagen. Den aller siste eksamenen. Tre år med forelesninger, praksis, gruppearbeid og bacheloroppgave hadde ledet frem til akkurat denne morgenen. Ved siden av ham åpnet William øynene. Han smilte søvnig. «God morgen.» «God morgen.» Tobias smilte tilbake. «Sovet?» William lo lavt. «Bedre enn før bachelorinnleveringen.» «Du?» «Litt urolig.» «Men jeg tror det er normalt.» William nikket. «Det tror jeg også.» En time senere satt de ved kjøkkenbordet. Frokosten var enkel. Ingen av dem hadde særlig stor appetitt. «Vi trenger ikke lese mer nå,» sa William. Tobias så bort på bøkene som fortsatt lå på kjøkkenbordet. «Nei.» Han lukket dem. «Det vi kan, det kan vi.» William smilte. «Akkurat.» Campus var allerede fullt av studenter da de kom. Stemningen var annerledes enn vanlig. Det var roligere. Mange gikk alene. Andre sto i små grupper og repeterte de siste notatene. Utenfor eksamenslokalet fikk de øye på Julie, Andreas og Frida. Julie holdt en notatblokk tett inntil seg. «Jeg husker ingenting.» Andreas begynte å le. «Det sier du hver gang.» «Og hver gang husker du mer enn du tror.» Frida smilte. «Vi klarer dette.» William nikket. «Det gjør vi.» Dørene til eksamenslokalet åpnet seg. En av eksamensvaktene ønsket studentene velkommen. «Dere kan finne plassene deres.» Studentene gikk stille inn. Tobias fant navnet sitt på en av pultene. William satt noen rekker lenger bak. Før de satte seg, møttes blikkene deres. William smilte rolig og nikket. Tobias svarte med et lite smil. Det var nok. Da eksamen ble delt ut, tok Tobias et dypt pust. Han leste gjennom oppgavene én gang. Så en gang til. Et lite smil viste seg. Han kjente igjen temaene. Han visste hvor han skulle begynne. Rolig begynte han å skrive. Timene gikk. Lyden av tastaturer fylte rommet. Noen studenter reiste seg for en kort pause. Andre satt konsentrert med blikket festet på skjermen. Tobias mistet nesten følelsen av tid. Han skrev. Leste. Reflekterte. Og skrev videre. Etter flere timer lente han seg tilbake. Han leste gjennom besvarelsen én siste gang. Rettet noen små skrivefeil. Så la han hendene i fanget. Han visste at han var ferdig. Musepekeren stoppet over knappen. **Lever besvarelse.** Han pustet rolig inn. Så trykket han. Et lite vindu kom opp. **Besvarelsen er levert.** Tobias lukket øynene et øyeblikk. Det var over. Da han kom ut av eksamenslokalet, sto William allerede utenfor. «Hvordan gikk det?» spurte William. Tobias smilte. «Jeg tror det gikk bra.» «Du?» William pustet lett ut. «Jeg kunne ikke gjort mer.» Tobias nikket. «Det samme tenkte jeg.» Noen minutter senere kom Julie ut. Hun så først alvorlig ut.

Så begynte hun plutselig å le. «Vi er ferdige!» Andreas kom rett bak henne. «Vi er faktisk ferdige!» Frida kom ut sist. Hun stoppet opp midt på trappen og så tilbake mot bygningen. «Tenk…» sa hun stille. «Vi skal aldri ha en eksamen her igjen.» Ordene fikk alle til å bli stille. Tobias vendte seg også mot universitetsbygningen. Han husket den første dagen. Hvor nervøs han hadde vært. Hvordan han hadde møtt William. Hvordan vennskapene hadde vokst. Hvordan kjærligheten hadde funnet plass mellom forelesninger, biblioteks kvelder og praksis. William stilte seg ved siden av ham. «Hva tenker du på?» Tobias smilte. «At disse tre årene har forandret livet mitt.» William møtte blikket hans. «Mitt også.» Et varmt smil bredte seg mellom dem. Foran dem ventet fortsatt avslutningen og vitnemålsseremonien. Men én ting var sikkert. Den siste eksamenen var over. Og et helt nytt kapittel av livet ventet på dem. Dagene etter den siste eksamenen føltes annerledes. For første gang på tre år hadde Tobias ingen forelesninger å møte opp til neste morgen. Ingen innleveringer ventet, ingen pensumlister lå på kjøkkenbordet, og ingen lange kvelder på biblioteket måtte planlegges. Likevel våknet han tidlig. Vanen satt fortsatt i kroppen. Han ble liggende i sengen og lyttet til den rolige pusten til William ved siden av seg. Et svakt smil bredte seg over ansiktet hans. «Du er våken.» William åpnet øynene langsomt. «Jeg trodde du sov.» «Ikke lenger.» William snudde seg mot ham. «Hvordan føles det?» Tobias tenkte seg om. «Litt tomt.» William nikket. «Jeg vet.» «Vi har vært studenter så lenge at det nesten føles rart å ikke ha noe vi må gjøre.» Tobias lo lavt. «Jeg tok meg selv i å tenke at vi burde dra på biblioteket.» William begynte å le. «Det gjorde faktisk jeg også.». Etter frokosten bestemte de seg for å dra inn til campus. Ikke fordi de måtte. Bare fordi de hadde lyst. Da de gikk gjennom hovedinngangen, var bygningen roligere enn vanlig. Noen studenter satt fortsatt og leste til konteeksamener, mens andre var opptatt med å rydde skapene sine. «Det føles annerledes her nå,» sa Tobias. Ø William så seg rundt. «Ja.» «Det er som om tempoet har roet seg.» De gikk gjennom korridoren mot biblioteket. Døren sto åpen. Det faste bordet ved vinduet var ledig. Tobias smilte. «Skal vi?» William nikket. De satte seg ned. For første gang hadde ingen av dem med seg bøker eller datamaskiner. Bare hver sin kopp kaffe .«Jeg kommer til å savne dette stedet.» sa Tobias stille. William fulgte blikket hans. «Det kommer jeg også til.» «Vi har tilbrakt utrolig mange timer her.» Tobias lo. «Noen ganger føltes det nesten som om biblioteket var hjem nummer to.» «Det var det kanskje også.» William smilte. «Bare med litt flere bøker.» Begge lo. Etter en stund kom Julie inn døren. Hun stoppet opp da hun fikk øye på dem. «Jeg visste det!» Hun pekte på dem og lo. «Jeg sa til Andreas at dere kom til å sitte her.» «Vi sitter faktisk bare og drikker kaffe,» svarte Tobias. «Ingen studier.» Julie satte seg ned. «Det er nesten enda rarere.» Kort tid etter kom Andreas og Frida. Snart satt alle fem rundt det samme bordet igjen. Denne gangen var bordet tomt. Ingen bøker. Ingen notatblokker. Ingen bunker med forskningsartikler. Bare fem kaffekopper. «Hva skal dere gjøre nå?» spurte Frida. Andreas trakk på skuldrene. «Jeg skal jobbe litt gjennom sommeren.» Julie smilte. «Jeg skal sove.» Alle begynte å le. «Bare sove?» spurte Tobias. «Minst en uke.» Julie lo. «Etter tre år føler jeg at jeg har fortjent det.» William lente seg tilbake. «Det har du nok.» Samtalen gled over til fremtiden. Til jobber de hadde søkt på. Barnehager de håpet å få begynne i. Drømmer de hadde hatt siden første studieår. Ingen av dem visste nøyaktig hva som ventet. Men én ting visste de. De

sto ved starten av et nytt kapittel. Da de reiste seg for å gå, ble Tobias stående et øyeblikk. Han la hånden forsiktig på bordplaten. William så på ham. «Et siste farvel?» Tobias smilte. «Kanskje.» «Dette bordet har vært med på mer enn vi aner.» William nikket. «Det har sett både frustrasjon, latter og veldig mange kaffekopper.» «Veldig mange,» lo Julie. Tobias tok et siste blikk mot biblioteket før de gikk mot utgangen. Utenfor skinte solen fra en skyfri himmel. William gikk ved siden av ham og lot hånden gli inn i hans. «Nå gjenstår bare én ting.» sa William. Tobias så bort på ham. «Vitnemålet.» William nikket. «Og avslutningen.» Tobias smilte. «Den dagen har vi ventet lenge på.» Sammen fortsatte de ned trappen fra universitetet. For første gang var de ikke på vei til en forelesning. De var på vei mot slutten av studiet – og begynnelsen på resten av livet. Noen uker senere kom dagen de hadde ventet på. Solen skinte fra en skyfri himmel, og en svak sommerbris fikk flaggene utenfor universitetet til å bevege seg rolig. Campus var fylt av mennesker denne morgenen. Familier, venner og studenter gikk rundt med blomsterbuketter i armene og brede smil om munnen. Tobias sto foran speilet hjemme og rettet på slipset. Han betraktet seg selv noen sekunder. Det var rart. For tre år siden hadde han stått foran et annet speil den første studiedagen, usikker på om han kom til å passe inn. Nå sto han her, klar til å avslutte utdanningen. En arm la seg forsiktig rundt livet hans. William møtte blikket hans i speilet. «Du ser veldig fin ut.» Tobias smilte. «Det gjør du også.» William rettet litt på jakken hans. «Nervøs?» «Litt.» «Du?» William lo lavt. «Mer enn jeg trodde.» Tobias tok hånden hans. «Da er vi to.» Bilturen til universitetet var preget av en stille forventning. Begge så ut av vinduet innimellom. Da universitetsbygningen kom til syne, kjente Tobias hjertet slå litt raskere. Parkeringsplassen var nesten full. Overalt sto studenter og tok bilder sammen med familiene sine. Noen lo. Andre tørket en tåre. Stemningen var fylt av glede. «Der er de!» Julie vinket ivrig idet Tobias og William kom opp trappen. Hun hadde på seg en lys sommerkjole og holdt en liten bukett markblomster i hånden. Andreas og Frida sto ved siden av henne. «Endelig,» sa Andreas. «Jeg begynte å lure på om dere hadde forsovet dere.»William smilte. «Ikke i dag.» Frida så på dem begge. «Kan dere tro at vi faktisk er ferdige?» Ingen svarte med én gang. De bare smilte. «Skal vi ta et bilde før seremonien?» spurte Julie. «Ja,» svarte Tobias. En forbipasserende tilbød seg å hjelpe. De fem stilte seg tett sammen foran hovedinngangen. Julie stilte seg mellom Frida og Tobias. Andreas la armen rundt William. «Er alle klare?» spurte mannen med kameraet. «Ja!» Et lite klikk. Så enda ett. Og ett til. «Perfekt,» sa mannen og leverte telefonen tilbake. Julie så på bildet. «Dette skal jeg ta vare på.» Kort tid senere åpnet dørene til aulaen. Studentene begynte å finne plassene sine. Tobias og William satte seg ved siden av hverandre. Det var nesten fullt i salen. Familiene satt lenger bak. Et lavt forventningsfullt sus fylte rommet. Rektor gikk opp på scenen. «Kjære studenter.» Stillheten senket seg. «I dag markerer vi slutten på en viktig reise.» Tobias kjente at ordene traff ham. Han lot blikket gli rundt i salen. Så mange ansikter. Så mange historier. Så mange drømmer som nå skulle få en ny begynnelse. William lente seg svakt mot ham. «Dette kommer jeg aldri til å glemme.» hvisket han Tobias svarte med et lite smil. «Ikke jeg heller.» Seremonien hadde begynt, og etter tre år med hardt arbeid var øyeblikket de hadde drømt om endelig kommet. Rektoren avsluttet talen med et varmt smil. «Gratulerer til hver og en av dere. Dere har valgt et yrke som betyr en forskjell i barns liv, hver

eneste dag.» Applausen fylte aulaen. Tobias kjente hjertet slå litt raskere. Nå var øyeblikket kommet. En av lærerne stilte seg ved siden av scenen med en bunke vitnemål. «Vi ønsker å dele dem ut personlig,» sa rektoren. «Når navnet deres blir lest opp, kommer dere opp på scenen.» Den første studenten ble ropt opp. Applaus fylte salen da hun tok imot vitnemålet sitt. Én etter én gikk studentene opp. Smil. Klemmer. Blomster. Latter. Noen tørket diskret en tåre. Tobias satt med hendene foldet i fanget. Han forsøkte å følge med på navnene som ble lest opp, men tankene vandret. Tre år. Tre år med tidlige morgener. Praksis. Eksamen. Bibliotekskvelder. Forelesninger. Og alle menneskene han hadde blitt kjent med. Han kjente William legge hånden forsiktig mot armen hans. «Det er snart din tur.» hvisket han. Tobias nikket. «Tobias Nilsen.» Navnet hans runget gjennom aulaen. Et øyeblikk ble alt stille. Så reiste han seg. Han gikk rolig opp trappen mot scenen. Rektoren smilte varmt idet han rakte frem hånden. «Gratulerer.» «Tusen takk.» Tobias tok imot vitnemålet med begge hender. Papiret føltes overraskende lett. Likevel visste han at det rommet tre år med arbeid. Fotografen tok et bilde. Blitsen lyste opp et kort øyeblikk. Tobias snudde seg mot salen. Han fikk øye på familien sin. De smilte. Moren tørket en tåre. Faren klappet stolt. Han møtte også blikket til William.William smilte på den måten bare han kunne. Rolig. Varmt. Stolt. Det smilet betydde mer enn ord. Tobias gikk ned fra scenen igjen. William lente seg mot ham. «Gratulerer.» sa han lavt. «Jeg er utrolig stolt av deg.» Tobias smilte. «Takk.» «Det betyr mye.» Noen minutter senere lød et nytt navn. «William Berg.» William reiste seg. Han rettet litt på jakken før han gikk opp mot scenen. Tobias fulgte ham hele veien. William tok imot vitnemålet, håndhilste på rektoren og smilte idet fotografen tok bildet. Da han snudde seg mot salen, møttes blikkene deres. Tobias klappet litt ekstra høyt. William lo stille før han gikk tilbake til plassen sin. «Gratulerer.» sa Tobias da han satte seg. William så ned på vitnemålet sitt. «Vi gjorde det.» Tobias nikket. «Ja.» «Vi gjorde det.» Etter hvert ble også Julie, Andreas og Frida ropt opp. Julie kom tilbake med et smil som nesten gikk hele veien rundt. «Jeg klarte å ikke snuble!» Andreas lo. «Det var det viktigste?» «Absolutt.» Frida ristet smilende på hodet. «Du er håpløs.» «Men ferdigutdannet.» svarte Julie stolt. Alle begynte å le. Da den siste studenten hadde fått vitnemålet sitt, reiste hele salen seg. Applausen ville nesten ingen ende ta. Tobias så ned på vitnemålet i fanget. Han strøk hånden forsiktig over forsiden. For tre år siden hadde dette bare vært en drøm. Nå holdt han den i hendene. Han så bort på William. William løftet vitnemålet sitt med et lite smil. «Barnehagelærer.» sa han stille. Tobias smilte tilbake. «Barnehagelærer.» Ordene føltes nesten uvirkelige. Men de var sanne. De hadde nådd målet de hadde jobbet mot – sammen. Seremonien var over. Studentene strømmet ut av aulaen med vitnemål i hendene. Utenfor ventet familier og venner med blomster, ballonger og åpne armer. Så snart Tobias kom ut døren, ble han møtt av moren. Hun omfavnet ham tett. «Gratulerer, Tobias.» Stemmen hennes skalv litt. «Vi er så stolte av deg.» Tobias klemte henne tilbake. «Takk.» Faren la hånden på skulderen hans. «Du har jobbet hardt for dette.» «Det har vært verdt det.» Tobias smilte. «Absolutt.» Like ved sto William sammen med foreldrene sine. Moren hans tørket en tåre før hun ga ham en lang klem. «Vi visste at du kom til å klare det.» William lo lavt. «Det håpet jeg også.» Faren smilte bredt. «Barnehagelærer.» Han rakte frem hånden. «Gratulerer.» William tok hånden hans. «Takk.» Etter hvert fant Tobias og William hverandre igjen mellom

alle menneskene. William holdt en stor blomsterbukett i den ene hånden. «Dette er visst til deg.» sa han og rakte den frem. Tobias så overrasket på ham. «Til meg?»William nikket. «Jeg kjøpte den i går.» «Jeg ville gi deg blomster på dagen du ble ferdigutdannet.» Tobias tok forsiktig imot buketten. «Den er utrolig fin.» William smilte. «Ikke finere enn smilet ditt akkurat nå.» Tobias lo stille. «Du vet alltid hva du skal si.» Julie kom løpende bort med Andreas og Frida like bak.n«Nå må vi ta bilder!» utbrøt hun. «Mange bilder.» Andreas himlet spøkefullt med øynene. «Jeg visste dette kom.» Julie ignorerte kommentaren. «Først hele gjengen.» De stilte seg opp foran universitetets hovedinngang. William stilte seg ved siden av Tobias. Uten at noen tenkte over det, fant Tobias hånden hans. William flettet fingrene sine rolig inn mellom hans. Fotografen smilte. «Se hit.» Klikk. Så ett bilde til. Og enda ett. Julie så fornøyd på resultatet. «Dette skal opp på veggen hjemme.» Frida lo. «Jeg tror faktisk jeg gjør det samme.» Etter bildene satte de seg på gresset utenfor universitetet. Solen varmet, og rundt dem satt andre studenter og feiret den samme dagen. Andreas lente seg bakover. «Hva er det første dere skal gjøre når dere begynner å jobbe?» Frida smilte. «Jeg gleder meg til å få min egen barnegruppe.»Julie tenkte seg om. «Jeg gleder meg mest til å bli kjent med barna.» William nikket. «Det gjør jeg også.» Han så bort på Tobias. «Og du?» Tobias lot blikket gli over universitetsbygningen én siste gang. «Jeg gleder meg til å få bruke alt vi har lært.» Han smilte. «Ikke fordi jeg tror jeg kan alt.» «Men fordi jeg vet at jeg aldri kommer til å slutte å lære.» William smilte stolt. «Det er akkurat derfor du kommer til å bli en fantastisk barnehagelærer.» Tobias møtte blikket hans. «Og det kommer du også til å bli.» Etter en stund reiste de seg. Familiene begynte å samle seg for å dra videre og feire. Julie ga alle en stor klem. «Dette er ikke et farvel.» «Nei,» svarte Andreas. «Bare starten på noe nytt.» Frida nikket. «Vi skal passe på å holde kontakten.» «Det lover vi,» sa Tobias. William så rundt på vennene sine. «Tre år siden var vi fremmede.» Han smilte. «Nå føles dere som familie.» Ingen svarte. Det var ikke nødvendig. Smilene deres sa alt. Sammen gikk de ned trappen fra universitetet, med vitnemålene under armen og fremtiden foran seg. Ingen av dem visste nøyaktig hva de neste årene ville bringe. Men én ting visste de alle. Denne dagen kom de til å huske resten av livet. Etter at feiringen på universitetet var over, kjørte Tobias og William hjem. Blomsterbukettene lå forsiktig på baksetet sammen med vitnemålene. Ingen av dem hadde skrudd på radioen. Stillheten var behagelig. Begge lot tankene vandre. Da de kom inn i leiligheten, satte Tobias fra seg skoene og ble stående et øyeblikk i gangen. Han holdt fortsatt vitnemålet i hånden. William kom bort til ham. «Hva er det?» Tobias smilte. «Jeg tror bare det begynner å synke inn.» William nikket. «Ja.» «Det gjør det.» De gikk inn i stuen. Blomstene ble satt i en stor glassvase på spisebordet. Vitnemålene la de forsiktig ved siden av hverandre. Tobias ble stående og se på dem. To dokumenter. Tre års arbeid. Utallige timer med lesing. Praksis. Eksamener. Latter. Bekymringer. Alt var samlet i noen få ark. William stilte seg ved siden av ham. «De ser fine ut.» Tobias lo. «Ja.» «Men det er alt som ligger bak dem som betyr mest.» William nikket. «Helt enig.» Senere på kvelden lagde de middag sammen. Ingen hadde hastverk. William sto og stekte grønnsaker, mens Tobias dekket bordet. «Vet du hva jeg gleder meg til?» spurte Tobias. William så opp. «Hva da?» «Den første arbeidsdagen.» William smilte. «Jeg også.» «Jeg lurer på hvordan det kommer til å føles.» Tobias satte glassene på bordet.

«Sikkert litt som den første dagen på studiet.» «Bare med litt mer erfaring.» William lo. «Og forhåpentligvis litt mindre nervøsitet.» «Forhåpentligvis.» Etter middagen ryddet de sammen før de satte seg i sofaen. Solen var på vei ned, og de varme strålene fylte stuen med et gyllent lys. Tobias lente hodet mot skulderen til William. «Takk.» sa han stille. William så bort på ham. «For hva?» «For at du har vært der.» «Hele veien.» William svarte ikke med én gang. Han lot bare hånden gli rolig over hånden til Tobias. «Det finnes ingen andre jeg heller ville delt disse tre årene med.» Tobias kjente hjertet slå litt raskere. «Ikke jeg heller.» De ble sittende lenge uten å si noe. Stillheten mellom dem trengte aldri å fylles. Den var trygg. Gjennom vinduet kunne de se kveldssolen forsvinne bak hustakene. «Hva tror du skjer om fem år?» spurte Tobias. William smilte. «Jeg vet ikke.» «Men jeg håper vi fortsatt kommer hjem og forteller hverandre om dagen vår.» Tobias lo stille. «Det håper jeg også.» William så på ham. «Og jeg håper at vi aldri slutter å støtte hverandre slik vi har gjort til nå.» Tobias flettet fingrene sine inn mellom hans. «Det lover jeg.» William klemte hånden hans. «Jeg også.» Den kvelden tenkte de ikke på karakterer. Ikke på eksamener. Ikke på innleveringer. For første gang på tre år var det ingenting de måtte rekke. Bare en rolig kveld. To mennesker som hadde nådd et mål de hadde drømt om lenge. Og en framtid som lå åpen foran dem, full av nye muligheter. Sommeren hadde lagt et varmt lys over byen. Noen uker hadde gått siden avslutningen på høyskolen. Dagene var roligere enn de hadde vært på lenge, men både Tobias og William visste at en ny hverdag ventet. På kjøkkenbordet lå to brev. Begge var åpnet. Begge inneholdt det samme budskapet. De hadde fått jobb. William tok opp brevet sitt og smilte. «Jeg tror fortsatt ikke helt på det.» Tobias så bort på ham. «Heller ikke jeg.» Han løftet sitt eget brev. «Fast stilling.» William nikket. «Det høres fortsatt litt rart ut.»«Barnehagelærer.» Tobias lo. «Vi må kanskje venne oss til det.» Senere samme formiddag gikk de en tur gjennom en park i nærheten. Solen skinte, og barn lekte på gresset mens foreldre satt på benkene rundt lekeplassen. Tobias stoppet opp et øyeblikk. Han så på barna som løp rundt med latteren rungende mellom trærne. William fulgte blikket hans. «Du tenker på jobb.» Tobias smilte. «Ja.» «Jeg gleder meg.» William la hendene i lommene. «Jeg også.» «Ikke fordi jeg tror alt blir enkelt.» «Men fordi det føles riktig.» Tobias nikket. «Akkurat sånn føler jeg det.» De fortsatte å gå. Etter noen minutter satte de seg på en benk med utsikt over den lille innsjøen i parken. Det var stille. Bare lyden av fugler og vinden som beveget bladene i trærne. William lente seg tilbake. «Vet du hva jeg har tenkt på?» «Hva da?» «Da vi møttes den første dagen på studiet…» Han smilte. «…hadde jeg aldri trodd at vi skulle sitte her tre år senere.» Tobias så bort på ham. «Ikke jeg heller.» «Jeg trodde bare jeg skulle begynne på en utdanning.» Han lo stille. «Jeg hadde ingen anelse om at jeg kom til å møte mannen jeg skulle forelske meg i.» William møtte blikket hans. «Det hadde ikke jeg heller.» Et varmt smil vokste frem mellom dem. William tok hånden til Tobias. «Takk.» sa han lavt. Tobias så undrende på ham. «For hva?» «For at du sa ja da jeg spurte om vi skulle lese sammen den første uken.» Tobias begynte å le. «Var det der det startet?» William nikket. «For meg gjorde det det.» «Jeg visste ikke da hvor mye du kom til å bety for meg.» Tobias kjente øynene bli blanke. «Du betyr alt for meg.» William klemte hånden hans. «Og du betyr alt for meg.» Solen begynte sakte å synke lavere. De reiste seg fra benken og fortsatte den rolige spaserturen. Ingen av dem hadde behov for å skynde seg. De

hadde hele livet foran seg. Et liv med nye utfordringer. Nye barn de skulle bli kjent med. Nye erfaringer. Nye drømmer. Men også et liv de skulle bygge sammen. Da de kom tilbake til bilen, snudde Tobias seg én gang mot parken. Han smilte. «Er du klar?» spurte William. Tobias tok hånden hans én gang til. «Ja.» «Jeg tror jeg er klar for alt som kommer.» William åpnet bildøren og smilte. «Da begynner eventyret.» Tobias satte seg inn. Han kastet et siste blikk mot den varme sommerkvelden før William startet motoren. Veien foran dem var ukjent. Men de trengte ikke å vite alt. Det viktigste var at de kjørte den sammen.

Skyggen i mitt hjerte

Kapittel 11

Mandag morgen lå byen badet i det varme lyset fra en tidlig augustsol. Vekkerklokken ringte klokken seks, men Tobias var allerede våken. Han hadde ligget og sett opp i taket de siste minuttene, mens sommerfuglene i magen minnet ham på hvorfor denne dagen var annerledes enn alle de andre. Dette var ikke en studiedag. Det var ikke praksis. Det var den første dagen som ferdigutdannet barnehagelærer. Ved siden av ham åpnet William øynene og smilte idet han fikk øye på Tobias. «Du er våken allerede.» Tobias lo lavt. «Jeg tror ikke jeg hadde klart å sove lenger.» William satte seg opp og strakte seg. «Jeg kjenner følelsen.» Han ble sittende et øyeblikk og se på Tobias. «Vi klarte det.» Tobias nikket. «Ja.» «Og nå begynner det på ordentlig.» William tok hånden hans. «Er du nervøs?» Tobias tenkte seg om før han svarte. «Litt.» «Men mest spent.» William smilte. «Det er jeg også.» De ble sittende noen sekunder uten å si noe. For tre år siden hadde de møtt hverandre som to studenter med hver sin ryggsekk og mange spørsmål. Nå satt de her som ferdigutdannede barnehagelærere, klare til å møte den første arbeidsdagen. Etter frokosten gjorde de seg klare. William knyttet slipset foran speilet, mens Tobias tok på seg en lys skjorte og brettet ermene forsiktig opp. «Hva synes du?» spurte Tobias. William betraktet ham med et smil. «Barna kommer til å like deg med én gang.» Tobias lo. «Det håper jeg.» «Det vet jeg.» William tok et skritt nærmere og rettet litt på skjortekragen hans. «Sånn.» Tobias møtte blikket hans. «Takk.» William smilte. «Klar?» Tobias tok et dypt pust. Han tenkte på alt de hadde vært gjennom. Den første studiedagen. Praksis. Bibliotekskveldene. Bacheloroppgaven. Vitnemålet. Alt hadde ledet fram til denne morgenen. Han nikket rolig. «Ja.» «Nå er jeg klar.» Sammen gikk de ut av leiligheten, låste døren bak seg og begynte å gå mot bilen. En ny arbeidsdag ventet. Men enda viktigere: Et helt nytt kapittel av livet hadde begynt. Bilturen gikk fortere enn Tobias hadde forventet. Ingen av dem snakket særlig mye. Det var ikke fordi de ikke hadde noe å si, men fordi begge var opptatt med sine egne tanker. Da barnehagen kom til syne mellom trærne, kjente Tobias hjertet slå litt raskere. «Da er vi her,» sa William rolig. Han svingte inn på parkeringsplassen og slo av motoren. Ingen av dem steg ut med én gang. William så bort på Tobias. «Husker du første dagen i praksis?» Tobias smilte. «Hvordan kan jeg glemme den?» «Jeg var livredd.» William lo. «Det var jeg også.» «Forskjellen er vel at vi vet litt mer nå.» «Ja.» Tobias nikket. «Nå vet vi at vi faktisk hører hjemme her.» De tok med seg sekkene og gikk mot inngangen. Den samme døren de hadde gått inn gjennom som studenter, åpnet seg foran dem. Denne gangen var følelsen annerledes. De kom ikke som praksisstudenter. De kom som kolleger. Inne i garderoben ble de møtt av en kjent stemme. «Der er dere!» Ingrid kom smilende mot dem. Hun ga dem begge et varmt håndtrykk. «Så hyggelig å se dere igjen.» William smilte. «Like hyggelig å se deg.» «Gratulerer med fullført utdanning.» sa Ingrid. «Tusen takk,» svarte Tobias. «Og gratulerer med fast jobb.» Hun smilte bredt. «Nå er dere ikke studenter lenger.» «Nå er dere en del av personalet.» Ordene traff Tobias. En del av personalet. Det hørtes både stort og litt uvirkelig ut. Ingrid viste dem inn på personalrommet. Flere av de ansatte satt allerede rundt bordet med kaffekopper. «Da har vi fått to nye kolleger.» sa Ingrid. Alle snudde seg mot døren. «Velkommen!» En av pedagogene reiste seg og rakte frem hånden. «Jeg heter Marianne.» «Hyggelig å møte dere.» Deretter kom de andre bort én etter én. Stemningen var varm og avslappet. Tobias kjente

nervøsiteten slippe litt. Etter morgenmøtet tok Ingrid ordet. «William, du skal begynne på Solstrålen.» William nikket. «Det gleder jeg meg til.» Hun så bort på Tobias. «Og du skal tilbake til Regnbuen.» Tobias smilte. «Det føles nesten som å komme hjem.» Ingrid lo. «Det håper jeg det gjør.» Idet Tobias åpnet døren til avdelingen, hørte han små føtter som løp over gulvet. En liten stemme ropte plutselig: «Tobias!» Før han rakk å reagere, kom Emma løpende mot ham. Hun kastet armene rundt livet hans. «Du kom tilbake!» Tobias kjente smilet spre seg. Han satte seg rolig på huk. «Ja.» «Jeg lovte jo at vi skulle sees igjen.» Emma nikket ivrig. «Jeg har ventet.» Hun tok hånden hans. «Kom!» «Jeg må vise deg noe.» Hun dro ham bestemt bort til tegnebordet. Der lå en ny tegning. «Jeg lagde den i går.» Tobias tok den forsiktig opp. Den forestilte barnehagen. Barna. Og midt på tegningen sto en voksen med et stort smil. «Er det meg?» Emma nikket. «Nå jobber du jo her.» Tobias kjente en varm klump i halsen. Han så bort på Ingrid. Hun smilte stille. «Jeg tror noen er veldig glad for at du kom tilbake.» Tobias så ned på Emma igjen. «Vet du hva?» Emma så opp. «Jeg er veldig glad for å være tilbake også.» Emma smilte så bredt at hele ansiktet lyste opp. I det øyeblikket forsvant den siste nervøsiteten. Tobias var ikke lenger studenten som kom for å lære. Han var barnehagelæreren som barna gledet seg til å møte. De første timene av arbeidsdagen gikk fort. Tobias hadde knapt rukket å se på klokken. Barna var i gang med lek, noen satt ved tegnebordet, mens andre bygget høye tårn av klosser på gulvet. Han beveget seg rolig mellom dem, satte seg ned når noen ville fortelle noe og hjalp til der det var behov. «Se, Tobias!» Emma holdt stolt opp en liten figur hun hadde laget av modellkitt. «Den forestiller en sommerfugl.» Tobias studerte den nøye. «Så mange fine detaljer.» Emma smilte. «Jeg brukte lang tid.» «Det ser jeg.» Han så på henne. «Du har vært veldig tålmodig.» Hun smilte enda bredere før hun løp bort for å vise den til en av vennene sine. Litt senere kom Ingrid bort til Tobias. «Har du noen minutter?» «Selvfølgelig.» De stilte seg litt til side mens barna var opptatt med leken. «Hvordan føles den første dagen?» spurte Ingrid. Tobias tenkte seg om. «Veldig fin.» «Jeg var nervøs da jeg kom.» Han smilte. «Men den følelsen forsvant ganske fort.» Ingrid nikket. «Det la jeg merke til.» Hun så bort mot barna. «Du går naturlig inn i situasjonene.» «Du observerer før du handler.» «Og du gir barna rom til å prøve selv.» Tobias lyttet oppmerksomt. «Det lærte jeg mye om i praksis.» «Og nå bruker du det.» sa Ingrid. «Det er akkurat slik erfaring skal fungere.» Kort tid etter var det tid for samlingsstund. Denne gangen var det Tobias som hadde ansvaret. Barna satte seg i en halvsirkel på gulvet. «God morgen,» sa Tobias med et smil. «God morgen!» svarte barna i kor. «I dag tenkte jeg vi skulle snakke litt om sommeren.» Flere hender skjøt i været. «Jeg har badet!» «Jeg har vært hos bestemor!» «Jeg har spist is nesten hver dag!» Latteren fylte rommet. Tobias lot hvert barn få fortelle. Ingen ble avbrutt. Når ett barn var ferdig, stilte han et nytt spørsmål. «Hvordan føltes det?» «Hva likte du best?» «Var det noe som overrasket deg?» Barna lyttet til hverandre, lo sammen og bygget videre på historiene. Ingrid satt litt lenger bak i rommet og observerte. Hun sa ingenting. Bare smilte. Etter samlingsstunden gikk de ut. Solen varmet, og barna spredte seg raskt utover uteområdet. En liten gutt sto alene ved sandkassen og så ned i bakken. Tobias gikk rolig bort. «Hei.» Gutten så forsiktig opp. «Hei.» «Har du lyst til å bygge noe sammen?» Gutten trakk litt på skuldrene. «Kanskje.» Tobias satte seg ned i sanden uten å si mer. Han begynte stille å fylle en liten bøtte

med sand. Etter noen sekunder satte gutten seg ved siden av ham. «Kan vi lage et slott?» spurte han. Tobias smilte. «Det synes jeg høres ut som en god idé.» Sammen begynte de å bygge. Litt etter litt kom flere barn bort. Plutselig satt fem barn rundt sandkassen og samarbeidet om et stort sandslott. Da arbeidsdagen nærmet seg slutten, møttes Tobias og William på personalrommet. William satte seg ned ved siden av ham. «Hvordan har dagen vært?» «Veldig fin.» Tobias smilte. «Jeg tror jeg begynner å finne rytmen.» «Og du?» William lente seg tilbake. «Bedre enn jeg hadde håpet.» Han lo. «Jeg ble invitert til teselskap fire ganger.» Tobias begynte å le. «Fire?» «Ja.» «Og jeg måtte smake på usynlig kake hver gang.» Begge lo. «Hvordan var den?» spurte Tobias. William smilte. «Den beste kaken jeg har smakt.» Tobias ristet lattermildt på hodet. «Da har du hatt en vellykket første arbeidsdag.» William møtte blikket hans. «Det tror jeg vi begge har hatt.» De tok på seg jakkene og gikk sammen ut av barnehagen. Solen var på vei ned bak trærne, og den varme kveldsluften fylte parkeringsplassen. Tobias så bort på William og smilte. «Jeg tror vi valgte riktig yrke.» William svarte uten å nøle. «Det tror jeg også.» Den første uken gikk fort. Hver morgen ble Tobias møtt av smilende barn i garderoben, og hver ettermiddag gikk han hjem med følelsen av å ha valgt riktig yrke. Fredag ettermiddag var det satt av tid til et kort foreldremøte på Regnbuen-avdelingen. Det var første gang Tobias skulle delta som fast ansatt. Han kjente en liten spenning da Ingrid kom bort til ham. «Hvordan går det?» spurte hun. Tobias smilte. «Jeg gleder meg.» «Men jeg er litt nervøs.» Ingrid nikket forståelsesfullt. «Det er helt naturlig.» Hun la en hånd lett på skulderen hans. «Du trenger ikke å kunne alt den første uken.» «Foreldrene forventer heller ikke det.» Tobias pustet rolig ut. «Det var godt å høre.» Litt før foreldrene begynte å komme, gjorde personalet de siste forberedelsene. Stolene ble satt frem. Kaffe ble traktet. Frukt og litt enkel servering ble satt på bordet. Tobias hjalp til med å dekke opp. «Det blir mange nye ansikter,» sa han. Ingrid smilte. «Ja.» «Men husk én ting.» Hun så på ham. «Foreldrene ønsker det samme som oss.» «At barna skal ha det trygt og godt.» Tobias nikket. «Når du sier det sånn, føles det litt enklere.» Etter hvert begynte foreldrene å komme. Noen hilste forsiktig. Andre presenterte seg med én gang. «Hei.» «Jeg heter Maria.» «Jeg er mammaen til Emma.» Tobias smilte varmt. «Hyggelig å møte deg.» «Emma har fortalt mye om deg hjemme.» sa Maria. «Hun var veldig glad da hun fikk vite at du skulle begynne her.» Tobias kjente at ordene gjorde ham rørt. «Det var hyggelig å høre.» Flere foreldre kom bort for å hilse. Tobias lyttet, svarte på spørsmål og presenterte seg. Etter noen minutter merket han at nervøsiteten nesten var borte. Samtalene gikk naturlig. Da alle hadde satt seg, ønsket Ingrid velkommen. Hun fortalte om avdelingens planer for høsten, hvilke prosjekter de ønsket å arbeide med, og hvordan de ville legge til rette for lek, vennskap og barns medvirkning. Etter en stund så hun bort på Tobias. «Vi har også fått en ny barnehagelærer på avdelingen.» Hun smilte. «Tobias, har du lyst til å si noen ord?» Alle blikkene vendte seg mot ham. Tobias reiste seg rolig. «Hei.» Han smilte. «Jeg heter Tobias.» «Noen av barna kjenner meg fra praksisperioden tidligere i år.» Flere foreldre nikket. «Jeg er veldig glad for å få begynne her.» Han lot blikket gli rolig rundt i rommet. «For meg er det viktig at både barn og foreldre opplever barnehagen som et trygt sted.» «Jeg håper dere alltid sier fra hvis det er noe dere lurer på eller ønsker å snakke om.» Han smilte. «Jeg gleder meg til å bli enda bedre kjent med

både barna og dere.» Det ble stille et øyeblikk. Så begynte foreldrene å klappe. Tobias satte seg ned igjen. Ingrid sendte ham et anerkjennende smil. Etter møtet ble flere foreldre stående igjen for å prate. Maria kom bort igjen. «Jeg ville bare si én ting.» Tobias så på henne. «Ja?» «Emma har snakket om deg nesten hver dag denne uken.» Hun lo. «Hun sier at du alltid har tid til å høre på historiene hennes.» Tobias smilte varmt. «Hun har mange fine historier.» «Det har hun.» Maria nikket. «Takk for at du tar deg tid.» Ordene traff Tobias. «Det betyr mye å høre.» Da de siste foreldrene hadde gått, begynte personalet å rydde sammen. Ingrid så bort på Tobias. «Hvordan synes du det gikk?» Tobias tenkte seg om før han svarte. «Mye bedre enn jeg hadde forventet.» Hun smilte. «Det syntes jeg også.» «Du var rolig, tydelig og til stede.» «Det er en god start.» Da Tobias kom ut på parkeringsplassen, sto William og ventet ved bilen. «Der er du.» Han smilte. «Hvordan gikk foreldremøtet?» Tobias la sekken i baksetet før han så bort på William. Et stort smil bredte seg over ansiktet hans. «Jeg tror…» Han trakk pusten rolig. «…at jeg begynner å finne plassen min.» William smilte stolt. «Det har jeg visst hele tiden.» Sammen satte de seg inn i bilen. Den første arbeidsuken var snart over, og for hver dag som gikk kjente Tobias seg litt tryggere i rollen som barnehagelærer. En rolle han hadde drømt om i tre år – og som endelig var blitt virkelighet. Mandag morgen begynte på samme måte som de fleste andre. Barna kom inn én etter én, noen fulle av energi, andre fortsatt litt trøtte etter helgen. Garderoben var fylt av små stemmer, glidelåser som ble dratt opp og ned, og foreldre som ønsket barna en fin dag. Tobias sto ved inngangen og tok imot dem. «God morgen, Elias.» Den lille gutten smilte sjenert. «God morgen.» «Har du hatt en fin helg?» Elias nikket ivrig. «Jeg var hos bestefar.» «Så hyggelig.» «Hva gjorde dere?» «Vi fisket.» Han holdt armene langt ut til siden. «Jeg fikk en kjempestor fisk.» Tobias lo. «Den skulle jeg gjerne ha sett.» Emma kom inn like etter. Hun løp bort til Tobias med sekken dinglende på ryggen. «Vet du hva?» «Hva da?» spurte Tobias. «Jeg mistet en tann!» Hun smilte bredt og pekte stolt på den lille åpningen i tannrekken. «Så spennende!» sa Tobias. «Kom tannfeen?» Emma nikket ivrig. «Jeg fikk en gullmynt.» «Da må du ha vært veldig heldig.» Hun lo høyt. «Det sa mamma også.» Da alle barna var kommet, samlet de seg til frokost. Tobias gikk rolig mellom bordene og hjalp der det var behov. En liten gutt strevde med å åpne matboksen sin. «Kan du hjelpe meg?» spurte han. «Selvfølgelig.» Tobias åpnet boksen og ga den tilbake. «Vær så god.» «Takk.» Gutten smilte før han begynte å spise. Slike små øyeblikk fylte hele dagen. Ingen av dem var store. Likevel betydde de noe. Etter frokosten gikk avdelingen ut. Solen skinte fra en klar himmel, og uteområdet var fullt av liv. Noen syklet. Andre spilte fotball. En gruppe barn hadde funnet frem kritt og begynte å tegne på asfalten. Emma vinket ivrig. «Tobias!» «Vil du tegne sammen med oss?» «Gjerne.» Han satte seg ned på huk. «Hva skal vi tegne?» Barna begynte straks å komme med forslag. «En regnbue!» «Et slott!» «En dinosaur!» Tobias lo. «Da trenger vi mye plass.» Barna begynte å tegne side om side. Ingen bestemte over de andre. Alle fikk komme med sine ideer. Ingrid kom bort og ble stående ved siden av Tobias. Hun så utover uteområdet. «Vet du hva jeg liker å se?» spurte hun. Tobias så bort på henne. «Hva da?» Hun nikket mot barna. «At de oppsøker deg helt av seg selv.» Tobias fulgte blikket hennes. Rundt ham satt seks barn og tegnet. Noen fortalte historier. Andre lo. En liten jente lente seg mot skulderen hans mens hun viste frem tegningen sin. Han smilte. «Det tenkte jeg faktisk ikke

over.» Ingrid nikket. «Det skjer fordi de føler seg trygge.» Litt senere hjalp Tobias en gruppe barn med å bygge en hinderløype. De flyttet små benker, kjegler og balanseplanker. «Husk,» sa Tobias med et smil. «Vi skal hjelpe hverandre.» «Ingen konkurranse.» Barna nikket. «Vi skal heie!» ropte Emma. Den første gutten balanserte forsiktig over planken. Alle de andre klappet da han kom over.«Bra jobbet!» Snart ville alle prøve. Hver gang noen klarte løypen, jublet resten av gruppen. Tobias ble stående og se på dem. Det handlet ikke om hvem som var raskest. Det handlet om gleden over å få det til sammen. Arbeidsdagen gikk mot slutten. Barna ble hentet én etter én. «Ha det, Tobias!» «Vi sees i morgen!» ropte flere av dem. Tobias vinket tilbake. «Ha det!» «Kos dere hjemme!» Da det siste barnet hadde gått, kom Ingrid bort med et smil. «Hvordan har dagen vært?» Tobias så ut over den nå stille avdelingen. «Den har vært helt vanlig.» sa han. Ingrid smilte. «Og?» Tobias tenkte seg om. Så smilte han. «Jeg tror det er akkurat det som gjør den så fin.» Ingrid nikket. «Velkommen til barnehagehverdagen.» Tobias lo. «Hvis alle vanlige dager kan føles som dette…» Han tok på seg jakken. «…da tror jeg at jeg kommer til å trives her veldig lenge.» Onsdag var turdag. Barna kom inn i barnehagen med små sekker på ryggen, sitteunderlag festet utenpå og matbokser pakket av forventningsfulle foreldre. «I dag skal vi til skogen!» ropte Emma idet hun kom inn døren. Tobias tok imot sekken hennes. «Det stemmer.» «Har du pakket matpakke?» Emma nikket ivrig. «Og kakao.» Hun senket stemmen. «Mamma hadde litt ekstra sjokolade i sekken også.» Tobias smilte. «Da blir dette en god tur.» Etter samlingsstunden stilte barna seg to og to. Tobias gikk fremst sammen med Ingrid, mens de andre ansatte passet på resten av gruppen. «Er alle klare?» spurte Ingrid. «Ja!» svarte barna i kor. «Da går vi.» Den lille gruppen fulgte stien som ledet inn mot skogen bak barnehagen. Luften var frisk, og morgensolen skinte mellom trekronene. Fuglene sang høyt, og barna stoppet stadig opp for å se på kongler, blomster og små insekter. «Tobias!» En liten gutt pekte mot bakken. «Se!» Han hadde funnet en stor snegle. Tobias satte seg på huk ved siden av ham. «Den var fin.» «Hvor tror du den er på vei?» Gutten tenkte seg om. «Kanskje hjem.» «Det kan godt hende.» Snart hadde flere barn samlet seg rundt sneglen. I stedet for å skynde dem videre lot Tobias dem få tid. Barna stilte spørsmål til hverandre. Undret seg. Kom med egne forklaringer. Han lyttet mer enn han snakket. Da de kom frem til den faste rasteplassen, hjalp Tobias barna med å finne sitteunderlagene sine. «Finn et sted dere synes er fint.» Barna spredte seg mellom trærne. Noen satte seg på en stor stein. Andre fant en trestubbe. Emma vinket. «Du kan sitte her.» Hun hadde spart plass ved siden av seg. «Takk.» sa Tobias og satte seg. Barna åpnet matboksene sine. Snart fylte lukten av nystekte rundstykker og varm kakao skogen. Praten gikk om alt mellom himmel og jord. «Jeg så et ekorn.» «Jeg tror jeg hørte en hakkespett.» «Når skal vi grille pølser igjen?» Tobias smilte mens han lyttet. Etter lunsjen fikk barna leke fritt innenfor et avgrenset område. Noen bygde hytter av greiner. Andre lette etter pinner som kunne bli fiskestenger eller tryllestaver. Emma og tre andre barn kom bort til Tobias. «Kan du være med på skattejakt?» «Hva leter vi etter?» spurte han. Emma holdt opp en liten liste. «Fem forskjellige blader.» «To kongler.» «En fjær.» «Og en pinne som ser morsom ut.» Tobias lo. «Det høres ut som et viktig oppdrag.» «Det er det.» sa Emma alvorlig. De gikk mellom trærne og lette sammen. Barna jublet hver gang de fant noe. «Der er en fjær!» «Jeg fant et rødt blad!» «Se på denne pinnen!» Tobias lot barna vise vei. Han

stilte spørsmål. «Hva tror dere denne fjæren kommer fra?» «Hvorfor tror dere bladene har forskjellige farger?» Barna diskuterte ivrig. Ingen svar var dumme. Alle fikk tenke høyt. Da de kom tilbake til rasteplassen, sto Ingrid og ventet. Hun så på samlingen av blader, kongler og pinner som barna hadde lagt utover sitteunderlaget. «Dette ser ut som en vellykket skattejakt.» Emma smilte stolt. «Tobias hjalp oss.» Ingrid så bort på Tobias. «Eller var det barna som gjorde det meste?» Tobias lo. «Jeg tror egentlig det.» Ingrid nikket. «Det er ofte da læringen blir best.» På vei tilbake til barnehagen gikk Tobias midt i rekken. To barn holdt ham i hver sin hånd mens de fortalte om alt de hadde opplevd. Den ene snakket om sneglen. Den andre om skattejakten. Begge prøvde å snakke samtidig. Tobias lo. «Vent litt.» «Én om gangen.» Barna lo sammen med ham. Da de kom tilbake til barnehagen, var barna slitne på den gode måten. De siste timene av dagen gikk rolig med tegning, lesestund og fri lek. Før Emma ble hentet, løp hun bort til Tobias. «Dette var den beste turdagen.» Tobias smilte. «Synes du?» Emma nikket bestemt. «Ja.» Hun ga ham en rask klem før hun løp tilbake til moren sin. Tobias ble stående og se etter henne. Ingrid kom bort ved siden av ham. «Du begynner å bli en viktig voksen for mange av barna.» sa hun rolig. Tobias kjente en varm følelse spre seg i brystet. Han så ut over avdelingen, der latteren fortsatt fylte rommet. «Det er kanskje det fineste komplimentet jeg kunne fått.». Noen dager i barnehagen var rolige. Andre ble helt annerledes enn planlagt. Denne torsdagen startet som alle andre. Barna kom inn med røde kinn etter den kjølige morgenluften, og garderoben var fylt av latter og ivrige fortellinger om alt de hadde opplevd siden dagen før. Tobias tok imot barna ved døren. «God morgen, Emma.» «God morgen!» Hun smilte som alltid. Like bak henne kom Noah inn sammen med faren sin. Gutten holdt hardt rundt beinet til faren og sa ingenting. Faren så litt oppgitt ut. «Han har vært litt lei seg hele morgenen.» Tobias satte seg rolig på huk. «God morgen, Noah.» Gutten svarte ikke. Han gjemte ansiktet mot jakken til faren. «Det er helt greit,» sa Tobias med en rolig stemme. «Du trenger ikke si noe med en gang.» Noah kikket forsiktig opp. Tobias smilte. «Vi kan bare stå her litt.» Faren pustet lettet ut. «Takk.» Etter noen minutter slapp Noah taket i farens bukse. Tobias rakte forsiktig frem hånden. «Har du lyst til å bli med og se om togbanen fortsatt står?» Noah nikket nesten umerkelig. Sammen gikk de inn på avdelingen. Litt senere på formiddagen oppsto det en konflikt ved byggeklossene. To gutter sto ansikt til ansikt. «Den er min!» «Nei, jeg hadde den først!» Stemningen ble raskt høylytt. Tobias gikk rolig bort. Han satte seg på huk mellom dem. «Stopp litt.» Begge guttene så på ham. «Jeg hører at dere begge har lyst på den samme klossen.» De nikket. «Da må vi finne en løsning.» Den ene gutten så ned. «Jeg ble sint.» «Det skjønner jeg.» Tobias svarte rolig. «Det er lov å bli sint.» Han gjorde en liten pause. «Men vi må finne en løsning uten å dytte eller rope.» Guttene ble stille. «Har dere noen forslag?» Den ene tenkte seg om. «Vi kan bygge sammen.» Den andre smilte forsiktig. «Ja.» «Da blir slottet større.» Tobias smilte. «Det synes jeg var en veldig god idé.» Noen minutter senere satt begge to på gulvet igjen og bygde videre sammen. Fra den andre siden av rommet hadde Ingrid fulgt situasjonen. Da barna var opptatt med leken igjen, kom hun bort til Tobias. «Du gjorde noe viktig der.» Tobias så spørrende på henne. «Hva tenker du på?» «Du løste ikke konflikten for dem.» Hun smilte. «Du hjalp dem til å finne løsningen selv.» Tobias nikket. «Det var det vi lærte så mye om under studiet.» «Og nå

gjør du det helt naturlig.» sa Ingrid. Etter lunsj begynte regnet å tromme mot vinduene. Planen hadde vært å være ute hele ettermiddagen, men den måtte endres. «Hva gjør vi nå?» spurte Emma. Tobias smilte. «Da finner vi på noe inne.» Han gikk bort til lageret og hentet tepper, puter og store pappesker. Barna så nysgjerrig på ham. «Hva skal vi gjøre?» «Det får dere være med og bestemme.» Snart var hele avdelingen i gang. Noen bygde en hytte. Andre laget en tunnel. En gruppe barn gjorde pappeskene om til et stort skip. Emma satte en stol foran. «Dette er kapteinens plass.» Noah, som hadde vært stille hele morgenen, kom bort med et stort smil. «Kan jeg være styrmann?» «Ja!» svarte Emma uten å nøle. Tobias ble stående litt i bakgrunnen og se på. Barna trengte ham ikke hele tiden. De hadde funnet hverandre. Og kanskje var det nettopp det som var målet. Da den siste forelderen hadde hentet barnet sitt, gikk Tobias inn på personalrommet. Han sank ned i stolen og pustet ut. William kom inn noen minutter senere. «Du ser sliten ut.» Tobias smilte. «Det er jeg også.» «Men på en god måte.» William satte seg ved siden av ham. «Hvordan har dagen vært?» Tobias fortalte om Noah, konflikten ved byggeklossene og skipet som hadde vokst frem av tepper og pappesker. William lyttet med et smil. «Det høres ut som en helt vanlig dag.» Tobias lo. «Ja.» Han lente seg tilbake. «Og jeg begynner å forstå at det er nettopp de vanlige dagene som lærer oss mest.» William nikket. «Både barna.» Han smilte varmt. «Og oss voksne.» Høsten hadde så vidt begynt å sette sitt preg på trærne rundt barnehagen. Det var gått noen måneder siden Tobias og William hadde begynt i jobb. Hverdagen hadde funnet en god rytme, og dagene var fylt av lek, undring, latter og små øyeblikk som gjorde inntrykk. En mandag morgen kom Ingrid bort til Tobias. «Har du tid til en prat etter lunsj?» Tobias så opp. «Ja, selvfølgelig.» «Flott.» Hun smilte. «Da tar vi en liten medarbeidersamtale. Tobias nikket, men kjente samtidig at magen strammet seg litt. Selv om han visste at det ikke var noe å være redd for, var det første gang han skulle ha en slik samtale som fast ansatt. Etter at barna hadde sovet og de andre ansatte hadde tatt over avdelingen en liten stund, gikk Tobias inn på kontoret til Ingrid. Hun hadde satt frem to kopper kaffe. «Sett deg.» Tobias satte seg i stolen overfor henne. «Hvordan har de første månedene vært?» spurte hun. Han tenkte seg om. «Lærerike.» «Og veldig fine.» «Jeg føler at jeg utvikler meg hver eneste dag.» Ingrid nikket. «Det er akkurat det inntrykket jeg også har.» Hun åpnet notatblokken sin. «Jeg har snakket med flere av kollegene dine.» Tobias kjente hjertet slå litt raskere. «Alle trekker frem det samme.» Hun smilte. «Du møter både barn, foreldre og ansatte med ro.» «Du lytter før du svarer.» «Og du skaper trygghet rundt deg.» Tobias ble stille. «Det betyr veldig mye å høre.» Ingrid bladde videre. «Det er én situasjon jeg har tenkt spesielt på.» Tobias så spørrende på henne. «Husker du Noah?» Han nikket. «Ja.» «Den første tiden syntes han leveringene om morgenen var vanskelige.» «Nå løper han inn døren.» Hun smilte. «Og det første han gjør, er å se etter deg.» Tobias kjente en varm følelse spre seg i brystet. «Det hadde jeg faktisk ikke tenkt over.» «Det har jeg.» sa Ingrid. «Du har vært en viktig del av den tryggheten han har fått.» Hun lukket notatblokken. «Er det noe du selv ønsker å bli bedre på?» Tobias tenkte lenge. «Jeg vil bli tryggere på å lede større samlinger.» «Og jeg ønsker å bli enda flinkere til foreldresamarbeid.» Ingrid smilte anerkjennende. «Det er gode mål.» «Og vet du hva som er fint?» «Hva da?» «Du er bevisst på at du fortsatt har mye å lære.» Hun lente seg litt frem. «Det er ofte de menneskene som utvikler seg mest.» Da samtalen var over, gikk

Tobias ut på avdelingen igjen. Emma satt ved tegnebordet. «Der er du!» Hun holdt opp en tegning.«Jeg lagde denne mens du var borte.» Tobias satte seg ved siden av henne. «Den var kjempefin.» «Er det oss?» Emma nikket. «Ja.» På tegningen sto de hånd i hånd foran barnehagen. Over dem skinte en stor gul sol. Tobias smilte. «Tusen takk.» «Jeg skal ta godt vare på den.» Da arbeidsdagen var over, møttes Tobias og William på parkeringsplassen. William låste bilen og så bort på ham. «Hvordan gikk medarbeidersamtalen?» Tobias smilte. «Den gikk veldig bra.» «Så bra.» William åpnet bildøren for ham. «Hva snakket dere om?» Tobias fortalte om samtalen med Ingrid, om Noah og om tilbakemeldingene han hadde fått. William lyttet hele veien. Da Tobias var ferdig, smilte han. «Vet du hva?» «Hva da?» «Det overrasker meg ikke.» Tobias lo. «Det har du sagt før.» William nikket. «Ja.» «Fordi det er sant.» Han la hånden rolig over Tobias sin før han startet bilen. «Jeg visste allerede den dagen vi møttes på studiet at du hadde noe helt spesielt.» Tobias så på ham og smilte varmt. «Og jeg er glad for at du var der den dagen.» William møtte blikket hans. «Det er jeg også.» Bilen rullet rolig ut fra parkeringsplassen, mens ettermiddagssolen lyste opp veien foran dem. For hver dag som gikk, ble Tobias tryggere i rollen som barnehagelærer – og enda sikrere på at han hadde funnet yrket han ønsket å bruke livet sitt på. September nærmet seg slutten. Trærne rundt barnehagen hadde begynt å skifte farge, og uteområdet var dekket av gule, røde og oransje blader. Barna løp gjennom løvhaugene med latter som fylte hele uteplassen. Denne dagen var annerledes. Barnehagen skulle arrangere høstfest. Foreldre, søsken og besteforeldre var invitert, og hele personalet hadde brukt flere dager på å forberede arrangementet. Da Tobias kom på jobb om morgenen, var Ingrid allerede i gang med å henge opp høstpynt. «God morgen.» «God morgen,» svarte Tobias. «Det blir litt av en dag.» Ingrid smilte. «Ja.» «Barna har gledet seg lenge.» På avdelingen var forventningene store. Emma kom løpende bort. «Tobias!» «Vet du hva?» «Hva da?» spurte han. «Mamma og pappa kommer begge to i dag.» Hun smilte fra øre til øre. «Og bestemor også.» «Så hyggelig.» «Jeg skal vise dem alt.» «Det gleder jeg meg til,» svarte Tobias. Barna brukte formiddagen på de siste forberedelsene. Noen bakte grove rundstykker sammen med en av de ansatte. Andre lagde små borddekorasjoner av kongler, blader og kastanjer de hadde funnet på tur. Tobias satt ved formingsbordet sammen med en liten gruppe barn. «Hva lager du?» spurte han Noah. Gutten holdt opp en liten figur laget av blader.«Et pinnsvin.» Tobias studerte den. «Det var en god idé.» Noah smilte stolt. «Jeg fant bladene selv.» «Det ser jeg.»Litt før klokken fire begynte de første familiene å komme. Barna løp dem i møte med store smil. «Kom!» «Jeg må vise deg tegningen min!» «Se hvor vi skal sitte!» Hele barnehagen var fylt av liv. William kom inn sammen med barna fra sin avdeling. Han fikk øye på Tobias på den andre siden av rommet. De sendte hverandre et lite smil før de fortsatte å hjelpe barna. Etter en stund ønsket Ingrid alle velkommen. «Så hyggelig at dere kunne komme.» Hun fortalte kort om høstens arbeid før hun ga ordet videre til Tobias. Han reiste seg rolig. «Velkommen.» Han så utover rommet. Foreldrene satt rundt små bord sammen med barna sine. «De siste ukene har barna vært med på å planlegge denne ettermiddagen.» «De har samlet blader, kongler og kastanjer.» «De har laget pynt.» «Og de har gledet seg til å vise dere alt de har gjort.» Han smilte. «I dag håper vi at dere får oppleve litt av hverdagen deres her hos oss.» Det ble stille et øyeblikk. Så begynte

foreldrene å klappe. Etterpå gikk alle rundt mellom aktivitetene. Noen familier bakte pinnebrød ute på bålplassen. Andre prøvde naturstien barna hadde vært med på å lage. Tobias gikk mellom gruppene og svarte på spørsmål, småpratet med foreldrene og hjalp barna når de trengte det. «Tobias!» Emma tok hånden hans. «Kom.» Hun dro ham bort til naturstien. «Denne posten fant jeg på.» Hun pekte stolt på et lite skilt. **Finn tre forskjellige blader.** «Den var kjempefin,» sa Tobias. Emma smilte. «Jeg visste du kom til å like den.»Da solen begynte å gå ned, samlet alle seg ute på lekeplassen. Barna sang to sanger de hadde øvd på de siste ukene. Foreldrene sang forsiktig med. Noen filmet. Andre bare smilte. Tobias ble stående litt bakerst sammen med William. «Se på dem,» hvisket William. Tobias fulgte blikket hans. Barna sang av full hals. Noen traff tonene. Andre gjorde det ikke. Men ingen brydde seg. De sang med hele hjertet. «Det er slike øyeblikk som gjør dette yrket så spesielt,» sa Tobias lavt. William nikket. «Ja.» «Ingen dag er lik.» «Og heldigvis for det.» Da de siste familiene hadde gått hjem, begynte personalet å rydde. Ingrid så rundt på de ansatte med et fornøyd smil. «Tusen takk.» «Dette ble en veldig fin ettermiddag.» Hun så bort på Tobias og William. «Og dere gjorde en fantastisk jobb.» Tobias møtte blikket til William. Begge smilte. De var slitne. Men det var den gode typen sliten. Den som kom etter en dag fylt med samarbeid, varme møter og ekte arbeidsglede. Da de gikk ut til bilen senere den kvelden, tok Tobias hånden til William. «Vet du hva?» William så på ham. «Hva da?» Tobias smilte. «Jeg gleder meg allerede til neste høstfest.» William lo. «Da tror jeg du har funnet drømmejobben din.» Tobias klemte hånden hans litt. «Ja.» «Det tror jeg også.» Hverdagen hadde funnet sin rytme. Ukene gikk, og Tobias begynte å kjenne både barna, foreldrene og kollegene enda bedre. Han trengte ikke lenger å tenke over de små rutinene. De kom naturlig. Denne ettermiddagen satt personalet samlet på personalrommet etter at det siste barnet var hentet. Ingrid gikk gjennom planen for neste uke. «Mandag skal vi ha planleggingsmøte.» Hun bladde videre i kalenderen. «Tirsdag kommer helsesykepleieren.» «Onsdag blir det turdag.» Alle noterte. Da møtet var ferdig, begynte de ansatte å pakke sammen. Idet Tobias tok opp telefonen fra sekken, oppdaget han at han hadde et ubesvart anrop. Nummeret var ukjent. «Alt i orden?» spurte Ingrid. Tobias så opp. «Ja.» «Jeg fikk bare et ubesvart anrop.» «Da ringer de sikkert tilbake.» Hun smilte. «Ha en fin kveld.» Utenfor sto William allerede og ventet ved bilen. «Klar?» spurte han. «Ja.» Tobias satte seg inn og festet bilbeltet. På vei hjem begynte telefonen å ringe igjen. Det var det samme nummeret. «Hei, det er Tobias.» «Hei.» Stemmen i den andre enden var vennlig. «Jeg heter Anne og ringer fra Solsiden barnehage.» Tobias så raskt bort på William. «Ja?» «Vi har hørt mye positivt om deg gjennom praksis og fra kolleger.» «Vi lurer på om du kunne tenke deg å komme til en prat om en pedagogisk leder-stilling som snart blir ledig.» Tobias ble helt stille. «Pedagogisk leder?» «Ja.» «Vi ønsker å komme i kontakt med aktuelle kandidater før stillingen lyses ut.» «Du trenger selvfølgelig ikke svare nå.» «Tenk på det.» «Så kan du ringe meg i løpet av neste uke.» «Det skal jeg gjøre.» «Tusen takk.» Samtalen ble avsluttet. William svingte inn på en parkeringsplass ved en liten park. Han slo av motoren og så bort på Tobias. «Hva handlet det om?» Tobias satt fortsatt med telefonen i hånden. «Jeg vet nesten ikke hva jeg skal si.» Han fortalte rolig om telefonsamtalen. William lyttet uten å avbryte. Da Tobias var ferdig, smilte han. «Gratulerer.» Tobias så overrasket på ham. «Men jeg har jo ikke fått

jobben.» «Nei.» William ristet på hodet. «Men noen har allerede lagt merke til arbeidet ditt.» «Det er noe å være stolt av.» Tobias lente hodet mot nakkestøtten. «Jeg hadde aldri trodd at noe sånt skulle skje allerede.» William smilte. «Jeg er faktisk ikke overrasket.» Tobias begynte å le. «Du sier alltid det.» «Ja.» William lo. «Og jeg kommer sikkert til å fortsette med det.» De gikk en liten tur gjennom parken før de kjørte videre hjem. Løvet knaste under skoene, og den kjølige høstluften fikk Tobias til å trekke jakken tettere rundt seg. «Hva tenker du?» spurte William. Tobias svarte ikke med en gang. «Jeg trives veldig godt der jeg er.» Han så utover den stille innsjøen. «Jeg har ingen planer om å slutte.» William nikket. «Da vet du kanskje allerede svaret.» Tobias smilte. «Kanskje.» «Men det var fint å høre at noen tror jeg kan klare en sånn jobb en dag.» William la armen rundt skuldrene hans. «En dag?» Han smilte varmt. «Jeg tror du kommer til å bli en fantastisk pedagogisk leder.» Tobias lente hodet mot skulderen hans. «Ikke helt ennå.» «Først vil jeg lære.» «Bli trygg.» «Vokse i rollen.» William nikket. «Det er akkurat derfor du kommer til å lykkes.» De ble stående en stund og se utover vannet. Høsten hadde farget trærne rundt dem i varme nyanser av gull og rødt. Tobias kjente en ro i kroppen. Han hadde ingen hast med å komme videre. Han var akkurat der han ønsket å være. Og det føltes som den beste starten han kunne få på livet som barnehagelærer. Regnet trommet svakt mot vinduene da Tobias låste opp døren til leiligheten. Det hadde vært en lang arbeidsdag, men den gode typen. Den som gjorde kroppen litt sliten, samtidig som hodet var fylt av små øyeblikk han ikke klarte å slutte å tenke på. William kom inn like bak ham. «Jeg setter på kaffen,» sa han. «Det høres perfekt ut,» svarte Tobias. Han hengte fra seg jakken og gikk bort til stuevinduet. Ute glitret gatelyktene i de våte gatene. Noen minutter senere satt de i sofaen med hver sin varme kaffekopp. «Hvordan gikk det på Solstrålen i dag?» spurte Tobias. William smilte. «Veldig fint.» «Vi hadde formingsaktivitet.» «En av guttene bestemte seg for at hele bordet skulle bli en dinosaurpark.» Tobias lo. «Hvordan gikk det?» «Mye maling.» William ristet lattermildt på hodet. «Veldig mye maling.» «Men barna var stolte.» «Da var det verdt det.» sa Tobias. William nikket. «Absolutt.» «Og du?» spurte William. «Hvordan var dagen din?» Tobias lente seg tilbake. «Vi hadde lesestund etter lunsj.» Han smilte. «Jeg hadde planlagt å lese én bok.» «Men barna ville høre tre.» William lo. «Da ble det tre.» «Ja.» «Og hver gang jeg prøvde å avslutte, kom det et nytt: "En til!"» William så på ham med et varmt smil. «Det må jo bety at de liker å høre deg lese.» Tobias trakk litt på skuldrene. «Kanskje.» «Eller kanskje de bare liker historiene.» «Jeg tror det er begge deler.» sa William. Telefonen til Tobias vibrerte på sofabordet. Han tok den opp. En ny e-post hadde kommet inn. Avsenderen var styreren i barnehagen. «Hva er det?» spurte William. Tobias åpnet meldingen. Et lite smil bredte seg over ansiktet hans. «Vi har fått tilbud om et kurs.» «Kurs?» «Ja.» «Om barns språkutvikling og tidlig kommunikasjon.» William lente seg litt nærmere. «Det høres interessant ut.» «Veldig.» Tobias fortsatte å lese. «Barnehagen ønsker at alle pedagogene skal delta.» William smilte. «Da lærer vi noe nytt igjen.» Tobias la fra seg telefonen. «Det liker jeg.» «Jeg tror faktisk det er noe av det fineste med dette yrket.» William så spørrende på ham. «At man aldri blir ferdig utlært.» William nikket. «Hver dag lærer vi noe nytt.» «Av barna.» «Av kollegene.» «Og av hverandre.» De ble sittende en stund og snakke om alt de ønsket å lære de neste årene. Om videreutdanning. Om nye arbeidsmetoder. Om hvordan de kunne bli enda

tryggere barnehagelærere. «Har du tenkt på noe?» spurte William. Tobias smilte. «Jeg har lyst til å lære mer om hvordan vi kan støtte barn som synes det er vanskelig å sette ord på følelsene sine.» William nikket. «Det passer deg.» «Du er flink til å møte barna der de er.» Tobias så bort på ham. «Og du?» William tenkte seg om. «Jeg har lyst til å lære mer om ledelse.» «Ikke fordi jeg vil bli leder med en gang.» Han smilte. «Men fordi gode ledere betyr mye for både barna og de ansatte.» Tobias nikket. «Det tror jeg du kommer til å bli en dag.» William lo. «Kanskje.» Kvelden nærmet seg. Tobias reiste seg og gikk bort til bokhyllen. Der sto vitnemålet deres innrammet side om side. Han smilte for seg selv. For bare noen måneder siden hadde de vært studenter. Nå var de i gang med å skape sin egen hverdag som barnehagelærere. Han kjente William stille seg ved siden av ham. «Angrer du?» spurte William lavt. Tobias så bort på ham. «På hva?» «At du valgte denne veien.» Tobias svarte uten å tenke seg om. «Ikke ett eneste sekund.» William smilte. «Det gjør ikke jeg heller.» De ble stående ved siden av hverandre og se på vitnemålene. De var ikke lenger bare et bevis på noe de hadde fullført. De var starten på alt det som fortsatt lå foran dem. En uke senere møttes alle de pedagogiske lederne og barnehagelærerne fra kommunen på et kurs om barns språkutvikling og kommunikasjon. Tobias og William kom inn i konferansesalen sammen. Rundt dem satt ansatte fra mange forskjellige barnehager, og summingen av stemmer fylte rommet. «Det er flere her enn jeg hadde trodd,» sa Tobias idet de fant plassene sine. William så seg rundt. «Ja. Det viser vel hvor viktig temaet er.» Tobias nikket. «Og hvor mye vi fortsatt har å lære.» Kursholderen ønsket alle velkommen. «I dag skal vi snakke om hvordan språk utvikles gjennom lek, relasjoner og hverdagslige situasjoner.» Hun smilte mot forsamlingen. «Barn lærer ikke bare når vi setter oss ned med en bok.» «De lærer når vi lytter.» «Når vi undrer oss sammen med dem.» «Og når vi gir dem tid til å uttrykke seg.» Tobias skrev ivrig i notatboken. Flere av eksemplene minnet ham om situasjoner han allerede hadde opplevd i barnehagen. Han tenkte på Emma. På Noah. På alle de små samtalene ute i sandkassen og på tur. Etter den første forelesningen var det pause. William hentet to kopper kaffe og satte seg ved siden av Tobias. «Du skriver mye.» sa han med et smil. Tobias lo. «Jeg vil ikke glemme noe.» William tok en slurk av kaffen. «Hva gjorde størst inntrykk på deg?» Tobias tenkte seg om. «At språkutvikling handler om mye mer enn ord.» «Ja?» «Kursholderen sa at barn trenger voksne som virkelig lytter.» Han smilte. «Det traff meg.» William nikket. «Meg også.» Etter pausen ble deltakerne delt inn i mindre grupper. Tobias og William kom på forskjellige grupper. Tobias satte seg sammen med fire andre barnehagelærere. En av dem smilte mot ham. «Jeg heter Silje.» «Jeg jobber på Solsiden barnehage.» «Hyggelig,» svarte Tobias. «Jeg heter Tobias.» Samtalen gikk raskt i gang. Alle fortalte om erfaringer fra egne barnehager. Om barn som trengte litt ekstra støtte. Om gode opplevelser. Og om situasjoner de hadde lært mye av. Tobias fortalte om Noah og hvordan den første tiden i barnehagen hadde vært. Silje lyttet oppmerksomt. «Det høres ut som om du møtte ham med mye tålmodighet.» Tobias smilte. «Jeg prøvde i hvert fall.» «Det gjorde en forskjell,» svarte hun. Da kursdagen var over, møttes Tobias og William utenfor konferansesalen. «Hvordan var gruppen din?» spurte William. «Veldig inspirerende.» «Din?» William smilte. «Jeg fikk mange nye ideer til hvordan vi kan arbeide med språk gjennom rollelek.» De begynte å gå mot bilen. «Vet du hva jeg liker med slike dager?» spurte

Tobias.William så bort på ham. «Hva da?» «At jeg kommer tilbake til barnehagen med ny motivasjon.» William nikket. «Det gjør jeg også.» Han smilte. «Og så gleder jeg meg til å prøve ut noe av det vi har lært allerede i morgen.» Tobias lo. «Du klarer aldri å vente.» «Nei.» William trakk på skuldrene.«Når noe virker spennende, får jeg lyst til å prøve det med en gang.» «Det er en av grunnene til at du er så flink med barna.» William smilte beskjedent. «Takk.» På vei hjem snakket de om ideene de hadde fått. Om hvordan små endringer kunne gjøre en stor forskjell i barnas hverdag. Da de kjørte inn i oppkjørselen hjemme, slo Tobias av bilmotoren og ble sittende et øyeblikk. «Jeg trodde studiene var over da vi fikk vitnemålet.» sa han. William så på ham. «Men?» Tobias smilte. «Nå skjønner jeg at læringen egentlig bare har begynt.» William nikket rolig. «Og det tror jeg er noe av det fineste med yrket vårt.» De steg ut av bilen sammen. Kvelden var stille, og den kjølige høstluften minnet dem om at en ny arbeidsdag ventet neste morgen – med nye barn, nye opplevelser og nye muligheter til å lære. Det hadde regnet hele natten. Da Tobias kom til barnehagen neste morgen, lå små vanndammer spredt utover uteområdet. Luften var frisk, og de første høstbladene virvlet rundt i vinden. Han låste seg inn og ble møtt av lukten av nytraktet kaffe. «God morgen.» Ingrid sto allerede på personalrommet. «God morgen.» Tobias smilte. «Klar for en ny dag?» «Alltid.» Ingrid lo. «Det er godt å høre.» Barna kom inn én etter én. Mange hadde med seg regntøy og støvler, klare for en dag ute. Emma kom inn med et stort smil. «Vi kan hoppe i vanndammer!» Tobias lo. «Det kan vi.» «Så lenge vi har på regnklær.» «Det har jeg!» Hun pekte stolt på de gule støvlene sine. Litt senere oppdaget Tobias at Noah sto alene ved garderoben. Han så ned i gulvet. «Hei, Noah.» Gutten svarte ikke. Tobias gikk rolig bort. «Er det noe som er vanskelig?» Noah pekte forsiktig mot føttene sine. Den ene støvelen hadde fått en lang sprekk. «Den lekker.» sa han lavt. «Pappa sa vi må kjøpe nye.» Tobias satte seg på huk. «Da får vi gjøre det beste ut av dagen.» Han smilte. «Vi finner et ekstra par som du kan låne.» Noah så forsiktig opp. «Finnes det?» «Ja.» «Det gjør det.» Sammen fant de et par støvler som passet. Noah tok dem på og trampet forsiktig i gulvet. «De passer!» Tobias smilte. «Så bra.» Noah så opp på ham. «Takk.» Det var bare ett ord. Men Tobias hørte hvor mye det betydde. Senere på dagen gikk hele avdelingen ut. Regnet hadde stoppet, men vanndammene lå fortsatt over hele lekeplassen. «Kan vi hoppe?» ropte Emma. «Ja,» svarte Tobias. «Men husk å passe på hverandre.» Barna løp av gårde. Noah hoppet først litt forsiktig. Deretter landet han midt i den største vanndammen. Vannet sprutet til alle kanter. Han lo så høyt at flere av de andre barna begynte å le sammen med ham. Tobias ble stående og se. Bare noen timer tidligere hadde gutten vært lei seg. Nå strålte han av glede. Etter uteleken kom Noah bort. Han holdt hånden opp mot Tobias. «Se.» Støvlene var fortsatt tørre inni. «Ingen våte sokker.» Tobias smilte. «Det var bra vi fant et par som passet.» Noah nikket. «Jeg skal levere dem tilbake etterpå.» «Det vet jeg.» Da arbeidsdagen nærmet seg slutten, kom Noahs far for å hente ham. Noah løp bort. «Pappa!» «Jeg fikk låne støvler!» Faren så overrasket ut. «Så fint.» Han vendte seg mot Tobias. «Tusen takk.»«Det reddet dagen.» Tobias smilte. «Det var hyggelig å kunne hjelpe.» Faren nikket. «Noah snakker mye om deg hjemme.» «Han gleder seg til å komme hit hver morgen.» Tobias kjente at ordene gjorde inntrykk. «Det betyr mye å høre.» Etter at de hadde gått, ble Tobias stående ute et øyeblikk. William kom gående fra sin avdeling. «Er du klar?» spurte han.

Tobias nikket. «Ja.» De begynte å gå mot bilen. «Hvordan har dagen vært?» spurte William. Tobias smilte. «Vet du hva jeg har tenkt på?» «Nei.» «Noen ganger er det de aller minste handlingene som betyr mest.» William så spørrende på ham. Tobias fortalte om støvlene og Noah. William smilte varmt. «Du ga ham mer enn et par tørre støvler.» «Du ga ham muligheten til å være med de andre.» Tobias ble stille. Han hadde ikke tenkt på det på den måten. William la en hånd på skulderen hans. «Det er nettopp derfor du passer så godt i dette yrket.» Tobias smilte. Sammen gikk de videre mot bilen mens høstsolen brøt gjennom skyene og kastet et varmt lys over barnehagen. Noen dager var det de små øyeblikkene som satte de dypeste sporene. Oktober hadde kommet. Morgenen var kjølig, og et tynt lag med rim lå over gresset utenfor barnehagen. Tobias trakk jakken litt tettere rundt seg idet han gikk fra parkeringsplassen mot inngangen. Da han kom inn, merket han med én gang at noe var annerledes. Det var uvanlig stille på personalrommet. Ingrid satt med telefonen i hånden. Hun så opp da Tobias kom inn. «God morgen.» «God morgen.» Tobias tok av seg jakken. «Går det bra?» Ingrid nikket. «Ja, men vi har fått noen sykemeldinger.» Hun så ned på notatene sine. «To ansatte er syke i dag.» Tobias satte fra seg sekken. «Da blir vi færre.» «Ja.» Ingrid smilte likevel. «Men vi skal få det til.» Kort tid etter kom William inn. «Jeg hørte vi mangler folk i dag.» Ingrid nikket. «Vi må hjelpe hverandre litt ekstra.» «Selvfølgelig,» svarte William. «Si bare hva du trenger.» Barna kom som vanlig med store smil og fulle sekker. De merket ingenting til at bemanningen var mindre. For dem var dette en helt vanlig dag. Og det var akkurat slik personalet ønsket at den skulle være. Tobias tok imot barna i garderoben, mens Ingrid hjalp de minste med ytterklær. William gikk mellom avdelingene og hjalp der det var mest behov. Alle tok litt ekstra ansvar. Ingen klaget. Etter frokost samlet Ingrid personalet i noen minutter. «Vi må gjøre noen små endringer.» Hun pekte på dagsplanen. «Vi slår sammen uteaktivitetene i formiddag.» «Da blir vi flere voksne samlet.» Alle nikket. Planen var enkel. Men den gjorde hverdagen tryggere. Ute på lekeplassen var stemningen like god som alltid. Barna bygde sandslott, syklet og samlet høstblader. Emma kom løpende mot Tobias med en håndfull røde blader. «Se!» «Jeg fant de fineste.» Tobias tok imot ett av bladene. «Det var virkelig fint.» «Vet du hva vi kan gjøre med dem?» Emma ristet på hodet. «Vi kan presse dem og lage høstbilder.» Øynene hennes lyste opp. «Kan vi?» «Ja.» «Det synes jeg høres ut som en god idé.» Litt senere falt en liten gutt på sykkelen. Han begynte å gråte. Tobias var raskt borte hos ham. «Oi.» Han satte seg rolig på huk. «Det så vondt ut.» Gutten nikket mens tårene trillet. Tobias undersøkte kneet. Det var bare et lite skrubbsår. «Vi vasker det når vi kommer inn.» Gutten tørket tårene. «Er det veldig farlig?» «Nei.» Tobias smilte. «Men det kan svi litt.» Gutten tenkte seg om. «Da klarer jeg det.» Resten av dagen gikk i et høyt tempo. Alle de ansatte hjalp hverandre. Da noen trengte en hånd, var det alltid en kollega som stilte opp. Da et barn ville lese bok, satte en annen voksen seg ned. Da noen trengte hjelp i garderoben, kom en kollega med én gang. Tobias la merke til hvor godt personalet samarbeidet. Ingen spurte hvem som egentlig hadde ansvaret. De bare gjorde det som måtte gjøres. Da det siste barnet var hentet, sank Tobias ned i en stol på personalrommet. Han pustet dypt ut. «Det ble en travel dag.» William satte seg ved siden av ham. «Ja.» «Men det gikk jo veldig bra.» Ingrid kom bort med et smil. «Jeg vil takke dere begge.» Hun så først på William, så på Tobias. «Dere var

fleksible.» «Dere tok initiativ.» «Og dere bidro til at barna fikk en trygg og god dag, selv om vi var færre ansatte.» Tobias smilte beskjedent. «Vi gjorde bare det som var nødvendig.» Ingrid nikket. «Det er nettopp det gode kolleger gjør.» På vei hjem satt Tobias og så ut av bilvinduet. Trærne langs veien glødet i rødt, gult og oransje. «Hva tenker du på?» spurte William. Tobias smilte. «At jeg har lært noe i dag.» «Hva da?» «At en god barnehage ikke handler om én person.» Han så bort på William. «Den handler om mennesker som hjelper hverandre.» William nikket. «Akkurat som vi gjorde gjennom studiet.» Tobias smilte. «Ja.» «Og akkurat slik håper jeg at det alltid skal være.» Bilen fortsatte rolig gjennom den klare høstkvelden, mens de begge kjente på en stille stolthet over å være en del av et fellesskap der ingen sto alene. Det var blitt november. Mørket kom tidligere for hver dag, og da Tobias kom til barnehagen om morgenen, lyste vinduene varmt mot den kalde luften utenfor. Han hengte fra seg jakken og gikk inn på avdelingen. «God morgen!» ropte flere av barna nesten samtidig. Tobias lo. «God morgen.» «Så hyggelig å se dere igjen.» Emma kom løpende bort. «Vi har ventet på deg.» «Har dere det?» Hun nikket ivrig. «Noah ville vise deg noe.» Tobias så bort mot lesekroken. Noah satt ved et lite bord med et ark foran seg. Da han fikk øye på Tobias, smilte han. «Kom.» Tobias satte seg ved siden av ham. «Hva holder du på med?» Noah skjøv arket forsiktig frem. Det var en tegning av barnehagen. Rundt bygningen hadde han tegnet barna som lekte. Midt på arket sto en voksen med et stort smil. «Er det deg?» spurte Tobias. Noah nikket. «Ja.» «Du er alltid ute sammen med oss.» Tobias kjente en varm følelse spre seg i kroppen. «Tusen takk.» «Den var veldig fin.» Noah smilte sjenert. «Du kan få den.» «Er du sikker?» «Ja.» «Jeg lagde den til deg.» Tobias tok forsiktig imot tegningen.«Da skal jeg passe veldig godt på den.» Resten av formiddagen gikk med til lek og aktiviteter. Barna bygde en stor togbane som strakte seg gjennom nesten hele avdelingen. Emma hadde bestemt hvor stasjonen skulle være. Noah hadde ansvaret for broene. To andre barn bygde tunneler av store klosser. Tobias satte seg ned på gulvet sammen med dem. «Hvor skal toget kjøre?» Emma pekte ivrig. «Helt til fjellet.» «Og så gjennom skogen.» la Noah til. «Da blir det en lang tur.» Barna nikket. «Den lengste!» Etter lunsj satt Tobias ute på en benk mens barna lekte. Ingrid kom bort med hver sin kaffekopp. Hun rakte den ene til Tobias. «Hvordan går det?» spurte hun. Tobias smilte. «Veldig bra.» «Jeg føler meg mer og mer hjemme.» Ingrid nikket. «Det merkes.» Hun ble sittende noen sekunder før hun fortsatte. «Vet du hva jeg synes er den største styrken din?» Tobias så undrende på henne. «Nei.» «Du får barna til å føle at de har god tid.» Hun så utover lekeplassen. «Selv på travle dager.» Tobias ble stille. «Det har jeg aldri tenkt over.» «Det gjør de.»sa Ingrid. «Når et barn kommer bort til deg, stopper du opp.» «Du lytter.» «Du ser dem.» Hun smilte. «Det betyr mer enn du kanskje forstår.». Ordene fulgte Tobias resten av dagen. Han begynte å legge merke til de små øyeblikkene. Hvordan et barn tok hånden hans når de gikk på tur. Hvordan Emma alltid ville vise ham den nyeste tegningen sin. Hvordan Noah hadde begynt å møte ham med et smil hver morgen. Det var ikke store ting. Men kanskje var det nettopp de små tingene som bygget trygghet. Da arbeidsdagen var over, ventet William utenfor. «Hei.» Han smilte. «Hvordan har dagen vært?» Tobias holdt opp tegningen Noah hadde laget. William studerte den nøye. «Den var fin.» «Ja.» Tobias smilte. «Og vet du hva som er det fineste?» «Hva da?» «At han ville gi den til meg.» William så på

ham med et varmt blikk. «Da har du satt spor.» Tobias ristet forsiktig på hodet. «Jeg håper bare at jeg kan gi barna noe av den tryggheten de gir meg.» William la armen rundt skuldrene hans mens de gikk mot bilen. «Jeg tror dere gir hverandre akkurat det.» Tobias lente hodet lett mot skulderen hans. Noen ganger trengte man ikke store ord eller store hendelser. En enkel tegning. Et smil. En liten hånd som søkte din. Det kunne være nok til å minne ham på hvorfor han hadde valgt akkurat dette livet. November gikk mot slutten, og barnehagen begynte sakte å forandre seg. I vinduene hang barnas snøkrystaller av papir. På avdelingen sto en liten gran som barna selv hadde pyntet med figurer de hadde laget av papp, kongler og garn. Det luktet kanel fra kjøkkenet. «Nå begynner det virkelig å nærme seg jul,» sa Emma da hun kom inn på avdelingen. Hun stilte seg foran juletreet og studerte det nøye. «Det mangler noe.» Tobias satte seg ved siden av henne. «Hva tenker du på?» Emma pekte opp mot toppen. «En stjerne.» Tobias smilte. «Det har du helt rett i.» Senere samme formiddag samlet Tobias barna rundt formingsbordet. «I dag skal vi lage noe spesielt.» Han la frem gullpapir, saks, lim og glitter. «Hva da?» spurte Noah. «En stjerne.» «Til juletreet.» Barna jublet. Alle fikk lage sin egen stjerne. Noen ble store. Andre ble små. Noen fikk masse glitter. Andre ville ha dem helt enkle. «Det finnes ingen fasit,» sa Tobias. «Alle stjernene blir fine fordi de er forskjellige.» Barna fortsatte konsentrert. Ingen sammenlignet. De hjalp hverandre når noen trengte det.Da stjernene var ferdige, samlet de seg rundt juletreet. «Hvem skal få henge opp den øverste?» spurte Emma. Flere barn rakte opp hånden. Tobias så rundt på gruppen. «Hva om vi gjør det sammen?» Barna nikket. Han løftet Emma opp, mens Noah hjalp til med å holde stjernen. Forsiktig satte de den på toppen av treet. «Der!» ropte Emma. Alle barna klappet. Tobias tok et skritt tilbake. «Hva synes dere?» «Perfekt!» svarte flere i kor. Etter lunsj satte Tobias seg i lesekroken. «Har dere lyst på en julefortelling?» Barna samlet seg raskt rundt ham. Emma fant den mykeste puten. Noah satte seg helt inntil bokhyllen. Tobias åpnet boken og begynte å lese. Rommet ble stille. Barna fulgte spent med. Noen lo. Andre stilte spørsmål underveis. Da historien var ferdig, ble det stille noen sekunder. «Kan du lese den en gang til?» spurte en liten jente. Tobias lo. «Ikke i dag.» «Men vi kan lese den igjen i morgen.» Hun smilte fornøyd. «Det er greit.» Da barna var ute og lekte senere på ettermiddagen, kom Ingrid bort til Tobias. «Har du et øyeblikk?» «Ja.» Hun så bort mot juletreet. «Jeg la merke til noe i dag.» «Hva da?» «Du lot barna finne løsningene selv.» Hun smilte. «Stjernen kom ikke opp fordi du gjorde det.» «Den kom opp fordi barna samarbeidet.» Tobias så bort på treet gjennom vinduet. «Det var egentlig deres idé.» «Nettopp.» sa Ingrid. «Du er flink til å gi barna eierskap til det de gjør.» Hun la hendene i jakkelommene. «Det gjør dem stolte.» Da arbeidsdagen var over, møtte Tobias William på parkeringsplassen. «Hvordan har dagen vært?» spurte William. Tobias smilte. «Veldig fin.» Han fortalte om stjernen, julefortellingen og hvordan barna hadde samarbeidet. William lyttet hele veien. «Det høres ut som en dag barna kommer til å huske.» «Kanskje.» Tobias så opp mot den mørke kveldshimmelen. «Men jeg tror faktisk det er jeg som kommer til å huske den best.» William smilte varmt. «Det er ofte sånn.» De satte seg inn i bilen. Mens de kjørte hjem gjennom gater pyntet med julelys, tenkte Tobias på hvor mye livet hadde forandret seg det siste året. For ikke lenge siden hadde han sittet på skolebenken og drømt om å bli barnehagelærer. Nå fikk han være en liten del av barnas hverdag – og skape

minner sammen med dem, én dag om gangen. Desember hadde lagt et tynt lag med snø over barnehagen. Da Tobias kom på jobb denne morgenen, lyste stjerner og adventslys i alle vinduene. Det luktet nybakte lussekatter fra kjøkkenet, og en stille julemusikk fylte rommet. Emma kom løpende mot ham med et hvitt bånd i hånden. «Tobias!» «Kan du hjelpe meg?» Han satte seg på huk. «Selvfølgelig.» «Hva trenger du hjelp til?» Hun holdt frem båndet. «Det skal være rundt livet.» Tobias knyttet det forsiktig. «Sånn.» Emma snurret rundt. «Nå ser jeg ut som Lucia.» Tobias smilte. «Ja, det gjør du.» På nabobenken satt Noah og prøvde å få stjernegutthatten til å sitte riktig. Den gled stadig ned over øynene hans. Tobias satte seg ved siden av ham. «Den vil visst ikke samarbeide.» Noah lo. «Nei.» Tobias justerte strikken litt. «Prøv nå.» Noah tok hatten på igjen. Denne gangen satt den perfekt. «Den virker!» «Det gjør den.» Noah smilte bredt. «Takk.» Barna samlet seg i en lang rekke ute i gangen. Noen holdt batterilys. Andre hadde små stjerner i hendene. Alle hvisket spent til hverandre. «Er dere klare?» spurte Ingrid. Barna nikket. Lyset i rommet ble dempet. Døren åpnet seg sakte. Med rolige skritt begynte Lucia-toget å gå gjennom barnehagen. Den kjente melodien fylte gangene. Foreldre og ansatte sto langs veggene og så på. Noen smilte. Andre tørket diskret en tåre. Tobias gikk bakerst sammen med de yngste barna. En liten jente tok hånden hans. «Jeg er litt nervøs.» hvisket hun. Han smilte rolig. «Det er helt greit.» «Vi går sammen.» Hun klemte hånden hans litt hardere. «Da tør jeg.» Sammen fulgte de resten av toget. Etter sangen samlet alle seg i fellesrommet. Foreldrene klappet lenge. Barna smilte stolt. Emma løp rett bort til Tobias. «Så du meg?» «Ja.» «Du sang kjempefint.» Emma smilte. «Jeg øvde hjemme.» «Det kunne jeg høre.» Etterpå serverte personalet lussekatter, pepperkaker og varm saft. Foreldrene ble sittende og prate med de ansatte. Noahs far kom bort til Tobias. «Jeg ville bare si takk.» Tobias så på ham. «For hva?» «Noah gleder seg til å komme hit hver morgen.» Han smilte. «Han snakker om deg nesten hver eneste kveld.» Tobias kjente at ordene traff ham. «Det betyr veldig mye å høre.» Noahs far nikket. «Vi merker hvor trygg han har blitt.» «Takk for alt du gjør.» Da de siste familiene hadde gått hjem, ble personalet sittende igjen rundt bordet med en kopp kaffe. Stemningen var rolig. Alle var slitne, men fornøyde. Ingrid så rundt på kollegene sine. «Dette ble en veldig fin Luciafeiring.» Flere nikket. Hun vendte seg mot Tobias. «Du gjorde en viktig jobb i dag.» «Du var til stede for barna som trengte litt ekstra støtte.» Tobias smilte beskjedent. «Det føltes naturlig.» «Det er nettopp derfor du gjør det så godt,» svarte Ingrid. Da Tobias og William kjørte hjem senere den ettermiddagen, lå snøen som et hvitt teppe over byen. Julelysene lyste i vinduene, og gatene var fulle av mennesker som var i gang med de siste forberedelsene før jul. William kastet et blikk bort på Tobias. «Du ser fornøyd ut.» Tobias smilte. «Det er jeg.» «I dag var en sånn dag som minner meg på hvorfor jeg valgte dette yrket.» William tok hånden hans et øyeblikk mens bilen sto stille ved et rødt lys. «Og det kommer til å bli mange flere slike dager.» Tobias så ut gjennom vinduet, der snøfnuggene dalte stille ned. Han håpet William hadde rett. Ikke fordi hver dag ville bli enkel. Men fordi hver dag ga en ny mulighet til å gjøre en liten forskjell i et barns liv. Den siste arbeidsdagen før juleferien var kommet. Hele barnehagen var fylt av en rolig forventning. På avdelingene sto små julepyntede bord, og fra kjøkkenet luktet det nybakt julebrød. Barna visste at ferien nærmet seg, og praten handlet om juletrær, gaver og hvem de skulle feire

sammen med. Tobias hang fra seg jakken og ble møtt av et kor av glade stemmer. «God morgen!» Han smilte. «God morgen, alle sammen.» Emma kom bort med en liten papirpose i hendene. «Denne er til deg.» Tobias tok imot den. «Til meg?» Hun nikket. «Men du får ikke åpne den før du kommer hjem.»Han lo. «Da skal jeg vente.» «Lover du?» «Jeg lover.» Emma smilte fornøyd før hun løp videre. Formiddagen gikk med til rolige juleaktiviteter. Noen av barna satt og tegnet. Andre bygde med klosser. Flere samlet seg rundt Tobias da han tok frem en stor bildebok med julefortellinger. «Kan vi lese?» spurte Noah. «Selvfølgelig.» Barna fant plassene sine på putene. Tobias åpnet boken og begynte å lese. Innimellom stoppet han opp. «Hva tror dere skjer nå?» Barna rakte ivrig opp hendene. Alle ville være med. Historien ble nesten like mye deres som bokens. Etter lunsj var det tid for julegrøt. Barna satt samlet rundt langbordene med røde duker og levende lys i vinduskarmene. «Husk å blåse litt,» sa Tobias da en liten gutt tok en altfor stor skje. «Den er varm.» Gutten blåste alvorlig på grøten. «Nå går det.» Tobias smilte. Rundt bordet gikk praten om nisser, reinsdyr og juleferie. Det var en egen ro over dagen. Ingen hadde det travelt. Senere samlet hele barnehagen seg ute. Ingrid ønsket alle en god jul. «Tusen takk for et fint år.» Hun smilte mot barna. «Nå håper jeg dere får en god juleferie sammen med dem dere er glade i.» Barna vinket ivrig. «God jul!» ropte de. Da foreldrene begynte å hente barna, kom Emma bort til Tobias én siste gang. Hun ga ham en lang klem. «God jul.» sa hun. «God jul, Emma.» «Jeg gleder meg til vi sees igjen.» Hun smilte. «Jeg også.» Like etter kom Noah. Han strakte hånden sin mot Tobias. «God jul.» «God jul, Noah.» Noah tenkte seg litt om. «Ikke glem oss.» Ordene kom lavt. Men Tobias hørte dem tydelig. Han satte seg på huk og smilte varmt. «Det kunne jeg aldri gjort.» Noah smilte før han tok farens hånd og gikk hjem. Da den siste familien hadde gått, ble det helt stille på avdelingen. Lekene lå ryddet på plass. Stolene sto oppå bordene. Juletreet lyste fortsatt i hjørnet. Tobias ble stående midt på gulvet. Ingrid kom bort. «Hva tenker du på?» spurte hun. Tobias så rundt seg. «At dette har blitt et sted som betyr mye for meg.» Ingrid smilte. «Det merkes.» Hun la hånden lett på armen hans. «Barna er glade i deg.» «Og vi er veldig glade for at du er en del av personalet.» Tobias kjente en varm takknemlighet. «Takk.» «Det betyr mer enn du aner.» Ute på parkeringsplassen ventet William. Han holdt to kopper varm kakao. «Jeg tenkte vi hadde fortjent dette.» Tobias tok imot den ene. «Det hadde vi.» De satte seg på en benk utenfor barnehagen. Snøen falt stille rundt dem. «Hvordan var den siste dagen?» spurte William. Tobias smilte. Han tok den lille papirposen opp av sekken. «Jeg har ikke åpnet denne ennå.» Forsiktig løsnet han båndet. Inni lå en liten julekule av tre. På forsiden sto det skrevet med skjeve barnebokstaver: n**«Til Tobias. Takk for at du alltid hører på oss.»** Han ble sittende helt stille. William så på kulen og smilte. «Den skal vel få en fast plass på juletreet hvert år.» Tobias nikket langsomt. «Ja.» Han strøk forsiktig over de små bokstavene. «Den kommer til å minne meg om mitt aller første år som barnehagelærer.» William la hånden over hans. Ingen av dem sa mer. De satt bare sammen i den stille desemberkvelden, mens snøen la seg over bakken og juleferien endelig kunne begynne. Julaften kom stille. Snøen hadde lagt seg som et mykt teppe over byen, og fra leiligheten kunne Tobias se lysene fra naboenes juletrær skinne gjennom vinduene. Han sto ved kjøkkenbenken og rørte forsiktig i en kjele med varm sjokolade. Bak ham hørte han William komme inn i rommet. «Det lukter godt her.» Tobias

snudde seg med et smil. «Jeg tenkte vi kunne starte dagen litt rolig.» William gikk bort til ham. «Det synes jeg høres perfekt ut.» Han la armene forsiktig rundt livet til Tobias bakfra. «God jul.» hvisket han. Tobias lente seg rolig bakover mot ham. «God jul.» De spiste en lang og rolig frokost. Ingen av dem hadde hastverk. Stearinlysene brant på bordet, og julemusikken spilte lavt i bakgrunnen. «Hva er planen i dag?» spurte William. Tobias tok en slurk kaffe. «Vi skal hjem til foreldrene mine i ettermiddag.» William nikket. «Og senere i kveld drar vi til mine.» «Det blir en fin dag.» Tobias smilte. «Ja.» Før de gjorde seg klare, hentet Tobias en liten eske fra bokhyllen. William så nysgjerrig på ham. «Hva er det?» Tobias åpnet lokket. Øverst lå den lille trekulen han hadde fått av Emma den siste arbeidsdagen. Han tok den forsiktig opp. «Jeg tenkte den skulle få plass på juletreet.» William smilte varmt. «Den fortjener den.» Sammen gikk de bort til treet. Tobias fant en ledig gren og hengte kulen forsiktig opp. Den svingte svakt før den ble hengende stille mellom de andre julekulene. Han tok et skritt tilbake. «Der.» William så på kulen. «Hver gang vi pynter treet, kommer vi til å huske den første julen som barnehagelærere.» Tobias nikket. «Det håper jeg.» Ettermiddagen hos Tobias' familie var fylt av latter, god mat og lange samtaler. Moren hans smilte da hun fikk øye på William. «Så godt å se dere.» Faren ga dem begge en varm klem. «Hvordan går det i arbeidslivet?» William smilte. «Veldig bra.» «Vi trives begge to.» Tobias nikket. «Jeg gleder meg faktisk til å komme tilbake etter ferien.» Faren lo. «Da har du virkelig valgt riktig yrke.» Senere på kvelden fortsatte feiringen hos Williams familie. Rundt middagsbordet fortalte de om høstfesten, Luciafeiringen og alle de små historiene fra barnehagen. Williams mor lyttet med et smil. «Det er så fint å høre hvor glade dere er i jobben deres.» William så bort på Tobias. «Jeg tror vi er heldige.» Tobias nikket. «Veldig heldige.» Da de kom hjem sent på kvelden, var byen stille. Snøen glitret i lyset fra gatelyktene. William hengte fra seg jakken før han gikk bort til juletreet. Den lille trekulen fanget lyset fra lyslenken. «Den passer fint der.» sa han. Tobias stilte seg ved siden av ham. «Ja.» Han smilte. «Jeg tror den blir den viktigste julepynten vi kommer til å eie.» William tok hånden hans. «Fordi den minner oss om hvordan alt begynte.» Tobias lente hodet mot skulderen hans. «Ja.» «Om barna.» «Om den første jobben.» «Og om det første året vårt sammen som barnehagelærere.» De ble stående foran juletreet uten å si noe mer. Det varme lyset fra grenene fylte stuen, og utenfor dalte snøen stille ned over byen. For Tobias var dette blitt den fineste julen han kunne huske. Ikke på grunn av gavene. Men fordi han hadde funnet et sted han hørte hjemme – både i arbeidet sitt og i livet sammen med William. Juleferien gikk fort. Dagene hadde vært fylt med familiebesøk, lange frokoster, rolige kvelder og turer i den kalde vinterluften. For første gang på lenge hadde Tobias virkelig kjent at kroppen hadde fått hvile. Likevel var han glad da vekkerklokken ringte den første mandagen i januar. Han åpnet øynene og så bort på William. «Godt nytt år,» sa Tobias med et smil. William smilte tilbake. «Godt nytt år.» Han strakte seg før han satte seg opp. «Klar for et nytt barnehageår?» Tobias lo. «Faktisk.» «Jeg har savnet barna.» William nikket. «Jeg også.» Den kalde morgenluften bet i kinnene da de gikk mot bilen. Snøen knaste under skoene, og himmelen var farget i svake rosatoner. «Har du tenkt på én ting?» spurte William. Tobias så bort på ham. «Hva da?» «Dette blir vårt første hele år som barnehagelærere.» Tobias smilte. «Det hadde jeg faktisk ikke tenkt på.» William startet bilen. «Jeg tror det blir et fint år.» Da Tobias åpnet døren til avdelingen,

ble stillheten brutt av små stemmer. «Tobias!» Emma kom løpende mot ham. Hun kastet armene rundt ham. «Du er tilbake!» Tobias lo. «Ja.»«Jeg sa jo at vi skulle sees igjen.» Like bak henne sto Noah. Han smilte sjenert. «Godt nytt år.»«Godt nytt år, Noah.» Tobias rakte hånden frem. Noah tok den uten å nøle. «Jeg har lært å gå på skøyter.» sa han stolt. «Så spennende!» «Da må du fortelle meg alt om det senere.» Noah nikket ivrig. Resten av barna kom bort én etter én. Alle hadde historier de ville dele. Om julegaver. Om snømenn. Om besteforeldre. Om nyttårsraketter. Tobias lyttet til hver eneste historie. Han stilte spørsmål, lo sammen med barna og lot dem fortelle i sitt eget tempo. Han hadde savnet akkurat dette. Etter samlingsstunden kom Ingrid bort. «Velkommen tilbake.» Hun smilte. «Takk.» «Hvordan har ferien vært?» «Veldig fin.» Tobias nikket. «Men det er godt å være tilbake.» Ingrid lo. «Det er nok første gang jeg hører noen si det etter en juleferie.» «Jeg mener det.» Hun så på ham et øyeblikk. «Det gjør du.» Senere på dagen møttes Tobias og William ute på lekeplassen. Barna var opptatt med å bygge en stor snøborg. William kom bort med et smil. «Hvordan går det?» «Veldig bra.» Tobias pekte mot barna. «De planlegger visst å bygge verdens største snøslott.» William lo. «Da får vi vel hjelpe til.» Sammen gikk de bort. Emma rakte Tobias en liten spade. «Du kan bygge tårnet.» Noah ga William en bøtte med snø. «Og du lager muren.» De voksne gjorde som barna foreslo. Latteren fylte uteområdet. Snøen virvlet rundt dem. Ingen tenkte på kulden. Da arbeidsdagen var over, gikk Tobias og William rolig mot bilen. Solen var i ferd med å gå ned bak de snødekte trærne. Tobias stoppet opp et øyeblikk og så tilbake på barnehagen. Lysene skinte varmt gjennom vinduene. Han smilte. «Vet du hva?» sa han. William så på ham. «Hva da?» «For ett år siden drømte jeg om å få en jobb som dette.» Han tok hånden til William. «Nå lever jeg den drømmen.» William klemte hånden hans. «Og dette er bare begynnelsen.» Tobias nikket. Han visste at William hadde rett. Det ventet nye barn. Nye utfordringer. Nye minner. Men også nye drømmer de skulle bygge sammen. De satte seg inn i bilen og kjørte rolig hjem gjennom den kalde vinterkvelden. Et nytt år hadde begynt. Og med det ventet enda flere kapitler i historien om livet de skapte – sammen.

Skyggen i mitt hjerte

Kapittel 12

Vinteren hadde sluppet taket. Solen sto høyere på himmelen for hver dag som gikk, og snøen som hadde ligget langs fortauene, var i ferd med å smelte bort. Tobias hadde nå jobbet nesten ett år som barnehagelærer, og hverdagen hadde blitt akkurat slik han hadde drømt om da han begynte på studiet. Den morgenen sto han ved garderoben og hjalp Noah med glidelåsen på jakken. «Der.» Tobias smilte. «Nå er du klar for utelek.» Noah så opp på ham. «Kan du være med og bygge demning i sandkassen etterpå?» Tobias lo. «Hvis du viser meg hvordan, så skal jeg gjøre mitt beste.» «Det lover jeg.» Noah løp ut med et stort smil. Tobias ble stående et øyeblikk og se etter ham. Han kjente den samme varme følelsen som han hadde kjent mange ganger det siste året. Han trivdes. Virkelig. «Du ser fornøyd ut.» Ingrid kom bort med en kopp kaffe i hånden. Tobias smilte. «Jeg tenkte akkurat på hvor heldig jeg er.» Hun nikket. «Det synes jeg du skal gjøre.» Hun lente seg mot dørkarmen. «Det første året som barnehagelærer kan være tøft.» «Men du har vokst utrolig mye.» Tobias så ned et øyeblikk. «Jeg føler fortsatt at jeg har mye å lære.» «Det har vi alle.» svarte Ingrid. «Det viktigste er at du aldri slutter å være nysgjerrig.» Arbeidsdagen gikk som vanlig. Latter fylte uteområdet. Noen barn samlet meitemark etter regnet. Andre bygde en liten elv gjennom sandkassen. Emma kom løpende bort med en bukett hvitveis i hånden. «Disse er til deg.» Tobias tok imot blomstene med et rørt smil. «Tusen takk.» «Hvorfor får jeg dem?» Emma trakk på skuldrene. «Fordi du alltid passer på oss.» Ordene traff ham rett i hjertet. Han satte seg på huk. «Det var det fineste noen kunne sagt.» Da arbeidsdagen var over, ventet William på parkeringsplassen.Han lente seg mot bilen med hendene i lommene. «Hei.» sa han med et smil. «Hei.» Tobias ga ham en rask klem. «Hvordan har dagen vært?»«Veldig fin.» William åpnet bildøren for ham. «Min også.» På vei hjem la Tobias merke til at William virket mer tankefull enn vanlig. «Er det noe du tenker på?» spurte Tobias. William smilte litt. «Kanskje.» «Er det noe galt?» «Nei.» Han ristet rolig på hodet. «Tvert imot.» Han lot blikket hvile på veien foran seg. «Det handler om fremtiden.» Tobias så nysgjerrig på ham. «Vår?» William nikket. «Ja.» «Jeg har tenkt mye den siste tiden.» Han gjorde en liten pause. «Om livet vårt.» «Om alt vi ønsker å bygge sammen.» Tobias ble stille. Han kjente at William hadde noe på hjertet, men han presset ham ikke. Da de kom hjem, laget de middag sammen. Mens Tobias skar grønnsaker, sto William ved komfyren. Stillheten mellom dem var trygg. Etter en stund la William fra seg sleiven og snudde seg. «Tobias.» «Ja?» William møtte blikket hans. «Jeg har lyst til å spørre deg om noe.» Tobias la kniven fra seg. «Du vet at du kan spørre meg om alt.» William smilte varmt. «Det vet jeg.» Han tok et rolig pust. «Men dette er litt større enn de fleste spørsmålene jeg har stilt deg.» Tobias kjente hjertet slå litt raskere. Han visste ikke hva William kom til å si. Men han kunne se det i øynene hans. Noe var i ferd med å forandre seg. Og uten at Tobias visste det, skulle samtalen de hadde denne kvelden bli starten på et valg som kom til å forandre begge livene deres. William lot blikket hvile på Tobias noen sekunder. «Ikke bli redd,» sa han med et lite smil. Tobias lo lavt. «Nå gjorde du meg bare enda mer nysgjerrig.» William lente seg mot kjøkkenbenken. «Jeg har tenkt på dette lenge.» «Ikke bare noen dager.» «Flere måneder.» Tobias merket alvoret i stemmen hans. Han satte seg ved spisebordet. «Da synes jeg du skal fortelle.» William nikket. Han satte seg overfor Tobias. «Du vet hvor mye firmaet betyr for familien min.» «Ja.» «Og du

vet at pappa gradvis har begynt å gi meg mer ansvar.» «Det vet jeg.» William smilte svakt. «Det går veldig bra.» «Bedre enn vi hadde trodd.» Han tok en liten pause før han fortsatte. «De siste månedene har vi fått flere store kunder.» «Vi skal utvide.» «Og vi trenger flere mennesker vi kan stole på.» Tobias lyttet oppmerksomt. «Det må være spennende.» «Det er det.» William nikket. «Men også krevende.» «Pappa og jeg hadde et møte tidligere denne uken.» fortsatte William. «Vi snakket om fremtiden.» «Om hvordan vi ønsker at firmaet skal utvikle seg.» Tobias lente seg litt frem. «Og?» William møtte blikket hans. «Da kom navnet ditt opp.» Tobias så overrasket ut. «Mitt?» «Ja.» «Jeg har fortalt pappa mye om deg.» «Ikke bare om oss.» «Men om hvem du er.» «Hvordan du arbeider.» «Hvordan du møter mennesker.» «Hvordan du skaper tillit.» Tobias visste ikke helt hva han skulle svare. William smilte. «Vet du hva pappa sa?» Tobias ristet forsiktig på hodet. «Han sa at mennesker med slike egenskaper er vanskelige å finne.» Stillheten la seg mellom dem. Tobias kjente at ordene gjorde inntrykk. «Det var hyggelig sagt.» sa han lavt. William nikket. «Det synes jeg også.» Etter middagen gikk de ut på balkongen. Vårsolen var i ferd med å forsvinne bak hustakene, og byen var badet i et gyllent lys. William støttet albuene mot rekkverket. «Jeg har lyst til å vise deg noe.» «Hva da?» William tok mobilen opp av lommen. Han åpnet en kalender. «Neste fredag.» «Har du fri etter jobb?» Tobias tenkte seg om. «Ja.» «Hvorfor?» William smilte. «Jeg vil gjerne at du blir med meg til firmaet.» Tobias så undrende på ham. «Til firmaet?»«Ja.» «Jeg vil vise deg hvordan vi arbeider.» «Du skal få hilse på de ansatte.» «Se lokalene.» «Og bli kjent med det jeg holder på med hver dag.» Tobias ble stående stille. «Er dette et jobbintervju?» spurte han med et lite smil. William lo. «Nei.» «Ikke ennå.» «Det er bare en omvisning.» Han la hånden forsiktig på Tobias' skulder. «Jeg vil at du skal se den delen av livet mitt som du egentlig kjenner ganske lite til.» Tobias smilte. «Det hadde faktisk vært hyggelig.» William så lettet ut. «Så…» «Du blir med?» Tobias nikket. «Selvfølgelig.» «Jeg er nysgjerrig.» William smilte bredere enn Tobias hadde sett på lenge. «Bra.» «Da henter jeg deg etter jobb på fredag.» «Vi trenger ikke ha dårlig tid.» «Jeg vil vise deg alt.» Tobias lo. «Du høres veldig stolt ut.» William så utover byen. «Det er jeg.» Så vendte han seg mot Tobias igjen. «Men mest av alt gleder jeg meg til å vise de menneskene jeg jobber sammen med…» Han tok hånden til Tobias. «…den personen som betyr aller mest for meg.» Tobias kjente varmen spre seg gjennom kroppen. Han flettet fingrene sine inn mellom Williams. «Da gleder jeg meg til fredag.» William smilte. «Det gjør jeg også.» Ingen av dem visste at besøket på firmaet bare var begynnelsen. For bak Williams rolige smil skjulte det seg en plan som hadde vokst frem over lang tid – en plan som snart skulle gi Tobias et tilbud han aldri hadde forestilt seg. Fredagen kom raskere enn Tobias hadde ventet. Gjennom hele arbeidsdagen hadde han tatt seg selv i å tenke på det William hadde sagt. Han var spent. Ikke nervøs. Bare nysgjerrig. Da klokken nærmet seg halv fire, tok han farvel med barna. «God helg!» ropte Emma idet hun vinket. «God helg, Emma.» «Vi sees på mandag.» Noah kom bort med et smil. «Ikke jobb for mye.» Tobias lo. «Det skal jeg prøve å la være.» Ingrid fulgte ham ut i garderoben. «Har du planer i helgen?» spurte hun. Tobias tok på seg jakken. «William skal vise meg firmaet sitt.» Hun smilte. «Det har jeg hørt mye fint om.» «Det blir spennende.» «Ja.» Tobias nikket. «Jeg gleder meg.» William sto allerede utenfor da Tobias kom ut. Han hadde parkert den mørke bilen rett ved inngangen. Da Tobias satte seg

inn, smilte William. «Klar?» «Veldig.» William startet bilen. «Da drar vi.» Turen gjennom Oslo tok omtrent tjue minutter. Etter hvert forlot de sentrum og kjørte inn i et moderne næringsområde. Store bygninger med glassfasader lå side om side. William svingte inn foran en av de største.På fasaden sto firmanavnet skrevet med store, elegante bokstaver. Tobias så opp. «Er dette…» William nikket. «Ja.» «Dette er hjemmet mitt fra mandag til fredag.» Tobias måtte smile. «Det er større enn jeg hadde forestilt meg.» William lo. «Det sier de fleste.» De gikk inn gjennom hovedinngangen. Resepsjonen var lys og moderne. En kvinne bak skranken smilte da hun fikk øye på William. «God ettermiddag.» «Hei, William.» «God ettermiddag, Marianne.» William smilte tilbake. «Dette er Tobias.» «Hyggelig å møte deg,» sa Marianne. «William har snakket mye om deg.» Tobias kjente at han ble litt flau. «Bare hyggelige ting, håper jeg.» Marianne lo. «Bare veldig hyggelige.» William viste Tobias videre gjennom lokalene. Kontorene var åpne og lyse. Flere ansatte hilste idet de gikk forbi. «Hei, William.» «God helg.» «Hei.» «Og du må være Tobias.» En mann i femtiårene kom bort og rakte frem hånden. «Jeg heter Henrik.» «Hyggelig å møte deg.» «I like måte.» «William har fortalt at du er barnehagelærer.» Tobias nikket. «Det stemmer.» Henrik smilte. «Da er du vant til å løse konflikter.» William begynte å le. «Tro meg.» «Den erfaringen kan være nyttig her også.» Alle lo. Stemningen var uformell og varm. De fortsatte gjennom bygningen. William viste møterommene. Prosjektavdelingen. Kantinen. Og til slutt tok han Tobias med opp i toppetasjen. «Her oppe sitter ledelsen.» sa William. Tobias så seg rundt. Utsikten over Oslo var imponerende. Store vinduer slapp ettermiddagssolen inn over de lyse lokalene. «Wow…» var det eneste Tobias fikk frem. William smilte.«Jeg tenkte du kom til å si det.» William åpnet døren til sitt eget kontor. Rommet var stort, men enkelt innredet. Et stort skrivebord sto vendt mot vinduene. På veggen hang bilder fra firmaets historie. Tobias gikk rolig rundt. «Dette er arbeidsplassen din.» sa han. William nikket. «Ja.» Han så bort på Tobias. «Men jeg håper ikke den bare blir min.» Tobias så undrende på ham. «Hva mener du?» William svarte ikke med en gang. Han gikk bort til vinduet. La hendene i lommene. Så snudde han seg langsomt. Et lite smil bredte seg over ansiktet hans. «Det…» sa han rolig. «…er akkurat det jeg ønsker å snakke med deg om.» Tobias kjente hjertet slå litt raskere. Han forsto at dette besøket aldri bare hadde handlet om en omvisning. William hadde invitert ham hit av en helt annen grunn. Og Tobias ante at det William kom til å si de neste minuttene, kunne forandre livet hans for alltid. Det ble stille på kontoret. Tobias sto ved vinduet med utsikt over Oslo. Han kunne se biler som beveget seg sakte gjennom gatene langt der nede, men tankene hans var et helt annet sted. Han snudde seg mot William. «Hva er det du vil si?» William gikk rolig bort til skrivebordet sitt. Han støttet hendene mot kanten før han møtte blikket til Tobias. «Jeg har tenkt på dette lenge.» «Veldig lenge.» Tobias sa ingenting. Han lot William få snakke ferdig.«Da vi møttes på studiet,» begynte William, «så jeg en person som alltid tok seg tid til andre.» Han smilte svakt. «Du var den som lyttet.» «Den som skapte ro.» «Den som fikk mennesker til å føle seg sett.» Tobias kjente varmen spre seg i brystet. «Det var hyggelig sagt.» William ristet forsiktig på hodet. «Nei.» «Det er sannheten.» Han tok et par skritt nærmere. «Gjennom alle disse årene har jeg sett hvordan du arbeider.» «På studiet.» «I praksis.» «Og nå som barnehagelærer.» «Du bygger tillit.» «Du skaper trygghet.» «Og du får mennesker til å samarbeide.» William

smilte. «Vet du hva vi trenger mest i dette firmaet?» Tobias tenkte seg om. «Flere ansatte?» William lo. «Ja.» «Men først og fremst mennesker.» «Mennesker som kan lede andre.» «Som får kolleger til å vokse.» «Som folk har tillit til.» Han så Tobias rett inn i øynene. «Slike mennesker finner man ikke hver dag.» Tobias kjente hjertet slå litt raskere. «William…» «Jeg er jo barnehagelærer.» William nikket. «Det vet jeg.» «Og det er en av grunnene til at jeg spør deg.» Tobias så overrasket ut. «Hvordan da?» William lente seg lett mot skrivebordet. «Du tror kanskje at ledelse handler om tall.» «Jeg mener at det handler om mennesker.» «Det kan du allerede.» Det ble stille noen sekunder. William tok et dypt pust. «Derfor ønsker jeg å gi deg et tilbud.» Tobias kjente pulsen øke. «Et tilbud?» William nikket. «Jeg vil at du skal begynne å arbeide sammen med meg.» Ordene hang i luften. Tobias stirret på ham. «Mener du…» William fullførte setningen. «Jeg ønsker å ansette deg i firmaet.» Tobias visste ikke hva han skulle si. Han så ut gjennom vinduet igjen. Så tilbake på William. «Jeg…» Han lo nervøst. «Dette hadde jeg virkelig ikke forventet.» William smilte. «Det vet jeg.» «Derfor ville jeg vise deg firmaet først.» «Men William…» Tobias ristet forsiktig på hodet. «Jeg kan jo ingenting om denne bransjen.» William gikk bort til ham. «Det gjorde ikke jeg heller den første dagen.» «Det kan læres.» Han la hånden rolig på skulderen til Tobias. «Det viktigste kan ikke læres.» «Evnen til å møte mennesker med respekt.» «Den har du allerede.» Tobias ble stående stille. Han tenkte på Emma. På Noah. På Ingrid. På alle barna som ventet på ham hver morgen. «Jeg er glad i jobben min.» sa han lavt. William nikket med forståelse. «Det vet jeg.» «Og det er nettopp derfor dette ikke er et lett spørsmål.» Han smilte varmt. «Jeg ber deg ikke svare i dag.» «Jeg ønsker bare at du tenker over det.» William åpnet en skuff i skrivebordet. Han tok frem en mørk mappe og la den foran Tobias. «Dette er et formelt jobbtilbud.» «Les det hjemme.» «Bruk den tiden du trenger.» Tobias tok forsiktig imot mappen. Han så ned på firmanavnet som var preget i skinnet. Da han løftet blikket igjen, møtte han Williams rolige smil. «Uansett hva du velger…» sa William. «…kommer jeg til å være stolt av deg.» Tobias kjente en klump i halsen. Han visste at dette ikke bare var et jobbtilbud. Det var begynnelsen på et valg som kunne forandre hele fremtiden hans. Tobias holdt mappen i hendene hele veien hjem. Han hadde ikke åpnet den. Ikke i bilen. Ikke i heisen. Ikke engang da de kom inn i leiligheten. William lot være å si noe. Han visste at Tobias trengte tid. Etter middagen ble de sittende i sofaen. Mappen lå fortsatt på salongbordet mellom dem. William tok en slurk kaffe. «Du trenger ikke åpne den nå.» sa han rolig. «Du kan vente til i morgen.» Tobias ristet svakt på hodet. «Nei.» Han så ned på mappen. «Jeg tror jeg må gjøre det nå.» William nikket. «Greit.» Tobias åpnet den forsiktig. Øverst lå arbeidsavtalen. Under lå stillingsbeskrivelsen. Han leste rolig gjennom de første sidene. William satt stille ved siden av ham. Ingen av dem sa et ord. Så kom Tobias til siden med lønnsbetingelsene. Han stoppet. Leste én gang. Så en gang til. Han så opp på William. «Vent litt…» William smilte forsiktig. «Hva er det?» Tobias pekte på papiret. «Stemmer dette?» William nikket rolig. «Ja.» Tobias ristet på hodet. «Nei…» Han lo nervøst. «Det kan ikke stemme.» William lente seg litt frem. «Hva tenker du på?» Tobias så fortsatt ned på kontrakten. «Årslønnen.» Han pustet dypt. «Den er jo…» Ordene forsvant.William fullførte setningen. «Høy.» «Veldig høy.» Tobias nikket langsomt. «Jeg har aldri sett et slikt tall før.» Han la kontrakten forsiktig fra seg. «William…» «Hvorfor tilbyr du meg dette?» «Jeg har ingen

erfaring fra næringslivet.» William møtte blikket hans. «Fordi jeg vet hva du kan.» «Og fordi jeg vet hva du kommer til å lære.» Tobias ble stille. William fortsatte. «Dette handler ikke om at du er kjæresten min.» «Hvis du ikke hadde vært kvalifisert, hadde jeg aldri tilbudt deg jobben.» Han lente seg litt frem. «Pappa var faktisk den første som sa at vi burde spørre deg.» Tobias så overrasket opp. «Virkelig?» «Ja.» «Han sa at mennesker som skaper trygghet og tillit er de vanskeligste å finne.» «Resten kan vi lære bort.» Tobias lente seg tilbake i sofaen. Han kjente at tankene gikk i alle retninger. Barnehagen. Barna. Kollegene. Ingrid. Emma. Noah. Alt betydde så mye. Men dette tilbudet… Det kunne forandre hele livet hans. «Hvis jeg sier ja…» begynte Tobias forsiktig. «…må jeg slutte i barnehagen.» William nikket. «Det vet jeg.» «Og jeg vet hvor vanskelig det kommer til å bli.» Han tok hånden til Tobias. «Derfor kommer jeg aldri til å presse deg.» «Hvis hjertet ditt sier at du skal bli i barnehagen…» Han smilte varmt. «…så blir du der.» «Jeg kommer til å støtte deg uansett.» Tobias kjente tårene presse på. «Det er det som gjør dette så vanskelig.» Han lo stille. «Jeg elsker jobben min.» William klemte hånden hans. «Det vet jeg.» «Og det er en av grunnene til at jeg elsker deg.» Stillheten som fulgte var varm. Ingen av dem hadde behov for å fylle den. Etter en stund lukket Tobias kontrakten. Han la hånden oppå mappen. «Jeg kan ikke gi deg et svar i kveld.» William smilte rolig. «Det forventer jeg heller ikke.» Tobias nikket. «Dette er den største avgjørelsen jeg har tatt siden jeg begynte på studiet.» William reiste seg og gikk bort til vinduet. Byens lys glitret i mørket utenfor.«Ta den tiden du trenger.» sa han stille. «For når du gir meg svaret ditt…» Han snudde seg mot Tobias. «…vil jeg at det skal komme fra hjertet.»Tobias så ned på kontrakten én gang til. Han visste at den ikke bare inneholdt et jobbtilbud. Den inneholdt et valg som ville avgjøre hvilken retning resten av livet hans skulle ta. Helgen gikk uten at Tobias klarte å bestemme seg. Jobbtilbudet lå fortsatt på spisebordet. Flere ganger tok han opp kontrakten, leste gjennom den og la den fra seg igjen. Han sov dårlig natt til mandag. Tankene vandret hele tiden tilbake til barnehagen. Til Emma. Til Noah. Til alle barna som møtte ham med et smil hver eneste morgen. Mandag startet som vanlig. «God morgen!» Barna kom løpende mot ham i garderoben. Emma kastet seg rundt halsen hans. «Vi har savnet deg hele helgen!» Tobias lo. «Jeg har savnet dere også.» Noah stilte seg ved siden av dem. «Skal vi bygge togbane i dag?» «Hvis vi rekker det, så gjør vi det.» Noah smilte fornøyd. «Da gleder jeg meg.» Gjennom hele formiddagen prøvde Tobias å konsentrere seg om barna. Likevel merket Ingrid at noe var annerledes. Hun kjente ham godt nok til å se det. Da barna hadde gått ut etter lunsj, kom hun bort. «Har du tid til en kopp kaffe?» Tobias så opp. «Ja.» De satte seg på personalrommet. Ingrid ventet noen sekunder før hun sa noe. «Hva er det som bekymrer deg?» Tobias smilte svakt. «Er det så lett å se?» Hun lo. «Ja.» «Du har vært uvanlig stille hele dagen.» Tobias trakk pusten dypt. «William har gitt meg et jobbtilbud.»Ingrid så overrasket på ham. «Har han?» Tobias nikket. «I familiebedriften.» Det ble stille. «Og?» spurte Ingrid. «Jeg vet ikke hva jeg skal gjøre.» Han fortalte om besøket på firmaet. Om kontoret. Om kontrakten. Om den høye årslønnen. Og om hvor mye William ønsket at de skulle arbeide sammen. Ingrid lyttet uten å avbryte. Da Tobias var ferdig, satt hun stille en stund.«Hva sier hjertet ditt?» spurte hun til slutt. Tobias så ned i kaffekoppen. «Det er nettopp problemet.» «Hjertet mitt sier to forskjellige ting.» Hun smilte forsiktig. «Fortell.» «Den ene delen av meg vil bli her.» Han så ut

gjennom vinduet mot lekeplassen. «Jeg elsker barna.» «Jeg elsker hverdagen.» «Jeg føler at jeg gjør en forskjell.»Han tok en liten pause. «Men den andre delen…» Han smilte svakt. «Den har lyst til å bygge noe sammen med William.» «Ikke bare hjemme.» «Men også på jobb.» Ingrid nikket langsomt. «Da tror jeg du allerede vet svaret.» Tobias så undrende på henne. «Hva mener du?» «At dette ikke handler om hvilken jobb som er best.» Hun lente seg litt frem. «Det handler om hvilket liv du ønsker å leve.»Tobias ble stille. Ordene hennes traff ham. Hun fortsatte: «Hvis du blir her fordi du har dårlig samvittighet…» «…kommer du kanskje til å angre.» «Hvis du slutter bare på grunn av lønnen…» «…kommer du kanskje også til å angre.» Hun smilte varmt. «Men hvis du velger det som føles riktig for deg…» «…da blir det sjelden feil.» Tobias kjente at skuldrene senket seg. «Kommer du til å bli skuffet hvis jeg slutter?» Ingrid svarte ærlig. «Ja.» Hun smilte. «Jeg kommer til å savne deg.» «Barna kommer til å savne deg.» «Kollegene kommer til å savne deg.» Hun la hånden forsiktig over hans. «Men vet du hva?» «Nei.» «Jeg kommer aldri til å stå i veien for et menneske som ønsker å følge drømmene sine.» Tobias kjente øynene bli blanke. «Takk.» Da samtalen var over, gikk Tobias ut på lekeplassen igjen. Emma vinket ivrig fra sandkassen. «Tobias!» «Vi trenger hjelp!» Han gikk bort til barna og satte seg ned på kne. Mens de bygde sandslott sammen, tenkte han på ordene Ingrid hadde sagt. *Det handler om hvilket liv du ønsker å leve.* For første gang siden William hadde gitt ham jobbtilbudet, kjente Tobias at tankene begynte å falle på plass. Han hadde ennå ikke tatt en beslutning. Men han visste at den dagen han gjorde det, skulle den komme fra hjertet. Mandagen gikk mot slutten. Tobias hadde tenkt på samtalen med Ingrid hele ettermiddagen. Ordene hennes hadde satt seg fast. *Det handler om hvilket liv du ønsker å leve.* Da han kom hjem, fant han William på kjøkkenet. Han sto og lagde middag, akkurat som så mange ganger før. «Hei,» sa William med et varmt smil. «Hei.» William la merke til uttrykket i ansiktet hans. «Har det vært en tung dag?»Tobias nikket. «Litt.» William gikk bort og la en hånd mot kinnet hans. «Du trenger ikke si noe hvis du ikke vil.» Tobias smilte takknemlig. «Takk.»Mens de spiste, var samtalen rolig. De snakket om barna, om helgen som var over, og om små ting fra hverdagen. Ikke ett ord ble sagt om jobbtilbudet. William hadde lovet at Tobias skulle få tid. Og det løftet holdt han. Etter middagen ringte telefonen. William så på skjermen. «Det er pappa.» Han svarte. «Hei, pappa.» Det gikk noen minutter før William så bort på Tobias. «Han lurer på om du har tid til å snakke litt med ham.» Tobias så overrasket ut. «Med meg?» William nikket og rakte ham telefonen. «Bare hvis du vil.» Tobias tok den. «Hei.» «Hei, Tobias.» Stemmen til Erik var rolig og varm. «Jeg håper ikke jeg forstyrrer.» «Nei, ikke i det hele tatt.» «William fortalte at du har fått tilbudet vårt.» «Ja.» «Og at du synes det er vanskelig.» Tobias smilte svakt. «Det stemmer.» Erik lo lavt.«Det hadde jeg faktisk blitt bekymret for hvis du **ikke** syntes.» Det ble stille noen sekunder. Så fortsatte Erik. «Jeg vil at du skal vite én ting.» «Dette tilbudet kommer ikke fordi du er sammen med sønnen min.» Tobias lyttet.«Det kommer fordi vi tror du kan bli en viktig del av firmaet.»«William har snakket om deg i flere år.» fortsatte Erik. «Om hvordan du møter mennesker.» «Hvordan du skaper tillit.» «Hvordan du får folk til å føle seg sett.» «Slike egenskaper er uvurderlige.» Tobias så ned i gulvet. «Men jeg kan jo ingenting om bransjen deres.» Erik lo. «Da jeg startet firmaet…» «…kunne ikke jeg alt heller.» «Fagkunnskap kan læres.» «Holdninger kan ikke læres like lett.»

«Hvis du en dag velger å takke ja…» sa Erik rolig. «…kommer ingen til å forvente at du kan alt fra første dag.» «Vi skal lære deg.» «Akkurat slik dere lærer barna i barnehagen.» Tobias smilte. Den sammenligningen forsto han. «Men Tobias.» Stemmen ble litt mer alvorlig. «Hvis du kjenner at hjertet ditt fortsatt hører hjemme i barnehagen…» «…så skal du bli der.» «Ingen av oss kommer til å bli skuffet.» «Et valg som tas med hjertet, blir nesten alltid det riktige.» Tobias kjente en klump i halsen. «Takk.» «Det betyr mye at du sier det.» Erik lo varmt. «Du er en god mann, Tobias.» «Og uansett hva du velger…» «…er du alltid velkommen hos oss.» Samtalen tok slutt. Tobias ga telefonen tilbake til William. «Hvordan gikk det?» spurte William forsiktig. Tobias smilte. «Faren din er klok.» William lo. «Det har mamma sagt i over tretti år.» Begge begynte å le. Stemningen ble lettere. Senere den kvelden satt Tobias alene på balkongen. Den kjølige kveldsluften fylte lungene hans. Han tenkte på barna. På Ingrid. På William. På Erik. Alle hadde sagt det samme. Ingen ønsket å presse ham. Alle ønsket bare at han skulle velge det livet som gjorde ham lykkelig. Tobias lukket øynene et øyeblikk. For første gang siden jobbtilbudet kom, kjente han at svaret sakte begynte å vokse frem. Ikke fordi noen hadde overtalt ham. Men fordi han begynte å forstå hvilken fremtid han ønsket å bygge. Det var blitt onsdag. Tobias våknet tidligere enn vanlig. Han ble liggende og se opp i taket mens morgenlyset sakte fylte soverommet. William sov fortsatt ved siden av ham. Tobias smilte. Han tenkte tilbake på alt de hadde opplevd sammen. Den første dagen på studiet. Den første forelesningen. Praksisperiodene. Bacheloroppgaven. Vitnemålet. Den første arbeidsdagen. Og nå… Et valg som kunne forandre alt. Da Tobias kom til barnehagen den morgenen, føltes alt litt annerledes. Ikke fordi noe hadde forandret seg. Men fordi han så på hverdagen med nye øyne. Emma kom løpende mot ham. «Tobias!» Hun holdt opp en tegning. «Jeg har tegnet oss.» Tobias tok imot arket. De sto hånd i hånd foran barnehagen. Over dem hadde Emma skrevet med store bokstaver: **VERDENS BESTE BARNEHAGELÆRER** Tobias kjente øynene bli blanke. «Tusen takk.» Emma smilte. «Jeg mente det.» Resten av dagen gikk fort. Barna lo. De lekte. De bygde. De sang. Alt var akkurat slik det alltid hadde vært. Likevel kjente Tobias at hjertet var tungt. Da det siste barnet var hentet, ble Tobias sittende alene på benken ute. Han så utover den tomme lekeplassen. Gyngene beveget seg svakt i vinden. Sandkassen lå stille. Han tenkte på alle minnene han hadde fått her. På Emma.På Noah. På alle de små øyeblikkene som aldri kom til å stå i noen rapport eller plan. Men som betydde alt. «Kan jeg sette meg?» Ingrid kom bort med to kopper kaffe. «Selvfølgelig.» Hun satte seg ved siden av ham. Ingen av dem sa noe med en gang. Til slutt brøt Tobias stillheten. «Jeg har bestemt meg.» Ingrid så rolig på ham. «Har du?» Han nikket. «Ja.» Hun trengte ikke spørre. Hun kunne se svaret i ansiktet hans. Likevel spurte hun forsiktig. «Vil du fortelle?» Tobias pustet dypt inn. «Jeg kommer til å takke ja til jobben hos William.» Ordene hang lenge mellom dem. Ingrid lukket øynene et øyeblikk før hun smilte. Et varmt, men vemodig smil. «Da gratulerer jeg.» Tobias så overrasket på henne. «Du er ikke sint?» Hun ristet på hodet. «Nei.» «Jeg blir lei meg fordi vi mister en fantastisk kollega.» Hun smilte. «Men jeg blir også glad.» «For jeg ser hvor lykkelig du er når du snakker om fremtiden sammen med William.» Tobias kjente en tåre trille nedover kinnet. «Jeg kommer til å savne dette stedet.» «Det vet jeg.» Ingrid la en hånd på skulderen hans. «Og vet du hva?» «Hva da?» «Du kommer alltid til å være barnehagelærer.» Tobias så undrende

på henne. Hun fortsatte. «Det handler ikke bare om hvor du jobber.» «Det handler om hvem du er.» «Den omsorgen du viser mennesker…» «Den tar du med deg uansett hvor livet fører deg.» Tobias tørket bort tåren. «Takk.» «For alt.» Ingrid smilte. «Du trenger ikke takke.»«Det er vi som skal takke deg.» Senere samme kveld kom Tobias hjem. William satt i stuen og leste noen dokumenter. Da han hørte døren åpne seg, så han opp. «Hei.» Tobias smilte. «Hei.» William la papirene fra seg med én gang. «Hvordan har dagen vært?» Tobias gikk rolig bort til ham. Han tok hendene hans. Så så han ham rett inn i øynene. Et lite smil vokste frem. «Jeg har tatt en beslutning.» William kjente hjertet slå litt raskere. «Har du?» Tobias nikket. «Ja.» Han tok en rolig pust. «Jeg vil jobbe sammen med deg.» William ble helt stille. I flere sekunder klarte han ikke å si noe. Så trakk han Tobias inn i en varm klem. «Takk.» hvisket han. «Du kommer ikke til å angre.» Tobias lukket øynene og lente hodet mot skulderen hans. «Det håper jeg ikke.» William smilte. «Nå begynner et nytt kapittel i livet vårt.» Tobias nikket stille. Han visste at avgjørelsen kom til å bli vanskelig å gjennomføre. For det vanskeligste gjensto fortsatt. Han måtte fortelle barna. Og han måtte si farvel til barnehagen som hadde blitt hans andre hjem. Torsdag morgen våknet Tobias tidligere enn vanlig. Han ble liggende en stund og se ut av soveromsvinduet. Morgensolen var i ferd med å farge himmelen lys oransje, og byen begynte sakte å våkne. Ved siden av ham åpnet William øynene. «Du er våken tidlig.» Tobias nikket. «Jeg tror ikke jeg har sovet ordentlig i natt.» William satte seg opp og så på ham. «Er du nervøs?» «Ja.» Tobias trakk dynen litt tettere rundt seg. «I dag skal jeg fortelle Ingrid at jeg slutter.» William tok hånden hans. «Det kommer til å bli en vanskelig samtale.» «Jeg vet.» «Men jeg tror også hun kommer til å forstå.» Tobias nikket stille. «Det håper jeg.» Resten av morgenen gikk uvanlig sakte. Da Tobias kom til barnehagen, møtte han de samme glade ansiktene som alltid. «God morgen!» ropte Emma. Hun løp bort og ga ham en klem. «Vi skal male i dag!» Tobias smilte. «Det gleder jeg meg til.» Noah kom etter. «Kan du hjelpe meg med flyet mitt etterpå?» «Selvfølgelig.» «Vi bygger det sammen.» Gutten smilte fornøyd. Tobias kjente det stikke i brystet. *Hvordan skal jeg klare å si farvel til dette?* Gjennom hele formiddagen prøvde han å legge tankene til side. Han hjalp barna med maling. Leste eventyr. Bygde fly av klosser sammen med Noah. Lo da Emma fikk maling på nesen og erklærte at hun så ut som en klovn. Det var en helt vanlig dag. Kanskje nettopp derfor føltes den så tung. Etter lunsj banket Tobias forsiktig på døren til Ingrids kontor. «Kom inn.» Hun så opp fra papirene sine og smilte. «Hei, Tobias.» «Hei.» Hun la straks merke til alvoret i ansiktet hans. «Sett deg.» Tobias satte seg langsomt. Han tok et dypt pust. «Jeg har tatt den endelige beslutningen.» Ingrid nikket rolig. «Jeg regnet med det.» Hun foldet hendene på skrivebordet. «Fortell.» Tobias så ned et øyeblikk før han møtte blikket hennes. «Jeg kommer til å takke ja til stillingen hos William.» «Og derfor ønsker jeg å si opp stillingen min her.» Stillheten som fulgte, var lang. Ikke ubehagelig. Bare fylt av følelser. Ingrid lente seg tilbake. Hun smilte forsiktig, selv om Tobias kunne se sorgen i øynene hennes. «Da mister vi en utrolig dyktig barnehagelærer.» Hun gjorde en liten pause. «Men William og firmaet hans får et fantastisk menneske.» Tobias kjente en klump i halsen. «Tusen takk.» «Jeg har vært redd for å skuffe dere.» Ingrid ristet bestemt på hodet. «Du skuffer ingen.» «Du følger livet ditt.» Hun åpnet en skuff og tok frem et ark. «Da skal vi gjøre dette på riktig måte.» Hun la oppsigelsesskjemaet foran ham. «Hvor

lang oppsigelsestid ønsker du?» Tobias tenkte seg om. «Jeg vil gjerne bli ut oppsigelsestiden.» «Jeg ønsker ikke å forlate barna før de er klare.» Ingrid smilte varmt. «Det hadde jeg heller ikke forventet av deg.» Tobias skrev navnet sitt nederst på arket. Da pennen traff papiret, kjente han hjertet synke. Det var bare en underskrift. Likevel føltes det som om et helt kapittel av livet ble avsluttet. Han leverte arket tilbake. Ingrid tok imot det og så på ham. «Døren hit kommer alltid til å stå åpen for deg.» «Hvis du en dag ønsker å komme tilbake…» Hun smilte. «…så håper jeg du ringer meg først.» Tobias lo gjennom tårene. «Det skal jeg love.» Da han gikk ut av kontoret, stoppet han opp i gangen. Fra avdelingen hørte han barnelatter. Emma sang en sang de hadde lært uken før. Noah lo høyt over noe som hadde skjedd i byggelek. Tobias lukket øynene et øyeblikk. Han visste at han hadde tatt den riktige beslutningen. Likevel gjorde den vondt. For noen valg i livet kunne være riktige… …selv om de samtidig var de vanskeligste man noen gang tok. Da Tobias kom tilbake til avdelingen, prøvde han å smile. Han ville ikke at barna skulle merke noe. Ikke ennå. Dette skulle fortsatt være en helt vanlig dag for dem. Emma satt ved formingsbordet sammen med Noah. De holdt på å lage små papirfugler som skulle henge i vinduet. «Tobias!» Emma vinket ivrig. «Kom og se!» Han gikk bort og satte seg mellom dem. «Så fine de ble.» Noah holdt opp sin. «Min skal fly helt til Danmark.» Emma ristet bestemt på hodet. «Min skal fly til Paris.» Tobias lo. «Da håper jeg de finner veien hjem igjen.» Barna lo sammen med ham.Selv om Tobias smilte, kjente han at hjertet var tungt. Hver gang et barn tok hånden hans eller ville vise ham noe, tenkte han på at dagene deres sammen var blitt færre. Han hadde ennå ikke fortalt det til noen av barna. Det var altfor tidlig. Men tanken slapp ham ikke.Da barna var ute og lekte etter hvilen, kom Marianne bort til ham. Hun hadde jobbet på avdelingen i mange år og var en av de første Tobias hadde blitt kjent med. «Hvordan gikk praten med Ingrid?» spurte hun forsiktig. Tobias så overrasket på henne. «Hun har fortalt deg det?» Marianne nikket. «Bare at du hadde vært inne hos henne.» Hun smilte varmt. «Og jeg kjenner Ingrid godt nok til å forstå at det var en viktig samtale.» Tobias trakk pusten dypt. «Jeg har sagt opp.» Marianne ble stille. «Så det stemmer.»Tobias nikket. «Ja.» Marianne så utover lekeplassen. «Det blir rart uten deg.» «Jeg kommer til å savne deg.» Tobias smilte svakt. «Jeg kommer til å savne dere også.» Hun lo forsiktig. «Jeg husker første dagen din.» «Du var så nervøs at du nesten glemte hvor personalrommet var.» Tobias begynte å le. «Det stemmer faktisk.» «Og nå…» Hun så på ham. «…går du videre til nye utfordringer.» «Er du glad?» spurte Marianne. Tobias tenkte seg om. «Ja.» Han smilte. «Men jeg er også veldig trist.» «Det er lov.» sa Marianne. «Man trenger ikke velge mellom de følelsene.» Litt senere kom Ingrid ut på lekeplassen.Hun samlet personalet noen minutter mens en annen ansatt passet barna. «Jeg har noe jeg vil fortelle.» Alle vendte seg mot henne. Hun så bort på Tobias før hun fortsatte. «Tobias har valgt å takke ja til en ny jobb.» Det ble helt stille. «Han blir hos oss gjennom oppsigelsestiden.» «Men etter det skal han begynne i en ny stilling.» Flere av kollegene så overrasket ut. Den første som gikk bort til Tobias, var Marianne. Hun ga ham en varm klem. «Gratulerer.» «Takk.» Deretter kom Henrik. «Du kommer til å bli savnet.» «Lykke til.» En etter en kom kollegene bort. Noen smilte. Andre hadde blanke øyne. Alle ønsket ham lykke til. Til slutt sto Ingrid igjen. Hun så på personalgruppen. «Vi har fortsatt noen uker igjen sammen.» Hun smilte. «Så vi skal ikke ta avskjeden i dag.» Alle lo litt. Stemningen ble

lettere.Tobias så bort mot lekeplassen. Emma og Noah satt i sandkassen og bygde en stor borg. De ante ingenting. Og kanskje var det like greit. Han ønsket at de siste ukene skulle fylles med lek, latter og gode minner. Når tiden var inne, skulle han fortelle dem sannheten. Men ikke ennå. En stund til skulle han få være akkurat det han hadde vært det siste året. Barnehagelæreren deres. Det gikk nesten to uker. Tobias hadde fortsatt ikke fortalt barna at han skulle slutte. Han hadde ønsket at de siste dagene skulle være så normale som mulig. Han ville at de skulle le, leke og skape gode minner – ikke bekymre seg over noe de ennå ikke kunne forstå. Men nå nærmet den siste arbeidsuken seg. Ingrid kom bort til ham etter frokost. «Jeg tror tiden er inne.» Tobias nikket stille. «Jeg vet.» «Vil du at jeg skal være der sammen med deg?» spurte hun. Han smilte takknemlig. «Ja.» Senere på formiddagen samlet de barna i samlingsringen. Barna satte seg som de pleide. Emma lente seg mot Tobias. Noah satt med beina i kors og ventet spent. «Skal vi synge?» spurte en liten gutt. Tobias smilte. «Vi skal synge etterpå.»«Men først har jeg noe jeg vil fortelle dere.» Barna ble stille. Tobias så rundt på de små ansiktene. Han tok en rolig pust. «Dere vet at voksne også kan få nye jobber.» Flere av barna nikket. «Mamma fikk ny jobb,» sa Emma. «Pappa også,» la Noah til. Tobias smilte. «Ja.» «Og nå har jeg også fått tilbud om en ny jobb.» Det ble helt stille. Emma rynket pannen. «Betyr det…» Hun nølte. «…at du ikke skal jobbe her mer?» Tobias kjente en klump i halsen. Han nikket forsiktig. «Ja.» «Om noen dager skal jeg begynne et nytt sted.» Ingen sa noe. Så kom det lille spørsmålet som Tobias hadde gruet seg mest til. «Kommer du aldri tilbake?» spurte Noah lavt. Tobias satte seg ned på kne foran barna. «Jeg kommer alltid til å huske dere.» «Men jeg skal ikke jobbe her lenger.» Emma fikk tårer i øynene. «Jeg vil ikke at du skal slutte.» Tobias kjente at hjertet gjorde vondt. Han la en hånd forsiktig på skulderen hennes. «Jeg vet.» «Og det betyr veldig mye for meg at du sier det.» En liten jente rakte opp hånden. «Er det fordi vi har gjort noe galt?» Tobias ristet bestemt på hodet. «Nei.» «Absolutt ikke.» Han så rundt på hele gruppen. «Dere har ikke gjort noe galt.» «Dette er et valg jeg har tatt fordi jeg skal begynne med noe nytt.» «Men det forandrer ikke hvor glad jeg er i dere.» Ingrid tok ordet. «Vet dere hva?» Barna så på henne. «Vi kan være lei oss.» «Og samtidig være glade på Tobias sine vegne.» Hun smilte varmt. «Begge følelsene kan være riktige.» Emma tørket tårene. «Får vi si ordentlig ha det?» Tobias smilte. «Ja.» «Vi har fortsatt noen dager igjen sammen.» «Og de skal vi bruke til å leke, lese bøker og ha det fint.» Noah så opp. «Kan vi bygge én siste togbane?» Tobias lo forsiktig, selv om stemmen skalv litt. «Det synes jeg høres ut som en veldig god idé.» Barna reiste seg. Stemningen var roligere enn vanlig. Likevel tok det ikke lang tid før leken begynte igjen. Emma hentet klossene. Noah fant togskinnene. Etter få minutter satt Tobias på gulvet sammen med dem. Han så på barna mens de samarbeidet. Han visste at de kom til å klare seg. De kom til å møte nye voksne. Skape nye minner. Men en liten del av hjertet hans kom alltid til å bli igjen på denne avdelingen. Og det visste han at barna også ville bære med seg. Dagene frem mot Tobias' siste arbeidsdag gikk fortere enn han hadde ønsket. Barna snakket fortsatt om at han skulle slutte, men etter hvert hadde de begynt å stille andre spørsmål. «Når begynner du i den nye jobben?»«Kommer du til å ha kontor?» «Må du gå med dress hver dag?» Tobias lo hver gang. «Kanskje litt oftere enn nå.» Emma ristet på hodet. «Det kommer til å se rart ut.» Mandag morgen ble Tobias møtt av en uvanlig travel Ingrid. Hun gikk

frem og tilbake mellom personalrommet og kjøkkenet med et stort smil. «Du ser hemmelighetsfull ut,» sa Tobias. Ingrid lo. «Det er fordi jeg er det.» «Hva planlegger du?» «Det får du ikke vite.» Hun blunket til ham. «Ikke ennå.» Hele formiddagen virket barna usedvanlig opptatte. Hver gang Tobias nærmet seg formingsrommet, lukket de døren. «Du får ikke komme inn!» ropte Emma. «Hvorfor ikke?» spurte Tobias lattermildt. «Fordi det er en overraskelse.» Noah stakk hodet ut. «Ingen titting.» «Jeg lover.» Etter lunsj ba Ingrid Tobias bli med inn på personalrommet. «Du må vente her fem minutter.» «Fem minutter?» «Ja.» Hun smilte. «Ikke juks.» Tobias lo. «Greit.» Fem minutter føltes som en halvtime. Så banket det forsiktig på døren. «Nå kan du komme.» Tobias åpnet døren. Han stoppet helt opp. Avdelingen var forvandlet. Fargerike ballonger hang fra taket. Langbordene var pyntet med blomster og barnas tegninger. På veggen hang et stort banner.

Takk for alt, Tobias!

Han kjente øynene bli blanke med én gang. «Overraskelse!» ropte alle barna i kor. Emma løp bort først. «Vi klarte å holde hemmeligheten!» Tobias lo gjennom tårene. «Ja.» «Det gjorde dere virkelig.» Noah tok hånden hans. «Kom.» «Vi har laget noe.» Han førte Tobias bort til et bord. Der sto en stor perm. Forsiden var dekorert med håndavtrykk i alle regnbuens farger. Midt på sto det skrevet:

Minnene våre med Tobias

Tobias åpnet den forsiktig. Den første siden var fylt med bilder fra året som hadde gått. Fra skogsturer. Lucia. Høstfesten. Sandslottene. Tegningene. Små hverdagsøyeblikk. På neste side hadde hvert barn skrevet eller tegnet en hilsen. Noen hadde skrevet selv. Andre hadde fått hjelp av de voksne. Emma hadde skrevet:

Takk for at du alltid hørte på meg. Jeg kommer til å savne deg. Klem fra Emma.

Noah hadde tegnet et tog. Under sto det:

Vi bygger tog igjen en dag.

Tobias klarte ikke holde tårene tilbake. «Likte du den?» spurte Emma forsiktig. Tobias tørket kinnet. «Likte den?» Han smilte gjennom tårene. «Dette er den fineste gaven jeg noen gang har fått.»Barna smilte stolte. Ingrid stilte seg ved siden av Tobias. «Det er én ting til.» Hun nikket mot personalet. Marianne kom frem med en liten gavepose. «Denne er fra oss voksne.» Tobias åpnet den. Inni lå en vakker penn i en mørk treskrin. På pennen sto det inngravert:

“Til Tobias – en barnehagelærer som satte spor.”

Han så opp på kollegene sine. Ingen sa noe. Flere hadde tårer i øynene. Tobias tok et dypt pust. «Jeg vet nesten ikke hva jeg skal si.» Han så rundt på barna. «Da jeg begynte her, var jeg veldig nervøs.» Barna lo. «Det var sant.» «Men dere gjorde at jeg følte meg hjemme.» Han smilte varmt. «Dere har lært meg minst like mye som jeg har lært dere.» Han så bort på Ingrid og kollegene. «Og dere har vært de beste kollegene jeg kunne fått.» Det ble helt stille. Så

begynte barna å klappe. Én etter én. Til slutt klappet hele rommet. Tobias sto midt i avdelingen med minneboken i armene. Han visste at han aldri kom til å glemme denne dagen. For noen mennesker setter spor i livet vårt. Men noen steder gjør det også. Og denne barnehagen ville for alltid være en del av historien hans. Den siste arbeidsdagen kom raskere enn Tobias hadde ønsket. Han sto utenfor barnehagen noen minutter før arbeidsdagen begynte. Det var fortsatt tidlig. Solen hadde så vidt begynt å stige over tretoppene, og morgenlyset la et gyllent skjær over lekeplassen. Tobias ble stående og se. Gyngene. Sandkassen. Klatrestativet. Den lille benken hvor han og Ingrid hadde drukket kaffe utallige ganger. Han visste at dette var siste gang han låste opp døren som ansatt. En merkelig følelse fylte kroppen. Sorg. Takknemlighet. Og litt forventning. Alt på én gang. «Du kom tidlig.» Stemmen til Ingrid fikk ham til å snu seg. Hun kom gående over parkeringsplassen med et varmt smil. «Jeg ville bare ha noen minutter alene.» sa Tobias. Hun nikket. «Det forstår jeg.» De ble stående ved siden av hverandre og se mot barnehagen. «Du har satt spor her.» sa Ingrid lavt. «Det skal du vite.» Tobias kjente klumpen i halsen vokse. «Jeg kommer til å savne dette stedet.» «Og vi kommer til å savne deg.» Litt etter litt begynte barna å komme. Som alle andre morgener ble garderoben fylt av latter og små stemmer. «Tobias!» Emma løp bort og kastet seg rundt halsen hans. «Er dette virkelig den siste dagen?» Tobias nikket forsiktig. «Ja.» Emma holdt litt ekstra godt rundt ham før hun slapp. «Da må vi leke masse i dag.» Han smilte. «Det synes jeg er en veldig god plan.» Noah kom inn hånd i hånd med faren sin. Han gikk rett bort til Tobias. «Jeg har tatt med noe til deg.» Han holdt frem en liten stein. Den var glatt og formet som et lite hjerte. «Jeg fant den på hytta.» sa Noah. «Den bringer lykke.» Tobias tok forsiktig imot den. «Tusen takk.» «Den skal jeg alltid passe på.» Noah smilte. «Da glemmer du oss ikke.» Tobias satte seg på huk. «Det kunne jeg aldri gjort.» Resten av dagen brukte de ute. Barna hadde selv bestemt hva de ville gjøre. Noen syklet. Andre bygde sandslott. Emma ville lese bok under treet. Noah ville bygge en togbane ute med de store treklossene. Tobias var med på alt. Han ville huske hver eneste latter. Hver eneste stemme. Hver eneste lille hånd som søkte hans. Etter lunsj samlet alle seg ute i en stor sirkel. Ingrid reiste seg. «Da tror jeg vi har én ting igjen.» Hun så bort på Tobias. «Vil du si noen ord?» Tobias ble stående stille noen sekunder. Han så rundt på barna. På kollegene. På foreldrene som hadde fått lov til å komme litt tidligere denne dagen. Så begynte han å snakke. «Da jeg begynte her…» Stemmen skalv litt. «…visste jeg ikke at dette stedet skulle bety så mye for meg.» Han smilte. «Jeg trodde jeg skulle lære barna masse.» Han så bort på Emma og Noah. «Men sannheten er at det er dere som har lært meg.» Barna lyttet stille. «Dere har lært meg å glede meg over de små tingene.» «Å være nysgjerrig.» «Å stoppe opp.» «Og å se verden med nye øyne.» Han måtte svelge før han fortsatte. «Det kommer jeg til å ta med meg resten av livet.» Det ble helt stille. Så reiste Emma seg. Hun gikk bort til Tobias og ga ham en lang klem. Like etter kom Noah. Så kom de andre barna. Én etter én. Små armer la seg rundt ham. Noen sa ingenting. Andre hvisket: «Vi er glade i deg.» «Lykke til.» «Ikke glem oss.» Tobias klarte ikke lenger å holde tårene tilbake. Han omfavnet barna så godt han kunne. «Jeg kommer aldri til å glemme dere.» sa han lavt. «Aldri.» Da arbeidsdagen var over og den siste familien hadde gått hjem, ble Tobias stående alene midt på avdelingen. Han tok et siste blikk rundt seg. Så slukket han lyset. Lukket døren. Og låste den. Han ble stående med

nøkkelen i hånden noen sekunder. Et kapittel av livet var over. Men han visste også at et nytt ventet. Utenfor sto William og ventet ved bilen. Da Tobias kom ut, sa William ingenting. Han åpnet bare armene.Tobias gikk rett inn i favnen hans. William holdt rundt ham mens Tobias lot tårene komme. «Det var vanskelig, var det ikke?» hvisket William. Tobias nikket.«Det vanskeligste jeg har gjort.» William strøk ham rolig over ryggen. «Jeg er stolt av deg.» Tobias lente hodet mot skulderen hans. Bak dem sto barnehagen badet i den varme ettermiddagssolen. For første gang på lenge var Tobias ikke på vei hjem etter en arbeidsdag. Han hadde sagt farvel. Og selv om hjertet var tungt, visste han at minnene fra dette stedet alltid kom til å følge ham videre. Mandag morgen føltes annerledes. For første gang på nesten ett år ringte ikke vekkerklokken for en arbeidsdag i barnehagen. Tobias ble liggende stille noen sekunder. Det var uvant. Han savnet allerede lyden av små føtter i garderoben og barnestemmene som fylte avdelingen hver morgen. William merket at han var tankefull. Han snudde seg mot Tobias og smilte. «God morgen.» «God morgen.» «Hvordan har du det?» Tobias pustet rolig ut. «Jeg tror det ikke helt har gått opp for meg ennå.» William nikket forståelsesfullt. «Det kommer til å ta litt tid.» Han la hånden over Tobias sin. «Men du er ikke alene.» Etter frokosten tok Tobias på seg en mørk marineblå dress. Han hadde nesten ikke brukt dress siden avslutningen på studiet. Han så seg i speilet. «Jeg kjenner nesten ikke igjen meg selv.» William kom bort bak ham. Han rettet forsiktig på slipset. «Du ser veldig fin ut.» Tobias smilte. «Litt annerledes enn regnbukser og refleksvest.» William begynte å le. «Det er nok sant.» Da de kom frem til firmaet, sto flere av de ansatte allerede utenfor inngangen. Marianne fra resepsjonen vinket da hun fikk øye på dem. «God morgen!» «God morgen,» svarte Tobias. Denne gangen føltes det annerledes. Han kom ikke som gjest. Han kom som ansatt. William førte ham opp til toppetasjen. På kontoret ventet faren hans, Erik. Han reiste seg med en gang Tobias kom inn. «Velkommen.» Han gikk bort og håndhilste. «Fra og med i dag er du en del av teamet vårt.» Tobias smilte. «Tusen takk.» «Jeg skal gjøre mitt beste.» Erik nikket. «Det er alt vi forventer.» Litt senere samlet William alle de ansatte i møterommet. Praten stilnet da han stilte seg foran dem. «Før vi begynner arbeidsdagen, vil jeg gjerne presentere en ny kollega.» Han så bort på Tobias. «Dette er Tobias.» «Flere av dere har møtt ham før.» «Fra i dag skal han arbeide sammen med oss.» Det lød applaus rundt bordet. Tobias kjente at nervøsiteten slapp litt. William fortsatte. «Tobias kommer ikke hit fordi han er kjæresten min.» Rommet ble helt stille. William møtte blikkene til de ansatte. «Han er her fordi både ledelsen og jeg mener han har de personlige egenskapene vi ønsker i dette firmaet.» Erik nikket bekreftende. «Han skal få den samme opplæringen som alle andre.» «Og vi forventer like mye av ham som av resten av teamet.» Flere av de ansatte smilte. Stemningen ble straks lettere. Etter møtet viste William Tobias til et kontor noen dører bort fra sitt eget. Han åpnet døren. Rommet var lyst, med store vinduer og utsikt over byen. Et skrivebord sto ved vinduet. En datamaskin var allerede satt opp. På skrivebordet lå en liten velkomstpakke. Øverst lå et kort. **Velkommen til oss, Tobias. Vi gleder oss til å samarbeide med deg.**

Tobias smilte. «Dere har tenkt på alt.» William lente seg mot dørkarmen. «Det var faktisk de ansatte som ønsket å gjøre dette.» Tobias gikk rolig bort til vinduet. Han så utover Oslo. Byen

virket annerledes herfra. Stillere. Større. Han kjente både spenning og usikkerhet. «Er du redd?» spurte William lavt. Tobias tenkte seg om. «Litt.» «Jeg føler meg som den første dagen i barnehagen.» William smilte varmt. «Det er helt greit.» Han gikk bort og la en hånd på skulderen hans. «Forskjellen er at denne gangen vet du at du klarer å begynne på noe nytt.» Tobias møtte blikket hans. Så smilte han. «Da er jeg klar.» William nikket. «Velkommen til ditt nye kapittel.» Mens morgensolen strømmet inn gjennom vinduene, satte Tobias seg ved skrivebordet sitt for aller første gang. Et nytt liv hadde begynt. Og selv om han aldri kom til å glemme barnehagen, visste han at nye utfordringer, nye mennesker og nye drømmer ventet på ham her. Den første uken gikk fortere enn Tobias hadde forventet. Hver morgen møtte han de samme smilende ansiktene i resepsjonen, og for hver dag som gikk ble de lange korridorene litt mindre fremmede. Likevel tok han seg ofte i å tenke på barnehagen. På denne tiden pleide Emma å komme løpende mot ham. Noah pleide å spørre om de kunne bygge tog. Nå var det stillhet. Telefoner som ringte. Møter. Dataskjermer. En helt annen hverdag. «Bank, bank.» William stakk hodet inn på kontoret. «Har du to minutter?» Tobias smilte. «Alltid.» William kom inn med to kaffekopper. «Jeg tenkte vi kunne ta en liten pause.» Tobias tok imot koppen. «Det trengte jeg.» William satte seg i stolen på den andre siden av skrivebordet. «Hvordan går det?» Tobias tenkte seg om. «Bedre enn jeg trodde.» Han så rundt på kontoret. «Men det er mye nytt.» William nikket. «Det er helt normalt.» «Ingen forventer at du skal kunne alt den første uken.» Tobias lo. «Det minner meg om noe Ingrid pleide å si.» «Hva da?» «At ingen er ferdigutlært.» William smilte. «Klok dame.» Det banket forsiktig på døren. «Kom inn.» En mann i slutten av trettiårene kom inn med en mappe under armen. «Beklager at jeg forstyrrer.» William reiste seg.«Ingen problem.» «Tobias, dette er Daniel.» «Han skal være mentoren din de første månedene.» Daniel rakte frem hånden. «Hyggelig å møte deg ordentlig.» «I like måte.» Daniel satte seg ned. «William har fortalt mye om deg.»Tobias lo.«Jeg begynner å høre den setningen ganske ofte.» Alle tre lo.«Det er bare positivt,» svarte Daniel. «Vi gleder oss til å få deg med på laget.» Den neste timen gikk Daniel gjennom firmaets arbeidsrutiner. Han forklarte hvordan prosjektene ble organisert. Hvordan kundemøtene fungerte. Og hvordan de ulike avdelingene samarbeidet. Tobias stilte spørsmål underveis. Mange spørsmål. Daniel svarte tålmodig. Til slutt smilte han. «Du minner meg om en som virkelig ønsker å forstå.» Tobias svarte med et beskjedent smil. «Jeg liker å lære.» Etter lunsj fikk Tobias være med på sitt første kundemøte. Han sa ikke så mye. Han observerte. Lyttet. Noterte. Da møtet var over, ble William igjen sammen med ham. «Hva la du merke til?» spurte han. Tobias tenkte seg om. «At dere bruker mye tid på å lytte før dere kommer med løsninger.» William smilte. «Bra observert.» «Det er faktisk noe av det viktigste vi gjør.» Tobias nikket. «Det minner meg litt om barnehagen.» William så overrasket på ham. «Hvordan da?» «Hvis vi ikke lytter til barna først…» «…forstår vi heller ikke hva de trenger.» William begynte å smile. «Ser du?» «Du tror kanskje at du har byttet verden.» Han la hånden på skulderen til Tobias. «Men det viktigste du lærte som barnehagelærer…» Han smilte varmt. «…tar du med deg hit.» Arbeidsdagen nærmet seg slutten. De fleste ansatte hadde begynt å pakke sammen. Tobias lukket datamaskinen og lente seg tilbake. Han pustet rolig ut. William kom bort til kontoret hans. «Skal vi dra hjem?» «Ja.» Tobias reiste seg. Før de gikk ut, kastet han et siste

blikk rundt på kontoret. For bare én uke siden hadde dette rommet vært helt ukjent. Nå begynte det sakte å føles som hans eget. Da de kom ut på parkeringsplassen, smilte William. «Hva tenker du?» Tobias så opp mot den moderne glassbygningen. Så smilte han tilbake. «Jeg savner fortsatt barnehagen.» William nikket forståelsesfullt. «Det kommer du nok til å gjøre en stund.» «Ja.» Tobias tok hånden hans. «Men jeg begynner også å forstå hvorfor du ønsket meg her.» William klemte hånden hans forsiktig. «Og dette er bare begynnelsen.» Sammen gikk de mot bilen. Bak dem ble lysene i firmaet slukket ett etter ett, mens en ny hverdag sakte tok form – en hverdag de nå skulle bygge side om side. Mandag morgen startet rolig. Tobias hadde nå jobbet noen uker i firmaet, og den første usikkerheten var begynt å slippe taket. Han kjente navnene på de fleste ansatte, visste hvor møterommene lå og hadde begynt å forstå hvordan bedriften arbeidet. Likevel var det fortsatt mye å lære. Han likte det. Hver dag oppdaget han noe nytt. Klokken var litt over ni da William banket på kontordøren. «Har du tid til et møte?» Tobias så opp fra dataskjermen. «Selvfølgelig.» William smilte. «Da blir du med meg.» De gikk sammen inn i et stort møterom. Rundt bordet satt seks personer. Erik satt ved enden av bordet. Da Tobias kom inn, reiste flere seg og hilste. «God morgen.» «God morgen.» William trakk ut en stol ved siden av seg. «Sett deg her.» Tobias satte seg litt forsiktig. Han følte fortsatt at han var den nye. Erik åpnet møtet. «Vi har fått et nytt prosjekt.» Han la en mappe midt på bordet. «Et stort prosjekt.» Alle lyttet. Erik fortsatte. «Dette kommer til å bli et av årets viktigste oppdrag.» Han fordelte oppgaver rundt bordet. Til slutt så han bort på Tobias. «Og jeg ønsker at du blir med i prosjektgruppen.» Tobias så overrasket ut. «Jeg?» Erik nikket. «Ja.» «Du skal ikke lede prosjektet.» «Men du skal være med fra første dag.» Etter møtet ble Tobias og William sittende igjen. «Ble du overrasket?» spurte William. Tobias lo. «Det kan du trygt si.» «Jeg trodde jeg skulle observere i flere måneder.» William smilte. «Det skal du også.» «Men den beste måten å lære på er å være med.» Resten av dagen satt Tobias sammen med Daniel. De gikk gjennom prosjektplanen punkt for punkt. Daniel forklarte hvordan teamet arbeidet. Hvordan de fordelte ansvar. Hvordan de løste utfordringer. Tobias skrev notater nesten hele tiden. «Du trenger ikke skrive ned alt,» sa Daniel med et smil. «Jo.» Tobias lo. «Det hjelper meg å huske.» Litt utpå ettermiddagen kom William inn. «Hvordan går det?» Daniel smilte. «Han lærer fort.» William så bort på Tobias. «Det visste jeg.» Tobias ristet på hodet. «Ikke begynn.» William begynte å le. «Hva da?» «Du sier alltid at du visste det.» «Fordi jeg gjør det.» svarte William. Alle tre lo. Før arbeidsdagen var over, banket Erik på døren. «Har du et øyeblikk, Tobias?» «Ja.» Erik satte seg ned. «Jeg ville bare si én ting.» Han så alvorlig på Tobias. «Ingen forventer at du skal kunne alt.» «Du kommer til å gjøre feil.» «Det gjør vi alle.» Han smilte. «Det viktigste er at du spør når du er usikker.» Tobias nikket. «Det skal jeg.» Erik reiste seg. «Bra.» «For vi ansatte deg ikke fordi du kan alt.» «Vi ansatte deg fordi vi tror på mennesket du er.» På vei hjem den ettermiddagen satt Tobias stille og så ut av bilvinduet. William lot stillheten få være der. Etter noen minutter snudde Tobias seg mot ham. «Vet du hva jeg tenkte på under møtet i dag?» «Nei.» «Jeg var redd for å gjøre feil.» William nikket. «Det er helt normalt.» Tobias smilte svakt. «Men så kom jeg på noe Ingrid pleide å si til meg.» «Hva da?» «At den som tør å spørre, er den som lærer mest.» William smilte. «Da hadde Ingrid rett.» Han kastet et raskt blikk bort på Tobias. «Og det er akkurat derfor du

kommer til å lykkes her også.» Tobias lente hodet tilbake mot setet og så ut på den gryende vårkvelden. Han savnet fortsatt barnehagen. Han savnet barnelatteren. Men for første gang kjente han også at han begynte å finne sin plass i firmaet. Et nytt kapittel i livet var ikke lenger bare noe som ventet. Han var allerede i ferd med å leve det. Det var fredag ettermiddag. Den første måneden i firmaet nærmet seg slutten, og Tobias satt konsentrert foran datamaskinen. Det som hadde virket komplisert den første dagen, begynte sakte å bli en naturlig del av hverdagen. Han hørte et lett bank på døren. «Kom inn.» William stakk hodet inn. «Har du tid til et lite møte?» Tobias smilte. «Ja, selvfølgelig.» William så hemmelighetsfull ut. «Da blir du med opp i styrerommet.» «Styrerommet?» Tobias reiste seg. «Har jeg gjort noe galt?» William lo. «Nei.» «Du trenger ikke være nervøs.» «Jeg lover.» Likevel kjente Tobias at hjertet begynte å slå litt raskere. Han fulgte etter William opp trappen. Da de åpnet døren til styrerommet, satt Erik allerede ved bordet. Ved siden av ham satt Daniel og to av lederne i firmaet. Alle smilte da Tobias kom inn. «Hei.» sa Erik. «Sett deg.» Tobias gjorde som han ble bedt om. Han så spørrende fra den ene til den andre. Erik foldet hendene. «Først vil jeg si én ting.» «Den første måneden din har gått langt bedre enn vi hadde forventet.» Tobias ble overrasket. «Takk.» «Det betyr mye å høre.» Daniel lente seg frem. «Du stiller spørsmål.» «Du lytter.» «Du tar imot tilbakemeldinger.» «Og du har allerede blitt en person flere ansatte oppsøker når de trenger hjelp.» Tobias smilte beskjedent. «Jeg prøver bare å gjøre jobben min.» William smilte. «Det er akkurat det som er poenget.» «Du prøver ikke å imponere noen.» «Du er bare deg selv.» Erik skjøv en mappe over bordet. «Derfor ønsker vi å gi deg mer ansvar.» Tobias så overrasket ned på mappen. «Mer ansvar?» «Ja.» «Ikke en ny stilling.» «Ikke ennå.» «Men vi ønsker at du skal være koordinator for introduksjonsprogrammet til nye ansatte.» Tobias så opp. «Meg?» Erik nikket. «Ja.» «Du vet hvordan det er å være ny.»«Og du er flink til å få mennesker til å føle seg velkommen.» Daniel smilte. «Den oppgaven passer deg perfekt.» Tobias ble sittende stille. Han hadde aldri forestilt seg at noe slikt skulle skje allerede. «Jeg vet nesten ikke hva jeg skal si.» William lente seg tilbake. «Du kan begynne med ja.» Alle rundt bordet lo. Tobias ristet lattermildt på hodet. «Da sier jeg ja.» Etter møtet ble Tobias og William stående alene ute på balkongen utenfor toppetasjen. Vinden var mild, og solen var på vei ned over Oslo. «Du visste dette.» sa Tobias. William smilte skyldig. «Litt.» «Litt?» Tobias lo. «Du visste alt.» William trakk på skuldrene.«Pappa ville overraske deg.» Tobias lente seg mot rekkverket. «Jeg trodde det skulle ta flere år før jeg fikk et slikt ansvar.» William så på ham. «Ansvar handler ikke alltid om hvor lenge du har vært et sted.» «Det handler om tillit.» Han gjorde en liten pause. «Og den har du allerede fått.»Tobias ble stille. Han tenkte tilbake på barnehagen. På Ingrid. Hun hadde en gang sagt:

"Du får mennesker til å føle at de har god tid."

Han hadde ikke forstått hvor viktig den egenskapen var. Ikke bare blant barn. Men også blant voksne. På vei hjem den kvelden satt Tobias med den nye mappen i fanget. Han smilte for seg selv. «Hva tenker du?» spurte William. Tobias så bort på ham.«At jeg begynner å forstå hvorfor du ønsket meg her.» William smilte. «Og?» Tobias lukket mappen forsiktig. «At jeg kanskje kan gjøre en forskjell her også.» William nikket. «Det var akkurat det jeg håpet du skulle

oppdage.» Bilen fortsatte gjennom den lyse vårkvelden. For første gang siden Tobias hadde forlatt barnehagen, kjente han at han ikke bare hadde startet i en ny jobb. Han hadde begynt å finne sin plass i en helt ny verden. Noen uker hadde gått siden Tobias hadde fått ansvaret for å ta imot nye ansatte. Oppgaven hadde vært annerledes enn alt han tidligere hadde gjort, men han oppdaget raskt at mye av det han hadde lært som barnehagelærer, kunne brukes også her. Den første morgenen med en ny medarbeider banket det forsiktig på kontordøren. «Kom inn.» En ung kvinne stakk hodet inn. «Hei.» «Jeg heter Sofie.» «Jeg tror det er deg jeg skal møte.» Tobias reiste seg med et varmt smil. «Velkommen.» Han rakte frem hånden. «Jeg heter Tobias.» «Så hyggelig å møte deg.» Sofie smilte lettet. «Jeg må innrømme at jeg er litt nervøs.» Tobias lo lavt. «Da har vi allerede noe til felles.» Hun så spørrende på ham. «Min første dag her var jeg minst like nervøs.» Begge lo. Stemningen ble straks lettere. Tobias viste henne rundt i bygningen. Han presenterte henne for resepsjonen. Kantinen. Møterommene. De ulike avdelingene. Overalt stoppet han opp. Han lot henne få tid. Tid til å stille spørsmål. Tid til å se seg rundt. Tid til å puste. Da de kom tilbake til kontoret, satte Sofie seg ned. «Vet du hva?» sa hun. Tobias så opp. «Nei.» «Jeg var veldig spent da jeg kom hit.» Hun smilte. «Men nå føles det allerede mye tryggere.» Tobias kjente ordene traff ham. De minnet ham om noe. Om en annen tid. Om en annen arbeidsplass. Litt senere på dagen møtte han Daniel i korridoren. «Hvordan gikk det?» spurte Daniel. «Veldig bra.» Daniel smilte. «Det var akkurat det jeg forventet.» «Sofie kom nettopp bort til meg.» «Hun sa at hun aldri hadde følt seg så godt tatt imot på en arbeidsplass.» Tobias smilte beskjedent. «Det var hyggelig å høre.» Samme ettermiddag banket Erik på kontordøren. «Har du noen minutter?» «Selvfølgelig.» Erik satte seg ned. «Jeg har fått mange gode tilbakemeldinger den siste tiden.» Tobias så undrende på ham. «Om meg?» «Ja.» Erik nikket. «Ikke bare fra Daniel.» «Men fra flere ansatte.» Han lente seg litt frem. «Vet du hva de fleste sier?» Tobias ristet på hodet. «De sier at du får mennesker til å føle seg velkommen.» Han smilte. «Det er en egenskap som ikke kan kjøpes.» Tobias kjente en varm følelse spre seg.«Det lærte jeg egentlig i barnehagen.» sa han stille. «Der lærte jeg hvor viktig det er å se hvert enkelt menneske.» Erik nikket. «Og derfor var det riktig å ansette deg.» Da arbeidsdagen var over, ventet William utenfor kontoret. «Klar for å dra hjem?» «Ja.» De gikk sammen mot heisen. «Hvordan gikk dagen?» spurte William. Tobias smilte. «Jeg tok imot min første nye medarbeider.» «Og?» «Jeg tror det gikk bra.» William lo. «Jeg vet at det gikk bra.» Tobias himlet med øynene. «Der sa du det igjen.» «Hva da?» «At du visste det.» William lo hjertelig. «Jeg klarer visst ikke å la være.» De gikk ut i den milde kveldsluften. På parkeringsplassen stoppet William opp. «Vet du hva som gjør meg mest stolt?» Tobias så på ham. «Nei.» William smilte. «At du ikke prøver å bli som meg.» «Du bygger din egen måte å lede mennesker på.» Tobias ble stille. Han tenkte på Ingrid. På barna. På alt de hadde lært ham. Så smilte han. «Kanskje jeg aldri egentlig sluttet å være barnehagelærer.» William la armen rundt skuldrene hans. «Nei.» «Du tok bare med deg det beste fra den jobben inn i en ny.» Sammen gikk de mot bilen. Mens solen sakte forsvant bak byens tak, kjente Tobias at han ikke lenger sto med én fot i fortiden og én i fremtiden. Han var endelig i ferd med å finne sin plass – både i firmaet og i livet sammen med William. Våren var kommet til Oslo. Solen skinte inn gjennom de store vinduene i firmaet, og arbeidsdagen nærmet seg slutten.

Tobias satt ved skrivebordet sitt og avsluttet de siste e-postene før helgen. Det banket forsiktig på døren. «Kom inn.» William stakk hodet inn med et smil. «Er du ferdig for i dag?» Tobias lukket datamaskinen. «Ja.» «Bra.» William smilte litt hemmelighetsfullt. «Da har jeg lyst til å invitere deg ut på middag i kveld.» Tobias lo. «Middag?» «Er det en spesiell anledning?» William trakk på skuldrene. «Kanskje.» «Eller kanskje jeg bare har lyst til å tilbringe en kveld sammen med deg.» Tobias smilte. «Da sier jeg selvfølgelig ja.» De kjørte inn mot sentrum. Denne gangen stoppet de ikke ved den vanlige restauranten. William fortsatte videre. «Vi skal visst et annet sted?» spurte Tobias. William nikket. «Jeg tenkte det var på tide med litt forandring.» Et lite smil lå i munnviken hans. De parkerte ved en restaurant med utsikt over Oslofjorden. Store vinduer vendte ut mot vannet, der kveldssolen speilet seg i de rolige bølgene. En servitør viste dem til et bord helt innerst ved vinduet. «Dette var et fint sted.» sa Tobias. William så på ham. «Jeg tenkte du ville like det.» Middagen var rolig. De snakket om den første tiden i firmaet. Om kollegene. Om Daniel. Om Sofie, som nå hadde begynt å finne seg godt til rette. William lyttet mens Tobias fortalte ivrig. Han elsket å høre Tobias snakke om mennesker. Det minnet ham om hvorfor han hadde ønsket ham inn i firmaet. Da hovedretten var ryddet bort, lente William seg litt frem. «Kan jeg spørre deg om noe?» Tobias smilte. «Du begynner å bli farlig når du sier det.» William lo. «Er du lykkelig?» Spørsmålet kom så uventet at Tobias ble stille. Han tenkte seg om. «Ja.» sa han ærlig. «Jeg savner fortsatt barna.» «Det kommer jeg nok alltid til å gjøre.» Han smilte. «Men jeg angrer ikke.» «Jeg trives her.» «Og jeg trives sammen med deg.» William smilte varmt. Det var akkurat det svaret han hadde håpet på. Etter middagen gikk de en liten tur langs bryggekanten. Den milde kveldsluften var fylt av lukten av sjø. Små båter duppet rolig i vannet. Tobias tok hånden til William. «Dette har vært en fin kveld.» William nikket. «Den er ikke helt ferdig ennå.» Tobias lo. «Nå blir jeg nysgjerrig igjen.» William smilte bare. «Du må stole litt på meg.» «Det gjør jeg.» svarte Tobias uten å nøle. De ble stående ved rekkverket og se utover fjorden. William tok et dypt pust. «Vet du…» Han så bort på Tobias. «Det siste året har forandret livet mitt.» «Du har vært ved siden av meg gjennom alt.» «Studiene.» «Eksamen.» «Den første jobben.» «Og nå firmaet.» Tobias smilte. «Vi har opplevd mye.» William nikket. «Ja.» «Men jeg føler at vi bare så vidt har begynt.» Han tok begge hendene til Tobias. «Jeg har tenkt mye på fremtiden vår.» Tobias kjente hjertet slå litt raskere. «Jeg også.» William smilte. «Bra.» Han så utover vannet et øyeblikk før han møtte blikket til Tobias igjen. «For jeg har en siste overraskelse til deg.» Tobias lo lavt. «Du har vært full av overraskelser i det siste.» William nikket. «Denne tror jeg blir den største.» Han tok hånden til Tobias. «Kom.» Sammen gikk de mot bilen. Tobias visste ikke hvor William skulle ta ham. Men én ting var han helt sikker på. Den kvelden var langt fra over. Og uten at han visste det, ventet en overraskelse som kom til å forandre livet deres enda en gang. William kjørte gjennom Oslos gater uten å si hvor de skulle. Tobias satt ved siden av ham og så ut av vinduet. Solen var i ferd med å gå ned, og himmelen var farget i varme nyanser av gull og oransje. Han smilte for seg selv. «Du ser veldig fornøyd ut.» William kastet et kort blikk bort på ham. «Det er jeg.» «Men du kommer fortsatt ikke til å fortelle meg hvor vi skal?» William lo. «Nei.» «Litt tålmodighet må du ha.» Etter noen minutter svingte bilen inn på en høyde med utsikt over hele Oslo. Det var et sted de hadde vært flere ganger før. Et sted hvor de ofte dro når de

trengte å være alene. William parkerte bilen. «Kom.» De gikk bort til utsiktspunktet. Byen lå badet i kveldssol. Det var nesten helt stille. Bare en svak vårbris beveget trærne rundt dem. William tok hånden til Tobias. «Vet du hva jeg er mest stolt av?» Tobias smilte. «Nei.» «At du alltid har vært deg selv.» «Du forandret deg aldri.» «Ikke da vi studerte.» «Ikke da du jobbet i barnehagen.» «Og ikke nå som du jobber sammen med meg.» Tobias så på ham. «Jeg vet ikke helt hva jeg skal si.» William smilte. «Du trenger ikke si noe.» De ble stående en stund og nyte utsikten. Etter noen minutter lente Tobias hodet mot skulderen hans. «Jeg trodde aldri livet mitt skulle bli slik.» sa han stille. «Ikke jeg heller.» svarte William. «Men jeg ville ikke byttet det mot noe.» William snudde seg mot Tobias. «Jeg har tenkt mye den siste tiden.» «Om alt vi har vært gjennom.» «Og om alt vi fortsatt skal oppleve.» Han smilte varmt. «Jeg føler at vi endelig har begynt å bygge det livet vi drømte om.» Tobias nikket. «Det gjør jeg også.» William tok begge hendene hans. «Og derfor…» Han smilte. «…har jeg lyst til at vi skal gjøre noe nytt sammen.» Tobias lo. «Nå kommer det enda en overraskelse.» «Nei.» William ristet på hodet. «Ikke denne gangen.» «Den må vente litt.» Han blunket. «Men jeg lover deg én ting.» «Hva da?» «Det neste kapittelet i livet vårt blir enda bedre.» Tobias smilte. «Jeg tror på deg.» William la armen rundt skuldrene hans. Sammen sto de og så utover byen. Ingen av dem visste nøyaktig hva fremtiden kom til å bringe. Men de visste én ting. De skulle møte den sammen. På vei tilbake til bilen tok William hånden hans. «Er du klar for mandag?» Tobias nikket. «Ja.» «Jeg gleder meg faktisk.» William smilte. «Det gjør jeg også.» De satte seg inn i bilen. Motoren startet rolig. Mens de kjørte ned mot byen, tenkte Tobias på hvor mye livet hans hadde forandret seg på bare noen få år. Fra den første dagen på barnehagelærerutdanningen. Til praksis. Til forelskelsen i William. Til barnehagen. Og nå til firmaet. Han visste at dette bare var begynnelsen. Det aller største ventet fortsatt. Og uten at Tobias ante det, hadde William allerede begynt å planlegge den overraskelsen som skulle forandre livet deres for alltid – en overraskelse som ventet da William skulle vise Tobias den nye leiligheten, gi ham **den røde esken med de to nøklene** og spørre de ordene Tobias aldri kom til å glemme:

«Vil du flytte inn sammen med meg?»

Skyggen i mitt hjerte

Kapittel 13

Tre måneder hadde gått siden Tobias begynte i firmaet. Det som en gang hadde føltes fremmed, hadde blitt en naturlig del av hverdagen. Han kjente de ansatte ved navn, visste hvordan arbeidsdagene var bygget opp, og han hadde begynt å finne sin egen plass i bedriften. Likevel var én ting uforandret. Hver morgen møtte William ham med det samme varme smilet. «God morgen.» «God morgen.» William holdt opp kaffekoppen sin. «Klar for en ny dag?» Tobias smilte. «Det tror jeg.» De gikk side om side gjennom resepsjonen. «God morgen, Tobias!» Marianne vinket fra skranken. «God morgen.» «Hvordan går det med den nye medarbeideren din?» spurte hun. «Veldig bra.» «Hun begynner virkelig å finne seg til rette.» Marianne smilte. «Det er nok mye din fortjeneste.» Tobias lo beskjedent. «Vi er mange som hjelper til.» Oppe på kontoret ventet Daniel allerede. Han kom bort med en mappe. «Har du tid litt senere?» «Ja.» «Vi skal ha et møte med en ny kunde.» Tobias nikket. «Jeg gleder meg.» Daniel smilte. «Det hadde jeg håpet du skulle si.» Formiddagen gikk med til møter og planlegging. For første gang tok Tobias ordet flere ganger under et kundemøte. Han stilte spørsmål. Lyttet. Oppsummerte det kunden fortalte. Da møtet var over, fulgte kunden dem ut i gangen. Han håndhilste på Tobias. «Takk.» «Du stilte spørsmål ingen andre har stilt oss.» Tobias smilte. «Jeg ville bare være sikker på at vi hadde forstått dere riktig.» Kunden nikket. «Det merket vi.» Da kunden hadde gått, snudde Daniel seg mot Tobias. «Den samtalen håndterte du veldig godt.» Tobias smilte. «Takk.» William kom bort. Han hadde hørt de siste ordene. «Jeg sa jo at du kom til å klare deg.» Tobias lo. «Ja, ja… du hadde rett.» William gliste. «Det er hyggelig å høre deg innrømme det.» Senere på ettermiddagen satt Tobias alene på kontoret. Han åpnet skuffen i skrivebordet for å finne en notatblokk. Innerst lå den lille, hjerteformede steinen Noah hadde gitt ham den siste dagen i barnehagen. Tobias tok den opp. Han lot tommelen gli over den glatte overflaten. Et lite smil bredte seg over ansiktet. «Jeg har ikke glemt dere.» hvisket han. Så la han steinen forsiktig tilbake. Det banket lett på døren. William stakk hodet inn. «Forstyrrer jeg?» «Aldri.» William så den lille steinen på skrivebordet. «Den fra Noah?» Tobias nikket. «Ja.» «Jeg tar den frem innimellom.» William gikk bort og la en hånd på skulderen hans. «Savner du dem fortsatt?» Tobias smilte vemodig. «Hver eneste uke.» «Men ikke på en måte som gjør vondt lenger.» «Mer… som gode minner.» William nikket. «Det tror jeg de alltid kommer til å være.» Arbeidsdagen nærmet seg slutten. De ansatte begynte å rydde pultene sine. Daniel stakk innom kontoret. «God helg, Tobias.» «God helg.» «Har dere noen planer?» William svarte før Tobias rakk å åpne munnen. «Ja.» Han smilte lurt. «Vi skal se på noe.» Tobias så overrasket bort på ham. «Skal vi?» William nikket. «Ja.» «Men du får ikke vite hva ennå.» Daniel lo. «Jeg tror jeg lar dere ta den praten alene.» Han vinket og gikk. Tobias så spørrende på William. «Hva planlegger du nå?» William tok bilnøklene opp av lommen. Et hemmelighetsfullt smil bredte seg over ansiktet hans. «Du får vite det i morgen.» «Kan du ikke gi meg ett lite hint?» William ristet på hodet. «Nei.» Han åpnet døren. «Det eneste jeg kan si…» Han ventet til Tobias kom bort til ham. «…er at denne helgen kommer til å bli starten på noe helt nytt.» Tobias kjente nysgjerrigheten vokse. Han ante ikke hva William hadde planlagt. Men han kunne se det i øynene hans. Noe stort var i ferd med å skje. Lørdagen startet rolig. Solen skinte inn gjennom gardinene, og Tobias våknet

av lukten av nytraktet kaffe. Han gned seg i øynene og gikk ut på kjøkkenet. William sto allerede ved kjøkkenbenken. «God morgen.» Han snudde seg med et smil. «God morgen.» Tobias gikk bort og ga ham et lite kyss. «Du er i godt humør i dag.» William lo. «Det er jeg.» «Du er veldig hemmelighetsfull.» William trakk på skuldrene. «Jeg vet.» De spiste frokost sammen på balkongen. Det var en av de første virkelig varme vårdagene. Fuglene sang fra trærne nedenfor, og byen hadde begynt å våkne. «Når skal vi dra?» spurte Tobias. William så på klokken. «Om en liten time.» «Må jeg kle meg pent?» William tenkte seg om. «Nei.» «Men ta gjerne på deg noe du føler deg komfortabel i.» Tobias lo. «Det hjalp ikke så mye.» William smilte bare. En time senere satt de i bilen. William kjørte gjennom sentrum før han fortsatte mot en roligere del av byen. Tobias fulgte spent med. «Vi har aldri kjørt denne veien før.» William ristet på hodet. «Nei.» «Er vi langt unna?» «Ikke nå lenger.» Etter noen minutter svingte William inn i et nytt boligområde. Store grønne områder omringet moderne leilighetsbygg med store glassfasader. Alt virket nytt. Stille. Gjennomtenkt. William parkerte bilen. Han skrudde av motoren. «Da er vi fremme.» Tobias så seg rundt. «Hvor er vi?» William åpnet bildøren. «Kom.» De gikk sakte opp en steinlagt gangvei. På begge sider sto nyplantede trær og blomsterbed. Tobias stoppet opp. «Det er utrolig fint her.» William smilte. «Det synes jeg også.» De fortsatte mot et av byggene. Ved inngangen sto en kvinne og ventet. Hun smilte da hun fikk øye på William. «God formiddag.» «Hei, William.» Hun håndhilste på ham. «Hyggelig å se deg igjen.» Så vendte hun seg mot Tobias. «Og du må være Tobias.» «Hyggelig å møte deg.» «Jeg heter Camilla.» Tobias så undrende på William. «Kjenner dere hverandre?» William nikket. «Litt.» Camilla smilte. «William har vært her et par ganger.» Tobias rynket pannen. «Har du?» William svarte ikke. Han smilte bare. «Kom.» Camilla låste opp inngangsdøren. De tok heisen opp til øverste etasje. Da dørene åpnet seg, gikk Camilla først ut. Hun stoppet foran en stor dør. «Da er vi her.» Hun åpnet døren. «Vær så god.» Tobias gikk forsiktig inn. Han stoppet opp med én gang. Leiligheten var lys og romslig. Store vinduer fra gulv til tak slapp inn et fantastisk lys. Stuen var åpen mot kjøkkenet. Parkettgulvet skinte. Langt der borte kunne han se en stor terrasse med utsikt over hele Oslo. «Herregud…» var det eneste han klarte å si. William ble stående litt bak ham og fulgte ansiktsuttrykket hans. Et lite smil bredte seg over leppene. Det var akkurat den reaksjonen han hadde håpet på. Tobias gikk sakte gjennom stuen. Han så seg rundt. «Dette er…» Han lette etter ordene. «…helt utrolig.» William nikket stille. «Ja.» Camilla smilte. «Ta dere god tid.» «Jeg venter ute på gangen.» Hun lukket døren forsiktig bak seg. Nå var Tobias og William alene. Tobias snudde seg mot William. «Er dette den overraskelsen du har snakket om?» William møtte blikket hans. Han smilte. «Bare begynnelsen.» William gikk rolig bort til vinduet. Han lot Tobias få tid. Tid til å se seg rundt. Tid til å ta inn alle inntrykkene. Tobias beveget seg langsomt gjennom stuen. Han lot hånden gli over den lyse kjøkkenbenken. Kjøkkenet var moderne, med mørke detaljer og store vindusflater som slapp inn et varmt ettermiddagslys. «Dette er helt utrolig.» sa Tobias lavt. William smilte. «Jeg hadde en følelse av at du kom til å like den.» De gikk videre inn i leiligheten. Det første soverommet var lyst og romslig. Store garderobeskap dekket den ene veggen. «Det er god plass her.» sa Tobias. William nikket. «Ja.» «Mer enn nok.» De fortsatte inn på det andre rommet. «Kontor?» spurte Tobias. William smilte. «Det kunne det blitt.»

«Eller gjesterom.» «Vi har mange muligheter.» Tobias så rundt seg. Han begynte nesten ubevisst å forestille seg hvordan rommene kunne innredes. Til slutt åpnet William døren ut til terrassen. En mild vårvind møtte dem. Terrassen strakte seg langs hele leiligheten. Fra rekkverket kunne de se utover Oslo. Fjorden glitret i ettermiddagssolen. «Wow…» Tobias ble stående helt stille. «Den utsikten…» William stilte seg ved siden av ham. «Den er ganske spesiell.» «Ja.» Tobias klarte nesten ikke å ta øynene fra byen. «Jeg tror faktisk dette er den fineste utsikten jeg noen gang har sett.» De ble stående side om side. Ingen av dem sa noe på en stund. Stillheten føltes god. William så bort på Tobias. Han kunne se hvordan øynene hans vandret over byen. Hvordan smilet ble større for hvert sekund. Det var akkurat dette øyeblikket William hadde drømt om. «Hva tror du en leilighet som dette koster?» spurte Tobias til slutt. William trakk litt på skuldrene. «En del.» Tobias lo. «Det var et diplomatisk svar.» «Ja.» William smilte. «Men den er nok litt utenfor det vi kunne kjøpt akkurat nå.» Tobias nikket. «Det tenkte jeg også.» De gikk inn igjen. Tobias stoppet midt i stuen. «Jeg skjønner hvorfor du ville vise meg denne.» Han smilte. «Man kan jo drømme.» William svarte ikke. Han bare så på Tobias. Et lite smil bredte seg langsomt over ansiktet hans. «Ja…» sa han rolig. «Noen ganger begynner alt med en drøm.» Tobias la ikke merke til blikket William sendte mot kjøkkenøya. Der lå en brun dokumentmappe. Diskret plassert. Som om den ventet på det rette øyeblikket. William visste at Tobias ennå trodde de bare var på en visning. Men sannheten var en helt annen. Og den skulle snart forandre livet deres begge. Tobias gikk sakte bort til kjøkkenøya. Den brune dokumentmappen hadde fanget oppmerksomheten hans. Han pekte på den. «Har noen glemt den?» William smilte. «Nei.» «Den tilhører meg.» Tobias så undrende på ham. «Skal vi levere den til megleren?» William ristet rolig på hodet. «Nei.» Han gikk bort og tok mappen i hendene. Et øyeblikk ble han stående uten å si noe. «Tobias…» Stemmen var roligere enn vanlig. «Jeg har ikke vært helt ærlig med deg i dag.» Tobias smilte litt. «Det har jeg skjønt.» «Du har planlagt dette lenge.» William nikket. «Ja.» Han så ned på mappen. «Lenger enn du tror.» William åpnet mappen. Han tok ut noen dokumenter. Deretter rakte han dem mot Tobias. «Les navnet.» Tobias tok imot papirene.mHan så øverst på første side. Der sto adressen på leiligheten. Under sto eierinformasjonen. Han leste én gang. Så en gang til. Han så opp på William. «Vent…» Stemmen var nesten bare en hvisken. «Dette…» Han bladde febrilsk videre. «Dette kan ikke stemme.» William smilte forsiktig. «Jo.» Tobias så igjen ned på dokumentene. Så opp. «Du…» Han klarte nesten ikke å fullføre setningen. «Du har kjøpt leiligheten?» William nikket. «Ja.» Stillheten som fulgte var lang. Tobias stirret bare på ham. «Når?» spurte han til slutt. «For noen uker siden.» «Men…» Tobias lo nervøst. «Du lot meg tro at dette bare var en visning.» William smilte. «Det var litt av planen.» «Jeg ville se reaksjonen din.» Tobias ristet på hodet mens han lo. «Du er helt umulig.» «Noen ganger.» innrømmet William. Tobias gikk bort til de store vinduene igjen. Han så utover byen. Så snudde han seg. «William…» «Dette må ha kostet en formue.» William trakk lett på skuldrene. «Det viktigste for meg var ikke prisen.» Han gikk bort til Tobias. «Det viktigste var å finne et sted hvor vi kunne bygge en fremtid.» Ordene traff Tobias. «Vi?» William nikket. «Ja.» «Jeg.» Han tok hånden til Tobias. «Har aldri sett for meg denne leiligheten som bare min.» Tobias kjente hjertet slå raskere. «Hva mener du?» William smilte. «Det får du vite.» Han så mot terrassen.

«Men ikke helt ennå.» Han tok dokumentmappen tilbake og la den på kjøkkenøya. «Kom.» sa han. «Jeg vil vise deg resten.» De gikk videre gjennom leiligheten. William viste ham boden. Vinkjelleren i underetasjen. Treningsrommet som tilhørte sameiet. Den private takterrassen. For hvert rom de gikk gjennom, ble Tobias mer og mer imponert. Likevel var det én tanke som ikke slapp taket. *Han har kjøpt denne leiligheten.* Da de kom tilbake til stuen, ble Tobias stående foran vinduet igjen. Han smilte. «Hvis noen hadde fortalt meg for noen år siden at jeg skulle stå her sammen med deg…» Han ristet på hodet. «…hadde jeg aldri trodd dem.» William stilte seg ved siden av ham. Han så ut over byen. Så bort på Tobias. Et varmt smil bredte seg over ansiktet hans. Han visste at det største øyeblikket fortsatt lå foran dem. Den røde esken ventet. Men ikke i dag. Ikke ennå. Kvelden var i ferd med å senke seg over Oslo. Byens lys begynte sakte å tennes ett etter ett, og fjorden glitret i det svake lyset fra den synkende solen. Tobias sto fortsatt ute på terrassen. Han lente hendene mot rekkverket. «Jeg klarer ikke å slutte å se på utsikten.» sa han lavt. William kom bort og stilte seg ved siden av ham. «Det gjorde ikke jeg heller første gangen.» Tobias smilte. «Jeg forstår hvorfor.» En mild vind fikk håret til Tobias til å bevege seg. Han snudde seg mot William. «Er du fornøyd med kjøpet?» William svarte uten å nøle. «Veldig.» «Jeg lette lenge.» «Jeg så på mange leiligheter.» «Men ingen av dem føltes riktige.» Tobias så nysgjerrig på ham. «Hva var det som gjorde at du valgte denne?» William lot blikket gli utover byen. «Følelsen.» «Da jeg gikk inn her første gang…» Han smilte. «…klarte jeg å se for meg et liv.» «Et liv?» spurte Tobias. William nikket. «Ja.» «Middager på terrassen.» «Rolige søndager.» «Jul.» «Sommerkvelder.» «Venner på besøk.» Han så bort på Tobias. «Et hjem.» Ordene fikk Tobias til å smile. «Det høres fint ut.» De ble stående stille en stund. Ingen av dem hadde behov for å si noe. Stillheten mellom dem var aldri vanskelig. Den var trygg. Den var kjent. Etter noen minutter tok William forsiktig hånden til Tobias. «Kan jeg spørre deg om noe?» Tobias lo. «Du spør veldig mye for tiden.» William lo med. «Det gjør jeg kanskje.» Han ble alvorlig igjen. «Har du noen gang tenkt på hvordan du ønsker at livet ditt skal være om fem år?» Tobias ble stående og tenke. «Ja.» «Noen ganger.» «Og?»Tobias smilte. «Jeg ønsker meg egentlig ikke så mye.» «Bare et hjem.» «En jobb jeg trives i.» «Og mennesker jeg er glad i rundt meg.» William kjente hjertet slå litt raskere. Det var akkurat det svaret han håpet på. «Det er et fint mål.» sa han stille. Tobias nikket. «Hva med deg?» William så utover byen. «Jeg ønsker meg akkurat det samme.» Han vendte seg mot Tobias. «Bare…» Han smilte. «…med deg.» Tobias kjente varmen spre seg gjennom hele kroppen. Han tok et skritt nærmere. «Jeg elsker deg.» William smilte. «Jeg elsker deg også.» De kysset hverandre forsiktig. Ingen hast. Bare et rolig øyeblikk. Da de trakk seg fra hverandre, lente Tobias pannen mot Williams. «Takk.» hvisket han. «For hva?» «For at du tok meg med hit.» William strøk ham lett over kinnet. «Dette stedet betyr mer for meg enn du tror.» Tobias kastet et siste blikk utover utsikten. «Den som flytter hit…» sa han med et smil. «…kommer til å bli veldig lykkelig.» William smilte for seg selv. Han sa ingenting. Bare tok hånden til Tobias og flettet fingrene sine inn mellom hans. *Snart,* tenkte han. *Veldig snart skal du forstå hvorfor jeg kjøpte denne leiligheten.* Og langt inne i jakkelommen kjente han den lille, røde esken. Han lot hånden hvile et øyeblikk over den. Ikke ennå. Det rette øyeblikket var ikke kommet. Men det nærmet seg for hver dag som gikk. Etter visningen kjørte de hjem uten hastverk. Tobias

satt stille ved siden av William. Han så ut av bilvinduet, men tankene var et helt annet sted. Han klarte fortsatt ikke å slippe leiligheten. De lyse rommene. Den store terrassen. Utsikten over Oslo. Det hadde føltes som et sted man kunne leve et helt liv. William kastet et raskt blikk bort på ham. «Du er veldig stille.» Tobias smilte. «Jeg tror fortsatt ikke helt jeg har tatt inn alt.» William lo lavt. «Det var litt meningen.» Da de kom hjem til Williams nåværende leilighet, tok Tobias av seg skoene og gikk bort til stuevinduet. Han så utover byen. Den utsikten hadde alltid gjort inntrykk på ham. Men etter dagen i dag… Den føltes plutselig mindre. William kom bort med to kopper te. Han rakte den ene til Tobias. «Vær så god.» «Takk.» De satte seg i sofaen. Ingen av dem sa noe på en stund. Til slutt var det Tobias som brøt stillheten. «Har du alltid hatt lyst på en større leilighet?» William tenkte seg om. «Nei.» «Ikke egentlig.» Han så ned i tekoppen. «Denne leiligheten har vært mer enn stor nok for meg.» «Så hvorfor begynte du å se etter en ny?» William smilte forsiktig. «Fordi livet mitt forandret seg.» Tobias så på ham. «På grunn av meg?» William nikket. «Ja.» «Da jeg bodde alene, trengte jeg ikke mer plass.» Han lente seg tilbake. «Men etter at vi ble sammen…» Han smilte varmt. «…begynte jeg å tenke annerledes.» «Hvordan da?» William møtte blikket hans. «Jeg begynte å tenke på fremtiden.» «På hvordan jeg ønsket at livet mitt skulle se ut om noen år.» Han tok en liten pause. «Og hver gang jeg så for meg den fremtiden…» «…var du der.» Tobias kjente hjertet banke litt raskere. «Du vet…» fortsatte William. «Jeg har aldri vært spesielt opptatt av store ting.» «Biler.» «Klokker.» «Dyre klær.» Han trakk litt på skuldrene. «Men et hjem…» Han smilte. «Et hjem betyr noe helt annet.» Tobias nikket. «Det gjør det.» William så bort på ham. «Et hjem handler ikke om hvor stort det er.» «Det handler om hvem du deler det med.» Ordene ble hengende mellom dem. Tobias kjente en varme spre seg gjennom kroppen. Han la hånden sin over Williams. «Det er kanskje derfor den leiligheten føltes så spesiell.» William smilte. «Kanskje.» Senere den kvelden gjorde de seg klare for å legge seg. Tobias ble stående ved bokhyllen i stuen. Der sto fortsatt den lille julekulen han hadde fått av Emma. Ved siden av lå den hjerteformede steinen fra Noah. Han tok steinen opp et øyeblikk. Smilte. Så la han den forsiktig tilbake. William kom bort bak ham. «Tenker du på barnehagen?» «Litt.» «Savner du den fortsatt?» Tobias nikket. «Ja.» «Men ikke fordi jeg ønsker meg tilbake.» Han smilte. «Jeg savner menneskene.» William la en arm rundt skuldrene hans. «Det tror jeg alltid du kommer til å gjøre.» Før de gikk inn på soverommet, kastet William et blikk mot skuffen i skrivebordet sitt. Der, godt gjemt, lå en liten rød eske. Han åpnet skuffen et øyeblikk. Så på den. Smilte for seg selv. Han lukket skuffen igjen. Ikke ennå. Det rette øyeblikket var fortsatt noen dager unna. Men én ting visste han helt sikkert. Snart skulle Tobias få vite at den nye leiligheten aldri hadde vært ment for én person. Den hadde vært ment for dem begge. Søndagen kom med klar himmel og varm vårsol. Tobias og William hadde blitt invitert hjem til Williams foreldre på middag. Det var blitt en tradisjon. Minst én søndag i måneden samlet de seg rundt spisebordet hjemme hos Erik og Marianne. Da bilen svingte inn på gårdsplassen, sto Marianne allerede ute på trappen. Hun vinket idet de steg ut av bilen. «Så hyggelig at dere kunne komme!» Hun ga først William en klem før hun snudde seg mot Tobias. «Og så godt å se deg igjen.» «Like hyggelig å se deg,» svarte Tobias med et smil. Inne luktet det av nybakt brød og stek. «Pappa er på kjøkkenet,» sa Marianne. «Han nekter å la noen andre lage

søndagsmiddagen.» William lo. «Det har han gjort så lenge jeg kan huske.» Tobias smilte. «Da gleder jeg meg.» Erik sto ved komfyren med et forkle rundt livet. «Der er dere!» Han tørket hendene og gikk bort. «Velkommen.» Han håndhilste på Tobias før han ga William et klapp på skulderen. «Hvordan går det på jobb?» spurte han. William så bort på Tobias. «Det spør du feil person om.» Erik l . «Da spør jeg Tobias.» «Hvordan trives du?» Tobias smilte. «Veldig godt.» «Det har vært mye å lære.» «Men alle har tatt godt imot meg.» Erik nikket fornøyd. «Det var godt å høre.» Han så alvorlig på Tobias. «Flere av lederne har faktisk kommet inn til meg den siste tiden.» Tobias så overrasket ut. «Har de?» «Ja.» «Og de sier det samme.» «Hva da?» spurte Tobias. Erik smilte. «At du har en egen evne til å få mennesker til å føle seg trygge.» William lente seg tilbake i stolen. «Det sa jeg jo.» Tobias lo. «Ja, ja.» «Du får rett igjen.» Alle rundt bordet begynte å le. Etter middagen flyttet de seg ut på terrassen. Marianne serverte kaffe og hjemmebakt eplekake. Solen var i ferd med å gå ned. Det var stille rundt dem. Erik lente seg tilbake. «William fortalte at dere var og så på en leilighet i går.» Tobias nikket. «Ja.» «Den var helt fantastisk.» William tok en slurk kaffe uten å si noe. Marianne smilte lurt. «Likte du den?» «Veldig.» «Jeg tror faktisk det var den fineste leiligheten jeg noen gang har sett.» William og foreldrene hans utvekslet et raskt blikk. Et lite smil. Tobias la ikke merke til det. Han var opptatt med å beskrive utsikten. Terrassen. De store vinduene. Hvor lyst og åpent alt hadde vært. «Jeg kan nesten ikke slutte å tenke på den.» sa han. Erik smilte. «Noen steder setter seg fast i hjertet.» «Det gjorde den.» svarte Tobias. William kjente smilet vokse. Han visste at planen hans var i ferd med å lykkes. Men han sa fortsatt ingenting. Da de kjørte hjem senere den kvelden, lente Tobias hodet mot nakkestøtten. «Det var en hyggelig kveld.» William nikket. «Ja.» Etter noen minutters stillhet spurte Tobias: «Har du tenkt mer på den leiligheten?» William smilte nesten umerkelig. «Hver eneste dag.» «Tror du den blir solgt snart?» William kastet et kort blikk bort på ham. «Det er mulig.» Tobias sukket. «Det blir den nok.» Han så ut av vinduet. «Den som kjøper den…» Han smilte. «…kommer til å være utrolig heldig.» William måtte bite seg lett i leppen for ikke å avsløre seg. Han visste sannheten. Leiligheten var allerede kjøpt. Og om bare kort tid skulle Tobias få vite hvorfor. Den lille røde esken ventet fortsatt. Sammen med svaret på spørsmålet som kom til å forandre livet deres for alltid. Mandag morgen var arbeidsdagen godt i gang. Tobias satt konsentrert foran datamaskinen da telefonen på Williams kontor ringte. William så på displayet. Et lite smil bredte seg over ansiktet hans. Han reiste seg. «Unnskyld meg et øyeblikk.» Tobias nikket. «Selvfølgelig.» William gikk inn på kontoret sitt og lukket døren. «William.» «Hei, det er Camilla.» Stemmen til megleren var munter. «Jeg ville bare gi deg en liten oppdatering.» William lente seg tilbake i stolen. «Hvordan går det?» «Alt er klart.» «Skjøtet er registrert.» «Nøklene er klare til overtakelse.» William smilte. «Perfekt.» «Da henter jeg dem i løpet av uken.» «Det passer fint.» sa Camilla. «Og Tobias…» Hun lo litt. «Han aner fortsatt ingenting, gjør han vel?» William lo lavt. «Ikke det minste.» Da samtalen var over, ble William sittende alene noen sekunder. Han åpnet den øverste skuffen i skrivebordet. Der lå den lille røde esken. Ved siden av lå to splitter nye nøkler. Han tok dem forsiktig opp. Lot dem hvile i hånden. Et varmt smil bredte seg over ansiktet hans. «Snart.» hvisket han. Det banket på døren. William skyndte seg å legge nøklene tilbake og lukke skuffen. «Kom inn.» Tobias stakk hodet inn. «Var

det noe viktig?» William smilte rolig. «Bare en telefonsamtale.» «Fra en kunde?» «Ja…» William nølte et lite øyeblikk. «Noe sånt.» Tobias lo. «Da skal jeg ikke forstyrre mer.» «Du forstyrrer aldri.» svarte William. Resten av arbeidsdagen gikk som vanlig. Tobias og Daniel hadde flere møter. Sofie kom innom med noen spørsmål. Marianne stakk innom kontoret med kaffe. Alt virket helt normalt. Men William klarte ikke å slippe tanken på telefonsamtalen. Nå var alt klart. Det eneste som manglet… …var det rette øyeblikket. Da arbeidsdagen var over, gikk Tobias og William mot parkeringsplassen. «Har du lyst til å spise ute i kveld?» spurte William. Tobias smilte. «Gjerne.» «Hva feirer vi?» William så på ham. «Trenger vi alltid en grunn?» Tobias lo. «Nei.» «Egentlig ikke.» De fant en liten italiensk restaurant ikke langt fra leiligheten. Mens de ventet på maten, fortalte Tobias engasjert om en ny idé han hadde fått til introduksjonsprogrammet for nye ansatte. William lyttet. Nikket. Smilte. Han elsket å høre Tobias snakke med slik entusiasme. «Du vet…» sa William. «Du har forandret mye her allerede.» Tobias ristet beskjedent på hodet. «Det synes jeg er å ta litt hardt i.» «Nei.» William møtte blikket hans. «Du har fått folk til å snakke mer med hverandre.» «Du ser mennesker.» «Det er en gave.» Tobias kjente seg litt flau. «Jeg gjør bare det som føles naturlig.» William smilte. «Det er akkurat derfor det fungerer.» Senere den kvelden, da de kom hjem, gikk Tobias inn på badet. William ble stående alene i stuen. Han gikk bort til skrivebordet. Åpnet skuffen. Tok den røde esken opp. Han holdt den i hendene noen sekunder. Smilte. Så la han den forsiktig tilbake. «Ikke lenge nå.» sa han lavt. «Snart skal dette bli hjemmet vårt.» Han lukket skuffen akkurat idet Tobias kom ut fra badet. «Kommer du?» spurte Tobias. William snudde seg med et rolig smil. «Ja.» Han slukket lyset i stuen. Ingen av dem visste at de neste ukene kom til å bli begynnelsen på den største forandringen de noen gang hadde opplevd sammen. Tirsdag ettermiddag gikk arbeidsdagen mot slutten. Tobias satt fortsatt ved skrivebordet sitt da William kom bort med bilnøklene i hånden. «Er du klar?» Tobias så opp. «Skal vi hjem?» William smilte. «Ikke helt ennå.» Tobias lo. «Du og disse overraskelsene dine.» William trakk på skuldrene. «Bare bli med.» De kjørte gjennom byen i ettermiddagsrushet. Etter omtrent tjue minutter stoppet William foran det samme leilighetsbygget de hadde besøkt noen dager tidligere. Tobias så overrasket ut. «Vi er her igjen?» William nikket. «Ja.» «Hvorfor det?» «Kom.» De gikk inn gjennom hovedinngangen. Camilla sto allerede og ventet. Hun smilte varmt da hun fikk øye på dem. «Hei igjen.» «Hei,» svarte Tobias. «Har dere ny visning i dag?» Camilla så bort på William. Han nikket nesten umerkelig. «Ja… på en måte.» Tobias rynket pannen. Han skjønte stadig mindre. Camilla tok opp et lite nøkkelknippe. Hun så på William. «Da er alt klart.» William tok imot nøklene. «Tusen takk.» «Gratulerer,» sa Camilla med et smil. «Jeg håper dere får mange fine år her.» Tobias snudde seg raskt mot William. «Gratulerer?» William svarte ikke. Han smilte bare. Camilla ønsket dem lykke til før hun gikk. Igjen sto Tobias og William alene. Tobias så på nøkkelknippet i hånden til William. «Så…» Han smilte. «Da har den nye eieren fått nøklene.» William nikket. «Det har han.» «Da håper jeg han blir veldig fornøyd.» William lo lavt. «Det tror jeg faktisk han blir.» De tok heisen opp. William låste opp døren. De gikk inn i den tomme leiligheten. Denne gangen var det enda stillere enn sist. Ettermiddagssolen fylte rommene med et gyllent lys. Tobias gikk bort til vinduet. «Det er like fint.» sa han. William lukket døren bak seg. Han ble stående og se på

Tobias. «Tobias.» Stemmen var rolig. Tobias snudde seg. William gikk sakte bort til ham. I hånden holdt han nøkkelknippet. «Jeg fortalte deg ikke hele sannheten sist vi var her.» Tobias smilte. «Det har jeg skjønt.» William løftet nøklene. «Dette er ikke bare nøklene til en leilighet.» Han tok et skritt nærmere. «Dette er nøklene til mitt nye hjem.» Tobias nikket. «Gratulerer.» William smilte varmt. «Takk.» Han gjorde en liten pause. «Men det er én ting til du ikke vet.» Tobias så spørrende på ham. William tok én av nøklene av nøkkelknippet. Han holdt den mellom fingrene. Så rakte han den mot Tobias. «Denne…» sa han stille. «…er ikke min.» Tobias stirret på nøkkelen. «Hva mener du?» William møtte blikket hans. «Den er laget til deg.» Tobias ble helt stille. Han så fra nøkkelen til William. «Til meg?» William nikket. «Ja.» Han smilte. «Jeg fikk laget to nøkler allerede den dagen jeg overtok leiligheten.» Tobias kjente hjertet slå raskere. «Men hvorfor?» William tok hånden hans. Et varmt smil bredte seg over ansiktet. «Fordi jeg håper at du en dag kommer til å bruke den.» Tobias kjente en klump i halsen. Han så ned på nøkkelen som lå i hånden hans. Han ante fortsatt ikke at William hadde én overraskelse igjen. Den største av dem alle. Den lille røde esken ventet fortsatt. Og med den spørsmålet som snart skulle forandre livet deres for alltid. Tobias ble stående helt stille. Den nye nøkkelen lå fortsatt i håndflaten hans. Han løftet blikket mot William. «Jeg forstår ikke…» sa han lavt. William smilte varmt. «Det vet jeg.» Han tok forsiktig nøkkelen tilbake. «Og derfor er det én ting til jeg må vise deg.» William gikk bort til kjøkkenøya. Han åpnet en av skuffene. Et øyeblikk ble han stående med ryggen mot Tobias. Så lukket han øynene. Han hadde ventet lenge på dette. Lenger enn Tobias kunne ane. Da han snudde seg, holdt han en liten rød eske i hendene. Den var enkel. Kledd i mørkerødt fløyel. Tobias kjente hjertet begynne å slå raskere. «Er den til meg?» spurte han. William nikket. «Ja.» Han gikk rolig bort. Stanset rett foran Tobias. «Jeg har båret denne med meg lenge.» sa han stille. «Jeg har ventet på det rette øyeblikket.» Tobias så fra esken og opp på William. «Hva er det?» William smilte. «Åpne den.» Med litt skjelvende hender tok Tobias imot den. Han strøk fingrene forsiktig over lokket. Så åpnet han esken. Han ble stående helt stille. Inni lå det en vakker sølvfarget nøkkel. Under nøkkelen lå et lite kort.Med Williams håndskrift sto det:

“Et hjem er ikke et sted. Et hjem er den personen du ønsker å komme hjem til. Jeg håper du vil komme hjem til meg.”

Tobias klarte ikke å si et ord. Øynene fyltes med tårer. William tok et skritt nærmere. «Da jeg kjøpte denne leiligheten…» sa han rolig. «…kjøpte jeg den aldri bare til meg.» Han smilte. «Hver eneste gang jeg gikk gjennom rommene, så jeg for meg oss.» «Middager sammen.» «Rolige søndager.» «Jul.» «Sommerkvelder på terrassen.» «Et liv.» Tobias tørket en tåre. «William…» Stemmen brast. «Du…» Han klarte ikke å fullføre. William tok begge hendene hans. «Jeg ønsker ikke at du bare skal være kjæresten min.» Han smilte varmt. «Jeg ønsker at vi skal dele hverdagen.» «Våkne sammen.» «Spise frokost sammen.» «Komme hjem til hverandre hver kveld.» Han trakk pusten dypt. Så kom ordene han hadde øvd på utallige ganger. «Tobias…» «Vil du flytte inn sammen med meg?» Stillheten som fulgte, føltes uendelig. Tobias så ned på den røde esken. På nøkkelen. På kortet. Så løftet han blikket. Tårene rant fritt. Et stort smil vokste frem. «Ja.» hvisket han. William smilte. Tobias lo gjennom tårene.

«Ja.» «Selvfølgelig vil jeg flytte inn sammen med deg.» «Det finnes ikke noe jeg ønsker mer.» William trakk ham tett inntil seg. De ble stående lenge i hverandres armer. Ingen av dem hadde hastverk. Gjennom de store vinduene kunne de se solen synke over Oslofjorden. «Velkommen hjem.» hvisket William. Tobias løftet hodet og så utover leiligheten én gang til. Denne gangen så han ikke lenger en vakker leilighet. Han så hjemmet sitt. Han smilte. «Jeg gleder meg til å starte livet vårt her.» William kysset ham forsiktig. «Og dette…» sa han med et smil. «…er bare begynnelsen.» Tobias klarte nesten ikke å slippe den lille røde esken. Den sto på stuebordet mellom dem da de kom tilbake til Williams leilighet senere den kvelden. Hver gang han så bort på den, smilte han. William la merke til det. «Jeg tror aldri jeg har sett deg smile så mye.» Tobias lo. «Kan du klandre meg?» William ristet på hodet. «Ikke det minste.» De satte seg tett inntil hverandre i sofaen. Stillheten var rolig. Ingen av dem hadde behov for å fylle den med ord. Til slutt var det Tobias som brøt den. «Når tenkte du å fortelle meg om leiligheten?» William smilte. «Egentlig ikke før alt var klart.» «Så… omtrent nå.» Tobias lo. «Du har klart å holde dette hemmelig lenge.» «Det har vært vanskelig.» innrømmet William. «Spesielt de siste ukene.» Tobias tok den nye nøkkelen opp av esken igjen. Han lot den gli mellom fingrene. «Den føles nesten uvirkelig.» William så på ham. «Den er ekte.» «Og den er din.» Tobias møtte blikket hans. «Det er kanskje det som er vanskelig å forstå.» William tok hånden hans. «Det er én ting jeg vil at du skal vite.» «Hva da?» «Dette er ikke min leilighet.»Tobias så spørrende på ham. William smilte. «Fra i dag tenker jeg ikke lenger på den som min.» Han klemte hånden til Tobias. «Den er vår.» Ordene traff Tobias rett i hjertet. «Når flytter vi?» spurte Tobias spent. William lente seg tilbake. «Jeg har tenkt litt på det.» «Leiligheten er helt ny.» «Men jeg ønsker ikke å flytte inn før vi har gjort den til vår.» «Hva mener du?» «Jeg vil at vi skal velge møbler sammen.» «Farger.» «Bilder.» «Alt.» «Jeg vil ikke at du skal føle at du flytter inn i mitt hjem.» Han smilte. «Jeg vil at vi sammen skal skape vårt.» Tobias kjente en tåre presse seg frem. «Ingen har noen gang tenkt sånn for min skyld.» William strøk ham forsiktig over kinnet. «Da er det på tide at noen gjør det.» De fant frem plantegningen av leiligheten. William brettet den ut over stuebordet. «Her er stuen.»Han pekte. «Hva ser du for deg?» Tobias lente seg frem. Et stort smil bredte seg over ansiktet. «En stor sofa.» «Hvor alle vennene våre får plass.» William nikket. «Enig.» «Og et langt spisebord.» fortsatte Tobias. «Så familien vår kan komme på middag.» «Ja.» William smilte. «Det har jeg også tenkt.» De satt i flere timer. De diskuterte gardiner. Lamper. Bokhyller. Planter. Hvilke bilder som skulle henge på veggene. Hvilken kaffemaskin de skulle kjøpe. Og hvilken farge de ønsket på soverommet. For første gang var det ikke bare en drøm. Det var virkelighet. Da klokken nærmet seg midnatt, rullet William sammen plantegningen. Han så bort på Tobias. «Vet du hva jeg gleder meg mest til?» Tobias smilte. «Nei.» William tok hånden hans. «Den første morgenen.» «Når vi våkner der.» «Drikker kaffe på terrassen.» «Og vet at vi er hjemme.» Tobias lente hodet mot skulderen hans. «Jeg gleder meg også.» Utenfor lå Oslo stille under vårnatten. Inne satt de tett sammen med plantegningen mellom seg, den røde esken på bordet og nøkkelen som snart skulle åpne døren til det første hjemmet de skulle skape – sammen. Den neste lørdagen våknet Tobias før vekkerklokken. Han lå med et smil om munnen og så opp i taket. Ved siden av ham sov William fortsatt. Tobias kunne fortsatt nesten ikke tro det. De skulle flytte sammen. Ikke om flere år.

Ikke en gang i en fjern fremtid. Om bare noen uker. William åpnet øynene og oppdaget at Tobias allerede var våken. «God morgen.» sa han med et smil. «God morgen.» Tobias lente seg over og ga ham et forsiktig kyss. «Du virker glad.» William lo. «Det samme kan jeg si om deg.» «Jeg tror faktisk jeg har sovet med et smil.» William strøk ham over håret. «Det tror jeg også.» Etter frokosten tok William bilnøklene. «Er du klar?» Tobias så nysgjerrig på ham. «Hvor skal vi?» «På vår første handletur.»«Handletur?» William nikket. «Vi har jo en leilighet som skal fylles.» Tobias begynte å le. «Da burde vi kanskje begynne.» Den første butikken de besøkte var en stor møbelforretning. Idet de kom inn, stoppet Tobias opp. «Her var det mye å velge mellom.» William smilte. «Derfor skal vi ikke kjøpe alt i dag.» «Vi skal bare finne ut hva vi liker.» De gikk sakte gjennom utstillingene. Tobias satte seg ned i en stor, lys sofa. Han lente seg bakover. «Denne var god.» William satte seg ved siden av ham. «Ja.» Han så bort på Tobias. «Men blir den stor nok?» Tobias målte med blikket. «Hvis Julie og Frida kommer på besøk…» «…og foreldrene våre…» Han lo. «Da blir den nok litt liten.» William nikket. «Da trenger vi en større.» Etter hvert fant de en stor hjørnesofa. Tobias satte seg ned igjen. William gjorde det samme. Begge ble sittende stille. «Denne.» sa Tobias. William smilte. «Jeg tenkte akkurat det samme.» De fortsatte videre. Spisebord. Stoler. Lamper. Tepper. Bokhyller. De diskuterte alt. Noen ganger var de enige med én gang. Andre ganger måtte de le fordi de hadde helt forskjellig smak. «Den lampen var fin.» sa Tobias. William så opp. «Den?» «Ja.» William lo. «Den ser ut som noe fra et romskip.» Tobias begynte å le. «Kanskje litt.» Etter noen timer satte de seg i kaféen inne i varehuset. William kom tilbake med to kopper kaffe og to kanelsnurrer. «Vi fortjener en pause.» Tobias tok imot koppen. «Definitivt.» Han lente seg tilbake. «Vet du hva som er det fineste med dette?» William så på ham. «Nei.» «At du spør hva jeg mener.» William smilte. «Selvfølgelig gjør jeg det.» «Dette er jo hjemmet vårt.» Tobias ble stille. «Takk.» sa han lavt. William tok hånden hans over bordet. «Du trenger ikke takke.» «Jo.» Tobias smilte. «For du kunne valgt alt alene.» «Men du vil at vi skal gjøre dette sammen.» William klemte hånden hans. «Det finnes ingen annen måte.» Da de kjørte hjem senere på ettermiddagen, lå en tykk mappe med kataloger og fargeprøver i baksetet. De hadde ikke kjøpt én eneste ting. Likevel føltes det som om de hadde kommet et stort skritt nærmere. William så bort på Tobias. «Angrer du?» Tobias så overrasket på ham. «På hva?» «På at du sa ja.» Tobias svarte med én gang. «Ikke et eneste sekund.» Han tok hånden til William. «For første gang i livet føles det som om jeg ikke bare planlegger en fremtid.» Han smilte varmt. «Jeg bygger den.» William smilte tilbake. «Og denne gangen bygger vi den sammen.» Mens bilen rullet gjennom Oslos gater, visste de begge at den nye leiligheten snart ikke lenger bare ville være tomme rom. Den skulle fylles med latter. Med minner. Med kjærlighet. Og med et liv de hadde valgt å skape – side om side. Noen dager senere satt Tobias og William på kontoret til Camilla. På bordet lå en bunke med dokumenter. Camilla smilte idet hun skjøv det siste arket bort til William. «Da gjenstår det bare én ting.» William tok pennen. Han skrev navnet sitt nederst på siden. Deretter rakte Camilla dokumentet videre til Tobias. «Du trenger bare å signere her.» Tobias så overrasket på henne. «Jeg?» Camilla nikket. «William ønsker at du skal stå som registrert beboer fra første dag.» Tobias så bort på William. «Er du sikker?» William smilte varmt. «Helt sikker.» «Dette er hjemmet vårt.» Tobias kjente hjertet slå litt raskere. Han

tok pennen. Med rolige bevegelser skrev han navnet sitt. Da han la fra seg pennen, kjente han en merkelig følelse. Det var første gang han skrev navnet sitt på et sted som virkelig skulle bli hans eget hjem. Camilla samlet sammen papirene. «Da er alt klart.» Hun åpnet kalenderen på datamaskinen. «Har dere tenkt på innflyttingsdato?» William så bort på Tobias. «Jeg synes vi skal bestemme den sammen.» Tobias smilte. «Har du noen ønsker?» William tenkte seg om. «Om tre uker?» «Da rekker vi å få inn møblene.» Tobias nikket. «Det høres perfekt ut.» Camilla skrev datoen inn. «Da gratulerer.» Hun smilte. «Om tre uker overtar dere leiligheten.» På vei ut av kontoret tok Tobias hånden til William. «Det føles nesten uvirkelig.» William smilte. «Det gjorde det for meg også.» De gikk ut i vårsolen. Mennesker passerte dem på fortauet uten å ane at denne dagen kom til å bli et av de største minnene i livet deres. «Har du lyst til å dra innom leiligheten?» spurte William. Tobias lo. «Trenger du virkelig å spørre?» William begynte å le. «Nei.» «Det gjør jeg kanskje ikke.» Noen minutter senere låste William opp døren. Leiligheten var fortsatt tom. Likevel føltes den annerledes. Den var ikke lenger bare et sted de besøkte. Den ventet på dem. Tobias gikk langsomt gjennom stuen. «Om tre uker…» sa han stille. «…bor vi her.» William stilte seg ved siden av ham. «Ja.» Han la armen rundt skuldrene til Tobias. «Vi gjør det.» De gikk fra rom til rom. Denne gangen snakket de ikke om hva de *kunne* gjøre. De snakket om hva de *skulle* gjøre. «Sofaen skal stå her.» sa Tobias. William nikket. «Og spisebordet ved vinduet.» «Bokhyllen der borte.» «Ja.» William smilte. «Og kaffemaskinen…» Tobias lo. «…skal selvfølgelig stå på kjøkkenet.» «Den viktigste tingen i hele leiligheten.» William lo. «Akkurat.» Da de kom ut på terrassen, var solen i ferd med å gå ned. Oslo lå badet i gyllent kveldslys. Tobias lente seg mot rekkverket. «Vet du hva jeg gleder meg mest til?» William så på ham. «Nei.» «Den første morgenen.» «Når vi våkner her.» «Når vi drikker kaffe ute på terrassen.» «Og når vi vet at vi faktisk bor her.» William smilte. «Det gleder jeg meg også til.»Han tok hånden til Tobias. «Det føles som om vi har bygget oss hit.» Tobias nikket. «Først studiet.» «Så praksis.» «Så barnehagen.» «Så firmaet.» Han så på William med et varmt smil. «Og nå…» Han flettet fingrene sine inn mellom Williams. «…vårt første hjem.» William lente seg frem og kysset ham forsiktig. «Det blir begynnelsen på et nytt kapittel.» Tobias smilte. Han visste at William hadde rett. Om bare tre uker skulle de låse opp døren sammen. Ikke som gjester. Men som to mennesker som endelig hadde funnet stedet de kunne kalle **hjem**. Flyttedagen nærmet seg slutten. Den siste flyttekassen var båret inn. Den siste lampen var satt på plass. Kjøkkenet var ryddet, og de tomme pappeskene sto stablet ute i gangen, klare til å kjøres bort dagen etter. Leiligheten var ikke helt ferdig. Noen bilder manglet på veggene. Noen gardiner var fortsatt pakket ned. Likevel føltes det allerede som et hjem. Julie satte fra seg kaffekoppen og så seg rundt. «Jeg må innrømme én ting.» Alle så bort på henne. «Jeg har aldri sett dere så lykkelige.» Frida smilte og nikket. «Det synes på dere.» William så bort på Tobias. Han tok hånden hans uten å tenke over det. «Jeg tror du har rett.» sa Tobias stille. «Jeg har aldri hatt det så godt som nå.» Marianne reiste seg. «Da tror jeg vi skal la dere få den første kvelden alene.» Hun ga Tobias en lang klem. «Takk for at vi fikk være med på denne dagen.»Tobias smilte. «Det er jeg som skal takke.» Erik ga William en klem før han klappet Tobias på skulderen. «Ta godt vare på hverandre.» «Det skal vi.» svarte William. Julie og Frida kom bort samtidig. «Vi kommer snart på besøk.» sa Julie. «Men vi skal gi dere

noen dager først.» Frida lo. «Ja, dere trenger litt tid til å lande.» Alle lo. Da døren lukket seg bak den siste gjesten, ble leiligheten helt stille. En annerledes stillhet. Ikke tom. Ikke ensom. Bare rolig. Tobias så seg rundt. For første gang var de alene i sitt eget hjem. Han gikk bort til de store vinduene. Oslo glitret utenfor. Lysene fra byen speilet seg i fjorden. William stilte seg bak ham. Han la armene rolig rundt livet hans. «Hvordan føles det?» hvisket han. Tobias lente seg bakover mot brystet hans. «Som om jeg drømmer.» William kysset ham forsiktig i nakken. «Det gjør du ikke.» Tobias snudde seg mot ham. Øynene var blanke. «Tenk at alt dette startet den første dagen på studiet.» William smilte. «Du satt helt fremst.» «Og du satt bakerst.» Tobias lo. «Jeg trodde du var altfor selvsikker.» William lo med. «Og jeg syntes du virket altfor alvorlig.» «Det stemte kanskje litt.» «Ja.» De lo begge. William tok hånden hans. «Vet du hva jeg er mest takknemlig for?» Tobias ristet på hodet. «At du sa ja.» «Til den første kaffekoppen.» «Til den første daten.» «Til jobbtilbudet.» Han smilte varmt. «Og til å flytte inn sammen med meg.» Tobias kjente en tåre trille nedover kinnet. «Det er jeg også.» De gikk ut på terrassen. Kvelden hadde senket seg over Oslo. En svak vårbris fikk håret til Tobias til å bevege seg. Han lente seg mot rekkverket. «Dette…» sa han stille. «…er det vakreste stedet jeg noen gang har vært.» William så ikke utover byen. Han så bare på Tobias. «For meg er det vakreste at du står her.» Tobias smilte. «Du vet alltid hva du skal si.» William lo. «Ikke alltid.»Tobias tok hånden hans. «Jeg elsker deg.» William flettet fingrene sine inn mellom hans. «Jeg elsker deg også.» De ble stående slik lenge. Ingen av dem hadde behov for å si mer. Byen levde sitt eget liv under dem. Men her oppe føltes det som om tiden hadde stoppet. Tobias lukket øynene et øyeblikk. Han tenkte på alt de hadde vært gjennom. Studiet. Forelskelsen. Barnehagen. Den nye jobben. Den røde esken. Nøkkelen. Og dette øyeblikket. Han åpnet øynene igjen og smilte. «Jeg er hjemme.» William kysset ham mykt. «Ja.» «Nå er du hjemme.» Sammen ble de stående på terrassen mens de siste solstrålene forsvant bak horisonten. De visste ikke hva fremtiden kom til å bringe. Men én ting visste de begge. De skulle møte den sammen.

Fortsettelse følger i bok 2 – *Kjærlighetens skygge*.